

ตอนที่ 1041 เทพธิดาเหินเวหา

<https://novel-lucky.com>

หลี่ซีเยมองดูชื่อคงโทวเทียนที่เอ่ยคำสัญญาอย่างเป็นมั่นเป็นเหมาะ กล่าวว่่า “เอาละ อย่ามัวโ้้อวดอยู่เลย นี่เป็นเรื่องสำคัญเลยนะ”

“นายท่านโปรดวางใจเถอะ ข้าน้อยรับรองว่าจะจัดการให้มันเรียบร้อย” ชื่อคงโทวเทียนไม่กล้าล้อเล่นอีกต่อไป กล่าวอย่างหนักแน่นจริงจัง

“เจ้ากลับไปยังหุบเขาความลับสวรรค์ต้องใช้เวลาานเท่าไร?”

ชื่อคงโทวเทียนตอบว่่า “นายท่านต้องการให้เร็วแค่ไหน? ขอเพียงนายท่านต้องการเร็วเท่าไร ข้าน้อยก็สามารถเร็วได้เท่านั้น”

“เร็วที่สุด” หลี่ซีเยกล่าวว่่า “ข้าจะให้เวลาเจ้า ภายในห้าวัน เจ้าจะต้องถึง หมายถึงไปและกลับ เข้าใจหรือไม่?”

“วางใจเถอะ นายท่าน สิ่งที่นายท่านฝากฝังข้าน้อยรับรองได้ว่า ไม่ต้องถึงห้าวัน ข้าน้อยไปกลับแค่สามวันก็พอแล้ว” ซื่อคงโหวเทียนตอบรับคำทันที

“ดีมาก เรียกเหรินหวัง (มนุษย์อ่อง) มาด้วย” หลี่ซีเยสั่งการออกไป

“เรื่องนี้ เรื่องนี้...” ซื่อคงโหวเทียนถึงกับตกใจอย่างยิ่ง กล่าวว่่า “นายท่าน ให้เรียก เรียกบรรพบุรุษเหรินมา? มัน มัน มัน คงจะยากนิดหนึ่ง”

หลี่ซีเยเหลือบมองเขาทีหนึ่ง กล่าวว่่า “ทำไม เมื่อครูเจ้าตบอกรับประกันเอาไว้ไม่ใช่รี?”

ซื่อคงโหวเทียนยิ้มเฉือนๆ กล่าวด้วยความพะอืดพะอมว่่า “นายท่าน นายท่านก็รู้นี้ ถึงแม้ว่่าข้าน้อยพอจะมีฐานะอยู่ในหุบเขา ความลับสวรรค์อยู่บ้าง แต่ทว่า บรรพบุรุษเหรินท่านไม่ได้ยุ่งเกี่ยวกับทางโลกมานานแล้ว แม้แต่บรรดาเหล่าบรรพบุรุษภายในหุบเขาก็ทำไม่ได้ ยิ่งไม่ต้องพูดถึงระดับผู้เยาว์เช่นข้า”

เหรินหวัง หรือที่ศิษย์ของหุบเขาความลับสวรรค์เรียกว่า
บรรพบุรุษเหริน เขาคือบรรพบุรุษที่ดึกดำบรรพ์มากที่สุดของหุบ
เขาความลับสวรรค์ ลึกล้ำยากจะหยั่งถึง กระทั่งกล่าวได้ว่าแม้แต่
ศิษย์ของหุบเขาความลับสวรรค์ก็ไม่เคยเห็นหน้าท่าน ได้ยินแต่
ชื่อเสียงอันโด่งดังของเขาเท่านั้น

“เอาสิ่งนี้ไป” หลี่ชีย่นำสิ่งของออกมาอย่างหนึ่งส่งมอบ
ให้กับซือคังโหวเทียน กล่าวว่า “เอาเจ้าสิ่งนี้ไปพบเหรินหวัง ให้เขา
ริบมาพบข้า อย่าได้ชักช้า”

ซือคังโหวเทียนมองดูของสิ่งนี้ที่ได้รับมา ไม่เห็นมีอะไร
สะดุดตามากมายนัก แต่ทว่า ได้ยินคำพูดของหลี่ชีย่นแล้ว ทำให้
เขาต้องสะดุ้งนิดหนึ่ง

เหรินหวังมีฐานะในหุบเขาความลับสวรรค์เช่นใด เวลา
หลี่ชีย่นกลับใช้คำพูดที่เป็นคำสั่ง แล้วจะไม่ให้เขาต้องรู้สึกสะดุ้ง
ภายในใจได้อย่างไร

ซือคังโหวเทียนไม่กล้าพูดมากความ เก็บสิ่งที่ได้รับจากหลี่
ชีย่นเอาไว้เป็นอย่างดีด้วยความระมัดระวังยิ่ง กำหมัดคารวะกล่าวว่า

“นายท่านโปรดวางใจ ช้าน้อยจะต้องกลับมาภายในสามวัน
แน่นอน” กล่าวขาดคำหันหลังจากไปทันที

หลังจากที่ซื้อคงโทษเทียนจากไปแล้ว หลี่ชียเอ๋ได้หยิบเอา
กล่องโบราณใบที่ได้มาจากหมยซู่เหยาใบนั้นออกมา นำเอา
สิ่งของที่อยู๋ภายในออกมาดูอย่างละเอียดครั้งหนึ่ง

ของที่อยู๋ภายในดูกระจัดกระจายมาก เหมือนว่าถูกคน
จัดเรียงมาก่อน แต่ทว่า คนที่จัดเรียงไม่สามารถต่อสิ่งนี้ให้เป็นรูป
เป็นร่างได้อยู่แล้ว

แต่ว่า สิ่งที่กระจัดกระจายนี้เป็นเพียงครึ่งหนึ่งของจำนวนที่
มีอยู่ทั้งหมด ต้องจัดเรียงสิ่งที่กระจัดกระจายเหล่านี้ขึ้นมาแล้ว
ผนวกกับอีกครึ่งหนึ่ง จึงสามารถได้รับสิ่งที่สมบูรณ์ไม่ขาดไม่เกิน

ในครั้งนั้น พระวัชระเพยถั่วได้สิ่งนี้มาจากโลกใบเล็กแห่ง
ราชันมาร เรียกได้ว่า การได้รับสิ่งของสิ่งนี้ของพระวัชระเพยถั่วนั้น
เป็นไปด้วยความบังเอิญ เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นอยู่เหนือความคาดคิด
เท่านั้น

หลี่ซีเยารู้จักสิ่งของสิ่งนี้มาเป็นเวลานานแล้ว เพียงแต่ไม่
คาดคิดว่าพระวัชระเพี้ยถ้าวจะโชคดีถึงปานนี้ ถึงกับได้สิ่งนี้ไป
ครอบครอง

หลังจากที่หลี่ซีเยได้จัดระเบียบกับสิ่งที่กระจัดกระจาย
เหล่านี้แล้ว จึงเริ่มลงมือทำการเย็บปักถักร้อยขึ้น แนนอน เขา
ไม่ได้อาศัยผ้าหรือเข็มด้ายมาทำการเย็บ แต่อาศัยหลักกฎเกณฑ์
มาทำการเย็บ โดยเขาได้ใช้หลักกฎเกณฑ์ขนาดเล็กมากแต่ละเส้น
มาทำการเย็บปักถักร้อยสิ่งของนั้น

หลี่ซีเยได้อาศัยหลักกฎเกณฑ์แต่ละเส้นมาทำการเย็บอย่าง
ระมัดระวัง ทุกๆ ขั้นตอนเป็นไปด้วยความยาวนานและยากเย็นยิ่ง
นัก การขบกันของหลักกฎเกณฑ์แต่ละเส้น การถักทอเข้าด้วยกัน
ของลวดลายเต่าเป็นสิ่งที่ไม่ง่ายเลย ซึ่งในนั้นเกี่ยวพันถึงความลึก
ล้ำพิสดารของหลักสัจธรรม ทั้งยังเกี่ยวพันถึงความลับในยุคดึก
ดำบรรพ์ยิ่ง ในนั้นจะมีภาพที่ดึกดำบรรพ์ซ่อนอยู่ เป็นสิ่งที่ไม่มีผู้คน
ในโลกได้เคยพบเห็นมาก่อน

ฉางหะเตียวกันกับที่หลี่ซีเยกำลังขังตัวเองอยู่ในห้องและ
ทำงานเย็บปักถักร้อยเฉกเช่นผู้หญิงที่เขาทำกันอย่างนั้น ในเมือง
พุทธะเริ่มคึกคักขึ้นมา โดยมีข่าวเกิดขึ้นมาพร้อมกันทีเดียวถึงสอง
เรื่อง

ข่าวแรก ไม่รู้ว่าใครเป็นผู้ปล่อยขานี้ออกมา มีบางคน
เข้าใจว่าเป็นขานี้ที่ถูกปล่อยออกมาจากเขาหลังจาก

“เจ้ารู้หรือยังว่า เขามีการลือกันว่าวัดลานถั่วจะปลดปล่อย
ถ้ามารออกมาแล้ว” เมื่อขานี้ถูกแพร่กระจายออกมาแล้ว หลาย
คนได้บอกกล่าวเรื่องนี้กับสหายของตน และหรือรายงานต่อผู้
อาวุโสของตน

“ถ้ามาร หมายถึงแดนมารที่อยู่ในตำนานอย่างนั้นหรือ?
หรือมีอีกชื่อหนึ่งว่าโลกใบเล็กแห่งราชันมาร” ผู้บำเพ็ญตนหลาย
คนรู้สึกตื่นเต้นดีใจเมื่อได้รับทราบขานี้จากสหายของตน

ครั้นได้ยินเรื่องที่วัดลานถั่วจะปลดปล่อยโลกใบเล็กแห่ง
ราชันมารออกมา ผู้คนจำนวนมากไม่น้อยรู้สึกตื่นเต้นดีใจเป็นอันมาก
เนื่องจากทุกคนต่างก็รู้ว่า หากวัดลานถั่วมีการปลดปล่อยโลกใบ
เล็กแห่งราชันมารออกมาจริงละก็ นับเป็นโอกาสที่หาได้ยากยิ่ง
สำหรับคนหลายๆ คนเลยทีเดียว

“โลกใบเล็กแห่งราชันมารนะเนี่ย ในทุกยุคสมัยที่ผ่านขอ
เพียงวัดลานถั่วเปิดประตูวัดออกมา ก็จะเปิดโลกใบเล็กแห่งราชัน

มารออกมาด้วย” ระดับปราชญ์รุ่นอาวุโสได้กล่าวออกมาเมื่อได้ยิน
ชานี้แล้ว “เพียงแต่เนาแปลกตรงที่ว่า เพราะเหตุใดผู้ดำรงไว้ซึ่ง
ความแข็งแกร่งเช่นเขาหลังชานถึงได้ยอมให้โลกใบเล็กแห่งราชัน
มารดำรงอยู่ได้อย่างไร! เพราะเหตุใดพวกเขาจึงต้องเปิดโลกใบ
เล็กแห่งราชันมารออกมาในทุกยุคกันเล่า! ”

หลายคนรู้สึกตื่นเต้นดีใจเมื่อได้ยินว่าจะมีการปลดปล่อย
โลกใบเล็กแห่งราชันมารออกมา แต่ก็มีบรรดารุ่นอาวุโสที่มีชีวิตอยู่
มาแล้วหลายยุคหลายสมัยรู้สึกถึงความแปลกประหลาดของเรื่องนี้
เนื่องจากท่าที่ที่วัดลานถ้ำมีต่อโลกใบเล็กแห่งราชันมารออกจะ
แปลกประหลาดอยู่

หลายคนต้องการได้ความลับที่ถูกซ่อนอยู่ภายใน แต่
ตลอดเวลาที่ผ่านมาไม่มีใครทำได้สำเร็จ ไม่มีผู้ใดรู้ว่าเบื้องหลัง
โลกใบเล็กแห่งราชันมารได้ซ่อนความลับเช่นใดเอาไว้กันแน่!

หลังจากที่ข่าวเรื่องโลกใบเล็กแห่งราชันมารถูกปล่อย
ออกมาและแพร่กระจายไปทั่วแล้ว ได้มีข่าวอีกข่าวหนึ่งถูกเผยแพร่
ออกมาอย่างเงียบๆ

“ได้ข่าวว่าพรรคเซียนเหินจะปรากฏตัวยังแดนมนุษย์กษัตรา” ปรากฏข่าวลือถูกลือกันออกมา โดยมีสำนัก และผู้บำเพ็ญตนจำนวนไม่น้อยที่กำลังถกกันถึงเรื่องดังกล่าวอยู่ ผู้คนจำนวนไม่น้อย กระทั่งกล่าวได้ว่าระดับบรรพบุรุษจำนวนไม่น้อยต่างก็รู้สึกสะท้อนภายในใจ เมื่อได้ข่าวว่า พรรคเซียนเหินจะปรากฏตัวยังแดนมนุษย์กษัตรา

“พรรคเซียนเหินจะปรากฏตัวยังแดนมนุษย์กษัตราจริงหรือเนี่ย? เขาคือผู้ยิ่งใหญ่หนึ่งเดียวในแต่ละยุคสมัยที่สามารถบงการเก้าแดนได้” ระดับบรรพบุรุษถึงกับพึมพำออกมา

พรรคเซียนเหินคือสิ่งจัดตั้งเพื่อการสืบทอดที่แข็งแกร่งที่สุดในเก้าแดน เป็นสำนักเดียวที่เป็นหนึ่งสำนักห้าราชชั้นเซียน ตามตำนานเล่าว่า ในห้วงสายน้ำแห่งกาลเวลาที่ยาวนานมา พรรคเซียนเหินเคยบงการแต่ละยุคสมัยในเก้าแดน ซึ่งหลายยุคสมัยล้วนแล้วแต่มีเงาของพรรคเซียนเหินอยู่เบื้องหลัง

“ได้ยินมาว่า พรรคเซียนเหินไม่ได้ปรากฏตัวมาแล้วอย่างน้อยสามยุค ในยุคของราชามังกรดำ พรรคเซียนเหินก็ไม่ได้ปรากฏตัวมาแล้วสามยุคเต็ม เวลานี้พรรคเซียนเหินปรากฏตัวในแดนมนุษย์กษัตราอย่างกะทันหัน หรือว่าพรรคเซียนเหินได้บังพิกผู้

ที่จะมาเป็นราชันเซียนได้แล้ว” ระดับบรรพบุรุษหลายคนถกเรื่องนี้
กันเป็นการส่วนตัว

ความจริง เมื่อนึกถึงความน่าจะเป็นข้อนี้แล้ว ไม่ว่าใครก็
ต้องรู้สึกสะท้อนภายในใจ เพราะถ้าหากพรรคเซียนเห็นได้บ่มฝึกผู้
ที่จะมาเป็นราชันเซียนได้จริง เมื่อเป็นเช่นนี้ เกรงว่ายุคนี้คงไม่มีใคร
สามารถแย่งชิงตำแหน่งราชันเซียนกับพรรคเซียนเห็นได้อีกแล้ว

“หรือนี้จะกำเนิดหนึ่งสำนักหกราชันเซียนขึ้นมา?” ระดับ
บรรพบุรุษบางคนกล่าวด้วยความเหม่อลอยเมื่อนึกถึงความเป็นไป
ได้ข้อนี้

“พรรคเซียนเห็นจะปรากฏตัวในแดนมนุษย์กษัตราเป็นเรื่อง
จริงหรือเรื่องเท็จกันแน่?” ผู้คนจำนวนไม่น้อยไม่เชื่อว่านี่เป็นเรื่อง
จริง เนื่องจากพรรคเซียนเห็นไม่ปรากฏตัวมาสามยุคสมัยเต็มๆ
แล้ว

“ณ ขณะนี้พรรคเซียนเห็นยังไม่มา แต่ทว่า มีทูตคนหนึ่งได้
มาแล้ว ได้ข่าวว่าทูตคนนี้ได้ไปที่พรรคเหวะฟ้า และข้ายังได้ข่าวมา
อีกว่า เทพธิดาเหวะฟ้าได้มายังที่ราบสูงผิงพุทธะแล้ว” ผู้ที่ได้รับข่าว
ไวกล่าว

เป็นไปตามข่าว ในวันนั้นเอง เห็นประกายรุ่งที่พาดผ่าน
ห้องฟ้า ได้มีเรือทองคำลำหนึ่งอยู่ปรากฏอยู่ด้านนอกเมืองพุทธะ
ยามที่เรือทองคำลำนี้ปรากฏ ได้เปล่งประกายที่ดูเป็นสิริมงคล
ออกมาส่องแสงสว่างไสวไปทั่วทั้งเมืองพุทธะ

อาจกล่าวได้ว่า เรือทองคำนี้เข้าไปยังเมืองพุทธะโดยไม่ได้
ปิดบังความอหังการของตนปล่อยให้ประกายสิริมงคลพวยพุ่ง
ออกมาอย่างไม่เกรงกลัวต่อสิ่งใด เรียกได้ว่ามาอย่างยิ่งใหญ่
อลังการ

บนเรือทองคำมีหญิงสาวผู้หนึ่งนั่งอยู่ หญิงสาวผู้นี้นับว่างาม
เพริศพรึงน่าประทับใจยิ่ง สวมอาภรณ์สีทองทั้งชุด เสมือนดั่งเป็น
หงส์ทองบนกิ่งไม้ ระหว่างคิ้วของนางเผยให้เห็นถึงความหยิ่งยโส
และท่าทีที่หมายมั่นไต่ล้าอย่างนั้น

ด้านหลังของหญิงสาวผู้นี้มีผู้เฒ่าแก่หง่าเหงือกหลายตน
ติดตามอยู่ แต่ละคนได้แผ่กลิ่นอายที่น่ากลัวออกมา ทำให้สามารถ
รับรู้ได้ว่า ผู้เฒ่าแก่หง่าเหงือกเหล่านี้ได้ก้าวสู่ระดับปราชญ์โลกา
วิถิแล้วทั้งสิ้น

“เทพธิดาเห็นเวหามาแล้ว” “ไม่รู้ว่าเป็นเสียงของใครที่ ตะโกนออกมา เมื่อยามที่หญิงสาวบนเรือทองปรากฏตัว

ในเวลาตัวเอง ผู้ที่อยู่ในเมืองพุทธะต่างทยอยกันออกมาให้การต้อนรับ มีทั้งระดับเจ้าสำนัก เจ้าถิ่น กระทั่งระดับปราชญ์ที่เป็น รุนอาวุโส

ในเวลานี้ ดารุงระดับจิ้งหวูตี้ เป่าจู้เหรินหวงแม่จะไม่ได้ ออกไปต้อนรับด้วยตนเอง แต่ก็ส่งคนข้างกายไปให้การต้อนรับและ กล่าวทักทายแทนตน

“กระทั่งจิ้งหวูตี้ เป่าจู้เหรินหวง จ้านซือ ต่างก็ส่งศิษย์ ภายในสำนักไปให้การต้อนรับ นับว่าเทพธิดาเห็นเวหาหน้าใหญ่ ไม่เบาทีเดียว”

แต่ก็มีผู้ที่ดูแคลนต่อพฤติกรรมเช่นนี้ของนาง โดยเฉพาะ ดารุงกลุ่มคนรุ่นใหม่ที่เหาะเหายะที่หนึ่งกล่าวว่า “เทพธิดาเห็น เวหารี ฮี พุดถึงด้านพรสวรรค์แล้วก็แค่ไม่เลวเท่านั้น สามารถยก ย่องให้เป็นดารุงอย่างเต็มกลืนเท่านั้น ห่างจากความเป็นดารุง ไกลโซอยู่ อาศัยนางรี มีคุณสมบัติใดมาวางก้าม มันก็แค่อาศัย บารมีผู้อื่นมาวางอำนาจเท่านั้น!

“ชีว พุดเบาๆ หน่อย” สหายของदारुणผู้นี้รีบเร่งร้องปราม เขา พุดเสียงแผ่วเบาว่า “แม้ว่าพรรคเหวะฟ้าและเทพธิดาเหินเวหาไม่เห็นจะแข็งแกร่งยอดเยี่ยมอะไรนัก แต่ทว่า พรรคเหวะฟ้าในเวลา นี้ใครกล้าจะไปยุ่งด้วยได้ละ อาของนางได้แต่งงานกับบุตรของพรรค เซียนเหิน เวลานั้นนางจะนับว่าเป็นศิษย์ของพรรคเซียนเหินครึ่งตัว แล้ว มีการล่ำลือกันว่า บุตรของพรรคเซียนเหินประสงค์จะรับนาง เป็นศิษย์! อนาคตนางก็คือคนของพรรคเซียนเหิน”

“ฮิ ยังคงเป็นการอาศัยบารมีผู้อื่นมาแสดงอำนาจ เหมือนเดิมนั่นแหละ!” ดารุณผู้นี้เมื่อได้เห็นภาพของเทพธิดาเหิน เวหาที่มีท่าทีหมางเมินไต่หล้า รับการแสดงการต้อนรับจากสำนัก และบุคคลระดับผู้ยิ่งใหญ่ต่างๆ แล้ว รู้สึกไม่พอใจกล่าวเยาะเย้ย ออกมา

“คำพูดเช่นนี้พวกเราคุยกันเป็นการส่วนตัวก็พอ” สหาย ของदारुณผู้นี้กล่าวเตือนด้วยน้ำเสียงแผ่วเบาว่า “ข้ารู้ว่าเจ้าไม่ พอใจ แต่พรรคเซียนเหินใครบ้างจะไปยุ่งกับเขาได้ อีกอย่าง หาก เทพธิดาเหินเวหาได้เข้าไปเป็นศิษย์ของพรรคเซียนเหินจริงละก็ อาศัยคุณสมบัติของนาง ข้าได้รับการชี้แนะจากผู้เยี่ยมยุทธของ พรรคเซียนเหิน ข้าหรือเรื่อนางก็ต้องได้เป็นระดับอ่องเทพ กระทั่ง จักรพรรดิเทพ!”

“ฉะนั้นแล้ว ต่อให้ในใจไม่ยอมรับอย่างไรก็ตาม อย่าได้พูดในที่สาธารณะ เกิดไปล่วงเกินนางเข้าล่ะก็ เท่ากับเป็นการรณหาที่ตาย หากว่าเป็นศัตรูกับพรรคเซียนเหินจริงจะไม่มีใครเขาปกป้องเจ้า เกรงว่าคนแรกที่จะจับเจ้าไปลงโทษก็คืออาจารย์ของเจ้าเอง เข้าใจแล้วยัง” สหายผู้นี้กล่าวเตือนด้วยน้ำเสียงแผ่วเบา

दारุงผู้นี้แม้ว่าในใจจะไม่ยอมรับ แม้ว่าจะดูแคลนต่อเทพธิดาเหินเวหา แต่ทว่า เขาก็ไม่กล้ากล่าวความอีกต่อไป

หลายคนรู้สึกอิจฉา เมื่อเห็นเทพธิดารับการแสดงความคารวะของสำนักต่างๆ จำนวนมาก แม้แต่บุคคลเฉกเช่นจี้คงหวูตี้ ยังคงต้องให้เกียรตินางอยู่สามส่วน

“สามารถถอดขาของพรรคเซียนเหินก็ได้อย่างนี้นี่เอง มันคือความสำเร็จอย่างงดงามโดยแท้ และเจริญรุ่งเรืองต่อแต่นี้เป็นต้นไป” บางคนกล่าวด้วยความอิจฉาออกมา

ตอนที่ 1042 เหมินหวัง

<https://novel-lucky.com>

หลี่ชียเอใช้เวลาปักอยู่สองวันสามคืน ในที่สุดก็สามารถปักสิ่ง
ที่ต้องการจนสำเร็จลุล่วง หลี่ชียเอที่มีท่าทีเฉยเมยมองดูภาพ
สัญลักษณ์ที่ส่งประกายระยิบระยับในมือ นานแค่ไหนแล้ว ที่ยุคซึ่ง
ไม่เป็นที่รู้จักของผู้คนได้ล่มสลายหายสาบสูญไป

แม้ว่าชื่อคงโหวเทียนจะเป็นประเภทเยาะเย้ยถากถางสังคม
แต่ทว่าสิ่งที่หลี่ชียเอมอบหมายให้กับเขานั้น เขาไม่กล้าทำแบบ
ลวกๆ และในที่สุด เขาก็ได้เร่งรุดกลับมาในวันที่สาม แต่ว่าชื่อคง
โหวเทียนในเวลานี้กลับเดินตามหลังคนผู้หนึ่งอย่างว่านอนสอน
ง่าย

คนผู้หนึ่งก้าวเดินเข้าไปยังที่พักของหลี่ชียเอ ตาทั้งสองของ
เขาล้องเขม็งพลันที่มองเห็นหลี่ชียเอ ทำการพินิจพิเคราะห์ตัวของหลี่
ชียเอตั้งแต่หัวจรดเท้าอย่างละเอียด

คนผู้นี้ ไม่ แทนที่จะบอกว่าเขาเป็นคน บอกว่าเขาเป็นคน
เหล็กน่าจะเหมาะสมกว่า คนที่ปรากฏอยู่ตรงหน้า เว้นแต่ส่วนของ
ศีรษะแล้วทุกส่วนของร่างกายล้วนสร้างขึ้นมาจากโลหะที่ไม่
สามารถระบุได้ว่าเป็นอะไร

คนเหล็กผู้นี้เปล่งประกายสีเงินอ่อนๆ ออกมาทั่วตัว กลิ่นอายเยือกเย็นจากโลหะปกคลุมอยู่รอบกายของเขา แม้ว่าในโลกนี้มีผู้คนอยู่ทุกประเภทเช่น มนุษย์ศิลาหรือปีศาจ แต่คนเหล็กที่เห็นอยู่ตรงหน้าเกรงว่าคงเป็นหนึ่งเดียวในโลกเป็นแน่แท้

คนเหล็กที่อยู่ตรงหน้าใช้ว่าจะหล่อหลอมขึ้นมาจากโลหะชนิดหนึ่ง หากจะกล่าวให้ถูกต้อง ร่างกายของเขาถูกประกอบขึ้นมาจากชิ้นส่วนแต่ละชิ้นที่สุดยอดและพิสดารยิ่ง

ฉากเช่นกองพลพยัคฆ์ทองแดงของหลี่ซีเย มนุษย์ทองแดงแต่ละตัวคล้ายถูกหล่อขึ้นมาจากเบ้าหลอมที่นำเอาน้ำทองแดงเทลงไปแล้วหล่อขึ้นมา แต่คนเหล็กที่อยู่ตรงหน้าไม่ได้เกิดจากการหลอม แต่เกิดจากการประกอบขึ้นมา โดยที่ชิ้นส่วนแต่ละชิ้นล้วนแล้วแต่มีความละเอียดจนสุดจะคาดคิด

ทว่าคนเหล็กเช่นนี้แหละ ส่วนที่เป็นศีรษะกลับเป็นศีรษะคนเป็นๆ นี่เอง ดูจากใบหน้าแล้วคนผู้นี้คือผู้เฒ่าคนหนึ่งที่ไม่สามารถประเมินอายุของเขาได้ถูกต้อง ทั้งผมและเคราล้วนเป็นสีขาว ตาทั้งสองของเขาแลดูเหมือนแก่หง่อมยิ่งนัก แต่ในส่วนลึกของนัยน์ตาคู่นี้กลับปรากฏประกายดวงดาวที่ติดดับไม่คงที่ เมฆและดวงดาว

ปรากฏสลับหมุนเวียน ทำให้ผู้คนที่มองเห็นนัยน์ตาคู่นี้ของเขาแล้ว ต้องรู้สึกหวั่นไหว คนผู้นี้คือบุคคลที่น่ากลัวยิ่งอย่างแน่นอน

“ไต้เท้า...” หลังจากที่ได้พินิจพิเคราะห์อย่างละเอียดแล้ว คนเหล็กผู้นี้หมอบกราบลงกับพื้นด้วยท่าที่ตื่นตันใจยิ่งนัก กล่าวว่ “ไต้เท้า เป็นท่านจริงๆ!” กล่าวพลาถความรู้สึทที่ตื่นตันใจนั้นเปี่ยม ล้นออกมาทางไบหน้า

แม้ว่าคนเหล็กที่อยู่ตรงหน้าจะมีร่างกายที่เยือกเย็น ทว่า นานี่เวลานี้ เขากลับไม่สามารถควบคุมอารมณ์ของเขาได้

การกระทำของคนเหล็กสร้างความตื่นตระหนกให้กับซือคง โทวเทียนจนวิญญูณแหบออกจากร่าง ยามที่ต้องอยู่ต่อหน้าคน เหล็กผู้นี้ เขามีสภาพเหมือนเด็กๆ ที่ว่านอนสอนง่าย กระทั่งไม่รู้ ว่าควรเอามือไปซุกไว้ตรงไหน

อย่างไรก็ตามบรรพบุรุษเหรินที่มีสถานะสูงส่งในใจของเขา กลับเรียกหลี่ซีย่ว่าไต้เท้า แล้วจะไม่ให้ซือคงโทวเทียนต้องตกใจ จนวิญญูณแหบออกจากร่างได้อย่างไร

คนเหล็กที่อยู่ตรงหน้าคือบรรพบุรุษที่เก่าแก่ดีกดำบรรพ์
ที่สุดแห่งวิหารมนุษย์กษัตราของหุบเขาความลับสวรรค์ และก็คือผู้
ก่อตั้งหุบเขาความลับสวรรค์นั่นเอง เขาดำรงอยู่ในฐานะที่สูงเด่น
ในหุบเขาความลับสวรรค์ กระทั่งศิษย์จำนวนมากก็ไม่เคยได้เห็น
บรรพบุรุษผู้ก่อตั้งสำนักของเขา มาวันนี้บรรพบุรุษผู้ก่อตั้งสำนัก
ของพวกเขากลับต้องคารวะต่อหลี่ซีเย เช่นนี้แล้วจะไม่สร้างความ
ตกอกตกใจให้กับซือคงโหวเทียนได้อย่างไร?

หลี่ซีเยพยุงตัวเหรินหวังให้ลุกขึ้น หัวเราะแล้วกล่าวว่า “ได้
พบเจ้า ข้ารู้สึกดีใจจริงๆ”

เหรินหวังลุกขึ้นยืน โดยที่สีหน้าของเขาเผยให้เห็นถึง
รอยยิ้มของความตื่นเต้น เวลานี้เขาโบกมือเบาๆ ซือคงโหวเทียนไม่
กล้ากล่าวสิ่งใด ถอยฉากออกไปอย่างเงียบๆ

“ข้าเองก็ไม่คิดว่าจะได้พบกับใต้เท้าอีก ข้ายังนึกว่าจะต้อง
แก่เฒ่าจนตายอยู่ในวิหารมนุษย์กษัตราแล้วละ” เหรินหวังได้เผย
รอยยิ้มออกมา

หลี่ซีเยหัวเราะและกล่าวว่า “อาศัยความได้เปรียบของตัว
เจ้า ขอเพียงหุบเขาความลับสวรรค์มีหินเลือดกาลเวลาอย่าง

เพียงพอก็สามารถช่วยให้เจ้ามีชีวิตอยู่ได้นานมากๆ เดิมทีชาตินี้ ข้าเองก็ไม่คิดจะรบกวนเจ้า เพราะว่าอย่างไรก็ตามหากเจ้าต้อง ผันกร่างอีกครั้งก็ไม่ใช่ว่าเรื่องที่ยายตายนัก..."

"ใต้เท้ากล่าวอะไรเช่นนี้" เหรินหวังรีบเร่งกล่าวว่า "ชีวิต ของข้าใต้เท้าเป็นผู้ประทานให้ หากไม่มีใต้เท้าแล้ว ข้าก็เป็นเพียง เศษเหล็กกองหนึ่งที่อยู่ในความมืดเท่านั้นเอง มีชีวิตอยู่ไปเพียงวันๆ เท่านั้น หากไม่เป็นเพราะใต้เท้าอาศัยวิธีการที่ฝืนลิขิตสวรรค์ต่อ ชีวิตให้กับข้า ก็ไม่มีข้าในวันนี้และไม่มีหุบเขาความลับสวรรค์ใน วันนี้"

ในยุคปัจจุบัน ชื่อของเหรินหวังเกรงว่าคงมีน้อยคนนักที่ จดจำถึงการดำรงอยู่ของคุณคนเช่นเขาอีกแล้ว ยิ่งไม่มีใครรู้อย่างมี สิ่งจัดตั้งเพื่อการสืบทอดแจกเช่นหุบเขาความลับสวรรค์ตั้งอยู่

เหรินหวังในอดีตที่เนิ่นนานมากๆ เป็นคนเหล็กคนหนึ่ง ก็ เป็นไปดั่งที่เขาพูดออกมาเองว่าเป็นเพียงเศษเหล็กกองหนึ่งเท่านั้น ตัวเขาในเวลานั้นเรียกได้ว่าแตกหักกระจายเป็นชิ้นๆ เหลือเพียง พลังชีวิตที่ริบหรี่เท่านั้น ต่อมาเขาได้พบกับหลี่ชียเอ่ และหลี่ชียเอ่ได้ หุ่มเทพลังกายใจนับไม่ถ้วน ในที่สุดสามารถช่วยชีวิตเขากลับมา ได้ ทั้งยังช่วยต่อชีวิตให้กับเขาอีกด้วย

เหรินหวังไม่ใช่เผ่าพันธุ์มนุษย์ และก็ไม่ใช่เผ่าปีศาจ กระทั่งไม่ใช่ชนเผ่าใดๆ ที่ปรากฏอยู่ในโลก ประวัติความเป็นมาของเขา เกี่ยวพันถึงยุคสมัยที่ดึกดำบรรพ์มาก ทว่าเหรินหวังกลับรู้เรื่องราว อันเกี่ยวกับยุคสมัยตนน้อยมากถึงน้อยที่สุด เนื่องจากเขาถูกเนรเทศให้ไปอยู่ในความมืดตรงนั้น และถูกควบคุมเอาไว้ ถูกฝังเอาไว้โดยตลอด กระทั่งหลังจากได้พบกับหลี่ซีเยแล้ว เขาจึงได้มีโอกาสเห็นเดือนเห็นตะวันอีกครั้งหนึ่ง!

ขณะที่ยุคที่แสนจะดึกดำบรรพ์ยุคนั้น ได้กลายเป็นเก้าธูลี ไม่ได้ดำรงคงอยู่ไปนานแล้ว

“ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม เป็นเจ้าที่คงฝีมือให้มีการสืบทอดกันต่อไป” หลี่ซีเยหัวเราะและตบขาของเขา ยิ้มกล่าวว่า “หุบเขาความลับสวรรค์ของพวกเขาฉันนับได้ว่าเป็นเอกในเก้าแดนเหมือนกัน”

“ใต้เท้าหัวเราะเยาะแล้วละ นี่เป็นเพียงวิชามารเท่านั้น ไม่เข้าตาของใต้เท้าหรอกนะ” เหวินหวังหัวเราะและส่ายหน้า

“ไม่ คราวนี้ข้าต้องการอาศัยฝีมือวิชานี้ของเจ้าจริงๆ ” หลีชียิ้มกล่าวว่า “ข้ามีสิ่งของอยู่ชิ้นหนึ่ง หากให้ข้าเป็นคนลงมือทำเองล่ะก็ เกรงว่าคงต้องอาศัยเวลายาวนานมากๆ จึงจะทำได้สำเร็จ แต่เวลาไม่คอยท่า ดังนั้นข้าจึงต้องเรียกเจ้ามาเป็นกรณีพิเศษ”

กล่าวพลาง หลีชีย่ได้ยื่นกล่องโบราณให้กับเขา ภายในกล่องได้บรรจุชิ้นส่วนที่กระจัดกระจายอยู่ ทุกชิ้นล้วนแล้วแต่ประณีตอย่างยิ่ง

พลันที่เหรินหวังได้เห็นชิ้นส่วนที่อยู่ในกล่องโบราณ เขาก็ถึงกับตะลึง เหมือนช่างศิลป์ระดับศาสตราจารย์ที่ถูกดึงดูดความสนใจด้วยผลงานที่เยี่ยมยอดชิ้นหนึ่งอย่างนั้น

หลังจากที่เหรินหวังได้พิจารณาอย่างละเอียดแล้ว เขาเงยหน้าขึ้นกล่าวด้วยความตระหนกว่า “ได้แท้ นี่มัน...” เมื่อกล่าวถึงตรงนี้แล้ว เขาก็ถึงกับต้องสุดลมหายใจเข้าลึกๆ ทีหนึ่ง

“สิ่ง สิ่ง สิ่งนี้ต้องเป็นยุคนั้นถึงจะมี” เกรินหวังกล่าวเมื่อสามารถสะกดอารมณ์ให้เป็นปกติแล้ว

“ถูกต้อง มันคือสิ่งที่มีเฉพาะยุคนั้นเท่านั้น พุดให้ตรง
ประเด็นก็คือ ข้าต้องการไปยังสถานที่ที่หนึ่ง สถานที่แห่งนี้อยู่ใน
โลกใบเล็กแห่งราชันมาร”

“ในที่สุดใต้เท้าก็ค้นพบแล้วรี?” เหรินหวังเองก็รู้สึกอารมณ์
พลุ่งพล่านขึ้นมา เมื่อได้ยืมข่าวเช่นนี้ กระทั่งตัวเขาที่มีชีวิตอยู่มาก
ยาวนานมากๆ ยังคงต้องตื่นเต้นเช่นกัน

“ข้าเองก็ไม่สามารถระบุได้ชัดเจนว่าจะเผชิญหน้ากับสิ่งใด
เกี่ยวกับด้านนี้ ข้าได้มีการศึกษามาก มีความมั่นใจสูงมาก”
หลี่ชียะกล่าวกับเหรินหวังว่า “เจ้าคิดจะไปดูสักครั้งหรือไม่ บางที
อาจช่วยให้เจ้าได้เข้าใจเกี่ยวกับยุคนั้นได้มากขึ้น”

เหรินหวังนั่งเงียบอยู่เป็นเวลานานมาก หลังจากผ่านไปครู่
หนึ่ง เขายิ้มเจื่อนๆ ว่า “เกี่ยวกับเรื่องราวในยุคนั้นข้าก็รู้อยู่เพียง
น้อยนิด หลายสิ่งหลายอย่างผู้ใหญ่ก็เป็นคนสอนให้กับข้า ตำนาน
หลายเรื่องผู้ใหญ่ก็เป็นผู้บอกเล่าแก่ข้า ยุคนั้นได้กลับกลายเป็น
ถ้าธลีไปแล้ว ข้าณะเป็นคนของยุคนี้ หาใช่คนของยุคที่กลายเป็น
ถ้าธลีอันเป็นอดีตไปแล้ว”

“บอกตามสัตย์จริง เวลานี้ข้านับว่ามีลูกหลานเต็มบ้านไปหมด ข้ายังจะไปหวังอะไรอีกล่ะ หวานนี้มาถึงอดีตนั้นหรือ?” เหรินหวังหัวเราะ และสายหน้ากล่าวว่า “อดีตผ่านแล้วก็ผ่านไป ข้าไม่หวานระลึกถึง ข้าพอใจกับปัจจุบันอย่างยิ่ง สำหรับการไล่เรียงถึงต้นกำเนิดอะไรนั้น ข้าเฉยชากันมันมากแล้ว”

“ข้าเข้าใจ” หลี่ชีย่ตบเบาๆ ของเขาเบาๆ เขาเป็นคนที่ได้เห็น เหรินหวังก้าวไปที่ละก้าว แล้วจะไม่เข้าใจตัวเขาหรือ?

ในเวลานี้ เหรินหวังได้มองดูสิ่งของที่อยู่ในกล่องโบราณอย่างละเอียดอีกครั้ง หลังจากผ่านไปชั่วครู่ใหญ่ เขาเงยหน้าขึ้นกล่าวว่า “ไต่เท้า ดูเหมือนเจ้าของสิ่งนี้จะไม่สมบูรณ์ น่าจะขาดไปครึ่งหนึ่ง”

“ข้ารู้แล้ว อีกครึ่งหนึ่งอยู่ในมือของสำนักฉางเหอ ภายในสองวันนี้พวกเขาจะสามารถส่งกลับคืนมา” หลี่ชีย่กล่าวว่า “เวลานี้ ข้าต้องการให้เจ้าต่อให้เสร็จ ตามความเห็นของข้าวัดลานถั่วจะปลดปล่อยโลกใบเล็กแห่งราชันมารแล้ว!”

โลกใบเล็กแห่งราชันมารถูกปิดผนึกเอาไว้โดยวัดลานถั่วตลอดมา แม้ว่าในทุกยุคสมัยยามที่วัดลานถั่วเปิดประตูพุทธะ พวกเขา

เขาก็จะปลดปล่อยโลกใบเล็กแห่งราชันमारออกมา ทว่าโดยปกติแล้ว พวกเขาจะยื้อระยะเวลาช่วงหนึ่งที่ค่อนข้างนานมากเอาไว้ แล้วจึงมีการปลดปล่อยโลกใบเล็กแห่งราชันमारออกมา

แต่มาคราวนี้หลิชิเย่ได้มีการคุยกับเขาหลังจากเอาไว่ล่วงหน้า เขาร้องขอให้พระโพธิสัตว์โอภาสแปดพักตร์ปลดปล่อยโลกใบเล็กแห่งราชันमारเร็วขึ้นกว่าเดิม เนื่องจากในนั้นมีสิ่งที่เขาต้องการอยู่

“เรื่อง เรื่องนี้เกรงว่าข้าก็คงยากจะทำได้” เหรินหวังมองดูสิ่งของที่อยู่ในกล่องโบราณแล้ว กล่าวว่ “ใต้เท้า เรื่องนี้เกี่ยวพันถึงเรื่องที่สำคัญยิ่ง มันเกี่ยวพันถึงภาพสัญลักษณ์นั้นในยุคอดีตนั้น หากไม่มีภาพสัญลักษณ์นั้น ภายในระยะเวลาอันสั้นข้าก็คงทำให้สำเร็จได้ยาก จำเป็นต้องมีภาพสัญลักษณ์ของยุคนั้นมาเป็นตัวอ้างอิง จึงจะรู้ว่ามันวิวัฒนาการได้อย่างไร”

“สำหรับภาพสัญลักษณ์ของยุคนั้น มีอยู่ในความทรงจำไม่มาก หากจะให้ข้ามาสร้างตราสัญลักษณ์นั้นขึ้นมา เกรงว่าคงจะอาศัยเวลาที่ยากมาก” เหรินหวังกล่าวด้วยความรู้สึกละอายว่ “นี่เกรงว่าคงทำให้ใต้เท้าต้องผิดหวังแล้วละ”

“เรื่องนี้เจ้าไม่ต้องเป็นกังวลไป” หลี่ซีเยหัวเราะแล้วกล่าวว่า “เรื่องนี้ข้าได้เตรียมการให้เจ้าพร้อมแล้ว” กล่าวพลาง หยิบเอา ภาพสัญลักษณ์ที่เพิ่งปักเสร็จมาได้สองวัน

เหรินหวังรู้สึกตื่นเต้นหัวน้ไหล มองสิ่งที่อยู่ในมืออย่างไม่อยากเชื่อ เมื่อเห็นภาพสัญลักษณ์ที่ดูดั่งมีชีวิต กล่าวว่า “ใต้เท้า นี่ไปได้มันมาจากที่ใด?”

“ข้าทำขึ้นมาเอง” หลี่ซีเยยิ้มกล่าวว่า “หลายปีที่ผ่านมา นับว่าข้าไม่ได้ยุ่งมาอย่างไร้ค่า ข้าได้ท่องเที่ยวยังสถานที่ต่างๆ มากมาย ศึกษาจากตำราโบราณมากมาย ในที่สุดก็เข้าใจเรื่องราว บางเรื่องในยุคสมัยนั้นได้แล้ว หลังจากที่อ้างอิงจากภาพโบราณมากมายแล้ว ข้าก็ได้วิวัฒนาการออกมาเป็นภาพสัญลักษณ์นั้น แม้ว่าในมือจะไม่มีภาพสัญลักษณ์ที่แท้จริง ข้าก็เลยลงมือทำมันขึ้นมาเอง”

“เมื่อมีเจ้าสิ่งนี้แล้ว ทุกอย่างก็ง่ายขึ้น” เหวินหวังเองก็รู้สึกดีใจกับสิ่งนี้ กล่าวว่า “ใต้เท้าโปรดวางใจ ข้าจะทำมันออกมาให้สำเร็จอย่างรวดเร็วที่สุด”

“ข้าเชื่อในกำลังความสามารถของเจ้า” หลีซีเยพยักหน้า
กล่าวว่า “ขอเพียงสำนักฉางเหอนำเอาอีกครั้งหนึ่งมาให้ สำหรับ
พวกเราแล้วนับว่ายังมีเวลาเหลือเฟือ”

“การที่ไต้เท้าจะเข้าไปยังโลกโบลีกแห่งราชันมารในครั้งนี้
ต้องการจะได้สิ่งที่อยู่ในตำนานรึ?”

“ก็ไม่ได้มุ่งไปที่สิ่งนั้นเป็นการเฉพาะ” หลีซีเยสายหัวเบาๆ
กล่าวว่า “ข้าต้องการรู้ว่าเมื่อถึงที่สุดแล้วมันจะเป็นอย่างไรกันแน่
ซึ่งจะเป็นสิ่งอ้างอิงให้กับข้าได้ แน่นอนว่าหากของสิ่งนั้นยังอยู่ละก็
ย่อมเป็นการดีที่สุด แต่หากไม่อยู่แล้วข้าก็จะไม่ฝืนใจ”

เหรินหวังทอดถอนใจออกมาเบาๆ ไม่กล่าวสิ่งใดอีกต่อไป
เริ่มลงมือทำทันที

หลีซีเยไม่ต้องการอยู่รบกวนเขา จึงออกจากห้องไป

ที่บริเวณด้านนอก ซื่อคงโหวเทียนเฟีารอยู่ที่ตรงนั้น ยาม
เมื่อพบเจอกับหลีซีเยที่ก้าวเดินออกมา เขาไม่รู้ว่าควรจะทำมือทั้งสองข้างนั้นวางไว้ตรงไหนดี ทำที่ดูเคอะเขินมาก

“ความสัมพันธ์ระหว่างข้ากับเหรินหวังเป็นเรื่องหนึ่ง เจ้าก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง” หลี่ชีย่หัวเราะทีหนึ่งกล่าวว่า “ก่อนหน้านี้เป็นอย่างไร ก็ยังคงเป็นอย่างนั้นเถอะ”

เมื่อได้ยินคำกล่าวเช่นนี้ของหลี่ชีย่แล้ว ซื่อคงโหวตเขียนจึงค่อยรู้สึกโล่งอกขึ้นมา

Novel-Lucky

ตอนที่ 1043 โลกใบเล็กแห่งราชันमारปรากฏ

<https://novel-lucky.com>

เหมยซู่เหยานับว่าไม่ได้ทำให้หลี่ชีย่ต้องผิดหวัง สำนักฉางเหอได้จัดส่งสิ่งของอีกครั้งหนึ่งมาให้อย่างรวดเร็ว หลังจากที่ได้มาอีกครั้งหนึ่ง เหรินหวังยิ่งเพิ่มความเร็วในการประกอบชิ้นส่วนต่างๆ ให้สำเร็จเร็วขึ้นไปอีก

ในขณะที่เหรินหวังกำลังประกอบสิ่งนั้นอยู่ หลี่ชีย่ได้ทิ้งตัวนั่งลงในห้องที่อยู่ติดกันเพื่อให้จิตล่องลอยไป ในขณะที่ตัวเขาเหมือนว่าวิญญานได้ออกจากร่าง ท่องไปยังที่ราบสูงผิงพุทระที่กว้างใหญ่ไพศาลนั้น

ในเวลานี้หลี่ชีย่มองเห็นบริเวณที่ราบสูงผิงพุทระไม่มีภูเขาและแม่น้ำลำธาร ไม่มีวัดวาอารามเมืองโบราณ ไม่มีสิ่งมีชีวิตหรือมนุษย์ นาที่นี้มีเพียงพระธรรม มีเพียงจิ้งหะความเคลื่อนไหว

ที่ตรงนี้เป็นทะเลพระธรรมที่กว้างไกลสุดลูกหูลูกตา มองไม่เห็นขอบเขตสิ้นสุด ท่ามกลางทะเลพุทระที่ สุดลูกหูลูกตาเช่นนี้ ง่ายต่อการหลงทาง เมื่อไรที่เหยียบย่างเข้าไปยังทะเลพระธรรมนี้แล้วก็ยากจะหวนคืนกลับมาอีก

เหมือนที่หลี่ซีย่ชอบพูดเป็นประจำ ทะเลพระธรรมยิ่งใหญ่
ไร้ขอบเขต กลับใจคือฟากฝั่ง

หากก้าวเข้าไปยังทะเลพระธรรมที่ไร้ขอบเขตเมื่อไร ก็จะไม่
มีวันได้กลับออกมาอีก เว้นแต่มีความสว่างคอยนำทางให้

จิตวิญญาณออกจากร่าง ชะตาแท้คอยคุ้มจิตเอาไว้ หลี่ซีย่
ท่องไปท่ามกลางทะเลธรรมที่กว้างใหญ่ไพศาล นาที่นี้หลี่ซีย่ที่
เหยียบย่างเข้าไปยังทะเลพระธรรมถึงกับทอดถอนใจเบาๆ ออกมา
พิมพ์ว่า “นี่แหละคือโฉมหน้าที่แท้จริงของที่ราบสูงฝั่งพุทธะ”

ทะเลพระธรรมที่ไร้ขอบเขต ไม่ว่าใครก็ตามหากก้าวเข้าไป
ยังทะเลพระธรรมแล้ว ล้วนสามารถรับรู้ได้ถึงกลางทะเลพระธรรมมี
แรงดึงดูดที่ร้ายแรงสายหนึ่ง สามารถดูดเอาความเชื่อใดๆ
ออกไปจากตัว ดูดเอาความคิดทุกอย่างออกไป และในขั้นตอนนี้
เอง ความเชื่อและความคิดของเจ้าก็จะถูกชักนำจนกลับกลายเป็น
ความเป็นพุทธที่บริสุทธิ์

สภาพเช่นนี้นับว่าน่ากลัวยิ่งนัก ลองตรองดู ไม่ว่าเจ้าจะเป็น
มาร หรือดำรงไว้ซึ่งประเภทอื่นใด ไม่ว่าเจ้าจะนับถือเผ่าโลหิต หรือ
เผ่าพันธุ์มนุษย์ แต่หากวิญญาณเจ้าออกจากร่างและเข้าสู่ทะเล

พระธรรมเมื่อไร ก็ต้องถูกชักนำไปในทันที จนกลับกลายเป็นศิษย์ของศาสนาพุทธไป

ในเวลานี้เองพลังลมปราณควบคุมกายเนื้อ ชะตาแท้คุ้มจิต ซึ่งเป็นสิ่งที่จำเป็นอย่างยิ่ง หาไม่แล้ว จะต้องเข้าสู่รมกาสาวพัสตร์ กลายเป็นศิษย์ของเขาหลังจากในทันที

“จะมีก็คนกันที่รู้ว่าสิ่งนี้คือความลับที่ทำให้เขาหลังจากเป็นนิรันดร์” จิตวิญญานและความรู้สึกนึกคิดของหลี่ชียเอ๋อขึ้นมา ซ้ำๆ ระหว่างท่องไปยังทะเลพระธรรม

ความเป็นชีวิตนิรันดร์ของเขาหลังจากเป็นความลับมาโดยตลอด แม้ว่าวัดทั้งสิบแปดแห่งของเขาหลังจากไม่สามารถทำให้เจ้าได้ความเป็นนิรันดร์โดยแท้จริง แต่ขอเพียงเข้าสู่รมกาสาวพัสตร์และถูกเขาหลังจากชักนำไปแปรเปลี่ยนเจ้าก็สามารถมีชีวิตอยู่ได้ยืนยาวมาก หากเมื่อไรได้ขึ้นสวรรค์ เข้าไปยังแคว้นพุทธะ ก็จะได้รับชีวิตอันเป็นนิรันดร์ที่อยู่ในตำนาน

ขั้นตอนระหว่างนี้ ไม่ว่าจะเจ้านั้นจะถูกชักนำไป หรือกลับกลายเป็นพุทธะไปเอง และหรือขึ้นสู่สวรรค์ ล้วนมีความเหมือนกัน

อยู่อย่างหนึ่งก็คือ ลมปราณแห่งเหือด อายุขัยสูญสิ้น ละทิ้งกาย
เนื้อ สุดท้ายบรรลุเป็นพุทธะ ได้รับความอันเป็นนิรันดร์

ไม่ว่าจะเป็นคนเป็นๆ หรือผู้บำเพ็ญตนแล้ว การที่ลมปราณ
แห่งเหือด อายุขัยสูญสิ้น มันก็คือสัญลักษณ์แห่งความตาย แต่ใน
แง่ของเขาหลังจากนั้นแล้ว มันกลับกลายเป็นสัญลักษณ์ของการตาย
แล้วเกิดใหม่

จิตวิญญาณของหลี่ชีย่ท่องไปท่ามกลางทะเลพระธรรม
ท่ามกลางทะเลพระธรรมที่กว้างใหญ่ไพศาลสุดลูกหูลูกตา มีพลังที่
น่ากลัวสายหนึ่งได้ดึงดูดให้จิตวิญญาณของหลี่ชีย่ให้มุ่งไปยังจุด
ศูนย์กลางของทะเลพระธรรม พลังดึงดูดที่น่ากลัวสายนี้ไม่ได้มี
ความรุนแรง ตรงกันข้าม มันกลับมีความอ่อนโยนเป็นอันมาก เจก
เช่นอ้อมอกของมารดาอย่างนั้น ทำให้ผู้คนคิดถึงและต้องการเข้าไป
นอนอยู่ภายใน...

หลี่ชีย่ไม่ได้หันเหวกับการที่ต้องเผชิญกับพลังดึงดูดที่น่า
กลัวเช่นนี้ จิตวิญญาณของเขาก้าวเดินไปยังจุดศูนย์กลางของ
ทะเลพระธรรมที่ละก้าวๆ ในระหว่างนี้ พระธรรมก็เหมือนดั่งน้ำทะเล
อย่างนั้น ที่ถ้าโถมเข้าไปเหมือนต้องการชโลมล้างจิตวิญญาณ
เพื่อโปรดจิตวิญญาณของหลี่ชีย่ให้ก้าวสู่ประตูพุทธะอย่างนั้น

“ข้าก็คือพุทธะ สิ่งที่ข้าคิดก็คือพระธรรม ที่ที่ข้าอยู่ก็คือ
แดนพุทธ” จิตวิญญาณของหลี่ซีเย่เอ๋ยส์จวาจออกมา ทำการ
ควบคุมสยบพระธรรมที่ต้องการชักนำเขา และสามารถทำการแผ้ว
ถางให้กลายเป็นทางท่ามกลางทะเลพระธรรมนี้ ทะเลพระธรรมไม่
สามารถชักนำหรือ โน้มน้าวหลี่ซีเย่ได้เลย

หลี่ซีเย่ก้าวเดินอยู่บนวิถีที่แผ้วถางขึ้นมาเป็นเวลานานมาก
ในที่สุดก็ได้ก้าวเดินไปถึงจุดที่เป็นศูนย์กลางของทะเลพระธรรม ณ
ที่ตรงนั้น คลื่นแห่งพระธรรมสูงนับล้านล้านจั้งที่ปลุกปล้ำรุนแรง
ณ ที่ตรงนั้น น้ำทะเลไหลย้อนกลับ ย้อนขึ้นไปบนท้องฟ้า ไหลย้อน
ขึ้นไปส่วนที่สูงที่สุดของท้องฟ้า

ณ ส่วนที่สูงที่สุดของท้องฟ้าปรากฏร่างเงาหนึ่งที่เลื่อนร่าง
เป็นพุทธองค์สูงสุดองค์หนึ่งที่ประทับนั่งอยู่ตรงนั้น ณ ที่ตรงนั้น เขา
ได้ทำการวิวัฒนาการขึ้นมาเป็นแคว้นพุทธะที่ไร้ขอบเขต ที่ตรงนั้น
เขาได้กลับกลายเป็นผู้บงการของอวกาศและจักรวาล

ช่างสูงใหญ่สุดประมาณ ช่างสูงส่งสุดประเมิน เกรงว่าผู้คน
จำนวนนับไม่ถ้วนจะต้องหมอบกราบอยู่ ณ ที่ตรงนี้เมื่อได้เห็นพุทธ
องค์เช่นนี้ และต้องเข้าสู่ร่มกาสาวพัสตร์ไปในบัดดล เนื่องจากพลัง

แห่งธรรมะแข็งแกร่งเหลือเกิน กระทั่งสามารถโปรดจักรพรรดิเทพ
ได้ในฉับพลันทันที!

ในขณะที่จิตวิญญูณของหลี่ชียเอก็ได้รับผลกระทบจนต้อง
สะเทือนหัวไหล่ ประกายวูบวาบไม่คงที่ หลี่ชียเอส่งเสียงฮึ่นาเกรง
ขามออกมา จิตโน้มน้ำเปลี่ยนฟ้าดินควบคุมสรรพสิ่งโดยพลัน จิต
แห่งเต๋าที่ไร้ผู้เทียบเทียมพลันปกป้องทุกสิ่ง ทำการสยบการโปรด
ของพลังพระธรรม

มองดูร่างเงาเลื่อนรางที่อยู่บนส่วนที่สูงที่สุดของห้องฟ้า หลี่
ชียเอพิมพ์้าออกมาว่า “โปรดมาเป็นเวลายุคแล้วยุคเล่ามาแล้ว ข้า
กลับอยากเห็นวันที่เจ้าลงมือวันนั้น แต่ระวังอย่าให้ข้าชิงลงมือได้
ก่อนละ มิเช่นนั้นละก็ เจ้าจะไม่มีโอกาสอีกเลย”

ท่ามกลางห้องฟ้าที่ห่างไกลนั้น ร่างเงาพุทธะที่เลื่อนรางนั้น
ปราศจากความเคลื่อนไหวใดๆ เหมือนหนึ่งว่าเขานั่งอยู่ตรงนั้นโดย
ไม่มีการเปลี่ยนแปลงชั่วนิรันดร์ตลอดไป! เหมือนว่านี่แหละคือชีวิต
อันเป็นนิรันดร์ที่แท้จริง

สุดท้าย หลี่ชียเอมองดูครั้งหนึ่งแล้วไม่ได้กล่าวสิ่งใดออกมา
อีก หันหลังจากไปทันที ไปจากทะเลพระธรรมแห่งนี้

ครั้นจิตวิญญานไปจากทะเลพระธรรมแล้ว ภายในห้อง
ร่างของหลี่ซีเย่กระตุกทีหนึ่ง จากนั้น ค่อยๆ ลืมตาทั้งสองขึ้นมา
ถึงกับต้องพึมพำออกมาว่า “ที่ราบสูงผิงพุทธะนะ ที่ราบสูงผิงพุทธะ
เป็นพระอยู่ที่ใจคิด เป็นมารอยู่ที่ใจนึก!”

“อมิตภาพพุทธ...” ในเวลานี้เอง พลันปรากฏเสียงพุทธ
วาจาจากเขาหลังซานที่ตั้งก้องไปทั่วทั้งที่ราบสูงผิงพุทธะ

หนึ่งคำพุทธวาจาตั้งก้องทั่วเขาหลังซาน ตั้งก้องทั่วที่ราบสูง
ผิงพุทธะ หันไฉนนั้นสรรพชีวิตจำนวนนับไม่ถ้วนบนที่ราบสูงผิง
พุทธะถูกปลุกให้ตื่นขึ้นมา

นาที่นี้แสงแห่งพระพุทธที่พุ่งขึ้นสู่ท้องฟ้า ผู้คนจำนวนมาก
ในเวลานี้ต่างวิ่งออกไปเพื่อต้องการรู้ว่าเกิดอะไรขึ้น

นาที่นี้ปรากฏการณ์ประหลาดได้เกิดขึ้นบนที่ราบสูงผิง
พุทธะ สามารถมองเห็นพื้นที่ทุกตารางนิ้วของที่ราบสูงผิงพุทธะ
ล้วนปรากฏโลกธาตุที่ผุดลอยขึ้นมา

โลกธาตุนี้เต็มไปด้วยภูเขาค้างคาวที่ขึ้นลงสลับ แลดูสวยงามยิ่งนัก
มันอยู่ภายใต้การครอบคลุมของแสงแห่งพุทธะ ทำให้แลดูไม่
ชัดเจนนัก แต่สามารถมองเห็นได้เลือกรางว่าโลกธาตุนี้ยังมีสัตว์
ปีกและสิ่งสาราสัตว์รวมทั้งสิ่งมีชีวิตอื่นๆ อีกด้วย

การที่แสงแห่งพุทธะปกคลุมทุกสิ่งทุกอย่าง ทำให้ยากแก่
การมองเห็นภาพทั้งหมดของโลกธาตุนี้ได้อย่างชัดเจน ทว่า
ท่ามกลางความเลือกรางกลับมีสิ่งอยู่สิ่งหนึ่งที่มองเห็นได้ชัดเจน
นั่นก็คือวัดแห่งหนึ่ง เป็นวัดที่ทำหน้าที่ควบคุมโลกธาตุนี้

วัดแห่งนี้ไม่ได้มีขนาดใหญ่โตอะไร กระทั่งกล่าวได้ว่ามันมี
ความเก่าแก่โบราณมากแล้ว แต่เหมือนว่าวัดแห่งนี้คือผู้ควบคุม
โลกธาตุนี้

ยามที่โลกธาตุนี้ได้ปรากฏตัวขึ้นมา กลิ่นอายพุทธะ
กว้างใหญ่ไพศาลไร้ขอบเขตได้ทะลักเข้าไปยังวัดแห่งนี้ ดู
เหมือนว่าหลังจากวัดแห่งนี้ได้ดูดซับเอากลิ่นอายพุทธะจำนวน
มหาศาลเข้าไปแล้ว ได้กลับกลายเป็นแข็งแกร่งยิ่งขึ้นกว่าเดิม และ
ยิ่งควบคุมสยบโลกธาตุนี้เอาไว้

การที่มีโลกธาตุนี้อีกใบหนึ่งปรากฏอยู่บนที่ราบสูงฝั่งพุทธระนั้น เสมือนว่ามันเป็นการซ้อนทับกับที่ราบสูงฝั่งพุทธรະอย่างนั้น จึงมีหลายคนที่ยอยกัันเอื้อมมือออกไปเพื่อลูบคลำจับต้องโลกธาตุนี้ แต่กลับสัมผัสอะไรไม่ได้ ดุจดั่งมันคือมโนภาพอย่างนั้น

“ถ้ามารปรากฏแล้ว” หลายคนที่ยิ่งออกไปและร้องออกมาเมื่อเห็นโลกธาตุนี้ออกมาจนได้

“โลกใบเล็กราชันมาร ในที่สุดเขาหลังซ่านก็ได้ปลดปล่อยโลกธาตุนี้ออกมาจนได้” บรรดารุ่นอาวุโสถึงกับทอดถอนใจออกมา

“รีบไปกันเร็ว หาทางเข้าให้เจอ ใครสามารถช่วงชิงบัวพุทธรະได้ ใครคนนั้นก็จะได้รับโชคชะตาชิ้นใหญ่” ระดับปราชญ์ที่มีประสบการณ์ผู้หนึ่งเร่งรีบนำผู้เยาว์ของตนวิ่งออกจากเมืองพุทธรະไปทันที

“แดนมารนะ หรือบางทีอาจเป็นสาเหตุที่ที่ราบสูงฝั่งพุทธรະถูกจัดให้อยู่หนึ่งในสิบสองหลุมฝั่งศพ” มีเจ้าสำนักผู้หนึ่งพิมพ์ออกมา

โลกธาตุที่อยู่ตรงหน้านี้มีชื่อเรียกแตกต่างกันมากมาย บางคนเรียกมันว่าถ้ำมาร บางคนเรียกว่าแดนมาร แต่คนส่วนมากจะเรียกว่าโลกใบเล็กแห่งราชันมาร

ตามตำนานเล่าว่าโลกใบเล็กแห่งราชันมารคือโลกธาตุที่ถูกเขาหลังซานควบคุมเอาไว้ ถ้าหากเขาหลังซานไม่ปลดปล่อยมันออกมา มันก็จะไม่ปรากฏออกมาตลอดกาล แต่ทุกยุคสมัยที่ผ่านมา เขาหลังซานก็จะปลดปล่อยโลกใบเล็กแห่งราชันมารออกมา

ในเวลานี้ หลี่ซีเยเองก็เดินออกมาจากห้อง แหงนหน้ามองดูโลกธาตุที่ปรากฏขึ้นมา เขาเผยให้เห็นถึงรอยยิ้มที่เฉยเมย กล่าวว่ “โลกใบเล็กแห่งราชันมาร ข้าจะมาแล้วนะ เจ้าเตรียมตัวพร้อมแล้วหรือยัง?”

“มีคนจำนวนมากไปแย่งชิงบัวพุทธะกัน นายท่านจะไปหรือไม่?” ซื่อคงโหวเทียนที่เฝ้าอยู่หน้าประตูตลอดยังคงไวต่อข่าวสาร เวลานี้เขาเองก็มองดูโลกธาตุที่ลอยขึ้นมา และเอ่ยถามหลี่ซีเย

“แน่นอน” หลี่ชียเอหัวเราะที่หนึ่ง สายตาจับจ้องไปที่วัดแห่งนั้นที่อยู่ภายในโลกใบเล็กแห่งราชันมาร เหมือนว่าวัดแห่งนี้ได้ดึงดูดเอาความสนใจของเขาไป คล้ายตั้งคู่รักที่ดึงดูดสายตาของเขาไปอย่างนั้น

“วัดชรानัตถิตา” เมื่อเห็นหลี่ชียเอ้องเขม็งไปที่วัดแห่งนั้น ซื่อคงโหวเทียนอดจะกล่าวออกมาไม่ได้ว่า “ลือกันว่าเป็นวัดที่น่ากลัวมากที่สุด มีคนกล่าวว่ามันน่ากลัวเสียยิ่งกว่าวัดลานถั่วเสียอีก”

“ดูท่าเจ้าจะรู้เรื่องเกี่ยวกับมันไม่น้อยทีเดียวเลยนะ” หลี่ชียเอหัวเราะที่หนึ่ง และยิ้มกล่าวกับซื่อคงโหวเทียน

แม้ว่าหลายคนจะเคยได้ยินชื่อของวัดชรานัตถิตา แต่ผู้ที่เข้าใจมันจริงๆ นั้นมีอยู่น้อยถึงน้อยที่สุด บนที่ราบสูงฝั่งพุทธะแห่งนี้ ทุกคนต่างคุ้นหูกับวัดทั้งสิบแปดของเขาหลังซาน วัดลานถั่ว ส่วนวัดชรานัตถิตานั้นดูจะไม่คุ้นเคยเอาเสียเลย

“แหะ ข้าเองก็ได้ยินได้ฟังมาจากผู้อาวุโสที่อยู่ในหุบเขาความลับสวรรค์” ซื่อคงโหวเทียนทำทีถูมือไปมา ยิ้มกล่าวว่า “หากนายท่านไม่รังเกียจข้าน้อยอวดรู้ละก็ ข้าน้อยก็จะลองพูดออกมาดู”

หลี่ซิเยอหมย้ม กล่าวว่า “ไม่มีปัญหา เจ้าอยากจะทำอะไรก็
ทำออกมา”

ซือคงโหวเทียนจ้องมองดูวัดชราหนัตถิตาที่อยู่อีกโลกธาตุ
แล้ว ถึงกับกลืนน้ำลายเอือกใหญ่ เหมือนว่ามันคือชิ้นเนื้อน้ำตาล
อย่างนั้น

“ช่างเถอะ เจ้าไม่ต้องคิดวางแผนอะไรกับมันแล้วละ อาศัย
เจ้านะหรือ? เจ้ายังไม่มีคุณสมบัติเพียงพอที่จะขึ้นไปบนนั้นได้ ยิ่ง
ไม่ต้องพูดถึงการคิดวางแผน เหรินหวังขึ้นไปล่ะก็ไม่ยาก แต่เจ้ายัง
ไม่มีสิทธิ์” หลี่ซิเยอหัวเราะ

ซือคงโหวเทียนหัวเราะแห้ง เกาหัวแกรกๆ กล่าวว่า “เรื่องนี้
ข้าน้อยก็รู้ อาศัยฝีมืออันน้อยนิดของข้าน้อยไม่สามารถขึ้นไปยัง
วัดชราหนัตถิตาได้อยู่แล้ว ได้ยินว่าในอดีตผู้ที่เคยขึ้นไปโดยพื้นฐาน
แล้วก็ต้องเป็นราชันเซียน”

“ก็ไม่แนเสมอไปว่าจะต้องเป็นราชันเซียน ระดับจักรพรรดิ
เทพที่แข็งแกร่งก็ขึ้นไปได้ เทพแห่งริงก็ขึ้นไปได้” สายตาของหลี่
ซิเยอที่จ้องมองวัดชราหนัตถิตาได้กลับกลายเป็นลึกล้ำยิ่งนัก

“สถานที่แห่งนี้ไม่ว่าใครก็ตามควรค่าแก่การไปสักครั้งหนึ่งโดย
แท้จริง”

Novel-Lucky

ตอนที่ 1044 ตำนานโลกใบเล็กราชันมาร

<https://novel-lucky.com>

แม้จะรู้ว่าไม่สามารถขึ้นไปได้ ซ็องคังโหวเทียนที่จ้องมองดูวัด
ชรานต์ธิตายังคงอดไม่ได้ต้องกลืนน้ำลายเอือก กล่าวว่า “ได้ยืมว่า
ราชันเซียนเพยหยางเคยไปที่วัดชรานต์ธิตามาแล้ว ทั้งยังนำเอา
พระพุทธรูปศิลาไปด้วย ไม่รู้ว่าเป็นเรื่องจริงหรือไม่”

“เรื่องนี้นะหรือ ก็ลือกันไปมาต่างๆ นานา”

ซ็องคังโหวน้อดที่จะกล่าวไม่ได้ “ลือกันว่าราชันเซียนเพย
หยางได้ไปที่วัดชรานต์ธิตา อาศัยวาหะกรรมพุดน้ำไหลไฟดับจน
พระศิลาองค์หนึ่งคล้อยตาม และติดตามเขาไปจากวัดชรานต์ธิตา
ไปจากที่ราบสูงผิงพุทธะ”

หลี่ซีเยหัวเราะ กล่าวว่า “ตำนานเรื่องนี้สามารถกล่าวได้ว่า
เป็นเรื่องจริง แต่ว่ามีรายละเอียดบางอย่างที่บุคคลภายนอกไม่อาจ
ล่วงรู้ได้”

“รายละเอียดเช่นใด?” ซื่อคงโทวเทียนพลันรู้สึกมี
ชีวิตชีวาขึ้นเมื่อได้ยินคำกล่าวเช่นนั้น

หลี่ซีเยหัวเราะที่หนึ่ง กล่าวว่า “ในนั้นเกี่ยวพันถึงความลับ
ยิ่งใหญ่ เป็นความจริงที่ราชันเซียนเพยหยางเป็นฝ่ายชนะ แต่เขา
ไม่ได้ไปเพื่อพนันที่สุดของการพนันตานัน หรือกล่าวให้ถูกต้องก็
คือเขาได้หลอกเอาพระศิลาองค์หนึ่งออกมาได้ ไม่ว่าจะอย่างไรก็
ตาม ต้องนับว่าราชันเซียนเพยหยางมีความยอดเยี่ยมอย่างแท้จริง
เขาอาศัยลำพังเพียงวาทศิลป์ที่สุดยอดของเขาก็สามารถทำให้พระ
ศิลาถูกหลอกมาได้องค์หนึ่ง นับเป็นหนึ่งในวีรกรรมที่ประสบ
ผลสำเร็จมากที่สุดตลอดชั่วชีวิตของราชันเซียนเพยหยาง”

“เรื่องนี้ข้าเคยได้ยินมา” ร่างของซื่อคงโทวเทียนสั่นเต็มชนิด
หนึ่ง กล่าวว่า “ลือกันว่า ภายในวัดชรานต์ถิตามีของอยู่สิ่งหนึ่ง
เป็นของที่ฝืนลิขิตสวรรค์ยิ่งนัก แม้แต่ราชันเซียนยังต้องการได้มา
ครอบครองอย่างมาก ข้าได้ยินบรรพบุรุษในหุบเขาความลับสวรรค์
พูดถึงเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการพนันสุดยอดนั้น ลือกันว่าราชันเซียนเฮา
ให้เคยพนันอันเป็นที่สุดของการพนัน”

หลี่ซีเยพยักหน้ากล่าวว่า “เป็นความจริงที่ราชันเซียนเฮา
ให้มีความปราดเปรื่องน่าทึ่งยิ่งนัก นับแต่อดีตกาลที่ผ่านมา ต่อให้
เขาปราดเปรื่องเทียบไม่ได้กับราชันเซียนเจียวเหิง เทียบไม่ได้กับ

ราชันเซียนเพย แต่เกรงว่าความปราดเปรื่องน่าทึ่งของเขาสามารถเทียบเคียงได้กับราชันเซียนเพยหยาง”

“ครานั้นราชันเซียนเฮ่าให้ได้เข้าไปทำสู้ในวัดชราฉัตถิตาจริง และเขาได้เข้าร่วมการพนันที่สุดนั้น น่าเสียดาย ห้ายสุดแล้วเขาไม่ได้รับชัยชนะในการพนันดังกล่าว” ประกายตาของหลี่ชียेमองดูวัดชราฉัตถิตาด้วยความลึกล้ำ กล่าวอย่างช้าๆ ว่า “แต่ต้องนับว่าราชันเซียนเฮ่าให้มันยอดเยี่ยมมาก ห้ายที่สุดเขาได้ออกจากวัดชราฉัตถิตาด้วยท่วงท่าไร้เทียมทานยิ่ง เป็นเรื่องที่ทำไ้ไม่่ง่ายเลย ต่อให้ราชันเซียนก็ทำไ้ยาก”

“มันสุดยอดจริงๆ เลย” ซื่อคงโหวเทียนอดที่จ้ะรู้สึกถึงเลือดในกายที่พลุ่งพล่านไม่ไ้ เขาถึงกับกุมมือไปมา การพนันระดับราชันเซียน มันเป็นการพนันที่สุดยอดเช่นใดกันนะ เขาอดที่จ้ะกล่าวไม่ไ้ว่า “ช้าไ้ยินบรรพบุรุษในหุบเขาเล่าว่า ลือกันว่าหลังจากนั้นเป็นต้นมา ราชันเซียนเฮ่าให้ไม่กล้าเหยียบย่างเข้าไปในที่ราบสูงฝิ่งพุทระตลอดชีวิต”

“จะพูดเช่นนี้ก็ไ้ นับว่าไม่ผิด หากราชันเซียนเฮ่าให้จะกลับมาอีกครั้งก็ไ้จะจะทำไม่ไ้” หลี่ชียเอกล่าวว้ “เพียงแต่การที่เข้ไม่สามารรถเอาชนะการพนันเกมนี้ไ้ ครานั้นแม้ว้เขาจะอาศัยท่วงท่าที่สุดยอดกลับออกมาไ้ก็จริง แต่หากเข้กลับไปอีกครั้งก็

จะไม่ใช่เรื่องดี มันจะทำให้บังเกิดมารผลงขึ้นภายในจิตใจของเขา
ได้ ดังนั้นเขาจึงไม่ต้องการกลับมาอีก”

“ผู้ที่อาศัยอยู่ภายในวัดชราวัตติตาเป็นบุคคลเช่นใดกัน?
ถึงกับสามารถทำให้ราชันเซียนแห่งยุคไม่กล้าเหยียบเข้าไปยังที่
ราบสูงฝั่งพุทธะแม่เพียงครั้งก้าวไปตลอดชีวิต” ซื่อคงโหวเทียนรู้สึก
เหม่อลอย และพึมพำออกมาเมื่อได้ยินคำกล่าวเช่นนี้

“ไม่ นั่นไม่ใช่บุคคลอะไร แต่เป็นสิ่งที่หนึ่งของสิ่งหนึ่ง” หลี่ชียემ
องดูวัดชราวัตติตา และพึมพำว่า “มันก็เหมือนดั่งที่เจ้าพูดนั่นแหละ
เป็นสิ่งที่หนึ่งของสิ่งหนึ่งที่แม้แต่ราชันเซียนยังต้องการได้มาครอบครอง
อย่างมากทีเดียว”

“ของสิ่งนั้นอยู่ภายในวัดชราวัตติตาอย่างนั้นหรือ?” ซื่อคง
โหวเทียนถึงกับน้ำลายไหลยืดเมื่อได้ยินคำกล่าวเช่นนี้ สภาพ
เหมือนขโมยผู้หนึ่งที่มองเห็นสุดยอดของวิเศษอยู่ตรงหน้าอย่างนั้น

“คำพูดนี้ไม่ถือว่าถูกต้อง แต่ก็ไม่นับว่าผิด” หลี่ชียะกล่าว
ว่า “มันเป็นกาโบหนึ่งเท่านั้น ไม่ถือว่าอยู่ในวัดชราวัตติตา แต่หาก
ต้องการพบเห็นมัน จะต้องผ่านไปยังวัดชราวัตติตา วัดชราวัตติตา
ถือเป็นกุญแจสำคัญดอกหนึ่ง”

“นั่นต้องเป็นกาน้ำเขียนแน่นอน” ซ็องคองโหวเทียนกลืนน้ำลายเข้าไปเอือกใหญ่ ยิ้มแหยๆ กล่าวว่า “หากว่ามีโอกาสได้ลูบคลำกาน้ำเขียนเช่นนี้ล่ะก็ นับว่าชีวิตนี้คุ้มค่าแล้วละ”

“ให้เจ้าได้ลูบคลำทีหนึ่ง?” หลี่ซียะเหลือบมองเขาทีหนึ่ง กล่าวอย่างเฉยเมยว่า “ยังไม่ต้องพูดถึงว่าเจ้าน่ะมีคุณสมบัติขึ้นไปวัดชรานต์ธิตาหรือไม่ ต่อให้เจ้ามีคุณสมบัติขึ้นไปวัดชรานต์ธิตา ก็ไม่แนเสมอไปว่าเจ้าจะต้องได้เจอกาน้ำชำระใบนี้ ถอยไปหนึ่งหมื่นก้าว เอาล่ะ เจ้าสามารถพบเห็นกาน้ำชำระใบนั้นได้แล้ว อย่าว่าแต่ลูบคลำทีหนึ่งเลย ต่อให้เจ้าได้เห็นแวบหนึ่ง เหอะ เหอะ...” เมื่อเอ่ยถึงตรงนี้แล้ว หลี่ซียะหัวเราะเหอะ เหอะหลายคำ

“มันจะเป็นอย่างไร?” ซ็องคองโหวเทียนรู้สึกคันยุบยิกในใจ เมื่อได้ยินคำกล่าวเช่นนี้ อดที่จะเอ่ยถามไม่ได้ “หรือว่าข้าแค่เห็นกาน้ำเขียนแวบเดียวก็ต้องตายอย่างนั้นรี?”

หลี่ซียะยิ้มกล่าวว่า “คงไม่ถึงกับตายหรอกนะ แต่ว่าอาจเป็นไปได้ว่าตายเสียยิ่งกว่าอยู่! ของสิ่งนี้ไซ้ว่าใครก็สามารถแตะต้องได้ มันเป็นเหมือนดาบสองคม หากเจ้าสามารถควบคุมมันได้ล่ะก็ ของสิ่งนี้สามารถทำได้ทุกอย่าง หากเจ้าไม่สามารถควบคุม

มันได้ มันก็จะรีดเจ้าจนหมดตัว สำหรับเจ้าแล้วความตายไม่น่ากลัว แต่เป็นการหลุดพ้นอย่างหนึ่ง! ที่น่ากลัวที่สุดก็คือ เจ้าคิดอยากจะตายก็ตายไม่ได้ นอกจากไม่ตายแล้ว เจ้ายังจะไม่ตายอีกเป็นเวลาที่ยาวนานมากๆ เลยล่ะ!”

“มันก็คล้ายดั่งตกรอกอเวจีไม่ได้พูดได้เกิดชั่วนิรันดร์ที่อยู่ในตำนานอย่างนั้น!” ซือคงโทวเทียนถึงกับร่างสั่นเทาเมื่อได้ยินคำกล่าวเช่นนี้

หลี่ซีเยหัวเราะที่หนึ่ง ไม่ได้กล่าวตอบซือคงโทวเทียน เขามองดูไปยังระยะห่างไกล กล่าวว่า “ดอกบัวพุทธะกำลังจะปรากฏแล้ว สมควรแก่เวลาที่ข้าจะต้องลงมือแล้ว”

“นายท่าน ข้าจะอยู่เฝ้าบ้านให้” ซือคงโทวเทียนรีบเร่งกล่าวพร้อมกับตบอกตนเอง

หลี่ซีเยพยักหน้า เห็นฟ้าจากไป พลันหายไปยังเส้นขอบฟ้าที่เป็นทิศทางมุ่งไปยังที่เขาหลิงซาน

“ดอกบัวพุทธะจะปรากฏตัวออกมาแล้ว” ความจริงในเวลา
นี้ ชาวนี้ได้แพร่สะพัดไปทั่วทั้งที่ราบสูงฝั่งพุทธะ จึงมีผู้คนจำนวน
มากที่กำลังค้นหาดอกบัวพุทธะกันอยู่

เดิมบรรดากลุ่มคนรุ่นใหม่ไม่รู้หรือกว่าดอกบัวพุทธะคือ
อะไร แต่หลังจากที่ผู้อาวุโสของตนได้บอกกล่าวแล้ว จึงออกตาม
หาดอกบัวพุทธะกันทันที

ก่อนที่โลกใบเล็กแห่งราชันมารจะเปิดออก จะมีดอกบัว
พุทธะเกิดขึ้นก่อน ลือกันว่าดอกบัวพุทธะดอกนี้มีประโยชน์อย่าง
มากในโลกใบเล็กแห่งราชันมาร ดังนั้นทุกคนต่างต้องการ
ครอบครองดอกบัวพุทธะดอกนี้

บริเวณด้านนอกที่อยู่ไม่ห่างไกลจากเขาหลิงชานนัก เดิมที่
ตรงนั้นเป็นเพียงหุบเขาที่แห้งแล้ง และหุบเขานั้นมีลักษณะที่บุ่มลึก
ลงไป เวลานี้กลับมีน้ำพุทองคำที่พวยพุ่งทะลักออกมา

น้ำพุทองคำที่พวยพุ่งและทะลักออกมาจากหุบเขา ได้ทำให้
หุบเขานั้นกลายเป็นบึงน้ำขนาดใหญ่ภายในระยะเวลาอันสั้น
ท่ามกลางแสงอาทิตย์ที่สาดส่องลงมา ทำให้บึงน้ำสีทองยิ่งเปล่ง
ประกายสีทองเจิดจ้ายิ่งขึ้นกว่าเดิม

ภายในระยะเวลาเพียงครึ่งวัน ยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนจำนวนนับไม่ถ้วนก็ได้มาอยู่กัน ณ ที่ตรงนี้ เวลานี้มันแอดไปด้วยผู้บำเพ็ญตนที่มาจากทุกทิศทั่วหล้า

เนื่องจากหลายคนคาดเดาว่าดอกบัวพุทธะจะต้องปรากฏขึ้นที่นี่ อีกทั้งทางเข้าโลกใบเล็กแห่งราชันมารก็ต้องปรากฏที่บริเวณแห่งนี้ ดังนั้นพลังที่พวกเขาได้ขว้างได้แย่งกันเข้ามาเบียดเสียดกัน ณ บริเวณพื้นที่แห่งนี้

ในขณะที่รอบๆ บึงน้ำไม่ว่าจะเป็นบนท้องฟ้า หรือบนพื้นดิน ล้วนแล้วแต่แอดไปด้วยผู้คน ที่ตรงนี้เรียกได้ว่าเปี่ยมไปด้วยพลังลมปราณที่พลุ่งพล่านยิ่งใหญ่อ

รอบๆ บริเวณบึงแห่งนี้ มีทั้งผู้บำเพ็ญตนที่ยึดกุมท้องฟ้าเอาไว้ และมีผู้บำเพ็ญตนที่นำเอาเรือรบโบราณมา มีผู้ที่ยึดเอายอดเขาเอาไว้ และมีผู้บำเพ็ญตนที่นั่งอยู่ใต้ต้นไม้...

ที่ตรงนี้ยังประกอบไปด้วยยอดฝีมือจำนวนมาก มีทั้งจอมกษัตราและระดับปราชญ์ บรรดา ยอดฝีมือกลุ่มคนรุ่นใหม่ต่างมากันโดยพร้อมเพรียง

ฉัตรหวัดดี หลินเทียนดี จ้านซือ เป่าจู้เหรินหวงล้วนแล้วแต่
อยู่กันที่นี่ เรียกได้ว่าพวกเขาเป็นกลุ่มคนกลุ่มตั้นๆ ที่มาถึงยัง
สถานที่แห่งนี้ หลังจากนั้นปิงอวี๋เซียก็มาด้วยแล้ว

ปิงอวี๋เซียนั่งอยู่บนรถศักดีสิทธิ์ แต่งกายในฐานะของบุรุษ
หลังจากมาถึงแล้วก็ได้กวาดตามองไปโดยรอบ เอ่ยขึ้นอย่างช้าๆ
ว่า “เห็นที่ข้าคงไม่ได้มาสาย”

หลังจากที่ปิงอวี๋เซียมาถึงแล้ว ก็ได้ยึดที่เอาไว้ที่หนึ่งลำพัง
คนอื่นๆ ก็ไม่กล้าแย่งกับนาง

ความจริงแล้วระดับเช่นฉัตรหวัดดี จ้านซือ หรือหลินเทียนดี
พวกเขาล้วนแล้วแต่ยึดพื้นที่ด้านหนึ่งเอาไว้ทั้งสิ้น ยอดฝีมือคน
อื่นๆ ไม่ว่าจะป็นรุ่นอาวุโสหรือกลุ่มคนรุ่นใหม่ ล้วนแล้วแต่ไม่
ต้องการแย่งชิงกับพวกเขา

หนึ่งในदारุ่่งทั้งหมดที่อยู่ตรงหน้าจะต้องมีคนหนึ่งที่ได้เป็น
ราชันเซียน ทุกคนจึงไม่ต้องการไปล่วงเกินพวกเขา ยิ่งไปกว่านั้น
เบื้องหลังของพวกเขาล้วนมีอิทธิพลที่แข็งแกร่งมาก!

รอบๆ บึงขนาดใหญ่ในเวลานี้ คลื่นใต้น้ำกำลังกระเพื่อม นอกจากพวกจิ้งหตุ้ที่เป็นยอดฝีมือกลุ่มคนรุ่นใหม่แล้ว ยังมีระดับปราชญ์ที่มีความแข็งแกร่งอยู่ ณ ที่ตรงนี้และอยู่ในที่ลับ และอาจเป็นระดับอ่องเทพที่ไม่ต้องการแสดงตัวออกมา

ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม ณ ที่ตรงนี้มีระดับปราชญ์จำนวนไม่น้อยที่ได้ก้าวเข้าไปอยู่ในระดับโลกาวิถึที่ต้องการช่วงชิงดอกบัวพุทธะเช่นกัน แต่ไม่ว่าจะเป็นพวกจิ้งหตุ้ หรือเป่าจู้เหรินหวง พวกเขายังคงไม่หวาดหวั่นต่อระดับปราชญ์รุ่นอาวุโสเหล่านั้น ยังคงมีความมั่นใจอยู่เต็มเปี่ยม

ดังนั้นหลายคนรู้สึกสะท้อนภายในใจ เมื่อเห็นพวกจิ้งหตุ้ที่เป็นดาวรุ่งกลุ่มคนรุ่นใหม่มีความเชื่อมั่นในตนเองและมีความมั่นใจขนาดนี้ ย่อมเป็นการบ่งชี้ว่าพวกของจิ้งหตุ้ก็คงมีผู้ที่ย่อมยุทธคอยให้การคุ้มครองอยู่ติดตามมาด้วย

หากจะกล่าวถึงเรื่องทักษะแล้ว พวกของจิ้งหตุ้ที่เป็นกลุ่มคนรุ่นใหม่ได้เห็นจะสามารถต่อกรกับระดับปราชญ์ที่เป็นรุ่นอาวุโสได้ โดยเฉพาะระดับปราชญ์หรืออ่องเทพที่ก้าวสู่ระดับโลกาวิถึแล้ว ทว่าผู้อยู่เบื้องหลังคอยให้การคุ้มครองพวกเขา กลับเป็นที่หวั่นเกรงของทุกคนไม่ว่าจะเป็นผู้ใดก็ตาม ต่อให้เป็นอ่องเทพก็เช่นกัน

“ขาดก็แต่เทพธิดาเหมย และไปเจียนเงินที่ยังไม่ได้มา” มีบางคนทีพิมพ์ออกมาเมื่อเห็นพวกของฉิ่งหวู่ตีลั่นมาถึงกันหมดแล้ว

“หากเทพธิดาเหมยและไปเจียนเงินมาด้วยละก็ เท่ากับว่ากลุ่มคนรุ่นใหม่ผู้มีโอกาสได้เป็นราชันเซียนมากที่สุดของแดนมนุษย์กษัตรา ล้วนมารวมตัวกันที่นี้อย่างครบครันแล้ว” กระทั่งรุ่นอาวุโสก็มีอาจไม่ยอมรับในข้อนี้

“ยังมีพุทธะชั่วร้ายอีกคน” มีคนอดจะกล่าวถึงไม่ได้

“พุทธะชั่วร้ายมาแล้ว” ในเวลานี้อเอง “ไม่รู้ว่าใครคนหนึ่งได้ตะโกนขึ้นมา ทุกคนหันไปมอง ปรากฏว่าพุทธะชั่วร้ายมาแล้วจริงๆ ใต้เท้าของเขากลับเป็นเมฆก้อนหนึ่ง แลดูไปแล้วก็เหมือนว่าเขาคือพุทธองค์ที่สามารถขึ้นสู่สวรรค์อย่างนั้น

หลี่ซีเย่ไปร่อนลงที่ภูเขาลูกหนึ่ง สายตาจำนวนไม่น้อยที่ไปตกอยู่บนตัวของเขา ชื่อเสียงที่โด่งดังของเขาในระยะหลังนี้ได้กลบและแซงหน้าพวกของฉิ่งหวู่ตีทั้งหมด

ในขณะนี้ ผู้คนจำนวนมากต่างจ้องมองไปที่หลี่ซีเย โดยเฉพาะเป่าจู้เหรินหวงนั้นยิ่งจ้องมองด้วยประกายตาที่น่าเกรงขาม เพียงแต่นับว่าหาได้ยากนักที่เขาอดกลั้นไม่ลงมือได้

“การศึกครั้งใหญ่กำลังจะระเบิดขึ้นแล้ว” ครั้นเห็นดาวรุ่งกลุ่มคนรุ่นใหม่ล้วนแล้วแต่มารวมตัวกัน ณ ที่ตรงนี้ ทำให้มีบางคนได้กลิ่นคาวเลือดกลางๆ พวกเขาเริ่มถอนตัวออกห่างจากบึงขนาดใหญ่ ไม่ต้องการอยู่ใกล้มากเกินไป เพื่อไม่ให้ต้องรับเคราะห์พลอยฟ้าพลอยฝนไปด้วย

หลี่ซีเยยังคงมีท่าทีเฉยเมยในการยึดครองยอดเขาเอาไว้ลูกหนึ่งเพียงลำพังผู้เดียว แม้ว่าจะอยู่ภายใต้สายตาของผู้คนจำนวนมากที่พุ่งเป้าเข้ามาหา มองดูน้ำในบึงที่เปล่งประกายสีทองระยิบระยับ และเผยให้เห็นรอยยิ้มเฉยชาออกมา

ตอนที่ 1045 กุเฟิงเถระ

<https://novel-lucky.com>

“กระบี่เทพมาแล้ว...” หลี่ชียเอมาถึงไม่ทันไร ไม่รู้ว่าเสียงของใครที่ตะโกนออกมา ทำให้หลายคนต้องทยอยกันมองดู

ในยุคนี้คนที่มีความสามารถที่จะยกย่องได้ว่าเป็นกระบี่เทพก็มีเพียงไปเจี้ยนเงินเท่านั้น เวลานี้ไปเจี้ยนเงินที่กอดกระบี่เดินมาท่าที่กลับสู่ความเป็นตัวตนดั้งเดิมของนางที่ก้าวเดินมาที่ละก้าวๆ ไม่มีใครกล้าขวางทางของนาง ทยอยกันหลบให้นางเป็นทาง

หากจะว่ากันถึงเรื่องผลงานการสู้รบ ไปเจี้ยนเงินอาจจะเทียบไม่ได้กับเป่าจู้เหรินหวงที่ทำลุไปทั่วหล้า หากเทียบถึงอำนาจบารมีนางไม่เท่าลี้คงหวู่ตี้ที่เป็นตรีอริยสมบัติ ผยองไปเก้าชั้นฟ้า ทว่าไปเจี้ยนเงินกลับเป็นที่หวั่นเกรงของผู้คนมากมาย

เนื่องจากมีคำกล่าวคำหนึ่งทีกล่าวเอาไว้ว่ากระบี่คลังพลันปรากฏ พานพบเทพสังหารเทพ พบเจอมารเช่นฆามาร ดังนั้นจึงไม่มีใครต้องการเห็นยามที่ไปเจี้ยนเงินคลังขึ้นมา เนื่องจากมีคนกล่าวว่ายามที่นางคลังนั้นช่างน่ากลัวเสียเหลือเกิน แม้แต่เป่าจู้เหรินหวงที่สามารถเอาตัวรอดได้อย่างปลอดภัยจากการสู้รบอย่าง

ดูเด็ดในแต่ละครั้ง ยังต้องถูกนางตามไล่ล่าสังหารจนเรียกได้ว่า
สวรรค์ไร้ทาง นรกไร้ประตู ถูกนางไล่ต้อนจนเข้าสู่หนทางอัปมงคล

หลังจากที่ไปเจียนเงินมาถึงแล้ว นางเพียงกวาดตามองด้วย
สายตาที่น่าเกรงขามไปรอบหนึ่ง จากนั้นก็ไม่สนใจต่อผู้ใดอีกเลย
ไปนั่งอยู่ใต้ต้นไม้อันหนึ่งเงียบๆ คนเดียว

บรรดายอดฝีมือทั้งหมดล้วนมารวมตัวกันอยู่ ณ ที่ตรงนี้
เวลานี้บรรยากาศจึงตึงเครียดจนถึงขีดสุด ทุกคนต่างรับรู้ได้ว่าการ
สู้รบที่ดุเดือดเลือดพล่านคงไม่อาจหลีกเลี่ยงได้แล้วละ

“ดอกบัวพุทธะยังไม่ปรากฏ สนใจออกมาสู้กันสักตั้ง
หรือไม่” ในเวลานี้ ปิงอวี๋เซียะที่กำลังนั่งเฝ้ากับหญิงสาวยิ้มกล่าว
พร้อมกับส่งสายตากวาดมองไปโดยรอบ

แต่ในขณะนี้ไม่มีใครต้องการลงมือ จีคองหวูตี้ที่ยืนนิ่งอย่าง
ทรงเนง หลินเทียนตี้ที่ทำตัวสบายๆ จ้านซือไม่หวั่นไหวต่อเสียงทำสู้
เป่าจู้เหรินหวงที่ยืนสงบนิ่งดังภูผา

“น่าเบื่อ” ปิงอวี๋เซียะรู้ว่าไม่อาจทำให้เกิดการต่อสู้ขึ้นมาได้
เมื่อเห็นพวกของจีคองหวูตี้ต่างสามารถถอดกลั่นเอาไว้ เว้นแต่

ดอกบัวพุทธะจะปรากฏตัว ปิงอวีเชื่อว่าจึงชี้คร้านจะไปให้ความสนใจ
ต่อพวกของลี้คหวู่ตี้ อีก สายตาของนางตกไปอยู่บนตัวของหลี่ชียเอ

ในเวลานี้หลี่ชียเอยังอยู่ในคราบของฉูหยุนเทียน แน่แน่นอน
ว่าปิงอวีเชื่อยอมไม่สามารถจดจำตัวเขาได้ แต่ไม่รู้ว่าเป็นเพราะ
สาเหตุอันใด ปิงอวีเชื่อกลับรู้สึกเหมือนว่าเจ้าคนที่ชื่อว่าพุทธะชั่ว
ร้ายคนนี้มีมันดูคุ้นเคยเหลือเกิน แต่รายละเอียดที่ว่าคุ้นเคยเช่นใด
นั้นกลับบอกไม่ถูก

ความรู้สึกบอกปิงอวีเชื่อว่าต้องเคยพบเจอพุทธะชั่วร้ายที่
อยู่ตรงหน้า ณ ที่หนึ่งที่เคยมา ก่อน แต่เคยพอเจอกันที่ไหนนางก็
บอกไม่ถูก

“เวลานี้นับว่าเป็นที่ของกลุ่มคนรุ่นใหม่โดยแท้จริงเสียแล้ว”
หัวหน้าพรรคธนูอาวุธโสผู้หนึ่งทอดถอนใจออกมาเบาๆ เมื่อเห็น
พวกของลี้คหวู่ตี้ต่างยึดครองพื้นที่ของตนเอาไว้ จึงเลือกที่จะถอน
ตัวออกไปจากการเข้าร่วมชิงดอกบัวพุทธะ ถอยไปดูชมอยู่บนเส้น
ขอบฟ้า

ขณะที่ในเวลานี้ ไม่ว่าจะปิงอวีหรือพวกหลินเทียนตี้
ก็ดี ไม่ว่าจะทุกคนต่างเคยมีบุญคุณความแค้นมาเช่นใด พวกเขาต่าง

เลือกที่จะอดกลั้นเอาไว้ เพื่อรอเวลาที่ดอกบัวพุทธรະปรากฏตัว
ออกมา

ในเวลานี้เอง ขณะที่บรรยากาศตึงเครียดที่ปกคลุมไปทั่วทั้ง
แผ่นฟ้า และจังหวะที่บรรยากาศกำลังตึงเครียดน่าตื่นตัวอยู่นั้น
ปรากฏผู้เฒ่าคนหนึ่งเห็นฟ้าเข้ามา หลังจากที่ถูกผู้เฒ่าผู้นี้ได้มาถึง
แล้วก็ได้มองดูไปรอบๆ จากนั้นมองดูน้ำที่อยู่ในบึง

ผู้เฒ่าผู้นี้ถูกออบอวลด้วยอำนาจของระดับปราชญ์ทั่วตัว
ท่าทีน่าตกใจมาก อีกทั้งการมาถึงของเขาเป็นการมาแบบโฉบเฉี่ยว
เหมือนไม่เกรงกลัวใครหน้าไหนทั้งนั้น

“กูเฟิงเถระ” มีผู้จดจำประวัติความเป็นมาของคนผู้นี้ได้
พิมพ์ว่า “นึกไม่ถึงว่าคนมีสถานะเช่นเขาถึงกับสวามิภักดิ์ต่อ
เทพธิดาเห็นฟ้าได้”

ที่แท้ผู้เฒ่าผู้นี้นับเป็นระดับปราชญ์ผู้มีชื่อเสียงโด่งดังผู้หนึ่ง
ที่มีชาติกำเนิดมาจากสำนักเจ้าลัทธิ ผู้คนจำนวนมากยกย่องให้
เขาเป็นพระเถระกูเฟิง (ยอดเขาแห่งเหี้ยว)

ในฐานะที่เป็นถึงระดับปราชญ์ เขาไม่น่าจะไปสวมมิกัดต่อผู้ที่ เป็นชนรุ่นหลังได้ โดยเฉพาะกับผู้เยาว์เฉกเช่นเทพธิดาเห็นฟ้า ที่เทียบไม่ได้กับดาวรุ่งอย่างฉิ่งหวุตี้ได้เลย แต่กุเฟิงเถระกลับสวมมิกัดต่อเทพธิดาเห็นฟ้าเสียได้

เนื่องจากกุเฟิงเถระผู้นี้ต้องการอาศัยผู้ที่อยู่เบื้องหลังเทพธิดาเห็นฟ้า เพื่อเข้าเป็นศิษย์ของพรรคเซียนเหิน ต่อให้เป็นได้แค่ศิษย์ชั้นสองของพรรคเซียนเหินก็ตาม มันยังคงช่วยปูทางให้กับสำนักของตนได้

ในความเป็นจริง มีระดับปราชญ์ที่มีความแข็งแกร่งหลายคนต้องการเป็นผู้คุ้มครองให้กับเทพธิดาเห็นฟ้า ทั้งหมดล้วนมองไปที่หุตของพรรคเซียนเหิน ผู้อยู่เบื้องหลังของเทพธิดาเห็นฟ้าทั้งสิ้น หวังอาศัยช่องทางนี้เชื่อมสัมพันธ์กับพรรคเซียนเหิน และปูทางให้กับสำนักของตนในอนาคต

ไม่มีใครกล่าวสิ่งใดออกมากับท่าทีของกุเฟิงเถระ พวกของฉิ่งหวุตี้ก็ไม่ต้องการกล่าวสิ่งใดเช่นกัน อาศัยฐานะและกำลังของพวกเขาฉิ่งหวุตี้แล้ว พวกเขาไม่เคยมองเทพธิดาเห็นฟ้าอยู่ในสายตา เพียงแต่ว่าพวกเขาไม่ว่าใครก็ตาม ล้วนแล้วแต่ไม่ต้องการไปยุ่งกับพรรคเซียนเหินผู้อยู่เบื้องหลังของเทพธิดาเห็นฟ้า

ไม่ว่าใครก็ตามหากต้องการเป็นราชันเซียน การเป็นศัตรูกับพรรคเซียนเหินถือว่าเป็นการกระทำที่ไม่ชาญฉลาดเอาเสียเลย

การมาของกูเฟิงเถระเป็นการมาสำรวจเส้นทางดูลาดเลาให้กับเทพธิดาเหินฟ้า หลังจากจ้องมองรอบหนึ่ง เห็นว่าดอกบัวพุทธะยังไม่ได้ปรากฏตัวออกมา กำลังคิดจะจากไป แต่สายตาของเขาพลันตกไปอยู่บนตัวของพุทธะชั่วร้ายเข้า

“เจ้าก็คือพุทธะชั่วร้ายคนนั้น” กูเฟิงเถระเดินไปอยู่ตรงหน้าหลี่ซีเย จ้องมองและกล่าวกับหลี่ซีเยด้วยท่าที่หน้าเกรงขาม

การที่อยู่ๆ กูเฟิงเถระเกิดไปทวงถามกับหลี่ซีเยเช่นนี้ ทำให้ทุกคนต่างจ้องไปยังพวกเขาเป็นจุดเดียว มีผู้พิมพ์้าออกมาว่า “ในที่สุดก็จะเกิดเรื่องขึ้นแล้ว”

“ดูเหมือนทุกคนจะเรียกข้าเช่นนี้กันทั้งนั้น” หลี่ซีเยยิ้มตอบ

“เป็นเจ้าที่อาศัยวิชาในการทำร้ายพวกของยุวกษัตริย์หนานเทียน!” กูเฟิงเถระอาศัยวาจาข่มขู่เพื่อแสดงว่าตนนั้นเหนือกว่า

หลี่ซีเยหัวเราะกล่าวว่า “ถ้าหากเจ้าบอกว่าใช่ อืม ดูเหมือนจะมีเรื่องเช่นนั้นจริงๆ”

ท่าทีของหลี่ซีเยที่ไม่เห็นตอนอยู่ในสายตา ทำให้กุเฟิงเถระมีสีหน้าที่ดูน่าเกรงขามจ้องมองไปที่หลี่ซีเยกล่าวว่า “หลวงจีน ในเมื่อเจ้าเป็นผู้ออกบวชก็ไม่ควรเข้ามายุ่งเกี่ยวกับเรื่องราวบุญคุณความแค้นในโลก เวลานี้หากเจ้าคิดจะสลายบุญคุณความแค้นคราวนี้ยังทัน หากไม่แล้ว ต่อให้เจ้าหนีจากทางโลกไป ก็จะไม่มีการให้ยืมเช่นกัน”

หลายคนต้องกลั่นลมหายใจของตนเมื่อได้ยินคำพูดของกุเฟิงเถระ หลายคนรู้ว่ายุวกษัตริย์หนานเทียนนั้นทำงานให้กับเทพธิดาเหินฟ้า การที่ยุวกษัตริย์หนานเทียนต้องมาตายเพราะพุทธะชั่วร้าย เทพธิดาเหินฟ้าต้องไม่ยอมปล่อยให้เรื่องนี้ผ่านไปง่ายๆ แน่แน่นอน มิฉะนั้นแล้ว นางจะสร้างอำนาจในแดนมนุษย์กษัตราได้อย่างไร!

“อ้อ พูดเช่นนั้นแสดงว่ายังมีทางที่จะสลายบุญคุณความแค้นนี้ได้”

กุเฟิงเถระกล่าวเสียงน่าเกรงขามว่า “เวลานี้เจ้าตามข้า กลับไปยอมรับผิดต่อเทพธิดาเห็นฟ้าเสีย บางทีเทพธิดาเห็นฟ้า อาจไว้ชีวิตเจ้าลงโทษในสถานเบา หาไม่แล้ว!” เมื่อกล่าวถึงตรงนี้ แล้ว เขาหัวเราะเยือกเย็นออกมา

“หาไม่แล้วจะเป็นอย่างไร?” หลี่ชีย่ยิ้มเฉยเมย

กุเฟิงเถระกล่าวน่าเกรงขามว่า “หาไม่แล้ว ต่อให้เจ้าหนีไป จากโลกมนุษย์ ก็ไม่มีที่ยืนสำหรับเจ้า! บางทีเวลานี้ข้านี้แหละที่จะ ลงมือด้วยตัวเอง หักขาทั้งสองข้างของเจ้าเสีย และลากเอาตัวเจ้า กลับไปพบเทพธิดา”

“พูดเช่นนั้น แสดงว่าเจ้ามั่นใจว่าสามารถหักขาข้าทั้งสอง ข้างได้ละสิ” หลี่ชีย่ถึงกับหัวเราะออกมา

ทุกคนต่างจ้องมองดูหลี่ชีย่กับกุเฟิงเถระ บางทีอาจมีคน ที่ต้องการให้พระธรรมของพุทธะชั่วร้ายอีกสักครั้ง

“หลงจิน แม้ว่าพระธรรมของเจ้าจะไร้เทียมทาน แต่การ ท่องอยู่ในยุทธภพจะอาศัยเพียงพระธรรมอย่างเดียวมันไม่ได้หรอก นะ หากเจ้าไม่ยอมไปรับโทษกับเทพธิดาเสียโดยดีละก็ ข้าจะลงมือ

ด้วยตนเองด้วยการหักแขนขาของเจ้า แล้วลากเอาตัวไปพบ เทพธิดา” เรื่องราวเกี่ยวกับยุวกษัตริย์หนานเทียน กูเฟิงเถระเองก็ได้ยินได้ฟังมา แต่ในใจของเขาไม่คิดเช่นนั้น เขามองว่าทักษะของ ยุวกษัตริย์หนานเทียนอ่อนด้อยเกินไป จิตแห่งเต๋าไม่แข็งแกร่ง เพียงพอ ลำพังแค่พระธรรมก็สามารถทำให้ลุ่มหลงได้ ผู้เยาว์ระดับ นี้ ช่างอ่อนแอเสียเหลือเกิน

“อมิตภพุทธ...” ในขณะที่หลี่ชีย่พนมมือ ทันใดนั้นแสงแห่ง ธรรมะไร้ขอบเขตได้แบ่งบานออกมาจากตัวของเขา เพียงชั่ว พริบตาเดียว แสงแห่งธรรมะบนตัวของเขาได้เปล่งประกายจนผู้คน ลืมตาแทบไม่ขึ้น

แสงแห่งธรรมะที่ไร้ขอบเขตได้สาดส่องไปทั่วอาณาบริเวณ ในเวลานี้ เสียงเทศนาธรรมที่ลงมาจากบนฟากฟ้า พื้นดินปรากฏ ดอกบัวทองคำผุดขึ้น บุปผาสวรรค์โปรยปราย เสียงทำนองเสนาะ เป็นจังหวะของพระธรรมที่ทรงพลังดังขึ้นทั่วทั้งที่ราบสูงฝั่งพุทธะ หลี่ชีย่ได้กลับกลายเป็นพุทธองค์รูปหนึ่งเวลานี้

“หนี...” ขณะที่หลี่ชีย่เปล่งพุทธวาจาออกมา หลายคนเห็น ท่าไม่ดี พลันหลบหนีไปให้ไกลในทันที ไม่ต้องการอยู่ใกล้กับหลี่ชีย่ ด้วยเกรงว่าจะถูกควบคุมด้วยพระธรรมของเขา

ท่ามกลางพระธรรมที่ไร้ขอบเขต กุเพิงเถระปล้นถูก
ครอบงำไปในทันที ท่ามกลางจิ้งหะท่วงทำนองของพระธรรม
เทศนาที่แข็งแกร่ง ร่างของกุเพิงยืนแข็งทื่อ เขาได้จมดิ่งลงสู่ทะเล
แห่งพระธรรมในทันที ต่อให้เขาอยู่ในระดับปราชญ์ก็ตาม
ท่ามกลางทะเลพระธรรมไร้ขอบเขตของที่ราบสูงฝั่งพุทธะแล้ว เขา
ไม่อาจเป็นตัวของตัวเองได้ ถูกโปรดในฉับพลันทันที

“ผู้เป็นมาร บาปกรรมหนักหนา สมควรกำจัด!” ในขณะนี้
หลิชีเยท่องเป็นคาถาออกมา มีพุทธบัญญัติว่า “ไป วัชระสยบมาร”

“สาธุ สาธุ” หลังจากที่หลิชีเยได้มีพุทธบัญญัติออกไปแล้ว
กุเพิงเถระถึงกับยกมือขึ้นพนมมือ จากนั้นหันหลังจากไปทันที ชั่ว
พริบตาเดียวก็หายไปบนขอบฟ้า

หลิชีเยกลับคืนสู่ปกติ แสงแห่งธรรมะสลายจางไป
กลายเป็นลักษณะของมนุษย์ปุถุชนอย่างนั้น เหมือนว่าเหตุการณ์
ก่อนหน้านี้เป็นเพียงภาพลวงตาของทุกคนเท่านั้น

“แค่นี้เองหรือ?” หลายคนรู้สึกผิดหวังเมื่อเห็นกุเฟิงเถระได้จากไปแล้ว เดิมทุกคนเข้าใจว่ากุเฟิงจะต้องฆ่าตัวตายนะ ที่แท้พระธรรมของพุทธะชั่วร้ายก็แค่นี้เอง

“ไม่ มันไม่เพียงแค่นี้” เวลานี้ มีระดับปราชญ์ที่มองไกลไปถึงเมืองพุทธะต้องพิมพ์ออกมา

“อ้ากก...” ในเวลานี้เอง เมืองพุทธะได้มีเสียงร้องที่น่าเวทนาดังขึ้น บริเวณที่เทพธิดาเห็นฟ้าอาศัยอยู่ปรากฏเลือดกระจายไปทั่วบริเวณ หลังจากที่ถูกกุเฟิงเถระกลับไปถึงแล้ว ได้ทำการสังหารคนที่อยู่ข้างกายเทพธิดาอย่างไม่มียั้ง!

“เกิดเรื่องแล้ว!” มีคนมองเห็นความเคลื่อนไหวที่เกิดขึ้นในเมืองพุทธะ จึงรีบกลับเข้าไปยังเมืองพุทธะ รวมทั้งยอดฝีมือจำนวนไม่น้อยก็ทยอยกันเปิดเนตรฟ้าของตนเพื่อดูว่ามันเกิดอะไรขึ้นกันแน่

“กุเฟิง เจ้าบ้าไปแล้วหรือ!” ในที่สุดการเข่นฆ่าคนของกุเฟิงก็ได้ทำให้ระดับปราชญ์ที่อยู่ข้างกายเทพธิดาเห็นฟ้าตื่นตกใจขึ้น จึงมีระดับปราชญ์ที่ร้องคำรามออกมาและเข้าขวางกุเฟิงเถระเอาไว้

“ตุม...ตุม...ตุม...” เวลาที่ ฟาดินสะเทือนหวั่นไหว การต่อสู้ เพื่อเอาเป็นเอาตายระหว่างปราชญ์ด้วยกัน การปะทะกันระหว่าง อาวุธวิเศษ ประกายไฟได้กระจายจนส่องสว่างไสวไปทั่วห้องฟ้า

“อ้ากก...” ในที่สุด เสียงร้องอันน่าเวทนาดังขึ้น ภูเพิงเถระ ภูกระดืบปราชญ์ที่อยู่ข้างกายเทพธิดาเห็นฟ้าสังหารได้ในที่สุด เหตุการณ์ประหลาดที่เกิดขึ้นจึงได้รู้ดมานปิดฉากลง

ขณะที่ทางด้านบึงน้ำขนาดใหญ่ นั้น บรรดาเจ้าสำนักและ ระดับปราชญ์จำนวนมากต่างมองดูภาพนี้กันจากระยะไกล ทุกคน ต่างรู้สึกหวาดกลัวจนขนลุก ทขอยกกันมองไปที่หลี่ชียเอ

ในขณะนี้ ผู้คนจำนวนมากไม่น้อยประจูดังคลื่นในทะเลที่ ย้อนกลับสู่ทะเลอย่างนั้น พยายามรักษาระยะห่างที่เพียงพอกับหลี่ ชียเอเอาไว้

หากจะกล่าวว่หลี่ชียเออาศัยพระธรรมโปรดพวกของยุ วกษัตริย์หนานเทียน อาจกล่าวได้ว่าพวกยุวกษัตริย์หนานเทียน อายุยังน้อย ทักษะยุทธยังอ่อนด้อย จิตแห่งเต๋าไม่แข็งแกร่งเพียงพอ

แต่เนกเช่นกุเฟิงเถระที่เป็นระดับปราชญ์เช่นนี้ แค่
เผชิญหน้ากันก็ถูกหลี่ซีเยโปรดเสียแล้ว นับว่าน่ากลัวเหลือเกิน
หากหลี่ซีเยลงมือโปรดเหล่าสรรพสัตว์ละก็ มิสามารถโปรดยอด
ฝีมือได้เป็นจำนวนนับไม่ถ้วนอย่างแน่นอนหรือ!

จุดจบของกุเฟิงเถระทำให้หลายคนเหงื่อเย็นไหลท่วมตัว ไม่
กล้าเข้าใกล้หลี่ซีเย ในสายตาของพวกเขา หลี่ซีเยน่ากลัวเสียยิ่ง
กว่ามารร้ายเสียอีก

เวลานี้พวกเขาคงหวุดหวิดเองก็มีสีหน้าเคร่งขรึม ความน่ากลัว
ของพุทธะชั่วร้ายได้ทำลายความคาดคิดของพวกเขาอีกครั้งหนึ่ง!
เพราะพุทธะชั่วร้ายน่ากลัวกว่าที่พวกเขาคาดการณ์เอาไว้มาก

กระทั่งจ้านซือที่ขึ้นชื่อว่ามีจิตแห่งเต๋าที่แข็งแกร่งมาก ยังไม่
มีความมั่นใจ ถ้าหากพุทธะชั่วร้ายจะทำการโปรดเขา เขาก็ไม่
มั่นใจว่าจะสามารถรักษาจิตแห่งเต๋าของตนได้หรือไม่!

หลี่ซีเยเพียงยิ้มเฉยเมย เขาสามารถยึดกุมสัจธรรมของที่
ราบสูงฝั่งพุทธะเอาไว้ ณ ที่ตรงนี้ เขาสามารถควบคุมพระธรรมทุก
อย่าง ท่ามกลางที่ราบสูงฝั่งพุทธะแห่งนี้ เว้นแต่ผู้ดำรงไว้ซึ่งอยู่ใจ

กลางทะเลพระธรรมนั้นจะลงมือเอง มิฉะนั้นละก็ไม่ว่าใครมาเขาก็
นำพระธรรมมาสยบและโปรดสัตว์ได้!

Novel-Lucky

ตอนที่ 1046 สถานการณ์ผันผวนเกิดขึ้น

<https://novel-lucky.com>

ในขณะที่ผู้คนจำนวนมากไม่น้อยได้ถอยออกห่างจากหลี่ชีย่ไปไกลมาก หลายคนมองดูหลี่ชีย่ด้วยความหวาดหวั่น มองดูพระอริยสงฆ์ที่ไม่เหมือนหลวงจีนตรงหน้า ถึงกับหวาดระแวงยิ่งนัก

แม้ว่าทุกคนต่างก็รู้ถึงความน่ากลัวของพระธรรมแห่งที่ราบสูงฝั่งพุทธะ และทุกคนรับรู้ถึงการโปรดของเขาหลิงซาน แต่ในสถานการณ์ปกติแล้ว พระอริยสงฆ์หรือพระโพธิสัตว์ของวัดทั้งสิบแปดของเขาหลิงซานก็จะไม่ไปโปรดใครๆ ด้วยตัวเองก่อนอยู่แล้ว

เวลานี้หลี่ชีย่คือพระโพธิสัตว์ที่ท่องไปทั่วพื้นที่นอกเขาหลินซานองค์หนึ่ง สามารถโปรดระดับปราชญ์ได้ด้วยคำเดียว การดำรงอยู่ในลักษณะเช่นนี้ของเขา ไม่ว่าผู้ใดพบเจอก็ต้องหวาดกลัวต้องหวาดหวั่นยิ่งนัก แม้แต่ระดับปราชญ์ยังต้องออกห่างให้ไกลจากบุคคลเช่นนี้

แม้ว่าดาวรุ่งเช่นพวกจี้คงหวูตี้จะไม่ได้หลบหลีกไปไหน ยังคงยืนตระหง่านอยู่ตรงนั้นเหมือนเดิม ทว่าในเวลานี้ ท่าทีของพวกเขาดูหนักแน่นจริงจัง การที่อาศัยคำเพียงคำเดียวโปรดระดับ

ปราศญ์ได้ หลี่ซิเย้นั้นนับว่าอันตรายยิ่ง แม้แต่กับระดับสุดยอดดาว
รุ่งเช่นพวกเขาก็ตามที

“นี่ เจ้าอาศัยหีบยืมพลังจากที่ราบสูงฝั่งพุทธะหรือว่าเป็น
พลังของตัวเองกันแน่?” ในขณะที่ ปิงอวี๋เซียจ๋องเหม็งไปที่หลี่ซิเย
เอ่ยขึ้นมาด้วยความอยากรู้อยากเห็น

หลี่ซิเยเผยให้เห็นรอยยิ้มมองดูปิงอวี๋เซีย กล่าวว่า “มัน
สำคัญนักหรือ? ที่ที่ข้าอยู่ ทุกแห่งหนล้วนเป็นแดนพุทธ สิ่งที่ข้า
เอ่ย ทุกถ้อยคำคือพระธรรม ทุกที่ที่ข้าเดินไป วัชระโพธิสัตว์
ติดตามเคียงข้าง ข้ายึดถือพระธรรม ข้ายึดกุมพุทธศาสนา การ
เผยแผ่ศาสนาของข้า ทุกแห่งหนทั่วหล้าล้วนแล้วแต่มีพระสงฆ์”

คำกล่าวเช่นนี้ฟังดูอวดดียิ่งนัก เท่ากับถือว่าตนเองนั่นคือ
พุทธองค์ แต่นานี่เวลานี้ ไม่มีใครรู้สึกว่พุทธะชั่วร้ายองค์นี้อวดดี
ตรงกันข้ามกลับมองว่พุทธะชั่วร้ายที่อยู่ตรงหน้าน่ากลัวมากกว่า

“ข้ากลับสนใจจะทดสอบพุทธธรรมของเจ้า” ปิงอวี๋เซีย
ท่าทางอยากลองเต็มที่ โดยไม่ปิดบังการทำนายของตน

หลี่ซีเยยิ้มและสายหัวเบาๆ กล่าวว่า “นั่งหนู ข้าไม่มีอารมณ์จะโปรดเจ้า ต่อให้โปรดเจ้าได้แล้วก็มีประโยชน์ไม่มาก เคล็ดลับวิชาสะกัدف้าของเจ้าไม่เหมาะกับธรรมะของศาสนาพุทธ”

พลันที่หลี่ซีเยกล่าวขาดคำ สีหน้าของปิงอวี๋เซี่ยดูหนักแน่นและจริงจัง ท่าทีเคร่งขรึม ดวงตาทั้งสองส่งประกายวูบวาบล้อมเซมิ่งไปที่หลี่ซีเย เนื่องจากคนที่รู้เรื่องเคล็ดสะกัدف้าของนางนั้นมีอยู่น้อยมาก เป็นเคล็ดวิชาที่นางบรรลุมาจากศิลาจารึกสะกัدف้า แต่พุทธะชั่วร้ายองค์นี้ที่ไม่เคยพบหน้ากันมาก่อนกลับสามารถกล่าวถึงเคล็ดวิชาสะกัدف้าของนางได้ถูกต้อง แล้วจะไม่ให้นางต้องมิต่าที่ที่เคร่งขรึมจริงจังได้อย่างไร

“แบบไหนถึงจะเหมาะสมกับศาสนาพุทธ?” ปิงอวี๋เซี่ยเอ่ยขึ้นมาอย่างช้าๆ พร้อมกับล้อมเซมิ่งไปที่หลี่ซีเย นางคิดจะอาศัยท่วงท่าของพุทธะชั่วร้ายเพื่อมองเห็นเงื่อนงำบางอย่าง

“นาง...” หลี่ซีเยชี้นิ้วไปยังไปเจี้ยนเจินที่นั่งอยู่ใต้ต้นไม้

หลังจากที่ไปเจี้ยนเจินมาถึงแล้วก็ได้นั่งกอดกระบี่หลับตาอยู่ใต้ต้นไม้ เวลานี้หลี่ซีเยชี้นิ้วมาที่นางอย่างกะทันหัน ทำให้นางล้อมองมา ปรกาศตาดั่งกระบี่ทเวะสองเล่ม

“ผู้หญิงเ็นชา” ปิงอวีเซียนึกไม่ถึงว่าพุทเธชั่วร้ายที่อยู่ตรงหน้าจะให้ความสำคัญต่อไปเฉียนเงินขนาดนี้ รู้สึกแปลกใจยิ่งนัก เอ่ยขึ้นมาว่า “ทำไมจะต้องเลือกนางให้ได้?”

“เนื่องจากนางได้บรรลุเคล็ดกระบี่คลั่ง” หลี่ชียเอ่กล่าวด้วยท่าทีเฉยเมย “พุทเธก็มีวัชระโกธธา พุทเธโกธกระบี่คลั่ง จะทำให้นางก้าวขึ้นสู่สุดยอด ตามหลังราชันเซียนเย่ก็ไปติดๆ”

ดวงตาคู้งามของไปเฉียนเงินล้องมองหลี่ชียเอ่อย่างลึกล้ำ นางไม่ได้โกรธ ตรงกันข้ามกลับตกอยู่ในท่าที่ไตร่ตรองอย่างละเอียดเป็นเวลานาน

หลี่ชียเอ่ยิ้มเฉยเมยและกล่าวว่า “หากเจ้าเข้ามาเป็นศิษย์ของข้า ข้าจะชี้ทางสว่างให้เจ้า ในอนาคต เจกเช่นพวกเขาล้วนไม่ใช่คู่ต่อสู้ของเจ้า พลันที่เจ้าสำแดงกระบี่ออกไป พวกเขาต้องพ่ายแพ้” กล่าวพลาง ชี้ไปที่พวกของฉีคิงหวู่ตี้

การที่หลี่ชียเอ่กล่าวคำเช่นนี้ออกมา เท่ากับเป็นการท้าทายพวกของฉีคิงหวู่ตี้โดยตรง ฉีคิงหวู่ตี้แสดงสีหน้าที่น่าเกรงขามออกมา เป่าจู้เหรินหวงส่งประกายตาที่น่ากลัวออกมา จ้านซือไม่มี

ท่าที่ห้วนไหว่กับสิ่งนี้ หลินเทียนตี้ท่าทางสบายเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น

หลายคนรู้สึกเสียวสันหลังวาบเมื่อได้ยินคำพูดของหลี่ซีเย เจ้าพุทธะชั่วร้ายอวดดีเหลือเกิน และเป็นท่าที่พาลไร้เหตุผลสิ้นดี แค่คำพูดเดียวถึงกับกล่าวล่วงเกินพวกจิ้งหวู่ตี๋หมดทุกคน

ไปเจียนเงินไม่เอ่ยวาจาสักคำกับคำพูดของหลี่ซีเย นางเพียงนั่งกอดกระบืออยู่อย่างนั้น ท้ายสุด ค่อยๆ หลับตาลงอย่างช้าๆ เหมือนว่าไม่ต้องการยุ่งเกี่ยวกับเรื่องราวภายนอกทุกอย่าง

“เทพธิดาเห็นฟ้ามาแล้ว” เวลานี้ “ไม่รู้มีใครตะโกนออกมา เห็นเรือสีทองลำหนึ่งที่แล่นผ่านมาทางห้องฟ้า เพียงชั่วพริบตาเดียวก็มาหยุดอยู่ตรงบริเวณห้องฟ้าที่อยู่ใกล้กับบึงน้ำแห่งนี้

บนเรือสีทองเห็นร่างของหญิงสาวผู้หนึ่งยืนอยู่ นางก็คือเทพธิดาเห็นฟ้าผู้สืบทอดของพรรคเหวะฟ้านั่นเอง! มีผู้เฒ่าที่แก่หง่าเหงือกสามคนยืนประกอบอยู่ด้านหลังของนาง ผู้เฒ่าที่แก่หง่าเหงือกทั้งสามไม่ได้ซ่อนเร้นพลังของตนเลยแม้แต่น้อย คงปล่อยให้อำนาจระดับปราชญ์พลุ่งพล่นออกมาไม่ขาดสาย เหมือนดังคลื่นในทะเลที่โหมสาดซัดสูงทะลุเมฆา

แม้ว่าผู้เต่าแก่หง่าเหงือกทั้งสามที่มีท่าทีอย่างอสังการ แต่ยังคงสร้างความหวั่นไหวในใจของผู้คนอยู่ไม่น้อย เนื่องจากผู้เต่าแก่หง่าเหงือกทั้งสามตรงที่อยู่หน้าล้วนแล้วแต่ไม่ใช่ระดับปราชญ์ทั่วไป แต่ได้ก้าวสู่ปราชญ์โลกาภิวัตน์มาแล้วทั้งสิ้น ถึงแม้จะยังไม่เท่าระดับอ่องเทพ แต่เฉกเช่นผู้ดำรงไว้ซึ่งความเป็นอมตะของพวกเขาไม่ว่าใครก็ต้องเกรงกลัวอยู่สามส่วน

“เทพธิดาเห็นฟ้านะ” มีคนพึมพำออกมาเมื่อมองเห็นหญิงสาวที่ยืนอยู่บนเรือสีทองด้วยท่าทางทะนงตัว

ผู้คนจำนวนไม่น้อยต้องให้ความหวาดหวั่นเมื่อได้มองเห็นเทพธิดาเห็นฟ้า ที่ต้องหวาดหวั่นไม่เพียงเพราะนางมีระดับอมตะสามคนที่คอยให้การคุ้มครองกับนางเท่านั้น เบื้องหลังของนางยังมีอ่องเทพอีกคนหนึ่งที่คอยคุ้มกันนางอยู่

ทุกคนรู้ดีกันว่า แม้เทพธิดาเห็นฟ้าจะมีพรสวรรค์ที่ไม่เลวนัก แต่อาศัยกำลังของพรรคเหาะฟ้า ยังไม่เท่ากับการมีระดับอมตะสามคนและระดับอ่องเทพอีกคนที่คอยคุ้มกันให้กับนาง

ทว่าเวลานี้คุณค่าของเทพธิดาเห็นฟ้าได้แตกต่างจากเดิม โดยสิ้นเชิงแล้ว เพราะว่าทูตของพรรคเซียนเหินก็คืออาเชยของเทพธิดาเห็นฟ้านั่นเอง ในขณะที่พรรคเซียนเหินจะปรากฏยังแดนมนุษย์กษัตราแล้ว หากยุคนี้พรรคเซียนเหินสามารถบ่มพีภราชั้นเซียนขึ้นมา และเป็นผู้บัญชาการเก้าแดนได้อีกสักก็ ทุกอย่างก็จะแปรเปลี่ยนไปโดยสิ้นเชิง!

ปฏิกิริยาแรกของผู้คนจำนวนมากในเวลานี้ก็คือจ้องมองไปที่หลี่ซีเย ทุกคนล้วนแล้วแต่เข้าใจว่าการมาของเทพธิดาเห็นฟ้าคือต้องการหาเรื่องพุทธะชั่วร้าย

“เจ้าก็คือคนที่ใช้วิชาในการทำร้ายยุวกษัตริย์หนานเทียนอย่างทารุณโหดร้าย และมอมเมาภูเขาเฟิงเถระที่ชื่อพุทธะชั่วร้ายสินะ” ในขณะที่เทพธิดาเห็นฟ้าก้มมองดูหลี่ซีเยด้วยท่าที่หยิ่งยโสยิ่งนัก

ละโทษเทพธิดาเห็นฟ้าที่มีท่าที่เป็นจุดเด่นอย่างเปิดเผยก็ไม่ถูก แม้ว่าก่อนหน้านี้นางจะมีฐานะเป็นผู้สืบทอดของพรรคทเวะฟ้า และพอมือชื่อเสียงอยู่บ้างในดินแดนภาคกลาง แต่ก็ยังห่างชั้นมากเทียบไม่ได้กับพวกจิ้งหวูตี้ที่เป็นสุดยอดดาวรุ่งเหล่านั้น

ทว่าเวลานี้ทุกอย่างไม่เหมือนเดิมอีกแล้ว เมื่อพรรคเซียนเหินกำลังจะปรากฏ อาเชยของนางกลับมาแล้ว นางจะได้รับการ

คัดเลือกให้เข้าเป็นศิษย์ของพรรคเซียนเหินนั้นเป็นเรื่องที่ช้าหรือเร็วเท่านั้น อนาคตนางอาจมีโอกาสดำรับตำแหน่งแทนที่อาเชยของนาง กลายเป็นบุตรของพรรคเซียนเหินในแดนมนุษย์กษัตรา

ภายในชั่วข้ามคืน คุณค่าของนางถีบตัวสูงขึ้นเป็นร้อยเท่า ภายในชั่วข้ามคืน ทำให้นางกลับกลายเป็นผู้ยิ่งใหญ่ที่เสมอด้วยพวกของจิ้งหวู่ตี

แล้วจะไม่ให้ความเชื่อมั่นในตนเองของเทพธิดาเห็นฟ้าพองโตได้อย่างไร อีกอย่างเวลานี้นางต้องการสร้างอำนาจบารมีของตนเอง เพื่อไม่ให้มีใครกล้าที่จะท้าทายอำนาจของนาง ดังนั้น นางจำต้องมีการเชือดไก่ให้ลิงดู ย่อมไม่ต้องสงสัยว่าเป้าหมายของนางก็คือพุทธะชั่วร้ายที่อยู่ตรงหน้านั้นเอง

“ถูกต้อง” หลี่ชีย่่มองดูเทพธิดาเห็นฟ้าที่อยู่สูงเด่น เผยรอยยิ้มออกมาให้เห็น

เวลานี้เอง ทุกคนต่างกลั่นลมหายใจเอาไว้ ส่วนประเภทจิ้งหวู่ตีระดับพวกนั้น เพียงมองดูเหตุการณ์ด้วยความรู้สึกเปล็ดเปล็นเท่านั้น โดยเฉพาะกับเป่าจู้เหรินหวางและจิ้งหวู่ตีด้วยแล้ว พวกเขา ย่อมต้องการเห็นความขัดแย้งระหว่างหลี่ชีย่กับเทพธิดาเห็นฟ้าอยู่แล้ว

เพราะว่าเมื่อใดที่พุทธรະชั่วร้ายกลายเป็นศัตรูกับพรรคเซียนเหินแล้ว นั่นย่อมหมายถึงพุทธรະชั่วร้ายมีเพียงตายสถานเดียวเท่านั้น ไม่ว่าเขาจะมีความแข็งแกร่งเพียงใดก็ตาม จะต้องถูกพรรคเซียนเหินกำจัดอย่างแน่นอน!

“เจ้าหลวงจีนปีศาจ บังอาจอาศัยคำพูดสร้างความสับสนวุ่นวาย ถึงกับใช้วิชาमारครอบงำทำร้ายศิษย์ของพรรคเซียนเหินตายหมื่นครั้งยังไม่สาสมกับความผิดที่ก่อ” สีหน้าของเทพธิดาเหินฟ้าเยือกเย็นยิ่งนัก

คำพูดของเทพธิดาเหินฟ้าทำให้หลายคนต้องจ้องตากันและกัน ทุกคนย่อมรู้ว่าไม่ว่าจะเป็นยุคสมัยไหนนานเทียมนหรือกุเฟิงเถระล้วนแล้วแต่ไม่ใช่ศิษย์ของพรรคเซียนเหินทั้งสิ้น แต่เทพธิดาเหินฟ้ากลับยึดข้อหาให้กับหลี่ซีเย เป็นการยืนยันว่าต้องการให้พุทธรະชั่วร้ายเป็นศัตรูกับพรรคเซียนเหินให้ได้!

หลี่ซีเยถึงกับหัวเราะออกมา สายหน้าและกล่าวว่า “เจ้าผู้เยาว์ตัวจ้อยรู้แต่เอาบารมีของคนอื่นมาอวดแบ่ง ขนาดพรรคเซียนเหินยังไม่ทันได้รับเจ้าเข้าเป็นศิษย์เลยนะ ก็อวดแบ่งวางก้ามได้ถึงเพียงนี้แล้ว หากเจ้าได้เป็นบุตรของพรรคเซียนเหินจริงๆ มิกลายเป็นผู้ปกครองของแดนมนุษย์กษัตราเลยรี?”

คำพูดของหลี่ชียเอทำให้สีหน้าของเทพธิดาเห็นฟ้าดูไม่จืด เพราะเป็นคำพูดที่ไปสะกิดข้อต่อของนาง และเป็นการทิ่มหมัดตรงเข้าไปยังจุดที่นางรู้ว่าผู้อื่นไม่ได้ และเป็นคำพูดที่นางไม่อยากจะได้ยินมากที่สุด!

แม้ว่าหลายคนที่มีความเกรงกลัวต่อพุทธะชั่วร้าย แต่คำพูดของพุทธะชั่วร้ายเช่นนี้กลับทำให้ผู้คนจำนวนมากไม่น้อยต้องชื่นชมในใจ เพราะมีผู้คนจำนวนมากไม่น้อยที่ไม่สบอารมณ์กับการกระทำที่ชอบแอบอ้างบารมีผู้อื่น เพียงแต่ทุกคนหัวนเกรงต่อพรรคเซียนเห็นที่อยู่เบื้องหลังนาง จึงไม่ยอมเป็นศัตรูกับนางเท่านั้น

เวลานี้เมื่อมีพุทธะชั่วร้ายมาช่วยพูดให้กับทุกคน ย่อมทำให้พวกเขาารู้สึกสะใจยิ่งนัก

“หลวงจีนปีศาจ เจ้าคนไม่รู้จักคำว่าตาย!” เทพธิดาเห็นฟ้าโกรธจนตัวสั่น อดที่จะกล่าวออกมาด้วยความโมโหไม่ได้

หลี่ชียเอมองหน้านางแวบหนึ่ง สายหน้าเบาๆ “พรรคเซียนเห็นเองก็เสื่อมลง รุนหลังสู้รูก่อนไม่ได้ ครานั้นตาเต๋ากลุ่มนั้นนอนอยู่แต่ในโลงไม่ยอมออกมา ชนรุ่นหลังเอาแต่บ่มฝีกอะไรออก

มานะ? ถ้าหากของเล่นแบบนี้ก็สามารถเอามาเป็นทูตได้ แสดงว่า
พรรคเซียนเหินก็เสื่อมลงเหมือนตะวันที่กำลังจะลับขอบฟ้าแล้วละ”

“หลวงจีนปีศาจ บังอาจกล่าววาจาให้ร้ายพรรคเซียนเหิน
สมควรรับโทษห้าม้าแยกราช สามผู้อาวุโสจับตัวหลวงจีนปีศาจนี้
เอาไว้ ลงทัณฑ์ให้หนัก เพื่อรักษาชื่อของพรรคเซียนเหินเอาไว้”

สามผู้ดำรงอยู่ซึ่งความเป็นอมตะก้าวเท้าออกไปหนึ่งก้าว
พลันกดดันเข้าหาหลี่ชีย่ทันที ขณะเดียวกัน พวกเขาได้สำแดง
พลังมปราณที่ตั้งคลื่นในทะเล สัจอาวุธชีพแท้ปรากฏ ทำการปิด
ทวารทั้งห้าเอาไว้เพื่อป้องกันไม่ให้ถูกหลี่ชีย่โปรดด้วยพระธรรม

ในสายตาของพวกเขา มองว่าการอาศัยพระธรรมของหลี่
ชีย่นั้น คือการทำให้จิตของคนผู้นั้นลุ่มหลง ดังนั้นหากพวกปิดกั้น
ทวารทั้งห้าเสีย พลังพระธรรมของหลี่ชีย่ก็จะไม่สามารถมอมเมา
จิตแห่งเต้าของพวกเขาได้แล้ว

ผู้ดำรงไว้ซึ่งอมตะทั้งสามพลันออกตัวด้วยการอาศัยอาศัย
สัจอาวุธชีพแท้ของตนปิดกั้นทวารทั้งห้าของตน เพื่อเป็นการ
ป้องกันตนเอง ซึ่งทำให้ผู้คนที่ต้องกลั่นลมหายใจมองดูว่าวิธีนี้จะ
สามารถทำลายการโปรดด้วยพระธรรมของหลี่ชีย่ได้หรือไม่

“หลวงจีนปีศาจ ยอมให้จับเสียดีๆ!” หลังจากที่ผู้ดำรงไว้ซึ่ง
อมตะทั้งสามได้ปิดกั้นทวารทั้งห้าแล้ว มือขนาดยักษ์ทั้งสามที่ปิด
กั้นฟ้าและทุกด้านเอาไว้ โดยไม่ให้หลี่ชียเอมีโอกาสได้หลบหนีได้
เลย มุ่งคว้าตัวของหลี่ชียเอ

จังหวะที่มีมือยักษ์ทั้งสามยื่นเข้ามาคว้าตัวนั้น พลันตัวของหลี่
ชียเอได้เปล่งประกายพุทธะไร้ขอบเขตออกมา ด้วยความร้อนและ
ประกายที่เจิดจ้าจนผู้คนลืมหูลืมตาไม่ขึ้น

นาที่นี้เหมือนว่าหลี่ชียเอคือเจ้าผู้บงการทั่วทั้งที่ราบสูงผิง
พุทธะอย่างนั้น เขาก็คือพุทธองค์ที่อยู่เบื้องบนสุด

“อมิตภพุทธ...” หลี่ชียเอเปล่งพุทธวาจาออกมา ปากก็ท่อง
บ่นคาถา ทันใดนั้นได้ดึงเอาพลังพระธรรมที่ไร้ขอบเขตของที่ราบ
สูงผิงพุทธะออกมา และพลังอันยิ่งใหญ่ไพศาลไร้ขอบเขตของที่
ราบสูงผิงพุทธะก็เข้าไปอยู่ในมือของหลี่ชียเอในทันที

“อมิตภพุทธ...” เมื่อวัดจำนวนหมื่นพันบนที่ราบสูงผิงพุทธะ
ถูกสุดยอดพุทธวาจาของหลี่ชียเอนำพา ปราบกฏพระอริยสงฆ์จำนวน
ล้านล้านองค์ต่างเปล่งพุทธวาจาออกมาโดยพร้อมเพรียงกัน

ตอนที่ 1047 หนึ่งวาจาสู่อองเทพ

<https://novel-lucky.com>

การเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นนี้ ทำให้สรรพสิ่งมีชีวิตทั่วทั้งที่ราบสูงฝั่งพุทธะถึงกับสั่นเทา ทุกคนต่างรู้สึกหวาดกลัวยิ่งนัก

ขณะที่หมื่นวัดร่วมเปล่งพุทธวาจาโดยพร้อมเพรียงกันนั้น หลี่ชียเอ๋ทำท่ายกฝ่ามือขึ้น พลังทั่วทั้งที่ราบสูงฝั่งพุทธะล้วนแล้วแต่ถูกเขาดิ่งเข้ามาหา ทันใดนั้นปรากฏฝ่ามือพุทธะขนาดยักษ์อยู่บนท้องฟ้า และฝ่ามือได้ตกลงมา ทำให้เหล่าเทพเทวาต้องสั่นเทา

“โครม...” เสียงดังสนั่นหวั่นไหว หนึ่งฝ่ามือที่ตกลงมา เข้าบดขยี้ผู้ดำรงไว้ซึ่งอมตะทั้งสาม

“เปิด...” ผู้ดำรงไว้ซึ่งอมตะทั้งสามร้องคำรามออกมา สำแดงพลังลมปราณทั้งหมดที่มี และเคล็ดวิชาที่ยอดเยี่ยมที่สุดในชีวิตออกมาเข้าต้านกับฝ่ามือพุทธะ

“ปัง...” เกิดการสั่นไหวขึ้นทั่วทั้งที่ราบสูงฝั่งพุทธะ บนพื้นดินคงเหลือไว้เพียงรอยฝ่ามือขนาดยักษ์ ฝ่ามือขนาดยักษ์นี้ดู

ตั้งถูกแกะสลักด้วยมีด ทุกๆ ลายเส้นล้วนมีความละเอียดเรียบร้อย
มีความประณีตละเอียดอ่อนยิ่ง

สำหรับผู้ดำรงไว้ซึ่งอมตะทั้งสามในเวลานี้ เหลือทิ้งเอาไว้
เพียงเลือดกองหนึ่งเท่านั้น ไม่เหลือแม้เพียงซากศพให้เห็น

“โอ้แม่เจ้า...” หลายคนต้องรู้สึกเข่าอ่อนเมื่อได้เห็นภาพนี้
ทั้งขาและตัวต้องสั่นเทิ้มตลอด ผู้ดำรงไว้ซึ่งอมตะทั้งสามคน
กลายเป็นเลือดกองหนึ่ง ภายใต้ฝ่ามือพุทธะเช่นนี้เอง ไม่เหลือ
แม้กระทั่งซาก มันช่างน่ากลัวเสียเหลือเกิน

แม้แต่สีหน้าพวกของจิ้งหวูตั้ยังต้องแปรเปลี่ยนไปเมื่อได้
เห็นภาพนี้ เพราะว่าตลอดเวลาที่ผ่านมา พวกเขามองว่าหลี่ชีย่สา
มารถอาศัยธรรมะโปรดคนอื่นเท่านั้น ไม่นึกเลยว่าแค่ฝ่ามือพุทธะ
ธรรมดาก็จัดการกับผู้ดำรงไว้ซึ่งอมตะสิ้นชื่อไปได้ถึงสามคนใน
เวลาเดียวกัน

“อาศัยพลังพระธรรมจากราบสูงฟังพุทธะ” เมื่อหลินเทียน
ตีเห็นฝ่ามือของหลี่ชีย่แล้ว ถึงกับมีสีหน้าที่แปรเปลี่ยนไป ดวงตา
ทั้งสองของเขาแลดูลึกล้ำยิ่งนัก กล่าวสำหรับพวกเขาแล้ว สิ่งนี้มัน
ช่างน่ากลัวเสียเหลือเกิน

เวลานี้ฟ้าดินเงียบสงบ เพราะก่อนหน้านี้เกรงว่าผู้คนส่วนใหญ่จะเข้าใจว่าพุทธะชั่วร้ายทำได้แค่อาศัยพระธรรมโปรดคนเท่านั้น อย่างไรก็ตามการลงมือของพุทธะชั่วร้ายอีกครั้งก็ได้ทำลายความคาดคิดของทุกคนลง

ผู้ดำรงไว้ซึ่งระดับอมตะทั้งสามคนไม่สามารถรับมือได้แม้เพียงกระบวนท่าเดียว ต้องกลับกลายเป็นเพียงเลือดกองหนึ่งเท่านั้น ไม่ว่าจะใครก็ตามหากได้เห็นภาพนี้แล้วก็ย่อมต้องรู้สึกหวาดหวั่นเป็นอย่างยิ่ง

ในเวลานี้เองเทพธิดาเห็นฟ้าเองก็คาดไม่ถึง ก่อนหน้านั้นนางมีผู้ให้การหนุนหลังเป็นอ่องเทพ เรียกได้ว่ามั่นใจสุดๆ ไม่นึกไม่ฝันเลยว่าระดับผู้ดำรงไว้ซึ่งอมตะสามคนถึงกับรับมือเพียงฝ่ามือเดียวไม่ได้

ในขณะที่หวั่นไหวได้เห็นฟ้าเข้ามาหา เพียงชั่วพริบตาเดียวก็ปรากฏตรงหน้าเรือสีทองของเทพธิดาเห็นฟ้าแล้ว ยิ้มให้นิดหนึ่งและกล่าวว่า “เจ้าว่าข้าสมควรโปรดเจ้าดี หรือว่าบิบบเจ้าให้ตายคามือดีล่ะ?”

เทพธิดาเห็นฟ้าถึงกับถอยหลังไปหลายก้าว สีหน้า
แปรเปลี่ยนไปและเกิดความหวาดหวั่นในใจ ทันใดนั้นเองเงาสาย
หนึ่งได้ปรากฏขวางอยู่ด้านหน้าเทพธิดาเห็นฟ้า

ผู้ที่เข้ามาขวางเป็นผู้เฒ่าคนหนึ่ง พลันที่ผู้เฒ่าผู้นี้ปรากฏ
ท้องฟ้าคล้ายดังตกอยู่ในความมืดมิดอย่างนั้น และดวงตาทั้งสอง
ของผู้เฒ่าผู้นี้ส่งประกายสีเขียวระยิบระยับออกมา ทำให้ผู้คนที่ต้อง
รู้สึกหนาวสะท้านขึ้นมา

“อ๋องเทพ...” มีผู้ร้องเสียงดังออกมาพร้อมกับสีหน้าที่แปร
เปลี่ยนไป แม้ว่าผู้เฒ่าผู้นี้จะไม่ได้แสดงพลังลมปราณที่พลุ่งพล่าน
และพลังอำนาจของอ๋องเทพที่บิดขี้ฟ้าดิน ทว่ากลิ่นอายที่แผ่
ออกมาจากตัวเขาได้ทำให้หลายคนต้องหวาดหวั่นในใจ

“อ๋องเทพแมงป่องราตรี!” มีระดับปราชญ์อาวุโสผู้หนึ่งจดจำ
ผู้เฒ่าผู้นี้ได้

“สหายน้อย โปรดหยุดอยู่ตรงนั้น” ผู้เฒ่าที่ถูกเรียกว่าอ๋อง
เทพแมงป่องราตรีอาศัยความมืดมาปิดบังซ่อนเร้นทุกสิ่งทุกอย่าง
เพื่อป้องกันไม่ให้ถูกโปรดโดยพระธรรมของหลี่ซีเย่ เข้าขวางตรง
ด้านหน้าของเทพธิดาเห็นฟ้า กล่าวเสียงทุ้มต่ำออกมา

“อองเทพองค์หนึ่ง” หลี่ชียेमองดูอองเทพแมงป่องราตรีที่อยู่ตรงหน้า หัวเราะและกล่าวว่า “แม้ว่าทักษะจะพอถูกไถไปได้ แต่ก็นับว่าดีกว่าอองเทพประเภทยกหางตัวเอง”

อองเทพแมงป่องราตรีไม่ได้กล่าวตอบโต้ สายตาอันน่าเกรงขามล้อมเหม็งอยู่ที่ตัวของหลี่ชียะ คล้ายดั่งเป็นแมงป่องพิษที่จ้องเหยื่อเอาไว้ในเวลากลางคืน พร้อมจะต่อยด้วยหางพิษที่เดียวถึงตายต่อเหยื่อหรือศัตรู

“น่าเสียดาย อองเทพองค์หนึ่งที่หมางเมินต่อไต้หล้า ไม่ยอมปล่อยวางและพักผ่อนในบั้นปลายของชีวิต กลับมาเป็นสุนัขรับใช้ให้กับคนอื่นเขา ถึงแม้ว่าวันนี้เจ้าสามารถเชื่อมสัมพันธ์กับพรรคเซียนเหินได้ก็จริงก็ไม่เห็นจะมีอะไรหนักหนา พรรคเซียนเหินไม่มีทางปกป้องคุ้มครองสำนักของเจ้าทุกชาติไปได้” หลี่ชียემกล่าวด้วยท่าที่ไม่สะทกสะท้าน

ในขณะนี้ ผู้คนจำนวนมากได้กลั่นลมหายใจเพื่อบ่งดูภาพที่ดำเนินอยู่ตรงหน้า ความหนักกลัวของพุทธะชั่วร้ายเป็นที่ประจักษ์ของทุกคน เวลานี้ทุกคนจึงต้องการรู้ว่าระดับอองเทพจะสามารถต้านทานได้กับพุทธะชั่วร้ายได้หรือไม่

แมงป่องราตรียังคงไม่กล่าวสิ่งใดออกมา ยังคงจ้องมองหลี่ชีย่อยอย่างน่าเกรงขาม รอคอยโอกาสลงมือต่อหลี่ชีย่อยครั้งเดียวถึงตาย

หลังจากที่เทพธิดาเห็นฟ้าได้ไปอยู่ด้านหลังของอ่องเทพแมงป่องราตรีแล้ว ได้ขยับตัวทิ้งระยะห่างความปลอดภัยเอาไว้จนรู้สึกวางใจได้แล้ว นางกลับมามีใจฮึกเหิมอีกครั้งเมื่อได้รับการคุ้มครองจากอ่องเทพ

“อ่องเทพ จัดการสังหารหลวงจีนปีศาจนี้เสีย ข้าจะเอาศีรษะของมันไปพบกับทูต” เทพธิดาเห็นฟ้าถึงกับโกรธอย่างมากเมื่อนึกถึงท่าทีที่ย่ำแย่ของตนเมื่อครู

อ่องเทพแมงป่องราตรีไม่ได้ลงมือ เขายังคงจ้องมองหลี่ชีย่อยอย่างน่าเกรงขาม รอคอยโอกาสอยู่ เขานั้นเป็นดั่งแมงป่องพิษที่อยู่ท่ามกลางความมืด ด้วยกำลังและฐานะของเขา เขาจะไม่ลงมือเพียงเพราะคำๆ หนึ่งของเทพธิดาเห็นฟ้าในทันทีอยู่แล้ว

“เอาศีรษะของข้าอย่างนั้นรึ?” หลี่ชีย่อยหัวเราะที่หนึ่ง พลันกล่าวขาดคำ พนมมือและกล่าวว่า “พุทธองค์ทรงเมตตา...” หน้ใดนั้น แสงแห่งพุทธะได้ปกคลุมฟ้าดิน จังหวะเสียงเทศนาธรรมทั่วทั้งที่ราบสูงฝั่งพุทธะพลันถูกเขาชักพาให้เกิดการเคลื่อนไหวตาม

“ซ่า...” ในเสี้ยววินาทีนี้เอง อ่องเทพแมงป่องราตรีได้ลงมือแล้ว เขาจำเป็นต้องลงมือในเวลานี้ เห็นเพียงประกายเยือกเย็นที่วิ่งผ่านหน้าไป เหมือนดั่งดาวตกที่วิ่งผ่านท้องฟ้าอันมืดมิดอย่างนั้น เป็นความว่องไวที่สุดจะประเมิน สร้างความหวาดหวั่นให้ผู้คนจำนวนมากจนหัวใจต้องหยุดเต้นเข้าไปหนึ่งจังหวะ หลายคนมีความรู้สึกเหมือนหัวใจของตนถูกทิ่มแทงจนทะลุไปอย่างนั้น

อย่างไรก็ตาม ในจังหวะเพียงเสี้ยววินาทีนี้เอง เหมือนหนึ่งว่าพระอริยะสงฆ์เป็นล้านล้านองค์ได้เทศนาธรรมขึ้นมาพร้อมๆ กัน ดอกบัวทองคำที่อยู่ใต้เท้าของหลี่ชีย่พลันเบ่งบานออกมา “ปุ” วินาทีนี้เอง ดอกบัวทองคำใต้เบ่งบานเต็มที

ทุกคนยังไม่ทันเข้าใจว่ามันเกิดอะไรขึ้นกันแน่ อ่องเทพแมงป่องราตรีพลันหายไปไหนในทันใด

เวลานี้เอง ทุกคนจึงได้มองเห็นดอกบัวทองคำที่บ้านเบ่งอยู่ใต้เท้าของหลี่ชีย่นั้น เจริญเติบโตอยู่ท่ามกลางทะเลพระธรรมไร่ขอบเขตอยู่ ขณะที่ทะเลพระธรรมนี้อยู่ที่แดนสุขาวดีของเขาหลังซาน

“อยู่ตรงนั้น...” ในเวลานี้ ระดับปราชญ์รุ่นอาวุโสผู้หนึ่งจึงมองเห็นภาพๆ หนึ่งได้อย่างชัดเจน ซ้ำไปยิ่งเขาหลังซ่านที่อยู่ห่างไกลมากๆ

และนาทีนี้ ทุกคนจึงได้เห็นว่าอ่องเทพแมงป่องราตรีถูกขังอยู่ที่เขาหลังซ่าน ณ ที่ตรงนั้น เขาหลังซ่านก็คือแดนสุขาวดีของทะเลพระธรรม เขาไม่สามารถก้าวข้ามทะเลพระธรรมที่กว้างใหญ่ไพศาลไร้ขอบเขตได้ตลอดกาล

อ่องเทพแมงป่องราตรีเองก็ตกใจอย่างยิ่ง เนื่องจากพลังที่เขาก้าวเท้าออกจากเขาหลังซ่านก็เหมือนตั้งตกลงไปอยู่ในทะเลพระธรรมที่กว้างใหญ่ไพศาลสุดลูกหูลูกตา ไม่มีวันที่จะออกจากทะเลพระธรรมแห่งนี้ไปได้ จนต้องซึกเท้ากลับมาด้วยความตระหนก

เวลานี้ สีหน้าของอ่องเทพแมงป่องราตรีขาวซีด เขารู้ตัวดีว่าได้พบเจอกับคู่ต่อสู้ที่น่ากลัวยิ่งนัก เพียงแค่พุททวาราคำเดียวก็สามารถเนรเทศเขาไปตลอดกาล!

ภาพนี้ได้สร้างความตระหนกจนทุกคนต่างมีสีหน้าแปรเปลี่ยนไป กระทั่งพวกของจิ้งหวูตี้ก็เช่นกัน การที่อาศัยพุทธ

วาทะเพียงคำเดียวในการเนรเทศองค์เทพคนหนึ่ง มันน่ากลัวเสียยิ่งกว่าอะไร

ฟ้าดินเวลานี้เจียบส่งจดจนกระทั่งเข็มเล่มหนึ่งตกลงพื้นยังได้ยินเสียงได้ ไม่ว่าจะเป็สดารุงที่ฝืนลิขิตสวรรค์เพียงใด หรือผู้ดำรงไว้ซึ่งแข็งแรงแรงไร้ผู้ต่อกรที่หลบซ่อนไม่ปรากฏตัว ต่างถูกทำให้ต้องรู้สึกหวั่นไหวในเวลานี้

“ซำา ซำา ซำา...” ในขณะที่ทุกคนกำลังหวั่นไหวจนไม่อาจกล่าวสิ่งใดออกมา นั้น ทันใดนั้น เสียงน้ำพลันดังขึ้น

ภายในบึงน้ำนั้นเห็นน้ำในบึงที่พลุ่งพล่าน ดอกบัวพุทระดอกหนึ่งค่อยๆ โผล่พ้นน้ำออกมาอย่างช้า มันเป็สดอกบัวที่แลดูช่างศกดิ์สิทธิ์อะไรอย่างนั้น ด้วยดอกบัวเช่นนี้แหละ ที่ทำให้จิตใจของผู้คนรู้สึกยำเกรงขึ้นมา

“ดอกบัวพุทระ...” มีผู้ร้องเสียงแหลมออกมา เมื่อเห็นดอกบัวดอกนี้โผล่พ้นน้ำขึ้นมาจากบึงน้ำ

ทันใดนั้น ดอกบัวที่อยู่กลางบึงดอกนี้ได้ดึงดูดทุกคู่สายตาเอาไว้ ฉับพลันนั้น ผู้คนจำนวนนับไม่ถ้วนล้วนมีที่ท่าต้องการ พลัง

ลมปราณแต่ละสายที่ปรากฏออกมา ทำให้บนท้องฟ้าของที่ราบสูง ผั่งพุทเธกลายเป็นแหล่งรวมพลังลมปราณที่น่ากลัวเอาไว้ เหมือนว่าพลังลมปราณเหล่านั้นเปรียบตั้งเป็นพายุฝนฟ้าคะนองที่อยู่กลางทะเล พร้อมฉีกท้องฟ้าให้แหลกลาญกลายเป็นชิ้นๆ อย่างนั้น

หลี่ซีเยเผยรอยยิ้มออกมาเมื่อได้เห็นดอกบัวพุทเธนั้น เขา คือคนแรกที่ลงมือ ก้าวเท้าเข้าไปหาดอกบัวพุทเธดอกนั้นทันที นานาที่นี้ดอกบัวพุทเธถือเป็นของๆ เขาแล้ว ไม่มีใครสามารถแย่งชิงเอาไปได้ทั้งนั้น

“ตุม...” จังหวะที่หลี่ซีเยก้าวเท้าเข้าไปหาดอกบัวพุทเธ นั้นเอง พลังปรากฏผู้คนหลายสายได้ลงมือพร้อมกัน ทั้งหมดล้วน แล้วแต่เป็นยอดฝีมือที่แอบอยู่ในมุมมืด เป็นยอดฝีมือที่แท้จริง ล้วน แล้วแต่เป็นระดับปฐุมบรรพบุรุษ หรือบรรพบุรุษ หรืออย่างน้อยก็ ต้องเป็นระดับผู้ดำรงไว้ซึ่งอมตะ และหนึ่งในจำนวนนั้นเป็นระดับ อ่องเทพ ปรากฏให้เห็นถึงอำนาจของอ่องเทพที่ยิ่งใหญ่

สิ่งนี้ยังหาใช่เป็นสิ่งที่น่ากลัวที่สุด ที่น่ากลัวที่สุดก็คือผู้คน หลายสายที่ลงมือพร้อมกันนี้ยังมีอำนาจราชันเซียนสายหนึ่ง ที่ พร้อมฉีกร่างทุกสิ่งทุกอย่าง อารุทธราชันเซียนที่สำแดงออกมาได้

ทำลายสรรพวิชาทุกอย่างในหล้า และทำให้หลายคนมีอารมณ์พลุ่ง
พล่านต้องการให้ความเคารพกราบไหว้!

“อาวุธราชันเซียน...” บรรดาผู้บำเพ็ญตนที่ถอนตัวออก
จากการแย่งชิงในครั้งนี้ตั้งแต่ต้นไปยังระยะห่างไกล ถึงกับเช่าอ้อน
ทั้งสองข้างไม่สามารถยืนได้อย่างมั่นคง เมื่อรับรู้ถึงพลังอำนาจของ
ราชันเซียนสายนี้เข้า

ย่อมสามารถประเมินได้ว่าการที่อ่องเทพคนหนึ่งหอบเอา
อาวุธราชันเซียนลอบจู่โจมเช่นนี้ มันจะมีความน่ากลัวเพียงใด

การที่ผู้คนจำนวนหลายหมื่นคนเข้าจู่โจมในทันทีต่อพุทธะ
ชั่วร้ายในขณะนี้ ทั้งหมดล้วนแล้วแต่เป็นระดับผู้ยิ่งใหญ่ที่เคยมี
ชื่อเสียงโด่งดังในอดีต แต่พวกเขาต่างละทิ้งความมีตัวตนฐานะของ
ตน เพื่อลอบโจมตีสรรพพุทธะชั่วร้าย

สำหรับพวกเขาแล้วพุทธะชั่วร้ายสามารถอาศัยเพียงหนึ่ง
พุทธราชาเนรเทศอ่องเทพคนหนึ่งได้ มันเป็นเรื่องที่น่ากลัวยิ่งนัก
ดังนั้นพวกเขาจึงต้องอาศัยวิธีลอบจู่โจมไม่ให้พุทธะชั่วร้ายตั้งตัวได้
ทัน เพื่อจะได้กำจัดพุทธะชั่วร้ายเสีย

“เฮ้ย...” หลี่ชีย่ปากทองคำ แสงแห่งธรรมะไร้ขอบเขต
ปรากฏขึ้น พลังพระธรรมทั่วทั้งที่ราบสูงฝั่งพุทธะล้วนแล้วแต่ถูกหลี่
ชีย่ดึงเอามาทั้งหมด กระทั่งพลังพระธรรมทั่วทั้งเขาหลิงซานที่ไร
ขอบเขตก็ถูกควบคุมให้อยู่ในกำมือของหลี่ชีย่! นาทีนี้ หลี่ชีย่ก็
คือพุทธองค์ที่บังการทั่วทั้งที่ราบสูงฝั่งพุทธะเอาไว้

เสียงอันดังที่ร้องทวาดออกมา “เฮ้ย...” เปรียบประดุจวัชระ
สยบมาร บรรดาพระภิกษุที่อยู่บนที่ราบสูงฝั่งพุทธะทั้งหมดต่างเปล่ง
วาจาคำนี้ออกมาพร้อมกัน พระธรรมที่ปลั่งพล่านไม่ขาดสายก็
คล้ายดั่งน้ำตกที่พุ่งไหลย้อนขึ้นไปบนท้องฟ้า ทำการสยบสรรพ
ชีวิตทั้งหมดของฟ้าดินเอาไว้

“ตุ้ม...” เสียงดังสนั่น บนท้องฟ้าปรากฏคำว่า “เฮ้ย” ที่เปล่ง
ประกายสีทองเจิดจ้าตกลงมา และอักษรคำว่า “เฮ้ย” ได้กลับ
กลายเป็นอำนาจพระธรรมไร้ผู้ต่อกรขึ้น ทันใดนั้น ก็ได้เข้าบดขยี้
ทุกสิ่งในเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดิน

“อ้ากก...” เสียงร้องอันน่าเวทนายิ่งดังขึ้น บรรดายอดฝีมือ
หลายสายที่เข้าไปลอบจู่โจมหลี่ชีย่ถูกสุดยอดอำนาจพระธรรมที่
เป็นตัวอักษรนี้บดขยี้สังหารจนเลือดเนื้อกระจายปลิวว่อนไปทั่ว
บริเวณ นับตั้งแต่ต้นจนจบพวกเขาเหล่านั้นก็ไม่ได้ปรากฏโฉม
หน้าที่แท้จริงออกมา กระทั่งตายก็ไม่มีใครรู้ว่าที่แท้แล้วพวกเขา

เป็นผู้ใดมาจากไหนกันแน่ แม้กระทั่งตัวตาย พวกเขาก็ไม่อาจคง
ร่างเอาไว้ได้ เรียกได้ว่าตายแบบไร้ที่ฝัง

“โครม” เสียงที่ดังสนั่นไปทั่วจากอาณาภาพของราชันเซียน
บรรดากองกำลังที่ลอบจู่โจมทั้งหมดมีเพียงอ่องเทพเพียงคนเดียว
เท่านั้นที่เอาชีวิตรอดมาได้ จากการอาศัยอาวุธราชันเซียนเข้า
ต้านกับอักษรคำว่า “เฮ้ย” เอาไว้ แต่เขาต้องกระอักเลือดออกมา
อย่างรุนแรง และหลายคนได้ยินเสียง “คร้ากก” ที่เป็นเสียงกระดูก
แตกหักดังออกมา

ตอนที่ 1048 ทำสู่มิ้นศัตรูลำพังคนเดียว

<https://novel-lucky.com>

ถึงแม้ว่าระดับอ่องเทพผู้นี้จะอาศัยอาวุธราชันเซียนคุ้มกาย แต่ยังคงถูกสยบจนกระตุกแตกหัก และเปิดเผยที่ซ่อนตัวออกมาในเวลา

ในขณะนี้ อ่องเทพผู้นี้เรียกว่าตกใจจนวิญญูณแทบออกจากร่าง ในฐานะที่เป็นถึงระดับอ่องเทพ และมีชาติกำเนิดมาจากสายสำนักราชันเซียน ถืออาวุธราชันเซียนติดตัวมาด้วย กระทั่งมีความมั่นใจเต็มเปี่ยมว่าตนเองนั้นสามารถทำสู้กับจักรพรรดิเทพที่ไม่มีอาวุธราชันเซียนในมือได้ อย่างไรก็ตาม มาวันนี้กลับต้องมาถูกผู้เยาว์คนหนึ่งปราบจนแพ้วายอย่างง่ายดาย

อ่องเทพผู้นี้จึงนำเอาอาวุธราชันเซียนหันหลังเพื่อหลบหนีไปในทันที โดยไม่ต้องการังอยู่ที่นี้อีกต่อไปแม้เพียงครึ่งก้าว สำหรับเขาแล้วความน่ากลัวของพุทธะชั่วร้ายอยู่เหนือความคาดคิดของเขาเอาไว้มากทีเดียว

“พลันที่พุทธะโกรธา กระบี่สั้นไหวทั่วฟ้า” แสงแห่งพระธรรมของหลี่ชีย่แบ่งบานไร่ซึ่งขอบเขต สองสว่างไสวเจิดจ้าไปทั่วทั้งที่ราบสูงฝั่งพุทธะ ปากของเขาท่องคาถาออกมา พระธรรมที่ทำการ

วิวัฒนาการ เหล่าภิกษุนับล้านล้านองค์บนที่ราบสูงฝั่งพุทธะร่วม
เจริญพระพุทธรูปให้กับเขากลิ่นอายพุทธะที่มีการสั่งสมกันมา
นานนับหลายชั่วคนถูกนำมาปกปิดเอาไว้บนตัวของหลี่ชียเอ

หลังสิ้นสุดคาถา เขาแบมือขวาออกไป เห็นแสงแห่งพุทธะสายหนึ่ง
เป่งบานออกมา เหมือนดั่งต้นไม้ธรรมะที่กำลังแหงนแตก
กิ่งก้านสาขาออกขึ้นมา “แกรี้งค์” หนึ่งกระบี่สะท้อนเก้าชั้นฟ้า
ดวงดาวถูกผ่ากลาง ทางข้างเพื่อกถูกฟันจนหักโค่น ภายใต้อันหนึ่ง
กระบี่ เทพมารล้วนถูกปราบจนสิ้น

“ฉีก...” เห็นเลือดที่พุ่งสูงขึ้นดั่งน้ำพุ ศีรษะของอ่องเทพผู้นั้นกำลัง
ตกลงบนพื้นดั่ง “ปุ” และกลับไปเป็นระยะทางที่ไกลมาก ดวงตาคู่
นั้นเบิกโพลง แม้ว่าเขาจะวิ่งหนีไปได้ไกลหมื่นลี้ในฉับพลัน แต่
ยังคงหนีไม่พ้นกระบี่พุทธะเล่มนี้

การที่อ่องเทพผู้นี้หอบเอาอาวุธราชันเขียนตั้งหน้าตั้งตาหนีอย่าง
เดียว ทำให้การป้องกันตนเองลดลง ดังนั้นหลังจากที่เขาถูกสังหาร
ไป อาวุธราชันเขียนในมือจึงหนีหายไปในพื้นที่โดยไม่มีอาการ
แต่อย่างใด

ในขณะที่ฟ้าดินเงียบสงบ โดยมีดอกบัวพุทธะลอยอยู่เหนือน้ำของ
บึงแห่งนี้เงียบๆ นาที่นี้ไม่ปรากฏมีผู้ใดหาญกล้าก้าวล้ำแม้

เพียงก้าวเดียว จึงทำให้หลีชีเยสามารถก้าวเดินลงไปยังอยู่บน
ดอกบัวพุทระดอกนั้นอย่างง่ายดาย

นาที่นี้หลีชีเยได้นำพากลืนอายพุทระของที่ราบสูงฝั่งพุทระทั้งหมด
ได้เคลื่อนไปตามจังหวะของเขา ยามที่เขาอยู่บนดอกบัวพุทระ
จึงทำให้ตัวเขาดูมีความศักดิ์สิทธิ์และสูงส่งยิ่งนัก ไม่ว่าใครก็ตาม
หากเข้าใกล้ตัวเขาก็จะบังเกิดพลังสายหนึ่งที่ทำให้มีอารมณ์ปลุง
พล่านต้องการบวชอย่างนั้น

แม้ว่าหลีชีเยได้ยึดกุมพระธรรมเอาไว้ได้แล้ว และครอบงำพลัง
ธรรมเอาไว้ โดยไม่ทำการโปรดเหล่าสรรพสัตว์ ทว่ากลืนอาย
พุทระที่แผ่กระจายออกมาจากตัวเขายังคงน่ากลัวอย่างยิ่ง จึงไม่มี
ใครกล้าเข้าใกล้โดยไม่จำเป็น

“หนึ่งจิตนึกคิดเป็นพระ หนึ่งจิตนึกคิดเป็นมาร” ราชนทัภษิณที่
มองดูอยู่ในที่ห่างไกลกล่าวว่า “ตัวเขาก็คือพุทระ สามารถควบคุม
ที่ราบสูงฝั่งพุทระ ไม่รู้ว่ามีผู้ที่ไม่รู้จักคำว่าตายจำนวนเท่าไรไม่
อยากจะรณหาที่ตายอีกแล้ว”

หลีชีเยที่เวลานี้อยู่บนดอกบัวพุทระ ได้ทำให้ฟ้าดินเงียบสงบ
อย่างยิ่ง ไม่มีใครต้องการเข้าใกล้ตัวเขาแม้เพียงครึ่งก้าว สำหรับ
เทพธิดาเห็นฟ้า นั้น ได้หนีหายไปตั้งแต่เมื่อใดก็ไม่รู้

“ยังมีใครต้องการจะมาแย่งชิงดอกบัวพุทธะหรือไม่?” หลี่ชีย่กวาดสายตามองไปยังทุกคนและเอ่ยขึ้นอย่างช้าๆ

ในขณะนี้ บรรดายอดฝีมือจำนวนมากต่างจ้องมองตากันและกัน โดยไม่มีใครกล้าก้าวเดินไปข้างหน้าแม้เพียงครึ่งก้าว “ไม่ว่าจะเป็นลี้คงหวู่ตี้ จ้านซือ หรือเป่าจู้เหรินหวง พวกเขาล้วนมีสีหน้าที่เคร่งเครียดถึงขีดสุด และนิ่งเงียบไม่กล่าวสิ่งใดออกมา

“เอาเถอะ พุทธองค์ทรงเมตตา ดูท่าพวกเจ้าล้วนแล้วแต่ไม่ยินยอมทั้งสิ้น งั้นดีล่ะ ข้าจะให้โอกาสกลุ่มคนรุ่นใหม่เช่นพวกเจ้า” หลี่ชีย่มองดูพวกของลี้คงหวู่ตี้ที่มีสีหน้าดูน่าเกรงขาม แต่ยังคงไม่ต้องการไปจากที่นี่เพียงเท่านั้น จึงหัวเราะที่หนึ่งแล้วกล่าวว่า “เจ้า เจ้า เจ้า แล้วก็พวกเจ้า ทั้งหมดเข้ามาพร้อมๆ กันก็แล้วกัน”

กล่าวพลาง หลี่ชีย่ชี้นำไปยังพวกของลี้คงหวู่ตี้ ในจำนวนนั้นรวมทั้งปิงอวี๋เซี่ยและไป่เจี้ยนเงินด้วย

ทุกคนต่างรู้สึกประทับใจอย่างยิ่งเมื่อได้ยินคำกล่าวของหลี่ชีย่ ยอดดาวรุ่งที่อยู่ในเหตุการณ์ประกอบด้วยลี้คงหวู่ตี้ จ้านซือ หลินเทียนตี้ เป่าจู้เหรินหวง ปิงอวี๋เซี่ย และไป่เจี้ยนเงิน

เวลานี้พุทเธชั่วร้ายถึงกับอาศัยกำลังของตนเองเพียงลำพัง ทำสู
พวกเขาทุกคนในเวลาเดียวกัน แล้วจะไม่ให้พวกเขาต้องรู้สึก
ประทับใจได้อย่างไรกัน ท่าทีเช่นนี้แหละที่นับว่าเป็นผู้ไร้เทียมทาน
อย่างแท้จริง

“นี่คือยอดคนอันดับหนึ่งของกลุ่มคนรุ่นใหม่นะ จะมีผู้ใดเทียบเคียง
กับเขาได้!” ระดับปราชญ์ผู้หนึ่งถึงกับต้องพึมพำออกมา

ในบรรดากลุ่มคนรุ่นใหม่ มีใครกันเล่าที่หาญกล้าอาศัยตนเอง
เพียงลำพังทำสู้กับพวกของจิ้งหวูตี้ทุกๆ คน? ในอดีตเกรงว่าคง
ไม่มี แต่มาวันนี้พุทเธชั่วร้ายกลับได้ทำสิ่งนี้แล้ว

ในเวลานี้ พวกจิ้งหวูตี้ จ้านซือต่างเลือกที่จะนั่งเงียบ แม้ว่าสุดยอด
ดาวรุ่งเช่นพวกเขาจะมีความแข็งแกร่งเป็นอันมาก อีกทั้งพวกเขาก็
มีความมั่นใจอย่างยิ่งยวด แต่นาทีนี้พวกเขาล้วนไม่มีความมั่นใจ
เนื่องจากในใจของพวกเขารู้ดีว่า พุทเธชั่วร้ายที่อยู่ตรงหน้า
สามารถควบคุมที่ราบสูงฝั่งพุทเธได้ทั้งหมด เขาสามารถอาศัยพลัง
ของที่ราบสูงฝั่งพุทเธทั้งหมดมาสยบพวกเขาได้

“น่าลองดูสักครั้ง” ถึงแม้พวกของลี้คงหวูตี้ไม่มีความมั่นใจ แต่ ทว่าปิงหวีเสียเวลานี้กลับละจากสาวงามที่อยู่ในอ้อมกอด ก้าวเดิน ออกมาจากรถคัสดีสิทธิ์ของนาง

ในขณะที่เดียวกัน ไปเจี้ยนเจินที่นั่งอยู่ใต้ต้นไม้มาโดยตลอดก็ลุก พรวดพราดขึ้นมา ดวงตาเปล่งประกายกระบี่ออกมา ยามที่ประกาย กระบี่ถูกเปล่งออกมา พลันปรากฏปณิธานกระบี่ที่นำกล้าวออกมา ด้วย หันโด่นั้นตัวของไปเจี้ยนเจินเหมือนเปลี่ยนไปเป็นคนละคน นางกลับกลายเป็นตั้งกระบี่เยือกเย็นที่คมกริบยิ่งนักถูกชักออกจาก ฝัก ไม่ว่าใครก็ตามเห็นแล้วต้องรู้สึกหนาวสะท้านในใจขึ้นมา

“ข้าก่อน” ในเวลานี้ เป่าจู้เหรินหวงคำรามออกมา ก้าวเท้าออกมา ทำท่ายลี้ซีย่เป็นคนแรก เขาต้องการลงมือเป็นคนแรกก็เพื่อลบ ล้างความอึดอันที่ติดค้างอยู่ภายในใจ เขาเคยทำสู้กับลี้ซีย่ถึง สองครั้ง แต่ก็ปราชัยไปทั้งสองครั้ง

ครั้งแรก เขาประเมินพลังของพระธรรมต่ำเกินไป เกือบถูกโปรด โดยพุทธะชั่วร้าย ครั้งที่สองกลับต้องพบกับผู้ไร้ซึ่งผู้ต่อกรอย่าง ราชันทักษิณ ต้องพ่ายแพ้ไปภายใต้นิ้วเดียว

“น่าสรรเสริญในความกล้าหาญ” ลี้ซีย่หัวเราะออกมา เมื่อเห็น เป่าจู้เหรินหวงก้าวออกมาทำสู้กับตนเป็นคนแรก “แม้ว่าข้าจะมอง

เจ้าไม่สบอารมณ์เอาเสียเลย แต่วันนี้พุทธร่องค์ทรงเมตตา ข้า
สามารถไว้ชีวิตเจ้า”

“อย่าได้โอหัง!” เป่าจู้เหรินหวงคำรามเสียงดังออกมา เมื่อถูกพุทธะ
ชั่วร้ายมองว่าตัวเองนั้นเหมือนดั่งเนื้อบนเขียง เขาเคยสู้รบกับยอด
ฝีมือใต้หล้ามานับไม่ถ้วน มาวันนี้กลับถูกพุทธะชั่วร้ายดูถูกถึง
เพียงนี้ สำหรับเขาแล้วนับเป็นเรื่องอัปยศอย่างยิ่ง!

“แว้งค์...” หลังจากสิ้นเสียงคำรามของเป่าจู้เหรินหวง เห็นประกาย
ที่เจิดจ้า ปรางค์ของวิเศษชิ้นหนึ่งลอยอยู่เหนือศีรษะของเขา ของ
สิ่งนี้ขาวดั่งหยก ทอดพลังอำนาจราชันเซียนที่ศักดิ์สิทธิ์และ
บริสุทธิ์ทั้งยังสามารถปราบเหล่าเทพมารลงมา

“อาวุธราชันเซียน” ครั้นเห็นสิ่งที่ลอยล่องอยู่เหนือศีรษะเป่าจู้เหริน
หวง แม้ว่าจะไม่มีใครรู้ว่าเจ้าสิ่งนี้มีประวัติเช่นใด ทว่าต่อให้เป็นคน
ที่ไม่รู้ว่าอะไรดีหรือไม่ดี ยังคงรับรู้ว่ามันคืออาวุธราชันเซียน

ทุกคนต่างก็รู้ว่าสำนักกายวิเศษหะไม่เคยให้กำเนิดราชันเซียนมา
ก่อน แต่ที่เป่าจู้เหรินหวงในเวลานี้กลับมีอาวุธราชันเซียนในมือ
ซึ่งนับเป็นเรื่องที่น่าคิดสำหรับผู้คน

“เป็นวิธีการที่ฉลาดมาก ใช้อาวุธราชันเซียนที่สร้างขึ้นมาจาก กระจกนิ้วมือของราชันเซียนที่เคยฝึกกายทวะสยบอเวจีมาก่อน นอกจากสามารถหลีกเลี่ยงจากการถูกโปรดแล้ว ยังสามารถทำให้ พลังอำนาจของกายทวะสยบอเวจีของเจ้าเพิ่มขึ้นเป็นเท่าตัว” หลี่ ซิเย่มองดูอาวุธราชันเซียนที่ลอยล่องอยู่บนศีรษะของเป่าจู้เหริน หวงแล้วหัวเราะออกมา แน่นอนเขาย่อมรู้ว่าสิ่งนี้เป็นอาวุธราชัน เซียนของผู้ใด

“ปิดกัน!” ในเวลานี้ เป่าจู้เหรินหวงไม่พูดมาก ความ คำรามเสียงดัง เข้ากวางบนตัวพวยพุ่งออกมา พลังเข้ากวางของกายทวะสยบอเวจีที่ เปล่งออกมาได้ทำการสยบเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดินเอาไว้ แม้แต่ อากาศธาตุที่ว่างเปล่ายังคงต้องสะท้อนหวั่นไหว หัวทั้งฟ้าดิน ถึงกับสลดและอับแสงลง

ในเวลานี้ เป่าจู้เหรินหวงได้กลับกลายเป็นทรงข้งที่มีขนาดมหึมา ประกายนิลที่ไร้ขอบเขตได้รายล้อมทรงข้งขนาดมหึมานี้เอาไว้ ยามที่ทรงข้งขนาดมหึมาปรากฏ กระทบดวงดาวแลสุริยันจันทราล้วนสูญสิ้นสิ้นไป

“ปัง” ขณะที่ทรงข้งขนาดมหึมาพุ่งลงมานั้น อากาศธาตุที่ว่างเปล่า แผลกละเอียด ภายใต้การสยบของทรงข้งนี้ ไม่มีสิ่งในสามารถคง

อยู่โดยไม่บุบสลาย ต่อให้เทพมารที่อยู่ท่ามกลางการสยบของกรง
ขังนี้ก็ต้องถูกสยบไปชั่วนิรันดร์

เป่านลู่เหรินหวางพลันลงมือก็สำแดงพลังกายเทวะสยบอเวจีจนถึง
ขีดสุด ทำให้ทุกคนที่พบเห็นเกิดการหวาดกลัว การสยบด้วยกาย
เทวะสยบอเวจีเป็นเรื่องที่น่ากลัวมากเหลือเกิน เมื่อไรที่ถูกสยบวิถิ
เต้าของผู้นั้นก็พังทลาย หมื่นวิชาร้องโหยหวน

“อมิตภพุทธ...” การเพชฌัญญูหน้ากับกรงขังแห่งกายเทวะสยบอเวจี
หลี่ชียเอ่ไม่ได้เคลื่อนไหว เพียงเปล่งเสียงพุทธวาจาออกมา มืออยู่ใน
ท่าหัตถมุททะ กลับกลายเป็นตราประทับพุทธะ

“ตุม” หลักรพุทธธรรมจำนวนหมื่นพันที่พวยพุ่งขึ้น ทุกๆ หลักรพุทธ
ธรรมมีขนาดใหญ่เท่าน้ำตก ทุกๆ หลักรพุทธธรรมล้วนสลักรูปเหล่า
พุทธรูปเอาไว้ ภาพที่เห็นนับว่าอลังการยิ่งนัก แลดูเหมือนน้ำตก
จำนวนนับไม่ถ้วนที่พุ่งย้อนจากล่างขึ้นบน ท่ามกลางน้ำตกเหล่านี้
ยังปรากฏเป็นเงาพุทธรูปแต่ละองค์อีกด้วย

“ตึง” ทันใดนั้น หลักรพุทธธรรมจำนวนหมื่นพันพลันกลับกลายเป็น
ตราประทับพุทธะ พลันที่ตราประทับนี้ปรากฏออกมา พลันทำให้
ผู้คนทุกคนที่อยู่บนที่ราบสูงฝั่งพุทธะรู้สึกเหมือนที่ราบสูงฝั่งพุทธะ

กำลังจมอง เหมือนว่ากระทิงที่ราบสูงฝั่งพุทธะที่กว้างใหญ่ไพศาล
แห่งนี้ก็ไม่อาจต้านทานกับน้ำหนักของตราประทับพุทธะอันนี้

“ปัง...” บังเกิดเสียงดังสนั่น กรงขังแห่งกายเทวะสยบอเวจिनอกจาก
จะไม่สามารถสยบหลี่ชียเอ่ได้แล้ว กลับถูกตราประทับพุทธะกระทิง
เข้าให้และแตกสลายเป็นชิ้นๆ โดยพลัน ตัวของเป่าจู้เหรินหวงถูก
กระทิงจนตัวลอย กระทิงเลือดออกมาอย่างแรง ต่อให้กายเทวะ
สยบอเวจินมีความแข็งแกร่งอย่างมากก็จริง ยังคงทำให้ผู้คนจำนวน
มากได้ยินเสียงแตกหักของกระดูกที่ดังขึ้นมา เป่าจู้เหรินหวงถูก
กระทิงจนร่างหายไปยังเส้นขอบฟ้าในทันที

“เป่าจู้เหรินหวงโซคร้ายจริงๆ” หลายคนได้เห็นภาพนี้แล้วเลือกที่จะ
นิ่งเงียบ การทำสู้กับพุทธะชั่วร้ายของเป่าจู้เหรินหวงทั้งสามครั้ง
สามครา ล้วนแล้วแต่จบลงด้วยความพ่ายแพ้

ในขณะนี้ พวกของฉีคิงหวู่ตี้ต่างจ้องเขม็งไปที่หลี่ชียเอ่ และมีท่าทีนิ่ง
เงียบ เนื่องจากพวกเขายังไม่มีวิธีที่จะรับมือกับหลี่ชียเอ่ได้เลย แต่
ทว่าหากจะหลบหนีโดยไม่ทันได้ลงมือมันก็หาใช่นิสัยของพวกเขา

หลี่ชียเอ่มองดูพวกของฉีคิงหวู่ตี้ ยิ้มด้วยท่าทีเฉยเมยกล่าวว่า “พวก
เจ้าจะเข้ามาพร้อมกัน หรือจะเข้ามาทีละคนกันล่ะ”

“ข้าเอง...” ปิงอวีเซียก้าวเดินออกมา ไม่กล่าวมากความ ทำท่าม้วนมือทีหนึ่ง บังเกิดเสียงดัง “ตูม” ปราภคณาจารย์คนาดยักษ์พุงลงมาจากฟากฟ้า บนศิลาจารย์ได้สลักตัวอักษรโบราณเอาไว้บนไม้ถ่าน ยามเมื่อศิลาจารย์พุงตกลงมานั้น ฟ้าดินพลันถูกปิดกั้น สรรพวิชาถูกควบคุม

ทันใดนั้นปิงอวีเซียได้ทำการตัดขาดทุกสิ่งทุกอย่าง สรรพวิชาสูญสิ้นพลัง หมิ่นวิชาไร้ซึ่งสีสัน กระทั่งกล่าวได้ว่า ปิงอวีเซียได้ทำการตัดขาดการเชื่อมต่อถึงกันระหว่างหลี่ชีย่กับที่ราบสูงฝิงพุทธะ ดุจดั่งว่าเวลานี้หลี่ชีย่ไม่อาจควบคุมพลังของที่ราบสูงฝิงพุทธะได้อีกในทันที และปราศจากการคุ้มครองจากที่ราบสูงฝิงพุทธะ

“ทำได้สำเร็จแล้วรึ?” หลายคนรู้สึกดีใจที่ได้เห็นภาพเช่นนี้ เนื่องจากพุทธะชั่วร้ายช่างฝืนลิขิตสวรรค์เหลือเกิน จึงมีผู้คนจำนวนมากต้องการเห็นปาฏิหาริย์เกิดขึ้นว่าสามารถทำให้เขาพ่ายแพ้ได้

ฉิวหวู่ตี้ หลินเทียนตี้ และจ้านซือทั้งสามต่างรู้สึกตื่นตระหนก เมื่อเห็นปิงอวีเซียพลันลงมือก็สามารถตัดขาดทุกสิ่งทุกอย่างบนโลก กระทั่งตัดขาดพลังของที่ราบสูงฝิงพุทธะได้ในทันที เป็นครั้งแรกที่พวกเขาได้เห็นฝีมือเช่นนี้ของปิงอวีเซีย

“ป้าบ” แต่แล้ว ไม่มีใครทันเห็นว่าพุทธะชั่วร้ายลงมืออย่างไร ฝ่ามือข้างหนึ่งของเขากลับทะลุมิติ แม้รู้ว่าศิลาจารึกจะได้ทำการตัดขาดการเชื่อมถึงกันของทุกสิ่งแล้วก็ตาม แต่ไม่สามารถขวางฝ่ามือนี้เอาไว้ได้

ฝ่ามือนี้ได้ทะลุผ่านทุกสิ่งทุกอย่าง และตบเข้าให้ที่ก้นของปิงอวี๋เซียในทันที ทั้งยังหยิกเข้าให้อีกที ช่างกำเรียบเสียบสานและกระทำตามอำเภอใจได้อย่างนั้น

ตอนที่ 1049 ทำลายให้สิ้นซาก

<https://novel-lucky.com>

ท่าทีของปิงอวีเซียเหมือนเห็นผีอย่างนั้น กระโดดตัวลอยออกไป ในทันที มองดูหลี่ชียเยด้วยความหวาดกลัว สิ่งที่สร้างความหวาดหวั่นเหมือนเห็นผีนั้น หาใช่เพียงท่วงท่าที่ไม่น่าเป็นไปได้ของ พุทธะชั่วร้ายที่สามารถทะลุผ่านศิลาจารึกสกัดฟ้าของนางเท่านั้น ที่ทำให้นางเหมือนเห็นผียิ่งกว่านั้นก็คือพฤติกรรมเช่นนี้มีเพียงคนเดียวเท่านั้นที่ทำแบบนี้!

“นังหนู รอให้เจ้าฝึกเคล็ดสกัดฟ้าจนถึงขั้นไร้สิ่งแปดเปื้อน เสียก่อนแล้วค่อยมาทำสู้กับข้า เวลานี้เจ้ายังห่างขั้นอีกมากโขอยู่” หลี่ชียเยยิ้มกล่าวพร้อมกับทำท่าสัมผัสมือทั้งสองกับกลิ่นหอมที่ยังคงติดอยู่บนฝ่ามือ

ปิงอวีเซียโดดออกจากวงต่อสู้ มองดูพุทธะชั่วร้ายที่อยู่ตรงหน้าตั้งเห็นผีอย่างนั้น ทันใดนั้นนางรู้สึกเข้าใจเรื่องราวอะไร ขึ้นมามากมาย มิน่าเล่านางถึงได้รู้สึกว่พุทธะชั่วร้ายที่อยู่ตรงหน้า คู่ที่เคยเหลือเกิน เหมือนว่าเคยพบเห็นที่ไหนมาก่อน

เมื่อปีงอวีเซียไม่ร่วมด้วย เวลาที่พวกของจี้คงหวู่ตี้ทั้งสามคนจึงมองหน้ากันและกัน สุดลมหายใจเข้าลึกๆ แล้วก้าวออกไปพร้อมๆ กัน

พวกของจี้คงหวู่ตี้ทั้งสามคนก้าวออกไปพร้อมกัน ต่างยึดพื้นที่เอาไว้จุดหนึ่ง ลักษณะเป็นรูปสามเหลี่ยม ต้องการอาศัยล้อมวงเอาไว้เพื่อการโจมตี ด้วยการลงมือกับหลี่ซีเย่ครั้งเดียวพร้อมกันให้ถึงตาย

ทุกคนต่างกลั้นลมหายใจเอาไว้เมื่อเห็นพวกของจี้คงหวู่ตี้ก้าวออกมา เป่าลู่เหรินหวงทำการไม่สำเร็จ ปีงอวีเซียไม่ต้องการต่อสู้อีกต่อไป ทุกคนจึงได้แต่ฝากความหวังเอาไว้ที่พวกจี้คงหวู่ตี้หลินเทียนตี้ และจ้านซือพวกเขาสามคน

หากจะกล่าวว่าพวกจี้คงหวู่ตี้ทั้งสามคนก็ไม่สามารถเอาชนะพุทธะชั่วร้ายได้ละก็ ผลงานเช่นนี้ก็เป็นที่น่าผิดหวังของผู้คนยิ่งนัก เพราะถ้าหากเป็นไปตามนี้ การแย่งชิงชะตาฟ้าก็จะยากขึ้นกว่าเดิม

เวลานี้ทุกอย่างเงียบสงบจนถึงขีดสุด ทุกคนต่างกลั้นลมหายใจเพื่อรอดูฉากนี้ ซึ่งเป็นการสู้รบของสุดยอดดาวรุ่งกลุ่มคน

รุ่นใหม่แห่งยุค ทุกคนต่างต้องการดูว่าจุดจบของการศึกครั้งนี้จะเป็นเช่นใด

จี้คงหวูตี้ หลินเทียนตี้ และจ้านซือ ทั้งสามคนต่างจ้องเขม็งไปที่หลี่ชียเออย่างไม่คลาดสายตา พวกเขาไม่ยอมลงมือในทันทีที่ต้องการค้นหาจุดอ่อนของหลี่ชียเอให้ได้ เพื่อหวังผลในการลงมือเพียงครั้งเดียว

“เห็นท่าพวกเจ้าคงไม่คิดจะเป็นฝ่ายลงมือก่อนนะสิ” หลี่ชียเอมองออกว่าพวกจี้คงหวูตี้ทั้งสามคนล้วนแล้วแต่ต้องการค้นหาจุดอ่อนของตนอยู่ จึงยิ้มกล่าวว่า “เอาเถอะ ถ้าเช่นนั้นข้าก็จะลงมือก่อนก็แล้วกัน”

กล่าวพลาถนพนมมือขึ้น ทันใดนั้นแสงแห่งธรรมมะเปล่งประกายออกมาไร้ขอบเขต เสียงพุทธวาจาไร้สิ้นสุดดังขึ้น จับพลันนี้เอง อริยสงฆ์ทั่วทั้งที่ราบสูงฝั่งพุทธะต่างเจริญพุทธมนต์และเทศนาธรรมให้กับเขา

นาทีนี้แสงแห่งธรรมะได้ทำการปกคลุมร่างของจี้คงหวูตี้ หลินเทียนตี้ และจ้านซือจะมิด ท่ามกลางแสงแห่งธรรมะ ร่างของพวกเขาเหมือนกำลังจะถูกเคลือบด้วยสีทองชั้นหนึ่ง

“การโปรด...” แม้แต่ผู้ที่ดูชมอยู่ในระยะห่างไกลยังต้องมีสีหน้าที่แปรเปลี่ยนไปและร้องออกมาด้วยเสียงอันดัง เมื่อเห็นแสงแห่งธรรมะปกคลุมร่างของพวกจิ้งหิวที่จมนมิด

“อัปมัณฺญะโพธิสัตว์...” หันโดนั่นเอง หลินเทียนตี้คำรามเสียงยาว สวดสุดยอดคัมภีร์เขียนขึ้นมา จับพลันนั้นบนท้องฟ้า พลันสาดส่องเป็นประกายเขียนลงมา เหมือนว่าได้ทำการเปิดประตูแดนสวรรค์แห่งหนึ่งออกมา และประกายเขียนที่สาดส่องลงมานั้นเหมือนต้องการส่องสว่างไสวไปทั่วทั้งที่ราบสูงผิงพุทธะ

มีผู้คนถึงกับพึมพำออกมาว่า “หลินเทียนตี้ี่สุดยอดจริงๆ ถึงกับสามารถอาศัยเคล็ดวิชาเขียนอีกแขนงหนึ่งมาต่อต้านการโปรดของพระธรรมได้” เมื่อเห็นหลินเทียนตี้ปากท่องบ่นคัมภีร์เขียนออกมา และปรากฏประกายเขียนที่ทิ้งตัวสาดส่องลงมา เพื่อทำการสลายแสงแห่งธรรมะนั้น

แม้ว่าประกายเขียนของหลินเทียนตี้จะยอดเยี่ยม ทว่ายังห่างชั้นจากแสงแห่งธรรมะนั้น เนื่องจากแสงแห่งธรรมะของหลินเทียนตี้ ในขณะนี้คือแสงแห่งธรรมะทั้งหมดของที่ราบสูงผิงพุทธะ ดังนั้นพลันที่ประกายเขียนสาดส่องลงมาก็ถูกโปรดจนค่อยๆ เปลี่ยนเป็น

สีทองและท่าท่าจะถูกโปรดให้กลับกลายเป็นแสงแห่งธรรมะไปในที่สุด

“เทียนจุนหมื่นพรรษา...” หลินเทียนตี้ล้วงเอาคัมภีร์เซียนออกมาผูกหนึ่ง มือหนึ่งพลิกคัมภีร์เซียน และสวดตามที่ปรากฏอยู่ในคัมภีร์นั้น ทำให้ประกายเซียนที่แปรเปลี่ยนเป็นแสงธรรมะกลับกายเป็นประกายเซียนได้อีกครั้ง สามารถยับยั้งการโปรดของแสงธรรมะได้เป็นการชั่วคราว

“จังหวะนี้แหละ!” จีคองหวูตี้คำรามเสียงดัง เขาเองก็มองออกว่าต่อให้คัมภีร์เซียนที่อยู่ในมือของหลินเทียนตี้จะยอดเยี่ยมปานใดก็ตาม แต่คงยากที่จะต้านทานการโปรดของแสงแห่งธรรมะนั้นได้ พวกเขามีจังหวะเพียงเสี้ยววินาทีเท่านั้น

“ติง...” จั๊นช้อก้าวออกไปข้างหน้า ทุกย่างก้าวของเขา ล้วนแล้วแต่เป็นท่วงท่าการโจมตีที่ทรงพลังยิ่ง ต่อให้ยังไม่ทันลงมือ แต่เท่าที่ก้าวย่างออกไปก็ได้ขับเคลื่อนจังหวะของสัจธรรมและจังหวะของฟ้าดิน การก้าวออกไปแต่ละก้าวของเขาก็เหมือนได้ทำการเหยียบย่ำลงบนจิตแห่งเต้าของผู้อื่น ทำให้ผู้นั้นยากจะรองรับเอาไว้ได้

ในขณะที่เดียวกัน จ้านซือยังมีทวนวงเดือนอยู่ในมืออีกด้วย จากการคำรามเสียงยาว ทวนวงเดือนในมือปล้นลงมือ ไม่มีท่วงท่าที่ลึกซึ้งพิสดาร ไม่ได้มีท่าทีที่พลิกแพลง เป็นการทิ่มเข้าหาตรงๆ พลังสุดต้านทาน เพราะใช่เป็นเพียงการโจมตีของทวนวงเดือนเพียงลำพัง แต่หมายถึงปณิธานของจ้านซืออีกด้วย เป็นการก้าวไปข้างหน้าอย่างห้าวหาญไม่มีถอยอย่างเด็ดขาด

“ภควันตะ...” หลี่ชียเอ่ไม่ได้สนใจกับทวนวงเดือนนั้น มากมาย เพียงพนมมือและกล่าวพุทธวาจาออกมา ธรรมจักรที่อยู่ด้านหลังของเขาก็ลอยออกไป

“ปัง” ทวนวงเดือนได้ปะทะเข้ากับธรรมจักร โดยที่ธรรมจักรยังคงตั้งตระหง่านนิ่งอยู่ตรงนั้น ขณะที่ทวนเดือนของจ้านซือที่สามารถทิ่มแทงทะลุได้ทุกอย่าง กลับไม่สามารถทำอะไรกับธรรมจักรได้

“ซ่า...” จีคองหวู่ตีคำรามเสียงดังออกมาพร้อมกับได้ลงมือต่อหลี่ชียเอ่ โดยได้เสกเอายันต์โบราณราชัน ซึ่งเขาได้มันมาคราวเข้าศึกษาในหอวิถิราชันของหอวิถิฟ้า และได้บรรลุถึงความลึกล้ำพิสดารของยันต์โบราณได้แล้ว

“แว้งค์...” ยันต์โบราณคลี้ออกมา ทันใดนั้นเหมือน
กาลเวลาเคลื่อนผ่านไปเร็วมาก ไม่มีใครได้ทันเห็นลึคงหวูตี้ลงมือ
เช่นใด ยามที่ทุกคนมองเห็นอีกครั้ง หนึ่งกระบวนท่าที่เขาลงมือก็
อยู่ห่างจากกลางหน้าผากของหลี่ซีเย่เพียงแค่นิ้วเดียวเท่านั้น

“จ้องมองสรรพสัตว์...” ขณะที่ทุกคนมองเห็นลึคงหวูตี้กำลัง
จะแทงทะลุกลางหน้าผากของหลี่ซีเย่อยู่แล้ว ทันใดนั้นเองได้ยिनหลี่
ซีเย่แปลงพุทธาจาตั้งออกมาคำหนึ่ง ดูเหมือนเวลาของทุกคนได้
ก้าวเดินช้าลงอย่างนั้น

ย่อมไม่เป็นที่สงสัย ทุกอย่างล้วนเกิดจากอำนาจของยันต์
ราชันโบราณ เพราะมันได้เร่งเวลาให้เดินเร็วขึ้น เพื่อให้การโจมตี
ของลึคงหวูตี้สัมฤทธิ์ผลแน่นอนและรวดเร็วกว่าเดิม

แต่ขณะที่กระบวนท่าของลึคงหวูตี้กำลังจะบรรลุผล
หน้าผากของหลี่ซีเย่พลันเปล่งแสงแห่งธรรมะไร้ขอบเขตขึ้นมา ซึ่ง
เสมือนดังเป็นทะเลที่กว้างใหญ่ไพศาลไร้ขอบเขต ต่อให้กระบวน
ท่าของลึคงหวูตี้รวดเร็วปานใดก็ตาม ในเวลานี้ก็ต้องใช้เวลาเป็น
สิบล้านปีจึงสามารถบินข้ามทะเลธรรมะอันกว้างใหญ่ไพศาลนี้ไป
ได้

“แว้งค์” ในเวลานี้เอง ภายในทะเลธรรมะปรากฏเนตรพุทธะ
ข้างหนึ่ง พลันที่เนตรพุทธะลืมหันตาขึ้น ปรากฏแสงที่สุดแสนจะเจิดจ้า
ลาดส่องสรรพสัตว์ โปรดสรรพชีวิตนับหมื่นพัน

ภายใต้เนตรพุทธะ ทำให้จิตหวูตู่ต้องเหม่อลอย บนตัว
เปล่งเป็นแสงแห่งธรรมะออกมา

“ปัง...” ระหว่างที่หลี่ชียะกำลังต่อสู้ขัดกับจิตหวูตู่อยู่นั้น
จ้านซือได้คำรามเสียงดัง ทวนวงเดือนที่ตั้งเพลิงโหมลุกไหม้รุนแรง
หนึ่งทวนที่โถมตีถึบ ทำลายสรรพวิชาและฟ้าดิน ภายใต้ความ
แข็งแกร่งและทรงพลังของกระบวนท่า ธรรมจักรได้ถูกทำลายลง

หลินเทียนตี้เห็นท่าไม่สู้ดีนัก ร้องคำรามเสียงยาวออกมา
ด้วยพลังจิตที่ยิ่งใหญ่ไพศาล กางคัมภีร์เซียนในมือออกมา “ตูม
ตูม ตูม” อักขระคัมภีร์เซียนไร้ขอบเขตพุ่งลงมา ทุกๆ ตัวอักขระ
คัมภีร์เซียนก็คล้ายตั้งภูเขาศักดิ์สิทธิ์ที่สูงล้านล้านจ้าว ผสานกับ
การโถมตีที่ไร้ผู้ต่อกรที่สุดของจ้านซือพุ่งเข้าหาหลี่ชียะ

“อ้าก...” จังหวะการโถมตีที่รุนแรงที่สุดกำลังปะทุขึ้น จิต
หวูตู่ร้องเสียงอันดังออกมา เขาอาศัยมือข้างเดียวที่ทิมทะเลือกของ
ตนแล้วควักเอาหัวใจของตนออกมาขว้างลงกับพื้น แล้วอาศัย
ความไวที่เหลือเชื่อวิ่งหนีไปในทันที

ก่อนหน้านี้ จีคองหวุตี้โจอมตีชนิดหวังผลต่อหลี่ซีเย่ได้
ใกล้เคียงมากที่สุด และเป็นผู้ที่มีโอกาสจะสังหารหลี่ซีเย่ได้มาก
ที่สุด เนื่องจากอีกเพียงนิดเดียวก็สามารถทิ่มแทงทะลุหน้าผาก
ของหลี่ซีเย่ได้อยู่แล้ว

แต่เขายังคงหลบหลีกการถูกโปรดด้วยพระธรรมของหลี่
ซีเย่ไปไม่พ้น ในจังหวะที่เนตรพุทธรະลឹมตาขึ้นมาเขาเกือบถูกโปรด
แต่จีคองหวุตี้ยอมเป็นจีคองหวุตี้ ในจังหวะแห่งความเป็นความตาย
เขาได้ทำลายหัวใจพุทธรະของตนทิ้งเสีย แม้ว่าจะต้องเสียหายอย่าง
ยับเยิน แต่ยังคงเป็นการตัดสินใจหลบหนีที่เด็ดขาดมาก

"ตุ้ม...ตุ้ม...ตุ้ม..." ภายใต้การโจมตีอย่างรุนแรงของหลิน
เทียนตี้และจ้านซือ ธรรมจักรถูกทำลาย ทะเลธรรมที่ปรากฏอยู่ก็
กำลังจะสลาย

"พระสกันทโพธิสัตว์อยู่ที่ใด..." หลี่ซีเย่เปล่งพุทธวาจาต่าง
ก้องฟ้าดินออกมา

"ตุ้ม..." ท่ามกลางเขาหลังซานได้ปรากฏร่างเงาวัชระที่
ใหญ่มากขึ้นมา โดยมีแสงธรรมะที่พลุ่งพล่าน

ผู้คุมกฏสกันทโพธิสัตว์ ซึ่งถือเป็นเทพผู้พิทักษ์ของพุทธศาสนา ในขณะที่กลิ่นอายพุทธะทั้งหมดของที่ราบสูงฝั่งพุทธะล้วนแล้วแต่ไปรวมอยู่ที่ร่างเงา นี้ และกลายร่างเป็นสกันทโพธิสัตว์ เทพผู้พิทักษ์ของพุทธศาสนา

สกันทโพธิสัตว์ส่งเสียงเฮ้ยออกมาคำหนึ่ง พร้อมกับกระบองมีเหลี่ยมเป็นปล้องๆ ที่ฟาดลงมา แม้ระยะห่างจะไกลนับพันลี้ แต่หนึ่งกระบองที่ฟาดลงมา กลับไร้ช่วงห่าง ปราศจากความพะวงใดๆ

“ปัง...” ตัวอักษรคัมภีร์เขียนที่คล้ายตั้งภูเขาศักดิ์สิทธิ์ที่พุ่งลงมาของหลินเทียนตี้ถูกทำลายทันทีจากหนึ่งกระบองที่ฟาดลงมา ขณะที่หนึ่งทวนที่โจมตีถีบของจ้านซือกี้แตกหักภายใต้กระบองนี้เช่นกัน

ไม่ว่าจะเป็นการโจมตีที่สูดอหังการ หรือการโจมตีที่สามารถทำลายทุกสิ่งทุกอย่างได้ ล้วนถูกทำลายสิ้นภายใต้กระบองนี้ ไม่มีสิ่งใดสามารถต้านทานได้

ขณะที่หลินเทียนตี้และจ้านซือถูกพลังกระแทกจนกระอักเลือดออกมาอย่างแรง และปลิวหายไปบนเส้นขอบฟ้าโดยพลัน

“แครงค์...” หนึ่งกระบี่คำรามเก้าชั้นฟ้า เสี้ยววินาทีที่กระบองของพระสกันทโพธิสัตว์เอาชนะหลินเทียนตี้และจ้านซือขึ้นไปเฉียนเจินได้ลงมือแล้ว หนึ่งกระบี่ที่ยิ่งใหญ่เทียมฟ้า ดวงดาวเดี่ยวก็สว่างเดี่ยวก็มืด สรรพสิ่งล้วนสลด

กระบวนท่ากระบี่นี้รวดเร็วยิ่งนัก รวดเร็วจนไม่มีใครมองเห็นได้อย่างชัดเจน ทว่าต่อให้ไม่มีใครมองเห็น ยังคงทำให้ต้องสิ้นเทา ทุกคนรับรู้ได้ถึงความน่ากลัวของกระบี่นี้ ภายใต้กระบี่เดี่ยวนี้สามารถทำลายสิ่งทุกอย่าง

ครั้งนี้ผู้คนสามารถมองเห็นได้อย่างชัดเจน ดุจดั่งภาพได้กลับกลายเป็นภาพนิ่งอย่างนั้น เห็นนิ้วมือทั้งห้าของหลี่ชียู่อยู่ในลักษณะของการหนีบดอกไม้ แต่เป็นกระบี่ของไปเฉียนเจิน ไม่ใช่ดอกไม้

“เจ้าน่ะนับว่าฝึกได้ถึงแก่นแท้ของเพลงกระบี่แล้ว รู้ว่าจิ้งหะไหนคือจิ้งหะที่สามารถปลิดชีพได้ในกระบวนท่าเดียว แต่น่าเสียดายที่เจ้าต้องมาเจออะเจอกับข้า” หลี่ชียู่หนีบกระบี่ของไป

เขียนเงินเอาไว้เบาๆ แต่ไปเขียนเงินกลับไม่สามารถชักกลับไปได้
แม้เพียงน้อยนิด

แม้จะเป็นเช่นนี้ก็ตาม ไปเขียนเงินยังคงเยือกเย็นราวกับ
น้ำแข็ง นางมองดูหลี่ชียเออย่างเย็นชา ไม่มีท่าทีของอารมณ์ที่พลุ่ง
พล่าน นางเย็นชาดังกระบี่ เยือกเย็นดังเหล็ก เหมือนว่าไม่มีสิ่งใด
สามารถทำให้อารมณ์ของนางต้องกระเพื่อมได้

เวลานี้เอง ไปเขียนเงินได้สละกระบี่ พร้อมกับคำรามเสียง
ยาว “ซ่า...” ทันใดนั้น บังเกิดกระบี่สายหนึ่งขึ้นมา นางยื่นมือ
ออกไปคว้าเอามาและกลับกลายเป็นกระบี่สุวรรณ เมื่อกระบี่สุวรรณ
อยู่ในมือ ไปเขียนเงินเหมือนแปรเปลี่ยนเป็นคนละคน นางคือเทพ
แห่งกระบี่ที่อยู่เหนือเก้าชั้นฟ้า

“แกร่ง” กระบี่สุวรรณพลันลงมือ หมิ่นแดนสับสนวุ่นวาย
ทันใดนั้นกระบี่สุวรรณจำนวนนับล้านล้านเล่มเหมือนเกิดอาการ
คลั่งคลั่ง พุ่งเข้าสังหารอย่างไร้ขอบเขตสิ้นสุด ทำให้ต้องสิ้นเทาไป
ทั่วทั้งโลกา

“กระบี่คลัง...” เมื่อเห็นไปเขียนเงินอาศัยตนเป็นศูนย์กลาง
ฟ้าดินกลายเป็นทะเลกระบี่ กระบี่สุวรรณจำนวนนับล้านล้านเล่มก็

เปรียบประดุจเหมือนคลื่นยักษ์ในทะเลที่โหมสาดซัดอย่างนั้น
สามารถทำลายฟ้าดินทุกอย่าง ทำลายสรรพดินแดนทั้งหมด

ในขณะนี้ ทะเลกระบี่ที่บิดขี้ทุกอย่าง ความรุนแรงที่สุดเปรียบ
เปรย ให้ความรู้สึกราวทรราชอย่างนั้น มันสามารถทำลายสิ้นทุกอย่าง
ทุกอย่างบนโลก

ภายใต้ความรุนแรงเช่นนี้ ไม่ว่าใครก็ต้องสิ้นเทา ทุกคนต่าง
รู้สึกเหมือนว่านี่คือวันสิ้นโลกที่เดินทางถึงแล้วอย่างนั้น

ตอนที่ 1050 ข้าเท่านั้นที่ไร้เทียมทาน

<https://novel-lucky.com>

กระบี่คลัง ถือเป็นเคล็ดวิชากระบี่ของไปเจี้ยนเงิน บางทีไปเจี้ยนเงินอาจไม่ใช่ผู้ที่ยอดเยี่ยมที่สุดในกลุ่มคนรุ่นใหม่ แต่หากเป็นด้านกระบี่แล้ว ไปเจี้ยนเงินดำรงอยู่ในฐานะไม่มีใครเทียบเคียงได้ นางเป็นผู้ดำรงอยู่ในฐานะสุดยอดที่ไม่มีใครก้าวล้ำนางได้เลย

ไม่ว่าใครก็ต้องหวาดกลัวต่อกระบี่คลังของนาง ครานั้นเป่าจู่เหรินหวงก็ต้องพ่ายแพ้ให้กับนาง และวิ่งหนีจากการติดตามไล่ล่าของนางจนหมดหนทางวิ่งหนีได้อีก

“แวงค์...” แสงแห่งธรรมะของหลี่ชียเอ่ที่พวยพุ่งขึ้นสูงนับล้านล้านจ่าง ทันใดนั้นแสงแห่งธรรมะนั้นไม่ถ่วงได้กลับกลายเป็นกระบี่ธรรมะจำนวนนับไม่ถ้วน กระบี่ทุกเล่มล้วนมีขนาดล้านล้านจ่าง ทุกเล่มดูเป็นมงคลและสงบสุข ทั้งดูนุ่มนวลอะไรอย่างนั้น

หากจะกล่าวว่กระบี่คลังของไปเจี้ยนเงินประดุจดั่งทะเลที่บ้าคลั่ง เช่นนั้นแล้วกระบี่ธรรมะของหลี่ชียเอ่ก็คือทะเลแห่งธรรมะ ทั้งสองแตกต่างกันโดยสิ้นเชิง

“โครม...” เกิดการปะทะกันระหว่างทะเลกระบี่ที่มีขนาดใหญ่ ทั้งสองขึ้น ทะเลกระบี่คลื่นบุกทะลวงเข้าไปภายในทะเลกระบี่แห่ง ธรรมชาติจากการปะทะกันนี้ทำให้เกิดเป็นคลื่นยักษ์ที่สูงนับล้านล้าน จ้างขึ้นมา

ความเสียบสงบของทะเลกระบี่ธรรมชาติภายใต้การรวนของ ทะเลกระบี่คลื่นทำให้เกิดการปั่นป่วนจนกลายเป็นคลื่นขนาดยักษ์ ขึ้นมา แต่ความสงบเสียบของทะเลกระบี่แห่งธรรมะก็ได้ส่งผล กระทบต่อทะเลกระบี่คลื่นเช่นกัน

ขณะที่ทะเลบ้าคลื่นที่บุกทะลวงเข้าไปในทะเลแห่งธรรมะ ถึงแม้ว่ามันจะบ้าคลื่นรุนแรงเพียงใดก็ตาม เมื่อได้รับผลกระทบจาก ทะเลธรรมที่สงบเป็นสิริมงคล ความร้อนรนของทะเลคลื่นก็ถูกกลืน จนค่อยๆ สงบขึ้นมา

ปรากฏการณ์เช่นนี้ได้ทำให้สีหน้าของไปเจี้ยนเงิน แปรเปลี่ยนตามไป เนื่องจากกระบี่ของนางคือกระบี่คลื่น พลันที่ลง มือก็จะบ้าคลื่นเช่นนั้นไม่มีหยุด ทำลายฟ้าดินและทุกสรรพสิ่ง แต่ หากกระบี่คลื่นของนางมีอันต้องสงบลง นั้นยอมไม่ใช่กระบี่คลื่นอีก ต่อไป

ปณิธานกระปี่ของไปเจี้ยนเงินพล่งพล่าน ได้ยินเสียง “ฟิว ฟิว” เสียงปณิธานกระปี่ไร้ขอบเขตที่ดังขึ้น ดุจดั่งเป็นน้ำตก จำนวนนับหมื่นพันที่พุ่งขึ้นสู่ห้องฟ้า ทำการขับเคลื่อนกระปี่คลั่งอย่างเต็มที่

“พุทธองค์ทรงเมตตา สาธุ สาธุ” หลี่ชียเอ๋อเยพุทธวาจา ออกมา ทำให้ปณิธานแห่งพระธรรมไร้สิ้นสุดเข้าครอบงำปณิธาน กระปี่บ้าคลั่งของไปเจี้ยนเงิน พลันทำให้ปณิธานกระปี่ของนาง เชื่องช้าลงไปทันที

ไปเจี้ยนเงินเห็นท่าไม่สู้ดีนัก หันหลังหนีไปในทันที กล่าว สำหรับนางแล้ว เวลานี้ความพ่ายแพ้ไม่ได้มีความน่าอัศจรรย์สำหรับ นางอีกแล้ว อีกทั้งนางยังหนีได้รวดเร็วมาก ชั่วพริบตาเดียวก็ หายไปภายใต้ห้องฟ้าแลจรักรวาล

“ปัง” เมื่อทะเลกระปี่คลั่งขาดการค้ำจุนของไปเจี้ยนเงิน จึง ไม่อาจต้านทานพลังอำนาจกระปี่ธรรมะของหลี่ชียเอ๋อ ถูกทำลายไป ในที่สุด

“ยอดเยี่ยม” หลี่ชียเอ๋อเยชมคำหนึ่ง และไม่ได้ไล่ติดตามเพื่อ สังหารไปเจี้ยนเงิน

การสู้รบในครั้งนี้ได้ปิดฉากลงแล้ว ไม่ว่าจะป็นระดับอองเทพทีลอบโจมตี หรือว่ากลุ่มคนรุ่นใหม่ทั้งหมดได้จบสิ้นลงแล้ว

จิ้งหวู่ตี้ หลินเทียนตี้ที่เป็นสุดยอดดาวรุ่งกลุ่มคนรุ่นใหม่เหล่านี้พ่ายแพ้ทั้งหมด ต่อให้จิ้งหวู่ตี้ หลินเทียนตี้พวกเขาร่วมมือกันสามคนก็เอาชนะพุทระชั่วร้ายที่อยู่ตรงหน้านี้ได้

“ยอดคนอันดับหนึ่งกลุ่มคนรุ่นใหม่รี?” หลายคนถึงกับพูดอะไรไม่ออก และหลายคนเลือกที่จะนั่งเฉิบ มองดูพุทระชั่วร้ายที่อยู่ตรงหน้า ผู้คนจำนวนมากมองว่าการที่พวกเขาของจิ้งหวู่ตี้คิดจะเอาชนะพุทระชั่วร้ายตรงหน้าคงเป็นไปได้อีกแล้ว อย่างน้อยที่สุดในระยะเวลาอันใกล้ก็ทำไม่ได้ เว้นแต่พวกเขาจะได้ตำแหน่งเป็นรัชทายาทเสียก่อน

“บางที่อาจมีอีกคนที่สามารถเป็นศัตรูกับเขาได้” มีบางคนได้นึกถึงผู้ที่อยู่ในระดับสุดยอดอีกคนหนึ่ง พิมพ์ออกมาว่า “ราชันทักษิณ บางที่ราชันทักษิณอาจทำได้”

หลังจากที่ได้ยินคำพูดเช่นนี้แล้ว ทุกคนจึงนึกถึงราชัน
ทักษิณ บางทีอาจมีผู้ดำรงอยู่เฉกเช่นราชันทักษิณเท่านั้นที่
สามารถเป็นศัตรูกับพุทธะชั่วร้ายที่อยู่ตรงหน้าแล้วละ

ในขณะที่หลี่ซิเย่ได้เก็บและสลายแสงแห่งธรรมะของเขา ทำให้
ให้มองดูเหมือนเป็นบุคคลธรรมดาอีกครั้ง จากพุทธองค์กลายเป็น
มนุษย์ปุถุชนธรรมดา ใครจะไปคิดว่าคนที่ดูเหมือนมนุษย์ปุถุชน
ธรรมดาตรงหน้าจะเป็นผู้ที่เอาชนะศัตรูที่แข็งแกร่งทั้งหมดเมื่อครู่นี้

“ยังมีผู้ใดต้องการแย่งชิงดอกบัวพุทธะนี้หรือไม่?” หลี่
ซิเย่มองดูทุกคนอย่างเอ้อระเหย ไม่ว่าจะเป็นผู้ที่อยู่ในเหตุการณ์
หรือจะเป็นผู้ที่ยืนดูอยู่ ณ ที่ห่างไกล

เวลานี้ นาทีนี่ฟ้าดินเงียบสงบ ไม่มีใครกล้าบ่นออกมาแม้
เพียงคำเดียว ไม่มีใครกล้าพูดสิ่งใดออกมาอีก ทุกคนได้แต่จ้อง
มองดูพุทธะชั่วร้ายที่อยู่ตรงหน้า

ในเวลาที่ยังจะมีใครกล้ามาแย่งชิงดอกบัวพุทธะดอกนี้อีก?
แม้แต่อ่องเทพที่มีอาวุธราชันเซียนในมือยังต้องตายอนาถ คนอื่น
ยิ่งไม่ต้องพูดถึงอีก

“ในเมื่อไม่มีใครต้องการดอกบัวที่ดีเช่นนี้ ข้าคงต้องเก็บเอาไว้แล้วละ” หลี่ชียะยิ้มแต่เก็บดอกบัวนั้นขึ้นไป

คนอื่นต่อให้ต้องการก็ไม่กล้าแย่งชิงกับพุทธะชั่วร้ายที่อยู่ตรงหน้า แม้แต่ฮ่องเทพยังทำไม่ได้ บางทีจักรพรรดิเทพลงมือด้วยตนเองอาจพอมีความหวังอยู่บ้าง

ในเวลานี้ พวกของฉีคงหวู่ตีทั้งหมดล้วนพ่ายแพ้ ไปเจียนเงินหลบหนีไป คู่ต่อสู้ทั้งหมดของเขาที่ยังคงอยู่ในเหตุการณ์ก็คือปิงอวี๋เซีย นางอยู่ที่ตรงนั้นตลอดไม่ได้ไปไหน มองดูหลี่ชียะตั้งแต่ต้นจนจบ

ในขณะนี้ ปิงอวี๋เซียยังมีความมั่นใจในความคิดของตนเอง นางรู้แล้วว่าพุทธะชั่วร้ายที่อยู่ตรงหน้าเป็นใครกันแล้ว

“ทำไมรี นังหนู เจ้ายังรั้งอยู่ที่ตรงนี้ไม่กลับไปรี?” หลี่ชียะจ้องมองนางยิ้มแต่กล่าวกับปิงอวี๋เซียที่จ้องมองตนมาตลอดว่า “หรือต้องการให้ข้าไปส่ง?”

ปิงอวี๋เซียจ้องเขม็งไปที่หลี่ชียะอย่างเคืองๆ หันหลังขึ้นนั่งบนรถศึกดีสีหธิ์กอดตะกองซ้ายขวา กล่าวว่า “แม่นางทั้งหลาย

พวกเราไปกันเถอะ” ขาดคำ รถศึกดีสิทธิ์พลันแล่นหายไปยังเส้น
ขอบฟ้าในทันที

หลี่ซีเยมองดูบึงน้ำขนาดใหญ่ครั้งหนึ่ง แล้วหันหลังจากไป
ก้าวเดินทีละก้าวๆ มุ่งตรงไปยังเมืองพุทระ

คนอื่นๆ เมื่อเห็นว่าพุทระชั่วร้ายจากไปแล้ว จึงแยกย้ายกัน
ไป แต่ก็มีบางคนที่ยังคงรั้งอยู่ที่ตรงนี้ก็เพื่อรอการปรากฏตัวของ
โลกธาตุน้อยราชันมาร

“เมื่อไรจะเข้าไปยังโลกธาตุน้อยราชันมารได้?” ผู้เยาว์
มองดูน้ำในบึงที่เงียบสงบถึงกับเอ๋อขึ้น

“ไม่มีใครสามารถล่วงรู้ได้ ต้องดูว่าเขาหิงซานสามารถ
เปิดผนึกที่ปิดเอาไว้เร็วเท่าไร แต่ว่าอาจจะต้องใช้เวลาพอสมควร
การที่พุทระชั่วร้ายได้ตั้งเอาพลังพุทระของที่ราบสูงฝั่งพุทระ เกรง
ว่าจะส่งผลเขาหิงซานอย่างมาก” ระดับปราชญ์คนหนึ่งที่มีชีวิต
อยู่มาหลายยุคหลายสมัย

คนจำนวนมากที่มองเห็นพุทธะชั่วร้ายแต่ไกลต้องเดินเลี้ยว
อ้อมกันไป ไม่มีใครกล้าเข้าใกล้เขาอีกแล้ว เรียกได้ว่าพุทธะชั่วร้าย
ตรงหน้าคนเห็นคนกลัว ผีเห็นผีทุกซ

ทั้งหมดนี้ใช่เป็นการคยโว สังหารอ่องเทพ เอาชนะดาวรุ่ง
ในสายตาของผู้คนจำนวนมากมองว่า ในยุคปัจจุบันนอกจาก
ราชันทักษิณแล้ว ไม่มีใครสามารถแย่งชิงความเป็นใหญ่กับเขาได้
อีกแล้ว

เวลานี้หลี่ชีย่ก้าวเท้าเข้าสู่เมืองพุทธะจึงกลายเป็นเป้า
สายตา นาทีนี้ไม่ว่าจะเป็นกลุ่มคนรุ่นใหม่ รุ่นอาวุโส กระทั่งบรรดา
หลบซ่อนอยู่เบื้องหลังอย่างอ่องเทพ ต่างก็ให้ความสนใจในพุทธะ
ชั่วร้ายองคนี้

“พุทธะชั่วร้ายจะต่อสู้กับราชันทักษิณหรือไม่?” หลาย
คนรู้สึกแปลกใจเมื่อเห็นพุทธะชั่วร้ายเข้าเมื่อพุทธะมา

สำหรับปัญหาในเรื่องนี้หลายคนอยากรู้จักมาก กระทั่ง
เรียกได้ว่าหลายคนต้องการให้พุทธะชั่วร้ายสู้กับราชันทักษิณให้
มันรู้แล้วรู้รอดไป เพราะหากพวกเขาทั้งสองต่อสู้กัน ไม่ว่าจะฝ่ายไหน
ชนะก็ย่อมเป็นเรื่องดีเรื่องหนึ่งสำหรับคนหลายๆ คน

“พวกของจิ้งหวู่ตีฟ่ายแพ้วทั้งหมด” มีคนพิมพ์ออกมา หลังจากเห็นพุทธชั้วร้ายเข้าเมืองมาแล้ว ทุกคนต่างรู้ว่าพวกของจิ้งหวู่ตีคือกลุ่มคนรุ่นใหม่ผู้มีโอกาสแย่งชิงชะตาฟ้ามากที่สุด แต่แล้ว มาวันนี้ทุกคนต่างก็ฟ่ายแพ้วทั้งหมด กระทั่งพวกจิ้งหวู่ตี หลินเทียนตี้ จ้านซือที่ร่วมมือกันยังต้องฟ่ายอย่างหมดรูป

“ความสามารถที่แท้จริงของพุทธะชั้วร้ายเป็นเช่นใด?” สำหรับระดับปราชญ์รุ่นอาวุโสตัวแสบแล้ว พวกเขายังคาใจคำถามหนึ่งอยู่ “ถ้าหากพุทธะชั้วร้ายไปจากที่ราบสูงฝั่งพุทธะแล้วยังจะมีฤทธิ์เดชเช่นนี้หรือไม่”

ขอเพียงคนที่มีประสบการณ์ก็จะมองออกว่าพุทธะชั้วร้ายไม่เคยแสดงกำลังความสามารถที่แท้จริงของตนออกมาเลย ตั้งแต่ต้นจนจบเขาได้แต่อาศัยพลังของที่ราบสูงฝั่งพุทธะทั้งหมดเท่านั้นเอง!

เมื่อเป็นเช่นนี้ จึงทำให้กำลังของพุทธะชั้วร้ายกลายเป็นปริศนา เป็นปริศนาที่ไม่มีใครรู้จัก หลายคนต้องการไขปริศนานี้ ออกมาแต่ไม่มีใครกล้า

“ฮิ หากพุทเธชั่วร้ายออกจากที่ราบสูงฝั่งพุทเธแล้ว ไม่เห็นจะเป็นคู่ต่อสู้ของพวกมนุษย์เทพได้ การที่พุทเธชั่วร้ายสามารถไ้ผู้ต่อกรก็แค่อาศัยที่ราบสูงฝั่งพุทเธเท่านั้น” กลุ่มคนรุ่นใหม่บางคนกล่าวด้วยความรู้สึกโกรธเคืองไม่พอใจ

ในบรรดากลุ่มคนรุ่นใหม่ไม่ว่าจะเป็นลึคงหวู่ตี้ หรือเป่าจู้เหรินหวง และหรือจ้านซือ พวกเขาต่างมีผู้สนับสนุนอยู่มาก เมื่อพวกเขาเห็นพวกของลึคงหวู่ตี้แพ้การต่อสู้ทั้งหมด ย่อมรู้สึกไม่พอใจอยู่บ้าง

ภายในเมืองพุทเธต่างถกกันถึงเรื่องราวที่เกี่ยวกับพุทเธชั่วร้ายกันทั้งคืน ถึงแม้ว่าจะผ่านศึกใหญ่มาแล้ว แต่พวกเขายังคงไม่รู้ถึงเรื่องราวเกี่ยวกับพุทเธชั่วร้ายอะไรเลย ไม่ว่าจะเป็ชาติกำเนิด กำลังความสามารถ ทุกคนไม่รู้อะไรเลยทั้งนั้น

ด้วยเพราะสาเหตุนี้เอง จึงเกิดข่าวลือเกี่ยวกับพุทเธชั่วร้ายขึ้นภายในเมืองพุทเธ มีคนกล่าวว่า พุทเธชั่วร้ายมีชาติกำเนิดมาจากสายสำนักราชันเซียน ตอนที่ถือกำเนิดขึ้นมานั้นมีแสงแห่งธรรมะปรากฏ รวมทั้งปรากฏการณ์ประหลาด ดังนั้นจึงบำเพ็ญเพียรโดยไม่ได้โกนผมตั้งแต่เด็กน้อย และก็มีคนลือกันว่าพุทเธชั่วร้ายได้ศึกษาคัมภีร์เทียนฟอกที่อยู่ในตำนาน ดังนั้นเขาจึงไ้ผู้ต่อกรได้ถึงเพียงนี้ กระทั่งเขาหลิงซานยังไม่ใช่คู่ต่อสู้ในการอภิปราย

ธรรมกับเขา และยังมีข่าวลือยิ่งไปกว่านั้นกล่าวว่า พุทธะชั่วร้าย เป็นพุทธะที่กลับชาติมาเกิดตั้งแต่อยู่ในครรภ์ ซึ่งได้ลิขิตเอาไว้แล้วว่า เขาจะต้องได้เป็นราชันพุทธะเพียงหนึ่งเดียวนิรันดร...

ในเวลานี้ เรียกได้ว่าปั่นป่วนไปทั่วทั้งเมืองพุทธะ ข่าวลือเกี่ยวกับพุทธะชั่วร้ายยิ่งลือยิ่งห่างไกลจากความเป็นจริง

“ตุม...” ในคำคินนี้เอง ทันใดนั้นปรากฏแสงธรรมะสูงล้ำ ล้ำล้ำบนเขาหลังซาน สุดยอดวิถึที่เกิดจากประกายสีทองได้ หอดยาวจากเขาหลังซานมาถึงเมืองพุทธะ

นาที่นี้ ภายในเขาหลังซานมีคนผู้หนึ่งก้าวเดินออกมา เป็นองค์วัชระองค์หนึ่ง ยามที่องค์วัชระปรากฏ ด้านหลังของเขาปรากฏ แคว้นพุทธะที่ยิ่งใหญ่มาก ภายในแคว้นพุทธะแห่งนี้มีพระอริยสงฆ์ พระภิกษุนับล้านล้านองค์ มีพุทธองค์ มีพระโพธิสัตว์ มีพระวัชระ... ทุกสรรพชีวิตนับล้านบวชอยู่ภายใต้พระพุทธศาสนา

ยามที่พระวัชระองค์นี้ปรากฏ ทั่วทั้งที่ราบสูงฝั่งพุทธะได้ ปรากฏเสียงสวดมนต์ขึ้น วัดทั้งหมดและเหล่าภิกษุของที่ราบสูงฝั่ง พุทธะล้วนเจริญพุทธมนต์เพื่อเขา

พระราชระเพิงถือกำเนิด ปราบกฏเจตีย์นับล้านล้าน ทนได้นั้น
ผู้คนได้มองเห็นเขาที่ปฏิบัติกุศลกิจมานับไม่ถ้วน

พระราชระองค์นี้สะพายวัชระขนาดใหญ่ที่หลัง วัชระขนาดใหญ่สะพายกับหลังดูเหมือนจะมีน้ำหนักมากถึงหนึ่งล้านห้าแสน
ตัน สามารถสยบเหล่าชั้นฟ้า และสยบเหล่าเทพมารได้

ยามที่พระราชระองค์นี้ก้าวเดินมาที่ละก้าวๆ สร้างความ
สะเทือนไปทั่วทั้งที่ราบสูงผิงพุทธะ เหมือนว่ากระทิงเขาหิงซานยังไม่สามารถรองรับน้ำหนักของเขาได้อย่างนั้น

การปราบกฏตัวของพระราชระเช่นนี้ สร้างความสะเทือน
หวั่นไหวกับผู้คนจำนวนมากไม่น้อย พวกเขาล้วนมีสีหน้าที่แปรเปลี่ยน
ไปเมื่อเห็นหน้าของพระราชระองค์นี้ กระทิงจักรพรรดิเทพยังคงต้อง
มีสีหน้าที่หนักแน่นจริงจังขึ้นมา

ตอนที่ 1051 วัชระเวชสุวรรณ

<https://novel-lucky.com>

ผู้คนจำนวนนับไม่ถ้วนในเมืองพุทธะล้วนแล้วแต่รู้สึกสะเทือนหัวไหล่กับการมาของวัชระองค์นี้ สำหรับพุทธสาวกหรือมนุษย์ปุถุชนธรรมดาแล้ว ถึงกับหมอบกราบกับพื้น

“เขาผู้นี้คือใคร?” อย่างว่าแต่กลุ่มคนรุ่นใหม่เลย ต่อให้เป็นรุ่นอาวุโสจำนวนมากก็ไม่รู้จักว่าวัชระองค์นี้คือใครกันแน่

“วัชระเวชสุวรรณ เป็นวัชระผู้พิทักษ์ของเขาหลิงซานที่อยู่ในตำนาน” อ๋องเทพระดับอาวุโสผู้หนึ่งจดจำพระวัชระองค์นี้ได้ “แม้ว่าจะสื่อกันว่าเทพผู้พิทักษ์ของศาสนาพุทธคือพระวัชระสกันท แต่หาว่าไม่เคยมีใครได้เห็นมาก่อน แต่วัชระเวชสุวรรณเป็นเทพผู้พิทักษ์ของเขาหลิงซานอย่างแท้จริง”

“รู้ผู้ต่อกรมากไหม?” ผู้เยาว์ของผู้อาวุโสต้องตะลึง เมื่อได้เห็นบุคลิกลักษณะของวัชระเวชสุวรรณเข้าให้แล้ว

“ยอดเยี่ยมมาก” อ๋องเทพรุ่นอาวุโสผู้นี้พิมพ์ว่า “ตามตำนานเล่าว่าก่อนที่พระวัชระเวชสุวรรณยังไม่ได้ออกบวชกับเขาห

สิงขาน เขาก็ปราศจากคู่ต่อสู้ไปทั่วทั้งเก้าแดนมาแล้ว กระทั่งมีผู้
คาดเดาว่าเขาสู้กับราชันเซียนได้ แต่รายละเอียดเป็นเช่นนี้จริง
หรือไม่ ไม่มีใครทราบแน่ชัด หลังจากที่เขาได้ออกบวชอยู่กับเขาห
สิงขานแล้วก็ไม่เคยได้ลงมืออีกเลย เขาสิงขานได้จัดให้เขาอยู่ใน
กลุ่มเทพผู้พิทักษ์ของเขาสิงขาน เคยมีบุคคลภายนอกคาดเดาว่า
พระวัชรเวทสุวรรณมีฝีมืออยู่ในอันดับหนึ่ง! ขนาดสืบทอดวัชร
รวมมือกันถึงสืบทอดองค์ก็ไม่กล้าจะเอาชนะเขาได้”

ท้ายสุด ทุกคนต่างมองเห็นพระวัชรเวทสุวรรณเข้าไปยังที่
พักของหลี่ซีเย

“ไปหาพุทธะชั่วร้าย...” หลายคนร้องออกมา เมื่อมองเห็น
ก้าวเท้าเข้าไปยังที่พักของพุทธะชั่วร้าย

แม้ว่าทุกคนจะมองเห็นแต่ก็ไม่มีใครกล้าเข้าไปใกล้เพื่อแอบ
ฟังหรือแอบดู

“ตลอดเวลาที่ผ่านมา ได้ยินมาว่าพระวัชรโพธิสัตว์ของ
เขาสิงขานจะไม่ออกจากพื้นที่ของเขาสิงขาน แต่เวลานี้วัชร
เวทสุวรรณผู้ได้รับการยกย่องว่าเป็นผู้เยี่ยมยุทธ์อันดับหนึ่งของ
เขาสิงขานกลับออกมาจากเขาสิงขาน มันเป็นเรื่องที่เหลือเชื่อ
เลยจริงๆ” หลายคนพิมพ์ออกมา

“หรือบางทีการที่พุทธะชั่วร้ายได้หยิบยืมเอาพลังของที่ราบสูงฝั่งพุทธะมาใช้ชานานใหญ่เช่นนี้ ทำให้เขาหลิงซานโกรธ จึงต้องการอาศัยกำลังจากผู้เยี่ยมยุทธอันดับหนึ่งของเขาหลิงซาน ซึ่งได้แก่พระวัชรเวทสุวรรณจัดการกับพุทธะชั่วร้ายเสีย เพื่อไม่ให้เขาก่อความวุ่นวายได้อีก” บางคนหวังให้เป็นออกมาเช่นนี้

ความจริงหลายคนคาดหวังจะให้เรื่องราวเป็นไปตามนี้ เพราะถ้าหากเขาหลิงซานจับกุมตัวพุทธะชั่วร้ายเอาไว้จริงละก็ย่อมเป็นการดี เพราะจะทำให้หลายคนรู้สึกโล่งอก

หลี่ซีเยยังคงนั่งสงบนิ่งอยู่ ณ ตรงนั้นขณะวัชรเวทสุวรรณปรากฏตัวภายในห้อง เขาเพียงมองหน้าวัชรเวทสุวรรณที่สะพายเอาวัชรขนาดใหญ่ที่หลังมาด้วยทีหนึ่ง

“ทำไมรี เขาหลิงซานคิดจะลงมือกับข้าอย่างนั้นรี?” หลี่ซีเยยิ้มเฉยเมย ถึงแม้จะต้องเผชิญหน้ากับพระวัชรเวทสุวรรณที่เชื่อว่าเป็นผู้เยี่ยมยุทธอันดับหนึ่งของเขาหลิงซาน เขาก็ยังมองอย่างเอื่อระเหยสบายๆ

“ท่านปรมาจารย์ได้ครอบครองพลังของที่ราบสูงฝั่งพุทธะเอาไว้แล้ว เวชสุวรรณก็ไม่ใช่คู่ต่อสู้” วัชระเวชสุวรรณทำท่าพุทธามุททะและค้ำบกล่าวว่า “มารบกวนท่านปรมาจารย์กลางดึก ขอท่านปรมาจารย์ได้โปรดเข้าใจ”

“เข้าใจได้ ถ้าเช่นนั้นก็บอกมาว่าพระโพธิสัตว์โอภาสแปดพักตร์ให้ท่านมาด้วยเรื่องอันใด” หลี่ชีย่ยังคงนั่งอยู่ตำแหน่งหัวโต๊ะ

“ท่านปรมาจารย์ได้ยึดกุมเอาพลังของที่ราบสูงฝั่งพุทธะเอาไว้” กระทั่งวัชระเวชสุวรรณที่หลุดพ้นจากโลกีย์วิสัยยังคงต้องฝืนยิ้มและกล่าวออกมา

“เรื่องนี้โทษข้าไม่ได้” หลี่ชีย่ยิ้มกล่าว “ถ้าหากพระโพธิสัตว์โอภาสแปดพักตร์จะโทษข้าที่ใช้พลังของที่ราบสูงฝั่งพุทธะอย่างพรวดเผลอสักก็เป็นเรื่องที่ช่วยไม่ได้ หนึ่งในจิตนึกคิดเป็นพระ หนึ่งในจิตนึกคิดเป็นมาร ปัญหาไม่ได้อยู่ที่ข้า แต่อยู่ที่ที่ราบสูงฝั่งพุทธะของพวกท่าน หาใช่ข้าต้องการแย่งชิงอำนาจในการควบคุมพลังของที่ราบสูงฝั่งพุทธะอันเป็นของเขาหลังซานที่มีมาแต่เดิม แต่อยู่ที่มูลของเขาหลังซานพวกเจ้าท่านเอง ในเมื่อข้าเป็นพุทธะแล้ว เท่ากับว่าที่ราบสูงฝั่งพุทธะได้ให้การยอมรับในตัวข้า”

“ในเมื่อข้าได้ครอบครองพลังที่ยิ่งใหญ่เช่นนี้แล้วไม่ใช่ก็เท่ากับสิ้นเปลืองโดยเปล่าประโยชน์” หลี่ซีเยยิ้มกล่าวว่า “ถ้าหากเขาหลิงซานหรือแคว้นพุทธะของพวกท่านจะโทษคนอื่น ให้ไปพบท้าวสักกะ หรือไม่ก็ไปหากาน้ำชาชุดโบราณนั้น แน่อนหากพวกเจ้าได้พบละก็นะ”

“พวกเราไม่กล้ากล่าวโทษคนอื่นหรอกนะ” วัชระเวชสุวรรณกล่าวว่า “พระโพธิสัตว์แค่หวังว่าท่านปรมาจารย์อย่าได้ใช้พลังของที่ราบสูงฝั่งพุทธะพม่าเพรีอ พลังที่ท่านปรมาจารย์ลงมือก็ดึงเอาพลังของที่ราบสูงฝั่งพุทธะไปทั้งหมด ซึ่งสร้างความตื่นตระหนกต่อจิตใจของภิกษุทั้งหลายจำนวนนับล้านล้านของที่ราบสูงฝั่งพุทธะ ท่านปรมาจารย์ได้บีบบังคับดึงเอาความเสื่อมใสศรัทธาออกไปจากพวกเขา”

“ข้าเข้าใจความคิดของพระโพธิสัตว์โอภาสแปดพักตร์” หลี่ซีเยหัวเราะและกล่าวว่า “เรื่องนี้แหละหรือ เกรงว่าคงทำได้ยาก หากจะกล่าวว่าการที่ข้าทำสู้กับวัดหั่งสืบแปดของพวกท่าน เป็นเพียงการขัดเกลาพระธรรมของข้าโดยอาศัยเขาหลิงซานของพวกท่านเท่านั้นเอง เพื่อเติมเต็มหนึ่งความคิดเป็นพระของข้า ดังนั้นข้าจะไม่ได้เรียกร้องใดๆ จากเขาหลิงซานของพวกท่าน”

ครั้นเอ๋ยถึงตรงนี้แล้ว หลี่ซีย่มองดูวัชระเวชสุวรรณ สายหน้าเบาๆ กล่าวว่า “เวลานี้เป็นเขาหลังซานพวกท่านที่ขอร้องต่อข้า ดังนั้นถ้าหากเขาหลังซานของพวกท่านไม่ต้องการให้ข้าได้ใช้พลังของที่ราบสูงฝิงพุทธะ มันก็ยากอยู่นะ”

เมื่อกล่าวถึงตรงนี้ หลี่ซีย่หัวเราะและกล่าวว่า “วันนี้ได้อัดผู้เยาว์ที่มีกำลังไม่เบาไปหลายคน ข้าเชื่อว่าบุคคลที่แข็งแกร่งและอยู่เบื้องหลังของพวกเขาจะต้องรุดมาที่นี้อย่างแน่นอน ข้ากำลังคิดจะทดลองพลังอำนาจที่แท้จริงของที่ราบสูงฝิงพุทธะอยู่พอดี วันนี้แค่ทดลองเล็กน้อยแบบซี้ซ้างจับตักแตนเท่านั้น เอิ้อ ยังไม่หายสนุกเลย”

“ข้ากลับคาดหวังว่าจะมีผู้ที่ดำรงอยู่ในฐานะต่อสู้กับราชันเซียนได้มาที่นี้ ข้ากำลังต้องการเช่นฆ่าพวกมิดาแต่ไร้แววให้หมดพอดีเลย” หลี่ซีย่ทำหรีตาและเพยรอยยิ้มที่ดูอ่อนโยนออกมา

ถ้าหากพวกจี้คงหวู่ตี้ได้ยินคำกล่าวเช่นนี้แล้ว ไม่รู้ว่าต้องดีใจหรือเสียใจดีกันแน่ พุทธะชั่วร้ายได้ใช้พลังเพียงน้อยนิดก็เอาชนะพวกเขาได้แล้ว

ถ้าหากหลี่ซีย่ในฐานะพุทธะชั่วร้ายใช้พลังของที่ราบสูงฝิงพุทธะเต็มกำลังอย่างแท้จริงสักที ต่อให้ผู้ยิ่งใหญ่ที่ดำรงอยู่ในฐานะ

สามารถต่อสู้กับราชันเซียนได้มาถึง ก็ต้องถูกเขนฆ่าไปตาม
ระเบียบ

พลังของที่ราบสูงฝั่งพุทธะเป็นสิ่งที่บุคคลภายนอกไม่
สามารถคาดคิดได้ตลอดกาล มันทรงพลังมากจนไม่มีใครคาดคิด
ถึง มีเพียงราชันเซียนเท่านั้นที่รู้ว่าพลังที่อยู่ภายในนั้นน่ากลัว
เพียงใด มิฉะนั้นแล้ว ราชันเซียนเฮ่าให้ที่ไร่ซึ่งผู้ต่อกรในครั้งนั้นคง
ไม่ถึงกับไม่ยอมเหยียบเข้าไปภายในที่ราบสูงฝั่งพุทธะแม้เพียงครึ่ง
ก้าวตลอดกาลแล้วละ

ครั้นวัชระเวชสุวรรณได้ยินคำพูดเช่นนี้ของหลี่ซีเย่แล้ว
ต้องนั่งเงิบไปชั่วขณะ และเอ่ยขึ้นในที่สุดว่า “ไม่ทราบที่ท่าน
ปรมาจารย์ต้องการสิ่งใด?”

ในเวลาตัวเอง หลี่ซีเย่จึงได้เผยให้เห็นถึงรอยยิ้มที่แท้จริง
ออกมา กล่าวว่า “สิ่งที่ข้าต้องการนั้นง่ายมาก ข้าต้องการของที่อยู่
บนอากาศนั้น หากเขาหลิงซานพวกเจ้ามอบสิ่งนั้นให้ข้า ข้า
สามารถรับรองได้ว่า จากนั้นไปจะไม่ใช้พลังของที่ราบสูงฝั่งพุทธะ
ของพวกเจ้าอีกแม้เพียงน้อยนิด”

ถึงแม้วัชระเวชสุวรรณจะได้หลุดพ้นจากโลกีย์วิสัยไปแล้ว
เวลานี้เขายังคงต้องทอดถอนใจออกมาเบาๆ หากเขาหลิงซานไม่

ยอมเนียนเนื้อตัวเองบ้าง ฝ่ายตรงข้ามต้องไม่ยอมเลิกราอย่างเด็ดขาด

วัชระเวชสุวรรณยอมเข้าใจ การที่ปรมาจารย์หิบบิรมพลังของที่ราบสูงฝั่งพุทธะเพื่อต่อสู้กับยอดฝีมือจำนวนมากนั้น เป็นเพียงการหยอกกันเล่นเท่านั้นเอง เขาไม่ได้สนใจกับเรื่องเอาชนะศัตรูเหล่านี้อยู่แล้ว เขาไม่ได้มุ่งหวังให้ได้มาในสิ่งที่ทุกคนเห็น สิ่งที่เขามุ่งหวังจริงๆ หาใช่การอาศัยพลังของที่ราบสูงฝั่งพุทธะ แต่ต้องการได้ของสิ่งนั้น

“คนอย่างข้าเป็นคนที่มีเมตตาโดยตลอด ท่านว่าอย่างนั้นหรือไม่ ถ้าหากว่าข้าต้องการแย่งชิงของที่อยู่กับมิติกาลเวลาละก็ ข้าคงลงมือไปตั้งนานแล้ว เพราะว่าจะอย่างไรก็ตาม คนอย่างข้าจะมากหรือน้อยก็ยังนึกถึงความสัมพันธ์เก่าก่อนอยู่บ้าง เขาหลังจากของพวกท่านได้รับเอาขุนพลไต่บังคับบัญชาและปรัชญาเมธีของข้าไป ดังนั้นข้าจึงไม่ได้ต้องการของสิ่งนั้นที่อยู่ในมิติแห่งกาลเวลาด้วยการพลิกแผ่นดินของเขาหลังจากเสีย ท่านว่าจริงหรือไม่”

หลี่ซีเย่จ้องมองวัชระเวชสุวรรณ กล่าวว่า “คนอย่างข้าว่ากันด้วยเรื่องของหลักการเสมอ แม้ว่าข้าจะมีบุญคุณความแค้นกับวัดชราเนตติตาอยู่บ้างเล็กน้อย แต่ข้าจะไม่ทำอะไรเขาหลังจาก

เพียงเพราะวัดชราเนตถิตานั้น แต่ถึงแม้ข้าจะไม่ไปแต่ต้องเขาหลัง
ซานของพวกท่าน แต่ถ้าหากว่าจากนี้เป็นต้นไป ยังคงมีคนที
ปราศจากลูกตามาหาเรื่องข้าละก็ ข้ายินดีอย่างยิ่งที่จะทำการเช่น
ฆ่าล้างพวกขุนพลของราชันเขียน และจักรพรรดิเทพไร้ผู้ต่อกร
เหล่านั้นให้เกลี้ยง”

“พลังของที่ราบสูงผิงพุทธะ มันก็เป็นการดีเหมือนกันนะ จะ
ได้ให้ชาวโลกได้เห็นความไร้เทียมทานของที่ราบสูงผิงพุทธะ ได้
เห็นความแข็งแกร่งของพุทธศาสนาบ้าง ท่านว่าอย่างนั้นหรือไม่
ท่านเวชสุวรรณ”

“พระโพธิสัตว์ได้คาดการณ์เอาไว้แล้วถึงสิ่งที่ท่าน
ปรมาจารย์ต้องการ” ในที่สุด วัชระเวชสุวรรณกล่าวด้วยความจน
ด้วยเกล้า “ดังนั้นพระโพธิสัตว์ให้ข้านำของสิ่งนี้มามอบให้กับท่าน
ปรมาจารย์ ท่านปรมาจารย์สามารถเข้าไปยังสถานที่แห่งนั้นได้
ส่วนที่ว่าท่านปรมาจารย์จะได้สิ่งของสิ่งนั้นหรือไม่นั้น ไม่เกี่ยวอะไร
กับเขาหลังซานอีกแล้ว” กล่าวพลาง ได้มอบกล่องให้หลี่ชีย่ยกกล่อง
หนึ่ง

หลี่ชีย่เปิดกล่องออกดูแล้วก็ปิด หัวเราะกล่าวว่า “ยังคง
เป็นพระโพธิสัตว์โอกาสแปดพักตร์ที่เข้าใจข้า เขาเป็นผู้ที่สุดยอด
มาก สติปัญญาของเขาไม่มีผู้เทียบเทียม หากว่าเขาไม่ได้ถือ

กำเนิดจากที่ราบสูงฝั่งพุทธะของพวกท่าน ข้ายังคิดจะบ่มพื้ให้
เขาได้เป็นราชันเซียน”

วัชระเวชสุวรรณรู้สึกจนด้วยเกล้ายิ่งนัก กักับการดำรงอยู่
เฉกเช่นปรมาจารย์ผู้นี้ ไม่ว่าจะสิ่งใดก็ตาม หากเขาจ้องเอาไว้แล้วละ
ก็ สิ่งนั้นจะกลายเป็นเนื้อที่อยู่บนเขียงทันที หากไม่ได้สิ่งนั้นมาจะ
ไม่ยอมเลิกราวอย่างเด็ดขาด

“แต่เขาหลังซานของพวกท่านวางใจได้ คนอย่างข้าพูดคำ
ไหนคำนั้น” หลี่ซีเยเก็บกล่องวิเศษนั้นขึ้น หัวเราะกล่าวว่า “ในเมื่อ
ข้าได้รับผลประโยชน์จากพวกท่านแล้ว นับจากวันนี้ ข้าจะไม่ใช้
พลังของที่ราบสูงฝั่งพุทธะอีกต่อไป”

“ขอบคุณท่านปรมาจารย์” วัชระเวชสุวรรณทำท่าพุกธา
มุททะและโค้งคำนับต่อหลี่ซีเย

หลี่ซีเยยิ้มกล่าวว่า “เขาหลังซานของพวกท่านสามารถ
หายใจโล่งอกได้แล้วละ และสามารถแจ้งไปยังหลวงจีนที่อยู่บนที่
ราบสูงฝั่งพุทธะเหล่านั้น ให้สวดมนต์ได้อย่างสบายใจ เรื่องราวเฉก
เช่นในวันนี้จะไม่เกิดขึ้นอีก และไม่มีใครไปบีบบังคับดึงเอาความ
เลื่อมใสศรัทธาออกไปจากตัวของพวกเขาอีก”

วัชระเวชสุวรรณไม่ได้กล่าวมากความ เพียงค่านับแล้วก็
จากไป

ภายในเมืองพุทธะ คู่สายตาจำนวนมากต่างล่องมองไปยังที่
พักอาศัยของพุทธะชั่วร้าย ผู้คนจำนวนมากต่างคาดหวังให้มีการ
ต่อสู้กันระหว่างวัชระเวชสุวรรณกับพุทธะชั่วร้ายเกิดขึ้น

น่าเสียดาย การต่อสู้เพื่อชี้ขาดในขั้นสุดท้ายไม่ได้เกิดขึ้น
และขณะที่วัชระเวชสุวรรณไปจากที่ตรงนี้นั้น ท่าทีไม่มีการ
เปลี่ยนแปลงใดๆ

แม้ว่าทุกคนจะยังไม่รู้ว่าได้เกิดอะไรขึ้น แต่หลายคนรู้สึก
เสียดาย ในที่สุดพุทธะชั่วร้ายก็ไม่ได้มีการต่อสู้กับวัชระเวชสุวรรณ

ทว่ารุ่งขึ้นเช้าวันต่อมา หลายคนรู้สึกได้ถึงความมีชีวิตชีวา
เนื่องจากวัดหลายแห่งบนที่ราบสูงฝั่งพุทธะต่างได้รับการแจ้งข่าว
ว่า จากนี้ไปจะไม่มีการดึงเอาพลังจากที่ราบสูงฝั่งพุทธะเกิดขึ้นอีก
บรรดาพระภิกษุจำนวนมากนับล้านล้านรูปของที่ราบสูงฝั่งพุทธะ
สามารถทำวัตรสวดมนต์ได้ตามปกติเหมือนเช่นที่ผ่านมา

“เป็นความจริงรึ?” ผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากที่อยู่บนที่ราบสูงฝั่งพุทธะเมื่อได้ยินข่าวนี้อันแล้ว มีคนรู้สึกแปลกใจว่า “หรือว่าพุทธะชั่วร้ายไม่สามารถใช้พลังของที่ราบสูงฝั่งพุทธะอีกแล้วรึ?”

ขณะที่หลายคนกำลังเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่งกับข่าวนี้อยู่ นั้นปรากฏว่าได้มีชาวอีกชาวหนึ่งที่แพร่กระจายออกมาภายในระยะเวลาอันสั้น

“พุทธะชั่วร้ายได้ไปจากเมืองพุทธะอย่างเงียบเชียบแล้ว ไม่รู้จุดหมายที่ไป” ไม่รู้ว่าใครเป็นผู้รับรู้ข่าวนี้นี้เป็นคนแรก แต่ข่าวนี้อันได้แพร่กระจายไปทั่วทั้งที่ราบสูงฝั่งพุทธะเพียงชั่วพริบตาเดียว

ตอนที่ 1052 ผู้เตมาเก้ากระบี่

<https://novel-lucky.com>

“พุทธชั่วร้ายไปจากเมืองพุทธะแล้วหรือ?” หลายคนรู้สึก ตื่นเต้นกับข่าวๆ นี้ หยอยกันมีชีวิตชีวาขึ้นมา

“พุทธะชั่วร้ายไปจากเมืองพุทธะแล้วจริงๆ...” หลังจากได้รับการยืนยันในข่าวนี้แล้ว หลายคนรู้สึกโล่งอก

“แหะ เห็นท่าคงถูกเขาหลิงซานขับไล่ไปแล้วละ” ผู้บำเพ็ญ ตนที่อาศัยอยู่ในเมืองพุทธะ เมื่อได้ประมวลกับเหตุการณ์ที่ วัชระเวชสุวรรณมาที่เมืองพุทธะเมื่อคืน กับข่าวที่วัดทุกแห่งภายใน ที่ราบสูงฝั่งพุทธะได้รับแจ้งมา ทุกคนจึงลงความเห็นว่าพุทธะชั่วร้ายถูกเขาหลิงซานขับออกไปแล้ว

“การหิบบีมพลังจากภายนอกย่อมไม่มีจุดจบที่ดี การ บำเพ็ญเพียงต้องอาศัยตนเองจึงนับเป็นทศพิธราชธรรม” บางคนที รู้สึกมีความสุขเมื่อเห็นผู้อื่นตกทุกข์ได้ยาก เมื่อรู้ว่าพุทธะชั่วร้าย ถูกขับไล่โดยเขาหลิงซานจึงกล่าวว่า “นับว่าพุทธะชั่วร้ายรู้จัก กาลเทศะดี เมื่อปราศจากพลังจากที่ราบสูงฝั่งพุทธะแล้ว จึงต้อง ยอมเป็นแต่หดห้อยู่แต่ในกระดองโดยดี มิเช่นนั้นแล้วมันคงมีชีวิต อยู่ได้ไม่เกินพรุ่งนี้”

หลายคนเริ่มสืบหาทิศทางที่พุทเธชั่วร้ายมุ่งไป แต่ละคนต่างก็มีความคิดเกี่ยวกับเรื่องนี้แตกต่างกันออกไป บางคนเห็นว่าหลังจากที่พุทเธชั่วร้ายถูกขับไล่จากเขาหลังซานแล้ว พลังการสู้รบจะต้องลดลง หากสามารถฉวยโอกาสนี้สังหารพุทเธชั่วร้ายเสียย่อมเป็นโอกาสในการสร้างชื่อที่ดีที่สุด แต่ก็มีคนที่ตามหาพุทเธชั่วร้ายด้วยจุดประสงค์อื่น

เมื่อนึกถึงเรื่องที่พุทเธชั่วร้ายไปจากเมืองพุทเธแล้ว ไม่รู้กี่คนที่รู้สึกโล่งอก ต่อให้ดาวรุ่งประเภทฟ้าประทานก็ยังคงรู้สึกหายใจโล่งอก กระทั่งระดับจิ้งหวูตี้ก็รู้สึกเช่นนี้เหมือนกัน

การที่พุทเธชั่วร้ายอาศัยกำลังของตนเพียงลำพังเอาชนะทั่วหล้า กล่าวสำหรับพวกเขาแล้ว การดำรงอยู่ของผู้ที่แข็งแกร่งเช่นนี้ เปรียบเสมือนเงาหมิพิที่ใหญ่มากได้ครอบงำพวกเขาเอาไว้
อย่างนั้น

ถึงแม้ว่าจะมีผู้คนจำนวนมากตามหาร่องรอยของพุทเธชั่วร้าย แต่หลังจากที่พุทเธชั่วร้ายออกจากเมืองพุทเธแล้วก็เหมือนหนึ่งระเหยหายไปใ้อากาศอย่างนั้น ไม่มีใครรู้ว่าเขาไปไหน?

“แหะ นับว่าเขารู้จักกาลเทศะดี เห็นทีเขาคงหดหัวหดหาง ออกไปจากที่ราบสูงฝั่งพุทธะแต่โดยดีแล้วละ” มีบางคนกล่าวเยาะเย้ยออกมา

กล่าวสำหรับคนหลายคนแล้ว ไม่ว่าจะพุทธะชั่วร้ายจะหนีไป กบดานหลบซ่อนตัวหรือไม่ หรือว่าออกไปจากที่ราบสูงฝั่งพุทธะก็ ดี สรุปก็คือการหายตัวไปของพุทธะชั่วร้ายได้ทำให้หลายคน หายใจสะดวกขึ้น

“ถ้าหากผู้ใดสามารถแจ้งเบาะแสร่องรอยของพุทธะชั่วร้าย จะได้รับรางวัลเป็นอาวุธระดับปราชญ์หนึ่งชิ้น หากสามารถนำ ศีรษะมาจะได้รับของวิเศษพิสดารของอ่องเทพชิ้นหนึ่ง” ขณะที่ ผู้คนจำนวนมากกำลังดีใจกับการจากไปของพุทธะชั่วร้ายอยู่ ทันใดนั้นเทพธิดาเห็นฟ้าได้ปรากฏตัวและปล่อยข่าวให้เงินรางวัล นำจับออกมา

หลายคนมองหน้ากันและกันเมื่อได้ยินข่าวการนำจับของ เทพธิดาเห็นฟ้า วันนั้นวันที่มีการแย่งชิงดอกบัวพุทธะนั้น เทพธิดา เห็นฟ้าถูกพุทธะชั่วร้ายบีบจนเหมือนสนัขขึงหัวซุกหัวซุนตัวหนึ่ง และหลบหนีไปเก็บตัวไม่กล้าโผล่หน้าออกมาอีกเลย

เวลานี้พอได้ยินว่าพุทเธชั่วร้ายถูกเขาหลิงซานขับไล่ไป
แล้ว เทพธิดาเห็นฟ้าก็ตั้งรางวัลสูงว่าต้องการหัวของพุทเธชั่วร้าย
ทันที! หลายคนอยากจะลองอยู่เหมือนกันกับประกาศนำจับของ
เทพธิดาเห็นฟ้า เพราะของวิเศษพิสดารของอ่องเทพช่างดึงดูดใจ
ได้ดีเหลือเกิน อีกอย่างหลังจากที่พุทเธชั่วร้ายถูกขับออกจาก
เขาหลิงซานแล้ว เกรงว่ากำลังคงจะลดลงไปมาก การที่จะเด็ดหัว
ของเขาก็คงไม่ใช่เรื่องยากเย็นอะไรนัก

แต่ว่าก็มีบางคนที่รู้สึกดูแคลนต่อการกระทำเช่นนี้ของ
เทพธิดาเห็นฟ้า เนื่องจากยามที่พุทเธชั่วร้ายกำลังรุ่งสุดขีด
เทพธิดาเห็นฟ้ากลับเหมือนสุนัขจวนตรอกที่หวาดกลัวจนปีศาจ
อุจจาระราด หลบเข้าไปในรูหนูไม่กล้าส่งเสียงร้องสักแอะ

เวลานี้พอพุทเธชั่วร้ายสูญเสียวอำนาจ ถูกขับออกจากเขา
หลิงซาน เทพธิดาเห็นฟ้ากลับวิ่งออกมาทำกระโดดโลดเต้น ลักษณะ
ท่าทีของคนถ่อยเช่นนี้ หลายคนจึงมองดูอย่างดูแคลน

ไม่ว่าใครจะมองว่าอย่างไรก็ตาม แต่เทพธิดาเห็นฟ้าจะต้อง
ทำให้ได้ นางเพิ่งได้รับอำนาจบารมีมาหยกๆ ตั้งใจจะแสดงฝีมือให้
เป็นที่ประจักษ์ กลับถูกพุทเธชั่วร้ายไล่ฆ่ามาอย่างยับเยิน หากไม่
สังหารพุทเธชั่วร้ายให้ได้ละก็ ภายภาคหน้าหากนางคิดจะเป็น
ตัวแทนของพรรคเซียนเห็นปกครองดูแลแดนมนุษย์กษัตริย์ละก็

มันจะกลับกลายเป็นการฟื้นกลางวันของคนปัญญาอ่อน ดังนั้นไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม นางจะต้องเด็ดหัวของพุทธะชั่วร้ายให้จงได้

ดังนั้น หลังจากที่ผ่านมาไปหลายวันแล้วไม่ปรากฏข่าวคราวของพุทธะชั่วร้ายเลย เทพธิดาเห็นฟ้าจึงได้เพิ่มเงินรางวัลให้สูงขึ้นอีกครั้ง “ผู้ใดให้ข่าวร่องรอยของพุทธะชั่วร้าย จะได้รับอาวุธระดับปราชญ์สองชิ้น ผู้ที่นำศีรษะพุทธะชั่วร้ายมามอบให้ จะได้รับของวิเศษพิสดารอ่องเทพหนึ่งชิ้น เสื้อเกราะวิเศษตีกล้าบรรพ์อีกหนึ่งชุด!”

เมื่อเทพธิดาเห็นฟ้าได้เพิ่มรางวัลน่าจับให้สูงขึ้น เวลานี้จึงมีผู้คนจำนวนมากออกตามหาร่องรอยของพุทธะชั่วร้าย ทุกคนต่างต้องการได้รับรางวัลน่าจับของเทพธิดาเห็นฟ้า

ยอดฝีมือจำนวนมากมองว่าเวลานี้พุทธะชั่วร้ายปราศจากพลังจากที่ราบสูงฝั่งพุทธะแล้ว คงแข็งแกร่งได้ไม่เท่าไร มิฉะนั้นแล้วคงไม่หลบซ่อนตัวแล้วละ ดังนั้นฉวยโอกาสตอนนี้เด็ดหัวของเขาย่อมเป็นการดีที่สุด

“เจ้าพวกไม่รู้จักคำว่าตายพุ่งหนึ่ง” ราชนั้กษัตริย์ที่ยังคงอยู่ในเมืองพุทธะเมื่อได้ยินข่าวนี้แล้ว ต้องหัวเราะออกมา กล่าวว่า “เจ้าพวกปัญญาอ่อนพุ่งหนึ่งที่ไม่รู้เลยว่า ผู้ตนเองกำลังเผชิญอยู่

นั่นคือผู้ยิ่งใหญ่เช่นใดกัน เห็นทีคงมีคนต้องถูกล้างด้วยเลือดแล้ว
ละ”

สำหรับพวกจิ้งหวูดนั้นเพียงยิ้มให้กับพฤติกรรมเช่นนี้ของ
เทพธิดาเห็นฟ้า แม้ว่าพวกเขาที่ต้องการเอาชนะพุทธะชั่วร้ายให้ได้
แต่พวกเขายังคงถือตัวไม่กระทำการที่มันออกอาจชัดเจนเช่นนี้
สำหรับสุดยอดดาวรุ่งอย่างพวกเขานั้น การกระทำเช่นนี้ทำให้
เสื่อมเสียฐานะ และเสียบุคลิกภาพความเป็นผู้ไร้อำนาจต่อกรของ
พวกเขา!

“แต่รัก แต่รัก แต่รัก...” ในวันนี้ ปรากฏเสียงหนึ่งที่แปลก
มากดังไกลเข้ามายังเมืองพุทธะ เหมือนว่ามีใครเคาะห้องฟ้าอย่าง
นั้น และเป็นการเคาะที่มีจังหวะจะโคนมาก

หลังจากเวลาผ่านไปชั่วครู่ ในที่สุดเห็นเป็นคนผู้หนึ่งที่มา
จากบนห้องฟ้า คนผู้นี้ก้าวเดินได้อย่างเชื่องช้ามาก ๆ เหมือนเป็น
คนแก่อายุแปดสิบกำลังเดินอยู่อย่างนั้น

ความจริงคนที่เดินมานั้นก็เป็นผู้เฒ่าที่มีอายุแปดสิบนั้นแห
ละ อย่างน้อยที่สุดหากจะประเมิน โดยใช้เกณฑ์ของมนุษย์ปุถุชนละ
ก็จะเป็นเช่นนั้น

ผู้เฒ่าที่มีผมเผ้าขาวโพลน ในมือถือไม้ไผ่อันหนึ่ง ค่อยๆ เดินมาจากขอบฟ้า แลดูกินแรงมากกับการก้าวเดินแต่ละก้าว ประดุจว่าทุกอย่างก้าวของเขาเหมือนมีโอกาสล้มลง

การก้าวเดินของผู้เฒ่าผู้นี้เห็นว่าเขาเดินได้เชื่องช้ามาก แต่ความเป็นจริงนั้นเดินได้รวดเร็วมาก ดูว่าเหมือนค่อยๆ ก้าวทีละก้าวๆ แต่ความเป็นจริงคือทุกๆ ก้าวของเขาคือหมิ่นลี้

“คนผู้นี้คือใคร?” หลายคนที่ยอมเห็นผู้เฒ่าที่เดินมาจากขอบฟ้า ทุกก้าวที่ก้าวเดินไปข้างหน้าก็จะใช้ไม้ไผ่ที่อยู่ในมือเกาะที่หนึ่ง เหมือนตั้งกลัวว่าตัวเองจะเหยียบพลาดและทำให้ต้องล้มลง ผู้คนต่างรู้สึกแปลกใจกับสิ่งนี้

แม้ว่าจะไม่มีใครสามารถจดจำผู้เฒ่าคนนี้ได้ แต่ไม่มีใครกล้าดูแคลนผู้เฒ่าที่เหมือนว่าพร้อมจะหกล้มได้ทุกเมื่อตรงหน้า

ในที่สุด หลายคนเห็นจ้านซือมาต้อนรับด้วยตนเอง เข้าไปยังที่พักของจ้านซือ

“เขียนผู้เฒ่า ตามตำนานว่ากันว่าเป็นบรรพบุรุษที่เก่าแก่ ดึกดำบรรพ์และแข็งแกร่งมากที่สุดของสำนักบรรพตผยองฟ้า” ในที่สุด มีองค์เทพรุ่นดึกดำบรรพ์ผู้หนึ่งพอจะรู้แล้วว่าผู้เฒ่าผู้นี้เป็นใคร เมื่อเห็นจ้านซือออกมาให้การต้อนรับด้วยตนเอง

ระดับปราชญ์ผู้หนึ่งมีสีหน้าที่หนักแน่นจริงจังกล่าวว่า “ตามตำนานเล่าว่าสำนักบรรพตผยองฟ้าก่อตั้งขึ้นโดยราชันเซียนเจียวเหิง ไม่รู้ว่าข้อเท็จจริงเป็นเช่นใด ถ้าหากว่าเป็นจริงตามนี้ละก็ บรรพบุรุษที่เก่าแก่ดึกดำบรรพ์และแข็งแกร่งที่สุดของสำนักบรรพตผยองฟ้าย่อมน่ากลัวเหลือเกิน”

จ้านซือ นั้นมีชาติกำเนิดมาจากสำนักบรรพตผยองฟ้าแห่งทุ่งรกร้างประจิม ถือเป็นสำนักที่ลึกลับมากแห่งหนึ่ง ตำนานเกี่ยวกับสำนักบรรพตผยองฟ้ามียุ่หลายกระแส บ้างกล่าวว่า สำนักบรรพตผยองฟ้าก่อตั้งโดยราชันเซียนเจียวเหิง แต่ผู้ที่รู้ความจริงเกี่ยวกับเรื่องนี้มีน้อยถึงน้อยที่สุด

“เจ้าแกนี้ก็มากับเขาด้วย” ราชันทักษิณที่อยู่ในเมืองพุทธะ เมื่อเห็นสำนักบรรพตผยองฟ้าเช่นเอาบรรพบุรุษเขียนผู้เฒ่ามา ด้วยถึงกับอึ้งมึนกล่าวว่า “ไม่รู้ว่าเขาฝึกวิชาของปฐมบรรพบุรุษ ได้มากี่ส่วน แต่จะว่าไปแล้วก็ไม่มีประโยชน์อะไร ถ้าหากที่เขาได้มา คือวิชาที่สืบทอดจากราชันเซียนเจียวเหิงโดยแท้ยังพอว่า เสียตาย

ปฐมบรรพบุรุษของเขาเป็นเพียงคนรับใช้เฒ่าของราชันเซียนเลียวเหิงเท่านั้น”

ราชันทักษิณนั้นนับว่าเป็นหนึ่งในจำนวนที่มีอยู่น้อยมากที่รู้ถึงประวัติความเป็นมาของสำนักบรรพตผยองฟ้า สำนักบรรพตผยองฟ้าหาได้ก่อตั้งโดยราชันเซียนเลียวเหิง ผู้ก่อตั้งเป็นคนรับใช้เฒ่าข้างกายราชันเซียนเลียวเหิงที่เขาเคยได้รับการชี้แนะจากราชันเซียนเลียวเหิง

“อ้าว...” เสียงของนกขนาดยักษ์ที่ชื่อเฟิงดังก้องไปทั่วชั้นฟ้า หลังจากที่เซียนผู้เฒ่าของสำนักบรรพตผยองฟ้ามาถึงได้ไม่นาน เสียงนี้ได้สร้างความแตกตื่นไปทั่วทั้งเมือง ทุกคนต่างแหงนหน้าขึ้นมอง

ภาพที่เห็นคือปีศาจกษัตราขนาดยักษ์ที่บินโฉบเข้ามาอย่างรวดเร็ว ยามที่ปีกทั้งสองของมันกางออก สามารถปิดบังห้องฟ้าจนทำให้มืดมิด การบินเข้ามาอย่างรวดเร็วของปีศาจกษัตราขนาดยักษ์ ปรากฏกลิ่นอายของอสูรดีกดำบรรพ์ที่ทรงพลังยิ่งโฉบเข้ามา และปกคลุมไปทั่วห้องฟ้า ทำให้รู้สึกเหมือนมีนกเฟิงเป็นพันเป็นหมื่นที่บินเข้ามา

“มีผู้ยิ่งใหญ่มาอีกแล้ว” หลายคนแทบนั่งไม่ติด เมื่อเห็น
ปีศาจกษัตราผู้นี้ได้บินเข้ามายังเมืองพุทธรุ โดยเฉพาะระดับ
ปราชญ์ที่เป็นรุ่นอาวุโส เช่นผู้ดำรงไว้ซึ่งอมตะ ในกลุ่มของพวกเขา
เขาเหล่านั้นมีผู้ที่จะจำปีศาจกษัตราผู้นี้ได้ พลันมีสีหน้าที่แปร
เปลี่ยนไป

“ปีศาจกษัตราเทียนผิง...” สีหน้าของปฐมบรรพบุรุษผู้นี้
แปรเปลี่ยนอย่างมากเมื่อมองเห็น และรับรู้ถึงกลิ่นอายที่ทรงพลัง
ของปีศาจกษัตราผู้นี้ พึมพำออกมาว่า “เขาเป็นกองหน้าที่
อยู่ในกองทัพของราชันเซียนท่าคอง! ขุนพลท่านไหนของเขาท่าคอง
กำลังจะมารี!”

ผู้คนภายในเมืองพุทธรุจำนวนมากต่างรู้สึกสะเทือน
หวั่นไหว เมื่อได้ยินข่าวนี้อย่างนี้ หลายคนรู้สึกใจหายใจคว่ำ

ทุกคนต่างก็รู้ว่าผู้ที่อยู่เบื้องหลังจิ้งหวูตั้นนั้นแข็งแกร่งมาก
และจิ้งหวูตั้นก็ไม่เคยทำให้ผู้คนต้องผิดหวัง ตรีอริยสมบัติได้ตอก
ย้ำความเป็นมนุษย์เทพแห่งยุคของเขา

ในที่สุดวันนี้ก็มีบุคคลที่หึงยโสมากมาถึงที่ตรงนี้แล้ว ทำ
ให้ทุกคนต้องหวั่นไหวภายในใจ

“ผู้เฒ่าแก่้ากระบี่กำลังจะมา” ระดับอ่องเทพผู้แอบซ่อนตัว อยู่เบื้องหลังที่รู้เรื่องราวเกี่ยวกับเขาทำคงพิมพ์ว่า “ปีศาจกษัตรา เทียนผิงคือจอมปีศาจตนหนึ่งที่อยู่ที่ไต้บังคับบัญชาของผู้เฒ่าแก่้า กระบี่ ทั้งยังเป็นกองหน้าผู้สำรวจเส้นทางหากปีศาจกษัตรามาที่นี่ ย่อมเป็นการบ่งบอกว่าผู้เฒ่าแก่้ากระบี่กำลังจะมา”

เป็นจริงตามคาด หลังจากที่ปีศาจกษัตราเทียนผิงมาถึง เมืองพุทระได้ไม่นาน เสียงดังโครมโครมดังขึ้น ปราบภูธรศึกคัน หนึ่งในที่ผงดฟ้ามาถึง

รถศึกคันนี้ไม่ได้แลดูหรูหรานัก ตรงกันข้ามมันกลับดูเรียบ ง่ายโบราณมาก ไม่มีการประดับประดาที่เกินความจำเป็น บนตัวรถ ปราบภูธร่องรอยบาดแผลเต็มไปหมด ทั้งร่องรอยที่เกิดจากกระบี่ ร่องรอยที่บุบจากค้อน กระทั่งยังมีลูกธนูที่หักคาอยู่ ย่อมไม่ต้อง สงสัยว่ามันคือรถศึกที่ผ่านสมรภูมิตูรบมาแล้วอย่างโชกโชนคัน หนึ่ง

บนรถมีผู้เฒ่าผู้หนึ่งนั่งอยู่บนนั้น ด้านหลังของผู้เฒ่า สะพายกระบี่เทวะเอาไว้ถึงแก่เล่ม แม้ว่าตัวของผู้เฒ่าจะไม่ปราบภู อำนาศักดิ์สิทธิ์ที่สะท้อนฟ้าดินออกมา และนั่งหลับตาอยู่ แต่ทว่า

กลับให้ความรู้สึกผู้คนที่หากเขาลืมตาก็คือกลางวัน หลับตาก็คือ กลางวันอย่างนั้น

ยอดฝีมือจำนวนมากกระทั่งระดับปราชญ์ที่ได้เห็นผู้เฒ่าผู้นี้ แล้วต้องรู้สึกสะท้านในใจ แม้ว่าเขาจะไม่ได้แสดงถึงอำนาจ ศักดิ์สิทธิ์ที่สะท้อนฟ้าดิน แต่ด้วยสัญชาตญาณความเป็นยอด ฝีมือทำให้พวกเขาเรียนรู้ได้ว่า ผู้เฒ่าที่อยู่ตรงหน้ามีความน่ากลัวและ แข็งแกร่งยิ่งนัก

“ผู้เฒ่าเก้ากระบี่ สุดยอดขุนพลไร้เทียมทานใต้บังคับ บัญชาของราชันเซียนท่าคง” บรรพบุรุษที่จดจำผู้เฒ่าผู้นี้ได้พิมพ์ ออกมาด้วยสีหน้าที่แปรเปลี่ยนไป

ในเวลานี้ ทิวทั้งเมืองพุทธะเจียบสงบ ก่อนหน้านั้นเป็นการ มาของเซียนผู้เฒ่า เวลานี้ยังมีผู้เฒ่าเก้ากระบี่อีก เพียงแค่ พริบตาเดียวเท่านั้นก็มีผู้ดำรงไว้ซึ่งแข็งแกร่งและทรงพลังยิ่งได้มา ถึงยังเมืองพุทธะ แล้วจะไม่ให้พวกเขาเหล่านั้นต้องมีสีหน้าที่แปร เปลี่ยนไปได้อย่างไร สำหรับบรรดาผู้บำเพ็ญตนที่มีชาติกำเนิดต่ำ ต้อยยิ่งต้องซ่อนตัวเอาไว้แต่โดยดี ไม่กล้าส่งเสียงใดๆ ออกมา

ตอนที่ 1053 เศษเหล็ก

<https://novel-lucky.com>

ผู้คนจำนวนมากเห็นลึกลงหัวใจให้การต้อนรับผู้เฒ่าแก่กระบี่ด้วยตนเอง เป็นการต้อนรับที่เรียบง่ายไม่ได้มีพิธีรีตองอะไรเป็นที่เอิกเกริก ทว่ายังคงสร้างความสะเทือนหวั่นไหวให้กับผู้คนจำนวนมาก

“ผู้เฒ่าแก่กระบี่เขี้ยวนะ แก่กระบี่ปล้นสำแดง ฟาดดินถุกทำลาย ใครเล่าจะต่อกร?” ระดับบรรพบุรุษรุ่นอาวุโสที่ได้เคยเห็นการลงมือของผู้เฒ่าแก่กระบี่มาแล้ว ถึงกับเหม่อลอยและพึมพำออกมา

ทุกคนต่างรู้ว่า ทุกๆ สายสำนักราชันเซียนต่างก็มีธาตุแท้ภายในของตนเอง กระทั่งกล่าวได้ว่าสายสำนักราชันเซียนส่วนใหญ่ล้วนแล้วแต่มีระดับขุนพลที่ผูกพันกร่างฝังเอาไว้ และยังคงมีชีวิตอยู่จนถึงปัจจุบัน

ทว่าหากจะกล่าวถึงการสร้างความสะเทือนหวั่นไหวละก็ ต้องยกให้เขาทำคงที่สามารถสร้างความสะเทือนหวั่นไหวได้มากที่สุด เนื่องจากราชันเซียนทำคงคือราชันเซียนองค์สุดท้าย และนับว่าใกล้กับยุคปัจจุบันมากเหลือเกิน มีระดับบรรพบุรุษจำนวนมาก

มากที่ยังคงจดจำคุณพลไต้บังคับบัญชาของราชันเซียนท่าคงได้
กระทั่งได้เคยเห็นพวกเขาที่สร้างความเกรียงไกรกวาดไปทั่วเก้าชั้น
ฟ้าสิบแดนดินมากับตา

ดังนั้นคุณพลที่ราชันเซียนท่าคงยังคงหลงเหลือเอาไว้ย่อม
เป็นที่สะเทือนหวั่นไหวต่อผู้คนเป็นอันมาก ยิ่งในปัจจุบันแล้ว เกรง
ว่าคุณพลภายใต้การบังคับบัญชาของราชันเซียนท่าคงน่าจะมี
คุณพลไต้บังคับบัญชาที่มีอายุน้อยกว่าของทุกๆ สายสำนักราชัน
เซียนทั้งหมด

“การที่มีผู้ยิ่งใหญ่ปรากฏตัวขึ้นมาอย่างกะทันหันพร้อมกัน
ที่เดียวถึงสองคน เซียนผู้เฒ่าจากสำนักบรรพตผยองฟ้า ผู้เฒ่าเก้า
กระบี่จากเขาท่าคงนั้น มันเป็นเพราะสาเหตุอะไรกันนะ” ผู้เยาว์ที่ไม่
ค่อยจะเข้าใจการปรากฏตัวอย่างกะทันหันของผู้ยิ่งใหญ่สองคน
เท่าไร และรู้สึกหวั่นไหวยิ่งนัก

“คุ้มครอง...” รุนอ่าวุโสยอมจะเข้าใจ กล่าวว่ “เกรงว่
หนทางที่มุ่งสู่การเป็นราชันเซียนจะต้องทารุณโหดร้ายมากขึ้น
เรื่อยๆ แล้วละ พวกที่มีความแข็งแกร่งและคอยให้ความคุ้มกันอยู่
ด้านหลังของพวกฉิคงหวู่ตี้คงต้องเข้าสู่ยุทธภพกันแล้ว”

หลายคนหันนึกถึงการศึกเมื่อหลายวันก่อนเมื่อได้ยิน คำพูดเช่นนี้ พุทธะชั่วร้ายจัดการกวาดเหล่าดาวรุ่งแจกเช่นจิ้ง หูดีทั้งหมดจนพ่ายแพ้หมดสิ้นทุกคน เมื่อต้องเผชิญหน้ากับผู้ ดำรงไว้ซึ่งฝืนลิขิตสวรรค์ยิ่งเช่นพุทธะชั่วร้าย เกรงว่าระดับทั่วไป สำหรับผู้ที่มาทำหน้าที่เป็นผู้คุ้มครองคงไม่สามารถทำได้แล้ว เพราะกระทั่งระดับอ่องเทพยังถูกพุทธะชั่วร้ายสังหารอย่างง่ายดาย!

สิ่งนี้ทำให้หลายคนเข้าใจพวกของจิ้งหูดีย่อมรู้สึกได้ถึง ภัยคุกคามนี้ หากต้องเผชิญหน้ากับพุทธะชั่วร้ายหรือราชันทักษิณ ที่เป็นคู่ต่อสู้ที่ยอดเยี่ยมอีก ระดับทั่วไปผู้ทำหน้าที่คอยให้การ คุ้มครองคงไม่พ้นความตาย จำเป็นต้องผู้ดำรงไว้ซึ่งระดับผู้เฒ่าเก่า กระบี่เช่นนี้จึงสามารถต้านรับเอาไว้ได้

“ได้ยินว่าผู้คุ้มครองของเป่าจู้เหรินหวงก็มาถึงแล้ว ลือกัน ว่าตั้งแต่เมื่อครั้งที่ให้การช่วยเหลือเป่าจู้เหรินหวงจากมือของไป เจี้ยนเจินแล้ว ผู้คุ้มครองของเป่าจู้เหรินหวงก็ไม่เคยได้ปรากฏตัว ออกมาอีกเลย แต่มาคราวนี้ผู้คุ้มกันของเป่าจู้เหรินหวงได้มา ประจําการที่เมืองพุทธะแห่งนี้” มีผู้ที่ไ้ไ้เรื่องการข่าวสามารถสืบข่าว ได้รวดเร็วมาก

ผู้คุ้มครองของเป่าจู้เหรินหวงนั้นมีความลึกลับมากตลอด มา ไม่มีใครรู้ถึงประวัติความเป็นมาของเขา กระทั่งมีหลายคนเดา

ว่าเขาไม่ใช่คนของสำนักกายวิเศษทေး เรียกได้ว่าไม่เคยมีใครได้เห็นโฉมหน้าของผู้คุมกันเป่าจู้เหรินหวง เว้นแต่ตัวของเป่าจู้เหรินหวงเอง

“จ้านซือ จีคิงหวู่ตี เป่าจู้เหรินหวงต่างก็มีผู้คุมครองกันแล้ว แล้วผู้คุมครองของคนอื่นๆ ละ?” มีคนเอ่ยด้วยความสงสัย

“ได้ข่าวว่ามีระดับบรรพบุรุษที่ฝืนลิขิตสวรรค์ยังคงคนหนึ่งมาจากกระบี่ทေးแดนศักดิ์สิทธิ์ แต่ข่าวว่าไปจ่ายเงินปฎิเสธรับการคุมครองจากบรรพบุรุษผู้นั้น” ระดับบรรพบุรุษผู้หนึ่งที่มีความสัมพันธ์อันดีกับกระบี่ทေးแดนศักดิ์สิทธิ์ได้ข่าวนี้มา

“ข้ารู้สึกว่าคุณที่เสียเปรียบมากที่สุดก็คือหลินเทียนตี้” ผู้ยิ่งใหญ่ผู้หนึ่งเอ่ยขึ้นมา เมื่อได้เห็นผู้คุมครองของพวกเขาจีคิงหวู่ตีต่างทยอยกันปรากฏตัว “ตามความเห็นของข้า ในบรรดากลุ่มคนรุ่นใหม่ทั้งหมด ผู้ที่มีชาติกำเนิดแย่ที่สุดก็คือหลินเทียนตี้แล้วละ การที่เขาสามารถก้าวมาถึงระดับเดียวกับพวกของจีคิงหวู่ตี เรียกได้ว่าหลินเทียนตี้ยอดเยี่ยมมากกว่าพวกจีคิงหวู่ตีเสียอีก”

ไม่มีใครปฏิเสธคำกล่าวเช่นนี้ เพราะทุกคนต่างรู้ว่าหลินเทียนตี้มีชาติกำเนิดมาจากตระกูลบัณฑิตของมนุษย์ปุกุชนธรรมดา ด้วยชาติกำเนิดเช่นนี้แหละ หลินเทียนตี้กลับก้าวเดินบน

เส้นทางนี้ได้อย่างรวดเร็ว โดยที่ไม่มีชาติกำเนิดที่สะท้อนฟ้า ไม่มีอาจารย์ที่ไร้ผู้ต่อกร แต่สุดท้ายแล้วเขาไม่ได้ย่อหน้าไปกว่าพวกของจิ้งหวูตี้ ไม่ว่าใครก็ต้องนับถือหลินเทียนตี้ในด้านนี้

“เฮ้อ เกรงว่าหลินเทียนตี้จะต้องเสียเปรียบกับการแย่งชิงชะตาฟ้าในอนาคตอย่างมากแล้วละ พวกของจิ้งหวูตี้ต่างก็มีผู้สนับสนุนอยู่เบื้องหลังที่ทรงพลัง มีผู้คุ้มครองที่ไร้เทียมทาน มีเพียงหลินเทียนตี้เท่านั้นที่ลำพังตัวคนเดียว แล้วจะเอาอะไรไปแย่งชิงชะตาฟ้ากับคนอื่นเขา” บางคนก็รู้สึกมันไม่ยุติธรรมสำหรับหลินเทียนตี้เลย

ผู้คนจำนวนมากล้วนแล้วแต่พยักหน้าเห็นด้วยกับคำกล่าวเช่นนี้ และหลายคนรู้สึกเสียดายในตัวของหลินเทียนตี้

หลี่ชีย่หายสาบสูญไปแล้ว ไม่มีใครหาตัวพุทธรະชั่วร้ายพบ ซึ่งหาใช่เป็นเรื่องแปลกแต่อย่างใด เนื่องจากหลี่ชีย่ได้ไปยังอีกมิติที่ไม่มีใครรู้จักเลย

ท่ามกลางมิติกาลเวลานี้ เป็นอะไรที่กว้างไกลสุดลูกหูลูกตา นี่ไม่มีสิ่งใดเลย นอกจากกาลเวลาและช่องว่างแล้วก็ไม่มีสิ่งอื่นใดอีกเลย ยิ่งไม่ต้องพูดถึงสิ่งมีชีวิต

ในที่สุดหลี่ชีย่ก็ได้รั้งอยู่ในมิติแห่งกาลเวลาที่เงียบและว่างเปล่า มองไกลไปข้างหน้าจะเห็นเศษเหล็กเป็นชิ้นๆ อยู่ตรงนั้น

เศษเหล็กพวกนี้มีขนาดไม่ใหญ่โตนัก ขนาดของแต่ละชิ้นก็ประมาณเท่าๆ กับไขห่านที่เปล่งประกายอ่อนๆ ระเบียบระยิบออกมา

เศษเหล็กเหล่านี้มองดูจะว่าสีดำก็ไม่ใช่สีเทาก็ไม่เชิง กระทั่งบอกได้ว่าแยกแยะไม่ออกว่ามันคือสีอะไรกันแน่ เพราะมันไม่ใช่สีของเหล็กนิลอยู่แล้ว

หลี่ชีย่เผยให้เห็นถึงรอยยิ้มเมื่อมองเห็นเศษเหล็กเหล่านี้จากระยะห่างไกล พิมพ์ออกมาว่า "ของดีเช่นนี้ไม่สร้างอะไรขึ้นมา นับว่าสิ้นเปลืองโดยแท้ ในเมื่อหลวงจีนเต๋าของเขาหลังซานกลุ่มนี้ไม่เล่นของพวกนี้ เช่นนั้นแล้วก็ไปกับข้าก็แล้วกัน"

เศษเหล็กเหล่านี้กองอยู่ตรงนั้น กับความว่างเปล่าที่เงียบสงบ ไม่มีปฏิกิริยาใดๆ

หลี่ชีย่เดินเข้าไปอย่างช้าๆ ยามที่เขาเข้าใกล้เศษเหล็กแต่ละชิ้นที่กองอยู่นั้น เสียงดัง "ตุ้ม" ทะเลเลือดที่พลุ่งพล่าน พลันเข้า

ท่ามปกคลุมบริเวณนี้จนมืดจากการพวยพุ่งขึ้นมาของทะเลเลือดไร้
สิ้นสุด ท่ามกลางทะเลเลือดพลุ่งพล่านนี้ ปราภฏซากกระดุกศพ
จำนวนนับไม่ถ้วนที่ลอยล่องอยู่ท่ามกลางทะเลเลือดนี้

ทุกสิ่งล้วนแล้วแต่ดูเหมือนจริงมาก และช่างสะท้อนขวัญ
เหลือเกิน ไม่ว่าใครก็ตามหากจะต้องเผชิญหน้ากับภาพนี้แล้ว ต้อง
ตกใจจนวิญญานแทบออกจากร่าง

หลี่ซีเย่เพียงหรีตาที่หนึ่งกับภาพที่เห็น พลันหนึ่งจิตที่นึก
ทันใดนั้นทะเลเลือดได้หายไป กระดุกศพจำนวนนับไม่ถ้วนก็พลัน
หายไป เวลานี้ภาพที่อยู่ตรงหน้าคือภาพที่เขียวชอุ่มของต้นไม้ที่
ขึ้นปกฟ้า เต็มไปด้วยหญ้าทิพย์ เหมือนอยู่ในแดนสวรรค์อย่างนั้น

แต่จากนั้นความคิดของหลี่ซีเย่พลันเปลี่ยนไป ภาพของป่า
ที่อยู่ตรงหน้าได้หายไป ปราภฏเป็นแสงแห่งธรรมะสูงนับล้านล้าน
ล้าง ภาพของพุทธองค์ที่ใหญ่โตมโหฬารปราภฏอยู่บนอากาศ
ที่ว่างเปล่า ดูเหมือนจริงมากและไม่น่าเชื่อ

หลี่ซีเย่เพียงยิ้มนิดหนึ่ง ความคิดพลันแปรเปลี่ยนอีกครั้ง
จากนั้นหลักกฎเกณฑ์ที่ไร้ขอบเขตพุ่งทะยานขึ้นห้องฟ้า และถัก
ทอเข้าด้วยกันอย่างรุนแรงแต่ดูเป็นระเบียบยิ่งนัก ทว่าหลัก
กฎเกณฑ์เหล่านี้มีความลึกซึ้งพิสดารมากเหลือเกิน ครั้นถักทอกัน

ถึงที่สุดแล้วไม่สามารถไปต่อได้อีก บังเกิดเสียงดัง “ปัง” ทั้งหมด
พลันพังทลายมลายไปในพริบตา...

“เมื่อเปรียบเทียบกับกาน้ำชาชุดโบนั้นแล้ว เจ้ายังนับว่าห่าง
ชั้นมากนัก เศษชิ้นส่วนย่อมเป็นเศษชิ้นส่วน ไม่อาจเทียบเคียงกับ
กาน้ำชาชุดโบนั้นได้” หลี่ชียะยิ้มกล่าวอย่างเอ้อระเหย

“หนึ่งจิตคิดเป็นพระ หนึ่งจิตคิดเป็นมาร” หลี่ชียะยิ้ม
เอ้อระเหย กล่าวว่า “ถึงแม้ว่าจะจะเป็นเพียงเศษชิ้นส่วนเท่านั้น แต่ก็
นับเป็นของที่สุดยอดในหล้าเหมือนกัน เหมาะที่จะใช้พอดีเลย”

กล่าวจบเปิดลัคนาให้ตราประทับฟ้าดินลอยออกมา ทันใด
นั้นตราประทับฟ้าดินได้กลับกลายเป็นเตาราชันเพลิงผลาญ ครั้น
เตาราชันเพลิงผลาญถูกเปิดออกมา เพลิงราชันที่พุ่งพล่านไม่
ขาดสายได้พุ่งลงมา

หลี่ชียะทำการควบคุมเตาราชันเอาไว้ ให้เพลิงราชันที่พุ่งลง
มาทำการเผาผลาญเศษเหล็กเหล่านั้น แต่ไม่ว่าเพลิงราชันจะเผา
อย่างไรก็ไม่ทำให้เศษเหล็กเหล่านั้นเกิดการเปลี่ยนแปลง

เป็นที่ทราบกันดีว่าตราประทับฟ้าดินได้ทำการอัดสำเนา
เตาราชนเพลิงผลาญเอาไว้ แม้ว่าเมื่อเทียบอานุภาพกับเตาราชา
เพลิงผลาญที่แท้จริงแล้วจะมีช่วงห่างอยู่ระดับหนึ่งก็ตาม แต่
อานุภาพของมันก็ยังคงทรงพลังอย่างน่ากลัว และเพลิงเช่นนี้พร้อม
เผาผลาญสำนักเจ้าลัทธิแห่งหนึ่งให้กลายเป็นจุลได้

แต่เวลานี้เพลิงราชันดังกล่าวกลับไม่สามารถทำอะไรกับ
เศษเหล็กเหล่านี้ได้

“เปิด...” หลี่ชีย่คำรามเสียงหุ้มต่ำ เตาราชนเพลิงผลาญ
เกิดการเปลี่ยนแปลงขึ้น เพลิงราชันที่ไร้ขีดจำกัดอโลหะเผา
ผลาญมิติกาลเวลาอย่างรุนแรง ในที่สุดหลี่ชีย่ได้สำแดงสวรรค์
ทำลายออกมา...เพลิงวิบากกรรมราชัน!

อานุภาพราชันเซียนอโลหะวาท ขณะที่เพลิงวิบากกรรม
ราชันมีอานุภาพยิ่งนัก สามารถเผาผลาญมิตีแห่งกาลเวลาได้ แค่
สะเก็ดไฟน้อยนิดก็สามารถเผาผลาญแคว้นๆ หนึ่งจนสิ้นซาก

อย่างไรก็ตามเศษเหล็กแต่ละชิ้นภายใต้การเผาจากเพลิง
วิบากกรรมราชันยังคงเปลี่ยนแปลงไม่มาก หลังจากผ่านการเผา
จากเพลิงวิบากกรรมราชันอยู่นาน เศษเหล็กเหล่านี้เพิ่งจะเริ่ม
กลายเป็นสีแดงเท่านั้นเอง

“แข็งแกร่งสุดยอดมากโดยแท้ แต่เวลานี้แหละคือสิ่งที่ข้าต้องการ” หลี่ชีย่ย์มและพึมพำออกมาว่า “บนโลกนี้ ไฟอย่างอื่นอาจจะเผาทำอะไรเจ้าไม่ได้ ทว่าบังเอิญเหลือเกินที่ข้ามีของอยู่สิ่งหนึ่ง” กล่าวพลาง ค่อยๆ นำเอาตะเกียงสีเขียวออกมา

ตะเกียงสีเขียวเรียบง่ายโบราณ เปลวไฟสีดำที่อยู่ภายใน ตะเกียงเขียวโอนเอนไม่คงที่ เหมือนหนึ่งว่าพร้อมดับลงได้ทุกเวลาอย่างนั้น

“เปิด...” หลี่ชีย่ย์คำรามเสียงยาว อาศัยเคล็ดโถมตีแวววาว เสกตะเกียงเขียว “โครม” ไฟสีดำเผาผลาญทุกสรรพสิ่ง ภายใต้การโถมตีที่รุนแรง แม้แต่กาลเวลายังถูกเผาผลาญจนสิ้น ไม่มีสิ่งใดสามารถขัดขวางเปลวไฟดำจากตะเกียงเขียวได้ หากบนสวรรค์มีเซียนอยู่ เกรงว่าคงถูกเปลวไฟสีดำเผาจนสิ้น

การโถมตีเช่นนี้นับว่าทรงพลังยิ่ง ต่อให้เป็นจักรพรรดิเทพก็คงถูกเผาจนกลายเป็นเถ้าธุลีไป

ในที่สุดจากการโหมเผาไหม้ของเปลวไฟสีดำครั้งแล้วครั้งเล่า เศษเหล็กแต่ละชิ้นเริ่มละลาย เวลานี้ หลี่ชีย่ย์ได้จับเคลื่อนพลัง

กายและจิตทั้งสี่ปรากฏ ประกอบด้วยกายหะสยบอเวจี กายเซียน
เห็น กายขวานทะเลายฟ้า กายพิสุทธิล้วนปรากฏออกมา

ในขณะที่เดียวกัน หลี่ซิเย่ได้เปิดลัคนาออกมา ราชคัมภีร์
เซียน หลักกฎเกณฑ์ที่ลึกล้ำลึกซึ้งที่สุดได้ปรากฏ โดยที่หลัก
กฎเกณฑ์แต่ละข้อถูกประทับลงบนเศษเหล็กแต่ละชิ้นที่กำลังจะ
หลอมละลาย

หลี่ซิเย่บังคับควบคุมตะเกียงสี่เขี้ยว ขับเคลื่อนหลัก
กฎเกณฑ์ที่ยอดเยี่ยมที่สุดในโลก ทำการหลอมกลั่นเศษเหล็กแต่
ละชิ้นเหล่านี้

ภายใต้มิติแห่งกาลเวลาไม่มีตะวันจันทรรา สูดหายใจแล้วไม่รู้
ว่าเวลาได้ผ่านไปนานเท่าไรแล้ว ในที่สุดหลี่ซิเย่ก็ทำการหลอม
กลั่นเศษเหล็กเหล่านี้ได้สำเร็จ

หลี่ซิเย่เปิดลัคนาทั้งหมดออกมาเดี๋ยวนี้ ภายใต้เสียงดังตูม
ตาม ด้านหลังของหลี่ซิเย่ปรากฏแว่นขึ้นมาแว่นหนึ่ง ที่ตรงนี้
พลังลมปราณไร้สิ้นสุด เหมือนว่าที่ตรงนี้คือแว่นทะเลเลือดที่ทรง
พลังที่สุดของโลก

ด้วยพลังลมปราณที่มหาศาลเช่นนี้ หาใช่เป็นลมปราณ
ของหลี่ซีเยเอง แต่ได้มาจากสระโลหิตของดินแดนดั้งเดิมบรรพ
บุรุษโลหิต และแคว้นโลหิตเซียนของเผ่ามารโลหิต

“ของดีเช่นนี้เหมาะจะเอามาใช้ในการบ่มฝึกพอดีเลย”

เล่าลือกันว่าเลือดจากสระโลหิตนั้นมาจากปฐมบรรพบุรุษ
โลหิต ขณะที่เลือดจากแคว้นโลหิตเซียนนั้นได้มาจากราชันเซียน
หลี่ซีเยต้องใช้กำลังกายใจเป็นอันมากในการหลอมกลั่นเลือดทั้ง
สองชนิดนี้จนเป็นผลสำเร็จ เวลาที่ทะเลเลือดเช่นนี้นำมาใช้ได้พอดี
เลย

หลี่ซีเยได้นำเอาของที่หลอมกลั่นเรียบร้อยแล้วใส่ลงไป
อาศัยคาถาที่อยู่ในตำรากายเพื่อกลั่นบูชา

ตอนที่ 1054 ทูตพรรคเซียนเหิน

<https://novel-lucky.com>

ขณะที่หลี่ชียู่กำลังทำการหลอมกลั่นอยู่ ณ ช่องว่างที่เงียบสงบอยู่นั้น ปรากฏว่าเมืองพุทธะได้คึกคักขึ้นมาอีกครั้งหนึ่ง โดยเฉพาะกับชาวๆ หนึ่งในที่แพร่กระจายออกไป ยิ่งสร้างความคึกคักมากยิ่งขึ้น

“ทูตพรรคเซียนเหินมาที่เมืองพุทธะแล้ว” ชาวๆนี้เหมือนติดปีกบินแพร่กระจายไปทั่วเมือง

หลายคนรู้สึกหัวงันไหวกับชาวๆนี้ ระดับปราชญ์รุ่นอาวุโส พึมพำออกมาว่า “พรรคเซียนเหิน ในที่สุดก็ได้มาแล้ว”

การมาของทูตพรรคเซียนเหินไม่ได้ทำตัวเย็นชาและด้วยท่าทีที่อยู่เหนือคนอย่างที่ทุกคนคาดคิด ภายหลังจากที่เขาได้อาศัยท่าทีค้อมต่ำมาถึงเมืองพุทธะ ได้ไปเยี่ยมคารวะผู้เฒ่าแก่ กระบี่แห่งเขาท่าคง เซียนผู้เฒ่าแห่งบรรพตผยองฟ้า และบรรดา ยอดฝีมือตามลำดับ

ย่อมไม่ต้องสงสัย อาศัยท่าทีเจียมตัวเช่นนี้ของทูตพรรคเซียนเหิน ได้รับความนิยมนิยมชมชอบจากเขาท่าคง บรรพตผยองฟ้า

และบรรดาสายสำนักราชันเซียนที่แข็งแกร่งอื่นๆ ภายในระยะเวลาอันสั้นเพียงไม่กี่วัน บรรดาสายสำนักราชันเซียนที่แข็งแกร่งเช่น เขาท่าคงเป็นต้น ต่างไปมาหาสู่กับพรรคเซียนเหินอย่างแน่นแฟ้น กระทั่งผู้เฒ่าเก้ากระบี่ก็ให้การต้อนรับทูตจากพรรคเซียนเหินด้วยตนเอง

“เกรงว่าชาตินี้พรรคเซียนเหินคงต้องการทำการใหญ่เสียแล้วละ” เมื่อเห็นทูตของพรรคเซียนเหินที่เชื่อมสัมพันธ์กับบรรดาสายสำนักราชันเซียนมากมายเช่นนี้ ทำให้บรรพบุรุษของสำนักเจ้าลัทธิรับรู้ได้ว่าเป็นอะไร

พรรคเซียนเหิน หนึ่งในสำนักห้าราชันเซียน เรียกได้ว่าดำรงไว้ซึ่งสูงเด่นเหนือผู้ใด แต่การที่ทูตของพรรคเซียนเหินแสดงท่าที ค้อมต่ำมนุษยสัมพันธ์ดีเยี่ยม คบหากับเหล่าสายสำนักราชันเซียนมากมายในช่วงระยะอันสั้น และสิ่งนี้ทำให้ระดับบรรพบุรุษเข้าใจได้ว่าทูตของพรรคเซียนเหินคงไม่ได้ไปมาอย่างรวดเร็ว หากแต่จะอยู่ในแดนมนุษยภัสตรายาว

“ยุคนี้ พรรคเซียนเหินต้องมีผู้เข้าร่วมชิงชะตาฟ้าอย่างแน่นอน” ในที่สุดระดับผู้ยิ่งใหญ่รุ่นอาวุโสก็เข้าใจเรื่องราวได้แล้ว

หลังจากที่ทูตพรรคเซียนเหินมาถึงได้ไม่นาน เมืองพุทระได้มีผู้หญิงที่สะดุดตาเป็นพิเศษสองนางปรากฏตัว ทั้งสองนางต่างก็เป็นผู้ที่มีบุคลิกที่มีเสน่ห์เป็นหนึ่งไม่เป็นสองรองใคร คนหนึ่งกอดกระบี่ยาวไว้กับอก อีกคนหนึ่งกอดดาบยาวเล่มหนึ่ง ไม่ว่าทั้งสองนางก้าวเดินไปยังที่ใดก็ตาม ที่ตรงนั้นก็จะกลับกลายเป็นจุดชมวิวยที่สวยงามในทันที

“หลี่ซวงเหยียน เงินเป่าเจียว...” ในเมืองพุทระมีผู้ที่สามารถจดจำผู้หญิงทั้งสองคนนี้ได้ และพิมพ์่าออกมาว่า “เจ้าหลี่ซียเอคนโหดกำลังจะมาแล้วละ”

“คนโหดอันดับหนึ่งจะมาที่เมืองพุทระแล้ว” ทันใดนั้น เมืองพุทระพลันคึกคักมากยิ่งขึ้นในทันใด เมื่อได้ยินข่าวเช่นนี้ มีผู้กล่าวว่า “คราวนี้ละก็คึกคักกันละ คนโหดอันดับหนึ่งไม่เคยเห็นแก่หน้าใครทั้งนั้น พลันคำพูดคำเดียวไม่เข้าหูก็สังหารจนสิ้น มาคราวนี้ต้องดูว่าใครสามารถขัดขวางการย่างก้าวของของเขาได้”

ข่าวการมาเมืองพุทระของคนโหดอันดับหนึ่งมีทั้งคนที่ชอบใจ คนที่กังวล และคนที่รู้สึกชื่นชอบกับการได้เห็นผู้อื่นเดือดร้อน ผู้คนจำนวนมากรู้แล้วว่าต้องมีสุดยอดดาบรุ่งเรืองคู่ปรับเข้าให้แล้ว การมาของคนโหดอันดับหนึ่งย่อมต้องก่อลมฝนขึ้นทั่วเมืองอย่างแน่นอน

“คนโหดอันดับหนึ่งไปถึงที่ใด ที่นั่นก็จะต้องมีลมคาวฝน
เลือดเกิดขึ้น คราวนี้ไม่รู้ว่าจะใครจะเป็นผู้โชคร้ายแล้วละ” มีบางคนที
กล่าวด้วยท่าทีของผู้ชม

ล่าสุดเมื่อเร็วๆ นี้ พุทธะชั่วร้ายและราชันทักษิณได้สร้างชื่อ
กลบชื่อเสียงของทุกคนลง ในขณะที่คนโหดอันดับหนึ่งกลับไม่ทำ
ตัวเป็นที่สนใจ ทำให้ผู้คนเกือบลืมเลือนไปว่ายังมีบุคคลเช่นนี้อยู่

มาวันนี้เมื่อข่าวว่าคนโหดอันดับหนึ่งจะมาที่เมืองพุทธะ
พลันได้กระตุกเส้นประสาทของทุกคนเข้าทันที เนื่องจากทุกคน
ต่างรู้ดีว่าไม่นานก่อนหน้าคนโหดอันดับหนึ่งเป็นศัตรูกับเผ่าโลหิต
คนโหดอันดับหนึ่งนอกจากสังหารเทพพายุคะนองซึ่งเป็นบุตรของ
ราชันเซียนผานเงินแล้ว ยังเช่นฆ่าทำลายล้างเผ่ามารโลหิตอีก
ด้วย

ความยิ่งใหญ่ของคนโหดอันดับหนึ่งเพียงพอที่จะทำให้แดน
ขาดทักษิณต้องสั่นเทา ดังนั้น เมื่อได้ยิวว่าคนโหดอันดับหนึ่งจะมา
จึงทำให้หลายคนคาดหวังนิดๆ กระทั่งมีคนทีรู้สึกยินดีในใจเล็กๆ
ต้องการดูว่าคนโหดอันดับหนึ่งจะเช่นฆ่าดาวรุ่งพวกไหนบ้าง

ดาวรุ่งกลุ่มคนรุ่นใหม่บางคนถึงกับคิดไปเองว่าถ้าหากคนโหดอันดับหนึ่งเช่นฆ่าพวกของลี้คงหวูตี้ละก็ เมื่อเป็นเช่นนั้นอนาคตพวกเขาก็อาจมีโอกาสดูได้แสดงบ้าง เมื่อนึกถึงตรงนี้แล้วบรรดาดาวรุ่งกลุ่มคนรุ่นใหม่ที่ฝึกกลางวันต่างน้ำลายไหลยี้ด

จังหวะที่ผู้คนจำนวนมากกำลังวิจารณ์ถึงคนโหดอันดับหนึ่งอยู่นั้น ทูตของพรรคเซียนเหินได้ส่งเทียบเชิญออกมาเชิญให้บรรดาสำนักรและแคว้นเจ้าลัทธิไปร่วมงานพบปะกัน โดยให้ใช้หอบุปผาพิรุณเป็นสถานที่จัดงาน เพื่อร่วมกันหารือถึงสถานการณ์ของยุทธภพ

งานที่ยิ่งใหญ่เช่นนี้ย่อมมีผู้บ่าเพ็ญตนจำนวนมากต้องการเข้าร่วมเพื่อหาประสบการณ์ แต่ทว่าผู้ที่ได้รับการเชิญให้เข้าร่วมล้วนแล้วแต่เป็นประเภทเจ้าถิ่น หรือเจกเช่นสุดยอดดาวรุ่งอย่างลี้คงหวูตี้เป็นต้น

ในเวลาตัวเองเทพธิดาเห็นฟ้าดูจะคึกคักขึ้นมาอีกครั้ง เมื่อมีทูตของพรรคเซียนเหินคอยสนับสนุนให้ท้าย กลายเป็นผู้ประสานงานระหว่างสำนักเจ้าลัทธิต่างๆ กับทูตพรรคเซียนเหิน เมื่อเป็นเช่นนั้น ทำให้ฐานะของเทพธิดาเห็นฟ้าถูกยกสูงขึ้นไปมากมาย

เทพธิดาเห็นฟ้าเองก็ดูจะภูมิใจดีใจกับตำแหน่งที่สูงส่ง
เช่นนี้ กระทั่งอดที่จะรู้สึกลำพองใจไม่ได้

ผู้บำเพ็ญตนภายในเมืองพุทธะได้ข่าวมาอย่างรวดเร็วว่า
ทูตของพรรคเซียนเหินไม่เพียงได้เชิญบรรดาแคว้นเจ้าลัทธิแล้ว
พวกดาวรุ่งกลุ่มคนรุ่นใหม่อย่างฉิ่งหวู่ตี้ หลินเทียนตี้ จ้านซือเป็น
ต้นล้วนอยู่ในข่ายถูกเชิญให้เข้าร่วมงานในฐานะแขกผู้มีเกียรติ

“พรรคเซียนเหินมือเต็บไม่เบา นะ บรรดาดาวรุ่งกลุ่มคนรุ่นใหม่
ล้วนแล้วแต่ได้รับเชิญเข้าร่วม เขาต้องการเป็นผู้บัญชาการใน
แดนมนุษยจักรวาลอย่างนั้นรี?” “ไม่ว่าจะเป็นใครก็ตาม เมื่อได้เห็น
พรรคเซียนเหินอาศัยทูตคนเดียวก็น่าสามารถเรียกร้องความสนใจได้
ถึงเพียงนี้ ย่อมต้องรู้สึกหวั่นเกรงต่อพรรคเซียนเหินมากขึ้นไปอีก

“เกรงว่านี่คงเป็นเรื่องที่สมเหตุสมผลแล้ว ใ้ชื่อว่าพรรคเซียน
เหินจะเคยบัญชาการเก้าแดนเพียงครั้งเดียวเท่านั้น พวกเขาเคย
บัญชาการเก้าแดนมาแล้วหลายยุคหลายสมัยมาแล้ว” มีรุ่นอาวุโส
ที่ทอดถอนใจออกมาเบาๆ “หากยุคปัจจุบันพรรคเซียนเหิน
ต้องการเป็นผู้บัญชาการแดนมนุษยจักรวาลคงไม่ใช่เรื่องยากเย็น
อะไร”

ทูตของพรรคเซียนเหินไม่เพียงเชิญพวกของจี้คงหวู่ตีเท่านั้น ขณะเดียวกันยังได้เชิญคนโหดอันดับหนึ่งหลี่ซีเย แต่ว่าผู้ที่รับเทียบเชิญแทนหลี่ซีเยคือหลี่ซวงเหยียนและเงินเป่าเจียว

“พ่อค้าหน้าเลือด คุณชายของพวกเราไปไหนเสียแล้วล่ะ?”
เงินเป่าเจียวเอ่ยถามกับซือคงโหวเทียน

ซือคงโหวเทียนทำหน้าที่เฉื่อยๆ กล่าวว่า “แม่นางทั้งสองเรื่องนี้ข้าน้อยจะไปรู้ได้อย่างไร นายท่านอยากจะไปไหนก็ไป ไม่มี ความจำเป็นต้องรายงานต่อข้านี้”

เหรินหวังกำลังประกอบสิ่งของอยู่ โดยมีซือคงโหวเทียนยืนเฝ้าหน้าประตู เรียกได้ว่าไม่กล้าไปจากบริเวณนี้แม้เพียงก้าวเดียว

หลี่ซวงเหยียนมองหน้าผู้ส่งสารของทูตพรรคเซียนเหิน กล่าวว่า “พวกเราจะรอให้คุณชายกลับมาก่อนหรือว่าไปร่วมสักครั้งหนึ่งล่ะ”

“ไปสิ ทำไม่ถึงไม่ไป” เงินเป่าเจียวที่อารมณ์เฝ้าร้อน กล่าวอย่างน่าเกรงขามว่า “เจ้าดูท่าที่พาลไม่เห็นใครอยู่ในสายตาของเทพธิดาเห็นฟ้าสี ฮี อย่างนี้กันว่าพรรคทเวะฟ้าได้เชื่อมสัมพันธ์กับ

พรรคเซียนเหินแล้ว สำนักโบราณสี่เหยียนของพวกเราก็ต้องเกรงกลัวพวกเขา! อี คราวนี้หากไม่เป็นเพราะเจ้าสำนักไม่เห็นด้วย พวกเราคงบุกเข้าไปในพรรคเหวะฟ้านานแล้ว!”

แท้จริงแล้วที่คราวนี้เงินเป่าเจียวและหลี่ซวงเหยียนเสียเวลาไปนานมากจึงมาถึงแดนขาดทักษิณ นั้นเป็นเพราะเร็วๆ นี้ สำนักโบราณสี่เหยียนมีข้อขัดแย้งกระทบกระทั่งกับพรรคเหวะฟ้าไม่ขาด พรรคเหวะฟ้าเหิมเกริมมาก ยั่วยุต่อสำนักโบราณสี่เหยียนอยู่หลายครั้ง

เป็นที่ทราบกันดีว่าสำนักโบราณสี่เหยียนในวันนี้หาใช่สำนักโบราณสี่เหยียนในครานั้นอีกแล้ว กลุ่มคนรุ่นใหม่ของสำนักโบราณสี่เหยียนได้เติบโตใหญ่ขึ้น กำลังจึงเพิ่มมากขึ้นอย่างรวดเร็ว โดยเฉพาะสำนักโบราณสี่เหยียนให้กำเนิดกายเซียนรวดเดียวถึงสามคน ไม่ว่าผู้ใดก็ต้องหวั่นเกรงอยู่สามส่วน

จากการที่มีความสัมพันธ์กับหอวิถิฟ้า และวิหารเทพสงคราม จึงทำให้หลายปีนี้พรรคเหวะฟ้าอยู่อย่างเฉยเมมเนื้อเฉยเมมตัว ไม่ต้องการไปแหย่สำนักโบราณสี่เหยียนอยู่แล้ว

แต่ทว่า เร็วๆ นี้ พรรคเหวหะฟ้าได้กอดขาของพรรคเซียนเหินเข้า จึงเริ่มทำตัวเด่นดังขึ้นมา และช่วยต่อสู้สำนักโบราณสี่เหยียน

ส่งผลให้เงินเป่าเจียวที่มีนิสัยมุทะลุแสดงอำนาจขึ้นมา นำพาศิษย์ภายในสำนักจัดการทำลายสาขาพรรคของพรรคเหวหะฟ้าราวเดี่ยหลายแห่ง จึงทำให้พรรคเหวหะฟ้าสงบลงไม่น้อย

อาจกล่าวได้ว่าหากสองกายเซียนอย่างหลี่ซวงเหยียนและเงินเป่าเจียวร่วมมือกัน นับว่าน้อยคนนักที่จะต้านพวกนางได้ พวกนางทั้งสองจะรุกรับพร้อมกัน ทำให้เป็นที่หวั่นเกรงของผู้คนจำนวนมาก แม้แต่ระดับปราชญ์ยังต้องอ่อนข้อให้

เงินเป่าเจียวเป็นคนที่มีความร้อนอยู่แล้ว นางกล่าวว่า “แม้ว่าคุณชายจะยังไม่ได้กลับมา พวกเราก็ไปแทนเขาสักครั้งหนึ่ง ฮี มิฉะนั้นแล้ว เทพธิดาเห็นฟ้ายังคิดว่าพวกเราเกรงกลัวนาง เกรงกลัวพรรคเซียนเหิน ไม่กล้าตอบรับคำเชิญ”

“เอาเถอะ” หลี่ซวงเหยียนพยักหน้าเบาๆ กล่าวว่า “เทพธิดาเห็นฟ้าต้องการช่วยต่อสู้สำนักโบราณสี่เหยียนของเรา หากนางไม่รู้จักกาลเทศะละก็ ต่อให้มีพรรคเซียนเหินหนุนหลัง พวกเราก็จะสั่งสอนนางสักหน่อย!”

เมื่อเทียบกับเงินเป่าเดียวแล้ว หลีซวงเหยียนดูจะเยือกเย็น และมีสติมากกว่า แต่ความเยือกเย็นยโสของหลีซวงเหยียนนั้นก็ ต้องการเอาชนะคนเช่นกัน และนางก็จะไม่ยอมอ่อนข้อให้กับผู้อื่น อีกด้วย

สำหรับชื่อคงโทวเทียนนั้น เขาก็คิดอยากไปร่วมงานด้วย เช่นกัน เขาคิดจะถือโอกาสไปฉกฉวยผลประโยชน์ขณะเกิดเหตุ วุ่นวาย แต่เหรินอ่องอยู่ด้วยเขาไม่กล้าทำกำเริบเสิบสาน ได้แต่ทำตัวเหมือนเด็กน้อยที่นารักคนหนึ่งทำหน้าที่เฝ้าประตูไป

พรรคเซียนเหินได้จัดงานขึ้นที่หอบุบผาพิรุณ เรียกว่าวันนี้ หอบุบผาพิรุณคึกคักยิ่งนัก บรรดาเจ้าสำนักของแคว้นเจ้าลัทธิต่าง มาร่วมงานด้วยตนเอง กระทั่งระดับปฐมบรรพบุรุษก็มาร่วมในงานนี้ ด้วยเป็นจำนวนไม่น้อย

มีเจ้าสำนักและระดับบรรพบุรุษจำนวนไม่น้อยที่พาผู้เยาว์ ของตนมาร่วมงานในครั้งนี้ สำหรับพวกเขาแล้วนี่ถือเป็นโอกาสที่ หาได้ยากยิ่ง หากสามารถถือโอกาสนี้เชื่อมสัมพันธ์ไมตรีกับพรรค เซียนเหินได้ละก็ จะมีแต่ประโยชน์สำหรับสำนักของพวกเขาใน อนาคต

ความจริงแล้ว มีกลุ่มคนรุ่นใหม่จำนวนมากที่ต้องการเข้าร่วมงานเช่นนี้ ถือเป็นโอกาสเพิ่มพูนประสบการณ์ของตนเอง และได้รู้จักกับยอดฝีมือมากขึ้น เพียงแต่เชื่อว่าใครก็มีสิทธิ์เข้าร่วมงานนี้ได้ มีเพียงศิษย์ที่มีชาติกำเนิดมาจากแคว้นเจ้าลัทธิเท่านั้นที่มีสิทธิ์ได้เข้าร่วมงานในครั้งนี้

ในขณะนี้ เหล่าบรรดาเจ้าสำนักต่างๆ จำนวนมาก ระดับบรรพบุรุษ ยอดฝีมือกลุ่มคนรุ่นใหม่ล้วนแล้วแต่มาร่วมตัวกันอยู่ ณ ที่ตรงนี้ นอกเหนือจากผู้ยิ่งใหญ่จากสำนักต่างๆ แล้ว พวกของจี้คิงหวู่ตี้ที่เป็นดาวรุ่งกลุ่มคนรุ่นใหม่ก็มาเข้าร่วมงานนี้โดยพร้อมเพรียงกัน

จี้คิงหวู่ตี้ หลินเทียนตี้ จ้านซือ เป่าลู่เหรินหวาง ไปเจี้ยนเจิน ปิงอวี๋เซี่ย ต่างเดินทางมาเข้าร่วมงานนี้

แน่นอนที่สุด เซียนผู้เฒ่า ผู้คุ้มครองของจ้านซือ ผู้เฒ่าเก้ากระบี่ ผู้คุ้มครองของจี้คิงหวู่ตี้ไม่ได้มาด้วย ยอดฝีมือที่อยู่ในระดับสุดยอดอย่างพวกเขา ไม่จำเป็นต้องลดตัวลงมา แต่ชนพลที่เป็นกองหน้าของผู้เฒ่าเก้ากระบี่ปีศาจ กษัตริยาเทียนเฟิงได้อยู่เคียงข้างจี้คิงหวู่ตี้

ปีศาจกษัตราเทียนเผิงคือผู้ที่เป็นกงหน้าของผู้เฒ่าเก้า
กระบี่ การที่มีปีศาจกษัตราเทียนเผิงอยู่ด้วยเป็นการประกาศและสื่อ
ความหมายอย่างชัดเจนว่าหากผู้ใดต้องการแตะต้องผู้สืบทอดของ
เขาท่าคงละก็ ต้องถามขุนพลไต้บังคับบัญชาของราชันเซียนท่าคง
เสียก่อนว่าเห็นด้วยหรือไม่ เป็นการสื่อความหมายเชิงข่มขู่ที่ทรง
พลังยิ่ง

ภายในงานเลี้ยง หุตของพรรคเซียนเหินนั่งสูงเด่นอยู่ด้าน
เหนือดำเนินงานในครั้งนี้อยู่ด้วยตนเอง ขณะที่เทพธิดาเหินฟ้ายืนอยู่
ด้านข้างของหุตพรรคเซียนเหิน ย่อมไม่เป็นที่สงสัย หุตของพรรค
เซียนเหินต้องการบ่มฝึกนาง ให้นางมีโอกาสได้สัมผัสกับยอดฝีมือ
ต่าง ๆ ในแดนมนุษย์กษัตรา

ตอนที่ 1055 ตาต่อต่อ ฟันต่อฟัน

<https://novel-lucky.com>

ก่อนที่งานประชุมใหญ่จะเริ่มต้นขึ้น บรรดาแขกต่างเข้านั่งประจำที่ ในเวลานี้เองเหมยซู่เหยา ก็มาถึงแล้ว นางมาเพียงลำพังคนเดียวและไม่ทำตัวเป็นจุดสนใจของผู้อื่น

แต่แม้ว่าเหมยซู่เหยา คิดจะไม่ให้เป็นที่สนใจของผู้อื่น การที่นางมีลักษณะดั่งเขียนที่อยู่เหนือโลกก็วิสัย ไม่ว่าจะก้าวเดินไปยังที่ใด ก็เป็นที่ดึงดูดสายตาผู้คนเสมอ ดังนั้นยามที่เหมยซู่เหยาปรากฏตัวนั้น ไม่รู้ว่ามีคู่สายตาจำนวนเท่าไรที่จับจ้องไปบนตัวของนาง

ยิ่งไปกว่านั้น กลุ่มคนรุ่นใหม่ที่ได้เห็นเหมยซู่เหยาถึงกับลุ่มหลงมัวเมา หลายคนต่างยกย่องให้เหมยซู่เหยาเป็นสุดยอดสาวงามอันดับหนึ่งของแดนมนุษย์กษัตราในยุคนี้ ไม่รู้ว่ามีดาวรุ่งกลุ่มคนรุ่นใหม่ในแดนมนุษย์กษัตราที่หวั่นไหวจนนอนไม่หลับเพราะนาง

“เทพธิดาเหมยมาแล้ว” มีบางคนอดที่จะร้องเสียงอันดังออกมาไม่ได้ เมื่อเห็นเหมยซู่เหยา ก้าวเดินเข้ามา

ในอดีต การมาของเหมยซู่เหยาเรียกได้ว่าเอิกเกริก ยามที่นางปรากฏก็จะมีเหตุการณ์ประหลาดต่างๆ ปรากฏให้เห็น ทำให้ผู้คนทั้งเมืองต้องไล่ติดตามนาง แต่เหมยซู่เหยาในวันนี้มาเพียงลำพังคนเดียว เป็นไปตามธรรมชาติไม่ทำตัวให้เป็นจุดสนใจ กลับคืนสู่ดั้งเดิม

หลังจากที่เหมยซู่เหยามาถึงได้แสดงการหักทลายกับหูดของพรรคเซียนเหินเล็กน้อยแล้วก็หาที่นั่งลง ขณะที่กลุ่มคนรุ่นใหม่ที่อยู่ในเหตุการณ์ไม่สามารถละสายตาดานางเป็นเวลานาน

หลังจากที่เหมยซู่เหยามาได้ไม่นาน หลี่ซวงเหยียนกับเงินเป่าเจียวก็ได้มาถึงเช่นกัน แม้ว่าพวกนางทั้งสองจะไม่เหมือนดังเหมยซู่เหยา ทว่ายังคงมีรูปลักษณ์ที่งดงามยิ่งกว่าใคร ไม่ว่าใครก็ตามหากได้เห็นก็ต้องอูทานออกมาด้วยความงามที่ต้องตะลึง

"คูหูดดาบกระบี่ของสำนักโบราณสี่เหยียนก็มาแล้ว คนโหดอันดับหนึ่งล่ะ?" หลายคนต้องจ้องตาเขม็งและพึมพำออกมาเมื่อเห็นเงินเป่าเจียวและหลี่ซวงเหยียน

ทุกคนต่างรู้ว่าหลี่ซวงเหยียนและเงินเป่าเจียวเป็นคนของหลี่ชีเย่ ดังนั้นยามที่พวกนางปรากฏตัว หลายคนจึงต้องมองไปทางด้านหลังของนางว่าคนโหดอันดับหนึ่งหลี่ชีเย่มาด้วยหรือไม่

น่าเสียดายที่ด้านหลังของพวกนางว่างเปล่า ไร้งาของคนโหด
อันดับหนึ่งหลี่ชียเอ ทำให้หลายคนต้องผิดหวังอยู่ไม่น้อย

ในเวลานี้ ไม่ว่าจะป็นลี้กงหวู่ตี้ หรือว่าจ้านซือ หรือเป่าจู่เห
รินหวงต่างให้ความสนใจถึงด้านหลังของเงินเป่าเจียวและหลี่ซวง
เหยียนว่า หลี่ชียเอมาด้วยหรือไม่

มาถึงวันนี้ชื่อเสียงด้านความดุร้ายของหลี่ชียเอเป็นที่เลื่องลือ
พวกของจ้านซือก็ไม่อาจไม่ให้ความสำคัญกับคู่ต่อสู้เช่นหลี่ชียเอ
คนนี้

“นายของพวกเจ้าหลี่ชียเอไม่ได้มาด้วยรี?” หลังจากที่หลี่ซ
วงเหยียนและเงินเป่าเจียวนั่งลงเรียบร้อยแล้ว เทพธิดาเห็นฟ้า
ถึงกับหัวเราะเยาะ และกล่าวอย่างน่าเกรงขามออกมา

เทพธิดาเห็นฟ้าในเวลานี้ถือว่าตนเองนั้นมีฐานะและอำนาจ
สูงส่ง ขณะที่พรรคเหวะฟ้าเป็นศัตรูคู่อาฆาตกับสำนักโบราณสี่เห
ยียน โดยเฉพาะเมื่อไม่นานมานี้ เงินเป่าเจียวและหลี่ซวงเหยียนได้
นำพาผู้คนจัดการถล่มสาขาพรรคของพรรคเหวะฟารวดเดียวไป
หลายแห่ง ทำให้เทพธิดาเห็นฟ้าไม่อาจกล้ากลืนฝืนทนกับเรื่องนี้
ได้ จึงคิดถึงโอกาสหาเรื่องพวกนาง

“คุณชายของพวกเราไม่ว่าง พวกเราพี่น้องสองคนมาเป็นตัวแทนของคุณชายก็พอแล้ว” ฉินเป่าเจียวกล่าวตอบโต้ด้วยท่าที่แข็งกร้าวออกไปทันที เมื่อได้ยินน้ำเสียงท่าทีขี้ขลาดของเทพธิดาเห็นฟ้า

สำหรับเหล่าขงเหยียนที่เยอหยิ่งเย็นชา นางเพียงนั่งอยู่ที่ตรงนั้นด้วยท่าที่ที่เยือกเย็น ขี้คร้านจะไปสนใจต่อปากต่อคำกับเทพธิดาเห็นฟ้า

“ฮึ คงไม่ใช่เพราะไม่กล้ามานะสิ” เทพธิดาเห็นฟ้ากล่าวเย้ยหยัน “ได้ยินว่าเหล่าขี้เยมีศัตรูอยู่ทั่วหล้า เวลานี้เหล่าผู้กล้าต่างมารวมตัวกันอยู่ที่ตรงนี้ เกรงว่าจะมีใครทวงแค้น ดังนั้นจึงทำตัวเป็นเต่าหดหัวขึ้นมา”

ก่อนเดินทางมาร่วมงานในครั้งนี้ ฉินเป่าเจียวคาดการณ์เอาไว้แล้วว่าเทพธิดาเห็นฟ้าจะต้องถือโอกาสหาเรื่องแน่นอน ความแค้นระหว่างสำนักโบราณสี่เหยียนและพรรคเหว่ฟ้า นั้น สองฝ่ายจะต้องระเบิดศึกขึ้นมาสักวันไม่ช้าก็เร็ว

เงินเป่าเจียวมองหน้าเทพธิดาเห็นฟ้าด้วยท่าที่เย็นชาและเยื่อหยิ่ง กล่าวน่าเกรงขามว่า "ต่อให้เป็นศัตรูกับผู้อื่น คุณชายของข้าไหนเลยจะเกรงกลัว! อาศัยเจ้านะหรือ ยังไม่มีคุณสมบัติพอที่จะมาวิจารณ์คุณชายของข้า ถ้าหากแน่จริงล่ะก็ ให้พูดต่อหน้าคุณชายข้าด้วยตนเองสิ"

"ฮึ ที่ว่ากันว่าเป็นคนโหดอันดับหนึ่ง เก่งนักกรี" เทพธิดาเห็นฟ้าหัวเราะเยาะทีหนึ่งกล่าวว่า "ข้ายังไม่เห็นเขาอยู่ในสายตา อาศัยเจ้านะหรือถึงกับต้องให้ข้าไปพูดกับเขาโดยตรง? เขานับเป็นตัวอะไร?"

คำกล่าวของเทพธิดาเห็นฟ้าทำให้เหมยซู่เหยาที่นั่งอยู่ตั่งสายหน้า นับว่าเทพธิดาเห็นฟ้าไม่เคยผ่านเหตุการณ์อะไรมาเลยโดยแท้ เพิ่งจะได้รับอำนาจมาหมาดๆ ก็ทำชู้คอยังยโสขึ้นมาทันที นางไม่รู้เลยว่าตัวเองกำลังเป็นศัตรูกับใครอยู่!

"อาศัยคำพูดคำนี้ของเจ้าก็สมควรถูกสังหารแล้ว!" สายตาของเงินเป่าเจียวพลันส่งประกายน่ากลัวออกมา ลุกขึ้นยืนพรวดพราด กอดดาบไว้แนบอก ส่งประกายตาเย็นยะเยือกออกมาแวบหนึ่ง

“วาจาวอดดีมาก!” เทพธิดาเห็นฟ้าถือว่ามีผู้ให้การหนุนหลังที่แข็งแกร่ง ซ้ำยังมีองค์เทพคอยให้การคุ้มครอง จึงมีความมั่นใจเต็มเปี่ยม กล่าวน่าเกรงขามว่า “ที่นี่คือถิ่นของพรรคทเวะฟ้าหาใช่ที่ที่เจ้าจะมาทำกำเริบเสิบสานได้!”

เทพธิดาเห็นฟ้าไม่สู้จะมีปัญญาสักเท่าไรนัก แต่เรื่องแอบอ้างบารมีผู้อื่น เอาชนไก่มาเป็นสรประกาศิตละก็เป็นเรื่องที่น่างอนหนักที่สุด

ทูตของพรรคเซียนเห็นขมวดคิ้วนิดหนึ่ง เขาเองก็ไม่สู้จะพอใจกับความสามารถของเทพธิดาเห็นฟ้าสักเท่าไร ทว่าสำหรับเขาแล้ว จะอย่างไรเสียเทพธิดาเห็นฟ้าก็คือผู้เยาว์ของเขา ต่อให้นางทำอะไรไม่ถูก เขาก็ไม่สามารถไปเข้าข้างคนอื่นได้

“แม่นาง ที่นี่หาใช่ที่ที่จะมาต่อสู้กัน” ทูตของพรรคเซียนเห็นกล่าวเสียงทุ้มต่ำออกมา เผยให้เห็นถึงอำนาจบารมีของเขา แม้ไม่โกรธแต่เปี่ยมด้วยอำนาจ

“ศิษย์น้อง ถอยก้าวหนึ่งย่อมจะดีเอง” เวลานี้ เป่าจู้เหรินหวังได้ออกปากปรามเงินเป่าเจียวขึ้นมา

เงินเป่าเลี้ยวมองหน้าเป่าจู้เหรินหวางด้วยท่าที่หน้าเกรงขาม
กล่าวว่า “ใครเป็นศิษย์น้องของเจ้า?”

เป่าจู้เหรินหวางก็ไม่แสดงอาการโกรธ กล่าวด้วยท่าที่เฉย
เมยว่า “ศิษย์น้อง ข้ารู้ณะว่าครานั้นเจ้าถูกคนอื่นเขาหลอกให้หลง
ผิด ดั่งนั้นจึงไม่พอใจกับสำนัก แต่จะอย่างไรเสียเจ้าก็เป็นคนของ
สำนักกายวิเศษเหาะ...”

นับตั้งแต่เงินเป่าเลี้ยวได้บรรลุกายเขียนชั้นกลางมาทาง
สำนักกายวิเศษเหาะคิดหาหนทางที่จะให้เงินเป่าเลี้ยวหวนกลับไป
ยังสำนักให้ได้ กระทั่งบรรพบุรุษของสำนักกายวิเศษเหาะต้องการ
ให้เงินเป่าเลี้ยวได้แต่งงานอยู่กับเป่าจู้เหรินหวาง

แต่เงินเป่าเลี้ยวไม่ให้นำสำนักกายวิเศษเหาะอยู่แล้ว
สำหรับนาง นางได้ตัดขาดกับสำนักกายวิเศษเหาะ ไม่ใช่คนของ
สำนักกายวิเศษเหาะอีกต่อไป

“ไม่ต้องทำเป็นแสร้งต่อหน้าข้า” เงินเป่าเลี้ยวไม่ไว้หน้า
เป่าจู้เหรินหวางอยู่แล้ว กล่าวตัดบทหน้าเกรงขามว่า “เจ้าเองก็ไม่
จำเป็นต้องอ้างความเป็นอาวุโสกับข้า ข้าไม่ได้มีส่วนเกี่ยวข้องอะไร
กับสำนักกายวิเศษเหาะ ไม่ต้องทำอวดแบ่งต่อหน้าข้า”

“เหรินหวาง กับศิษย์ทฤษฎีเช่นนี้สมควรกำจัดเสีย!” เทพธิดา เห็นฟ้าหัวเราะเยือกเย็น ฉวยโอกาสที่เหรินหวางแตกหักกับเงินเป่า เลี้ยว ถือโอกาสยุส่งสุ่มไฟให้แรงขึ้น

“นางเพศยา ออกมา ข้าจะสังหารเจ้าภายในสามกระบวน ท่า!” เดิมนิสัยของเงินเป่าเลี้ยวก็เป็นคนที่มีอารมณ์ร้อนอยู่แล้ว และนางเกลียดที่สุดก็คือมีใครมาหาว่านางทฤษฎี ครานั้นที่นางไป จากสำนักกายวิเศษเทวะนั้น นับว่าได้แลกลับมาด้วยความเจ็บปวด อย่างแสนสาหัส ต้องออกจากบ้านเกิดเมืองนอน จากลาญาติชัวนิ รันดร เวลานี้สำนักเทวะฟ้ากลับมาเอาเรื่องนี้มาสร้างความปั่นป่วน นางจึงคลั่งขึ้นมาทันที

“พอกันได้แล้ว!” ในเวลานี้ หุตพรรคเซียนเห็นกล่าวเสียง หุ้มต่ำ ตำหนิเงินเป่าเลี้ยวว่า “สถานที่ตรงนี้ไซ้จะเป็นที่ที่พวกเจ้า มาทำกำเรบเสิบสานได้!”

“อย่างนั้นรึ?” เงินเป่าเลี้ยวมองหุตพรรคเซียนเห็นอย่างเข้ย หยัน กล่าวนำเกรงขามว่า “หากต้องการให้ข้าให้เกียรติพรรค เซียนเห็นก็ไม้ยาก ดูแลสุนัชรบไซ้ข้างกายเจ้าให้ดีเสียก่อน!”

“ช่างสะเพร่าเหลือเกิน” จีคองหวุตี้เอ๋ยขึ้นอย่างช้าๆ ว่า “งานที่ผู้คนไต่หล้าร่วมกันจัดขึ้นจะถูกทำให้เสียการเพียงเพราะเจ้าคนเดียวไม่ได้ ไม่ว่านายของเจ้าจะเป็นใครก็ตาม เวลานี้เจ้าสมควรยอมรับผิดต่อท่านทูตเสีย”

“อย่างนั้นรี?” ฉินเป่าเจียวยังไม่ทันเอ๋ยปาก หลี่ซวงเหยียนลุกขึ้นยืนอย่างช้าๆ กวาดตามองไปรอบๆ กล่าวว่า “ถ้าหากมีใครผู้ใดปล่อยสุนัขมากัดพวกเรา จะเป็นพรรคเหวะฟ้าก็ดี พรรคเซียนเหินก็ช่าง พวกเราจะตีสุนัขตัวนั้นอย่างสาสม ไม่เคยต้องสนใจว่าใครเป็นเจ้าของ!”

ไม่ว่าจะต้องเผชิญหน้ากับศัตรูในลักษณะเช่นใด หลี่ซวงเหยียนก็จะยืนอยู่แนวเดียวกันกับฉินเป่าเจียวเสมอ นางจะไม่ยอมให้ใครหน้าไหนมารังแกพี่น้องของตนได้!

“บ้าดีเดือดโดยแท้ ไม่เสียทีที่เป็นคนของคนโหดอันดับหนึ่ง ช่างคล้ายกับคนโหดอันดับหนึ่งเสียจริง” คนที่มองเห็นท่าทีของหลี่ซวงเหยียนและฉินเป่าเจียวที่พร้อมต่อสู้กับหัวหล้าโดยลำพัง ทำให้ต้องหวนนึกถึงคนโหดอันดับหนึ่งหลี่ชียเอ่ และพึมพำออกมาเบาๆ

คนโหดอันดับหนึ่งหลี่ชียเอ่ก็เป็นเช่นนี้ ไม่ว่าจะเผชิญหน้ากับศัตรูเช่นใดก็ตาม ก็จะมีลักษณะที่ยโสโอหังเช่นนี้

“เหรินหวง หากเป็นคนของสำนักท่าน สำนักกายวิเศษเทวะ
ของพวกท่านสมควรจะอบรมสั่งสอนบ้าง หาไม่แล้ว หากให้สำนัก
เทวะฟ้าเข้ามาช่วยลงมือสั่งสอนล่ะก็ เรื่องมันจะไม่ง่ายตายเช่นนี้
หรือคะ” เวลานี้ หูตของพรรคเซียนเหินส่งประกายตานาเกรงขาม
และกล่าวเสียงทุ้มต่ำออกมา

เป่าจู้เหรินหวงมองดูเงินเป่าเจียวแล้วเผยรอยยิ้มออกมา
สุดท้ายได้ลุกขึ้นยืนเอ่ยขึ้นอย่างช้าๆ ว่า “ศิษย์น้อง เจ้าก็แค่ถูกคน
เขายุงปลุกปั่นเท่านั้นเอง ตามข้ากลับไปเวลานี้ยังทัน อย่าบีบให้
ข้าต้องลงมือ”

“อย่างนั้นรี?” เงินเป่าเจียวยังไม่ทันตอบโต้ หลี่ซวงเหยียน
ยิ้มเยือกเย็นและเยอหยิ่ง ล้วงมองเป่าจู้เหรินหวงอย่างนาเกรงขาม
กล่าวว่า “ในเมื่อเป่าจู้เหรินหวงมั่นใจในตนเองถึงเพียงนี้ ก็เข้ามา
ได้เลย วันนี้พวกเราจะต้องปราบกายเทวะสยบอเวจีของเจ้าจนไม่
สามารถพลิกฟื้นกลับมาได้อีกตลอดไป!”

หลี่ซวงเหยียนมีความอหังการเต็มเปี่ยม พลังอำนาจรุนแรง
ไม่มองดาร์ุงเช่นเป่าจู้เหรินหวงที่สำเร็จกายเทวะสยบอเวจีชั้น
กลางอยู่ในสายตา!

แม้ว่ากายเทวะสยบอเวจีของเป่าจู้เหรินหวังจะมีความยอดเยี่ยม แต่เมื่อเทียบกับกายพิสุทธิ์ที่มาจากตำรากายแล้ว นับว่ายังห่างชั้นอยู่พอสมควร หากหลี่ซวงเหยียนลงมือพร้อมกันกับเงินเป่าเจียวละก็ ต้องเล่นงานเป่าจู้เหรินหวังจนสิ้นชีพได้แน่

“สองกายเซียนสยบหนึ่งกายเซียน!” หลายคนรู้สึกสะดุ้งในใจที่หนึ่งเมื่อได้ยินคำกล่าวเช่นนี้ ทั้งหลี่ซวงเหยียนและเงินเป่าเจียวต่างก็เป็นกายเซียนชั้นกลาง ซึ่งเป็นที่ทราบกันโดยทั่วไป ถ้าหากหลี่ซวงเหยียนประสานกับเงินเป่าเจียวละก็ พลันที่สองกายเซียนสำแดงออกมา เกรงว่าจะต้องกำราบเป่าจู้เหรินหวังได้แน่นอน

เป่าจู้เหรินหวังส่งประกายตาเยือกเย็นและยกคิ้วแสดงการท้าทายออกมา

“ถ้าหากแม่นางหลี่ต้องการหาคนประลองด้วย ข้าซึ่งฝีมือต่ำต้อยยินดีเล่นเป็นเพื่อนกับแม่นางสักหลายๆ กระบวนท่า” จีคิงหวูตี้กล่าวอย่างช้าๆ

จีคิงหวูตี้เคยมีความแค้นกับหลี่ซีเย่มาก่อน ย่อมไม่ต้องสงสัย เขาต้องให้การสนับสนุนเป่าจู้เหรินหวังอยู่แล้ว

“ถ้าหากจิ้งหวู่ต้องการหาคู่ต่อสู้ ข้าจะสู้กับเจ้าเองสัก สองสามกระบวนท่า!” เมื่อจิ้งหวู่ที่สอดมือเข้ามายุ่งเกี่ยวด้วย จึง ปรากฏเสียงใสชัดเจนเสียงหนึ่งดังขึ้น

เจ้าของเสียงนี้ก็คืองอวีเซียที่เป็นหญิงในชุดบุรุษ เวลาที่ปี งอวีเซียกำลังกอดอยู่กับสาวงาม มองจิ้งหวู่ตัวอย่างเย้ยหยัน ไม่ว่า จะเป็นเวลาใดก็ตามปิงอวีเซียก็จะยืนอยู่ข้างหลี่ชียเออย่างไม่มี เงื่อนไข ความสัมพันธ์ระหว่างนางกับหลี่ชียเอ นั้นมั่นคงยิ่งนัก

ทันใดนั้นสุดยอดดาวรุ่งแห่งยุคหลายคนได้พาตัวเข้าไป พัวพันอยู่ในเหตุการณ์นี้ ทำให้ผู้คนจำนวนมากมองหน้ากันและ กัน ทุกคนต่างรู้สึกลึกลับๆ ว่าสุดยอดดาวรุ่งแห่งยุคเริ่มจะรวมตัวกัน เป็นพันธมิตรกันแล้ว ต่างฝ่ายต่างดึงพันธมิตรเข้ามาเพื่อการแย่งชิงชะตาฟ้า

ในเวลานี้จ้านชื่อนั่งอยู่ตรงนั้นเหมือนดังหิน ขณะที่หลิน เทียนตี้เอาแต่อมยิ้มโดยไม่กล่าวสิ่งใดออกมา เหมยซู่เหยาสายหัว เบาๆ นางเข้าใจว่าตัวหุตของพรรคเซียนเหินนั้น จะมากหรือน้อยก็ ต้องมีความประสงค์ให้เป็นเช่นนี้อยู่แล้ว หากว่าสุดยอดดาวรุ่งของ แदनมนุษย์กษัตราเช่นฆ่ากันเอง กล่าวสำหรับพรรคเซียนเหินพวก เขาแล้ว นับเป็นเรื่องที่ดีที่สุด พวกเขาสามารถนั่งรอเก็บเกี่ยว ผลประโยชน์ได้

ตอนที่ 1056 ท่วงท่าไร้ผู้ต่อกร

<https://novel-lucky.com>

บรรยากาศในเวลานี้ตึงเครียดถึงขีดสุด ทั้งสองฝ่ายพร้อมจุดติดขึ้นในทันที บรรดาแคว้นเจ้าลัทธิต่างกลั่นลมหายใจเอาไว้ ไม่มีใครกล้าส่งเสียงออกมา

กล่าวสำหรับบรรดาแคว้นเจ้าลัทธิแล้ว ไม่ว่าจะเป็นครคเซียนเหิน ไม่ว่าจะเป็นเป่าจู้เหรินหวง และหรือพวกปิงอวีเซีย ทั้งหมดล้วนแล้วแต่เป็นผู้ที่พวกเขาเข้าไปยุ่งเกี่ยวด้วยไม่ได้เลย ทำได้ก็แค่เป็นผู้ชม โดยที่ไม่มีใครกล้าสอดมือเข้าไปยุ่งเกี่ยวหรือห้ามปรามใดๆ ทั้งสิ้น

“ตุ้ม...” ขณะที่บรรยากาศกำลังตึงเครียดถึงขีดสุด ทันใดนั้น เกิดการสะเทือนหวั่นไหวไปทั่วฟ้าดิน เหมือนว่ามีสิ่งของอะไรสักอย่างที่ มีน้ำหนักมากกระทบกับพื้นดินอย่างนั้น

“อ้ากก...” จากนั้น ปรากฏเสียงร้องอันน่าเวทนาดังขึ้น ด้านนอก หอบบุปผาพิรุณเกิดเหตุชลมุนวุ่นวายและเสียงร้องน่าเวทนาดังไม่ขาดสาย

บรรดายอดฝีมือที่อยู่ในงานต่างมองหน้ากันและกัน เมื่อได้ยินเสียง
อะอะวุ่นวายบริเวณด้านนอก ใครกันนะที่มาก่อเรื่องอยู่ด้านนอก
เวลานี้ เหล่าดาวรุ่งและผู้กล้าล้วนรวมตัวกันอยู่ที่นี้ แล้วยังมีทูตของ
พรรคเซียนเหินเป็นผู้จัดงาน ใครหาญกล้ามาก่อกวน เท่ากับไม่
รู้จักคำว่าตาย!

“ปีศาจกษัตรา ออกไปดูสิว่าใครมาก่อกวน จับตัวมันไว้” จีคองหวู่ตี
ขมวดคิ้วนิดหนึ่งแล้วส่งการออกไป

การที่พรรคเซียนเหินมาจัดงานประชุมใหญ่ขึ้นที่นี่ แม้ว่าทูตของ
พรรคเซียนเหินจะเป็นผู้จัดงาน แต่ เรื่องการรักษาความสงบ
เรียบร้อยภายในงานเป็นหน้าที่ความรับผิดชอบของเขาทำคง

ความจริง เขาทำคงมีกำลังเพียงพอที่จะทำเช่นนี้ได้อยู่แล้ว ทุกคน
ต่างรู้ว่า การที่มีจีคองหวู่อยู่ ทั้งผู้เฒ่าแก่กระบี่ก็อยู่ในเมืองพุทธะ
หากเขาทำคงเป็นผู้รักษาความสงบให้กับงานนี้แล้ว ใครจะกล้าก่อ
เรื่อง เพราะเท่ากับรณหาที่ตายแล้ว

ปีศาจกษัตราเทียนเผิงได้รับคำสั่งจากจีคองหวู่ตีแล้ว จึงร้องคำราม
เสียงยาวกางปีกคู่ออกชนิดปิดฟ้าบังดินบินออกจากหอบุพผาพิรุณ
ในทันที หลังจากปีศาจกษัตราเทียนเผิงบินออกไปแล้ว ด้านนอก
พลันเงียบสงบลง

“เออละ เวลานี้ควรสงบลงได้แล้ว ” จีคองหวูตี้มองดูทุกคน กล่าวว่
“การประชุมใหญ่สมควรดำเนินต่อไป ไม่ว่าใครก็ตามล้วนแล้วแต่
ไม่ควรก่อกวนงานประชุมในครั้งนี้ มิฉะนั้นล่ะก็ ข้าเชื่อว่าท่านหุต
ต้องมีคำสั่งให้จัดการอย่างแน่นอน”

ในขณะที่ จีคองหวูตี้มิท่าที่ที่ชมผู้อื่น ซึ่งเขามีความสามารถที่จะทำ
เช่นนี้ได้จริง เนื่องจากบรรดากลุ่มคนรุ่นใหม่ไม่มีใครสามารถต่อกร
กับเขาได้อยู่แล้ว ยิ่งไปกว่านั้น เวลานี้ยังมีผู้เฒ่าแก่่าประจำปีมาประจำ
อยู่ที่เมืองพุทธะด้วยตนเอง ใครเล่าจะหาญกล้ายุ่งกับเขาท่าคองของ
พวกเขา กล้าเป็นศัตรูกับพวกเขา?

จีคองหวูตี้มองก็จงใจทำดีต่อพรรคเซียนเหิน เนื่องจากหากสามารถ
ได้รับการสนับสนุนจากพรรคเซียนเหิน ย่อมจะเป็นประโยชน์อย่าง
ยิ่งต่อเขาในอนาคต

“คำพูดนี้กล่าวได้ถูกต้อง ไม่ว่าจะเป็นใครก็ตาม ไม่ควรมาทำให้
การประชุมในครั้งนี้ต้องวุ่นวาย! ” เป่าจู้เหรินหวงกล่าวเสียงห่มต่ำ
ว่า “มิฉะนั้นจะต้องถูกกำจัดออกไป”

เวลานี้ทุกคนต่างเข้าใจ ลึกลงหัวใจแบเป่าจู้เหรินหวางอยู่เป็นแนวร่วมเดียวกัน พวกเขาต่างคบหากับพรรคเซียนเหิน

เวลาเดียวกันนี้เอง หูตพรรคเซียนเหินที่นั่งอยู่ตำแหน่งประธาน จ้องมองหลี่ซวงเหยียนและเงินเป่าเจียวแล้วกล่าวว่า "หากทั้งสองท่านจะกล่าวแสดงความขอโทษกับทุกๆ คนที่อยู่ ณ ตรงนี้ ข้าเชื่อว่าทุกคนต้องยอมให้อภัย และถือว่าไม่มีเรื่องอะไรเกิดขึ้น..."

"โครม..." หูตพรรคเซียนเหินพูดยังไม่ทันจบคำ ท้องฟ้าพลันดำมืด ปรากฏเงาที่ดำหมื่นร่างหนึ่งกระแทกลงกับพื้นอย่างแรง ทำเอาพื้นดินถูกกระแทกจนกลายเป็นหลุมขนาดใหญ่ขึ้นมา ผู้คนต่างตกใจจนทยอยกันถอนหลังออกไป

"ปีศาจกษัตราเทียนเผิง..." ทุกคนจ้องมองไปยังสิ่งนั้น และเห็นชัดเจนว่าเจ้าสิ่งทีหล่นลงจากท้องฟ้ากระแทกพื้นก็คือปีศาจกษัตราที่บินออกไปก่อนหน้านี้เอง

ในขณะนี้ ร่างกายที่ใหญ่โตมโหฬารของปีศาจกษัตราเทียนเผิงถูกหุ้มลงกับพื้น จนพื้นดินตรงนั้นแตกกระจาย เลือดสดๆ ไหลรินอย่างช้าๆ ไปตามรอยแตกร้าวของพื้น ขณะที่บนตัวของปีศาจกษัตราเทียนเผิงมีคนยืนอยู่คนหนึ่ง

คนผู้หนึ่งยืนอยู่บนหลังของปีศาจกษัตราเทียนเผิง ทำให้ปีศาจกษัตราเทียนเผิงลุกขึ้นมาไม่ได้ เหตุการณ์เช่นนี้สะท้อนให้เห็นถึงความยิ่งใหญ่ เป็นที่ทราบกันดีว่า ปีศาจกษัตราเทียนเผิงคือทัพหน้าของผู้เฒ่าเก้ากระบี่ เคยติดตามราชันเซียนท่าคงเกรียงไกรไปทั่วหล้า นับเป็นปีศาจกษัตราที่ยอดเยี่ยมคนหนึ่ง มาวันนี้กลับต้องถูกคนอื่นเหยียบบอยอยู่บนหลัง

“พุทธะชั่วร้าย!” “ไม่รู้ว่าเสียงของใครที่ร้องเสียงแหลมออกมา และตกใจจนหน้าถอดสีเมื่อได้เห็นคนที่ยืนอยู่บนตัวปีศาจกษัตราเทียนเผิงได้อย่างชัดเจน

“พุทธะชั่วร้าย...” “ไม่ว่าใครก็ตามก็ต้องมีสีหน้าที่แปรเปลี่ยนไปเมื่อเห็นหน้าคนที่ยืนอยู่บนหลังของปีศาจกษัตราเทียนเผิงได้อย่างชัดเจนแล้ว เวลา นี้ไม่ว่าจะเป็นฉิ่งหวู่ตี้ จ้านซือ หลินเทียนตี้ ทั้งหมดลุกขึ้นยืนในทันที

ทุกคนต่างก็รู้ว่า พุทธะชั่วร้ายถูกเขาหลิงซานขับออกไปแล้ว โดยหลบออกไปจากเมืองพุทธะอย่างเงียบๆ ไม่นึกเลยว่า พุทธะชั่วร้ายได้หวนกลับมาแล้วในวันนี้ อีกทั้งพลังที่กลับมาถึงก็จัดการเหยียบปีศาจกษัตราเทียนเผิงเอาไว้ใต้ฝ่าเท้า ออกจะอหังการเกินไปแล้ว กระมัง

สีหน้าของจิ้งหวูตี้พลันเปลี่ยนไปอย่างมาก กระทั่งเรียกได้ว่าสีหน้าของเขาเวลานี้ดูไม่ฉืดเลยจริงๆ ปีศาจกษัตราเทียนเผิงคือทัพหน้าที่ทรงพลังมากที่สุดของเขาท่าคง วันนี้กลับถูกพุทธะชั่วร้ายเหยียบบอยู่ใต้เท้าต่อหน้าผู้คนทั่วหล้า

ปีศาจกษัตราเทียนเผิงในเวลานี้พยายามจะลุกขึ้น แต่หลี่ซีเยที่อยู๋ในร่างของพุทธะชั่วร้ายกลับยกเท้าเหยียบลงบนคอหอยของเขา ได้ยินเสียงดัง “คร้าก” เป็นเสียงของกระดูกที่แตกหัก ปีศาจกษัตราเทียนเผิงร้องลั่นด้วยความเจ็บปวด

เสียงร้องอันน่าเวทนานี้เมื่อกระทบกับโสดประสาทของทุกคนแล้วต่างรู้สึกหวาดกลัวยิ่งนัก รู้สึกเหมือนปวดไปกับเขาด้วย

“จงหมอบนิ่งๆ อยู่ตรงนี้ หาไม่แล้ววันนี้ข้าก็จะตุนซุปนกสักขามมาตี” หลี่ซีเยเหยียบคอหอยของปีศาจกษัตราเทียนเผิงจนแหลก ทำให้ปีศาจกษัตราเทียนเผิงไม่สามารถกระดิกตัวได้อีกต่อไป

“พุทธะชั่วร้าย เจ้ามันกำเริบเสิบसानมากเกินไปเสียแล้ว” จิ้งหวูตี้อดที่จะร้องกล่าวออกไป

การที่พุทธะชั่วร้ายจัดการเหยียบคอหอยของปีศาจกษัตราเทียน
เผิงฉวนแหลกต่อหน้าทุกคนหัวหล้าเช่นนี้ เท่ากับเป็นการตบหน้า
เขาทำคงของพวกเขาอย่างแรง

อย่างไรก็ตาม หลี่ซีเยชี้คร้านจะมองหน้าจิ้งหวูตี้อีก กระโดดลงมา
จากตัวของปีศาจกษัตราเทียนเผิง มองดูหูดของพรรคเซียนเหิน
ด้วยท่าทีเอ้อระเหย กล่าวว่า “จะให้คนข้างกายของข้ากล่าวคำขอ
โทษ ก็ต้องชั่งน้ำหนักตัวเองให้ดีเสียก่อน เอาคั่นฉ่องส่องดูตัวเอง
เสียก่อนว่าเป็นตัวอะไร”

คำพูดเช่นนี้ของพุทธะชั่วร้ายทำให้หลายคนมองหน้ากันและกัน
หลายคนยังคงไม่เข้าใจว่าคำพูดของหลี่ซีเยหมายความว่าอะไร

หลี่ซีเยได้กำมือเรียกหลี่ซวงเหยียนและเงินเป่าเจียว กล่าวว่า “นั่ง
หนูเข้ามานี้ ให้คุณชายของพวกเขาเจ้าดูซิว่าเป็นใครกันที่รังแกพวก
เจ้า ให้คุณชายออกหน้าแทนพวกเจ้าเอง”

หลี่ซวงเหยียนและเงินเป่าเจียวไม่กล่าวมากความ ก้าวเดินไปยืน
อยู่ด้านหลังของหลี่ซีเยทันที

“ฮ่า ฮ่า...” เวลาที่ ปิงอวี เชียพลันตบมือชอบใจ หัวเราะก๊ากกล่าวว่า “ข้ารู้อยู่แล้วว่าหลวงจีนปลอมเป็นเจ้า ไ้อ์หนุเหมิน”

“ถูกต้อง” หลีชียेमองดูปิงอวี เชียและเผยให้เห็นรอยยิ้ม กล่าวอย่างเอื่อระเหยาว่า “ล่าสุดเริ่มรู้สึกเบื่อกับการเป็นพุทธองค์แล้วละ สมควรแปรเปลี่ยนสถานะบ้างแล้ว” กล่าวขาดคำ กลับกลายเป็นร่างที่แท้จริงออกมา

“คนโหดอันดับหนึ่ง หลีชียเอ!” มีคนถึงกับร้องเสียงหลงออกมาเมื่อได้เห็นร่างที่แท้จริงของหลีชียเอ

ในเวลา นี้ ทุกคนต่างล้องมองกันตาค้าง แทบไม่ยากเชื่อสายตาของตนเอง แม้แต่พวกของฉิ่งหวู่ตี้ก็รู้สึกงุนงงไปทันที

“พุทธะชั่วร้ายก็คือคนโหดอันดับหนึ่งหลีชียเอ!” มีผู้ที่พิมพ์ำออกมา ขำวนี้สำหรับผู้คนจำนวนมากแล้ว พวกเขาอยากที่จะยอมรับได้ในเวลาอันสั้นนี้

สำหรับพวกของฉิ่งหวู่ตี้ นั้น ท่าทีของพวกเขาเวลานี้ดูไม่ผิด พวกเขายินดีพ่ายแพ้ให้กับพุทธะชั่วร้ายยังจะดีกว่าเสียอีก แต่ต้องไม่ใช่พ่ายแพ้ให้กับคนโหดอันดับหนึ่งหลีชียเอ

บรรดาผู้ที่อยู่ในเหตุการณ์จำนวนมากนั้น มีเพียงหมยชูเหยาที่ยังคงนั่งอยู่ที่ตรงนั้นอย่างเป็นปกติ หลังจากที่หลี่ชีย่มาถึง นางก็คาดการณืได้แล้วว่าจะเกิดเรื่องอะไรขึ้น

หลังจากมองดูทุกคนแล้ว หลี่ชีย่ยิ้มอย่างเอ้อระเหยและเอ่ยขึ้นช้าๆ ว่า "ที่ควรชำระวันนี้ข้าจะได้ชำระเสียที" จากนั้น สายตาของเขาตกไปอยู่บนตัวของเป่าจู้เหรินหวง

"เมื่อครู่มีคนพูดว่า เป่าเจียวของข้าเป็นศิษย์ของกายวิเศษเทวะงี้เงาอะไรของเจ้า" ครั้นเอ่ยถึงตรงนี้แล้ว หลี่ชีย่พูดอย่างเชื่องช้าว่า "เวลานี้ ข้าขอย้ำอีกครั้งตรงนี้ อย่าได้ทำเอาดีให้กับตัวเอง คำพูดนี้ ข้าจะพูดเพียงครั้งเดียวเท่านั้น ถ้าหากคราวหน้า กายวิเศษเทวะของพวกเจ้ายังคงเล่นตลกอีกสักที ข้าจะไปที่สำนักกายวิเศษเทวะของพวกเจ้าด้วยตนเองสักครั้ง ทำลายสำนักกายวิเศษเทวะของพวกเจ้าเสีย!"

คำพูดเช่นนี้พลันทำให้สีหน้าของเป่าจู้เหรินหวงปั่นยากสุดๆ หลี่ชีย่ประกาศต่อหน้าผู้คนที่ว่าหลี่ชีย่จะทำลายสำนักกายวิเศษเทวะของเขา นี่หาใช่เพียงแค่ตบหน้าสำนักกายวิเศษเทวะอย่างแรงเท่านั้น แต่เป็นการทำให้สำนักกายวิเศษเทวะของพวกเขาต้องอับอาย

เป่าจู้เหรินหวงในฐานะเจ้าสำนักกายวิเศษเหวะยอมไม่สามารถอด
กลั้นต่อเรื่องนี้ได้อยู่แล้ว เขาตวาดออกมาว่า “ไม่ว่าเจ้าจะเป็น
พุทธะชั่วร้ายหรือหลี่ซีเย แต่ คำพูดของเจ้ามันอวดดีเกินไปแล้วยัง
เหยียดหยามสำนักกายวิเศษเหวะของข้า ข้า...”

“ในเมื่อเจ้าฟังคำข้าแล้วไม่เข้าใจ เช่นนั้นแล้ว ข้าจะสอนเจ้าเองว่า
ทำอย่างไรถึงจะฟังคำข้าแล้วเข้าใจ” หลี่ซีเยกล่าวตัดบทเป่าจู้เหริน
หวง ยื่นมือไปคว้าตัวเป่าจู้เหรินหวงทันที

“เปิด!” เป่าจู้เหรินหวงคำรามเสียงดัง พลันปะทะกายเหวะสยบอเวจี
ออกมา สยบเหล่าชั้นฟ้า ทำลายสรรพวิชา ยกเท้าข้างหนึ่งขึ้นมา
อาศัยกำลังจากดวงดาวนับล้านล้านดวงเข้าบดขยี้หลี่ซีเย

ในเวลานี้ เสียงตุ้มตามดังขึ้นไม่ขาด ภายใต้อกายเหวะสยบอเวจีของ
เป่าจู้เหรินหวง อากาศธาตุที่ว่างเปล่าพลันแตกละเอียดดัง “ปัง”

แต่ทว่า จังหวะเสียง “ปัง” ที่ดังขึ้น ในพริบตาเดียวนั้นเองหลี่ซีเยได้
คว้าขาอ่อนลของเป่าจู้เหรินหวงเอาไว้ได้ เป็นที่ทราบกันดีว่า กาย
เหวะสยบอเวจินั้นจะมีน้ำหนักไร้ขีดจำกัด โดยเฉพาะกับเป่าจู้เหริน
หวงที่บรรลุกายเซียนชั้นกลาง น้ำหนักสำหรับเท้าข้างหนึ่งของเขา

เหมือนน้ำหนักของดวงดาวนับล้านล้านดวงอย่างนั้น แต่นาทีนี่หลี่
ซีย่กลับสามารถจับน้องขาของเป่าจู้เหรินหวงเอาไว้ได้

“โครม...โครม...โครม...” ขณะที่ทุกคนยังไม่ทันได้สติกลับมา หลี่
ซีย่ได้ยกตัวเป่าจู้เหรินหวงขึ้นมาแล้วจับฟาดลงกับพื้นอย่างแรง
แบบไม่ยั้ง ฟาดซ้ายฟาดขวา ฟาดไปข้างหน้าฟาดกลับหลัง สลับ
ไปมาครั้งแล้วครั้งเล่าจนพื้นดินบริเวณนั้นแตกละเอียด!

แม้ว่ากายเทวะสยบอเวจีจะมีความแข็งแกร่งมาก แต่ทว่า
ภายใต้การฟาดอย่างแรงเช่นนี้ เป่าจู้เหรินหวงถูกฟาดจนเลือดอาบ
ทั่วตัว

“เป็นไปไม่ได้...” ทุกคนต่างรู้สึกตื่นตระหนกจนหน้าถอดสี และมี
คนอดที่จะร้องออกมาไม่ได้

เป็นที่รับรู้ของทุกคนว่า กายเทวะสยบอเวจินั้นมีน้ำหนักไร้ขีดจำกัด
ไม่มีใครสามารถยกกายเทวะสยบอเวจีขึ้นมาได้ แต่ทว่า มาวันนี้
เป่าจู้เหรินหวงที่สำเร็จกายเทวะสยบอเวจีขึ้นกลางกลับถูกหลี่ซีย่
จับตัวหัวขึ้นมรากับเป็นลูกเจี๊ยบตัวหนึ่งที่ไร้ซึ่งน้ำหนัก

อย่างไรก็ตาม ไม่มีใครรู้ว่ากายเขียนท่าหลี่ชียเอ๋ไฉ่อยู่คือกายขวาน
หลายฟ้า หากจะกล่าวว่กายเหวะสยบอเวฉินั้นมีน้ำหนักรั
ชืดจ่ำกััด เช่นนั้นแล้ว กายขวานหลายฟ้าก็คือพะกำล้งไร้ชืด
จ่ำกััด กายทั้งสองจะเป็นคู่ปรับกัน

แต่ทว่า เคล็ดกายที่เป่าจู้เหรินหวงฝีกนั้นกลับห่างชั้นกับเคล็ดกาย
ที่หลี่ชียเอ๋ฝีก เมื่อเปรียบเทียบกับกายขวานหลายฟ้าของหลี่ชียเอ๋แล้ว
กายเหวะสยบอเวฉิของเป่าจู้เหรินหวงกลับกลายเป็นฝ่ายเสียเปรียบ
มีแต่โดนอัดสถานเดียวเท่านั้น

“ด้วยความเร็วเพียงเท่านี้ก็กล่ำมาอวดเบ่ง” หลี่ชียเอ๋จับเป่าจู้เหริน
หวงฟาดกับพื้นครั้งแล้วครั้งเล่า จนพื้นดินทั่วทั้งบริเวณนั้นมีแต่
เลือด

เป็นเรื่องที่ชัดเจนว่ กายเหวะสยบอเวฉิของเป่าจู้เหรินหวงนั้นไร้ผู้
ต่อกร แต่ทว่า ความเร็วของเขาไม่เพียงพอกัก็เป็นเรื่องชัดเจน
เช่นกัน และมันก็คือหนึ่งในจุดอ่อนของกายเหวะสยบอเวฉิ เป็น
ความจริงที่กายเหวะสยบอเวฉินั้นมีน้ำหนักรัชืดจ่ำกััด แต่ ด้าน
ความเร็วกลับพ่ายแพ้ให้กับกายเขียนอื่น ๆ !

ตอนที่ 1057 เลือดสาดอย่างรวดเร็ว

<https://novel-lucky.com>

ในที่สุดหลี่ชีย่จัดการฟาดเป่าจู้เหรินหวงเสียน่วม หายใจ รวยรินลึงได้เลิก กล่าวอย่างช้าๆ ว่า “กลับไปบอกกล่าวต่อสำนัก กายวิเศษเหวะของเจ้า ต่อไปหากกายวิเศษเหวะกล้าพูดถึงเรื่อง ของเป่าเจียวอีกสักที ข้าจะทำลายสำนักกายวิเศษเหวะด้วยตนเอง”

ขาดคำ จัดการเหวี่ยงร่างของเป่าจู้เหรินหวงออกไป “ตูม... ตูม...ตูม...” เสียงที่ดังสะเทือนฟ้าดินดังขึ้นต่อเนื่อง เป่าจู้เหรินหวง ถูกเหวี่ยงไปไกลมาก ร่างของเขาชนเข้ากับภูเขาหลายลูก ตีติดต่อกันไป แล้วจึงหายไปจากสายตา

ทุกคนต่างรู้สึกหวาดกลัวยิ่งนัก ดั่งจ๊กฉั่นในหน้าหนาวเมื่อ เห็นผู้ซึ่งดำรงอยู่ในฐานะไร้ผู้ต่อกรของกลุ่มคนรุ่นใหม่เช่นเป่าจู้เหรินหวง ถูกหลี่ชีย่จับโยนออกไปเหมือนดั่งโยนทิ้งขยะอย่างนั้น ทำให้ทุกคนต้องจ้องมองดูหลี่ชีย่ด้วยความหวั่นเกรง

จะเป็นพุทธะชั่วร้ายก็ดี คนโหดอันดับหนึ่งก็ช่าง หลี่ชีย่ก็ดูร้ายเช่นนี้แหละ เรียกได้ว่าเทพขวางทางสังหารเทพ มารขวางทางทำลายมาร ใครก็ขวางทางของเขาไม่ได้

หลังจากจัดการกับเป่าจู้เหรินหวงแล้ว หลี่ชีย่เอามือสัมผัสกัน สายตาพลันไปตกอยู่บนตัวของเทพธิดาเหินฟ้า

หลายคนรู้สึกหัวใจเต้นกระตุกทีหนึ่งเมื่อเห็นภาพนี้ ทุกคนเข้าใจเป็นอย่างดีว่าหลี่ชีย่ได้พุ่งเป้าไปที่ตัวของเทพธิดาเหินฟ้าให้แล้ว

เริ่มจากการจัดการกับเป่าจู้เหรินหวง เวลานี้ก็จะเป็นศัตรูกับพรรคเซียนเหินอีก ช่างเป็นพฤติกรรมที่ยโสเพียงใด มันเป็นลักษณะของการไม่เห็นสิ่งใดอยู่ในสายตาซัดๆ

“อิม เป็นความจริงที่ข้าได้รับปากกับหลวงจีนกลุ่มนั้นของเขาหญิงสาว พวกเขาต้องการความสงบในการสวดมนต์ไหว้พระ ข้าเองก็จะไม่ไปรบกวนพวกเขา” หลี่ชีย่กล่าวท่าที่เฉยเมยว่า “น่าเสียดายกลับมีคนคิดว่าข้าได้กลายเป็นลูกพลับนึ่งๆ เสียแล้วจะบิบอย่างไรก็ได้ ข้าได้ยินมาว่ามีคนให้ค่าหัวของข้า บังเอิญหัวของข้าก็อยู่บนคอพอดีเลย” กล่าวพลาง หลี่ชีย่ใช้มือตบที่คอของตัวเอง

สีหน้าของเทพธิดาเหินฟ้าเวลานี้ขาวซีด แต่ทว่า เมื่อต้องอยู่ต่อหน้าผู้คนทั่วหล้าแล้วนางจะอ่อนแอไม่ได้ ยิ่งไปกว่านั้น นาง

ยังมีพรรคเซียนเหินคอยหนุนหลังอยู่ เมื่อคิดถึงอาเชยอยู่ข้างๆ ตนแล้วพลันทำให้มีใจกล้าขึ้นมาทันที ตวาดเสียงน่าเกรงขามว่า “เจ้าคนแซ่หลี่ อย่าได้สามหาหากเจ้ากล้าทำสิ่งชั่วร้าย ทำร้ายผู้คนไปทั่วหล้า เช่นนั้นแล้วผู้คนทั่วหล้าปล่อยเจ้าเอาไว้ไม่ได้ พรรคเซียนเหินก็ปล่อยเจ้าเอาไว้ไม่ได้ เมื่อถึงเวลานั้น เกรงว่าไม่เพียงเจ้าเท่านั้นที่ต้องตายอย่างไรที่ฝั่ง แม้แต่สำนักโบราณสี่เหยียนก็ต้องถูกทำลาย...”

“เอิก...” เทพธิดาเห็นฟ้ายังไม่ทันกล่าวจบคำ พลันถูกมือข้างหนึ่งบีบคอและจับหัวขึ้นสูงจากพื้น หลี่ซิเย่ใช้มือข้างหนึ่งเค้นคอของนางเอาไว้ทำให้ไม่สามารถกระดิกตัวได้

ความไวของหลี่ซิเย่รวดเร็วเหลือเกิน เร็วจนไม่มีใครสามารถเห็นได้ชัดเจน แม้แต่กองทัพแมงป่องราตรีที่ยืนอยู่ด้านหลังหุดพรรคเซียนเหินคิดจะช่วยเหลือแต่ก็ไม่ทันการเสียแล้ว

“คนอย่างข้าชมชอบคนอื่นเอาอกเอาใจและชอบให้คนอื่นยกยอปอปั้น บางครั้งก็ชอบฟังคนอื่นด่าข้า บอกตามตรงเลยนะ หากเจ้าด่าข้าเป็นพวกโง่เง่าเต่าตุ่น ด่าข้าเป็นเจ้าเดรัจฉานน้อย ข้าสามารถทำเหมือนไม่ได้ยินและถือว่าเจ้านั้นกำลังพ่ายลมก็ได้” หลี่ซิเย่กล่าวอย่างช้าๆ ขณะที่มือข้างหนึ่งบีบเค้นคอของเทพธิดาเห็นฟ้าเอาไว้

“แต่ว่าละนะ หากว่ามีคนมาชมชู่ซ่า ซ้ำก็จะรู้สึกไม่สบ
อารมณ์แล้วละ เมื่อซ้ำไม่สบอารมณ์ก็จะเล่นยากแล้ว ไม่แน่มันซ้ำ
อาจทำลายล้างเขาทั้งตระกูล!” ครั้นหลี่ชียเอากล่าวถึงตรงนี้แล้ว ได้
จ้องมองเทพธิดาเห็นฟ้าอย่างเยือกเย็น

“อาเขย ช่วยซ้ำด้วย...” เวลานี้ เทพธิดาเห็นฟ้าที่ถูกหลี่ชียเอ
บีบคั้นคอเอาไว้เริ่มรู้สึกหวาดกลัวให้แล้ว นางรู้สึกเหมือนว่าเทพ
แห่งความตายกำลังกวักมือเรียกนางอยู่อย่างนั้น

“ผู้เยาว์ รีบปล่อยตัวนางเสีย จะได้ไม่เดือดร้อน” เวลานี้ ทูต
พรรคเซียนเห็นได้ตวาดออกมา

หลี่ชียเอยังคงคั้นคอของเทพธิดาเห็นฟ้าเอาไว้ มองหน้าทูต
พรรคเซียนเห็นด้วยท่าที่เฉยเมย กล่าวว่า “ถ้าหากซ้ำไม่ปล่อย
ละ?”

“สังหารศิษย์ของพรรคเซียนเห็นเป็นโทษตาย!” ทูตพรรค
เซียนเห็นกล่าวเสียงหุ้มต่าว่า “หากว่าเจ้าปล่อยตัวนาง พวกเรา
สามารถไม่ถือสาหาความก็ได้”

“ถูกต้อง...” เทพธิดาพลันรู้สึกมีใจฮึกเหิมขึ้น เมื่อได้ยินหูดพรอคเซียนเห็นสนับสนุนตัวเองเช่นนี้ อดที่จะกล่าวไม่ได้ว่า “ข้าคือศิษย์ของพรอคเซียนเห็น...”

“คร้าก...” เทพธิดาเห็นฟ้ากล่าวยังไม่ทันจบ นางก็ถูกหลี่ชีย่จับหักคอเสียแล้ว

แต่เดิมดวงตาของเทพธิดาเห็นฟ้าที่งดงาม เวลานี้กลับเบิกโพลง ก่อนนางจะตายก็ยังคงไม่เข้าใจว่าเหตุใดตัวเองต้องมาตายในลักษณะเช่นนี้ เลือดในกายของนางมีความฮึกเหิมในการที่จะทำการใหญ่ นางยังวาดฝันว่าได้เข้าร่วมกับพรอคเซียนเห็น ได้เป็นตัวแทนของพรอคเซียนเห็น เป็นผู้สั่งการและปกครองแดนมนุษย์กษัตรา!

ภาพนี้ได้สร้างความงงกับคนทุกคน หูดของพรอคเซียนเห็นได้ยอมรับแล้วว่าเทพธิดาเห็นฟ้าคือศิษย์ของพรอคเซียนเห็นแล้ว นั้นย่อมหมาความว่าเทพธิดาเห็นฟ้าต้องได้เข้าร่วมเป็นศิษย์ของพรอคเซียนเห็นอย่างแน่นอน

เอาละสิ เวลานี้หลี่ชีย่กลับหักคอเทพธิดาเห็นฟ้าโดยพลัน และเป็นการสังหารศิษย์ของพรอคเซียนเห็นต่อหน้าผู้คนทั่วหล้า ช่างเป็นเรื่องที่ยโสเพียงใด เป็นความอหังการเช่นใด!

เป็นการท้าทายต่อพรรคเซียนเหิน ซึ่งไม่มีใครสามารถยโส
ได้มากไปกว่าหลี่ชีย่อกแล้ว แม้แต่สุดยอดดาวรุ่งอย่างพวกจี้คง
หวูตี้ก็ไม่กล้าท้าทายพรรคเซียนเหิน แต่หลี่ชีย่กลับไม่ได้สนใจ
เขาจะท้าทายต่อพรรคเซียนเหินในลักษณะเช่นนี้แหละ

“หาเรื่องซ้ำ ต่อให้เป็นลูกสาวราชันเซียนก็ฆ่าตามระเบียบ
ไม่มีละเว้น” หลี่ชีย่โยนศพของเทพธิดาเหินฟ้ากับพื้นอย่างนั้น
กล่าวด้วยท่าทีเอ้อระเหย

เป็นความอหังการที่สรรหาคำโถมาเปรียบเปรยไม่ได้ ทำให้
หลายคนรู้สึกเสียวสันหลังวาบแต่ไม่มีใครกล้าพูดอะไรออกมา
เพราะก่อนหน้านี้ไม่นาน คนโหดอันดับหนึ่งก็เคยสังหารลูกสาว
ราชันเซียน...เทพพายุคะนองมาแล้ว

“แว้งค์...” เสี่ยววินาทีขณะที่หลี่ชีย่กำลังพูดและไม่ทันระวัง
ตัว ปราบกฏประกายเย็นเยือกแฉกแวบขึ้นมาสายหนึ่ง พุ่งเข้าหาหลี่
ชีย่หมายเจาะเข้ากลางหน้าผากอย่างรวดเร็ว หวังสังหารหลี่ชีย่
ในทันที

การจู่โจมนี้รวดเร็วเหลือเกิน เร็วจนกระทั่งผู้คนมองไม่เห็น และผู้ที่ลงมือก็คืออองเทพแมงป่องราตรีนั่นเอง เขาอาศัยจังหวะ เสี้ยววินาทีนี้ลอบจู่โจมต่อหลี่ชียเอ่ แม้ว่าเทพธิดาเห็นฟ้าได้ตายไปแล้วก็จริง แต่หุตพรรคเซียนเห็นยังอยู่ หากว่าเขาสามารถลอบสังหารหลี่ชียเอ่ได้สำเร็จ ว่าไปแล้วย่อมเป็นเรื่องดีสำหรับเขา

“ระวัง...” เนินเป่าเลี้ยว และหลี่ซวงเหยียนต่างร้องอุทานออกมาด้วยความตกใจ แต่ทุกอย่างสายเกินไปเสียแล้ว

“ปู...” เลือดสดๆ แตกกระจาย หน้าผากระหว่างคิ้วทุกยงจนทะเล แต่ที่ทะเลหาใช่หน้าผาของหลี่ชียเอ่ แต่เป็นกลางหน้าผาของอองเทพแมงป่องราตรี

ดวงตาของอองเทพแมงป่องราตรีเบิกโพลง เขาไม่เห็นเห็นว่าเป็นใครกันที่ทิ่มแทงหน้าผาของเขาจนทะเล ฝ่ายตรงข้ามอาศัยความเร็วที่มากกว่าเขาเป็นร้อยเท่า ทั้งยังแม่นยำกว่าเขาเป็นร้อยเท่า ไม่มีกระบวนท่าใดๆ ไม่ได้อาศัยเคล็ดวิชาอะไร เป็นการแทงเข้าไปตรงๆ อย่างธรรมดา ฉับพลันก็สามารถฝ่าแนวป้องกันของเขาทั้งหมด เต็ดชีพในจังหวะเดียว!

เวลานี้เองทุกคนจึงมองเห็นอย่างชัดเจนว่าคนที่ลงมือเป็นคนเหล็กคนหนึ่ง หัวทั้งร่างของเขาถูกประกอบขึ้นมาจากชิ้นส่วนที่

มีความละเอียดล่ำมามากๆ มีเพียงส่วนของศีรษะเท่านั้นที่เป็นศีรษะคนจริงๆ

คนที่ลงมือโดยพลันก็คือเหรินหวังนั่นเอง ต่อให้เป็นอ่องเทพเมื่อต้องเปรียบเทียบกันนับว่ายังห่างชั้นกันมาก ดังนั้นเขาจึงสามารถสังหารอ่องเทพแมงป่องราตรีได้จากการลงมือครั้งเดียว

“แคว่ก...” เลือดสดๆ ฟุ้งกระจาย เहरินหวังจัดการดึงเอาหัวของอ่องเทพแมงป่องราตรีพร้อมกับกระดูกสันหลังออกมาทิ้งวางแล้วโยนลงกับพื้น ท่าทีของเขาเย็นชาปราศจากความรู้สึกใดๆ ทั้งสิ้น

ตั้งแต่ต้นจนจบ หลี่ชียเอ่ไม่ได้กระตุกกระท้างหนึ่งตาด้วยซ้ำ เขายังคงยืนอยู่ตรงนั้นอย่างเงียบๆ

ทุกคนต่างกลั่นลมหายใจเอาไว้ ฐานะความเป็นอ่องเทพคนหนึ่งกลับกลายเป็นเหมือนดั่งลูกไก่ตัวหนึ่งถูกเขาเชือด ช่างเป็นภาพที่น่ากลัวเหลือเกิน เป็นภาพที่ทำให้ขนลุกขนพอง ผู้ดำรงไว้ซึ่งเหมือนคนเหล็กที่อยู่ตรงหน้าช่างน่ากลัวเพียงใด!

“ทันทีที่เจ้าออกมาทำให้พวกเสือสิงห์กระทิงแรดตกใจวิ่งหนีจนหมดสิ้นแล้วละ” หลี่ซีเยกล่าวพร้อมกับสายหัวเบาๆ

เหรินหวังไม่ได้กล่าวสิ่งใดออกมา เพียงยืนนิ่งอยู่ข้างกายหลี่ซีเยด้วยท่าทีเย็นชา กวาดสายตาของเขามองไปบนห้องฟ้าที่ว่างเปล่า และไม่มีคำใดๆ หลุดออกจากปากของเขา

หลี่ซีเยเดินตรงเข้าไปหาทูตของพรรคเซียนเหินอย่างช้าๆ สีหน้าของทูตพรรคเซียนเหินเคร่งเครียดขึ้น เขากล่าวน้ำเสียงน่าเกรงขามว่า “ผู้เยาว์ เจ้าคิดจะทำอะไร?”

หลี่ซีเยจ้องมองทูตพรรคเซียนเหินแล้วยิ้มกล่าวว่า “อันที่จริง เจ้ากับข้าไม่เคยมีเรื่องแค้นเคืองต่อกัน เจ้าไม่รู้จักข้า ข้าก็ 모르จักเจ้า เดิมทีเจ้ากับข้าน่าจะอยู่ด้วยกันโดยไม่มีเรื่องใดๆ เกิดขึ้น น่าเสียดายข้าได้ยินคนเขาบอกว่า เจ้านะให้ท้ายพรรคทเวะฟ้าเพื่อจัดการสำนักโบราณสี่เหยียนของข้า เมื่อเป็นเช่นนี้มันก็จบด้วยเกล้าจริงๆ คนอย่างข้ายากที่จะมีความปราณีต่อศัตรูเสมอมา”

สีหน้าของทูตพรรคเซียนเหินแปรเปลี่ยนไป แต่เขายังคงสงบสติอารมณ์เอาไว้ได้ เอ่ยขึ้นช้าๆ ว่า “หากว่าเจ้าคิดจะสลายบุญคุณความแค้นนี้ เจ้าสมควรนั่งลงพูดคุยกันดีๆ ไม่ใช่มาข่มขู่ข้า! พรรคเซียนเหินของข้าไม่เคยยอมรับการข่มขู่ของคนอื่น...”

“ฉีก...” หุตพรรคเซียนเหินยังพูดไม่ทันจบ มือข้างหนึ่ง
ของหลี่ซีเยพลันทิ่มเข้าไปในอกของเขา ทักษะยุทธ์ของเขายังห่าง
ชั้นมากหากเทียบกับอ่องเทพแมงป่องราตรี ถึงแม้เขาจะเป็นถึงหุต
ของพรรคเซียนเหิน แต่มันก็แค่หุตธรรมดาๆ คนหนึ่งเท่านั้น ไม่ได้
เก่งกาจอะไรสักเท่าไร!

เวลานี้หุตของพรรคเซียนเหินถึงกับก้มลงมองดูหน้าอกของ
ตน ตาเบิกโพลง เขาไม่อยากเชื่อเลยว่าด้วยฐานะหุตของพรรค
เซียนเหิน หลี่ซีเยถึงกับคิดจะฆ่าก็ฆ่าเลย โดยไม่มีวีแววบอกเหตุ
ก่อน

“ปุ...” หลี่ซีเยพลันควักเอาหัวใจของเขาออกมาทันที มองดู
หน้าเขานิดหนึ่งแล้วก็กล่าวเฉยเมยว่า “ทักษะเจ้าอ่อนด้อยเกินไป
ด้วยทักษะเพียงเท่านี้ยังหาญกล้ามาทำเต็มแรงเต็มกาต่อหน้าข้า
อย่าว่าแต่เป็นเพียงหุตธรรมดาๆ คนหนึ่งของพรรคเซียนเหินเลย
ต่อให้เป็นหัวหน้าหุตของเก้าแดนมาด้วยตนเอง ข้าก็ไม่เห็นอยู่ใน
สายตา” กล่าวพลาถโยนหัวใจในมือทิ้งไป

“ปัง” ร่างของหุตพรรคเซียนเหินล้มลงกองอยู่ตรงหน้า
เรียกได้ว่าหุตพรรคเซียนเหินนอนตายตาไม่หลับ แม้ว่าเขาเป็น
เพียงผู้ที่เพิ่งจะได้ก้าวสู่ระดับปราชญ์ทั่วไปเท่านั้น แต่เขามาแดน

มนุษย์กษัตราในฐานะเป็นตัวแทนพรรคเซียนเหิน ไม่ว่าจะเป็นผู้ใด เป็นสำนักใด หรือจะเป็นสายสำนักราชันเซียนใดก็ตาม ต่างก็ต้อง ให้เกียรติเขาอยู่สามส่วน ยิ่งไม่ต้องพูดถึงการลงมือต่อเขา

กระทั่งก่อนตาย เขายังคงไม่เข้าใจว่าแค่ผู้เยาว์คนหนึ่ง เท่านั้นไปเอาความกล้ามาจากไหนกัน ถึงได้หาญกล้าสังหารทูต ของพรรคเซียนเหินได้!

เวลานี้เวลานี้ ทุกอย่างเงียบสงบจนได้ยินกระทั่งเสียงของ เข็มที่ร่วงหล่นลงพื้น นอกจากเสียงลมหายใจที่แผ่วเบาแล้ว ก็จะไม่ได้ยินเสียงอื่นใดอีกเลย

หลี่ชีย่ก้าวเดินไปนั่งลงบนที่นั่งของทูตพรรคเซียนเหิน อย่างช้าๆ เช็ดมือทั้งสองข้างให้สะอาด มองดูผู้ที่อยู่ใน เหตุการณ์ด้วยท่าทีเหนื่อยหน่าย กล่าวว่า "ทุกคนยังมีความเห็น ต่อข้าหรือไม่? หากว่าทุกคนมีความเห็นสามารถเสนอออกมาได้ ทุกเมื่อ"

ในเวลานี้ ทุกคนต่างนั่งเงียบไม่พูดอะไร ต่างคนต่างมอง หน้ากันไปมา และมองดูหลี่ชีย่ที่อยู่ตรงหน้า ไม่ว่าจะเขาจะมีชื่อว่า พุทธะชั่วร้ายก็ดี หรือคนโหดอันดับหนึ่งก็ช่าง แต่เขาก็ได้โหด

จนถึงขั้นไม่หวั่นเกรงต่อสิ่งใดแล้ว สามารถฆ่าได้ทุกคน! แล้วใคร
เล่าจะกล้ามีความเห็นกับตัวเขาในขณะนี้?

Novel-Lucky

ตอนที่ 1058 นอกจากลำพองแล้วยังคงเป็นลำพอง

<https://novel-lucky.com>

ในขณะนี้ มีเพียงฉิ่งหวดู้ที่ส่งเสียงฮือออกมาอย่างเย็นชา เขาจ้องมองหลี่ชีย่ท่าที่หน้าเกรงขาม แม้ว่าเขาจะไม่ได้พูดอะไร ออกมาก็ตาม แต่ทว่าท่าที่นั่นบ่งบอกอย่างชัดเจน ความแค้นระหว่างพวกเขาได้ผูกกันแล้วอย่างแน่นอน

“คิดจะทำสู้กับข้าละสิ” หลี่ชีย่มองหน้าฉิ่งหวดู้ที่หนึ่ง แล้วมองไปที่พวกของจ้านซือ ยิ้มกล่าวว่า “หากต้องการทำสู้กับข้า ข้ายินดีต้อนรับทุกเมื่อ แต่ว่าจงจำเอาไว้ให้ดี ไซ้ว่าข้าจะมีเมตตาทุกครั้งเสมอไป ทางที่ดี การทำสู้กับข้าครั้งหน้าให้เตรียมโลงศพมาด้วย จะได้ไม่ต้องตายอย่างไรที่ฝัง”

สีหน้าของฉิ่งหวดู้ดูไม่ฉืดเลยเวลานี้ เขาได้ผูกศัตรูกับหลี่ชีย่มาตั้งแต่ครั้งอยู่ที่หอวิถิฟ้ามาแล้ว ก่อนหน้านี้ไม่นานเขาเกือบถูกโปรดจันต๋องควักกระตังหัวใจของตนออกมา จึงรอดพ้นเคราะห์กรรมครานั้นมาได้ มาวันนี้หลี่ชีย่ก็ได้ทำร้ายปีศาจกษัตราเทียนเฟิงจนพิการต่อหน้าธารกำนัล ความแค้นระหว่างพวกเขาทั้งสองถึงขั้นไม่สามารถสลายได้แล้ว

สุดท้ายจึงหวุดหวิดไม่ได้กล่าวคำใดออกมา แบกร่างของ
ปีศาจกษัตราเทียนเผิงขึ้นมาแล้วหันหลังจากไปทันที

ถึงแม้ว่าเพลิงแค้นภายในใจของจิ้งหวูตี้จะลุกโชน แต่เขายังคงสามารถสะกดเพลิงแค้นในอกเอาไว้ได้ การทำสู้กับหลี่ชียเอเวลานี้เป็นการกระทำที่ไม่ฉลาดเอาเสียเลย เขาเคยพ่ายแพ้มาแล้วครั้งหนึ่ง หากจะทำสู้กับหลี่ชียเออีกครั้ง เขาจำเป็นต้องมีเวลาเตรียมตัวให้พร้อมเต็มที่!

“หนทางยังอีกยาวไกล อนาคตยังมีโอกาสขอคำชี้แนะจากพี่หลี่” เวลานี้ จ้านซือก็กำลังจากไปจาก เขายังคงมั่นคงตั้งหินไม่ได้แสดงอาการโกรธเหมือนเช่นจิ้งหวูตี้

แม้ว่าจ้านซือเองก็พ่ายแพ้ต่อหลี่ชียเอเช่นกัน แต่ทว่าระหว่างพวกเขาไม่ได้มีความแค้นที่ต้องตายไปข้างหนึ่ง เขากลับทำใจได้ว่า แพ้ชนะเป็นเรื่องปกติสำหรับผู้นำเพ็ญตน ดังนั้นเขาจึงสามารถกล่าวกับหลี่ชียเอด้วยน้ำเสียงที่เป็นปกติ

หลี่ชียเอมองดูจ้านซือแล้วเพียงพยักหน้านิดหนึ่ง กล่าวว่า “ถ้าหากเป็นการศึกษาซึ่งกันและกันบ้างข้าไม่ยังงี้ก็ได้ แต่หากว่าเจ้าคิดแย่งชิงชะตาฟ้าล่ะก็ ยังคงเป็นคำเมื่อครู่ ทางที่ดีควรเตรียมโลงศพมาให้พร้อม วิถีแห่งชะตาฟ้า ไม่ใช่เจ้าตายก็คือข้าม้วย”

จ้านซือทอดถอนใจออกมาเบาๆ ไม่ได้กล่าวสิ่งใดหัน
หลังจากไปทันที เขาเป็นดาวรุ่ง ย่อมฟังออกถึงคำพูดของหลี่ซีเย
ความจริงแล้วทุกยุคสมัยที่ผ่านมาก็เป็นดังนี้ วิถีแห่งชะตาฟ้าไม่มี
คำว่าสหาย ชะตาฟ้ามีเพียงหนึ่งเดียว ถ้าไม่ออกจากเวทีการแย่ง
ชิงชะตาฟ้า ก็ต้องเป็นดังที่หลี่ซีเยกล่าวเอาไว้ ไม่ใช่เจ้าตายก็คือ
ข้าม้วย

หลังจากจ้านซือไปจาก หลินเทียนตี้ก็ตามไป ทำมือ
ประสานกับหมัดกล่าวว่า "ทุกสิ่งยังคงอยู่ไม่แปรเปลี่ยน พี่หลี่วัน
หน้าค่อยพบกันใหม่"

หลี่ซีเยถึงกับเผยให้เห็นรอยยิ้มมองดูหลินเทียนตี้ กล่าว
อย่างเอ้อระเหยว่า "เจ้านับว่าเป็นคนที่อดกลั้นได้ดีมากคนหนึ่ง"

คนอื่นฟังแล้วอาจจะไม่เข้าใจว่าหลี่ซีเยหมายถึงอะไร แต่
หลินเทียนตี้ฟังรู้ เขาเพียงหัวเราะด้วยท่าทีที่สง่างามแล้วไม่กล่าวสิ่ง
ใดอีก ล่องลอยจากไป

จากนั้นติดตามด้วยไปเจียนเงิน นางเพียงมองหน้าหลี่ชียเออย่างเงิบๆ ไม่พูดอะไรสักคำ ระหว่างพวกเขาเชื่อว่ารู้จักกันยาวนานกว่าคนอื่น ๆ

“ข้ายังจำได้ว่า ดูเหมือนครานั้นพวกเรายังคงมีนัดกันอีกหนึ่งกระบวนท่า” หลี่ชียเอมองดูและยิ้มกล่าวกับไปเจียนเงินที่ยืนกอดกระบี่อยู่

ครั้งนั้นตอนที่อยู่ในสุสานเทียนกู่ เคยมีสัญญาต่อกันว่าจะต่อสู้กันสามกระบวนท่า แต่พวกเขาดำเนินไปได้เพียงสองกระบวนท่า กระบวนท่าสุดท้ายถูกยุวกษัตริย์หนานเทียนเข้ามาขัดขวางเสียก่อน

เมื่อมีการรื้อฟื้นความหลังขึ้นมา ไปเจียนเงินได้แต่นิ่งเงิบ นางเพียงกอดกระบี่เอาไว้เงิบๆ ไม่มีคำพูด น่าเกรงขามตั้งกระบี่เยือกเย็นดั่งเหล็ก ท้ายสุดไปเจียนเงินยังคงไม่ได้กล่าวสิ่งใดออกมา กอดกระบี่ลอยล่องจากไป

คนที่จะจากไปเป็นคนสุดท้ายก็คือเหมยซู่เหยา บรรดาผู้คนที่อยู่ในเหตุการณ์หลายคนต้องกลั้นลมหายใจเอาไว้ เนื่องจากดารุ่่งในยุคปัจจุบันที่เคยปะมือกับพุทธะชั่วร้าย หรือก็คือปะมือกับหลี่ชียเอมา ต่างก็ฟ่ายแพ้ต่อหลี่ชียเอมาแล้ว

จิ้งหวูตี้ เป่าจู้เหรินหวาง หลินเทียนตี้ จ้านซือ ไปเขียนเงิน
ปิงอวีเซีย ทั้งหมดล้วนพ่ายแพ้ด้วยน้ำมือของหลี่ชียี่มาแล้วทั้งสิ้น
หากจะไล่เรียงดู ดาวรุ่งที่ยังไม่ได้พ่ายแพ้ต่อหลี่ชียี่ก็มีเพียงเหมยซู่
เหยาเท่านั้น

“หรือบางทีเทพธิดาเหมยอาจมีโอกาสรานี้ เป่าจู้เหริน
หวางเคยทำสู้กับเทพธิดาเหมยมาถึงสองครั้ง แต่เป่าจู้เหรินหวางก็
ต้องพ่ายแพ้ไปถึงสองครั้ง ต่อมาเป่าจู้เหรินหวางจึงไม่กล้าทำสู้กับ
เทพธิดาเหมยอีก ลือกันว่า เทพธิดาเหมยได้สำเร็จสุดยอดเคล็ด
วิชาแล้ว หากเป่าจู้เหรินหวางไม่ได้บรรลุเป็นรัชทายาทละก็ จะไม่มี
โอกาสเอาชนะเทพธิดาเหมยได้เลย” มีผู้พิมพ์ผ้าแผ่วเบาออกมา

นาทีนี้ผู้คนจำนวนมากต่างคาดหวังให้เหมยซู่เหยาทำสู้
กับหลี่ชียี่ เนื่องจากปัจจุบันผู้ที่มีความเป็นไปได้ในการเอาชนะหลี่
ชียี่มีเพียงหนึ่งเดียวเท่านั้นก็คือเทพธิดาเหมยแล้ว

น่าเสียดาย ทุกคนต้องผิดหวัง เหมยซู่เหยาไม่ได้ทำสู้กับ
หลี่ชียี่ นางแสดงคารวะต่อหลี่ชียี่ด้วยการย่อตัว ท่าทางดูอ่อนโยน
ยิ่งนัก และไม่ได้กล่าวสิ่งใด สุดท้ายก็ล่องลอยจากไป

“หลายปีมานี้ เทพธิดาเหมยไม่ได้ชิงดีชิงเด่นทางโลกแล้ว”
บางคนทอดถอนใจออกมาเบาๆ โดยเฉพาะยอดฝีมือที่มาจากเมือง
ร้อยเมืองบูรพา ต่างมีความรู้สึกว้าเหว่ยซู่เหยาเปลี่ยนไปมาก เรียก
ได้ว่าหลายปีมานี้เหมยซู่เหยาทำตัวค่อมต่ำจนผู้คนแทบจะลืมเลือน
นางไปแล้ว
หลี่ซีเยมองดูบรรดาคน
เหล่านั้น ตบมือและยิ้มกล่าวว่า “เออละ การประชุมฉลองเพียงเท่านั้น
แยกย้ายกันไปให้หมด”

เวลานี้ผู้ที่อยู่ในเหตุการณ์ไม่กล้าพูดอะไรอีก เวลานี้นาทีนี้
ยังมีใครกล้าไปต่อแยะคนโหดอันดับหนึ่งอีก ดังนั้นทุกคนจึง
ทยอยกันลุกขึ้นยืนและเดินจากไป

“แม่นางทั้งหลาย พวกเจ้ากลับไปก่อนเถอะ” หลังจากที่ทุก
คนได้ไปจากที่ตรงนี้แล้ว ปิงอวี๋เซี่ยก็ส่งสาวๆ ข้างกายให้กลับไป
ก่อน ส่วนนางเองเดินไปด้วยกันกับหลี่ซีเย

“พวกเรากลับกันเถอะ” หลี่ซีเยหัวเราะแล้วก็ลุกขึ้นยืนออก
จากสถานที่แห่งนี้

“หลี่ซีเย...” หลังจากที่ฉีคังหวู่ตีได้กลับไปถึงจวนของตนเอง
แล้ว สีหน้าของเขาดูไม่จืดเลย ถึงกับกัดฟันกรอด!

สำหรับเขาแล้วการพ่ายแพ้ต่อหลี่ซีเยไม่ถือว่าเป็นเรื่องที่น่าอาย แต่ที่ทำให้เขาต้องแค้นเคืองในใจก็คือ หลี่ซีเยทำให้เขาต้องขายหน้าต่อหน้าผู้อื่น ในฐานะที่เป็นตรีอริยะสมบัติ ได้รับการยกย่องเป็นมณุษย์เทพมาโดยตลอด แต่เวลานี้ถูกหลี่ซีเยทำให้ต้องอับอายขายหน้า แล้วจะให้เขากลับคืนความคับแค้นใจนี้ได้อย่างไร

“คุณชาย ต้องการเชิญให้บรรพบุรุษกระบี่ลงมือสังหารหลี่ซีเยเสียหรือไม่!” ผู้ที่อยู่ข้างกายฉีคิงหวู่ตี้เสนอความคิดเห็น

“ไม่...” ดวงตาทั้งสองของฉีคิงหวู่ตี้ส่งประกายน่ากลัวออกมา กล่าวอย่างน่าเกรงขามว่า “คงมีสักวัน ข้าจะสังหารคนแซ่หลี่ด้วยตนเอง หากไม่สังหารเขากับมือ ข้าจะไม่เลิกราเต็ดขาด”

“อย่าเพิ่งลงมือต่อหลี่ซีเยชั่วคราว” ในเวลาตัวเอง ผู้เฒ่าเก้ากระบี่ได้เดินเข้ามา ผู้ที่อยู่ตรงนั้นทยอยกันหมอบกราบยกเว้นฉีคิงหวู่ตี้

ผู้เฒ่าเก้ากระบี่ทำท่าโบกมือให้ทุกคนออกไป เหลือเพียงผู้เฒ่าเก้ากระบี่กับฉีคิงหวู่ตี้สองคนในห้อง

“คนเหล็กคนนั้นที่อยู่ข้างกายหลี่ซิเยแข็งแกร่งมาก” ผู้เฒ่า
แก้้กระบี่กล่าวต่อจี้คงหวูตี้

“บรรพบุรุษทราบประวัติความเป็นมาของเขา?”

ผู้เฒ่าแก้้กระบี่สายหน้าเบาๆ กล่าวว่า “เคยได้ยืมตำานานที่
ดีกตำาบรรพ์มากเรื่องหนึ่ง แต่ไม่เคยได้พบตัวจริง และไม่รู้ว่าเจ้าหลี่
ซิเยคนนี้มีความสามารถอันใดกันแน่ ถึงกับไปขุดเอาคนที่
หลับใหลอยู่เป็นเวลานานแสนนานออกมาได้”

“เห็นท่าคนเหล็กคนนี้คงจะเป็นผู้คุ้มครองให้กับหลี่ซิเย
แล้ว” จี้คงหวูตี้ส่งประกายตาเยือกเย็นออกมา เมื่อนึกถึงคนเหล็กคน
นี้ถึงกับสังหารอ่องเทพได้อย่างง่ายดาย นับเป็นผู้ที่น่ากลัวอย่าง
แน่นอน

“ข้าจะคอยจับตาความเคลื่อนไหวของเขาด้วยตนเอง” ผู้
เฒ่าแก้้กระบี่กล่าวว่า “หากว่าเขาไม่ใช่ผู้คุ้มครองของหลี่ซิเยล่ะก็
ทุกอย่างก็ง่ายขึ้น แต่ถ้าหากเขาเป็นผู้คุ้มครองของหลี่ซิเยก็ไม่เห็น
มีอะไรมากมาย พวกเราจะเชิญยอดขุนพลอันดับหนึ่งออกมา”

ยอดขุนพลอันดับหนึ่งคือยอดขุนพลที่แข็งแกร่งและ
หาญกล้าที่สุดของราชันเซียนท่าคง ตามตำนานเล่าว่าเขาเป็น
จักรพรรดิเทพไร้ผู้ต่อกรที่แท้จริง! เคยมีผู้กล่าวว่านอกจากราชัน
เซียนท่าคงแล้ว ไม่มีใครเคยเอาชนะเขาได้อีก

“ไม่มีใครสามารถขัดขวางวิถีทางก้าวสู่การเป็นราชันเซียน
ของคุณชาย ชะตาฟ้าเป็นของใครไปไม่ได้นอกจากคุณชาย
เท่านั้น” ผู้เฒ่าเก้ากระบี่กล่าวต่อจี้คงหวูตี้

สายตาของจี้คงหวูตี้ก็ดูเยือกเย็น เปี่ยมด้วยความเชื่อมั่น
กล่าวว่า “คงมีสักวัน ข้าจะต้องสังหารเจ้าคนแซ่หลี่ด้วยมือของข้า
เอง หากไม่สังหารเขากับมือก็ยากจะลบเลือนความแค้นในอกของ
ข้าได้!”

“แน่นอน ต้องมีวันนั้นอย่างแน่นอน” ผู้เฒ่าเก้ากระบี่กล่าว
ว่า “คุณชายสงบใจไว้ชั่วคราวก่อน ให้ข้าสืบดูว่าเจ้าคนเหล็กลนี้
ต้องการอะไร”

จี้คงหวูตี้พยักหน้าและไม่ได้กล่าวสิ่งใดอีก

หลังจากกลับถึงที่พักแล้ว หลี่ซีเยโบกมือเบาๆ ให้พวกหลี่ซวงเหยียนล่าถอยออกไป เหลือเพียงเหรินหวังอยู่เพียงลำพัง

เหรินหวังนำเอาของวิเศษที่ได้ประกอบเรียบร้อยแล้วมามอบให้กับหลี่ซีเย กล่าวว่า "ถึงแม้จะเสียเวลาเกินกว่าที่คาดการณ์เอาไว้ อย่างน้อยก็ไม่ทำให้ไต่เท้าต้องผิดหวัง ในที่สุดก็สามารถประกอบสำเร็จสมบูรณ์ไว้ที่ตีแล้ว"

หลี่ซีเยมองดูนิดหนึ่งแล้วจัดการเก็บขึ้น กล่าวกับเหรินหวังว่า "เจ้าจะไม่ติดตามเข้าไปดูจริงๆ รึ?"

"ช่างเถอะ" เหวินหวังทอดถอนใจออกมาเบาๆ สายห้วกล่าวว่า "เห็นแล้วจะทำอะไรได้? หุทุกอย่างล้วนมลายไปกับสายน้ำแห่งกาลเวลาไปแล้ว ไปเห็นแล้วไซ้ว่าจะทำให้จิตใจดีขึ้น เก็บเอาไว้เป็นความทรงจำก็แล้วกัน"

หลี่ซีเยพยักหน้าไม่ได้ฝืนใจ สุดท้ายเขาได้กล่าวว่า "เข้าไปดูหिनเลือดกาลเวลาที่ไม่เลวนักมาจากหุบเขากีบสวรรค์ หลายชั้นในจำนวนนั้นยังมาจากฝีมือของราชันเซียน การกลับสู่โลกปัจจุบันของเจ้าในครั้งนี้นับว่าไม่่ง่ายนัก นำหिनเซียนติดตัวกลับไปสักหลายๆ ก้อน บางทีอาจสามารถผนึกร่างต่อไปได้อีกยาวนานมาก"

“ไม่แล้วละ” เหมินหวังสายหน้าเบาๆ กล่าวว่า “ชาตินี้ข้าตั้งใจจะก้าวเดินไปให้ถึงที่สุดของชีวิต”

“เพราะอะไร?” หลี่ซีเยถึงกับจ้องมองเหมินหวัง และกล่าวว่า “อายุขัยของเจ้านับว่ายังไม่ได้เหือดแห้ง หากเจ้าพณิกร่างเอาไว้อย่างคงสามารถถอดทนผ่านกาลเวลาที่ยาวนานไปได้ไกล”

“ทนทรمانไปแล้วจะอย่างไร?” เหมินหวังถึงกับหัวเราะเจื่อนๆ กล่าวว่า “สหายได้ตายจากไปแล้ว ชาตินี้ผู้ที่รู้จักข้าก็มีเพียงไต้ห้าคนเดียวเท่านั้น ข้าเชื่อว่าชาตินี้ไต้ห้าเองก็คงจะสู้รบไปให้ถึงที่สุด บางทียุคต่อไปในอนาคตอาจไม่ได้พบกับไต้ห้าอีกแล้ว”

หลี่ซีเยเองก็นิ่งเงียบกับคำกล่าวเช่นนี้ หลังจากผ่านไปครู่ใหญ่ เขาพยักหน้าเบาๆ กล่าวว่า “เจ้าติดตามข้ามาเป็นเวลานาน ข้าก็ไม่จำเป็นต้องปิดบังเจ้า ชาตินี้ไม่ว่าจะเป็นหรือตายข้าก็ต้องสู้รบให้ถึงที่สุด จะอยู่ก็ดี จะตายก็ช่าง ข้าต้องการคำตอบ”

“ข้ารู้สึกเหนื่อยแล้วละ” หลี่ซีเยทอดถอนใจออกมาเบาๆ ขณะนั่งอยู่บนเก้าอี้ “มีชีวิตอยู่มายาวนานเกินไปแล้ว บางครั้งข้าก็

ยังสงสัยว่ามีชีวิตอยู่ไปตลอดเพื่ออะไร? นอกจากสู้รบให้ถึงที่สุดแล้ว ข้าไม่ได้คาดหวังอะไรมากมาย”

เหรินหวังยืนนิ่งเงียบอยู่ตรงนั้น อยู่เป็นเพื่อนหลี่ชีย่ไป
เงียบๆ

“ปกครองเก้าแดน? บรรลุเป็นราชันเซียน? หรือว่าเช่นฆ่าทำลายสิ้นเหล่าเทพ?” หลี่ชีย่รู้สึกจนด้วยเกล้า หัวเราะเจื่อนๆ กล่าวว่่า “ทั้งหมดนี้ล้วนแล้วแต่ไม่ใช่สิ่งที่มุ่งหวังแล้ว”

เหรินหวังไม่ได้กล่าวตอบ เขาเองก็รู้ เนื่องจากสิ่งเหล่านี้หลี่ชีย่เคยทำให้กลายเป็นจริงมาแล้ว เป็นไปตามที่เขากล่าวเอาไว้ว่่า ทั้งหมดนี้ล้วนแล้วแต่ไม่ใช่สิ่งที่มุ่งหวังแล้ว

ตอนที่ 1059 ปิงอวีเซี่ยทิ้งดงาม

<https://novel-lucky.com>

บรรยากาศภายในห้องเวลานี้ดูจะเงียบสงบ หลี่ชีย่ นั่งเหม่อลอยอยู่ตรงนั้น หลังจากผ่านไปชั่วครู่ใหญ่ เขาหัวเราะเล็กน้อย กล่าวว่ “เจ้ากล่าวได้ถูกต้อง ชาตินี้ข้าจะต้องสู้จนถึงที่สุด ไม่นานนักหากวันใดตายจากการสู้รบก็ถือว่าจบสิ้น และถือว่ารอดมานปิดฉากลงแล้วละ”

“ข้าเชื่อในตัวใต้เท้า” เหมินหวังกล่าวว่า “ข้าเชื่อในการรบครั้งสุดท้าย ใต้เท้าจะต้องได้ยืนอยู่บนสวรรค์ หนึ่งเดียวชั่วนิรันดร์”

“บางที ผลของมันอาจไม่มีความสำคัญอีกแล้ว” หลี่ชีย่ ถึงกับหัวเราะแล้วกล่าวว่า “พยายามก็แล้วกัน คงมีสักวันข้าจะต้องได้คำตอบ!” ครั้นกล่าวถึงตรงนี้แล้ว เห็นประกายตาของเขาแวบหนึ่ง ดูกระปรี้กระเปร่ามีชีวิตชีวาขึ้นอีกครั้ง

เหมินหวังเองเข้าใจดีว่าไม่ว่าจะเป็นช่วงเวลาใดก็ตาม หลี่ชีย่ก็จะมีท่าทีไร้ผู้ต่อกรอยู่เสมอ ต่อให้เขาต้องอยู่ในสภาวะที่ตกต่ำ ก็จะไม่ผ่านพ้นมันไปได้อย่างรวดเร็ว

“ในเมื่อเจ้าต้องการมีชีวิตอยู่ให้จบสิ้นลงเพียงชาตินี้ ต้องการอะไรหรือไม่?” หลี่ซีเยมองดูเหรินหวังแล้วกล่าวว่า “หากมีความต้องการเช่นใด ขอให้บอกเข้ามาได้ไม่ต้องเกรงใจ”

“ใต้เท้า ข้าไม่ต้องการอะไรอีกแล้ว” เหวินหวังสายห้วเบาๆ กล่าวว่า “หลังจากกลับไปแล้ว ให้การชี้แนะต่อผู้เยาว์บ้าง ปล่อยให้ชีวิตอยู่เฉยๆ บ้าง แม้ว่าข้าจะไม่มีลูกหลาน แต่ศิษย์ของหุบเขาความลับสวรรค์ล้วนแล้วแต่เป็นลูกหลานของข้า”

“ข้ามองออก และรู้สึกดีใจไปกับเจ้า การเผชิญหน้ากับความตายเชื่อว่าทุกคนสามารถทำใจเบิกบานเช่นนี้ได้” หลี่ซีเยเผยรอยยิ้มออกมา อวยพรให้กับเหรินหวังด้วยความจริงใจ

พันล้านปีที่ผ่านมา จักรพรรดิเทพไร้ซึ่งผู้ต่อกรจำนวนเท่าไรเพื่อให้มีชีวิตคงอยู่ต่อไป ถึงกับยอมแลกมาด้วยทุกสิ่งทุกอย่างไม่มีเกี่ยง

“วันหน้าหากใต้เท้ามีสิ่งใดต้องการให้ข้าน้อยรับใช้ ข้าน้อยรอรับคำสั่งอยู่ที่หุบเขาความลับสวรรค์ตลอดเวลา” เหวินหวังกราบคารวะต่อหลี่ซีเย โคว้งคำนับให้กับหลี่ซีเยอย่างงาม

“ลาก่อน” หลีชีเยทอดถอนใจออกมาเบาๆ ตบป้าเหรินหวัง ที่หนึ่ง กล่าวว่า “เข้าไปส่งเจ้าสักระยะก็แล้วกัน”

เหรินหวังไม่ได้กล่าวสิ่งใด เดินตามอยู่ข้างกายหลีชีเย เงียบๆ บางทีอาจเป็นครั้งสุดท้ายแล้วก็ได้ที่มีโอกาสได้เดินข้างกาย ของใต้เท้าเช่นนี้ บางทีอาจเป็นการแสดงความภักดีต่อใต้เท้าเป็น ครั้งสุดท้ายแล้ว

หลีชีเยเดินไปส่งเหรินหวัง เมื่อออกมาถึงหน้าประตู เหริน หวังกวักมือเรียกชื่อคงโหวเถียน ชื่อคงโหวเถียนรีบวิ่งเข้ามา คุกเข่ากราบกับพื้น

“เจ้าตามข้ากลับไป” เหรินหวังบอกต่อชื่อคงโหวเถียน

ชื่อคงโหวเถียนถึงกับทำหน้าแบ้ เมื่อได้ยินคำกล่าวเช่นนี้ จ้องมองหลีชีเยด้วยท่าทีน่าสงสาร

หลีชีเยที่มองเห็นท่าทีของชื่อคงโหวเถียนแล้ว จึงต่อว่าไป ว่า “เหรินหวังเห็นว่าเจ้านั้นเหมาะที่จะบ่มฝึกจึงให้เจ้ารั้งอยู่ข้างกาย นับว่าเป็นโชคของเจ้า คนอื่นหวังจะให้ได้เช่นนี้บ้างยังไม่ได้เลย”

“ขอบคุณท่านบรรพบุรุษ...” ซ็องคังโหวเทียนคารวะแล้ว คารวะอีก เวลานี้เขาไม่ทางเลือกอีกแล้ว ซ็องคังโหวเทียนเองก็รู้ว่านี่คือสุดยอดความโชคดี สำหรับหุบเขาความลับสวรรค์แล้วสามารถได้รับการชี้แนะจากบรรพบุรุษเหรินแล้ว ถือเป็นเกียรติที่ยิ่งใหญ่มาก และนับเป็นโอกาสที่หาได้ยากชั่วชีวิตหนึ่งเลยละ

แต่ซ็องคังโหวเทียนเป็นคนที่อยู่ว่างไม่ได้ กลับไปหุบเขาความลับสวรรค์คราวนี้ เกรงว่าเขาจะต้องถูกกักขังเอาไว้เป็นเวลายาวนานแน่ ทำให้เขาต้องคอย

หลี่ซีเยส่งเหรินหวังจากไป ส่งออกนอกเมืองพุทธะ ส่งไประยะทางที่ไกลมาก สุดท้าย เหรินหวังคารวะต่อหลี่ซีเย กล่าวว่า “ใต้เท้าโปรดหยุดแค่นี้เถอะ”

หลี่ซีเยจึงได้หยุดก้าวเดิน มองดูเหรินหวังแล้วต้องทอดถอนใจออกมาเบาๆ กล่าวว่า “ส่งกันพันลี้ยังคงต้องจากกันอยู่ดี รักษาตัวด้วย”

เหรินหวังคารวะต่อหลี่ซีเยอีกครั้ง จากนั้นพาซ็องคังโหวเทียนเหินฟ้าจากไป

หลี่ซีเยยืนอยู่ตรงนั้นเงียบๆ มองดูเหรินหวังจนกระทั่งกลับไปจากขอบฟ้า จึงได้ละสายตากลับมา เวลานี้เขาถึงกับทอดถอนใจออกมาเบาๆ

สำหรับเขาแล้ว พันล้านปีที่ผ่านมาการลาจากนับเป็นเรื่องที่ปกติมากเรื่องหนึ่ง เขาเคยส่งคนที่อยู่ข้างกาย ลากไปคนแล้วคนเล่า ทุกครั้งที่ส่งคนข้างกายลากไปเขาก็จะคิดว่าตัวเองนั้นตายด้านเสียแล้ว แต่ท่ามกลางกาลเวลาที่ยาวนานมานี้ หัวใจดวงนี้ของเขา ยังคงไม่ได้ตายด้านอยู่ดี

แม้ว่าหัวใจดวงนี้ของเขาจะถูกห่อหุ้มด้วยผิวหนังกระด้างเป็นชั้นๆ แต่มันยังคงเปี่ยมด้วยพลังแห่งชีวิต ยังคงเต้นได้ตามปกติ

“กาลเวลาไร้ความรู้สึก คนมีความรู้สึก” ท้ายสุด หลี่ซีเยทอดถอนใจเบาๆ หันหลังกลับเข้าเมืองพุทธะทันที

เมื่อหลี่ซีเยกลับไปถึงยังที่พัก ปิงอวี๋เซียะกระโจนเข้าหาทันที ประเคนด้วยถ้วยหมัดและเท้าต่อหลี่ซีเยอย่างหนักหน่วง ปากก็กล่าววาจารุนแรงว่า “เจ้าซีเยเหม็น ถึงกับกล้ำกลวนลามข้าอย่างนั้นหรือ ดูซิว่าข้าจะจัดการเจ้าอย่างไร”

หลี่ซีเยถึงกับหัวเราะก๊าก หนึ่งในฝ่ามือพลันประทับลงบนก้น
งามของนางพร้อมกับหยิกที่หนึ่ง ยิ้มกล่าวว่า “นั่งหนูบ้า ชื่นทำ
บุ่มบ่ามอีกสักกี่ เชื่อหรือไม่ว่าข้าจะกดเจ้าลงกับเตียง กินรวบหมด
ทั้งตัวเลย”

ปิงอวีเซี่ยเจอลูกนี้เข้าพลันหน้าแดงเป็นลูกตำลึงสุก รู้สึก
เนื้อตัวร้อนผ่าว รีบเร่งกระโดดออกห่าง แต่ก็ถีบหลี่ซีเยอย่างแรงไป
ที่หนึ่ง กล่าวว่า “เจ้าซีเยเหม็น เจ้าคนบ้ากาม!”

หลี่ซีเยกล่าวท่าทีเฉยเมยว่า “นั่งหนู อย่าเอาสายตาของเจ้า
มาวิจารณ์ข้า ความสวยน้อยนิดของเจ้าไม่ได้อยู่ในสายตาข้าด้วย
ซ้ำ การที่ข้าลวนลามเจ้านับเป็นเกียรติของเจ้าเลยนะ”

ปิงอวีเซี่ยขมึงตามองด้วยความโกรธอย่างยิ่งกับคำพูด
เช่นนี้ ถึงกับเห่าเอวได้ว่า “พูดบ้าๆ เจ้าคนแซ่หลี่ ผู้หญิงอย่างข้า
ไม่ คุณชายอย่างข้าไม่สนใจผู้ชายที่ขอบอวดเบ่งอย่างเจ้าหรอก
นะ”

หลี่ซีเยถึงกับอมยิ้ม เมื่อเห็นปิงอวีเซี่ยตรงหน้าที่แต่งกายใน
ชุดบุรุษ แต่ยื่นมือเท้าสะเอวอยู่ กล่าวว่า “นั่งหนู เจ้าควรขบใจข้า
หากไม่มีข้าชี้ทางสว่างให้กับเจ้า เจ้าก็คงไม่มีวันนี้”

“ฮึ...” ปิงอวีเซี่ยส่งเสียงออกมาอย่างเย็นชา แต่ในใจลึกๆ นางยังคงยอมรับเรื่องนี้อยู่ หากไม่ได้รับการชี้แนะจากหลี่ชีย่ล่ะก็ เป็นความจริงที่นางไม่สามารถบรรลุถึงศิลาจารึกสะกั๊ดฟ้าของวัง ขนนกหิมะได้

“นังหนู ถือโอกาสระยะนี้ข้ายังพอมีเวลาอยู่บ้าง เจ้าก็รั้งอยู่ที่นี้ก่อนก็แล้วกัน ข้านะชมชอบเจ้าไม่น้อยเลยนะ” หลี่ชีย่ยิ้มกล่าวต่อปิงอวีเซี่ย

“อู๋ เจ้าคิดฝันไปเถอะ ข้าไม่ใช่ผู้หญิงของเจ้าหรอกนะ อย่าฝันกลางวันอีกเลย” ปิงอวีเซี่ยจ้องเขม็งหลี่ชีย่อย่างเคื่องๆ กล่าวว่ “คุณชายอย่างข้าแวดล้อมด้วยหญิงงามมากมาย เสพสุขนารีไม่สิ้น”

หลี่ชีย่ยิ้มกล่าวว่า “เจ้าคิดไปถึงไหนของเจ้านะ? ใครบอกว่ต้องการให้เจ้าเป็นผู้หญิงของข้า? อีกอย่าง หากเจ้าจะมาเป็นผู้หญิงของข้า ข้ายังต้องพิจารณาก่อน พุดถึงรูปร่าง เจ้าเทียบไม่ได้กับเป่าเจียว พุดถึงหน้าตา ไม่เห็นเจ้าจะดีไปกว่าซวงเหยียนตรงไหน อีกอย่าง วันๆ เจ้าเอาแต่อยู่ในคราบของเจ้าหนูทโมน ใครเขาจะไปชอบได้ลง”

“หลี่ชียเอ...” ปิงอวี๋เซี่ยถึงกับโกรธจนต้องกัดฟันกรอด มองหลี่ชียเออย่างโกรธแค้น เมื่อได้ยินคำกล่าวเช่นนี้

หลี่ชียเอทำท่าโบกมือเบาๆ กล่าวว่า “เอาละนั่งหนูลู ข้าไม่ล้อเล่นกับเจ้าอีกแล้ว ที่ข้าพูดนะเรื่องจริง ถือเป็นโอกาสที่ข้ายังพอมีเวลาอยู่บ้าง รังอยู่ข้างกายข้าเสียดีๆ ข้าจะได้ชี้แนะการฝึกฝนของเจ้า สิ่งที่เจ้าบรรลุมาจากศิลาจารึกสะกัดฟ้านั้นยังมีหนทางให้เจ้าได้ก้าวเดินต่อไปอีกไกล”

“ทำไมจะต้องดีต่อข้าเช่นนี้?” ปิงอวี๋เซี่ยมองดูหลี่ชียเอด้วยความรู้สึกแปลกใจ ไซ่ว่านางจะไม่เข้าใจในตัวของหลี่ชียเอ บุคคลทั่วไปต่อให้เป็นถึงระดับดาวรุ่ง หรือดาวรุ่งแจกเช่นนางเช่นนี้ก็ไม่เห็นว่าหลี่ชียเอจะให้ความสนใจ อีกทั้งนางยังเข้าใจดีว่า คิดจะได้รับความสนใจจากหลี่ชียเอต้องมีข้อแลกเปลี่ยน

“เนื่องจากข้าชอบเจ้า” หลี่ชียเอยิ้มกล่าว

“เฮอะ คำพูดบ้าๆ เช่นนี้ใครจะไปเชื่อ” ปิงอวี๋เซี่ยยอมไม่เชื่อว่าตนเองมีเสน่ห์มากพอถึงระดับนี้ได้ เพราะข้างกายหลี่ชียเอไม่เคยขาดแคลนผู้หญิง ซึ่งนางยังรู้ตัวถึงข้อนี้ดี

“ไม่มีอะไร บางทีอาจเป็นเพราะว่าวันนี้ข้าอาภรณ์ดีเป็นพิเศษมั้ง” หลี่ซีเยยี่นมือไปลูบไล้ใบหน้าของปิงอวี๋เซี่ยอย่างแผ่วเบา แม้ว่านางจะแต่งกายอยู่ในชุดของบุรุษ แต่ยังคงงดงามเช่นเดิม

“หรือบางที ข้าชอบความตรงไปตรงมาของเจ้าเช่นนี้” หลี่ซีเยยี่นกล่าวด้วยท่าทีเฉยเมย เมื่อเอ่ยถึงตรงนี้แล้ว เขาต้องทอดถอนภายในใจเบาๆ

การสงเสริมหวังไปจากที่นี่ ทำให้เขาต้องนึกถึงเรื่องราวมากมาย เมื่อได้เห็นปิงอวี๋เซี่ย เขาอดที่จะนึกถึงราชันเซียนปิงหวีในครั้งครานั้น ทำให้ใจของเขารู้สึกหดหู่ กาลเวลาช่างไร้ความปราณีเสมอ แต่ก็ทิ้งสิ่งต่างๆ เอาไว้ให้กับเขามากมาย

“มีความในใจหรือ?” ปิงอวี๋เซี่ยในเวลานี้จ้องมองดูหลี่ซีเยยี่นด้วยท่าทีอ่อนโยน อย่างมองว่าปกติปิงอวี๋เซี่ยที่ชอบแต่งหญิงเป็นชาย และบางครั้งแลดูเหมือนชายจริงๆ แต่บ่อยครั้งที่นางยังคงมีความละเอียดมาก กระทั่งมีความอ่อนโยนที่บอกไม่ถูก

ในเวลาตัวเอง ปิงอวี๋เซี่ยจับความรู้สึกเดียวดายที่ปรากฏแวบออกมาจากสายตาได้

“ความในใจนะไม่มีหรอก” หลี่ชีย่ยิ้มเฉยเมยกล่าวว่า “บางที่อาจเป็นเพราะข้าแก่แล้ว สุดท้ายก็เลยมีอารมณ์เพราะบางและจิตใจน้อยบ้าง”

“เซอะ...” ปิงอวี๋เซี่ยชกหมัดใส่หัวไหล่หลี่ชีย่ทีหนึ่ง กล่าวว่า “เจ้าอายุเพียงเท่านี้กล้าบอกว่าตัวเองแก่ ไม่รู้จักอายุบ้าง”

หลี่ชีย่มองดูปิงอวี๋เซี่ยถึงกับหัวเราะออกมา แต่ก็ไม่ได้พูดอะไรอีก

“คุณชาย เทพธิดาเหมยต้องการพบท่าน” เวลานี้ ฉินเป่าเจียวโผล่หน้าเข้ามาบอกกล่าวต่อหลี่ชีย่

หลี่ชีย่ตอบไปที่บั้นท้ายของปิงอวี๋เซี่ย กล่าวว่า “เอาละ ไปเถอะ หากเจ้าคิดจะตอบแทนคุณข้า คราวหน้าอย่าลืมหามเกี้ยวให้กับข้า”

ปิงอวี๋เซี่ยเมื่อถูกหลี่ชีย่ลวนลามก็ขมึงตามองอย่างเคืองๆ จากนั้นหันหลังจากไป

“ให้นางเข้ามาเถอะ” หลี่ชีย่โบกมือกับฉินเป่าเจียว

หลังจากผ่านไปชั่วครู่ กลิ่นหอมลอยมาตามลม เหมยซู่เหยาก้าวเท้าเข้ามา เมื่อพบกับหลี่ชียเอ่แล้ว นางย่อตัวคารวะต่อหลี่ชียเอ่ท่าที่อ่อนโยนและสงบนิ่ง

“ไม่อาจไม่ยอมรับว่าเจ้าเป็นที่ประทับใจมากขึ้นทุกวันเลย รู้จักกาลเทศะ เข้าใจสถานการณ์” หลี่ชียเอ่จ้องมองเหมยซู่เหยาที่งดงามยิ่งนัก ยิ้มเฉยเมย กล่าวว่า “ไม่เสียทีที่เจ้ามีกระดุกเขี่ยน”

“สามารถได้รับการชื่นชมจากคุณชาย นับเป็นเกียรติของน้อง” เหมยซู่เหยายิ้มกล่าวด้วยท่าที่เฉยเมยไม่สะทกสะท้าน

หลี่ชียเอ่ยิ้มให้นิดหนึ่ง กล่าวว่า “ว่ามา มีเรื่องอะไร?”

เหมยซู่เหยาหยิบกล่องออกมามอบต่อหลี่ชียเอ่ใบหนึ่ง กล่าวว่า “ท่านบรรพบุรุษพบของสิ่งหนึ่งในคลังสมบัติ จึงวานให้น้องนำมาให้คุณชาย ท่านบรรพบุรุษฝากคำถามว่า “สิ่งนี้เป็นเพียงน้ำใจเล็กน้อยจากสำนักฉางเหอของเรา””

หลี่ชีย่เปิดกล่องออกมา พลันปรากฏอนุภาพราชันที่
อบอวล ภายในกล่องบรรจุเสื้อราชันชิ้นหนึ่ง โดยที่ชุดราชันนี้มี
การพับเอาไว้ได้อย่างเรียบร้อย

ครั้นเห็นเสื้อราชันตัวนี้แล้ว หลี่ชีย่ถึงกับยื่นมือไปลูบไล้
อย่างแผ่วเบา และเผยรอยยิ้มออกมา เพียงชั่วครู่ เขาปิดกล่องลง
เหมือนเดิม มองดูเหมยซู่เหยาแล้วถึงกับหัวเราะและกล่าวว่า “เห็น
ท่าตาเต๋าสำนักรางเหอของพวกเจ้าต้องทุ่มเทกำลังความคิดไปไม่
น้อยเลย”

เสื้อราชันนี้เป็นของหลี่ชีย่เอง เป็นเสื้อราชันที่เขาได้เคย
สวมใส่ในครานั้น ทั้งยังได้ใช้อยู่เป็นระยะเวลาที่นานมาก ภายหลังจาก
เสื้อราชันตัวนี้ได้หายไปโดยที่เขาเองก็ไม่ได้ตามหา เนื่องจาก
สมบัติของเขามีมากมายเหลือเกิน ถ้าหากว่าต้องมาคอยติดตาม
กลับมาทุกชิ้นล่ะก็ ดูจะไร้ความหมายแล้วละ

ตอนที่ 1060 เส้นทางของเหมยซู่เหยา

<https://novel-lucky.com>

หลี่ซีเยไม่ได้เกรงใจ เก็บเลื้อยราชันขึ้นมา ยิ้มเฉยเมยกล่าวว่า “ดูท่าตาเต๋มาของสำนักฉางเหอของพวกเขาเจ้าจะเข้าใจจริงๆ”

“ท่านบรรพบุรุษกล่าวว่า การเข้าไปยังโลกธาตุน้อยแห่งราชันมารในครั้งนี้ ไม่แน่ว่าคุณชายอาจได้ใช้มัน” เหมยซู่เหยาตอบด้วยรอยยิ้มบนใบหน้า

หลี่ซีเยหัวเราะขึ้นมา กล่าวว่า “ตาเต๋มาบ้านเจ้านะยอดเยี่ยมจริงๆ แต่เขายังไม่เข้าใจความหมายของที่ราบสูงฝิงพุทเธอย่างแท้จริง และไม่ได้เข้าใจถึงความหมายของโลกธาตุน้อยแห่งราชันมารที่แท้จริง ที่ราบสูงฝิงพุทเธก็ดี โลกธาตุน้อยแห่งราชันมารก็ช่าง มันไม่ได้อยู่ที่สิ่งของนอกกาย แต่อยู่ที่จิตใจที่อยู่ภายใน อยู่ที่จิตแห่งเต๋า”

กล่าวพลาง หลี่ซีเยชี้ที่หัวใจของตนเอง ยิ้มกล่าวว่า “เลื้อยราชันเป็นเพียงหลักฐานเท่านั้นเอง ถือว่าเป็นบัตรผ่านประตูใบหนึ่ง แต่ว่าในเมื่อตาเต๋มาบ้านเจ้ามีความหวังดีเช่นนี้ ข้าก็ขอรับความหวังดีนี้เอาไว้”

เหมยซู่เหยาพยักหน้าเบาๆ และไม่ได้กล่าวสิ่งใด ความจริงแล้วต่อให้พูดมากกว่านั้นก็จะเป็นการอวดรู้ต่อหน้าผู้เชี่ยวชาญไป

“สำนักฉางเหอของพวกเจ้าต้องการอะไร?”

เหมยซู่เหยาสายหัวเบาๆ กล่าวว่า “ท่านบรรพบุรุษไม่ได้ต้องการสิ่งใดจากคุณชาย นี่เป็นเพียงน้ำใจเล็กน้อยจากสำนักฉางเหอของพวกเราเท่านั้น”

“ตาเต๋มาบ้านเจ้ามีเป้าหมาย” หลี่ซีเยถึงกับหัวเราะออกมา มองดูเหมยซู่เหยา “แล้วเจ้าล่ะต้องการอะไร?”

เหมยซู่เหยาถึงกับนิ่งเงียบ หลังจากผ่านไปนานมาก นางสายหน้าเบาๆ กล่าวว่า “ไม่ขอปิดบังพี่หลี่ ข้าไม่ได้มุ่งหวังสิ่งใด”

หลี่ซีเยจ้องมองนาง มองดูลูกตาที่สุกใสคู่หนึ่งของนาง กล่าวว่า “ข้าอยากจะได้ฟังคำพูดจากใจของเจ้า ไม่ว่าจะเห็นแก่ปณมบรรพบุรุษของเจ้า หรือว่าเห็นแก่ความปรารถนาดีของตาเต๋มาบ้านเจ้า เรื่องบางเรื่องข้าสามารถนำมาพิจารณาได้”

เหมยซู่เหยาหนึ่งเงียบไปครู่หนึ่ง หอดถอนใจออกมาเบาๆ
เงยหน้าขึ้นสู้อกับสายตาของหลี่ชีย่ ล้องมองตรงไปยังสายตาของหลี่ชีย่ เป็นไปตามธรรมชาติและไม่หวาดหวั่นต่อสิ่งใด

“ไม่ขอปิดบังพี่หลี่ ข้าเองก็ยังฉงนอยู่ ข้าไม่รู้เหมือนกันว่าตัวเองต้องการอะไร” เหมยซู่เหยากล่าวหอดถอนใจออกมาเบาๆ

“เจ้าสูญเสียเป้าหมายไป เลยไม่รู้จะทำไม่ถึงเป็นเช่นนี้”.

“บางทีอาจจะเปรียบเช่นนี้ได้ จิตอยู่สูงกว่าฟ้า ชีวิตบางเบากว่ากระดาษ เป็นความจริงที่ข้าไม่เข้าใจว่าเหตุใดจึงเป็นเช่นนี้”
เหมยซู่เหยาหอดถอนใจออกมาเบาๆ

“เจ้าพุดผิดแล้ว” หลี่ชีย่สายตาเบาๆ ยิ้มกล่าวว่า “ถ้าหากแม้เจ้าเองยังมีจิตที่สูงกว่าฟ้า ชีวิตบางเบากว่ากระดาษล่ะก็ เช่นนั้นแล้ว ทุกคนบนโลกก็ต้องโศกเศร้า มันเป็นเพราะจิตของเจ้าที่ยิ่งยโสเท่านั้นเอง”

“ข้าไม่ปฏิเสธ” เหมยซู่เหยาฝืนยิ้ม แม้ว่าเป็นการฝืนยิ้มนางก็ยังคงดงามเช่นเดิม “ข้าฝึกบำเพ็ญเพียรแต่เยาว์วัยโดยไม่รู้จัก

เหน็ดเหนื่อย หวังเพียงวันนั้น แแยงชิงชะตาฟ้า บรลุเป็นราชัน
เขียน ยืนอย่างทรงนงต่อหมิ่นเผ่าพันธุ์ ยืนตระหง่านอยู่เหนือเกล้า
แดน”

“เสียดาย วันนี้ข้าเข้าใจแล้วว่าชาตินี้ข้าไม่มีหวังกับ
ตำแหน่งราชันเขียน” เหมยซู่เหยาทอดถอนใจออกมาเบาๆ กล่าว
ว่า “มีคุณชายอยู่ทุกอย่างก็เสียแรงเปล่า ไม่ว่าจะมียปณิธานที่
ยิ่งใหญ่เพียงใด ก็ยังคงไร้ซึ่งเรี่ยวแรง เสมือนตั้งความทะเยอทะยาน
และปณิธานที่ถูกประหารตรึงเอาไว้กับพื้นดิน เหลือไว้ซึ่งเสียงร้องที่
โหยหวน การดิ้นรนทุกอย่างล้วนไร้ผล”

“เจ้าสามารถทำเต็มที่สักครั้ง” หลี่ซีเยียมกล่าวท่าที่เฉยเมย
ว่า “แม้ว่าชะตาฟ้าโหดร้ายไร้ความปราณี แต่เห็นแก่สำนักฉางเหอ
ต่อให้มีการต่อสู้ในอนาคตเกิดขึ้น ข้าก็สามารถให้อภัยแก่เจ้า”

“แล้วจะอย่างไรล่ะ?” เหมยซู่เหยายิ้มอย่างขมขื่น กล่าวว่า
“คุณชายเองก็เข้าใจ ข้าไม่ใช่คนที่จะดูถูกตัวเองเกินไป ถึงแม้ดาว
รุ่งในยุคปัจจุบันมีจำนวนนับไม่ถ้วน ต่อให้ต้องแย่งชิงชะตาฟ้ากับ
พวกฉิ่งหวู่ตี้ และจ้านซือ ข้าก็สามารถเอาชนะพวกเขาได้ ต่อให้
แย่งชิงตำแหน่งราชันเขียนกับผู้สืบทอดของพรรคเขียนเหิน ข้าก็
สามารถสู้กับพวกเขา หรือแม้แต่ต้องต่อสู้กับราชันทักษิณใน
อนาคต ข้าก็สามารถทุ่มเทกับมันได้เต็มที่!”

“ถูกต้อง ที่เจ้าขาดไปคือเรื่องเป็นเวลาเท่านั้น กว่าจะถึงวันที่ช่วงชิงชะตาฟ้ายังมีเวลามากโขอยู่ อาศัยคุณสมบัติของเจ้า การก้าวเข้าสู่ตำแหน่งรัชทายาทไม่ใช่ปัญหา เป็นความจริงที่อนาคตมีโอกาสต่อสู้กับราชันทักษิณสักตั้ง แพ้หรือชนะอยู่ที่โชคชะตาของเจ้าเอง” หลี่ซิเยพยักหน้าและยอมรับความจริงในข้อนี้

เหมยซู่เหยา มีกระดุกเขียนมาแต่กำเนิด มีชาติกำเนิดมาจากสำนักฉางเหอ ได้ฝึกวิชาเทพพลังันหนะอรัญญะมา ขอเพียงมีเวลาอย่างเพียงพอ การแย่งชิงชะตาฟ้าในอนาคตนางมีโอกาสฉกฉวยกับผู้ดำรงไว้ซึ่งสุดยอดเช่นราชันทักษิณแน่นอน

“แต่ว่าโลกนี้มีคนชายอยู่ ทุกอย่างก็เสียแรงเปล่า” เหมยซู่เหยา หอดถอนใจออกมาเบาๆ ยิ้มอย่างขมขื่นว่า “ก็อย่างที่ผู้ชายกล่าวเอาไว้ ข้ามีกระดุกเขียนแต่กำเนิด สามารถเชื่อมถึงเทพแท้จริงได้ สามารถเข้าใจหมื่นสังฆธรรม ในอดีตข้าถูกความยศครอบงำ ไม่รู้ถึงต้นลึกลับบางของผู้ชาย มาวันนี้ ข้ากลับคืนสู่ความเป็นตัวตนที่แท้จริง บรรลุถึงความลึกซึ้งพิสดาร ท่วงท่าของผู้ชายไร้ซึ่งผู้ต่อกรอยู่แล้ว ด้วยคุณสมบัติกายที่เป็นหนึ่งตลอดกาล ลัคนาที่เป็นหนึ่งตลอดกาล จิตแห่งเต๋าที่เป็นหนึ่งตลอดกาล

ความเข้าถึงเข้าใจที่เป็นหนึ่งตลอดกาล... ทั้งหลายทั้งปวงเหล่านี้ไม่มีใครเทียบเคียงได้ การทำทุกอย่างล้วนแล้วแต่เปล่าประโยชน์”

เหมยซู่เหยาในวันนี้ ต่อให้มองไม่ออกถึงประวัติความเป็นมาที่แท้จริงของหลี่ซีเย แต่นางก็รู้ว่า ด้วยคุณสมบัติกายของหลี่ซีเย ลัคนา จิตแห่งเต๋า... ทั้งหลายทั้งปวงเหล่านี้ ทำให้ไม่มีใครสามารถต่อกรกับเขาได้อยู่แล้ว

เหมยซู่เหยาเองก็เคยเชื่อมั่นในตนเองสูงมาก แต่ยามเมื่อกระดุกเซียนสามารถบรรลุถึงความเข้าใจทุกอย่างแล้ว นางจึงได้เข้าใจว่าต่อให้มีความมั่นใจมากกว่านี้ก็ไม่มีความหมาย

“กระดุกเซียน กระดุกหน้าผากชั้นหนึ่งนับว่ายอดเยี่ยมวันนี้เจ้าได้บรรลุความเข้าใจถึงความลึกซึ้งพิสดารของกระดุกเซียนแล้ว” หลี่ซีเยพยักหน้า คนที่จะสามารถเข้าใจสิ่งเหล่านี้มีไม่กี่คน การก้าวเดินมาถึงวันนี้ นับว่าเหมยซู่เหยาเข้าใจแจ่มแจ้งแล้วในที่สุด

สิ่งเหล่านี้นับเป็นผลงานที่ระยะหลังมานี้ จิตแห่งเต๋าของเหมยซู่เหยาเกิดการเปลี่ยนแปลงขึ้นมา กลับคืนสถานะดั้งเดิม ทำให้เหมยซู่เหยาสามารถบรรลุสัจธรรมที่แท้จริงของทิพยจันตะนะ อรัญญะ บรรลุถึงความลึกซึ้งพิสดารของกระดุกเซียน สังเกตฟ้า

ดิน เชื่อมต่อถึงเทพแท้จริง ทุกอย่างที่อยู่ซับซ้อนยุ่งยากแล้วแต่สามารถกลับกลายเป็นสิ่งง่ายดายในสายตาของเหมยซู่เหยา

“บางครั้ง การสร้างทำเป็นโง่เขลาไม่รู้ ยังคงหยิ่งยโสต่อไปก็ใช่จะเป็นสิ่งไม่ดี บางทีอาจสามารถทำให้ข้ามไปข้างหน้าอย่างห้าวหาญ” เหมยซู่เหยายิ้มกล่าวอย่างขมขื่น

ไม่สามารถบรรลุเป็นราชันเซียน สูญเสียเป้าหมาย ทำให้เหมยซู่เหยารู้สึกเลื่อนลอย ไม่รู้ว่าตัวเองต้องการสิ่งใด และกลับกลายเป็นไม่ต้องการสิ่งใด

“หนทางอันยาวไกล ก้าวไปข้างหน้าอย่างทรนง จะอย่างไรเสียก็ต้องได้ในสิ่งที่ไม่คาดฝันมาก่อน” หลี่ชียิ้มกล่าว

เหมยซู่เหยาสายหัวเบาๆ กล่าวว่า “มันคือสงครามที่รู้ผลล่วงหน้าอยู่แล้ว ไม่ว่าจะระหว่างนั้นจะเข้มข้นน่าสนใจเพียงใดก็ตามท้ายสุดแล้วมันก็คือการดิ้นรนที่ไร้ประโยชน์ ฉากจบเป็นเช่นใด? พายแพ่ต่อน้ำมือของคุณชาย? หรือกลายเป็นกองกระดูกกองหนึ่งบนเส้นทางที่มุ่งไปสู่ความเป็นราชันเซียน? บอกกล่าวตามตรงเลยนะ พันล้านปีที่ผ่านมา บนเส้นทางเส้นนี้หากจะเพิ่มเข้าอีกคนที่ประสบความสำเร็จไม่นับว่ามาก หรือจะเพิ่มกระดูกของข้าเพิ่มอีกสักกองหนึ่งก็ไม่นับว่ามาก”

“ใช่ว่าข้าจะสูญเสียปณิธานการต่อสู้จนหมดสิ้นไปแล้ว ต่อให้ข้ายังคงฝึกวิชาอย่างเมินเฉยต่อไปเรื่อยๆ ก็ต้องได้เป็นรัชทายาทเช่นกัน ได้เป็นจักรพรรดิเทพเช่นกัน ทว่าทุกอย่างได้กลับกลายเป็นจืดชืดไร้รสชาติ” เหมยซู่เหยาเอ่ยอย่างเชื่องช้า

“หากเจ้าได้บรรลุเป็นราชันเซียนแล้ว เจ้าคิดจะทำอะไร? เมื่อได้ยืนอยู่บนจุดสูงสุดของการเป็นราชันเซียนแล้ว เจ้ายังอยากจะทำอะไรอีก?”

สำหรับคำถามนี้ เหมยซู่เหยานิ่งเงียบไปครู่หนึ่ง จากนั้นจ้องมองดูหลี่ซีเย่ มองเข้าไปยังลูกตาทั้งสองของหลี่ซีเย่ กล่าวว่า “หากเวลานี้คุณชายต้องการคำตอบสักก็ ข้าบอกได้แต่เพียงว่า ข้าเองก็ยังไม่รู้ หากเป็นเมื่อก่อน ข้าจะต้องตอบว่า ยืนอยู่บนจุดสูงสุดท่ามกลางความเจิดจรัสของยุคๆ หนึ่ง ยืนอยู่บนเก้าแดนอย่างตระหงาย ไต่หล้าช่างน่าตื่นตะลึงอะไรอย่างนั้น แต่เวลานี้ข้าพูดได้แต่เพียงคำว่า ‘ไม่รู้’”

“เป็นการบ่งบอกว่าเจ้าน่ะเป็นผู้ใหญ่แล้ว เจ้ารู้ถึงหลักสัจธรรมที่แท้จริงแล้ว ต่อให้มิใช่ที่สุดของหลักสัจธรรม เจ้าก็จะเป็นดังเช่นเวลานี้ ทุกอย่างจืดชืดไร้รสชาติ” หลี่ซีเย่อมยิ้มกล่าวว่า “แต่ว่ามีสิ่งหนึ่งที่เจ้ายังไม่เข้าใจ ทุกอย่างเป็นไปตามธรรมชาติ ทุกอย่าง

กลับคืนสู่ดั้งเดิม แม้กระทั่งทุกอย่างที่อยู่เหนือสุดยอด มันก็คือการเริ่มต้นเท่านั้น”

“เป็นเพียงการเริ่มต้นเท่านั้น?” เหมยซู่เหยาตะลึงนิดหนึ่ง

“เข้ามานี่สิ นั่งลง” หลี่ชีย่ตบลงบนขาอ่อนตัวเองกำมือเบาๆ เรียกให้เหมยซู่เหยาเข้ามา

เหมยซู่เหยานั่งลงบนขาอ่อนของหลี่ชีย่โดยไม่ได้ลังเลเลย แม้แต่น้อย แก้มของนางแดงระเรื่อด้วยความเขินอาย หลี่ชีย่เป็นชายเพียงคนเดียวเท่านั้นที่นางซิดไกล้

หลี่ชีย่ไม่ได้มีใจคิดจะลวนลามนาง ประคองใบหน้าที่ยังงามไว้ที่ตบของนาง กล่าวเสียงทุ้มต่ำว่า “เตรียมตัวให้พร้อม รักษาจิตแห่งเต๋าไว้ให้มัน”

เหมยซู่เหยาสุดลมหายใจเข้าลึกๆ พยักหน้าอย่างหนักแน่น กล่าวว่า “พร้อมแล้ว”

ในเวลานี้เอง ดวงตาทั้งสองของหลี่ชีย่เปิดออก พลัน ดวงตานั้นกลับกลายเป็นเจิดจรัสยิ่งขึ้น ทันใดนั้นเสมือนหนึ่ง โลกธาตุอีกโลกหนึ่งได้เปิดออก เมื่อเหมยซู่เหยาจ้องมองดู นาง พลันรู้สึกเหมือนถูกดูดเข้าไปอย่างนั้น ทันใดนั้น นางถูกดูดเข้าไป อยู่ในโลกที่ยิ่งใหญ่อลังการโลกหนึ่ง นางถูกดูดเข้าไปอยู่ท่ามกลางตำนานเทพนิยายแต่ละเรื่อง...

ที่ตรงนั้นมีหนทางที่ผ่านไปโดยไร้ประโยชน์ ที่ตรงนั้นมีคำ คินฝนเลือดที่กระหน่ำลงมา ที่ตรงนั้นมีห้องฟ้าที่ถูกบดบัง ที่ตรงนั้น มีบทกวีและตำนาน ที่ตรงนั้นเลือดสดๆ ได้ไหลนองท่วมทุกสิ่งทุกอย่าง ที่ตรงนั้นกองกระดูกสุมกองเป็นห้องฟ้า ที่ตรงนั้นมีรอยยิ้ม ด้วยความยินดี ที่ตรงนั้นมีความโศกเศร้าที่ไร้ขอบเขต...

เหมยซู่เหยาถึงกับวิญญานออกจากร่างโดยไม่รู้ตัว ผ่าน เหตุการณ์รุ่งเรืองและตกต่ำนับครั้งไม่ถ้วน ผ่านความโศกเศร้า ยินดีได้พบและพลัดพราก ผ่านความมืดมิดและความสว่าง...

เหมยซู่เหยาโอบกอดคอของหลี่ชีย่ด้วยมือทั้งสองของนาง อย่างแน่นหนาตั้งแต่เมื่อไรไม่รู้ โอบรัดแน่นมากๆ ไม่รู้เมื่อไรที่ น้ำตาของเหมยซู่เหยาได้เปียกชุ่มเสื้อของนาง และไม่รู้ว่าเป็นเพราะ เหตุใด เหมยซู่เหยาจึงร้องไห้แล้วก็หัวเราะ หัวเราะเสร็จก็ร้องไห้อีก

หลังจากเวลาผ่านไปนานมาก หลี่ชีย่จึงได้ค่อยๆ หลับตาลง โลกธาตุใบหนึ่งได้ปิดลง วิญญาณเหมยซู่เหยา กลับสู่ร่าง กลับสู่โลกแห่งความจริงในปัจจุบัน

ในเวลานี้ เหมยซู่เหยาไม่พูดเลยสักคำ เพียงซบอยู่กับไหล่ของหลี่ชีย่ โอบกอดคอของหลี่ชีย่เอาไว้ น้ำตาค่อยๆ หลังรินลงมาอาบแก้มงามของนาง และทำให้เสื้อของหลี่ชีย่เปียกไปด้วย

หลี่ชีย่ใช้มือลูบไล้ผมของนางอย่างแผ่วเบา กล่าวว่า “บนโลกปราศจากสุดปลายทาง วิถีทางก็ปราศจากสุดปลายทางเช่นกัน ราชันเซียนเป็นเพียงจุดเริ่มต้นเท่านั้น

“เจ้าได้บรรลุเข้าถึงความลึกล้ำพิสดารของกระดุกเซียน ได้เข้าใจถึงทิพพจน์หนะอรัญญะ เจ้าจึงเข้าใจว่าตัวเองได้เห็นทุกสิ่งทุกอย่างบนโลกธาตุนี้แล้ว เข้าใจไปเองว่าตนเองได้เห็นทุกสิ่งบนโลกหล้า และสัจธรรมทั้งหมด ความจริงแล้วเจ้ามองเห็นโลกธาตุเพียงแค่มุมเดียวเท่านั้น เจ้ามองเห็นสัจธรรมเพียงมุมเดียวเท่านั้น”

“ขอบคุณคุณชาย” เหมยซู่เหยาแนบอยู่บนตัวของหลี่ซีเย
หนุนอยู่กับหัวไหล่ของหลี่ซีเย น้ำตายังคงไม่แห้ง และคำพูดนี้นาง
กล่าวออกมาจากใจ

Novel-Lucky

ตอนที่ 1061 คำคืนที่นอนไม่หลับ

<https://novel-lucky.com>

หลังจากผ่านไปนานและนานมากๆ เหมยซู่เหยาจึงได้ลุกขึ้นยืน นางก้มหน้าลงและบรรจงจวบลงบนหน้าผากของหลี่ชียเอีที่หนึ่ง เป็นไปอย่างธรรมชาติ และอ่อนโยน

“ไปเถอะ รอให้เจ้าคิดได้แล้วค่อยกลับมาหาข้า” หลี่ชียเอีโบกมือเบาๆ

เหมยซู่เหยาไม่ได้กล่าวสิ่งใดออกมา คารวะต่อหลี่ชียเอีแล้ว ก็หันหลังจากไป ก่อนนางจะก้าวออกจากประตู หลี่ชียเอีกล่าวว่า “เจ้านำคำพูดนี้แจ้งต่อตาเต๋าของสำนักฉางเหอพวกเจ้า คนอย่างข้าไม่เคยอ่อนข้อให้กับศัตรู สำหรับคนที่จงรักภักดีต่อข้า ข้าเองก็ไม่เคยตระหนี่ การที่เขารู้จักกาลเทศะ รู้ว่าอะไรควรไม่ควร ถือเป็นเรื่องดี”

“น้องจะนำความเรียนให้อย่างแน่นนอน” เหมยซู่เหยาพยักหน้าเบาๆ จากนั้นจึงลอยล่องจากไป

หลังจากที่เหมยซูเหยาจากไปได้ไม่นานเท่าไร หลี่ซวงเหยียนและเงินเป่าเจียวได้เดินเข้ามา เงินเป่าเจียวจ้องมองหลี่ซีเย่ที่หนึ่ง กล่าวว่า “คุณชายคงไม่ใช่รังแกเทพธิดาเหมยแล้วกรรมัง ข้าเห็นนางเหมือนร้องไห้มาอย่างนั้น”

“คุณชายของเจ้าเหมือนคนที่รังแกผู้หญิงอย่างนั้นรี?” หลี่ซีเย่ยิ้มและสายหน้า “ข้าแค่ช่วยเปิดโลกสะท้อนทางความคิดให้กับนางเท่านั้นเอง”

“โลกสะท้อนทางความคิดแบบไหนกัน?” หลี่ซวงเหยียนถามด้วยความสงสัย

หลี่ซีเย่หัวเราะและกล่าวว่า “มันเป็นโลกสะท้อนทางความคิดที่พวกเจ้าไม่จำเป็นต้องดู เนื่องจากพวกเจ้าอยู่กันอย่างมีความสุขสบายใจ มีสิ่งที่มุ่งหวัง ซึ่งไม่เหมือนกับนาง กระจกเขียนกลางหน้าผากชั้นหนึ่ง เมื่อไรที่มีการบรรลุเข้าใจแล้ว ก็จะมองทุกอย่างเฉยเมย หากไม่เปิดโลกธาตุให้โลกหนึ่ง ปล่อยให้อยู่ในสภาพเหม่อลอยเช่นนี้นาน หากไม่ออกบวชก็ต้องปลีกตัวออกจากสังคมสำหรับคุณสมบัติเช่นนางแล้วปล่อยให้ปลีกตัวออกจากสังคมถือเป็นความฟุ่มเฟือย”

“กล่าวเช่นนี้แสดงว่าคุณชายต้องการรับเอายอดสาวงามอันดับหนึ่งของแดนมนุษย์กษัตราเทพธิดาเหมยมาอยู่ด้วยนะสิ?”
เงินเป่าเลี้ยวกระพริบตาที่หนึ่งด้วยท่าทีคลุมเครือ

หลี่ซีเยหัวเราะและสายหน้า กล่าวว่ “ข้าแค่เสียดายในความสามารถเท่านั้น บรรพบุรุษของสำนักฉางเหอได้แสดงเจตจำนงต่อข้าหลายครั้ง ก็แค่ต้องการให้ข้าได้ให้โอกาสแก่นางในเมื่อตาเฒ่าผู้รู้จักกาลเทศะ ข้าก็จะให้โอกาสแก่นาง”

“เทพธิดาเหมยคือยอดสาวงามอันดับหนึ่งของแดนมนุษย์กษัตรา คุณชายรับนางเอาไว้ก็ได้ อยู่ นอกจากคุณชายแล้ว ยังมีใครคู่ควรกับนางได้อีก” เงินเป่าเลี้ยวกล่าวพร้อมกับกระพริบตา

“เจ้าพูดผิดแล้ว หากจะให้ถูกต้อง คุณชายของเจ้าไม่จำเป็นต้องมีสิ่งใดมาเข้าคู่”

“รับนางเอาไว้ก็ไม่เลวนัก สาวงามอันดับหนึ่งจะปล่อยให้คนอื่นได้เปรียบได้อย่างไร” หลี่ซวงเหยียนที่เป็นชาติตลอดมาได้กล่าวคำๆ นี้ออกมา ท่าทียากจะเข้าใจนางได้

หลี่ซีเยอมยืมชนิดหนึ่งกล่าวว่า "เรื่องรักๆ ใคร่ๆ อย่าเพิ่งคุยกันเลย ข้าจะพาพวกเจ้าไปโลกธาตุน้อยแห่งราชันมาร" ครั้นเอ๋ยถึงตรงนี้แล้ว เขามองหน้าสายงามทั้งสอง แล้วกล่าวว่า "ซูหยุนทำไมยังไม่มา"

ครานั้นเขาเคยรับปากเยซูหยุนว่าจะพานางมาที่ราบสูงฝั่งพุทธะ พานางไปผลญความลึกล้ำพิสดาร แต่เยซูหยุนกลับไม่ได้มาในคราวนี้

"ไม่รู้สิ" ฉินเป่าเจียวทำท่าชักไหล่เบาๆ กล่าวว่า "ข้าก็ไม่รู้เหมือนกันว่าเจ้าสำนักเยเป็นอะไรไป รู้สึกว่านางเปลี่ยนไปไม่น้อย"

"นางมีใจคิดปลีกตัวออกจากยุทธภพ" หลี่ซวงเหยียนจะไวต่อความรู้สึกในด้านนี้มากกว่าฉินเป่าเจียว "ข้ารู้สึกว่ามันมีส่วนเกี่ยวข้องกับคุณชาย ตามความเห็นของข้า นางต้องการก้าวตามจังหวะก้าวคุณชาย แต่นางรู้สึกว่าตัวเองตามไม่ทัน ดังนั้นนางจึงคิดปลีกตัวออกจากยุทธภพ"

หลี่ซีเยไม่ได้กล่าวสิ่งใด เพียงทอดถอนใจเบาๆ เขาเข้าใจถึงการตัดสินใจของเยซูหยุน เขาเคยให้โอกาสนางได้เลือก ทว่าท้ายสุดนางเลือกที่จะก้าวเดินไปอีกเส้นทางหนึ่ง

เรื่องราวบนโลกห्लीชียจะไม่ฝืนบังคับ เขาทำได้แค่เป็นไปตามวาสนา สิ่งนี้คือสิ่งที่เยชูหยุนเลือก

“หากมีวาสนา ในที่สุดก็จะได้พานพบกันอีก” ห्लीชียได้แต่กล่าวอย่างเมินเฉยในที่สุด

คำคินนี้ ภายในเมืองพุทธะถูกลิขิตเอาไว้แล้วว่าจะต้องหลับตากันไม่ลง เนื่องจากพุทธะชั่วร้ายก็คือห्लीชีย ผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากในเมืองพุทธะ กระทั่งที่อยู่บนที่ราบสูงฝั่งพุทธะ ต่างรู้สึกถึงความหนักอึ้งภายในใจ

โดยเฉพาะกลุ่มคนรุ่นใหม่เรียกได้ว่าสิ้นหวังกันอย่างสิ้นเชิง มองไม่เห็นความหวังแม้แต่หน่อย

พุทธะชั่วร้ายไร้ซึ่งผู้ต่อกรซึ่งเป็นที่ประจักษ์ต่อสายตาตนเองของผู้คน หลังจากที่พุทธะชั่วร้ายถูกเขาหลิงซานขับไล่ ทุกคนต่างรู้สึกดีใจ บางทีก็กล่าวสำหรับทุกคนแล้ว เป็นการไล่พุทธะชั่วร้ายนี้ไปได้ในที่สุด

อย่างไรก็ตาม เวลานี้ร่างที่แท้จริงของพุทธะชั่วร้ายกลับกลายเป็นหลี่ชียเอ่ ไม่ว่าจะอยู่ในฐานะพุทธะ หรือผู้บำเพ็ญตน เป็นการบ่งชี้ว่าหลี่ชียเอ่ นั้นไร้ซึ่งผู้ต่อกร ความจริงในเรื่องนี้ทำให้หลายคนไม่สามารถหลับตาได้ลง

“นี่คือยุคที่ทำให้ผู้คนต้องผิดหวังนะ ต่อให้พวกจิ้งหวู่ตี้ จ้านซือที่มีความปราดเปรื่องน่าทึ่งเพียงใด ท้ายสุดแล้วก็คงยากจะต่อกรกับคนโหดอันดับหนึ่งได้” บางคนถึงกับทอดถอนใจออกมาด้วยความหดหู่

“ทีโซคร้ายที่สุดยังคงเป็นเป่าจู้เหรินหวง ต้องพ่ายแพ้ให้กับคนโหดอันดับหนึ่งครั้งแล้วครั้งเล่า ไม่รู้ว่าเวลานี้จิตแห่งเต้าของเขา ไหวหวั่นแล้วหรือยัง ไม่รู้ว่าเขายังคงพ่ายแพ้แล้วลุกขึ้นมาสู้ได้อีกหรือไม่ ถ้าหากเป่าจู้เหรินหวงไม่สามารถลุกขึ้นมาสู้ได้อีกจากการพ่ายแพ้มาอย่างยับเยิน ถ้าเป็นเช่นนั้นละก็ เท่ากับชาตินี้ของเขา ได้สิ้นสุดลงแล้ว” มีผู้ที่พิมพ์ปากออกมา

คำคินนี้ถูกลิขิตเอาไว้แล้วว่าหลับตากันไม่ลง ไม่ว่าจะป็นจิ้งหวู่ตี้ จ้านซือ หรือบางทีอาจเป็นพวกหลินเทียนตี้ ภายในใจของพวกเขาล้วนรู้สึกถึงความหนักอึ้ง เพราะหลี่ชียเอ่เปรียบประดุจเหมือนเขาไท่ซานที่บดทับอยู่ในใจของพวกเขา จนพวกเขาหายใจลำบาก

ในบรรดาดาวรุ่งทั้งหมดนั้น หลินเทียนตี้ นับเป็นผู้ที่มีบุคลิก
สบายๆ ที่สุดคนหนึ่ง เขามองดูทิวทัศน์ในยามราตรีของเมืองพุทธะ
และยิ้มเฉยเมยกล่าวว่า “ยุทธภพถูกลิขิตเอาไว้แล้วว่าต้องนำสนุก
ตื่นเต้น เห็นที่ศิษย์พี่คงจะเจอกับศัตรูที่แข็งแกร่งเข้าให้แล้วละ”

แม้ว่าจ้านซือจะไม่ได้มีบุคลิกที่สบายๆ เหมือนดังหลินเทียน
ตี้ แต่ทว่าเขามีจิตใจที่เด็ดเดี่ยวมั่นคง เขากล่าวเสียงทุ้มต่ำออกมา
ว่า “โลกนี้ไม่มีคำว่าไม่แพ้พ่าย มีเพียงก้าวเดินไปให้ถึงที่สุด จึงจะรู้
ว่าใครจะเป็นฝ่ายแพ้ฝ่ายชนะ” เขามีความมั่นคงในจิตแห่งเต๋าของ
ตน

ภายใต้ความมืดในยามราตรี ไปเจี้ยนเจินยืนกอดกระบี่อยู่
ความมืดยามราตรีปกคลุมอยู่รอบกายของนาง นางที่เยือกเย็น
เงียบขรึม ยืนดั่งกระบี่ หนาวดั่งเหล็ก

แตกต่างจากเหล่าดาวรุ่งคนอื่นๆ วิธีทางแห่งการบำเพ็ญ
เพียรของดาวรุ่งอื่นๆ เรียกได้ว่าเปี่ยมด้วยความสนุกตื่นเต้นมี
เกียรติ ถูกยกย่องดังดาวล้อมเดือน

ไปเขียนเงินจะแตกต่างกัน เคล็ดลับวิชากระบี่ของกระบี่เทพแดนศักดิ์สิทธิ์พวกเขาแตกต่างจากผู้อื่น เยือกเย็นไร้ซึ่งความปราณี ปณิธานการสังหารที่ไม่หวาดหวั่นต่อสิ่งใด ซึ่งเป็นหลักสัจธรรมของกระบี่เทพแดนศักดิ์สิทธิ์ของพวกเขา

ดังนั้นไปเขียนเงินจึงก้าวเดินมาเพียงลำพังคนเดียวตลอดมา บนเส้นทางที่ยาวไกลและเย็นชา

แม้ว่าได้เคยมีระดับบรรพบุรุษจะเป็นผู้คุ้มครองให้กับนางหวานางได้ปฏิเสธ เนื่องจากนางมีความรู้สึกว่ สิ่งนี้คงไม่ได้ช่วยอะไรตนได้มากเท่ากับเคล็ดกระบี่ของนางเอง

หลังจากที่นางได้บรรลุกระบี่คลั่งได้แล้ว ไปเขียนเงินมีความรู้สึกว่ตนเองนั้นได้ก้าวเดินจนถึงสุดทางของเคล็ดวิชากระบี่ของนางแล้ว เวลานี้สิ่งทีนางต้องทำก็คือยกระดับฐานเต้าของนางก้าวสู่การเป็นรัชทายาท เพื่อแย่งชิงชะตาฟ้าให้ได้

แต่หลังจากได้ต่อสู้กับพู่ทะชะวร้ายแล้ว ทำให้นางมีมุมมองอีกแบบหนึ่งกับเคล็ดวิชากระบี่ของนาง ซึ่งเป็นเคล็ดวิชากระบี่ที่แตกต่างกันอย่างสิ้นเชิงกับกระบี่คลั่งของนาง

นางต้องการทะลวงฝ่าไปให้ได้ ภายในใจลึกๆ ของไปเจี้ยนเงินมีเสียงเรียกร้องอย่างหนึ่ง นางมีความเข้าใจต่อความรู้สึกเช่นนี้ ความกระหายที่มีต่อเคล็ดกระบี่ นางเกิดมาเพื่อเคล็ดกระบี่ และตายเพราะเคล็ดกระบี่!

“เคล็ดกระบี่อีกสายหนึ่ง!” ในที่สุด สายตาของไปเจี้ยนเงินได้กลับกลายเป็นมั่นคง และลึกล้ำยิ่ง

ณ ที่แห่งหนึ่งบนที่ราบสูงผิงพุทธะ ภายในวัดแห่งหนึ่ง เป่าจู้เหรินหวงนอนอยู่บนเตียง คราวนี้เขาได้รับบาดเจ็บสาหัสมาก แต่มีคนที่ยืนอยู่ด้านหลังของเขานั้นนับว่ามีฝีมือที่ฝึนลิขิตสวรรค์ยิ่งนัก แม้ว่าอาการบาดเจ็บของเป่าจู้เหรินหวงจะสาหัสมาก ยังคงถูกรักษาจนหายเป็นปกติอย่างรวดเร็ว

“เจ้าไม่ใช่คู่ต่อสู้ของหลี่ชียเอ” ร่างเงาสายหนึ่งยืนอยู่ข้างเตียงของเป่าจู้เหรินหวง ดุจดั่งร่างเงาที่หลบซ่อนตัวอยู่ในความมืดอย่างนั้น

“ข้ารู้ ดั่งนั้นข้าจะต้องเพิ่มความเร็วเพิ่มน้ำหนัก ขอเพียงมีความเร็วและน้ำหนักที่เพียงพอ ข้าจะต้องเอาชนะเขาได้แน่ จะต้องให้เขาตายอย่างไรที่ฝิง” เป่าจู้เหรินหวงกล่าวพร้อมกับกัดฟันกรอด

เป่าจู้เหรินหวงมองหลี่ชีย่เป็นศัตรูคู่อาฆาต ไม่อาจอยู่ร่วมโลกกันได้ เขาสาบานว่าจะต้องสังหารหลี่ชีย่ให้ได้ หากไม่สังหารหลี่ชีย่จะไม่เลิกરાอย่างเด็ดขาด

“ต่อให้เจ้าเพิ่มความเร็วและน้ำหนักก็ไม่แน่ว่าจะเป็นคู่ต่อสู้ของเขา” ร่างเงาที่ยืนอยู่ข้างเตียงกล่าวเสียงทุ้มต่ำออกมา “ข้ายังมองไม่ออกถึงเจ้าหลี่ชีย่คนนี้ แต่ว่าประวัติความเป็นมาของเขาต้องไม่ธรรมดาแน่นอน คนอย่างเขาหาใช่คนทั่วไปสามารถบ่มฝึกขึ้นมาได้ ต่อให้เป็นจักรพรรดิเทพทั่วไป หรือสายสำนักราชันเซียนทั่วไปก็ไม่สามารถบ่มฝึกคนเช่นนี้ขึ้นมาได้”

“ไม่ว่าเขาจะถูกบ่มฝึกขึ้นมาจากผู้ใด ข้าก็ต้องเอาชนะเขาให้ได้!” เป่าจู้เหรินหวงมีใจที่แน่วแน่มาก ไม่ยอมถอยอย่างเด็ดขาด

ร่างเงาที่ยืนอยู่ข้างเตียงเอ่ยขึ้นมาอย่างช้าๆ ว่า “ที่ข้าเลือกเจ้าก็เพราะมองเห็นความกล้าหาญเด็ดเดี่ยวที่ไม่เกรงกลัวต่อความพ่ายแพ้ แต่ข้าได้เสียเวลาบนตัวของเจ้าไปมากมาย ถ้าหากเจ้าจะไปตายอย่างง่ายดาย เท่ากับทำให้ข้าต้องเสียงแรงกายแรงใจไปโดยเปล่าประโยชน์”

“หากจะให้ข้าทำตัวเป็นเต่าหัวหอดมิสู้ให้ข้าไปตายเสียจะดีกว่า เจ้าคนแซ่หลี่ทำให้ข้าต้องอับอายต่อหน้าผู้คนทั่วหล้า แยงศิษย์น้องของข้าไป แค่นี้ไม่อาจอยู่ร่วมโลกกันได้ ต่อให้ข้าต้องตายก็ขอแลกกับเขา” เป่าจู้เหรินหวงกล่าวเสียงหนักแน่นจริงจัง

ผู้ที่ยืนอยู่ข้างเตียงกล่าวอย่างซ้ำๆ ว่า “หากเจ้าตั้งต้นจะไปรณหาที่ตายให้ได้ ไม่แน่ว่าข้าจะลงมือช่วยเจ้า เวลานี้มีผู้คนที่ที่ราบสูงฝั่งพุทธะมากมายเหลือเกิน ยอดฝีมือมากันมากมาย ผู้เตมาเก้ากระบี่ เขียนผู้เตมา คนพวกนี้ล้วนแล้วแต่เล่นยาก ณ เวลานี้ข้ายังไม่มีความสามารถจะเสนอหน้าออกไปเป็นการชั่วคราว”

“บางที พวกเราสามารถร่วมมือกับเขาทำคง พวกเราสามารถร่วมมือกับจี้คงหวู่ตี้” เป่าจู้เหรินหวงสุดลมหายใจเข้าลึกๆ กล่าว “เขาทำคงมีขุนพลไร้ผู้ต่อกร ขณะที่อาจารย์ท่านก็ไร้ซึ่งผู้ต่อกร หากว่าแกร่งจับคู่กับแกร่ง หลี่ซีเยะจะไปมีความหมายอะไร ต่อให้มียอดฝีมือคอยคุ้มครองเจ้าคนแซ่หลี่อยู่ พวกเราก็สามารถจัดการสังหารเขาได้เช่นกัน!”

คนที่ยืนอยู่ข้างเตียงถึงกับนั่งเงิบไปครู่หนึ่ง สุดท้ายกล่าวอย่างซ้ำๆ ว่า “ความน่าจะเป็นนี้ข้าจะรับไว้พิจารณา ข้าจะไปพบกับผู้เตมาเก้ากระบี่สักครั้ง แต่ว่าหากเจ้าคิดจะไปแก้แค้นกับหลี่ซีเยะละก็ ทางที่ดีเวลานี้ควรจะฝึกฝนให้หนัก ข้ายังมีสิ่งของสุดยอด

บางอย่างอยู่ สามารถช่วยให้พลังของเจ้าเพิ่มขึ้นในระยะเวลาอันสั้น”

“ตกลง ข้าจะไม่ทำให้อาจารย์ต้องผิดหวังอย่างแน่นอน”
เป่าจู้เหรินหวางสุดลมหายใจเข้าลึกๆ มีความตั้งใจที่มั่นคง ขอเพียงสามารถเอาชนะเหล่าหีชีเย่ให้ได้ ต่อให้ต้องพยายามและลำบากมากกว่านี้ก็ยอม เขายินดีทุ่มเททุกอย่าง

“อมิตภพพุทธ...” ในคำคั้นนั้นเอง เสียงพุทธวาจาที่ดังก้องไปทั่วทั้งที่ราบสูงฝั่งพุทธะ บรรดาผู้คนมากมายบนที่ราบสูงฝั่งพุทธะ ตกใจตื่น ทอยยกันออกมายืนอยู่ด้านนอก

ขณะที่ผู้คนจำนวนมากยืนอยู่ท่ามกลางความมืดอยู่นั้น เห็นวัดที่อยู่ห่างไกลออกไปเปล่งประกายพุทธะออกมา ซึ่งก็คือวัดชรานต์ถิตาที่อยู่ภายในโลกธาตุน้อยแห่งราชันมารนั่นเอง

เวลานี้ประกายพุทธะที่พุ่งสูงเป็นล้านล้านจั้งของวัดชรานต์ถิตาเหมือนดังต้องการส่องสว่างไปทั่วทั้งโลกธาตุน้อยแห่งราชันมารอย่างนั้น การที่วัดชรานต์ถิตาได้เปล่งประกายพุทธะที่เจิดจ้าเช่นนี้ออกมา อำนาจพุทธะที่เป็นหนึ่งไม่เป็นสองรองใคร เหมือนว่ามันได้ทำการสยบโลกธาตุน้อยแห่งราชันมารเอาไว้ตลอดอย่างนั้น!

ขณะเดียวกัน เวลานี้ทุกคนจึงได้รู้ว่าพุทธราชาเมื่อครุ่นหา
โซ่มาจากที่ราบสูงฝั่งพุทธะ และหาโซ่มาจากเขาหิมชาน แต่มา
จากวัดชราณ์ตฤตานั่นเอง

Novel-Lucky

ตอนที่ 1062 ไปเจียนเงิน

<https://novel-lucky.com>

“โลกธาตุน้อยราชันมารเปิดแล้ว...” ในคำคินนี้เอง ชาวๆ หนึ่งได้สร้างความฮือฮาตั้งไปทั่วทุกมุมของที่ราบสูงฝั่งพุทธะ

ไม่ไกลจากเขาหลังซานมากนัก บึงขนาดใหญ่ที่ส่งประกายระยิบระยับท่ามกลางแสงจันทร์ยามค่ำคิน เวลานี้ รอบๆ บริเวณมีผู้คนรออยู่มากมาย สายตาแต่ละคู่ที่จับจ้องไปยังน้ำที่อยู่ในบึง

“ซ่าา...” เสียงของน้ำในบึงที่พุ่งขึ้นเหมือนฝูงมัจฉาที่กระโดดเล่นน้ำอย่างนั้น เห็นน้ำที่กระเด็นกระดอนแตกกระจาย แลดูคึกคักน่าชื่นชมเป็นพิเศษ เหมือนว่าฟองของน้ำที่แตกกระจายมีชีวิตอย่างนั้น

“ซ่าา ซ่าา ซ่าา...” ฟองของน้ำที่แตกกระเซ็นขึ้นมาได้ค่อยๆ ก่อตัวจนกลายเป็นประตูปุทธะขนาดใหญ่ขึ้นมา บนประตูปุทธะปรากฏตราประทับพุทธะจำนวนมาก ทุกๆ ตราประทับพุทธะเหมือนตั้งทำหน้าที่ควบคุมสยบโลกธาตุน้อยที่อยู่ภายในประตูปุทธะอย่างนั้น ทำให้สิ่งมีชีวิตที่อยู่ภายในประตูปุทธะไม่สามารถเล็ดลอดออกมาได้

“ประตูพุทธะของโลกธาตุน้อยแห่งราชันमारเปิดออก
มาแล้ว พวกเราเข้าไปกัน” หลังจากที่ประตูพุทธะดูสงบมั่นคงดีแล้ว
บรรพบุรุษผู้หนึ่งร้องกล่าวออกมาแล้วนำพาศิษย์ของสำนักบุกเข้าไป
ไปในประตูพุทธะ พริบตาเดียวก็หายตัวไป

คนอื่นๆ ต่างทยอยกันตามเข้าไปภายในโลกธาตุน้อยแห่ง
ราชันमार ซึ่งเป็นโอกาสที่หาได้ยากที่ทุกคนรอดตาย

“ตุ้ม...ตุ้ม...ตุ้ม...” ท่ามกลางเสียงดังตุ้มตาม เห็นรถศึกคัน
หนึ่งที่เห็นฟ้าเข้ามา โดยมีผู้เฒ่าเก้ากระบี่นั่งอยู่บนรถคันนี้

“ฉิ่งหวูดี้มาแล้ว พวกเราเร่งมือกันหน่อย” เมื่อเห็นขบวนนี้
แล้วทุกคนมีสีหน้าที่แปรเปลี่ยนไป ทยอยกันเบียดเข้าไปภายใน
ประตูพุทธะ ด้วยเกรงว่าจะไม่ทันคนอื่น

หลังจากที่พวกของฉิ่งหวูดี้มาถึงแล้ว คนที่ยังไม่ทันได้เข้าไป
ไปทยอยกันหลีกทางให้กับพวกเขา โดยเฉพาะเมื่อเห็นผู้เฒ่าเก้า
กระบี่ที่นั่งอยู่บนรถศึกแล้ว ไม่ว่าใครก็ต้องรู้สึกขนลุกขนพองขึ้นมา

หลังจากที่พวกจิ้งหรีดได้เข้าไปแล้ว ตามติดด้วยจิ้งหรีด
หลินเทียนตี้ เป่าจู่เหรินหวางที่เป็นยอดดาราแห่งยุคต่างทยอยกัน
เข้าไปยังโลกธาตุน้อยแห่งราชันมารกันทั้งหมด

ขณะที่เป่าจู่เหรินหวางปรากฏตัวนั้น เขายังคงมีปณิธานการ
สู้รบที่สูงยิ่ง ทำให้หลายคนต้องอุทานออกมาเมื่อได้เห็น

“ยิ่งแพ้พ่ายยิ่งสู้ เहरินหวางไม่เสียทีที่เป็นเทพสงคราม กล่าว
สำหรับผู้บำเพ็ญตนแล้ว ความล้มเหลวหาใช่เรื่องน่ากลัว ที่น่ากลัว
ยิ่งกว่าคือไม่มีความกล้าที่จะไปเผชิญกับความล้มเหลวนั้น ขอ
เพียงไม่สนใจกับคำว่าพ่ายแพ้ คงมีสักวันที่ได้ก้าวขึ้นสู่จุดสูงสุด
ได้” เมื่อเห็นเป่าจู่เหรินหวางยังคงมีปณิธานการสู้รบที่สูงยิ่งแล้ว
หลายคนรู้สึกนับถือตัวเขาเป็นอย่างมาก

กล่าวสำหรับผู้บำเพ็ญตนแล้ว โดยเฉพาะรุ่นอาวุโสที่ผ่าน
คลื่นลมมาแล้วอย่างโชกโชน ความล้มเหลวไม่ได้น่ากลัวแต่อย่าง
ใด ชีวิตคนเรามีใครบ้างล่ะที่ไม่เคยล้มเหลว แม้แต่ราชันเซียนเองก็
ยังเคยล้มเหลว นับประสาอะไรกับคนอื่น

“บุกเข้าไป หน้าที่พิพม์และของวิเศษในโลกธาตุน้อยแห่ง
ราชันมารรอพวกเราอยู่นะ” ระดับบรรพบุรุษร้องเสียงอันดังและ

นำพาศิษย์ภายในสำนักของตนบุกเข้าไปภายในโลกธาตุน้อยแห่ง
ราชันमार

คำคืบนี้หลี่ชียเอ่ไม่ได้ออกเดินทาง เข้าวันรุ่งขึ้น เขาได้กล่าว
กับพวกหลี่ซวงเหยียนว่า “แม่นางทั้งหลาย เตรียมตัวกันนิดหนึ่ง
พวกเราสมควรเดินทางไปยังโลกธาตุน้อยแห่งราชันमारกันได้
แล้ว”

“คุณชาย การไปโลกธาตุน้อยแห่งราชันमारในครั้งนี้ ท่าน
จะให้พวกเราได้รับโชคเช่นใดกันบ้างละ” ฉินเป่าเจียวเม้มปากอม
ยิ้ม ท่าที่ออกอ้อนอยู่สามส่วน นางที่สวยงามเยิ้มยามที่แสดงท่าที่
ออดอ้อนขึ้นมาแล้ว เรียกได้ว่าเสน่ห์ล้นเหลือสุดจะต้านทาน ทำให้
ผู้คนที่ต้องจិតหัวน้ไหววิญญานแทบออกจากร่าง

“พวกเจ้าจะไม่อาศัยโชคชะตา” หลี่ชียเอ่สายหน้าเบาๆ ยิ้ม
กล่าวว่า “พูดถึงของวิเศษ พวกเรามีแล้ว พูดถึงเคล็ดวิชา ยังมีอะไร
ที่เทียบกับกายเขียนของพวกเจ้าได้อีก?”

คำพูดของหลี่ชียเอ่ันับว่าไม่ผิด หลังจากที่ทำลายพวกสาย
สำนักราชันเขียนเช่นหุบเขากีบสวรรค์แล้ว เป็นความจริงที่เวลานี้
พวกเขาไม่ขาดแคลนเรื่องของวิเศษ

“ถ้าเช่นนั้นคุณชายจะพาพวกเราเข้าไปเพื่อต้องการอะไร?” ท่าทีของเงินเป่าเจียวดงามหยาดยิ้มมากด้วยเสน่ห์เสียจริง

“หญิงสาวโอสlothิพย์ของแดนมารได้รับการยกย่องว่าสุดยอด มีความบริสุทธิ์และลึกล้ำพิสดาร ข้าตั้งใจจะหาหญิงสาวโอสlothิพย์ที่เหมาะสมกับพวกเจ้าสักหน่อย” หลี่ชี่เย่กล่าวถึงตรงนี้แล้วมองดูพวกนาง กล่าวว่ “ที่พวกเจ้ายังขาดแคลนอยู่ก็คือความชำนาญ ต้องการเวลาในการเจียรนัย หากสามารถหาโอสlothิพย์หญิงสาวให้กับพวกเจ้าอีกสักนิดละก็ เรียกได้ว่าสามารถทำให้พวกเจ้าก้าวไปได้อย่างรวดเร็ว ขณะเดียวกันก็จะให้พวกเจ้าได้เห็นความลึกล้ำพิสดารของโลกใบนี้”

“การไปครั้งนี้ของคุณชายประสงค์สิ่งใด?” เปรียบเทียบกับสวดยหยาดยิ้มของเงินเป่าเจียวแล้ว ความเยือกเย็นของหลี่ชี่เย่เหยียนก็จะมีลักษณะที่เป็นอีกแบบหนึ่ง

“เพื่อยุติความตั้งใจบางอย่าง ประลองกับวัดชราหน้ตฤตาสักหน่อย” หลี่ชี่เย่ยิ้มเฉยเมย ไม่ได้กล่าวมากความ

แต่พวกหลี่ชีย่ยังไม่ทันได้ออกเดินทาง ปรากฎมีผู้มาเยือน ตั้งแต่เข้าตรู ผู้มาเยือนก็คือผู้ที่มีชื่อเสียงโด่งดังแห่งยุคนามไปเจี้ยนเงิน

“ข้าต้องการประลองชี้ขาดกับเจ้า!” พลันที่ไปเจี้ยนเงินเห็นหน้าหลี่ชีย่ ได้เอ่ยคำแรกที่นาเกรงขามออกมา

“ประลองชี้ขาด?” หลี่ชีย่มองดูไปเจี้ยนเงินที่อยู่ตรงหน้า ถึงแม้ว่าไปเจี้ยนเงินเวลานี้ยังคงเป็นดั่งกระบี่ เขือกเขินดั่งเหล็ก แต่ก็มี ความแตกต่างจากอดีต เวลานี้นางมีความเป็นธรรมชาติอย่างหนึ่ง ที่บอกไม่ถูก มีเพียงยามที่จิตของนางปรากฏปณิธานการต่อสู้เท่านั้น จึงปรากฏเขือกเขินไว้ความปราณีออกมาอย่างชัดเจน เนื่องจากนาที่นี้นางได้ก้าวเข้าสู่เคล็ดกระบี่

“สัญญาะหว่างเรายังคงมีผล!” ไปเจี้ยนเงินเวลานี้กอดกระบี่ไว้กับอก เวลานี้นางก็คือกระบี่เล่มหนึ่ง กระบี่ที่มีความคมมากที่สุดเล่มหนึ่ง

สัญญาที่ไปเจี้ยนเงินพูดถึงก็คือ สัญญาสามกระบี่ที่เกิดขึ้นเมื่อคราวอยู่สุสานเทียนกู่

หลี่ชียเหว้เราะและสายหน้ากล่าวว่า “ต่อให้ข้ายินดีทำตามสัญญา กับเจ้า เจ้าจะเอาอะไรมาสู้? ไซ่ว่าข้าจะดูถูกเจ้า แต่เจ้าจะต้องพ่ายแพ้โดยไม่ต้องสงสัย”

“ยังไม่ทันได้ต่อสู้กัน เจ้ารู้ได้อย่างไรว่าข้าจะแพ้!” ไปเจี้ยนเงินพลันลืมตา เห็นประกายกระบี่แวบหนึ่ง เพียงประกายกระบี่สายหนึ่ง เพียงพอที่จะฟาดฟันห้องฟ้าแลดวงดาวได้

“ไม่ต้องต่อสู้กันข้าก็รู้” หลี่ชียเอนั่งอยู่ตรงนั้นท่าที่สบายๆ ยิ้มพลาบกล่าวว่า “เจ้าจะเอาอะไรมาสู้? กระบี่คลัง หรือว่าบุชาชีพด้วยกระบี่? ลูกไม้เก่าๆ ของกระบี่เหวะแดนศักดิ์สิทธิ์ข้ารู้อย่างทะลุปรุโปร่ง”

“เรื่องนี้ไม่ได้เกี่ยวอะไรกับเจ้า!” ไปเจี้ยนเงินกล่าวอย่างซ่าๆ ว่า “สู้แพ้ข้าก็ม้วย หากข้าชนะข้าขอแค่กระบี่พุทธะของเจ้า!”

“กระบี่พุทธะ?” หลี่ชียเอนั่งเฉยเมย กล่าวว่า “ก้าวเดินมาถึงวันนี้ เจ้าสมควรรู้ว่ากระบี่พุทธะไม่ได้อยู่ที่กระบวันทากระบี่ และไม่อยู่ที่เคล็ดกระบี่ แต่อยู่ที่จิตกระบี่” กล่าวพลาบ หลี่ชียเอนิ่งไปที่หัวใจของตนเอง

“ข้าต้องการคำชี้แนะจากเจ้า” ไปเขียนเงินยังคงเยือกเย็น
ดั่งกระบี่ นางก็เหมือนดั่งกระบี่เหาะที่ออกจากฝัก พร้อมเผชิญกับ
การต่อสู้ที่สุดยอดที่สุดของนางทุกเมื่อ

“ข้าจะไม่ต่อสู้กับเจ้า เนื่องจากกล่าวสำหรับข้าแล้วมันไม่มี
ความหมายใดๆ เลย” หลี่ชียემองดูไปเขียนเงิน กล่าวว่า “ข้าจะเอา
คนตายคนหนึ่งมาเพื่ออะไร? ด้วยเคล็ดกระบี่ของเจ้า อาศัยกระบี่
คลังของเจ้า เอาชนะข้าไม่ได้หรอกนะ เจ้าทำได้แค่เสี่ยงด้วยการ
บุชาชีพด้วยกระบี่! ถ้าหากข้าเอาชนะเจ้าได้ เจ้าก็เป็นเพียง
ซากศพๆ หนึ่งเท่านั้น เจ้าลองเข้ามาซิ ข้าจะเอาซากศพๆ หนึ่งไปทำ
อะไร ไซ้ว่าข้าเป็นพวกนิยมมีความสัมพันธ์กับศพ”

ไปเขียนเงินถึงกับนิ่งเงียบ ไซ้ว่านางไม่มีความมั่นใจ
เพียงพอ แต่เป็นความจริงที่อาศัยกระบี่คลังของนางไม่สามารถ
เอาชนะหลี่ชีย่ได้ ซึ่งเป็นดังที่หลี่ชีย่ได้กล่าวเอาไว้ก็คือ หาก
ต้องการเอาชนะหลี่ชีย่มีเพียงหนทางเดียวก็คือใช้ท่าไม้ตาย

“เจ้าเป็นผู้ที่เข้าถึงความลึกซึ้งพิสดารของเคล็ดกระบี่” หลี่
ชีย่มองหน้าไปเขียนเงิน กล่าวว่า “แต่ที่เจ้าได้มานั้นเป็นเพียง
แ่งมุมหนึ่งของเคล็ดกระบี่เท่านั้น ข้าไม่ได้หมายความว่าสิ่งนี้คือ
ความผิด การมุ่งมั่นไปยังทิศทางหนึ่ง และถึงซึ่งที่สุดก็นับเป็นการ
ฝึกฝนหนึ่งและเป็นวิถีทางหนึ่งเหมือนกัน เมื่อก้าวเดินไปถึงที่สุด

ของมัน มันก็เหมือนแม่น้ำทุกสายที่ไหลมารวมกันในที่สุดอย่างนั้น
แจกเช่นราชันเซียนเยถิ (ส่งเสียงร้องยามวิกาล) ของพวกเจ้า
สุดท้ายก็ได้บรรลุเป็นราชันเซียนมิไซรี?”

ครั้นกล่าวถึงตรงนี้แล้ว หลี่ซิเย่สายหน้าเบาๆ กล่าวว่า “แต่
เคล็ดกระบี่ของกระบี่เหวะแดนศักดิ์สิทธิ์ของพวกเจ้ามันรุนแรงสุด
ชั่วเกินไป เหมือนดังราชันเซียนเยถิที่อาศัยการฆ่าในการแผ้วทาง
ถึงแม้ว่าทุกวิถีทางย่อมสามารถก้าวไปถึงตำแหน่งราชันเซียนได้
แต่อาศัยการฆ่านำทาง หรือบางที่เหมือนดังเจ้า หมายถึงอาศัย
ความคลั่งแผ้วทางเส้นทาง สิ่งเหล่านี้ล้วนแล้วแต่อาศัยความรุนแรง
ของกระบี่...”

“...ข้าไม่ต้องการวิจารณ์ราชันเซียนเยถิไปในทางที่ไม่ดี ข้า
กล่าวได้เพียงการเลือกเดินเส้นทางเช่นใด บางครั้งเท่ากับเป็นการ
ตัดสินว่าจุดจบเป็นเช่นใด เจ้ารู้หรือไม่ว่าราชันเซียนเยถิปิดฉาก
เช่นใดหรือไม่?” ครั้นเอ่ยถึงตรงนี้ หลี่ซิเย่จ้องมองดูไปเฉยๆ

“จบลงในลักษณะเช่นใด?” ไปเฉยๆจ้องมองตรงไป
ข้างหน้า เรื่องราวอันเกี่ยวกับปฐมบรรพบุรุษนางเองก็เคยได้ยินมา
บ้าง แต่ว่าทั้งหมดล้วนแล้วแต่ไม่สามารถพิสูจน์ได้

“ถ้าหากอนาคตเจ้ามีโอกาสนั้น เจ้าก็จะได้รู้” หลีซีเยกล่าว
ท่าที่เฉยเมย

หลีซีเยจ้องมองไปเจี้ยนเงินแล้วกล่าวว่า “กระบี่พุทธะก็ดี
กระบี่คลั่งก็ช่าง ทั้งหมดล้วนแล้วแต่เป็นส่วนหนึ่งของเคล็ดกระบี่
เจ้าสามารถก้าวเดินไปข้างหน้าต่อไปเรื่อยๆ เหมือนดั่งเวลานี้เจ้า
อยากได้กระบี่พุทธะ แต่ว่าหลังจากกระบี่พุทธะแล้วละ? เจ้าคิดว่า
หลังจากกระบี่พุทธะแล้วจะเป็นเช่นใด?”

ไปเจี้ยนเงินถึงกับนิ่งเงียบกับสิ่งนี้ จ้องมองดูหลีซีเยถึงกับ
ตอบไม่ถูกในเวลา

“ข้าสามารถชี้แนะต่อเจ้าได้ ทำให้เจ้าได้บรรลุถึงสัจธรรมที่
แท้จริงของกระบี่พุทธะ ข้าสามารถชี้แนะเจ้ากระทั่งให้เห็นถึง
เส้นทางที่ต่อจากกระบี่พุทธะไปแล้ว” หลีซีเยกล่าวอย่างช้าๆ ว่า
“แต่ของได้เปล่าย่อมไม่มีในโลก”

“เจ้าต้องการอะไร” ไปเจี้ยนเงินหลังจากนิ่งเงียบไปนาน
มาก สุดท้ายจ้องมองหลีซีเยและกล่าวเสียงทุ้มต่ำออกมา

หลี่ซีเยมองดูไปเจี้ยนเงิน ยิ้มเฉยเมยกล่าวว่า “รั้งอยู่กับข้า
ที่นี่ ข้าจะให้ตำแหน่งกับเจ้า ในอนาคตเจ้าจะต้องได้เป็นเทพกระบี่
เป็นกระบี่เทพที่แท้จริง เบื้องบนสังหารเหล่าเทพ เบื้องล่างเช่นหมา
เหล่ามาร”

ไปเจี้ยนเงินถึงกับนิ่งเงียบกับข้อเสนอนี้ ล้องมองดูหลี่ซีเย
ผ่านไปชั่วครู่ใหญ่ นางจึงได้กล่าวว่า “ข้างกายเจ้ามีองครักษ์กระบี่
อยู่แล้ว”

“เจ้าเข้าใจผิดแล้ว” หลี่ซีเยหัวเราะและสายหัวว่า “เจ้า
แตกต่างจากซวงเหยียนน ซวงเหยียนนคือสาวใช้ข้างกายของข้า
ขณะที่เจ้า ที่ข้าต้องการหาใช่คนที่จะมาดูแลความเป็นอยู่ของข้า ที่
ข้าต้องการคือขุนพลผู้หนึ่ง!”

เมื่อกล่าวถึงตรงนี้แล้ว หลี่ซีเยมองดูไปเจี้ยนเงิน กล่าวว่า
“ข้าชื่นชมการยึดมั่นในเคล็ดกระบี่ของเจ้า มีเพียงผู้ที่ยึดมั่นใน
เคล็ดกระบี่เช่นเจ้าจึงสามารถก้าวเดินไปถึงจุดสูงสุด ที่ข้าชื่นชม
มากไปกว่านั้นก็คือ ตัวเจ้าก็คือกระบี่เล่มหนึ่ง เป็นกระบี่เล่มหนึ่งที่
อยู่ในมือข้า คมกริบและอันตรายยิ่ง กระทั่งเลือดเย็นไร้ซึ่งความ
เมตตา! ที่ที่ข้าก้าวไปถึง ที่นั่นถูกเจ้าสยบ สามารถสยบได้ทุกสิ่ง!”

ไปเขียนเงินนิ่งเงียบอยู่เป็นเวลานานมาก จะอย่างไรเสีย เรื่องนี้กล่าวสำหรับนางแล้วเป็นเรื่องใหญ่ เรื่องสำคัญของชีวิต

“หากเจ้าติดตามข้า สิ่งที่ข้าให้เจ้าไม่เพียงแค่ว่าเคล็ดกระบี่” หลี่ชียเอ่กล่าวเฉยเมยว่า “ข้าสามารถให้เจ้าได้มากกว่า ข้าสามารถพาเจ้าไปดูที่ที่ราชันเซียนเยถิเคยไปมาก่อน ข้ายังสามารถบอกกล่าวต่อเจ้าว่า ราชันเซียนเยถินั้นปิดฉากลงในลักษณะเช่นใด”

หลังจากนิ่งเงียบ ในที่สุดไปเขียนเงินได้กล่าวอย่างหนักแน่นว่า “ตกลง ข้ายินยอม” จากนั้น นางได้ให้คำสาบานด้วยชะตาแท้ นับว่านางเป็นผู้ที่มีความเด็ดขาดในการสังหาร ไม่มีอาการอึดอาดยี้ดยาดแม้แต่น้อย

หลังจากทั้งสองฝ่ายได้ตกลงกันแล้ว หลี่ชียเอ่สั่งการออกไปว่า “หากว่าเจ้ามีอะไรที่ต้องไปเตรียมตัวก็ไปจัดการได้ พวกเราจะมุ่งหน้าเดินทางไปยังโลกธาตุน้อยแห่งราชันมาร”

ไปเขียนเงินไม่ได้กล่าวสิ่งใดออกมา จากไปอย่างเงียบๆ

“ข้ายังเข้าใจว่าคุณชายจะรับนางเอาไว้เป็นสาวใช้อุ่นเตียง
นะ” หลังจากไปเจียนเงินจากไปแล้ว เงินเป่าเจียวถึงกับเม้มปาก
ยิ้ม

หลี่ชียเอหัวเราะออกมา สายหัวเบาๆ กล่าวว่า “นั่นมันแค่
ล้อเล่นเท่านั้นเอง สัญญาสามกระบี่ในครั้งครานั้นก็แค่แกล้งนาง
เล่นเท่านั้นเอง หากข้าต้องการนงหนูไว้อุ่นเตียงล่ะก็ ยังมีใคร
เหมาะสมมากกว่าพวกเจ้าสองคนเสียอีก”

“ฝันไปเถอะ” เงินเป่าเจียวทำเสียงเหมือนไม่พอใจ แม้แต่ห
ลิชวงเหยียนที่เยือกเย็นดั่งน้ำแข็งยังหน้าแดงขึ้นมา

ตอนที่ 1063 เส้นทางที่ปิงอวี๋เซี่ยเลือก

<https://novel-lucky.com>

หลี่ชียีพาหลี่ซวงเหยียน เงินเป่าเจียวออกเดินทางไปยัง
โลกธาตุน้อยแห่งราชันมาร ไปเจี้ยนเงินก็ติดตามไปด้วย ในเมื่อ
นางได้รับปากว่าจะติดตามหลี่ชียีไป เมื่อล้นวาจาแล้วก็ต้องทำได้

หลี่ซวงเหยียนนั้นเยือกเย็นดั่งหิมะ ขณะที่ไปเจี้ยนเงินยาม
ที่ไม่ได้ชักกระบี่ออกจากฝัก เยือกเย็นของนางเป็นกายเย็นแบบนิ่ง
เงียบ หรือจะกล่าวว่าเป็นดั่งโลหะ เยือกเย็นของนางกับเยือกเย็น
ของหลี่ซวงเหยียนแตกต่างกันโดยสิ้นเชิง

เยือกเย็นทั้งคู่เดินไปด้วยกัน นับว่าเป็นท่วงท่างดงามอีก
แบบหนึ่ง ถือเป็นอะไรที่น่าสนใจอย่างหนึ่ง

“ข้ายินดีติดตามคุณชายไปด้วย” ในขณะที่ออกเดินทาง
ปรากฏคนอีกผู้หนึ่ง ยอดสาวงามอันดับหนึ่งเหมยซู่เหยานั่นเอง
เวลานี้นางอยู่ในชุดสีโชนอ่อน แม้จะเป็นเช่นนี้ก็ตาม นางยังคง
งดงามจนทำให้ผู้อื่นอึดอัดจนแทบหายใจไม่ออก ในขณะนี้ความ
งดงามของนางแตกต่างจากความงดงามในอดีตอย่างสิ้นเชิง เป็น
ลักษณะของเหินอมมนุษย์ปุถุชน ดูเป็นธรรมชาติ สบายใจ มี
อารมณ์ที่เฉยเมย ยากที่จะบรรยายด้วยตัวอักษร

มองดูลูกตาทั้งสองของเหมยซู่เหยา ขณะที่เหมยซู่เหยาก็
รับกับสายตาของหลี่ชียเออย่างไม่สะทกสะท้านและดูเป็นธรรมชาติ
แต่ในส่วนที่ลึกเข้าไปภายในลูกตาของนางนั้น หลี่ชียเอมองเห็น
อะไรบางอย่างที่แตกต่างกัน

“หนทางอันยาวไกลจะต้องตื่นตาตื่นใจแน่นอน” หลี่ชียเอม
ยิ้มพยักหน้าและกล่าวอย่างช้าๆ

เหมยซู่เหยากล่าวแผ่วเบาช้าๆ ว่า “โชคดีที่ได้รับการชี้แนะ
จากคุณชาย มิฉะนั้นแล้ว ชั่วชีวิตของน้องก็คงถูกกักขังอยู่ในเพียง
มุมๆ หนึ่ง เป็นเพียงกบในกะลาเท่านั้น”

หลี่ชียเอเพียงยิ้มให้นิดหนึ่ง และพยักหน้าเบาๆ

“จากนี้ไปอยู่ร่วมกับพี่น้องทั้งหลายทุกเมื่อเชื่อวัน หวังว่าพี่
น้องทั้งหลายจะให้การดูแลด้วย” เหมยซู่เหยามีท่าทีสงบและดูเป็น
ธรรมชาติ และลดทอนท่าทีของนางลงไปมากทีเดียว

เดินเป่าเลี้ยวยิ้มแบบเม้มปาก มองหน้านางแล้วก็มองหน้าห
ลีสี่เย หัวเราะเบาๆ กล่าวว่า "มีเทพธิดาเหมยอยู่ด้วย พวกเราก็
วางใจแล้วละ"

ขณะที่หลี่ซวงเหยียนพยักหน้าเบาๆ เป็นการแสดงทักทาย
ไม่ว่าจะเป็นใครก็ตาม หลี่ซวงเหยียนก็จะไม่กล่าวมาความ
สำหรับไปเลี่ยนเจินนั้น นางยังไม่มีคำพูดใดๆ จะพูด นางนิ่งเงียบ
กว่าใครๆ แบบนิ่งเสียตำลึงทอง

หลี่ซี่ย่พาบรรดาสาวๆ ออกเดินทางไปยังโลกธาตุน้อย
ราชันมาร ทว่าเพิ่งออกจากเมืองก็พานพบกับปิงอวี๋เซียะ

ปิงอวี๋เซียะที่นั่งอยู่บนรถศึกดีสีทึบยังคงแวดล้อมด้วยสาวงาม
เมื่อหลี่ซี่ย่มองเห็นนางแล้วถึงกับแหงนหน้าขึ้นมองท้องฟ้า เผยให้
เห็นถึงรอยยิ้ม กล่าวว่า "เห็นที เจ้าคงไม่ร่วมเดินไปกับข้าแล้ว"

"เจ้าซี่ย่เหม็น ข้างกายเจ้ามีสาวงามอยู่ตั้งมากมายแต่ไม่
ยอมแบ่งให้กับข้าบ้างสักคนหนึ่ง ใครจะไปร่วมเดินกับเจ้า ข้าเกรง
ว่าเจ้าจะแย่งผู้หญิงของข้าด้วยซ้ำ" ปิงอวี๋เซียะมองตาขวางต่อหลี่ซี่ย่

แน่นอนที่สุด หลี่ซีเยเองก็ไม่ได้กังวลต่อการเดินทางเข้าไปยังโลกธาตุน้อยแห่งราชันมารของปิงอวีเซีย เนื่องจากบรรพบุรุษของวังชนนกะหิมะก็มาด้วยแล้ว

หลี่ซีเยหัวเราะและเหินฟ้าขึ้นไปนั่งอยู่ข้างกายปิงอวีเซียบนรถศึกดีลิตี้ ล้อมมองดูปิงอวีเซียที่อยู่ตรงหน้า ทันใดนั้นรู้สึกวานางคล้ายกับคนๆ หนึ่งจริงๆ

หลี่ซีเยนั่งอยู่ในท่าที่แสนจะสุขสบาย หลับตาลงอยู่ครู่หนึ่ง จากนั้นล้อมองปิงอวีเซียแล้วกล่าวว่า "เจ้าตัดสินใจดีแล้ว"

ปิงอวีเซียล้อมองหลี่ซีเย ในตาส่งประกายที่ประหลาด ออกมาแวบหนึ่ง ผ่านไปชั่วครู่ใหญ่ นางเผยรอยยิ้มที่สง่าผ่าเผย ออกมา "โลกนี้น่าตื่นตาตื่นใจมาก ข้าคิดจะอยู่อย่างอิสระเสรี ราชันเซียนก็ดี ไร้ซึ่งผู้ต่อกรก็ช่าง ล้วนไม่มีความสำคัญอีกต่อไปแล้ว เจ้าว่าอย่างนั้นหรือไม่"

"เป็นความจริงที่โลกนี้น่าตื่นตาตื่นใจจริง ทุกคนต่างมีวิถีความเป็นอยู่ที่แตกต่างกันไป" หลี่ซีเยพยักหน้าเสียบๆ กล่าวว่า "การลุ่มหลงอยู่กับทางโลก ก็เป็นที่อิฉาของผู้คนเช่นกัน"

ปิงอวี๋เซี่ยใช้พัดจับในมือตีไปที่ฝ่ามือตนเอง กล่าวด้วยท่าที่
ง่าย ๆ สบาย ๆ ว่า “หญิงงามดั่งหยก สาวงามบนโลกมีนับไม่ถ้วน ข้า
ต้องการเสพสุขสิ้นกับสาวงามในโลก”

เมื่อหลี่ชียเอ่ได้ยินคำกล่าวเช่นนี้แล้วถึงกับหัวเราะออกมา
สุดท้ายเขาได้มอบตำราลับเล่มหนึ่งให้กับปิงอวี๋เซี่ย กล่าวว่า “ในนี้
เป็นความรู้ประสบการณ์สาระสำคัญเกี่ยวกับศิลาจารึกสะกดฟ้าที่
เพิ่งเขียนเสร็จเมื่อคืน เจ้าลองไปศึกษาให้ดีๆ”

ปิงอวี๋เซี่ยถึงกับตะลึง มองดูเคล็ดวิชาลับเกี่ยวกับศิลาจารึก
สะกดฟ้า นั้น นางเองก็ไม่คิดว่าเรื่องจะกลายเป็นเช่นนี้ เนื่องจาก
นางได้ตัดสินใจไปแล้ว

“เพราะอะไรล่ะ?” ปิงอวี๋เซี่ยรู้สึกตะลึงงัน และพึมพำออกมา

หลี่ชียเอ่เสยจัดผมให้กับนางอย่างแผ่วเบา กล่าวว่า “บางทีนี่
คือวาสนาอย่างหนึ่ง บางทีเจ้าทำให้ข้าได้เห็นอะไรบางอย่าง”

ปิงอวี๋เซี่ยเก็บตำราลับนี้ขึ้นมาอย่างเงิบ ๆ พยักหน้าเบา ๆ
กล่าวว่า “ขอบคุณ...” คำพูดนี้พูดได้แผ่วเบา มาก แต่ฟังดูมี
น้ำหนัก

“เก้าแดน สวยงามมาก ควรค่าแก่การใช้ทั้งชีวิตอาลัย
อาวรณ์อยู่กับมัน” ท้ายสุด หลีชีเย่ตบเบาๆ ที่ก้นของนาง มี
ความหมายชวนให้ขบคิดได้นาน ลุกขึ้นยืนหันหลังจากไปทันที

ในเวลาตัวเอง ผิงอวี่เซีย่ได้ดึงมือขวาของเขาเอาไว้ จ้อง
มองดูหลีชีเย่ ภายในสวนลึกลับของดวงตามีบางสิ่งที่แตกต่างกันวูบวาบ
อีกครั้งหนึ่ง สุดท้ายนางได้กล่าวอย่างช้าๆ ว่า “ประตูของวังชนนกะ
หิมะเปิดต้อนรับเจ้าเสมอ ซ้ำอยู่ในนั้นแหละ!”

“การได้พานพบกันคือวาสนา การจากลาก็เป็นวาสนา”
หลีชีเย่หัวเราะออกมา ไปจากรถม้าของผิงอวี่เซีย่

หลังจากที่หลีชีเย่ไปจากรถม้าแล้ว ผิงอวี่เซีย่ถึงกับหลับตา
ลง พิมพ์ว่า “การได้พานพบกันคือวาสนา การจากลาก็เป็น
วาสนา”

ชั่วพริบตาเดียว รถม้าของผิงอวี่เซีย่ก็หายไปยังเส้นขอบฟ้า
พวกเขาล่องหน้าไปก่อนก้าวหนึ่ง

หลี่ซีเยพาบรรดาสาว ๆ ออกเดินทางต่อไป ด้วยการเดินเท้า โดยไม่ได้รับร้อนอะไร

“คนโหดอันดับหนึ่งมาแล้ว” ขณะที่หลี่ซีเยมาถึงบึงขนาดใหญ่ นั่นไม่รู้ว่าใครที่ร้องตะโกนขึ้นมา ทำให้สายตาจำนวนมากต่างจับจ้องมาที่ตัวของพวกเขาเป็นจุดเดียว

ในเวลานี้ ทั้งหมดต่างทยอยกันหลบเป็นทางออกมา ไม่มีใครกล้าขวางทางของพวกเขา ได้แต่จ้องมองที่ตัวของพวกเขา

“คนโหดอันดับหนึ่ง สองดรุณดาบกระบี่ ไปเจี้ยนเจิน เทพธิดาเหมย” บางคนพิมพ์้าออกมา เมื่อเห็นผู้ติดตามข้างกายของหลี่ซีเย

ในขณะนี้ สายตาแต่ละคู่ได้ตกอยู่บนตัวของหลี่ซีเย เวลาที่ไม่รู้ว่าสายตาเหล่านี้ที่จ้องมองมาด้วยความหวั่นเกรงหรือว่าอิจฉา กระทั่งเรียกว่าริษยากันแน่

แต่ไม่ว่าจะเป็นอิจฉาหรือริษยากก็ตาม เวลาที่ไม่มีใครกล้าส่งเสียงออกมาสักคำ ไม่ว่าใครก็ต้องหวั่นเกรงต่อหลี่ซีเยสามส่วนในวันนี้

จนกระทั่งพวกของหลี่ชี่เย่ได้เข้าไปยังประตูพุทธรักษาเข้าไปในโลกธาตุน้อยแห่งราชันมารกันแล้ว หลายคนจึงค่อยรู้สึกโล่งอกชนิดหนึ่ง

“โอ้แม่เจ้า คนโหดอันดับหนึ่งย่อมเป็นคนโหดอันดับหนึ่งท่าที่เช่นนี้ใครจะเทียบเคียงได้ ไม่ต้องกล่าวถึงสองดรุกินดาบกระบี่ขนาดไปเฉียนเจิน และเทพธิดาเหมยยังคงติดตามเขา” หลังจากพวกของหลี่ชี่เย่เข้าไปภายในประตูพุทธรักษาแล้ว จึงอดที่จะบ่นอูบไม่ได้

กระทั่งมีกลุ่มคนรุ่นใหม่ทีรู้สึกไม่เป็นธรรมกล่าวว่า “นี่คนโหดอันดับหนึ่งคิดจะรวบรวมเอาหญิงงามทั่วหล้าเข้าไปอยู่ในสังกัดทั้งหมดเลยหรือเนี่ย? ไม่เคยคิดคำนึงถึงความรู้สึกของพวกเราที่เป็นคนโสดอยู่”

“ความรู้สึกหัวเจ้านะสิ!” ฝ่ามือผู้อาวุโสของสำนักฟาดเข้าที่ด้านหลังศีรษะของเขา ด่าแบบที่เล่นที่จริงว่า “พูดเหมือนกับว่าพวกไปเฉียนเจินจะมองเจ้าอยู่ในสายตานั้น ไม่รู้จักบัสสาวะแล้วสองดูตัวเองบ้างเลยนะ”

ผู้เยาว์ผู้นี้หัวเราะหะเห่ กล่าวหาว่า “อาจารย์อา ท่านจะ
กระทบบข้าเช่นนี้ไม่ได้นะ จะชั่วดีอย่างไรข้าก็คือหลานศิษย์ของ
ท่าน”

“ไม่เสียทีกับฉายาคนโหดอันดับหนึ่ง” มีผู้ทอดถอนใจ
ออกมาด้วยความหดหู่ว่า “ยังไม่ต้องพูดถึงไปเจี้ยนเจิน เจกเช่น
เทพธิดาเหมย จะมีใครกันนะที่สามารถเข้าตานางได้? ใครเล่าที่จะ
ได้รับความนิยมนชมชอบจากนางได้? ได้ยินมาว่า จีคิงหวู่ตี้เคยตาม
จีบนางอยู่ แต่เทพธิดาเหมยไม่ได้ให้ความสนใจต่อจีคิงหวู่ตี้เลย
เวลานี้เจอกับเขาสี พลันถูกคนโหดอันดับหนึ่งรวบไปได้ वासนา
ทางความรักเป็นที่ริษยาของผู้คนเสียจริงนะ”

“เป็นที่ริษยาจนแทบคลั่ง” มีคนที่หั่งอิจฉาทั้งริษยากล่าวว่า
“ชายชาตรีควรเป็นเยี่ยงนี้!”

หลังจากก้าวผ่านประตูพุทระเข้าไปแล้ว พวกของหลี่ชีย่พ
ลันถูกส่งไปยังโลกธาตุน้อยแห่งราชันมารทันที เมื่อเหยียบบ่่าเข้า
ไปโลกใบนี้แล้ว หอดสายตามองออกไปข้างหน้า เห็นภูเขาม่น้ำที่
งดงาม คลื่นที่ถาโถมซึ้นลง โลกอีกโลกหนึ่งพลันปรากฏต่อสายตา
ให้ความรู้สึกสุดที่จะพรรณนา

“หนึ่งจิตนึกคิดเป็นพระ หนึ่งจิตนึกคิดเป็นมาร จะมีผู้ใดกัน
เล่าที่รู้ว่าหนึ่งจิตนึกคิดเป็นราชันเซียน!” หลังจากได้เหยียบเข้าไป
ยังโลกธาตุน้อยแห่งราชันมารแล้ว หลี่ชีย่กล่าวท่าทีเฉยเมยออก
มา

“เป็นความรู้สึกที่ไม่เหมือนเดิมเลย” แม้แต่หลี่ซวงเหยียนที่
เป็นคนพูดน้อย เมื่อก้าวเข้าไปยังโลกธาตุน้อยแห่งราชันมารแล้ว
ยังอดพึมพำออกมาไม่ได้

“ถูกต้อง ไม่เหมือนเดิม ที่ที่พวกเรายืนอยู่เหมือนว่ามีพลัง
อยู่สองสายที่คอยควบคุมพวกเราอยู่อย่างนั้น” ฉินเป่าเจียวก็รับรู้
ได้และกล่าวออกมา

ไปเขียนเงินกอดกระบี่แน่นไม่พูดไม่จา แหงนมองบน
ท้องฟ้า เพ่งตามองตรงไปข้างหน้า เหมือนจะสามารถมองเห็นทะลุฟ้า
ดินได้ หลังจากผ่านไปชั่วครู่ใหญ่ นางละสายตากลับมา กอดกระบี่
รักษาจิตให้มั่นคงเอาไว้

“อืม เขียนเงินทำได้ดีมาก พวกเจ้าสองคนควรดูนางเป็น
เยี่ยงอย่าง อย่าเอาแต่อยากรู้อยากเห็น” หลี่ชีย่ยิ้มกล่าว

หลี่ซวงเหยียนและเงินเป่าเจียวก็รับรู้ถึงพลังที่แตกต่าง
เวลานี้พวกนางจึงทยอยกันรักษาจิตแห่งเต๋าเอาไว้

“พลังนี้มาจากที่ใดกัน” เงินเป่าเจียวยังคงปิดบังความ
อยากรู้อยากเห็นเอาไว้ไม่ได้

หลี่ซีเย่มองดูเหมยซู่เหยาที่ยืนสงบนิ่งอยู่ข้างกาย นางช่าง
แลดูงดงามอย่างธรรมชาติ มีจิตที่ว่างเปล่า ท่าทีเฉยเมย

“ซู่เหยา บอกพวกเขาซิ” หลี่ซีเย่สั่งการออกไป

เหมยซู่เหยาเมื่อเทียบกับหลี่ซวงเหยียนและเงินเป่าเจียว
แล้ว นางมีความรู้กว้างขวางมากกว่าเสียอีก จะอย่างไรเสียนางก็มี
ชาติกำเนิดมาจากสำนักฉางเหอที่เป็นหนึ่งสำนักสามราชันเซียน

เหมยซู่เหยาก็ไม่ได้เล่นตัว นางเล่าให้ฟังว่า “พวกเรากำลัง
ยืนอยู่รอยเขตติดต่อระหว่างอาณาจักรราชันและแดนमार ที่ตรงนี้
ก็คือเส้นแบ่งเขต ด้านซ้ายคืออาณาจักรราชัน ด้านขวาคือแดน
मार ดังนั้นเมื่อพวกเรามายืนอยู่ ณ จุดนี้ก็จะรับรู้ถึงพลังสองสาย
ที่มาบังคับพวกเรา หากพวกเราเหยียบย่างเข้าไปยังแดนमार ก็

รับรู้ได้ถึงกลิ่นอายมาร หากเหยียบย่างเข้าไปยังอาณาจักรราชันก็
จะรับรู้ถึงพลังของราชัน”

“แดนมาร อาณาจักรราชัน?” เงินเป่าเสียวถึงกับถามด้วยความ
สงสัยว่า “หรือว่าโลกธาตุน้อยแห่งราชันมารยังมีการแบ่งแยก
อำนาจด้วยรี?”

“เจ้าพูดถูกแล้วละ มีการแบ่งแยกอำนาจกัน อีกทั้งพื้นที่สอง
แห่งนี้นับได้ว่าเป็นที่ที่มีเจ้าของ” หลี่ชียะยิ้มกล่าว

“มารร้าย กับ อาวุธราชันรี?” หลี่ซวงเหยียนเอ่ยขึ้น

“พวกเราเดินทางกันเถอะ ชู่เหยอาช่วยอธิบายให้พวกนาง
เข้าใจเรื่องโลกธาตุน้อยแห่งราชันมาร” หลี่ชียะเดินนำหน้าและสั่ง
การออกไป

เหมยชู่เหยอาพยักหน้าเบาๆ กล่าวกับพวกนางว่า “มีคน
เรียกเช่นนี้ จะใช่มารร้าย หรืออาวุธราชันหรือไม่ พวกเรายังไม่
สามารถตัดสิน ก็คล้ายตั้งชื่อของมันอย่างนั้น ที่ตรงนี้คือโลกธาตุ
เล็กๆ แห่งหนึ่ง พื้นดินที่กว้างใหญ่แห่งนี้มีขนาดเล็กกว่าที่ราบสูงฝั่ง
พุทธะอยู่ไม่น้อย พื้นดินแห่งนี้ดูไปแล้วก็เหมือนดังเป็นไถลี่ (หรือไถ

แก้ก) ขนาดยักษ์ ด้านซ้ายคือราชัน ด้านขวาคือมาร ทั้งสองฝ่ายต่างคนต่างอยู่ “ไม่ไปมาหาสู่กัน”

“หมายความว่าด้านในก็จะเหมือนโลกภายนอกอย่างนั้น เป็นโลกๆ หนึ่ง มีสิ่งมีชีวิต มีสรรพสัตว์” เงินเป่าเจียวเอ่ยถาม

“น่าจะพูดว่าเหมือนกับเขาหลังซานอย่างนั้น” เวลานี้ไปเขียนเงินที่ปกติไม่พูดไม่จาได้เอ่ยขึ้นมา

เหมยซู่เหยาบอกว่า “แม่นางไปกล่าวได้ถูกต้อง ที่นี่มีสิ่งมีชีวิต แต่เป็นสิ่งมีชีวิตที่แตกต่างจากพวกเรา พวกเขาเป็นสิ่งมีชีวิตที่เป็นอมตะ กระทั่งกล่าวได้ว่าอาจมีความเป็นไปได้เป็นสิ่งมีชีวิตที่มีความเป็นอมตะมากกว่าอริยสงฆ์ของเขาหลังซานเสียอีก”

“ไม่มีเลือดเนื้อ ไม่มีชีวิต” ไปเขียนเงินกล่าวน่าเกรงขามออกมา เวลานี้สายตาของนางได้เล็งเป้าๆ หนึ่งเอาไว้

ตอนที่ 1064 โลกธาตุน้อยแห่งราชันมาร

<https://novel-lucky.com>

ในเวลาี่ บริเวณด้านหน้าใต้หน้าผาแห่งหนึ่ง มีต้นไม้
เก่าแก่โบราณที่แปลกตาแผ่กิ่งก้านขนาดใหญ่ขึ้นอยู่ที่นั่นต้นหนึ่ง
บนต้นมีผลอยู่ลูกหนึ่ง รูปร่างคล้ายดั่งโคมไฟ

ใต้ต้นไม้โบราณต้นนั้นมีผู้เฒ่าผู้หนึ่งนั่งขัดสมาธิอยู่ ผู้เฒ่า
ผู้นี้มีผมสีแดงดั่งโลหิต หลังมีปีกอยู่คู่หนึ่ง ทั้งหมดนี้ยังมีใช้สิ่งที่น่า
เกรงขามที่สุดของผู้เฒ่าผู้นี้

ที่น่าเกรงขามมากที่สุดของผู้เฒ่าคือตัวทั้งร่างของผู้เฒ่า
ปรากฏกลิ่นอายมารที่พลุ่งพล่าน และกลิ่นอายมารได้กลับ
กลายเป็นสิ่งที่สามารถจับต้องได้ เหมือนดั่งเป็นเส้นขนอย่างนั้น
โดยที่กลิ่นอายมารออกเป็นสีเขียว จึงทำให้ร่างของเขาแลดูเต็มไป
ด้วยเส้นขนสีเขียวไปทั้งร่าง ยามที่เขาหลับตาลืมตาปรากฏ
ประกายวูบวาบ สร้างความรู้สึกแก่ผู้คนที่เหมือนว่าเขาคือมารชั่วร้าย
ที่ออกมาจากถ้ำมารอย่างนั้น

ผู้เฒ่าที่อยู่ตรงหน้าปราศจากลมปราณโดยสิ้นเชิง ภายเนื้อ
แห่งกรัง แต่กลับมีชีวิตอยู่เหมือนปกติ อีกทั้งยังมีความแข็งแกร่ง
อย่างมาก

ลักษณะทั่วไปของผู้เฒ่าผู้นี้คล้ายกับพระอริยสงฆ์ที่อยู่
ภายในวัดทั้งสิบแปดแห่งของเขาหลังซาน พระอริยสงฆ์ของวัดทั้ง
สิบแปดแห่งในเขาหลังซานก็ปราศจากลมปราณ อายุขัยเหือดแห้ง
แต่ยังคงมีชีวิตอยู่ สิ่งเดียวที่ผู้เฒ่าตรงหน้าแตกต่างจากพระอริย
สงฆ์ของเขาหลังซานก็คือ บนตัวของพระอริยสงฆ์เขาหลังซาน
เปล่งออกมาเป็นประกายพุทธะ แต่ผู้เฒ่าที่อยู่ตรงหน้าบนตัวเปล่ง
ออกมาเป็นกลิ่นอายมาร

การพบเจอกับผู้เฒ่าที่น่ากลัวที่มีกลิ่นอายมารทันทีทันใด ไม่
ว่าจะเป็นเหล่าขงเหยียนหรือพวกไปเจี้ยนเงินพลันเข้าสู่ลักษณะ
ป้องกันและพร้อมต่อสู้ได้ทุกเมื่อ

หลี่ชีย่สายหน้าเบาๆ กล่าวว่า “พวกเขาไม่ได้สนใจในตัว
ของพวกเรา กระทั่งกล่าวได้ว่าไม่ว่าจะเป็นอาวุธราชัน หรือจอม
มาร พวกเขาไม่ได้ให้ความสนใจต่อแขกผู้มาเยือนใดๆ ทั้งสิ้น หาก
ไม่ไปยุ่งกับพวกเขาแล้ว พวกเขาจะไม่สร้างความวุ่นวายให้กับพวก
เจ้าอย่างเด็ดขาด”

กล่าวขาดคำหลี่ชีย่เดินอ้อมผ่านผู้เฒ่าอย่างสบายๆ โดยมี
พวกของเหล่าขงเหยียนตามติดหลี่ชีย่กันไป เป็นดั่งที่หลี่ชีย่พูด

เอาไว้อย่างนั้น ผู้เฒ่าผู้นี้นั่งอยู่ตรงนั้นโดยไม่ได้สนใจต่อการเดินผ่านไปของพวกหลี่ชียเอ

หลังจากเดินผ่านหน้าผู้เฒ่าผู้นั้นไปแล้ว เงินเป่าเจียวเอ๋ยถามด้วยความสงสัย เมื่อได้เห็นผลที่อยู่บนต้นไม้ต้นนั้นที่มีลักษณะคล้ายโคมไฟอย่างนั้น “เขานั่งเฝ้าผลไม้ผลนั้นอย่างนั้นรี?”

“ถูกต้อง ผลตะวันแดงดึกดำบรรพ์ เป็นสิ่งที่พบเห็นได้ยาก” หลี่ชียเอพยักหน้าเบาๆ

พวกหลี่ชียเอเดินทางต่อไปข้างหน้า พวกเขาข้ามน้ำข้ามเขาไปเรื่อยๆ และจากการที่พวกเขาออกห่างจากจุดที่เป็นเส้นแบ่งเขตมากขึ้น ทำให้รับรู้กลิ่นอายมารมีความรุนแรงมากขึ้นกว่าเดิม ประดุจดังกลิ่นอายมารจะแทรกตัวเข้าร่างอย่างนั้น แต่ยังดีที่พวกหลี่ชียเอต่างก็มีจิตแห่งเต๋าที่แข็งแกร่งมั่นคง จึงไม่ได้รับผลกระทบแต่อย่างใด

“ถ้าหากกลิ่นอายมารเข้าร่างจะทำให้กลายเป็นมารได้หรือไม่?” แม้แต่หลี่ซวงเหยียนที่เยือกเย็นดังหิมะยังอดที่จะกล่าวขึ้นมาไม่ได้ เมื่อรับรู้ถึงกลิ่นอายมารที่ล้อมรอบตัวอยู่

เหมยซู่เหยาสายหัวเบาๆ กล่าวว่า “แม้ว่าสถานที่แห่งนี้จะมี
ส่วนคล้ายคลึงกับที่ราบสูงฝั่งพุทธะ แต่ทว่ามันก็แตกต่างจากที่ราบ
สูงฝั่งพุทธะ หากกลิ่นอายมารเข้าร่าง มันจะไม่ทำให้ต้องเป็นมาร
เพียงแต่หากจิตแห่งเต๋าไม่แข็งแกร่งพอ มันจะทำให้ใจมารของเจ้า
มีความแข็งแกร่งมากยิ่งขึ้นเท่านั้นเอง”

“ที่ตรงนี้เกี่ยวข้องกับอะไรกับที่ราบสูงฝั่งพุทธะ ระหว่างพวก
เขามีกการติดต่อกันด้วยหรือไม่? บรรดาหลวงจีนของที่ราบสูงฝั่ง
พุทธะเมื่อถูกโปรดแล้ว ไม่มีลมปราณ อายุขัยเหือดแห้ง แต่
สามารถคงอยู่ สามารถมีชีวิตอมตะ” ฉินเป่าเจียวเอ่ยถามด้วย
ความสงสัย

สำหรับปัญหาข้อนี้ แม้แต่เหมยซู่เหยาที่มีความรู้กว้างขวาง
ก็ยากที่จะตอบได้ นางจึงมองไปที่หลี่ชียเอ่

หลี่ชียเอ่มยิ้มแล้วกล่าวว่า “ในส่วนนี้จะบอกว่ามีส่วน
เกี่ยวข้อง และก็ไม่มีส่วนเกี่ยวข้อง สำหรับเบื้องหลังเหตุผลที่แท้จริง
เจ้ายังไม่ต้องไปรับรู้ เพราะยังไม่ถึงขั้นนั้น”

พวกหลี่ชียเอ่ยังคงเดินทางมุ่งหน้าต่อไป ตลอดทางที่ผ่านมา
พวกเขาได้พบเจอกับมารร้ายเป็นจำนวนมาก ความจริงเรียกพวก

เขว่าเป็นมารร้ายดูจะไม่ค่อยเหมาะสมนัก เรียกพวกเขาว่าผู้
เป็นมารน่าจะเหมาะสมกว่า

ผู้เป็นมารเหล่านี้ล้วนแล้วแต่อายุขัยแห่งเหือดปราศจาก
ลมปราณทั้งนั้น แต่กลับยังคงมีชีวิตอยู่ได้

พวกเขาเดินทางต่อไป ระหว่างทางได้พบกับผู้เป็นมาร
มากมาย ผู้เป็นมารบางรายเป็นงูเหลือมยักษ์ เกิดบนตัวตั้งเหล็ก
กลืนอายมารหลังไหลอยู่บนตัวของมัน ขณะที่งูเหลือมยักษ์ตัวนี้ขีด
ตัวอยู่ก็เหมือนเป็นภูเขาขนาดยักษ์ลูกหนึ่ง มันกำลังเฝ้ารักษา
ดอกไม้เล็กๆ ต้นหนึ่ง

ผู้เป็นมารบางรายเป็นโครงกระดูกขาว โครงหนึ่ง มันอาศัย
เลือดมารเป็นเนื้อและเอ็น ภายในเข้าตามีไฟสีแดงที่กำลังลุกไหม้
อยู่ มันนั่งยองๆ อยู่ใต้ต้นศกดีสิทธิ์ต้นหนึ่ง

ผู้เป็นมารบางรายเป็นดินกองหนึ่ง เป็นกองดินที่สกปรก
กองดินสกปรกที่เคลื่อนไหวได้ ยามเมื่อกลืนอายมารปรากฏ
บางครั้งกลายเป็นยักษ์ บางครั้งเป็นบุคคลที่ประหลาด บางครั้ง
กลับกลายเป็นภูเขา กองดินสกปรกนี้มีเภาวัลย์แก่ขึ้นอยู่ต้นหนึ่ง

.....

ที่ตรงนี้ ผู้เป็นมารเป็นรูปลักษณะที่หลากหลายมาก แต่พวกเขาต่างมีข้อเหมือนกันอยู่อย่างหนึ่งก็คือ อายุขัยแห่งเหือดปราศจากลมปราณทั้งสิ้น แต่ยังคงสามารถมีชีวิตอยู่ได้อย่างนั้น

ระหว่างที่พบเจอกับผู้เป็นมารเหล่านั้น พวกของเหล่าชวงเหยียนก็จะคอยสังเกตอย่างละเอียด โดยเฉพาะเมื่อพบเจอผู้เป็นมารที่มีรูปร่างเป็นมนุษย์ พวกนางจะตั้งใจเป็นพิเศษ พวกนางต้องการแยกแยะว่าผู้เป็นมารเหล่านี้มีชีวิตอยู่ในยุคสมัยใด และมีชาติกำเนิดมาจากสำนักใด

แต่อย่างไรก็ตามแต่พวกเหล่าชวงเหยียนเลย กระทั่งหมยซู่เหยาที่มีความรู้และประสบการณ์มากมายก็ไม่สามารถแยกแยะออกว่าพวกเขากำเนิดในยุคใด และมีชาติกำเนิดมาจากสำนักใด โดยอาศัยลักษณะท่าทาง การแต่งกายของพวกเขา เนื่องจากบรรดาผู้เป็นมารเหล่านี้มีเครื่องแต่งกายที่เก่าแก่โบราณมาก โบราณจนไม่สามารถรู้ได้เลยว่าพวกเขาถือกำเนิดขึ้นในยุคใดกันแน่

“หากว่าพวกเขามีชีวิตเป็นอมตะตลอดต่อเนื่องกันมา เช่นนั้นล่ะก็ พวกเขาน่าจะต้องมีจุดเริ่มต้น” แม้แต่ไปเจียนเงินที่ไม่ชอบพูดจา ก็ยังอดที่จะกล่าวออกมาไม่ได้

เหมยซู่เหยาสายหน้าเบาๆ กล่าวว่า “เรื่องนี้ข้าไม่สามารถรู้ได้แล้วละ ไม่มีบันทึกเอาไว้ อย่างน้อยที่สุดบันทึกที่อยู่ภายในสำนักไม่ได้บันทึกเรื่องราวเกี่ยวกับด้านนี้เอาไว้” ครั้นเอ่ยถึงตรงนี้แล้ว นางจ้องมองไปที่หลี่ชียเอ่ บางทีคงมีแต่หลี่ชียเอ่เท่านั้นที่สามารถให้คำตอบได้

หลี่ชียเอ่หัวเราะที่หนึ่งกล่าวว่า “มันเป็นยุคที่ดึกดำบรรพ์และดึกดำบรรพ์มากๆ ข้าบอกได้แต่เพียงก่อนที่ราบสูงฝิงพูทระเสียอีก สำหรับแดนมารและอาณาจักรราชันใครเก่าแก่กว่าใครนั้นคงพูดยาก จำเป็นต้องอาศัยข้อมูลตรวจสอบมากมาย”

“ก่อนที่ราบสูงฝิงพูทระเสียอีก!” หลี่ซวงเหยียนถึงกับตกใจ กล่าวว่า “ตามตำนานเล่าว่าที่ราบสูงฝิงพูทระดำรงอยู่มาตั้งแต่ก่อนยุคไร้ซึ่งอารยธรรมเสียอีก ลือกันว่าสิบสองหลุมฝิงศพคือสิ่งที่ดึกดำบรรพ์จนไม่สามารถติดตามสืบค้นได้แล้ว”

“บางอย่างอาจจะสืบทอดไม่ได้ บางอย่างมีความเป็นไปได้ที่จะสืบทอดได้” หลี่ซีเย่ยิ้มชนิดหนึ่งแล้วก็ไม่กล่าวสิ่งใดอีกเลย

“ผู้เป็นมารทั้งหมดล้วนแล้วแต่คอยเฝ้าโอสถทิพย์ต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์เอาไว้ใช่มั้ย?” ตลอดทางที่พวกเขาเดินผ่านมา ได้พบเห็นผู้เป็นมารจำนวนมากไม่น้อย ซึ่งบรรดาผู้เป็นมารเหล่านี้ไม่ได้ให้ความสนใจต่อการมาของบุคคลภายนอกเอาเสียเลย

“หญ้าเซียนสมุนไพรมุขของแดนมาร โลหะราชันของอาณาจักรราชัน” เหมยซู่เหยาบอกว่า “ผู้เป็นมารต้องการสมุนไพรมุขหญ้าเซียน อาวุธราชันต้องการโลหะราชัน ได้ยินมาว่าพวกเขาจะมีชีวิตอยู่เช่นนี้ตลอดไป เพื่อสิ่งของสองสิ่งนี้ หากไม่มีใครมารบกวนพวกเขา พวกเขาจะอยู่ในลักษณะหลับไหลและเฝ้ารักษาสมุนไพรมุขเช่นนี้”

“ไหนดว่าพวกเขาอายุขัยเหือดแห้งปราศจากสิ้นลมปราณมิใช่หรือ แล้วพวกเขายังจะต้องการสมุนไพรมุขหญ้าเซียนไปทำอะไร?” ฉินเป่าเจียวเอ่ยขึ้นด้วยความไม่เข้าใจ

หลี่ซีเย่หัวเราะแล้วกล่าวว่า “ไม่ใช่พวกเขาที่ต้องการสมุนไพรมุขหญ้าเซียน ถ้าไม่เชื่อเจ้าลองเอาสมุนไพรมุขไป

แลกเปลี่ยนกับพวกเขา ดูว่าพวกเขาจะยอมแลกเปลี่ยนด้วยหรือไม่” กล่าวพลางยื่นสมุนไพรอ่องให้เงินเป่าเดียวไปต้นหนึ่ง

พฤติกรรมของหลี่ชีย่ทำให้ไปเจียนเงินและเหมยซู่เหยา ถึงกับต้องจ้องมองดูเขา พวกนางต่างมีชาติกำเนิดมาจากสายสำนักราชันเซียน แม้แต่ระดับสายสำนักราชันเซียนเฉกเช่นพวกนาง สมุนไพรอ่องก็นับเป็นของล้ำค่ายิ่ง แต่เมื่ออยู่ในมือของหลี่ชีย่แล้ว เหมือนว่ามันไม่ใช่สมุนไพรอ่อง แต่เป็นผักกาดขาวต้นหนึ่งเท่านั้น

เมื่อได้ยินเช่นนี้แล้ว พลันทำให้เงินเป่าเดียวรู้สึกอยากรู้ อยากเห็นมาก นางรับเอาสมุนไพรอ่องมาแล้วนำไปแลกกับผู้เป็นมารตนหนึ่ง ซึ่งผู้เป็นมารตนนี้มีลักษณะร่างเป็นมนุษย์หัวเป็นสิงห์โต เขาหมอบอยู่ภายในถ้ำหินแห่งหนึ่งภายใต้หน้าผา สิ่งที่เขาเฝ้ารักษาเป็นต้นหญ้าขนาดเล็กที่มีสีเขียวมันวาว ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม หากจะกล่าวถึงด้านของมูลค่าแล้ว เทียบกับสมุนไพรอ่องที่อยู่ในมือของเงินเป่าเดียวไม่ได้

เงินเป่าเดียวหวังจะใช้สมุนไพรอ่องนี้แลกต้นหญ้าขนาดเล็กกับผู้เป็นมารตนนี้ แต่ผู้เป็นมารกลับไม่สนใจนางเลย ทีแรกเงินเป่าเดียวเกรงว่าผู้เป็นมารจะฟังไม่รู้คำพูดของตน จึงใช้จิตสื่อสารกับเขา เรียกได้ว่าไม่ว่าจะเป็นยุคสมัยใด ไม่ว่าจะเป็น

สถานที่แห่งใด ภาษาจิตคือภาษาโดยตรงที่ดีที่สุด ไม่ว่าใครก็สามารถรับรู้ได้

แต่เจ้าผู้เป็นมารกลับไม่สนใจนางเอาเสียเลย ครั้นผู้เป็นมารถูกเงินเป่าเจียวตอแยจนรำคาญขึ้นมา จึงยกฝ่าเท้าขึ้นตะปบลงมา เล่นเอาเงินเป่าเจียวหนีแทบไม่ทัน

หลังจากที่เงินเป่าเจียวหลบออกจากถ้ำหินแล้ว ผู้เป็นมารผู้นี้ก็ไม่ได้ไล่ติดตามเงินเป่าเจียวอีกต่อไป เพียงแค่จ้องมองอย่างเหนียวแน่นๆ จากนั้นหลับตาลงและเข้าสู่การหลับไหลต่อไป

“ไม่แลกก็ไม่แลกซิ จำเป็นต้องดูขนาดนี้ด้วยหรือ?” เงินเป่าเจียวโวยวายขึ้นมา

สิ่งนี้ได้สร้างความฉงนให้กับเงินเป่าเจียว เอ่ยถามหลี่ซิเย่ ว่า “คุณชาย มันเป็นเพราะอะไรกันรี? อย่าบอกว่าพวกเขาไม่รู้จักของ”

หลี่ซิเย่หัวเราะ กล่าวว่า “ข้าพาทูกเจ้าไปดูสักหน่อย แล้วพวกเจ้าก็จะเข้าใจเอง”

หลี่ซีเยพาพวกเขาเดินเป่าเลี้ยวค้นหาไปด้านหน้า ในที่สุด พวกเขาได้ปีนขึ้นไปอยู่บนภูเขาสูงแห่งหนึ่ง ข้างหน้าเป็นเหวลึก ในเหวลึกมีถ้ำอยู่อยู่ต้นหนึ่ง ถ้ำถ้ำแก่ดีกดำบรรพ์ต้นนี้ไม่รู้ว่าจะได้เจริญเติบโตอยู่ที่ตรงนี้มานานเท่าไรแล้ว เวลานี้มันขึ้นปกคลุมจนเต็มเหวลึกแห่งนี้ไปแล้ว

ต้นถ้ำถ้ำแก่ในขณะนี้เปล่งประกายออกมาบางเบา เหมือนเป็นแสงจันทร์ที่สาดส่องลงมาอย่างนั้น แลดูงดงามยิ่งนัก

“ได้ทีแล้ว การอธิษฐานต่อมารกำลังจะเริ่มต้นขึ้นแล้ว” หลี่ซีเยถือโอกาสนั่งขัดสมาธิอยู่บนยอดเขา มองดูถ้ำถ้ำแก่ที่อยู่ตรงหน้า

พวกเขาหมยชู่เหยาทำตามหลี่ซีเยนั่งลง และเฝ้าติดตามดูด้วยความอดทน

เวลาล่วงเลยไปแต่ละนาที ในที่สุดใต้ต้นถ้ำถ้ำแก่ต้นนี้ ปรากฏเมฆมุกตัวหนึ่งคืบคลานขึ้นมา เมฆมุกตัวนี้ท่อนบนเป็นมนุษย์ ส่วนท่อนหลังจึงจะเป็นเมฆมุก

แมงมุมตัวนี้ไม่รู้ว่ามีชีวิตอยู่มานานเท่าไรแล้ว ในเวลานี้ เขาคลานออกมาจากต้นเถาวัลย์แก่ มองดูรอบๆ ที่หนึ่ง จากนั้น บังเกิดเสียงดัง "ตุ้ม" กลิ่นอายमारพุ่งออกจากตัวขึ้นมาอย่าง รุนแรง ชั่วพริบตาเดียวเท่านั้น กลิ่นอายमारได้กลับกลายเป็นเตา กลิ่นขนาดยักษ์

"ซ่าา ซ่าา" ปรากฏต้นเถาวัลย์แก่นั้นถูกเตากลิ่นขนาด ยักษ์ดูดเข้าไปทั้งต้น จากนั้น กลิ่นอายमारได้กลับกลายเป็นเปลว ไฟ ทำการเคี้ยวกลืนต้นเถาวัลย์แก่ต้นนั้นจนกลายเป็นน้ำสมุนไพร เหลวหนืดสีเขียวหยก

"ตุ้ม..." จากนั้น ได้ยินเสียงดังสนั่น เตากลิ่นขนาดยักษ์ได้ ฉีดพ่นน้ำสมุนไพรเหลวหนืดนั้นออกไปอย่างแรงขึ้นสู่ท้องฟ้าอย่าง ไม่ขาดสาย

"แว้งค์" ทันใดนั้นเอง บนท้องฟ้ากลับปรากฏประตุมิติ ขึ้นมา ณ ที่ตรงนั้น เห็นอักขระยันต์ที่วิ่งสลับกันไปมา แลดูลึกลับซึ่ง พิสดารและสับสนยิ่งนัก ทำให้ไม่สามารถมองออกกว่าคืออะไร

ประตุมิติพลันเปิดออก และทำการดูดกลืนน้ำแก่นสมุนไพรมันเข้าไปจนหมดสิ้นไม่มีเหลือแม้แต่หยดเดียว จากนั้น ได้ยินเสียง "ซ่าา" เห็นกลืนอายมารที่เหมือนดั่งน้ำทะเลที่พุ่งลงมา

ผู้เป็นมารผู้นี้ไม่ต้องคิดมาก อ้าปากดูดกลืนเอากลืนอายมารเข้าไป จากนั้นประตุมิติบนท้องฟ้าได้หายไปทันที ขณะที่ผู้เป็นมารหลังจากได้กลืนกลืนอายเข้าไปแล้ว ปราบภูเปลาวมารบนตัวดูคุณรุนแรงกว่าเดิมอีก

ภาพนี้ที่ปรากฏอยู่ตรงหน้า สร้างความตกตะลึงให้กับพวกของเหล่าซวงเหยียนทั้งหมด

ตอนที่ 1065 ตันจันทรเทพทองคำ

<https://novel-lucky.com>

พวกของหลี่ซวงเหยียนไม่เคยคิดเลยว่า การที่ผู้เป็นมารเฝ้ารักษาสมุนไพรมหัศจรรย์หญ้าเซียนเอาไว้หาใช้เพื่อให้ตัวเองได้รับประทาน แต่นำมาบวงสรวงต่อฟ้า

“นี่แหละคืออริษฐานมาร หรือที่บางคนเรียกว่ามารอริษฐาน” หลี่ซิวเย่กล่าวอย่างเฉยเมยว่า “อาศัยสมุนไพรมหัศจรรย์หญ้าเซียนแลกกับกลิ่นอายมาร เพื่อให้พวกเขาแข็งแกร่งพลังมากยิ่งขึ้น สมุนไพรมหัศจรรย์หญ้าเซียนที่เฝ้ารักษายิ่งนานเท่าไรก็จะยิ่งทรงคุณค่ามากยิ่งขึ้น กลิ่นอายมารที่สามารถแลกมาได้ก็จะมากขึ้น”

ไม่ถนัดกว่าหมยซู่เหย้าจะละลายตาจากท้องฟ้า นั่น นางจ้องมองหลี่ซิวเย่แล้วกล่าวว่า “ด้านหลังของประตุมิติคืออะไร?” ถึงแม้ว่านางจะมีกระดูกเซียนบนหน้าผากชั้นหนึ่ง แต่ก็ไม่สามารถบรรลุประตุมิตินี้ได้

“เรื่องนี้แหละหรือ...” ปรกาศตาหลี่ซิวเย่บวบวบที่หนึ่ง มองดูท้องฟ้าแล้วกล่าวว่า “นี่เป็นความลับ เกรงว่าคงไม่มีใครรู้ความลับเช่นนี้”

เหมยซู่เหยายอมเข้าใจ หลี่ชีย่จะต้องรู้เรื่องนี้แน่นอน อย่างน้อยที่สุดก็ต้องรู้มาบ้าง เพียงแต่ไม่ยอมบอกเท่านั้น

ในเวลานี้เอง หลี่ชีย่จ้องมองดูเงินเป่าเจียว หัวเราะกล่าวว่า “เวลานี้เจ้าควรจะได้เข้าใจแล้วสินะว่า เพราะเหตุใดผู้เป็นมารถึงไม่ยอมแลกเปลี่ยนกับเจ้า สมุนไพโรทิตยัญญาเซียนของพวกเราต้องกลิ่นด้วยไฟจากเตากลิ่น แต่หากอาศัยกลิ่นอายมารในการกลิ่นก็จะทำให้แปดเปื้อนได้ ขณะที่สมุนไพโรทิตยัญญาเซียนที่นี้กลับไม่ได้รับผลกระทบใดๆ จากกลิ่นอายมาร เนื่องจากพวกมันเกิดและเจริญเติบโตที่นี้อยู่แล้ว”

“ซำยังไม่เข้าใจอยู่ดี” หลี่ซวงเหยียนเอ่ยถามขึ้นมา “ในเมื่อบรรดาเหล่าผู้เป็นมารล้วนแล้วแต่เป็นอมตะกันแล้ว พวกเขายังจะเอากลิ่นอายมารไปทำอะไร? พวกมันยังไรเสียก็ไม่ตาย แล้วกลิ่นอายมารมีประโยชน์อะไร”

“ไม่ เจ้าผิดแล้ว ในแดนมาร เรื่องของลำดับชั้นมีความเข้มงวดมาก กำลังของเจ้ายิ่งแข็งแกร่งเท่าไร ลำดับชั้นก็จะยิ่งสูง” หลี่ชีย่สายหัว

“กำลังแข็งแกร่งแล้วจะทำอะไรได้? พวกเขา ก็ไปจากแดนมารไม่ได้ หรือว่าพวกเขาต้องการรอให้กำลังกล้าแข็งถึงระดับหนึ่งแล้ว ค่อยร่วมมือกันออกจากการถูกปิดกั้นโดยเขาหิงซาน?” ไปเจียนเจินกล่าวออกมาเยือกเย็น

“ไม่ เจ้าผิดแล้ว พวกเขาไม่ได้ต้องการหลายการควบคุมของเขหิงซาน การสยบโลกธาตุน้อยแห่งราชันมารของเขหิงซานเป็นอีกสาเหตุหนึ่ง”

เจินเป่าเจียวกล่าวว่า “แล้วเหตุใดพวกเขาจึงไม่ไปจากที่ตรงนี้ล่ะ? แม้ว่าแดนมารจะมีขนาดใหญ่มาก แต่เมื่อเปรียบเทียบกับเก้าแดนแล้ว ดูจะเล็กมากเกินไปแล้ว”

“เจ้าเคยเห็นหลวงจีนของที่ราบสูงฝั่งพุทธะไปจากที่ตรงนั้นหรือไม่? เจ้าเคยเห็นพระอริยสงฆ์ของเขหิงซานไปจากหรือไม่?” หลี่ชีย่ยมักกล่าวเฉยเมย

“พลังที่เข้าสู่ประตูธรรมะ ทะเลธรรมไร้ขอบเขต” เหมยซู่เหย้าพิมพ์ออกมาว่า “ได้ยินว่าเมื่อเข้าไปอยู่ในหิงซานแล้วจะไม่สามารถไปจากได้อีกเลย และไม่ต้องการไปจาก กล่าวสำหรับพวกเขาแล้ว วัดลานถั่วและแคว้นพุทธะก็คือที่หมายสุดท้ายของพวกเขา

เขา หากวันไหนพวกเขาขึ้นสู่วรรคได้ ก็สามารรถได้รับอมตะที่
เป็นนิรันดรอย่างแท้จริง”

“คำพูดนี้ถือว่าถูก และถือว่าไม่ถูก” หลี่ซีย่ยกกล่าวว่า “ที่เจ้า
พูดมานั้นเหมาะสำหรับเขาหลิงซาน แต่ไม่เหมาะกับโลกธาตุน้อย
แห่งราชันมาร ความจริงมันคือปัญหาสองข้อ”

ครั้นเมื่อกล่าวถึงตรงนี้แล้ว หลี่ซีย่มองดูพวกนางแล้วกล่าว
ว่า “การที่หลงจีนไม่ไปจากเขาหลิงซานเป็นกรณีหนึ่ง ขณะที่ผู้
เป็นมารและอาวุธราชันไปจากโลกธาตุน้อยแห่งราชันมารก็เป็นอีก
กรณีหนึ่ง ความจริงแล้วผู้เป็นมารและอาวุธราชันต่างก็ไปจาก
โลกธาตุน้อยแห่งราชันมารได้ หรือจะกล่าวว่าพวกเขาสามารถ
เลือกที่จะไปจากได้”

เมื่อกล่าวถึงตรงนี้แล้ว หลี่ซีย่มองไปยังที่ที่ห่างไกล กล่าว
ว่า “การไปจากของพวกเขากับการไปจากที่พวกเขาเจ้ากล่าวถึงมัน
คนละความหมายกัน ถ้าหากพวกเขาเจ้าคิดว่าการออกจากโลกธาตุน้อย
แห่งราชันมารก็คือการไปจากละก็ ผิดแล้วละ การไปจากของ
พวกเขาเป็นการไปจากด้วยวิธีอีกรูปวิธีหนึ่ง”

“หลังจากไปจากแล้ว พวกเขาไปยังที่ใด? ในเก้าแดนไม่เคยได้ยินว่ามีอาณาจักรกับผู้เป็นมาร” แม้แต่ผู้ที่มีความรู้และประสบการณ์กว้างไกลก็อดที่จะถามไม่ได้

“ไม่รู้” เมื่อเอ่ยถึงปัญหาข้อนี้ หลี่ชียเอ่ถึงกับมีอาการนั่งเงิบหลังจากเวลาผ่านไปนานมากๆ เขาจึงกล่าวอย่างซ้ำๆ ว่า “การเดินทางไกลของอาณาจักรราชัน การสังหารมารของแดนมาร ทั้งหมดนี้ต้องมีจุดจบแน่นอน ส่วนจุดจบจะเป็นเช่นใดนั้น เกรงว่าคงไม่มีใครรู้”

พวกหลี่ชวงเหยียนไม่เข้าใจคำพูดของหลี่ชียเอ่ว่าหมายถึงอะไร มีเพียงเหมยซู่เหยาเอียงคอครุ่นคิด เนื่องจากสำนักฉางเหอคือหนึ่งสำนักสามราชันเซียน ย่อมรู้ถึงความลับมากกว่า

“เออละ พวกเราเดินทางการต่อเถอะ” หลี่ชียเอ่ลุกขึ้นยืน นำพาพวกหลี่ชวงเหยียนออกเดินทางต่อไป

ไม่ว่าจะเป็นอาณาจักรราชัน หรือว่าแดนมาร ล้วนแล้วแต่มีผู้บำเพ็ญตนเข้ามามากมาย โดยเฉพาะในแดนมาร เหตุผลนั้นง่ายมาก สมุนไพรมหัศจรรย์ห้าเซียนคือสิ่งที่บรรดาผู้บำเพ็ญตนอยากได้ โดยเฉพาะสมุนไพรมหัศจรรย์ห้าเซียนของที่นี่มีค่ามากเป็นพิเศษ

สำหรับโลหะราชันของอาณาจักรราชันกล่าวสำหรับผู้บำเพ็ญตน
แล้วกลับมีประโยชน์ไม่มากนัก

ดังนั้นผู้บำเพ็ญตนที่เข้ามายังโลกธาตุน้อยแห่งราชันมาร
ต่างทยอยกันมุ่งมาที่สมุนไพโรทิพย์หญ้าเซียนของแดนมาร ด้วย
เหตุนี้จึงสามารถพบเห็นผู้บำเพ็ญตนทุกหนทุกแห่งในแดนมาร

ผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากต่างอยากได้สมุนไพโรทิพย์หญ้า
เซียนของที่นี่เป็นอันมาก โดยเฉพาะสมุนไพโรทิพย์หญ้าเซียนที่มีผู้
เป็นมารคอยเฝ้ารักษาอยู่ เพราะนั่นหมายถึงสิ่งนั้นมีค่ายิ่งขึ้น
ดังนั้นจึงมียอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากไม่น้อยทยอยกันลงมือต่อผู้
เป็นมาร

ผลออกมาจะเป็นเช่นใดนั้นย่อมเป็นที่ทราบกันดี ยังไม่ต้อง
พูดถึงว่าผู้เป็นมารเหล่านี้มีความแข็งแกร่งเพียงใด ที่สำคัญที่สุดก็
คือโดยพื้นฐานแล้ว บรรดาผู้เป็นมารจะเป็นพวกที่ฆ่าไม่ตาย ดังนั้น
เมื่อมีการต่อสู้เกิดขึ้น ผู้ที่จะต้องเสียเปรียบก็คือผู้บำเพ็ญตน จึงมีผู้
บำเพ็ญตนจำนวนมากหากไม่เพราะถูกผู้เป็นมารจับฉากร่างเป็นๆ ก็
คือถูกดูดพลังลมปราณจนหมดกลายเป็นศพแห้งไปในที่สุด

ขณะเดียวกันก็มีผู้ดำรงอยู่ในสถานะที่แข็งแกร่งสามารถ
แย่งชิงเอาสมุนไพรมหัศจรรย์ที่หายากมาได้แล้ว แต่ทว่า
เมื่อไหร่ที่ต้องพบเจอกับผู้เป็นมารที่แข็งแกร่งกว่านี้อีก ต่อให้ยอด
ฝีมือผู้นั้นมีความแข็งแกร่งเพียงใดก็ตาม ต้องวิ่งหนีเอาชีวิตรอด
สถานเดียว เพราะผู้เป็นมารที่ดุเดือดแข็งแกร่งนั้นน่ากลัวมาก
เนื่องจากพวกเขาไม่สามารถฆ่าให้ตายได้!

สุดท้ายแล้ว ผู้บำเพ็ญตนส่วนใหญ่เนื่องจากไม่สามารถ
เอาชนะผู้เป็นมารได้ จึงต้องเลือกที่จะไปค้นหาสมุนไพรมหัศจรรย์
เขียนที่ปราศจากเจ้าของ เนื่องจากในแดนมารมีสมุนไพรมหัศจรรย์
หายากเขียนอยู่เป็นจำนวนมาก สมุนไพรมหัศจรรย์เขียนที่ยังไม่มีผู้
ครอบครองจึงยังคงมีอยู่ไม่น้อย เพียงแต่สมุนไพรมหัศจรรย์เขียนที่มี
ค่ายิ่งสูงใหญ่ก็จะมีเจ้าของแล้วทั้งสิ้น

ระหว่างทาง พวกของหลี่ชีย่ก็ได้พบเห็นสมุนไพรมหัศจรรย์
เขียนที่ล้ำค่ายิ่งเหมือนกัน

ขณะที่พวกเขาผ่านไปยังหุบเขาลึกแห่งหนึ่งนั้น เห็นที่ตรง
นั้นมีต้นไม้อายุยืนต้นหนึ่ง บนต้นไม้มีผลฉัตรกลมโตอยู่ลูก
หนึ่ง โดยที่ผลฉัตรนี้ได้ส่งประกายอ่อนๆ ออกมา

“ต้นจันทราเทพทองคำ...” แม้แต่เหมยซู่เหยายังรู้สึก
ประทับใจกับต้นทองคำต้นนี้ ต้นไม้เช่นนี้มีอยู่ในบันทึกเท่านั้น
เกรงว่าคงมีน้อยคนที่ได้เคยพบเห็น

ความจริงแล้วในเวลานี้ปรากฏยอดฝีมือจำนวนมากที่ยืนอยู่
ด้านนอกหุบเขา ทว่าไม่มีใครกล้าเข้าไป เนื่องจากมีคนตายอยู่ใน
นั้นมากมายแล้ว กองกระดูกสุมเท่าภูเขาบริเวณปากทางเข้าหุบ
เขา โดยที่เลือดสดๆ ยังคงไหลรินอยู่บนพื้นอย่างเจียบๆ

ใต้ต้นจันทราเทพทองคำมีผู้เฒ่าผู้หนึ่งนั่งขัดสมาธิอยู่ มี
กลิ่นอายมารปกคลุมตัวผู้เฒ่าผู้นี้เอาไว้จนไม่สามารถเห็นหน้าตา
ของเขาได้อย่างชัดเจน บนตักของเขามีกระบี่ทวนอยู่เล่มหนึ่ง
พร้อมที่จะออกจากฝักได้ทุกเมื่อ

“คนโหดอันดับหนึ่งมาแล้ว” หลายคนต่างทยอยกันหลีก
เป็นทาง เมื่อเห็นพวกของหลี่ซีเย

กระทั่งมีผู้คนจำนวนมากที่จ้องมองดูหลี่ซีเย และคาดหวัง
ให้หลี่ซีเยลงมือ บางคนถึงกับกระซิบแผ่วเบาว่า “หากคนโหด
อันดับหนึ่งร่วมมือกับเทพธิดาเหมย ไม่นานนี้อาจสามารถบุกเข้าไป
ได้จริง”

หลี่ชีย่เพียงแต่ยืนมองอยู่บริเวณปากทางเข้าหุบเขาที่หนึ่ง ยิ้มและสายหน้ากล่าวว่า “ของนะนับว่าเป็นของดีอยู่ แต่ต้องมีชีวิต อยู่ด้วยจึงมีโอกาสได้เสพสุขกับของดีนั้น ต่อให้จักรพรรดิเทพมา ด้วยตนเองก็บุกเข้าไปไม่ได้” กล่าวพลางหันหลังจากไปทันที

เมื่อหลี่ชีย่ไม่ยอมลงมือ ทำให้คนอื่น ๆ พากันผิดหวัง แต่ไม่มีใครกล้าพูดอะไรออกมา หลายคนเมื่อได้ยืนหลี่ชีย่กล่าวเช่นนี้ แล้ว ต่างทยอยกันละทิ้งความคิดและจากไปแต่โดยดี

“นี่คือต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ที่อยู่ในตำนาน” แม้แต่ไปเจี้ยนเจินก็ ยังต้องกล่าวคำกล่าวเช่นนี้ออกมา

“เป็นต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์โดยแท้” หลี่ชีย่มองหน้าไปเจี้ยนเจินที่ หนึ่ง ยิ้มกล่าวว่า “แต่ทว่าต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ต้นนี้มีผลกับเจ้า ไม่มาก”

“คุณชายสามารถเอามาได้หรือไม่?” ฉินเป่าเจียวเอ่ยขึ้น ในสายตาของนางมองว่า คุณชายของตนนั้นไม่มีคำว่าไม่ได้ ไม่มีอะไรที่เขาทำไม่ได้

“เอามันมารี มันหาใช่เป็นเรื่องยาก” หลี่ซิเย่มองดูต้น
จันทราเทพทองคำครึ่งหนึ่งกล่าวว่า “แต่ทุกอย่างว่ากันที่โชคชะตา
บางครั้งทุกอย่างสวรรค์ได้ลิขิตเอาไว้เรียบร้อยแล้ว”

หลี่ซิเย่ไม่ได้รั้งอยู่เป็นเวลานาน ออกเดินทางต่อไปข้างหน้า

ระหว่างทาง พวกเขาเคยพบเห็นสมุนไพรทิพย์หญ้าเซียน
อยู่เป็นจำนวนมากไม่น้อย กระทั่งหญ้าเซียนที่แจกเช่นต้นจันทราเทพ
ทองคำ แต่หลี่ซิเย่กลับไม่ให้ความสนใจที่จะมอง ยังคงเดินทาง
ต่อไป สุดท้ายหลี่ซิเย่ได้มาถึงยังเนินเขาโล้นแห่งหนึ่ง ที่ตรง
นี้ห่างไกลและปลอดภัยจากผู้คน กระทั่งปราศจากต้นไม้ต้นหญ้า หลี่
ซิเย่ทำการรางวัดที่หนึ่ง จากนั้นยืนอยู่ตรงจุดนั้นอย่างมั่นคง

“พวกเจ้าถอยห่างออกไปให้ไกลหน่อย ข้าจะแปลงร่างแล้ว
นะ” หลี่ซิเย่หัวเราะและสั่งการกับพวกหลี่ซวงเหยียน

พวกหลี่ซวงเหยียนต่างทยอยกันถอยห่างออกไป กระทั่งอยู่
ในระยะที่ห่างเพียงพอแล้ว กลางหน้าผากของเขาเปิดออก ก้าวเท้า
ข้างหนึ่งกระทีบลงบนพื้น ร้องเสียงดังออกมา “เปิด...”

พลันที่ขาดคำ “ตุ้ม ตุ้ม ตุ้ม...” เหมือนพื้นดินแยกออก
ปรากฏลวดลายเต่าบนพื้นดิน จากนั้นถักทอเข้าด้วยกันและกลับ
กลายเป็นค่ายกลขนาดใหญ่

ในเวลาตัวเอง หลี่ซียะพลันแปลงร่างกลายเป็นคนอีกคนหนึ่ง
“แว้งค์” ลวดลายเต่าที่อยู่บนพื้นพลันไปปรากฏและถักทออยู่บนตัว
ของหลี่ซียะ กลายเป็นเสื้อมารตัวหนึ่ง

ในเวลานี้ จิตแห่งเต่าของหลี่ซียะพลันแปรผัน กลับ
กลายเป็นใจมาร “ตุ้ม” ทันใดนั้น กลิ่นอายมารรุนแรงดั่งคลื่นยักษ์
เปลวไฟมารที่นำกล้วปิดกั้นท้องฟ้า เปลวไฟมารแต่ละลูกค่อยๆ
สงบดับลง สุดท้ายได้กลับกลายเป็นปีกคู่ขนาดใหญ่อยู่บนหลัง
ของหลี่ซียะ

ขณะที่หลี่ซียะแปลงเป็นมารนั้น แม้แต่ผู้ดำรงอยู่ในสถานะที่
แข็งแกร่งยิ่งเฉกเช่นพวกหลี่ซวงเหยียนยังคงต้องไหวหวั่นภายใน
ใจ กระทั่งมีความรู้สึกว่าถูกสยบ และมีอารมณ์ที่ต้องการหมอบ
กราบ

หลี่ซียะในเวลานี้ก็เหมือนดั่งเป็นสุดยอดจอมมารตนหนึ่งที่
ยืนเด่นอยู่ตรงนั้น เป็นผู้บัญชาการเหล่าขุนพลมารทั้งหลาย

ควบคุมมารร้ายทั่วหล้า ไร้ผู้เทียบเทียม ไม่ว่าผู้ใดก็ตามต้องอกสั่น
ขวัญแขวนเมื่อได้ยินชื่อของเขา

การที่หลี่ชีย่เกิดการเปลี่ยนแปลงเช่นนี้ ทำให้ผู้คนต้อง
รู้สึกสั่นเทา นาทีนี้จะมีใครสามารถนำเอาผู้ที่มีเปลวไฟมารุนแรง
ตั้งคลื่นยักษ์ที่อยู่ตรงหน้า ไปเชื่อมโยงเข้าด้วยกันกับหลี่ชีย่ได้

โดยเฉพาะกับดวงตาคู่ นั้นของเขา เสมือนดังสามารถมอง
ทะลุผ่านฟ้าดินได้ สามารถดูดเอาวิญญาณของคนได้อย่างนั้น

“นี่มันอะไรกัน...” แม้แต่ไปเจียนเงินยังต้องมีสีหน้า
แปรเปลี่ยนอย่างมาก พิมพ์้าออกมาเมื่อเห็นการเปลี่ยนแปลงเช่นนี้
ของหลี่ชีย่ นางรับรู้ได้ถึงความแข็งแกร่งของหลี่ชีย่ แม้ว่าจะไม่ได้
แข็งแกร่งเท่าขณะที่อยู่ในคราบของพุทธะก็ตาม แต่ยังคงแข็งแกร่ง
จนเป็นที่หวาดหวั่นของผู้คน

“หนึ่งจิตนึกคิดเป็นพระ หนึ่งจิตนึกคิดเป็นมาร” หลี่ชีย่
กล่าวอย่างช้าๆ ท่าทีหมางเมินต่อใต้หล้า มองดูหมิ่นแค้นอย่างเย้ย
หยัน กล่าวว่ “นี่ก็คือตัวข้า จอมมารสวรรค์ทอดทิ้ง สุดยอดเจ้า
แห่งมารของแดนมาร!”

“นี่เป็นฉายาที่ตั้งให้กับตัวเองรึ?” เฉินเป่าเจียวพิจารณา
การเปลี่ยนแปลงของหลี่ชี่เย่ด้วยความแปลกใจ

Novel-Lucky

ตอนที่ 1066 จอมมารสวรรค์ทอดทิ้ง

<https://novel-lucky.com>

“ไม่...” หลี่ชียเอ่ส่ายหัวเบาๆ ท่าทางที่เป็นจ้าวแห่งโลกหล้า ไร้ผู้ต่อกรตลอดกาล ทุกๆ ความเคลื่อนไหว เหล่ามารหมอบกราบ เหล่าเทพมิอาจต่อกร เขากล่าวว่า “นี่เป็นเพียงผู้ดำรงอยู่อีกผู้หนึ่ง ข้าเพียงยืมฉายาผู้อื่นมาใช้เท่านั้นเอง”

หลี่ซวงเหยียนถึงกับพึมพำออกมาว่า “จอมมารสวรรค์ ทอดทิ้ง สวรรค์ทอดทิ้ง”

“ถูกต้อง สวรรค์ทอดทิ้ง แม้แต่สวรรค์ยังทอดทิ้ง สวรรค์ ทอดทิ้งแล้วเป็นเช่นใด!” หลี่ชียเอ่หัวเราะ เปลวไฟมารที่รุนแรงดั่ง คลื่นยักษ์ในทะเล ควบคุมท้องฟ้า กล่าวว่า “สวรรค์ มันก็เป็นเพียง หลงชั้นต่ำเท่านั้นเอง”

พาลเหลือล้น สมเป็นมาร หลี่ชียเอ่ที่กลับกลายเป็นจอมมาร สวรรค์ทอดทิ้งตรงหน้าแลดูมีเสน่ห์อย่างหนึ่งที่บอกไม่ถูก มีความชั่วร้ายที่บอกไม่ถูก แม้ว่าจอมมารจะมีความน่ากลัวและอันตราย แต่มีความดึงดูดที่อันตรายถึงชีวิต

“หากเพียงแค่มิใช่ ก็ยากจะเป็นมารได้” เหมยซูเหยา ถึงกับกล่าวด้วยความประทับใจ “หากใจไม่เป็นมาร แล้วจะปกครองใต้หล้าได้อย่างไร!”

แม้ว่าหลี่ซีเยเพียงแค่อาศัยชื่อของผู้อื่น ทว่าหากเขาไม่มีใจมารอยู่ แล้วจะมีเปลวไฟมารรุนแรงที่พลุ่งพล่านดังคลื่นยักษ์ในทะเลได้อย่างไร แล้วจะหมางเมินต่อใต้หล้าได้เช่นใด และจะหยิ่งยโสในแดนมารได้เพียงใด!

“ที่นี่คือแดนมาร หนึ่งในจิตนึกคิดเป็นพระ หนึ่งในจิตนึกคิดเป็นมาร” หลี่ซีเยยิ้มเฉยเมย ตัวเขาที่อยู่ในร่างจอมมารขณะนี้ เวลานี้แค่มิใช่เฉยเมยก็มีกลิ่นอายชั่วร้ายที่บอกไม่ถูกอย่างหนึ่งแผ่กระจายออกมา

“คล้ายตั้งพุทธะชั่วร้าย...” ไปเจี้ยนเจินรู้สึกประทับใจ หลี่ซีเยอาศัยร่างที่แท้จริงแปรเปลี่ยนเป็นพุทธะชั่วร้าย เวลานี้ได้แปลงเป็นจอมมารอีก กระบวนการแปลงร่างนี้เรียกได้ว่าปราศจากข้อพิรุณ มันช่างเหมือนจริงอะไรเช่นนั้น กระทั่งเรียกได้ว่านี่คือความจริง ไม่ใช่เป็นการเสแสร้งแกล้งทำ

ใครๆ ย่อมสามารถปลอมเป็นหลวงจีนได้ และสามารถ
อาศัยชื่อของคนอื่นได้ ทว่า อำนาจความเป็นพระ หรือความเป็น
มารไม่สามารถปลอมแปลงได้ มันเป็นการดำรงไว้ซึ่งความจริง

เหมือนตั้งจอมมารสวรรค์ทอดทิ้งตรงหน้าอย่างนั้น จอม
มารสวรรค์ทอดทิ้งที่อยู่ตรงหน้าก็เป็นตั้งชื่อของเขาอย่างนั้น เปลว
ไฟมารที่รุนแรงดังคลื่นในทะเลอันเป็นของจริง เป็นสิ่งที่ไม่สามารถ
แสสร้งแกล้งทำได้

“ท่านเคยฝึกความเป็นมารมารี?” หลีซวงเหยียนอดที่จะ
ถามไม่ได้

ก่อนหน้านี้ หลีซิวเคยศึกษาสัจธรรม ภายในระยะเวลา
อันสั้นได้กลับกลายเป็นพุทธะชั่วร้าย พระธรรมไร้ผู้เทียบเทียม

“หนึ่งจิตนึกคิดเป็นพระ หนึ่งจิตนึกคิดก็เป็นมารได้” หลี
ซิวยิ้มเฉยเมย แน่นอนที่สุด เขาย่อมไม่เอ่ยถึงความลับที่ซ่อนอยู่
ภายในอยู่แล้ว

ไม่นานนี้เอง เขาเคยรั้งอยู่ที่โลกธาตุน้อยแห่งราชันมารเป็น
เวลานานมาก และเขาเคยแปลงเป็นจอมมารที่ไร้ซึ่งผู้ต่อกรตนหนึ่ง

ต่อมาภายหลังก่อนที่เขาจะไปจากได้ทำการลอกกลืนอายมารทิ้งเอาไว้ที่ตรงนี้ แล้วทำการผนึกเอาไว้ใต้พื้นดิน

มาราวนี้ เขาได้กลับกลายเป็นมารอีกครั้งหนึ่ง เพียงแต่เขาไม่ได้ใช้ชื่อของตน แต่อาศัยชื่อของจอมมารอีกตนหนึ่ง การที่เขาทำเช่นนี้มันมีเหตุผลของมันอยู่แล้ว

“เกี่ยวอยู่ไหนล่ะ?” หลี่ชีย่สั่งการ เวลานี้เขาก็คือจอมมารที่อยู่สูงเด่น

หลี่ซวงเหยียนและเงินเป่าเจียวได้จัดเตรียมสิ่งที่เขาต้องการมาด้วยแล้ว และสิ่งนี้ก็คือเกี่ยวที่หลี่ชีย่ต้องการนั่นเอง

“ขึ้นเกี่ยว ออกเดินทาง” หลี่ชีย่นั่งอยู่บนเกี่ยวสั่งการ ออกไปว่า “จำเอาไว้ ไม่ส่งเสียง ไม่พูด ทุกอย่างให้ลบที่ซ้ำ”

พวกหลี่ซวงเหยียนห้ามเกี่ยวขึ้น กระทั่งบุคคลระดับเทพริดาเฉกเช่นเหมยซู่เหยา เวลานี้ก็ต้องมาใช้แรงงานเช่นกัน

ทว่าหมยชูเหยาไม่ได้ลั้งเลแม่แต่น้อยกับการห้ามเกี้ยว ดู
เป็นธรรมชาติและเรียบเฉย จิตสงบ ลักษณะท่าทางที่เฉยเมย นาง
ไม่ได้ถือสาเรื่องของฐานะ

หากมีใครได้มาเห็นภาพนี้เข้า รับรองว่าต้องตกตะลึงจนง
งัน หลีซวงเหยียนและเงินเปาเจียวไม่ต้องพูดถึง ไปเจียนเงิน
นับเป็นเทพกระบี่แห่งยุค ขณะที่หมยชูเหยาสูงส่งยิ่งกว่า งดงาม
เป็นหนึ่งไม่เป็นสองรองใคร ทั้งยังมีชาติกำเนิดมาจากสำนักฉาง
เหอ ผู้คนยกย่องให้เป็นสาวงามอันดับหนึ่ง

ณ เวลานี้ เทพกระบี่กิติ สาวงามอันดับหนึ่งก็ช่าง ทำได้
เพียงเป็นคนห้ามเกี้ยว

หลีซีเยที่นั่งอยู่บนเกี้ยวหลับตาพักผ่อนกายา เหมือนดั่ง
จอมมารที่ไร้ผู้เทียบเทียมตนหนึ่ง หมางเมินไต้หล้า ไม่ว่าจะเป็
นดาวรุ่งเช่นใด ไร้ซึ่งผู้ต่อกรอย่างไร เมื่ออยู่ต่อหน้าจอมมารแล้ว ได้
แต่เป็นผู้ใช้แรงงาน นี่แหละที่เรียกว่าไร้ซึ่งผู้ต่อกรโดยแท้จริง

พวกหมยชูเหยานางทั้งสี่คนห้ามเกี้ยวมุ่งหน้าข้ามภูเขาไป
หลายลูก เลือกไปยังที่ที่ห่างไกลจากผู้คน ระหว่างทางเคยพบเจอ

กับมารจำนวนไม่น้อย พวกเขาเหล่านี้ต่างเฝ้ารักษาสมนไพรทิพย์
หญ้าเซียนของตนเองเอาไว้ ล้วนแล้วแต่หลับตากันทั้งสิ้น

แต่ยามที่เกี่ยวถูกห้ามผ่านมา ไม่ว่าผู้เป็นมารตนนั้นจะ
แข็งแรงแเพียงใดก็ตาม ต่างก็กราบกับพื้นทันที แม้ว่าจะไม่ได้เอ๋ย
วาจาใดๆ แต่ท่าทางเปี่ยมด้วยความเคารพนอบน้อม

แดนมาร เป็นสถานที่ที่ให้ความสำคัญในเรื่องของฐานะ
อย่างเข้มงวด จอมมารสวรรค์ทอดทิ้งดำรงอยู่ในฐานะที่สูงส่งมาก
ดังนั้นที่ที่เขาเดินผ่านไป บรรดาผู้เป็นมารจึงทยอยกันก้มกราบกับ
พื้น

ในที่สุดภายใต้การแนะนำของหลี่ซีเย พวกหมยชู่เหยาได้
ห้ามเกี่ยวเข้าไปภายในแม่น้ำสายยาว แยกน้ำออกเป็นช่องซัว
พริบตาเดียวก็จมหายเข้าไปใต้แม่น้ำดังกล่าว ยามที่จมลงไปใต้
แม่น้ำลึก เห็นประกายศักดิ์สิทธิ์ที่แผ่กระจายเป็นวงออกมา

ที่ตรงนั้นกลับมีวังคริสตัลตั้งอยู่ แต่ทว่าประตูวังคริสตัลปิด
สนิท และเป็นการปิดโดยอาศัยกำลังที่ทรงพลังมาก

มองดูวังผลึกที่ปิดสนิทนั้น หลี่ซีย่พลันส่งเสียงฮือออกมา
ปรากฏเปลวไฟมารที่ดังคลื่นในทะเลพลุ่งพล่านขึ้นมา ภายใต้เปลว
ไฟมารนี้ วังผลึกถึงกับสั่นไหวขึ้นมาทั้งหลัง

“เอี้ยด...เอี้ยด...เอี้ยด...” นาทีนี่ ประตู่ของวังคริสตัลค่อยๆ
เปิดออก ปรากฏมารมังกรตัวหนึ่งว่ายออกมาจากวังผลึก

มารมังกรตัวนี้หากจะกล่าวให้ถูกต้อง มันเป็นมังกรที่มีชื่อ
ว่าเจียว หาใช่มังกรโดยแท้จริงไม่ มันยังคงรักษาเอกลักษณ์ของ
ความเป็นเจียวเอาไว้ แต่ไร้ข้อกังขา มันกำลังจะวิวัฒนาการกลายเป็น
ร่างเป็นมังกรแท้จริงในอนาคต (1)

มารมังกรตัวนี้มีกลิ่นอายมารที่แปรเปลี่ยนเป็นสายฟ้าที่วิ่ง
วนอยู่รอบกาย ส่งเสียงเปรี้ยงเปรี้ยงออกมา ยามที่มันลืมตาทั้งสอง
จะคล้ายตั้งเป็นโคมไฟอย่างนั้น กลิ่นอายมารของมันสามารถทะลุ
ผ่านทุกสิ่งอย่างบนโลก

มารมังกรที่อยู่ตรงหน้าทรงพลังและน่ากลัวยิ่งนัก น่ากลัว
กว่าผู้เป็นมารที่พบเจอมาอย่างแน่นอน อย่างน้อยที่สุดก็อยู่ใน
ระดับเดียวกันกับผู้เฒ่าที่นั่งอยู่ใต้ต้นเทพจันทร์ทองค่านั้น

“ไม่ทราบว่าเป็นใต้เท้าจอมมารที่มาเยือน โปรดอภัยให้ด้วย” มารมั่งกรหมอบกราบอยู่กับพื้นแสดงความเคารพและกล่าวอย่างนอบน้อม

หลี่ซีเย่บั้นสีหน้่าน่าเกรงขาม สงกลิ่นอายมารที่น่ากลัว ออกมา เหมือนดั่งพายุฝนฟ้าคะนองอย่างนั้น ไม่พูดจาแม้แต่คำเดียว ปล่อยให้พวกเหมยซู่เหยาหามเข้าไปภายในวังผลึก

เมื่อเข้าไปในวังผลึกแล้ว ด้านในมีประกายระยิบระยับ ประกายวิเศษนับไม่ถ้วนที่วูบวาบอยู่บริเวณนี้ เนื่องจากภายในวังมีการจัดวางของวิเศษเอาไว้เป็นจำนวนมาก ศิลาศักดิ์สิทธิ์ อารูธ สวรรค์ โลหะเซียน...ต่างๆ เป็นต้น ที่วางตั้งระเกะระกะเอาไว้กับพื้น ดูท่าเจ้ามารมั่งกรตัวนี้จะไม่ได้ให้ความสนใจต่อของวิเศษเหล่านี้เลย

หากว่ามีผู้บำเพ็ญตนอยู่ที่ตรงนี้ สมบัติมากมายที่อยู่ตรงหน้าจะต้องทำให้พวกเขาคลั่งจนแทบเป็นบ้าอย่างแน่นอน

หลี่ซีเย่ไม่ได้ให้ความสนใจแม้แต่จะมองสมบัติที่ถูกทิ้งระเกะระกะเอาไว้บนพื้นเหล่านี้สักครั้ง ขณะที่พวกเหมยซู่เหยาเกรง

ว่าจะแสดงพิรุธออกมา จึงต้องมีท่าที่เป็นปกติไม่รู้ไม่เห็นตามองตรงไปข้างหน้า มีหน้าที่ห้ามเกี่ยวอย่างเดียวกัน

หลังจากเข้าไปในห้องโถงใหญ่แล้ว หลี่ชียะนั่งลงบนบัลลังก์ พลิกอย่างไม่เกรงใจ ขณะที่มารมังกรไม่กล้าทำอะไร ได้แต่ยืนตัวตรงอยู่ด้านข้าง แต่เขาได้จ้องมองพวกเหมยซู่เหยาหลายครั้ง

“ทำไมรี สนใจอนุเหล่านี้เป็นอย่างนั้นหรือ?” หลี่ชียะที่นั่งท่าที่ยโสอยู่ตรงนั้น มองดูมารมังกรด้วยสายตาน่าเกรงขาม

มารมังกรหมอบกราบกับพื้น กล่าวว่า “ใต้เท้าจอมมารโปรดอภัย ช้าน้อยแค่รู้สึกแปลกใจเท่านั้นเอง”

พวกเหมยซู่เหยาทั้งสี่คนต่างรู้สึกหน้าแดงขึ้นมากับคำพูดเช่นนี้ของหลี่ชียะ แต่เกรงว่าจะถูกจับพิรุธได้ จึงไม่กล้ากล่าวสิ่งใดออกมา

หลี่ชียะเองก็ไม่ได้โกรธ เขาพูดขึ้นมาด้วยความเยือกเย็นและเฉยเมยว่า “ที่เข้ามาที่นี่ของเจ้า เพียงต้องการสิ่งของสิ่งหนึ่ง”

“ไม่ทราบว่ไต้เท้าจอมมารต้องการสิ่งใด ขอไต้เท้าบอกมาได้เลย ข้าน้อยจะไปจัดหาให้เดี๋ยวนี้” มารมั่งกรรีบกล่าวตอบ

หลี่ซีเยกล่าวท่าทีเย็นชาและเฉยเมยว่า “สิ่งของภายในวังผลึกที่พอดูไต้ก็มีเพียงดอกไม้ดอกนั้นที่ปลุกอยู่ท้ายวังของเจ้าเท่านั้น”

มารมั่งกรถึงกับแสดงท่าทีลังเลขึ้นมาทันทีเมื่อไต้ยืนคำพูดของหลี่ซีเย กล่าวอ้าอึ้งว่า “ไต้เท้าจอมมาร เรื่อง เรื่อง เรื่องนี้...”

หลี่ซีเยโบกมือท่าทีเย็นเฉยว่า “ข้ารู้ว่เจ้าต้องการใช้ในการอธิษฐานมาร ข้าจะไม่เอาของๆ เจ้าไปเปล่าๆ เจ้าสลักคำอธิษฐานของเจ้าเอาไว้ วันหน้าบนแท่นประหารมารจะต้องมีคำอธิษฐานของเจ้า!”

“ขอบคุณไต้เท้า” เมื่อไต้ยืนคำพูดของหลี่ซีเยแล้ว มารมั่งกรจึงไม่ลังเลอีก รีบเร่งแสดงคารวะแล้วไปหยิบของสิ่งนี้ทันที

หลังจากผ่านไปชั่วครู่ใหญ่ มารมั่งกรใช้สองมือถือกล่องหยกมาใบหนึ่ง ส่งมอบให้กับหลี่ซีเยด้วยท่าทีที่สุदनอบน้อม หลี่ซีเยรับเอาไว้โดยไม่ได้เปิดดูเสียด้วยซ้ำ

“ใต้เท้า นี่คือคำอธิษฐานมารของข้า” มารมังกรได้มอบคำอธิษฐานมารของตนให้กับหลี่ชียเย เป็นหยกศักดิ์สิทธิ์ที่ได้สลักคำอธิษฐานเอาไว้

“วันหน้าเมื่อไปยังแทนประหารมาร ถึงที่นั่นแล้ว คำอธิษฐานของเจ้าจะต้องเป็นจริง” หลี่ชียเยกล่าวท่าที่เย็นชาและเฉยเมย

“ขอบคุณใต้เท้าที่เมตตา” มารมังกรแสดงคารวะด้วยความขอบคุณยิ่ง

หลี่ชียเยที่มีท่าที่เย็นชาเฉยเมยได้สั่งการออกไปว่า “ขึ้นเกี่ยว” กล่าวขาดคำก็หลับตาลงทันที ท่าที่เย็นชา สูงเด่นเหนือผู้คน ซึ่งเหมาะสมกับฐานะความเป็นจอมมารของเขา

พวกเหมยซู่เหยาไม่กล้าซักช้า จัดการห้ามเกี่ยวขึ้นทันที และออกจากวังพลีก

หลังจากที่ออกจากแม่น้ำและห่างไกลจากวังคริสต์ลแล้ว หลี่ซียะพลันมอบกล่องหยกนั้นให้กับหลี่ซวงเหยียน กล่าวว่า “นั่ง หนู สิ่งของสิ่งนี้มอบให้กับเจ้า”

หลี่ซวงเหยียนตะลึงนิดหนึ่ง เมื่อได้สติกลับมา เปิดกล่อง หยกออกดู ครั้นกล่องหยกถูกเปิดออก ปรากฏประกายศักดิ์สิทธิ์ที่ กระจายออกมา ประกายศักดิ์สิทธิ์ที่อบอวลแลดูช่างศักดิ์สิทธิ์ ปราศจากคราบสกปรก มองดูแล้วทำให้รู้สึกถึงจิตที่สูงส่งบริสุทธิ์ เสมือนหนึ่งบนโลกนี้ไม่มีสิ่งใดศักดิ์สิทธิ์และบริสุทธิ์มากไปกว่านี้ อีกแล้ว

ภายในกล่องหยกมีดอกบัวดอกหนึ่งวางอยู่ ดอกบัวดอกนี้ เหมือนว่าแกะสลักมาจากหยกขาวอย่างนั้น สมบูรณ์ไร้ที่ติ ช่าง สมบูรณ์อะไรอย่างนั้น

“สิ่งนี้คือดอกบัวเซียนอะไร?” ต่อให้คนที่แยกแยะสิ่งของ ไม่ได้ก็ต้องรับรู้ทันทีว่า ดอกบัวนี้ต้องเป็นสิ่งที่เรียกว่าเป็นของสุดยอดเซียน

“บัวศกดีสิทธิแม่ธรณี” หลี่ซียะกล่าวท่าที่เฉยเมยว่า “ของ
สิ่งนี้มีประโยชน์อย่างมากกับเจ้า วิชาที่เจ้าฝึกคือกายพิสูทธิ เมื่อมี
เจ้าสิ่งนี้ เจ้าจะพบกับสิ่งที่ลึกซึ้งพิสดารยิ่งกว่าของกายพิสูทธิ”

“ขอบคุณคุณชาย” หลี่ซวงเหยียนเก็บกล่องหยกขึ้นด้วย
ความซาบซึ้ง

“คุณชายหลอกเอาดอกบัวเขียนของมารมังกร” ฉินเป่า
เสียวกล่าวว่า “เกิดมารมังกรรู้เข้า รับรองว่าจะต้องคลังอย่าง
แน่นอน”

หลี่ซียะปลอมตัวเป็นจอมมารสวรรค์ทอดทิ้ง หลอกเอาบัว
ศกดีสิทธิแม่ธรณีจากมือของมารมังกร วิธีการเช่นนี้นับว่าสุดยอด
มาก ไม่ต้องสูญเสียสิ่งหนึ่งสิ่งใด ไม่ต้องอาศัยกำลังอะไร ก็สามารถ
ฉวยสมบัติเขียนที่สุดยอดมากมาอยู่ในมือ

“ไม่ ข้าไม่ได้หลอกเขา” หลี่ซียะสายหน้าเบาๆ กล่าวว่า
“แม้ว่าข้าจะไม่ใช่จอมมารสวรรค์ทอดทิ้งที่แท้จริง แต่ข้าไม่ได้
หลอกเขาจริงๆ”

คำพูดของหลี่ซียะพลันทำให้พวกหมยซูเหยาต้องตะลึง
ต่างรู้สึกไม่เข้าใจในสิ่งที่หลี่ซียะพูด

“แต่ว่า เจ้าไม่ใช่จอมมารสวรรค์ทอดทิ้งจริงๆ นะ” ฉินเป่า
เจียวกล่าว

“ถูกต้อง ข้าไม่ใช่จอมมารสวรรค์ทอดทิ้งตัวจริง” หลี่ซียะ
เผยให้เห็นถึงรอยยิ้ม “แต่ว่าจอมมารสวรรค์ทอดทิ้งจะช่วยให้คำ
อธิษฐานของพวกเขาเป็นจริง”

.....

(1) 蛟龙 (jiāo lóng) ตามตำนานเล่าว่า เจียวหลงคือมังกร
น้ำที่มีเอกลักษณ์เฉพาะคือมีเขาเดียว และจะแปรเปลี่ยนเป็นมังกร
แท้จริง (มีสองเขาที่เป็นมังกรทั่วๆ ไป) เมื่อมีอายุได้พันปี

ตอนที่ 1067 ยอดมารกระบี่ไม้

<https://novel-lucky.com>

“คุณชายต้องการไปพบจอมมารสวรรค์ทอดทิ้ง” หลี่ชวงเหยียนรู้สึกประทับใจ มองดูท่าทีของคุณชายที่อยู่ตรงหน้าก็รู้ได้ทันทีถึงความน่ากลัวของจอมมารสวรรค์ทอดทิ้ง ขณะที่คุณชายปลอมแปลงอยู่ในฐานะของจอมมารสวรรค์ทอดทิ้ง หากทั้งสองฝ่ายเผชิญหน้ากัน สภาพจะเป็นเช่นใดย่อมสามารถประเมินได้แล้ว

“ไม่ ควรจะบอกว่าจอมมารสวรรค์ทอดทิ้งจะมาพบข้า” หลี่ชียเอเผยให้เห็นถึงรอยยิ้ม กล่าวเฉยเมยว่า “มีตำนานเล่าว่าจอมมารสวรรค์ทอดทิ้งได้หายสาบสูญไปนานมากแล้ว ไม่เคยมีใครได้พบเห็นตัวเขา แต่ข้ารู้ว่าเขายังคงอยู่ในแดนมารแห่งนี้!”

“คุณชายจะล่อให้จอมมารสวรรค์ทอดทิ้งออกมา” เหมยซู่เหยาเข้าใจในทันทีว่าเป้าหมายแท้จริงของหลี่ชียเอคืออะไร

หลี่ชียเอยิ้มเฉยเมยกล่าวว่า “ถือโอกาสฉวยของวิเศษสักเล็กน้อย แล้วทำไมจะไม่เอาล่ะ สมุนไพรมหัศจรรย์ห้าเซียนที่นี้ล้วนแล้วแต่สุดยอดในหล้าเป็นหนึ่งในสองรองใครทั้งนั้น”

“คุณ คุณชาย แทนประหารมารคืออะไร?” ไปเขียนเงิน เอ่ยปากแล้ว เมื่อเปรียบเทียบกับพวกल्लीชวงเหยียนแล้ว การที่นาง เรียกल्लीชเยเป็นคุณชาย เรียกได้ว่าเป็นอะไรที่ออกจากปากได้ยาก แต่ในที่สุดนางยังคงพูดออกมาจนได้ ในเมื่อนางรับปากแล้วว่าจจะรั้ง อยู่ที่นี่ ก็สมควรปล่อยวางทำที่สำรวมนั้นเสีย

ยิ่งไปกว่านั้น แม้แต่สาวงามอันดับหนึ่งอย่างเหมยซู่เหยายัง ไม่มีทำที่สำรวมที่ว่า แล้วนางยังจะต้องมาทำสำรวมอะไรอีก หากจะ พูดถึงชาติกำเนิด พรสวรรค์ โชคชะตา เหมยซู่เหยาล้วนอยู่ เหนือกว่านางทุกอย่าง

“แทนประหารมารนะ” ล्लीชเยถึงกับมองไปยังที่ที่ห่างไกล ในที่สุดพึมพำออกมาว่า “มันเป็นที่นี่ที่มีความหมายมากแห่งหนึ่ง วางใจเถอะ รอให้จัดการเรื่องราวบางอย่างให้เรียบร้อยแล้ว ข้าจะ พาพวกเจ้าไปเปิดหูเปิดตาเอง”

เมื่อกล่าวถึงตรงนี้แล้ว ล्लीชเยได้ละสายตากลับมา สั่งการ ว่า “ไปต่อเถอะ จอมมารสวรรค์ทอดทิ้งจะต้องปรากฏตัวแน่”

พวกเหมยซู่เหยาหามเกี่ยวออกเดินทางต่อไป อย่างไรก็ตาม
ตาม ที่ที่พวกเขาไปนั้นสวนใหญ่เป็นที่ที่แม้แต่ผู้บำเพ็ญตนก็ไม่เคย
ย่างกรายเข้ามา เป็นที่ที่อันตรายมากๆ

สุดท้าย พวกเหมยซู่เหยาได้หามหลี่ซีเยเข้าไปยังห้องฟ้าที่
ว่างเปล่าสุดลูกหูลูกตา ห้องฟ้าแห่งนี้เหมือนมีร่องรอยแตกหัก
เล็กน้อย ดูก็รู้ว่าที่ตรงนี้เคยเกิดศึกครั้งยิ่งใหญ่มาแล้ว

เมื่อก้าวผ่านห้องฟ้าที่แตกหักแห่งนี้ไปแล้ว เห็นเป็นภูเขา
ลูกหนึ่งตั้งอยู่ด้านหน้า ภูเขาลูกนี้ปกคลุมไปด้วยต้นไม้เป็นพุ่ม
ยามเมื่อสายลมพัดมาเบาๆ ต้นไม้เขียวที่ต่อลม โอนเอนไปมาเบาๆ
ให้ความรู้สึกที่สบายกับผู้ที่พบเห็น

ในที่สุด พวกของเหมยซู่เหยาได้หามหลี่ซีเยขึ้นไปถึงบน
ยอดเขาแห่งนี้ พลันที่พวกเขาขึ้นไปถึงยอดเขา สามารถรับรู้ได้
ทันทีว่ามีปณิธานกระบี่ที่น่ากลัวอยู่สายหนึ่ง

บนยอดเขาแห่งนี้มีชายวัยกลางคนนั่งตัวตรงอยู่คนหนึ่ง
ชายวัยกลางคนผู้นั่งขัดสมาธิในท่านั่งตัวตรง หลับตาสนิททั้งสอง
ข้าง บนตักมีกระบี่ไม้วางอยู่เล่มหนึ่ง

แต่ทว่า กลิ่นอายกระบี่ที่น่ากลัวไม่ได้มาจากชายวัย
กลางคนผู้นี้ และก็ไม่ได้มาจากกระบี่ไม้ที่วางอยู่บนตักเล่มนั้น มัน
แผ่กระจายออกมาจากต้นไผ่เขียวต้นหนึ่งที่ตั้งอยู่ตรงหน้าของ
ชายวัยกลางคนผู้นี้

มันเป็นต้นไผ่เขียวขนาดเล็กต้นหนึ่ง มันสูงเพียงสามฟุต
เศษ มีใบไผ่ติดอยู่บนต้นเพียงหรือมหาริม ตัวต้นไผ่มีสีเขียวออก
เหลือง แม้ว่าต้นไผ่จะมีขนาดใหญ่ แต่สังเกตจากสีเขียวออกเหลือง
ของต้นไผ่สามารถประเมินได้ว่า ต้นไผ่ต้นนี้น่าจะมีอายุยาวนาน
มากแล้ว

ปณิธานกระบี่ที่น่ากลัวได้เปล่งออกมาจากต้นไผ่เล็กๆ ต้น
นี้นั่นเอง แม้ว่าต้นไผ่ต้นนี้แลดูไม่สะดุดตามากนัก ทว่ายามที่รับรู้ถึง
ปณิธานกระบี่ที่แผ่กระจายออกมาจากตัวของมันแล้ว ไม่ว่าใครก็
ตาม ต้องรู้สึกสั่นเทาภายในใจ พลันที่ปณิธานกระบี่ที่น่ากลัวนี้ปะทุ
ขึ้นมา เกรงว่าจะสามารถสังหารระดับปราชญ์ได้

ขณะที่หลี่ชีย่ถูกห้ามขึ้นยอดเขานั้น ชายวัยกลางคนที่นั่ง
อยู่พลันลืมตาขึ้น เห็นประกายกระบี่แวบหนึ่ง ขณะที่ประกายกระบี่
จากดวงตาทั้งสองของเขาแวบขึ้นมา นั้น ไปเจียนเงินถึงกับรู้สึกสั่น
เทาในใจขึ้นมา

ไปเขียนเงินถูกยกย่องว่าเป็นเทพกระบี่ วิชากระบี่ของนาง ไม่มีผู้ใดสามารถเทียบเคียงได้ เมื่อนางได้เห็นประกายกระบี่ที่แวบออกมาจากตาทั้งสองของชายวัยกลางคนแล้ว นางรับรู้ได้ทันทีว่า ชายวัยกลางคนผู้นี้ฝีมือด้านกระบี่ของเขาน่ากลัวยิ่งนัก

“จอมมารสวรรค์ทอดทิ้ง!” เมื่อชายวัยกลางคนผู้นี้เห็นหลี่ชียเอที่นั่งอยู่บนเกี้ยว กล่าวด้วยน้ำเสียงเย็นชา แต่ไม่ได้ลุกขึ้นยืนต้อนรับ ท่าทียโสยิ่งนัก

หลี่ชียเอที่นั่งอยู่บนเกี้ยว ท่าที่สูงเด่นเทียมฟ้า เพียงเลิกลงตามองดูชายวัยกลางคนแวบหนึ่งกล่าวว่า “ยอดมารกระบี่ไม้ ก็ปีผ่านไปแล้ว นิสัยยอดแยของเจ้ายังคงไม่เปลี่ยน ทั้งเย็นชาทั้งยโส ดั่งหินที่อยู่ในห้องส้วม เมื่อเห็นเข้าแล้วยังคงไม่คารวะเหมือนเดิม!”

ชายวัยกลางคนไม่ยอมกล่าวสิ่งใด เขาคือยอดมารกระบี่ไม้ หากเทียบกับจอมมารสวรรค์ทอดทิ้งยังถือว่าห่างชั้นกันในระดับหนึ่ง ทว่าเขาเป็นคนที่หยิ่งยโสยิ่งนัก ไม่ยอมคารวะต่อจอมมารสวรรค์ทอดทิ้ง

“ก็ปีมาแล้วที่ไม่ได้ข่าวคราวของท่าน ข้านี้กว่าท่านขึ้นไปบนแท่นประหารमारเสียแล้ว” ยอดमारกระบี่ไม้กล่าว

“เกือบแล้วละ เจ้าโกลนกลุ่มนั้นโกลนจะลงมือแล้ว ข้าเองก็กำลังจะขึ้นไปบนแท่นประหารमारแล้วละ” หลี่ชียะนั่งอาดๆ ด้วยท่าที่ขมผู้คน เขาก็คือจอมमार เจ้าแห่งเหล่าमारทั้งปวง

คำพูดเช่นนี้ของหลี่ชียะทำให้ดวงตายอดमारกระบี่ไม้กระตุกทีหนึ่ง เขาเงยหน้าขึ้นมาอีกครั้ง จ้องมองดูหลี่ชียะ หลังจากผ่านไปชั่วครู่ใหญ่ เขาเอ่ยขึ้นมาอย่างช้าๆ ว่า “ในที่สุด ท่านก็กำลังจะขึ้นไปบนแท่นประหารमारแล้ว!”

“มีผู้คนเท่าไรกันแล้วที่ได้ขึ้นไปบนแท่นประหารमार จะขาดข้าคนหนึ่งได้อย่างไร” หลี่ชียะกล่าวอย่างช้าๆ ว่า “ข้าเก็บตัวเงียบมาเนิ่นนานมากแล้ว เพียงไม่ต้องการเหยียบย่างเข้าไปยังผืนดินแห่งนั้นโดยง่ายตายเท่านั้น แต่ทว่า ข้าเตรียมตัวได้พอสมควรแล้ว สมควรแก่เวลาที่จะก้าวตามรอยเท้าของเจ้าแห่งमारได้แล้ว”

ยอดमारกระบี่ไม้จ้องมองดูหลี่ชียะ นิ่งเงียบอยู่นาน กล่าวว่
“ท่านต้องการสิ่งใด?”

“ข้าต้องการไฟหักกระบี่ของเจ้า” สายตาของหลี่ชียेतกอยู่ที่ต้นไม้ต้นเล็กๆ นั้น

ดวงตาของยอดมารกระบี่ไม้กระตุกที่หนึ่ง จ้องเขม็งไปที่หลี่ชียเออีกครั้งหนึ่ง กล่าวว่า “มันทำให้ข้ารู้สึกผิดคาดมาก แค่นี้ของเล็กๆ น้อยๆ เช่นนี้ถึงกับต้องตาของท่านได้”

คำพูดของยอดมารกระบี่ไม้ทำให้พวกเขาถึงกับสะดุ้งที่หนึ่ง ด้วยเกรงว่าจะถูกยอดมารกระบี่ไม้ที่อยู่ตรงหน้าจับพิรุณได้ว่าหลี่ชียเอแอบอ้างมา

แต่หลี่ชียเอกลับมีท่าทีเฉยเมยไม่รู้สึกระไร ยังคงมีท่าทีสูงเด่นเหนือผู้คน กล่าวจริงจั่งว่า “ข้าจะขึ้นไปยังแท่นประหารมารแล้วละ แต่นิ่งหนูเหล่านี้เป็นที่ชื่นชอบของข้ามากนัก อยากจะหึงของเล่นบางอย่างที่น่าสนุกให้กับพวกนางไว้บ้าง”

“มารอย่างพวกเราไร้ซึ่งอารมณ์ความรู้สึกและความปรารถนาแบบมนุษย์ปุถุชนทั่วไป” ยอดมารกระบี่ไม้กล่าวน่าเกรงขามออกมา

พวกหมยชู่เหยาต่างกลั่นลมหายใจเอาไว้ กระทั่งกล่าวได้ว่าเวลานี้พวกนางรู้สึกตื่นเต้นมาก เกรงว่ายอดมารกระบี่ไม้จะจับได้ว่าหลี่ชี่เย้นั้นปลอมตัวมา เห็นทียอดมารกระบี่ไม้ที่อยู่ตรงหน้าเล่นยากยิ่งกว่ามารมังกรเสียอีก

“สิ่งนี้ก็คือความห่างระหว่างเจ้ากับข้า ท่าทีของเจ้าเช่นนี้ อย่าว่าไปติดตามรอยก้าวย่างของเจ้าแห่งมารเลย แม้แต่ย่างก้าวของข้าเจ้าก็ตามไม่ทัน” หลี่ชี่เย่ที่มีท่าสูงเด่นอยู่เหนือผู้คน กล่าวเยือกเย็นว่า “เจ้าก็ไม่ได้แตกต่างอะไรสักเท่าไรกับพวกโหล่นั่น! มาตรฐานของเจ้ามีได้เพียงเท่านี้แหละ!”

“ท่านสามารถเป็นเจ้าแห่งมารได้หรือ?” สายตาของยอดมารกระบี่ไม้ถึงกับแวบทีหนึ่ง แต่ยังคงจ้องมองหลี่ชี่เย่เอาไว้

หลี่ชี่เย่ยังคงมีท่าทีอยู่เหนือผู้คน กล่าววว่า “เจ้าแห่งมาร? สิ่งนี้ไม่มีคุณค่าที่ต้องมาแย่งชิงกันอีกแล้ว พวกเรามีที่พักพิงที่ดีกว่านี้อีก ใครเล่าจะไปแย่งชิงของเล่นบ้าง กับพวกโหล่นกลุ่มนั้น! เจ้าแห่งมารไปแล้ว เจ้าแห่งราชันก็ไปแล้ว สมควรแก่เวลาที่ข้าจะต้องไปบ้างแล้วล่ะ!”

ยอดมารกระบี่ไม้เมื่อได้ยินคำกล่าวเช่นนี้ถึงกับนั่งเงิบ ตกอยู่ในสภาวะครุ่นคิดอย่างหนัก บางที เรื่องนี้ก็เป็นปัญหาที่เขาต้องพิจารณาโดยตลอด

“ข้ารู้สึกชื่นชมนิสัยยอดแยของเจ้าอยู่บ้าง จึงได้หักทายเป็นเจ้า เจ้าจะให้ก็ดี ไม่ให้ก็ช่าง ไม้กระบี่หักข้าต้องเอาให้ได้” หลี่ชียเอ ที่อยู่สูงเด่นกล่าว

สุดท้ายยอดมารกระบี่ไม้ไม่พูดพละมทำเพลง ดิ่งไม้หักกระบี่ขึ้นมาจากพื้นโดยตรงแล้วโยนให้กับหลี่ชียเอ ไม่พูดอะไรสักคำ

“ข้าก็ไม่ต้องการติดหนี้บุญคุณของเจ้า ฝากคำอธิษฐานของเจ้ามา”

ยอดมารกระบี่ไม้สังเกตเห็นหนึ่ง ทำยสุดได้สลักคำอธิษฐานของตนเอาไว้ จากนั้นหันหลังจากไปทันที เพียงชั่วพริบตาเดียวก็หายไปกับเส้นขอบฟ้า

พวกเหมยซู่เหยารอจนกว่ามั่นใจว่ายอดมารกระบี่ไม้ได้จากไปแล้วจริงๆ จึงทอดถอนใจออกมาด้วยความโล่งอก

“เกือบไป เกือบถูกเขาจับได้แล้ว” แม้แต่หลีซวงเหยียนที่มี
ความอดกลั้นสูงยังต้องพึมพำออกมา

หลีซียเอหัวเราะที่หนึ่ง สายหน้าเบาๆ ว่า “ซวงเอ่อนะ เจ้านี้จะ
ดูถูกคุณชายของเจ้ามากเกินไปเสียแล้ว ต่อให้ข้าไม่ปลอมตัวเป็น
จอมมารสวรรค์ทอดทิ้ง ข้าก็สามารถสะกดเขาจนอยู่หมัด”

ครานั้น ขณะที่เขารั้งอยู่ที่ตรงนี้นับว่าเป็นสุดยอดจอมมาร
คนหนึ่ง และมีชื่อเสียงโด่งดังเช่นกัน

“เจ้าแห่งมาร เจ้าแห่งราชันคือใครกัน?” ฉินเป่าเจียวเอ่ย
ถามด้วยความสงสัย “พวกเขาคือเจ้าของโลกธาตุน้อยแห่งราชัน
มารอย่างนั้นรึ?”

หลีซียเอยิ้มหนึ่งแต่ไม่ตอบคำถามนี้ กระตึกนิ้วต่อเหมยซู่
เหยา เหมยซู่เหยาจึงอธิบายข้อสงสัยกับฉินเป่าเจียวว่า “ตาม
ตำนานก็คือ เจ้าแห่งมารคือนายใหญ่ของแดนมาร เจ้าแห่งราชัน
คือนายใหญ่แห่งอาณาจักรราชัน แต่สิ่งเหล่านี้เป็นเพียงตำนาน
เท่านั้น ไม่เคยมีผู้พบเห็นการดำรงอยู่ของบุคคลทั้งสอง กระทั่งมี

คนคาดเดาว่า ความจริงก็คือไม่เคยมีเจ้าแห่งมารหรือเจ้าแห่งราชัน
อะไรนั้น เพียงแต่เป็นเรื่องที่ลือกันไปมากก็เท่านั้นเอง”

“ไม่ มันมีเจ้าแห่งมารและเจ้าแห่งราชันดำรงอยู่เช่นนั้น
จริงๆ” หลีซีเยที่นั่งอยู่บนเก้าอี้กล่าวพร้อมกับส่ายหัวเบาๆ

เฉินเป่าเจียวรู้สึกอยากรู้ อยากเห็นขึ้นมา “แล้วมันคือผู้
ดำรงอยู่ในสถานะเช่นใด ไร้ผู้ต่อกรมากหรือ?”

“เกรงว่าคงไม่มีใครรู้ เพราะไม่เคยมีใครได้เคยพบเห็นพวก
เขา” หลีซีเยในเวลานี้มองไปยังที่ที่ห่างไกลมาก สายตาแลดูลึกล้ำ
ยิ่งนัก

“อาณาจักรราชันมีเจ้าแห่งราชัน แดนมารมีเจ้าแห่งมาร ที่
ราบสูงฝั่งพุทธะมีพุทธองค์” ไปเจียนเงินที่ปกติไม่ค่อยชอบพูดยัง
รู้สึกประหวั่นใจ กล่าวว่า “อย่างไรก็ตาม ยังไม่เคยมีใครได้พบเห็น
พุทธองค์มาก่อน ทั้งสามสิ่งนี้มันเป็นอย่างไรรันแน่”

สำหรับปัญหาข้อนี้ แม้แต่หมอยชู่เหยาก็ไม่สามารถตอบได้
เนื่องจากเบื้องหลังของมันได้ซ่อนความลับที่ไม่เคยมีผู้ใดสามารถ

ไซปรีสนานี้ออกมาตลอดกาล เคยมีราชันเขียนต้องการทราบถึง
เบื้องหลังความลับที่แท้จริงอยู่เหมือนกัน

“คำกล่าวนี้มีข้อแตกต่างกันอยู่บ้าง” หลีซีเยละสายตา
กลับมา สายหน้าเบาๆ กล่าวว่า “พุทธองค์ มีคำกล่าวออกเป็นสอง
แนวทาง หนึ่งในนั้นคือพุทธองค์ที่ทุกคนเข้าใจ และก็คือพุทธองค์รูป
นั้นที่อยู่ในแคว้นพุทธะ”

“แล้วคำกล่าวอีกทางหนึ่งล่ะ?” หลีซวงเหยียนก็ถูกสะกิดให้
รู้สึกอยากรู้อยากเห็นขึ้นมา

หลีซีเยนิ่งเงียบ ไม่ยอมพูดอะไรออกมา เหมยซู่เหยาจิ้งพูด
แทนอย่างแผ่วเบาว่า “คำกล่าวอีกทางหนึ่งก็คือ ตามตำนานเล่าว่า
ในที่ราบสูงฝั่งพุทธะยังคงมีผู้ดำรงอยู่ในฐานะที่สูงส่งกว่า แต่ พุทธ
องค์รูปนี้ไม่เคยมีใครได้พบเห็นมาก่อน เหมือนดั่งเจ้าแห่งมารใน
แดนมาร และเจ้าแห่งราชันในอาณาจักรราชันอย่างนั้น เป็นเพียง
ตำนาน แต่ไม่เคยมีใครได้พบเห็นมาก่อน”

“แล้วนี่มันเป็นอะไรไปกันแล้วเนี่ย ทำไมถึงได้สลับซับซ้อน
อะไรขนาดนี้” ฉินเป่าเจียวบ่นพึมพำออกมา

หลี่ชีย่สายหัวเบาๆ กล่าวว่า “เรื่องนี้หาใช่เป็นเพียงตำนาน
มันดำรงอยู่เช่นนี้จริง เพียงแต่บุคคลทั่วไปไม่สามารถมองเห็น
พุทธะองค์นั้นอยู่แล้ว”

ครั้นกล่าวถึงตรงนี้แล้ว หลี่ชีย่ได้ยื่นไฟห้กระป๋องให้กับไป
เจียนเจิน กล่าวว่า “ไฟนี้คือกระป๋องที่ดีที่สุด เจ้าเก็บเอาไว้ให้ดีละ”

Novel-Lucky

ตอนที่ 1068 ความคมของกระบี่

<https://novel-lucky.com>

ไปเจียนเงินรู้สึกตะลึงนิดหนึ่งหลังจากได้รับไฟหักกระบี่มา กล่าวว่่า “ข้ามีกระบี่แล้ว กระบี่เล่มนี้คือกระบี่คุณภาพเยี่ยมที่สุด”

คำพูดของไปเจียนเงินใช้ว่่าจะเป็นการโอ้อวด เพราะกระบี่ที่อยู่ในมือของนางเป็นกระบี่คุณภาพเยี่ยมโดยแท้ กระบี่ทเวะแดนศักดิ์สิทธิ์ของพวกเขาสิ่งของอย่างอื่นมีอยู่ไม่มาก แต่มากด้วยกระบี่ ถ้าหากจะถามว่่าในโลกนี้กระบี่ที่เ็นดีที่สุด เกรงว่่าคงเป็นใครไม่ได้นอกจากกระบี่ทเวะแดนศักดิ์สิทธิ์แล้วละ มิฉะนั้นแล้วสำนักของพวกเขาหรือจะกล้าเรียกตัวเองว่่าเทพกระบี่

กระบี่ ไม่ได้ขึ้นอยู่กับว่่าคมหรือไม่ ไม่ได้ขึ้นอยู่กับว่่าแกร่งหรือไม่” หลี่ชีย่สายหัวเบาๆ “ก็เหมือนดั่งกระบี่ที่อยู่ในมือราชันเซียนเย่ถีของพวกเจ้า ข้ารู้ว่่ากระบี่เล่มนั้นมีความแข็งแกร่งมาก เรียกได้ว่่าไร้ผู้ต่อกร แต่ทว่่า กระบี่เช่นนี้ไม่แนเสมอไปว่่าจะเหมาะกับเจ้า”

เมื่อกล่าวถึงตรงนี้แล้ว หลี่ชีย่จ้องมองไปเจียนเงิน กล่าวว่่า “ออกกระบี่ตามธรรมชาติ ถึงจะเป็นไปตามความ

ปรารถนา กระบี่คลั่งก็ดี กระบี่ธรรมะก็ช่าง ล้วนแล้วแต่อยู่ที่หนึ่งใจ
นี้ก็ ล้วนแล้วแต่อยู่ที่ใจกระบี่ของเจ้า”

ไปเขียนเงินกอดกระบี่นั่งเงียบ นางค่อยๆ กลั่นกรองถึง
คำพูดของหลี่ชียเออย่างละเอียด

“ที่สำคัญที่สุดก็คือ การศึกษสงครามในอนาคต สัจ
อาวุธก็ดี อาวุธวิเศษก็ช่าง ก็ไม่เห็นจะเป็นอาวุธที่เหมาะสมที่สุด
ขณะที่ไฟหักกระบี่ที่อยู่ในมือเจ้า ในอนาคตจะต้องเป็นอาวุธที่
เหมาะสมมากที่สุด” หลี่ชียเอกล่าวเฉยเมย

ไปเขียนเงินไม่กล่าวมากความ นางเก็บไฟหักกระบี่ขึ้น
จากนั้นแสดงความคารวะต่อหลี่ชียเอ นับว่าวันนี้นางได้มีโอกาสรับรู้
ถึงความใจกว้างของหลี่ชียเอแล้ว และนางก็เข้าใจได้ว่า เพราะเหตุ
ใดพวกหลี่ชวงเหยียนที่ฝึกกายเขียนมาแล้วยังคงติดตามหลี่ชียเอ
อย่างสุดจิตสุดใจถึงเพียงนี้

ยกตัวอย่างไฟหักกระบี่ ศาสตร์ด้านกระบี่ของไปเขียน
เงินนั้นไร้ผู้เทียบเทียม แค่มองแวบเดียวนางก็รู้ได้ทันทีว่าไฟหัก
กระบี่นี้มีค่ายิ่ง สามารถเทียบเคียงได้กับศิลาชะตาฟ้าแก้ววิถึ กระทั่ง
อาจเป็นไปได้ว่ามีค่ายิ่งกว่านี้อีก หาไม่แล้ว ยอดมารกระบี่ไม้ที่

ดำรงอยู่ในฐานะที่ฝืนลิขิตสวรรค์เพียงนี้คงไม่มานั่งเฝ้าสิ่งนี้อยู่ตรง
นี้

อย่างไรก็ตาม ของที่ล้ำค่าเช่นไฟห้กกระป๋องนี้ หลี่ซียเอ
ไม่ได้สนใจจะมองด้วยซ้ำ มอบให้แก่นางโดยทันที ขณะที่นางเองก็
เพิ่งจะมาติดตามหลี่ซียเอยังไม่เคยได้สร้างผลงานแม้แต่ชิ้นเดียว

ความใจกว้างที่มีต่อผู้ที่อยู่ข้างกายเช่นนี้ เปรียบประดุจ
ได้พานพบนายที่ทรงคุณธรรมเช่นนี้ แล้วจะไม่ให้คนเขาติดตาม
อย่างสุดจิตสุดใจได้อย่างไร?

หลี่ซียเอให้พวกเงินเป่าเจียวแบกเกี้ยวออกเดินทาง
ต่อไป ระหว่างทางได้พบเจอกับผู้บำเพ็ญตนอยู่บ้าง ยอดฝีมือบ้าง
เมื่อพวกเขาได้เห็นพวกของเงินเป่าเจียวสี่คนแบกหามเกี้ยว
เท่านั้น ถึงกับงุนงงกันใหญ่

ยังไม่ต้องพูดถึงพวกหลี่ซวงเหยียนสองคนที่เป็นสอง
ดรุณีกระบี่ดาบ ทั้งคู่ฝึกกายเขียนเหมือนกัน ขณะที่ไปเจี้ยนเงินคือ
สุดยอดเทพกระบี่แห่งยุค ส่วนเหมยซู่เหยายังไม่ต้องพูดถึง สุดยอด
สาวงามอันดับหนึ่งแห่งยุค ผู้สืบทอดของสำนักที่เป็นหนึ่งสำนัก

สามราชนเซียน ไม่ว่าจะนางก้าวเดินไปที่ใด ก็จะเป็นลักษณะของดาว ล้อมเดือนเสมอ

อย่างไรก็ตาม มาวันนี้พวกนางกลับต้องมาแบกหาม เกี่ยวให้ผู้อื่น ช่างเป็นเรื่องที่เหลือเชื่อเลยจริงๆ ไม่ว่าจะกับใครก็ตาม มันเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ ต่อให้เป็นจักรพรรดิเทพก็ไม่มีสิทธิ์ เช่นนี้

ที่ทำให้ผู้คนต้องรู้สึกใจหายใจคว่ำมากกว่าก็คือ ผู้ที่นั่ง อยู่บนเกี้ยวกลับไม่ใช่คนโหดอันดับหนึ่งหลี่ชียเอ แต่เป็นจอมมารตน หนึ่งที่มีกลิ่นอายมารพลุ่งพล่านรุนแรงดังคลื่นในทะเล

“อ้าว หลี่ชียเอไปไหนแล้วล่ะ?” บางคนมองภาพนี้ด้วยความ มุงงม กล่าวพึมพำออกมา

“หะ หะ หลี่ชียเอต้องไปแหยมเอาจอมมารเข้าแล้วถูก จอมมารฆ่าตายไปแล้ว ขณะที่พวกไปเจียนเงินถูกจับเป็นเชลยเสีย แล้ว” กลุ่มคนรุ่นใหม่ยิ้มเยาะและกล่าวด้วยความรู้สึกยินดีที่เห็น ผู้อื่นต้องเดือดร้อน

“เจ้าโง่ สายตาของเจ้าเช่นนี้จะป็นเจ้าสำนักกับเขาได้
อย่างไรกัน” ผู้อาวุโสของลุ่มคนรุ่นใหม่ปล้นพาดด้วยหลังมือ
ทันที กล่าวจริงจ้งว่า “คนๆ นั้นก็คือหลี่ชียเอ่”

ยอดฝีมือรุ่นอาวุโสจำนวนไม่น้อยเมื่อสังเกตเห็น
ลักษณะท่าทีที่เป็นธรรมชาติของพวกหลี่ชวงเหยียนแล้ว จึงเข้าใจ
ได้ว่า ผู้ที่นั่งอยู่บนเกี้ยวก็คือหลี่ชียเอ่นั่นเอง

“นี่เขาจะทำอะไรของเขานะ ก่อนหน้านั้นปลอมเป็น
พุทธองค์ เวลานี้ก็ปลอมเป็นจอมมาร เขากำลังเล่นอะไรอยู่” ระดับ
ปราชญ์เมื่อได้เห็นหลี่ชียเอ่ที่มีกลิ่นอายมารรุนแรงถึงกับพึมพำ
ออกมาด้วยความสงสัย

แต่พวกเขาาก็ได้รับคำตอบที่สงสัยอยู่ในใจได้อย่าง
รวดเร็ว เมื่อเห็นที่ที่หลี่ชียเอ่ผ่านไป หากมีผู้เป็นมารอยู่ก็จะหมอบ
กราบกับพื้น แม้ว่าจะไม่ได้ส่งเสียงใดๆ ออกมา แต่ท่าทีนอบน้อมยิ่ง
นัก

“เขาปลอมตัวเป็นจอมมาร” ระดับปราชญ์รุ่นอาวุโส
เข้าใจได้ทันที พึมพำออกมาว่า “การที่จะไปมาได้อย่างอิสระเสรี

ควรมีสถานะเป็นเช่นใดจึงจะสะดวกที่สุด? แนนอน ย่อมต้องเป็น
จอมมารแล้วละ”

พฤติกรรมเช่นนี้ของหลี่ซีเยปล้นสร้างแรงบัลดาลใจ
ให้กับผู้คนมากมาย โดยเฉพาะบรรดาระดับปราชญ์ที่เป็นรุ่น
อาวุโส พวกเขาจึงเลียนแบบตามหลี่ซีเยด้วยการปลอมแปลงตัวเอง
ให้เป็นจอมมารแล้วให้ศิษย์ภายในสำนักแบกหามเกี่ยวให้ตน

หลังจากนั้น พวกเขาก็อาศัยความเป็นจอมมารเพื่อหวัง
ไปหลอกเอาสมุนไพรมะเร็งเหียนหญ้าทิพย์จากผู้เป็นมาร แต่ ไม่มีใคร
ทำได้สำเร็จแม้แต่คนเดียว ทั้งหมดจบลงด้วยความล้มเหลว

“ปฐมบรรพบุรุษไปจงเลียนแบบหลี่ซีเยด้วยการแปลง
เป็นจอมมาร หวังจะไปหลอกหลวงผู้เป็นมารที่เฝ้าเกาะวัลย์หมื่นศักดิ์
อยู่ เสียตาย ถูกผู้เป็นมารตนนั้นสังหารในบัดดล

“ใช่เพียงแต่ปฐมบรรพบุรุษไปจงเท่านั้น ยังมีผู้ดำรงไว้
ซึ่งอมตะคนหนึ่งก็เลียนแบบหลี่ซีเยคิดจะไปซ่อนเอาหอยแม่น้ำ
เหียนตัวหนึ่ง นำมาเสียตาย ยังไม่ทันได้เข้าใกล้ก็ถูกมารราตีตนหนึ่ง
ที่เฝ้าอยู่ที่ตรงนั้นจับดูดเลือดจนหมดสิ้น”

“นั่นนะสิ ฉีหวินเซ็นลือก็ปลอมเป็นจอมมาร ยังไม่ทันไปไหนเลย แคเดินผ่านที่ที่ผู้เป็นมารตนหนึ่งที่หลับใหลอยู่ ผู้เป็นมารตนนั้นพลันตบจนเขาต้องตายภายใต้ฝ่ามือเดียวเท่านั้น” มีผู้กล่าวพร้อมกับหัวเราะออกมา

.....

เพียงระยะเวลาสั้นๆ วันเดียวเท่านั้น ทุกคนที่เลียนแบบหลี่ชีย่ล้วนแล้วแต่ต้องตายอย่างอนาถทั้งนั้น พวกเขา ล้วนแล้วแต่ปลอมตัวเป็นจอมมารเพื่อไปหลอกเอาสมุนไพรมฤตยาจากผู้เป็นมาร แต่ทว่า ไม่มีใครกระทำการได้สำเร็จ แม้แต่รายเดียว ทอยตายด้วยน้ำมือของผู้เป็นมารทั้งหมด

“มันเป็นเพราะอะไร เวลาที่หลี่ชีย่ปลอมตัวเป็นจอมมาร กลับมีผู้เป็นมารจำนวนมากเมื่อเห็นเขาแล้วล้วนแล้วแต่แสดงความนอบน้อมทั้งนั้น หมอบกราบกับพื้น แต่พวกเราปลอมเป็นจอมมารบ้าง กลับมีแต่ถูกสังหารสถานเดียว นี่มันเป็นการเล่นตลกอะไรกันนะเนี่ย!” หลังจากทีประสพกับความล้มเหลวในการปลอมเป็นจอมมารแล้ว ศิษย์ของสำนักเจ้าลัทธิกล่าวด้วยความรู้สึกไม่เป็นธรรม

“เนื่องจากเขามีใจมารอยู่” ระดับผู้ดำรงไว้ซึ่งอมตะพลัน
เข้าใจถึงกลไกข้างใน พิมพ์ว่า “หนึ่งจิตนึกคิดเป็นพระ หนึ่งจิต
นึกคิดเป็นมาร เวลานี้เขาก็คือมาร ไม่จำเป็นต้องแสแสสร้างก็คือมาร
เป็นจอมมารตนหนึ่ง”

เมื่อเอ่ยถึงตรงนี้แล้ว ผู้ดำรงไว้ซึ่งอมตะกล่าวว่า “ก็
เหมือนดังคราวที่อยู่บนที่ราบสูงฝั่งพุทธะอย่างนั้น เขาไม่ได้ปลอม
เป็นพุทธะ แต่ตัวเขาเองก็คือพุทธะอยู่แล้ว หนึ่งจิตนึกคิดเป็นพระ!
ดังนั้น เขาจึงสามารถควบคุมพลังทั้งหมดของที่ราบสูงฝั่งพุทธะ”

“เจ้าหนูผู้นี้ช่างชั่วร้ายผิดปกติและฝืนลิขิตสวรรค์
เกินไปแล้วละ” ระดับบรรพบุรุษที่ตริตรองจนรู้แจ้งถึงความลึกล้ำ
พิสดารในนั้นแล้ว ถึงกับทอดถอนใจออกมาด้วยความหดหู่ว่า “มี
ผู้คนจำนวนเท่าไรที่ฝึกบำเพ็ญเพียรมานานนับพันล้านปี จึง
สามารถเริ่มโปรดได้ เริ่มมีจิตที่เป็นพุทธะ แต่ทว่า เจ้าหนูคนนี้คิด
อยากจะเป็นพุทธะก็เป็นพุทธะ คิดอยากจะเป็นมารก็เป็นมาร จิต
แห่งเต๋าดวงนั้นของเขาเป็นมาร ขณะเดียวกันก็เป็นพุทธะ มันคือ
จิตแห่งเต๋าแบบไหนกันแน่ ออกจะน่าเกรงกลัวเหลือเกิน”

หลายคนต่างก็รู้ว่า ไม่ว่าเจ้าคิดจะเป็นพุทธะ หรือ
เป็นมาร สิ่งนี้หาใช่สามารถสำเร็จได้ภายในวันเดียว หนึ่งจิตนึกคิด
เป็นพระ หนึ่งจิตนึกคิดเป็นมารกล่าวสำหรับผู้คนจำนวนมากแล้ว

มันเป็นเพียงตำนานเท่านั้น แต่เวลานี้หลี่ชียเอกลับสามารถทำได้แล้ว ซึ่งเป็นเรื่องที่น่ากลัวมากเหลือเกินสำหรับหลายๆ คน

แน่นอน บุคคลภายนอกย่อมไม่อาจรู้ได้ว่า ในอดีตที่เนิ่นนานมาแล้วนั้น หลี่ชียเอได้เสียเวลาไปมากมายนานกว่าจะได้เป็นมาร ชั้นตอนระหว่างนั้น การขัดเกลาในส่วนนี้ เป็นสิ่งที่บุคคลภายนอกไม่อาจจินตนาการได้อยู่แล้ว

ในขณะที่หลี่ชียเอได้แปลงร่างเป็นจอมมารสวรรค์ หอดทิ้งเพื่อลึกลงไปในแดนมารอยู่นั้น ขณะเดียวกันก็มีพฤติกรรมที่สร้างความสนใจเป็นพิเศษให้กับผู้ที่อยู่ในโลกธาตุน้อยราชันมารเช่นกัน

หนึ่งในนั้นที่สร้างความสนใจเป็นพิเศษต้องยกให้ลี้ฉงหวู่ตี้ ภายใต้การคุ้มครองของผู้เฒ่าเก้ากระบี่ เขาได้บุกเข้าไปยังพระราชวังแห่งหนึ่งในอาณาจักรราชัน แย่งชิงเอากระถางสำริดสามขาหลวงโบราณไปได้ใบหนึ่ง

“ลี้ฉงหวู่ตี้ออกจะพาลเกินไปแล้วล่ะ” หลายคนี่พูดคุยถึงเรื่องนี้แล้วถึงกับกล่าวด้วยความทอดถอนใจว่า “บุกตะลุยสังหาร

เข้าไปภายในพระราชวัง แย่งชิงเอากระถางสำริดสามขาหลวง โบราณไปดื้อๆ โบหนึ่ง ถือเป็นสิ่งที่ไม่เคยมีใครได้กระทำมาก่อน”

เป็นความจริง ที่การกระทำเช่นนี้ของฉิ่งหวู่ตี้ได้ทำให้ผู้คนจำนวนไม่น้อยต้องระแวงระวังกันมากขึ้น มีระดับบรรพบุรุษ พิมพ์ออกมาว่า “แคว้นที่อยู่ภายในอาณาจักรราชันล้วนแล้วแต่เป็นผู้ดำรงไว้ซึ่งแข็งแรงแรงอย่างยิ่ง การบุกเข้าไปท่ามกลางกองทัพ จำนวนมหาศาล แย่งชิงเอากระถางสำริดสามขาหลวงโบราณ นี้ไม่เพียงเป็นผลงานของฉิ่งหวู่ตี้เพียงคนเดียวเท่านั้น”

“บางที กระถางสำริดสามขาหลวงโบราณโบหนึ่งคงไม่คุ้มที่ฉิ่งหวู่ตี้ต้องทำกันถึงขนาดนี้ แต่ทว่า ความหมายที่แอบซ่อนอยู่เบื้องหลังย่อมไม่เหมือนกัน” ระดับปราชญ์ผู้นี้พิมพ์ออกมา

“แล้วมันซ่อนความหมายอะไรเอาไว้ล่ะ?” ผู้เยาว์อดถามขึ้นมาด้วยความสงสัยไม่ได้

ผู้ที่อยู่ในฐานะผู้อาวุโสเขกหัวของเขาที่หนึ่ง จ้องมองผู้เยาว์ของเขาด้วยท่าทีเคืองๆ กล่าวว่า “หัดใช้สมองเสียบ้าง อย่ารู้จักแต่ใช้กำปั้นอย่างเดียวไปวันๆ เขาทำคงดำรงไว้ซึ่งสถานะเช่นใด? ฉิ่งหวู่ตี้ไม่เคยขาดแคลนเรื่องของขวัญอยู่แล้ว การที่ฉิ่ง

เขาถึงกับบุกเข้าไปยังพระราชวังแห่งหนึ่ง ต้องแลกมาด้วยสิ่งใด? เขาเพียงต้องการให้ผู้คนได้รู้ว่า หรือจะกล่าวว่า ผู้เฒ่าแก่กระบี่ ต้องการให้ผู้อื่นได้รับรู้ว่า เขาทำคงของพวกเขาที่กำลังพอที่จะเป็น ศัตรูได้กับทุกๆ คน! "

"ถูกต้อง" ผู้อาวุโสอีกผู้หนึ่งก็พยักหน้ากล่าวว่า "ระยะหลังนี้ มาดของคนโหดอันดับหนึ่งโอหังเหลือเกิน พวกของฉิ่งหวูตีลั่นแล้วแต่พ่ายแพ้ยด้วยน้ำมือของเขาทั้งสิ้น เวลานี้เทพธิดาเหมย ไปเจียนเงินก็ติดตามเขาไปแล้ว ซึ่งเพียงพอที่จะบ่งบอกว่า กลุ่มคนรุ่นใหม่ไม่มีใครสามารถเป็นศัตรูกับเขาได้แล้ว"

"การที่หลี่ชีย่แข็งแรงแรงถึงเพียงนี้ ย่อมอดที่จะทำให้บรรดาดาวรุ่งทั้งหลายเป็นกังวลกับตัวเอง" ระดับปราชญ์ผู้นี้กล่าวว่า "เกรงว่าบรรดากลุ่มคนรุ่นใหม่ต่างก็รู้สึกกังวลใจ หากวันหนึ่งหลี่ชีย่เกิดคลั่งขึ้นมา ไม่นานก็อาจจัดการสังหารบรรดาดาวรุ่งที่มีอยู่ใต้หล้าทั้งหมด เวลานี้ ฉิ่งหวูตีที่บุกเข้าไปยังวังหลวงดื้อๆ ก็เท่ากับเป็นการส่งสัญญาณเตือนไปยังคนทุกคน ไม่ว่าผู้นั้นจะมีความแข็งแกร่งเพียงใดก็ตามก็ไม่สามารถเป็นศัตรูกับฉิ่งหวูตีได้ เขาทำคงของพวกเขาที่กำลังเพียงพอที่จะเป็นศัตรูได้กับทุกคน! "

นอกจากฉิ่งหวูตีแล้ว พฤติกรรมของสุดยอดดาวรุ่งคนอื่นๆ ก็เป็นที่จับตามองของผู้คนจำนวนมากเช่นกัน

เพียงแต่เทียบกับที่ลี้คองหวู่ตู้บุกวังหลวงซึ่งไม่เคยมีใคร
ทำมาก่อนนั้น นับว่าการกระทำของคนอื่นๆ ไม่เป็นที่สนใจมากนัก

เป็นต้นว่าจ้านซือ จ้านซือไม่เคยลงมือเลย เขารั้งอยู่ใน
อาณาจักรราชันตลอด แต่เป็นการเฝ้าสังเกตการศึกสงครามที่
เกิดขึ้นในอาณาจักรราชันตลอดเวลา ศึกษาถึงการศึกสงคราม
ระหว่างแคว้นด้วยกันภายในอาณาจักรราชัน ขอเพียงที่ใดมีศึก
สงครามเกิดขึ้น เขาเป็นต้องไปเฝ้าสังเกตและศึกษาสิ่งที่เกิดเหตุ

“จ้านซือเขาต้องการทำอะไร? ไม่แย่งชิงสมบัติ ไม่
คั่นหายาสุนไพร์” มีคนที่รู้สึกสงสัยเมื่อเห็นจ้านซือทุ่มเทกำลัง
ทั้งหมดไปกับการเฝ้าศึกษาการศึกสงครามของอาณาจักรราชัน

“เขาต้องการสร้างกองพลไว้เทียบมทานขึ้นมา เขาไม่
เพียงต้องการเป็นราชันเซียนเท่านั้น” ได้มีเจ้าสำนักที่ไปดูสภาพ
ของจ้านซือแล้วกล่าวว่า “จ้านซือเองมีหน่วยรบไว้ผู้ต่อกรอยู่หน่วย
หนึ่งประกอบด้วยกำลังคนเพียงแปดคนเท่านั้น อีกทั้งทุกคนมีอายุที่
ไล่เลี่ยกับเขา หน่วยกำลังรบแปดคนนี้เชื่อว่าเคยทำสู้กับลี้คองหวู่ตู้
มาแล้ว และสามารถถอนตัวกลับออกมาได้อย่างปลอดภัย”

ยังมีอีกคนที่ทำตัวไม่เป็นที่สนใจของผู้คน นั่นก็คือหลิน
เทียนตี้ หลินเทียนตี้เข้าไปยังแดนमार เขาเคยแอบขโมยหญ้า
เขียนมาได้ต้นหนึ่งโดยที่ผู้เป็นมารนั้นไม่รู้ ครั้นผู้เป็นมารรู้ตัวอีกที
เขาก็หนีเตลิดไปไกลแล้ว

ความจริงแล้ว หลายคนรู้สึกเสียดายในตัวของหลิน
เทียนตี้เป็นอย่างยิ่ง กล่าวว่า "ข้ารู้สึกว่าคุณภาพแฝงของหลิน
เทียนตี้ดีกว่าทุกๆ คน น่าเสียดายที่เขามีชาติกำเนิดเป็นผู้บำเพ็ญ
ตนไร้สังกัด"

ตอนที่ 1069 มารลา

<https://novel-lucky.com>

ตลอดเวลาที่ผ่านมา ทุกคนจะมองไปที่หลินเทียนตี้ ความจริง เมื่อเปรียบเทียบกับจิ้งหวู่ตี้ที่อยู่สูงเด่นแล้ว ผู้คนสามารถเข้าถึงหลินเทียนตี้ได้ง่ายกว่า ยิ่งไปกว่านั้น หลินเทียนตี้มีชาติกำเนิดเป็นผู้บำเพ็ญตนไว้สังกัด จึงทำให้ผู้คนจำนวนมากมีความรู้สึกที่ใกล้ชิดสนิทสนมอย่างบอกไม่ถูก

แต่ทว่า เมื่อเปรียบเทียบกับพวกจิ้งหวู่ตี้แล้ว ชาติกำเนิดของหลินเทียนตี้ก็ได้กลายเป็นจุดอ่อนมากที่สุดของเขาเช่นกัน

“เฮ้อ หากว่าหลินเทียนตี้มีชาติกำเนิดเหมือนดังเช่นจิ้งหวู่ตี้ละก็ แค่นิ้วชี้เขียนต้นหนึ่งเท่านั้นเอง โยต้องวิ่งหนีถึงขนาดนั้น หันมองดูจิ้งหวู่ตี้ที่บุกเข้าไปยังวังหลวงโดยตรง แย่งชิงเอากระถางสำริดหลวงโบราณมาดี๊ๆ นี่แหละที่เขาเรียกกันว่าธาตุแท้ภายใน” บางคนทอดถอนใจออกมาด้วยความหดหู่

ทุกคนต่างก็รู้ว่า การแย่งชิงชะตาฟ้า นั้นบ่อยครั้งที่นอกจากตัวดาวรุ่งเองต้องมีความแข็งแกร่งมากพอแล้ว บางครั้งก็

ต้องต่อสู้กันด้วยธาตุแท้ภายใน ใครที่มีเบื้องหลังแข็งแกร่งกว่ากัน
โอกาสในการแย่งชิงชะตาฟ้าในอนาคตก็จะมีมากขึ้น

เมื่อเทียบกับการมาแบบไม่เป็นที่สนใจของผู้อื่นของจ้านซี
อและหลินเทียนตี้แล้ว อีกคนหนึ่งที่มาแรงก็คือ เป่าจู้เหรินหวง

ระยะหลังมานี้ เป่าจู้เหรินหวงสู้รบกับทหารราชันบ่อย
มาก ชอบบุกทะลวงเข้าไปในกองทัพเป็นประจำ ทำการยึดที่มั่นและ
บุกตีจนทหารราชันต้องพ่ายแพ้ครั้งแล้วครั้งเล่า

ขณะเดียวกัน เป่าจู้เหรินหวงก็ต้องประสบกับการถูกไล่
ล่าโดยกองทัพจ้านวนมหาศาลครั้งแล้วครั้งเล่าเช่นกัน บางครั้งถูก
ไล่ล่าจนเนื้อตัวเต็มไปด้วยบาดแผล ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม เป่าจู้เห
รินหวงยังคงต่อสู้อย่างห้าวหาญมากยิ่งขึ้น ท่าที่เหมือนดังต้องการ
สร้างความเกรียงไกรไปทั่วหล้าอย่างนั้น

“นี่เป่าจู้เหรินหวงเขาจะทำอะไรของเขาเนะ? ทหารราชัน
มุ่งขุดหาแร่โลหะราชัน ไม่คิดจะเป็นศัตรูกับพวกเรายูแล้ว” บาง
คนที่เห็นการกระทำของเป่าจู้เหรินหวงแล้ว ถึงกับกล่าวว่า “เป่าจู้เห
รินหวงไม่ต้องการแย่งชิงสมบัติ และไม่ได้ไปแย่งชิงโลหะราชัน แล้ว
โยถึงต้องไปสู้รบกับทหารราชันให้มันลำบากทำไมก็ไม่รู้”

“ขัดเกลาตนเอง” ระดับปราชญ์ผู้หนึ่งที่เคยเห็นการสู้รบอย่างทรหดของเป่าจู้เหรินหวง กล่าวว่า “เขาอยู่ระหว่างการแต่งเติมสิ่งที่ตนเองยังขาดอยู่ เขากำลังขัดเกลาเพื่อเพิ่มความเร็วของตนให้สูงขึ้น ถ้าหากเขาสามารถเพิ่มความเร็วขึ้นมาได้ละก็จะมีน้ำหนักมากขึ้นไปอีก เรียกได้ว่าไม่มีสิ่งใดจะก่อกวนเขาได้ ไม่มีใครสามารถขวางเขาได้”

“เข้าต้องการไปแก้แค้นกับหลี่ชียเอหรือ?” มีผู้ที่พิมพ์ปากออกมา

วันนั้น เป่าจู้เหรินหวงถูกหลี่ชียเออัดอย่างหนักที่หอบบุผาพิรุณ ซึ่งเป็นสิ่งที่ทุกคนรู้ดี อีกทั้งหลี่ชียเอในวันนั้นก็เคยกล่าวเอาไว้ว่า เป่าจู้เหรินหวงนั้นช้าเกินไป

ในความเป็นจริง เรื่องนี้หาใช่เป็นความลับแต่อย่างใด ภายทวะสยบอเวจีนั้นมีน้ำหนักที่ไร้ขีดจำกัด แต่ทว่า จุดอ่อนหนึ่งเดียวก็คือความเร็วไม่พอ หลายๆ คนที่ฝึกกายทวะสยบอเวจีล้วนแล้วแต่คิดหาวิธีที่จะเพิ่มเติมในสิ่งที่ขาดไปทั้งสิ้น

“นี่เป็นเรื่องที่แน่นอนอยู่แล้ว” ผู้ที่เข้าใจในตัวของเขาเล่าเรื่องราวให้เรินหวงฟังว่า “เป่าจู้เรินหวงยอมไม่สามารถถกเถียงกับเรื่องนี้ได้อย่างแน่นอน เขาพ่ายแพ้ให้กับหลี่ชียเอ่อย่างยับเยินถึงสามครั้งติดต่อกัน และครั้งนี้เป็นครั้งที่ยับเยินมากที่สุด ยิ่งไปกว่านั้น ชาวว่าสำนักกายวิเศษหะต้องการให้เงินเป่าเจียวกลับคืนสำนักตลอดเวลา และคิดจะให้เงินเป่าเจียวได้ครอบงำกับเป่าจู้เรินหวง ดังนั้น ไม่ว่าจะเป่าจู้เรินหวงก็ตาม ความแค้นระหว่างสำนัก หรือว่าความแค้นส่วนตัว เป่าจู้เรินหวงก็ต้องแก้แค้นให้ได้ เขากับหลี่ชียเอ่หากไม่ตายกันไปข้างหนึ่งก็จะไม่ยอมเลิก!”

“หลี่ชียเอ่ฝึกวิชิตสวรรค์มากเกินไป” สำหรับเรื่องเช่นนี้ กระทั่งรูนอวูโศยังพูดคำนี้ออกมา หลายคนต่างดูออกว่าเมื่อเปรียบเทียบกับหลี่ชียเอ่แล้ว เป่าจู้เรินหวงไม่ได้มีความได้เปรียบอะไรเลย

หากจะเปรียบกับพวกของเป่าจู้เรินหวงแล้ว คนที่ดูจะสบายมากที่สุดก็คือปิงอวี๋เซีย่ ท่าทีของปิงอวี๋เซีย่ไม่เหมือนต้องการมาแย่งชิงของวิเศษอะไรเลย นางพาหญิงงามจำนวนมากเดินไปพลางหยุดพลาง เหมือนชมคนชมไม้อย่างนั้น บางครั้งก็ไปแย่งชิงสมุนไพรหายากกับเขาบ้าง ด้วยท่าทีที่สุดแสนจะสบายใจและอิสระ

แน่นอนที่สุด ไม่มีใครหน้าไหนกล้าไปต่อแยกับปิงอวี
เซีย เพราะว่าการทำงานที่ไม่ไปยุ่งกับคนอื่น ก็เป็นที่โล่งอกของผู้คน
อยู่แล้ว

หลี่ซิเยพาพวกหลี่ซวงเหยียนไปยังสถานที่ที่ห่างไกล
ความเจริญมากแห่งหนึ่ง เป็นที่ที่ไม่มี ความอุดมสมบูรณ์ ที่ตรงนี้มี
สภาพพื้นดินเป็นสีแดงชาด เพราะอยู่ในเขตของภูเขาไฟ ที่ตรงนี้
สามารถมองเห็นลาวาที่ถูกปะทุพุ่งออกมาอยู่ทั่วไป

หลี่ซิเยให้พวกหลี่ซวงเหยียนหามเกี่ยวเข้าไปยังปาก
ปล่องภูเขาไฟที่ใหญ่มากแห่งหนึ่ง บริเวณนี้เต็มไปด้วยลาวาที่มีสี
แดงและร้อนมากถูกพุ่งออกมา ลาวาที่ไหลไปยังพื้นที่เบื้องล่าง
สามารถละลายทุกสิ่งทุกอย่างได้

พวกของหลี่ซวงเหยียนได้หามเกี่ยวเดินลงไปเรื่อยๆ
กระทั่งถึงยังจุดที่ลึกที่สุด ที่นั่นสามารถมองเห็นเป็นทะเลลาวา เมื่อ
ทอดสายตามองออกไป ทุกแห่งหนล้วนแล้วแต่เป็นลาวาที่พวยพุ่ง
ขึ้นมา ร้อนระอุยิ่งนัก

หลี่ซีเยนั่งอยู่บนเกี้ยว ส่งเสียงนำเกรงขามออกมา
เปลวเพลิงมารโหมลุกไหม้รุนแรง กลิ่นอายมารสามารถฉีกทะเล
ลาวาแห่งนี้ให้ละลายได้

“มารลาวา เจ้าต้องให้ข้าลงไปใช่หรือไม่?” หลี่ซีเย
กล่าวนำเกรงขามออกมา

“ซ่าา ซ่าา” พลันที่หลี่ซีเยกล่าวขาดคำ เห็นลาวาที่
พลุ่งพล่าน และทะเลลาวาพลันแยกออกปรากฏเป็นบันไดหินที่ยาว
มากที่ยื่นทอดลึกลงไปใต้ทะเลลาวา

พวกหลี่ซวงเหยียนจึงรีบหามเกี้ยวเดินตามทางบันไดลง
ไปจนกระทั่งถึงสุด พบว่า ภายใต้อะลาวามีพระราชวังขนาดใหญ่
ตั้งอยู่

“ฝ่าบาทจอมมาร.....” ภายในพระราชวังมีผู้
เป็นมารที่หมอบกราบอยู่กับพื้น ผู้เป็นมารผู้นี้เกิดจากการรวมตัว
กันของลาวา เนื้อตัวของเขาดังมีลักษณะที่ลุกเป็นไฟอยู่

หลี่ซีเยที่นั่งอยู่บนเก้าอี้จ้องมองมารลาวาที่ก้มกราบอยู่กับพื้นด้วยท่าที่สูงเด่น กล่าวว่า “ทำไมรี มारลาวา คิดว่าข้าเป็นพวกที่ปลอมตัวมาใช้หรือไม่?”

“มิกล้า ฝ่าบาทจอมมาร?” มารลาวาที่ก้มกราบอยู่กับพื้นรีบกล่าวตอบ

หลี่ซีเยส่งเสียงฮึแสดงความเป็นพอใจออกมา “มิกล้า? ถ้าไม่กล้าเจ้าก็คงไม่ต้องรอให้ข้าพูดขึ้นมาก่อนแล้ว” พลันที่กล่าวขาดคำ เปลวไฟมารแผ่กระจายออกไป เหมือนประหนึ่งจอมมารที่กำลังหลับไหลพลันตื่นขึ้นมาด้วยความโกรธอย่างนั้น พลังนั้นแทบสามารถทำลายโลกใต้ดินทั้งโลกเลยก็ว่าได้

“ฝ่าบาทได้โปรดระงับโทสะ ช้าน้อยผิดไปแล้ว ขอฝ่าบาทโปรดลงพระอาญาพะยาค่ะ!” มารลาวาตกใจจนหมดเรี่ยวหมดแรงหวั่นเกรงอย่างที่สุด กระทั่งไม่กล้าแม้แต่จะกระดิกตัว

หลี่ซีเยเพียงจ้องมองเขาอย่างเย็นชา โบกมือเบาๆ กล่าวว่า “ลุกขึ้นมาเถอะ ข้าไม่ถือสาเจ้า เป็นความจริงที่ระยะหลังนี้มีเจ้าโง่บางคนที่ไม่รู้ตาปลอมเป็นข้าอยู่เวลานี้ ฮี”

เวลานี้มีหรือที่มารลาวาจะกล้าสงสัยในตัวของหลี่ซีเย กล่าวสำหรับผู้เป็นมารเช่นพวกเขาแล้ว ทุกอย่างสามารถปลอมแปลงกันได้ แต่ทว่า ใจมารไม่สามารถแปลงได้ เพราะสิ่งนี้เป็นความดั้งเดิมของพวกเขาโดยตรง ผู้ที่มีใจมารเช่นนี้ในแดนมารมีเพียงไม่กี่คนเท่านั้น และจอมมารเทียนชวี (สวรรค์ทอดทิ้ง) ก็คือหนึ่งในจำนวนนั้น!

หลังจากที่มารลาวาลุกขึ้นยืนแล้ว หลี่ซีเยที่นั่งสูงเด่นอยู่บนบัลลังก์สีแดงโมราตัวนั้น เขามองดูพระราชวังนี้แวบหนึ่ง กล่าวท่าที่เฉยเมยว่า “เจ้านิ่ได้ของวิเศษมาร่ำรวยแล้วสิ พระราชวังแห่งนี้ไม่ใช่ของเจ้า”

มารลาวาหัวเราะเจื่อนๆ กล่าวว่า “ทูลฝ่าบาท หลังจากจอมมารในครั้งครานั้นไปที่แท่นประหารมารแล้ว ที่นี่ก็ว่างเว้นปราศจากเจ้าของมาโดยตลอด ข้าน้อยบังอาจ จึงขออาศัยอยู่เสียที่นี่เลย ถ้าหากฝ่าบาทประสงค์จะได้ละก็ ข้าน้อยพร้อมถวายให้เดี๋ยวนี้พะยาค่ะ”

“ที่เข้ามาที่นี่หาใช่เพื่อวังขำรูดเก่าๆ ของเจ้า ถ้าหากข้าต้องการจะได้ล่ะก็ ข้าเอาไปนานแล้ว ยังจะรอจนกระทั่งตกถึงมือเจ้าหรือหรือ?”

“นั่นนะสิ นั่นนะสิ ฝ่าบาทเป็นผู้ครอบครองกุญแจวัง กำกับมารมาร กั้ววังขนาดเล็กๆ แห่งนี้คงไม่เข้าสายพระเนตรฝ่าบาทอยู่แล้วพะย่ะค่ะ”

“เจ้ามีชาติกำเนิดมาจากใต้พิภพนะใช่หรือไม่” หลี่ชีย่เหลิกหนังตาที่หนึ่ง กล่าวน้ำเสียงเย็นชา

“ถูกต้องแล้วฝ่าบาท” มารลาวาริบทูลว่า “เป็นเรื่องราวที่นาน นานมากๆ มาแล้ว ข้าน้อยนับเป็นหนึ่งในผู้เป็นมารที่กำเนิดจากใต้พื้นพิภพที่มีอยู่จำนวนไม่มากพะย่ะค่ะ”

หลี่ชีย่หยิบเอาสิ่งของชิ้นหนึ่งโยนไปให้ กล่าวท่าที่เฉยเมยว่า “สิ่งนี้เจ้าเคยเห็นมาก่อนล่ะสิ” สิ่งที่โยนให้กับมารลาวาก็คือสิ่งที่เหมยซู่เหยาได้มาจากวัชระเพยถั่ว และได้รับการประกอบเป็นรูปเป็นร่างโดยเหรินหวางนั่นเอง

เหมยซู่เหยา รู้สึกตื่นตระหนกไม่น้อย เมื่อเห็นสิ่งนี้อยู่ในสภาพที่สมบูรณ์ การที่หลี่ซีเยต้องการสิ่งของสิ่งนี้อย่อมจะต้องรู้ว่ามันสามารถใช้ประโยชน์อะไรได้แน่นอน

มารลาวาพิจารณาตัวอย่างละเอียด พิมพ์ออกมาหลังจากผ่านไปพักใหญ่ๆ “ข้าน้อยเกรงว่าจะไม่เคยเห็นสิ่งของสิ่งนี้มาก่อนพะย่ะค่ะ”

“เจ้าดูให้มันละเอียดกว่านี้ ใต้พิภพมีตรงไหนบ้างที่มีอักขระยันต์แบบนี้ และมีลวดลายแบบนี้บ้าง” หลี่ซีเยกล่าวนำเกรงข้ามออกมา

มารลาวาจึงได้พิจารณาอย่างละเอียดอีกครั้งหนึ่ง เขาพิเคราะห์อยู่เป็นเวลานานมาก ร่างสั่นเต็มชนิดหนึ่ง กล่าวว่า “ใช่ ใช่แล้ว เหมือนว่าจะมีสถานที่เช่นนี้อยู่”

“เล่ารายละเอียดให้ข้าฟังซิ” หลี่ซีเยที่อยู่สูงเด่นกล่าวอย่างซ้ำๆ

มารลาวาทำท่าตรึงตรองชนิดหนึ่ง กล่าวว่า “ไม่บังอาจปิดบังฝ่าบาท เนื่องจากมันนานมากมาแล้ว ข้าน้อยเองก็ไม่ค่อยจะ

มันใจนัก เป็นความจริงที่ที่ตรงนั้นเคยมีอักขระยันต์เช่นนี้ แต่ทว่า
เวลานี้ข้าน้อยก็ไม่กล้ารับประกันว่าจะถูกต้องแน่นอนพะย่ะค่ะ”

“วาดเป็นภาพออกมา ขอเพียงเจ้ายังคงจดจำสภาพ
ของพื้นที่ได้ ทุกอย่างก็จะง่ายเข้า” หลี่ซิเย่สั่งการออกไป

มารลาวาไม่กล้าชักช้า จับพู่กันขึ้นมาวาด วาดพลาถ
เอียงคองนี้กันอย่างระเอียดรอบคอบ แก้วไขเพิ่มเติมไปเรื่อยๆ อยู่
หลายครั้ง ไม่กล้าละเลยแม้แต่น้อย

มารลาวาวาดอยู่นานมากๆ ในที่สุดก็วาดจนสำเร็จ
มอบให้กับหลี่ซิเย่พิจารณา ดู หลี่ซิเย่รับเอามาดูอย่างละเอียดแล้ว
พยักหน้า กล่าวว่า “น่าจะไม่มีผิด”

เป็นที่ทราบกันดีว่า หลี่ซิเย่เคยรั้งอยู่ในโลกธาตุน้อย
แห่งราชันมารเป็นเวลายาวนานมาก เขาจึงมีความคุ้นเคยกับ
โลกธาตุน้อยแห่งราชันมารเป็นอันมาก เพียงแต่สถานที่ที่เขา
ต้องการค้นหาในครั้งนี้เขาเองก็ไม่ค่อยจะมั่นใจนัก หลังจากได้เห็น
ภาพที่มารลาวาวาดมาแล้ว ทำให้เขาสามารถกระชับพื้นที่จนรู้แล้ว
ว่ามันอยู่บริเวณไหนได้แล้ว

หลังจากเก็บภาพวาดที่วาดโดยมารลาวาแล้ว หลี่ซีเย จ้องมองมารลาวาอย่างน่าเกรงขาม กล่าวว่า "ถ้าหากข้าจำไม่ผิด ละก็ พื้นที่แห่งนี้ได้ก่อกำเนิดเทพอัคคีอุณจิตขึ้นมาแล้วสิ"

"เรื่อง เรื่อง เรื่องเทพอัคคีอุณจิตนี้....." มารลาวา รู้สึกกระอักกระอ่วนใจขึ้นมาทันทีที่ได้ยินคำพูดคำนี้

หลี่ซีเยจ้องมองดูเขาอย่างเยือกเย็น กล่าวว่า "ข้าอาศัย นับนิ้วคำนวณดู ตั้งแต่ที่มีการบูชาไปเมื่อครั้งครานั้น เทพอัคคีอุณ จิตของที่นี่น่าจะใช้เวลาสุกงอมแล้วละ"

"มัน มันก็ใช่ มันก็ใช่อยู่" มารลาวาหัวเราะแห้งๆ ทีหนึ่ง

"ไปนำมันมา" หลี่ซีเยโบกมือเบาๆ และสั่งการออกไป

มารลาวาปลิ้นยืนแข็งทื่อและรู้สึกลังเลอยู่ตรงนั้น ไม่รู้ว่าควรจะทำเช่นใด

"เจ้าเฝ้าดูแลมาเป็นเวลาอย่างยาวนานข้ายอมไม่ให้ ท่านต้องเสียเปรียบ จอมมารเทียนชวี้อย่างข้าไม่เคยติดค้างหนี้

บุญคุณของผู้ใด” หลี่ชียเอ่ที่มีท่าทีสูงเด่นเหนือผู้คน มองหน้าเขา
อย่างเยือกเย็น “ข้าจะให้คำอธิษฐานมารแก่เจ้า!”

“ฝ่าบาทจะเสด็จแทนประหารมารริพะยาคะ!” มารลาวา
รู้สึกตื่นตระหนกยิ่งเมื่อได้ยินคำกล่าวของหลี่ชียเอ่

“ถูกต้อง” หลี่ชียเอ่กล่าวเย็นชาไม่ได้เลิกแม้กระทั่งหนึ่ง
ตาด้วยซ้ำ

มารลาวามีท่าทีงังนออยู่ชั่วครู่ใหญ่ กล่าวว่า “นับตั้งแต่
จอมมารเทพอหังการขึ้นไปยังแทนประหารมารแล้ว ก็ไม่เคยมีจอม
มารท่านใดได้เคยขึ้นไปยังแทนประหารมารอีกเลย ฝ่าบาทเสด็จไป
ครานี้ อนาคตใครจะเป็นผู้ครอบครองกุญแจของวังกำกับมาร
ต่อไปพะยาคะ?”

“เรื่องนี้เจ้าไม่จำเป็นต้องรับรู้ ขอเพียงเจ้ามอบอธิษฐาน
มารเอาไว้ก็พอแล้ว” หลี่ชียเอ่พลันส่งประกายตาที่นาเกรงขาม
ออกมา

มารลาว่าไม่กล้าซักช้า รีบเร่งไปหยิบเอาเทพอัคคีอุ่น
จิตมาให้ เขาเองก็รู้ว่าต่อให้ไม่ยินยอมก็ไร้ประโยชน์ หากจอมมาร
เทียนชวีคิดจะแย่งชิง ใครผู้ใดจะขัดขวางเขาได้?

Novel-Lucky

ตอนที่ 1070 เทพอัคคีอุ่นจิต

<https://novel-lucky.com>

เพียงชั่วประเดี๋ยวเดียว มารลาวาก็กลับเข้ามาพร้อมกับถือกล่องมาใบหนึ่ง เขาได้ส่งมอบกล่องใบนั้นด้วยการนำไปวางไว้ตรงหน้าหल्लीชเยอย่างนอบน้อม

ल्लीชเยไม่ได้เปิดดูก็จัดการเก็บขึ้น แล้วถามว่า “แล้วคำอธิษฐานมารของเจ้าล่ะ?”

มารลาวาเร่งรีบสลักคำอธิษฐานมารของตนแล้วมอบให้กับल्लीชเย หลลี่ชเยก็จัดการเก็บคำอธิษฐานนั้นเอาไว้ จากนั้นลุกขึ้นยืนทำท่าจะไปจาก

“ฝ่าบาท.....” เวลาตัวเอง มารลาวาอดที่จะร้องเรียกออกมาคำหนึ่ง เหมือนต้องการจะพูดอะไรแต่ก็หยุดอยู่เพียงแค่นั้น

ल्लीชเยจ้องมองเขาอย่างเย็นชา กล่าววว่า “มีอะไรก็รีบๆ วามา อย่าทำเป็นอ้ำๆ อึ้งๆ อยู่นั่น”

มารลาवासูดลมหายใจเข้าลึกๆ ทีหนึ่งคารวะต่อหลี่ซีเย แล้วกล่าวว่า “ข้าน้อยอยากจะทำคำชี้แนะจากฟ้าบาทว่า โลกในอนาคตมีสิ่งใดรอคอยพวกเราอยู่พะยาค่ะ?”

หลี่ซีเยจ้องมองดูมารลาว่าด้วยท่าทีเย็นชา กล่าวว่า “โลกแบบไหนที่รอคอยพวกเราอยู่อย่างนั้นรี เจ้าคิดว่าอย่างไรละ? หรือบางที่เจ้าต้องการโลกแบบไหนละ?”

“ข้า ข้าพเจ้าเองก็ไม่รู้” มารลาว่าตริกตรองนิดหนึ่ง ไม่รู้ว่าควรจะพูดว่าอย่างไร เขาลังเลอยู่นิดหนึ่ง กล่าวว่า “บางที นั่นจะเป็นโลกที่พวกเราจะได้หลุดพ้นพะยาค่ะ”

“ถ้าหากเจ้าอยากจะรู้มันก็ไม่ยาก เจ้าขึ้นไปยังแท่นประหารมารด้วยตนเองสิก็จะรู้” หลี่ซีเยกล่าวท่าทีเฉยเมยว่า “ถ้าหากเจ้าคิดจะขึ้นไปยังชั้นที่ดีที่สุด ก็หนต่อไปเรื่อยๆ ก็แล้วกัน”

มารลาว่าถึงกับนิ่งเงียบ ไซ้ว่าใครในแดนมารก็สามารถขึ้นไปยังแท่นประหารมารได้ แต่ทว่า ระดับที่ต่างกัน ชั้นที่จะได้ขึ้นไปก็แตกต่างกัน ไม่มีใครรู้ว่าหลังจากขึ้นไปยังแท่นประหารมารแล้ว จะเป็นเช่นใดต่อไป

หลี่ซีเยไม่ให้ความสนใจต่อมารลาวาอีกต่อไป ชื่นนั่งบนเก้าอี้ และพวกของเหมยซู่เหยาก็จัดการห้ามหลี่ซีเยจากไปทันที

หลังจากไปจากที่ตรงนั้นแล้ว เจินเป่าเจียวถึงกับหัวเราะกล่าวว่า “นี่คุณชายเท่ากับยิงธนูดอกหนึ่งได้นกสองตัว ได้รู้ในสิ่งที่อยากจะรู้ แถมได้ของวิเศษมาอีกด้วย”

“ถือโอกาสเท่านั้นเอง พวกของวิเศษอะไรเหล่านี้ก็แค่ของแถม ขาดต้องการให้จอมมารเทียนชวีมาหาข้า” หลี่ซีเยนั่งอยู่ในเก้าอี้ยิ้มกล่าวเฉยเมย

“หากจอมมารเทียนชวีผู้นั้นรู้เรื่องแล้ว อาจจะสู้ตายกับคุณชายก็เป็นไปได้” หลี่ซวงเหยียนกล่าว

แค่ได้เห็นมารเทพกระบี่ไม้ก็รู้ได้ว่าเขานั้นแข็งแกร่งเพียงใดแล้ว เจกเช่นผู้ดำรงไว้ซึ่งสถานะตั้งมารเทพกระบี่ไม้ต้องเป็นระดับจักรพรรดิเทพอย่างแน่นอน อย่างไรก็ตาม แม้แต่มารเทพกระบี่ไม้ยังเกรงกลัวต่อจอมมารเทียนชวียอมสามารถประเมินได้ว่าจอมมารเทียนชวีน่าเกรงกลัวขนาดไหน

“เขาไม่ทำอย่างนั้นหรอก” หลีซีเยนั่งอยู่ที่ตรงนั้นด้วยท่าที่เฉยเมย และกล่าวออกมาอย่างเอือระเหย

ครั้นกล่าวถึงตรงนี้แล้ว หลีซีเยนำกล่องที่บรรจุเทพอัคคีอุณจิตมอบให้กับเงินเปาเจียว กล่าวว่า “เจ้าใช้สิ่งนี้ให้คุ้มค่าก็แล้วกัน มันมีประโยชน์ต่อเจ้ามาก”

เงินเปาเจียวเปิดออกดูถึงกับตกใจเป็นอันมาก เนื่องจากภายในกล่องได้บรรจุหัวใจเอาไว้ดวงหนึ่ง อีกทั้งยังคงเต้นตุบๆ อยู่อีกด้วย

“จะให้กินเจ้าสิ่งนี้นะหรือ?” เมื่อนึกถึงว่าต้องกลืนกินหัวใจลงไปทั้งดวง เงินเปาเจียวรู้สึกตระหนกอย่างยิ่ง

“นั่นมันไม่ใช่หัวใจ” หลีซีเยส่ายหน้าเบาๆ “นี่คือเทพอัคคีอุณจิต แม้ว่ามันจะมีชื่อเรียกอย่างนั้น แต่มันไม่ใช่หัวใจ แต่เกิดจากการจับตัวกันของที่สุดอัคคีใต้พิภพ มีความร้อนแรงแต่ไม่รุนแรง ดังนั้น มันจึงถูกเรียกว่าเทพอัคคีอุณจิต มันอ่อนโยนดังหยก แต่ก็มีพลังปะทุที่ไร้สิ้นสุด ซึ่งมีความเหมาะสมมากที่สุดกับกายน้ำพุเซียนของเจ้า”

เมื่อได้ยินหลี่ชี่เย่พูดเช่นนี้แล้ว เฉินเป่าเจียวจึงได้พิจารณาดูอย่างละเอียดอีกครั้งหนึ่ง จึงพบว่ามันไม่ใช่หัวใจจริงๆ ที่เห็นเด่นตึบๆ ไม่ใช่การเต้นของหัวใจ แต่เป็นไฟอัคคีที่วูบวาบเหมือนดังว่าภายในนั้นได้ซ่อนพลังเทพอัคคีที่ไร้ขอบเขตเอาไว้ อย่างนั้น เหมือนว่แค่เทพอัคคีอุ่นจิตนี้ก็เพียงพอที่จะทำลายโลกธาตุแห่งหนึ่งให้พินาศได้อย่างนั้น

“ทหารราชันเดินทางไกล ผู้เป็นมารสู่แทนประหารมาร”
ในขณะนี้เอง เหมยซู่เหยาที่ไม่พูดจามาโดยตลอดได้เอ่ยขึ้นมา
“โลกที่พวกเขาไปมันคือโลกอะไรกันนะ อยู่นอกเหนือเก้าแดนอย่างนั้นหรือ?”

เหมยซู่เหยาารู้เรื่องราวต่างๆ มากกว่าพวกหลี่ซวงเหยียน สำนักฉางเหอได้มีการจดบันทึกเรื่องราวที่เกี่ยวกับโลกธาตุน้อยแห่งราชันมารเอาไว้ ข้อความที่บันทึกในนั้น สำนักต่างๆ เป็นจำนวนมากแล้วแต่ไม่เคยรู้มาก่อน

คำพูดของมารลาวาได้ทำให้เหมยซู่เหยาารู้สึกสะเทือนอารมณ์อยู่หลายประการ ทำให้นางหวนนึกถึงบันทึกของสำนักที่ไม่มีคำตอบเรื่องหนึ่ง ดังนั้น นางจึงอดไม่ได้ที่จะเอ่ยถามกับหลี่ชี่เย่

สำหรับปัญหาของเหมยซู่เหยานั้น หลี่ชียเอถึงกับเพ่ง
สายตาไปข้างหน้า จ้องมองไปยังที่ที่ห่างไกลมาก กล่าวว่า
“นอกเหนือจากเก้าแดน มีใครบ้างกันเล่าที่รู้ถึงนอกเหนือจากเก้า
แดน?”

“แล้วแดนที่สิบที่อยู่ใต้นานนั้นล่ะ?” เหมยซู่เหยาเอ่ย
ถามอย่างแผ่วเบา เนื่องจากสามารถรับรู้อะไรบางอย่างจากตัว
ของหลี่ชียเอ หลี่ชียเอได้พานางไปพบเห็นบางสิ่งบางอย่างที่น้อยคนที
จะรับรู้นับแต่อดีตเป็นต้นมา เรื่องราวเหล่านี้แม้แต่สำนักฉางเหอ
ของพวกนางก็ได้จัดให้เข้าไปอยู่ในหมวดหมู่ของเทพนิยาย ต่อให้
เป็นสำนักฉางเหอของพวกนางก็บันทึกเอาไว้อย่างคลุมเครือ
เท่านั้น

“แดนที่สิบ?” หลี่ชียเอสายหน้าเบาๆ กล่าวว่า “ข้างใน
นั้นไซ้จะง่ายตายปานนั้น หรืออาจกล่าวได้ว่า ไม่เคยมีผู้ใดล่วงรู้ว่า
ที่ที่ต้องการจะไปนั้นคือที่ใด เว้นแต่ผู้ที่เคยไปแล้วตั้งทหารราชันกับ
ผู้เป็นมารเท่านั้น และหรือบางที่พวกเขาอาจไม่ได้ไปโลกเดียวกันก็
เป็นได้”

พวกของหลี่ซวงเหยียนยิ่งตั้งใจฟังเป็นการใหญ่
โดยเฉพาะไปเลี่ยนเจิน เพราะนางเองก็เข้าใจว่า เรื่องราวในนั้น

ได้เกี่ยวข้องกับความลับที่บุคคลภายนอกไม่รู้ โอกาสที่จะได้รับฟังเรื่องราวเช่นนี้นั้นนับว่าหาได้ยากยิ่ง

ผู้เป็นมารสู่แทนประหารมาร ทหารราชันเดินทางไกล ความลับที่ซ่อนอยู่ภายในนั้นมากมายเหลือเกิน กระทั่งอาจกล่าวได้ว่า ไม่เคยมีผู้ใดล่วงรู้ว่าโลกอีกโลกหนึ่งเวาป็นเช่นใด รวมทั้งตัวของผู้เป็นมารและทหารราชันเองด้วย

บางที อาจมีเพียงต้องไปยังโลกๆ นั้นแล้ว จึงสามารถรับรู้ได้ว่ามันเป็นโลกแบบไหนกัน” ดวงตาของหลี่ซีเย่ดูลึกล้ำยิ่งนัก

เงินเป่าเจียวที่มีบุคลิกท่าเรีงกล่าวว่า “ถึงแม้ว่าข้าจะไม่รู้เรื่องเหล่านี้ แต่ทว่า เพราะเหตุใดจึงกล่าวว่าผู้เป็นมารจะต้องไปแทนประหารมาร และทหารราชันจะต้องเดินทางไกลกัน? ”

หลี่ซีเย่ถึงกับหัวเราะออกมาและกล่าวว่า “เพราะเหตุใดผู้บำเพ็ญตนจะต้องแย่งชิงชะตาฟ้ากัน? เพราะเหตุใดผู้คนมากมายต้องหัวร้างข้างแตกเพื่อเป็นราชันเซียนกัน? เจ้าอาจคิดว่าสิ่งนี้คือเจตนาเดิมหรือเป็นพลังดึงดูด สรุปก็คือมันคือสิ่งที่พวกเขามุ่งหวัง เจกเช่นพวกเราที่ก้าวสู่วิถีแห่งความเป็นราชันเซียน ไปแล้ว

ไปลับ แม้จะรู้อยู่แล้วว่าการก้าวสู่วิถีทางเส้นนี้แล้ว ท้ายสุดอาจจะต้องกลายเป็นกระดุกกอกหนึ่งเท่านั้น”

สำหรับคำกล่าวเช่นนี้ ทำให้พวกหลี่ซวงเหยียนถึงกับนั่งเงิบขึ้นมา พันล้านปีที่ผ่านมา มีผู้คนจำนวนเท่าไรที่ก้าวเดินไปบนวิถีทางที่มุ่งสู่การเป็นราชันเซียน แต่ทว่า ทุกยุคทุกสมัยที่ผ่านมาจะมีผู้ที่ได้เป็นราชันเซียนเพียงหนึ่งเดียวเท่านั้น ท้ายสุด ทุกคนที่เหลือก็จะเป็นได้เพียงกอกกระดุกกอกหนึ่งบนวิถีทางเส้นนี้เท่านั้น

“พวกเราเดินทางกันต่อ คุณชายสมควรจะหาของวิเศษสักชิ้น หรือสมุนไพรทิพย์หญ้าเซียนให้กับแม่นางเหมยบ้าง?” ฉินเป่าเจียวไม่ต้องการคุยถึงเรื่องที่เครียดๆ จึงยิ้มกล่าวขึ้นมา

ฉินเป่าเจียวในเวลานี้ดูจะมีความร่าเริงมากยิ่งขึ้นกว่าเดิม เมื่อเปรียบเทียบกับตอนที่อยู่กับสำนักกายวิเศษทะเล เดิมก็มีความสุขหายาดเยี่ยมอยู่แล้ว เมื่อมีความสดใสร่าเริงเพิ่มขึ้น ยิ่งทำให้จิตใจของผู้คนต้องหวั่นไหวและหลงใหลกับตัวนาง เรียกได้ว่าเป็นสิ่งงดงามที่ทำให้ผู้คนต้องคลั่งเลยก็ว่าได้

“การที่มีโอกาสติดตามคุณชายมาเพิ่มพูนประสบการณ์ ข้าก็พึงพอใจมากแล้วละ” เหมยซู่เหยากล่าวพร้อม

กับแฝงรอยยิ้มบนใบหน้า ไม่ว่าจะเวลาใดก็ตาม นางก็จะมีความทรง
งดงามเช่นนี้ตลอดเวลา โดยเฉพาะยามนี้ที่นางกลับคืนสู่ตัวตน
ดั้งเดิมของนางแล้วนั้น ดูจะยิ่งอยู่เหนือมนุษย์ปุถุชนทั่วไปยิ่งนัก

ที่เหมยซู่เหยาขาดแคลนหาใช่ของวิเศษ” หลี่ชีย่ย์ม
กล่าว “ถ้าหากนางต้องการของวิเศษ นางกระหังไม่จำเป็นต้องมา
ที่นี่ก็ได้”

เหมยซู่เหยาอมยิ้ม เป็นความจริงที่นางติดตามหลี่ชีย่ย์
นั้นหาใช่เรื่องต้องการของวิเศษ นางห้ามเกี่ยวให้กับหลี่ชีย่ย์ก็ได้
หวังจะได้ของวิเศษ เนื่องจากหลี่ชีย่ย์ได้มอบสิ่งที่ทำให้นางรู้สึก
ซาบซึ้ง ซึ่งไม่ว่าของวิเศษใดๆ ก็ไม่อาจเปรียบเทียบกับสิ่งนี้ได้
กล่าวสำหรับนางแล้วไม่มีสิ่งใดมีค่ามากไปกว่านี้อีกแล้ว

“เออละ พวกเราเดินทางกันเหนื่อยมาตลอด สมควรไป
อาบน้ำกันได้แล้วละ” หลี่ชีย่ย์มกล่าวพร้อมกับทำท่าบิดขี้เกียจไป
ที่หนึ่ง

“ฝันไปเถอะ” ฉินเป่าเจียวร้องกล่าวพร้อมกับใบหน้า
แดงก่ำอย่างไรเหตุผล

ด้านใต้ของแดนमारมีป่าขนาดใหญ่แห่งหนึ่ง ป่าแห่งนี้
นับได้ว่ามีความอุดมสมบูรณ์แลดูเขียวชอุ่ม ต้นไม้ที่ขึ้นอยู่ในป่า
แห่งนี้ล้วนแล้วแต่เป็นต้นไม้ชนิดเดียวกันทั้งหมด

มันเป็นต้นไม้ที่ดูเหมือนเป็นต้นไม้ดึกดำบรรพ์อย่างนั้น
ใบขนาดเล็ก กิ่งหนาใหญ่ สิ่งที่ทำให้เป็นที่สะดุดตาออกไปกว่านั้น
ก็คือ ทุกๆ ต้นจะติดผลที่เป็นสีแดงเลือดนกอยู่บนต้น โดยที่ขนาด
ของผลเหล่านี้จะมีขนาดเท่านิ้วหัวแม่มือเท่านั้น โปรงใสแลดู
เหมือนเม็ดอัญมณีโมราอย่างนั้น

ที่ทำให้ผู้คนหวั่นไหวหาใช่ผลที่เหมือนอัญมณีเหล่านี้
แต่เป็นกลิ่นหอมที่ถูกส่งออกมาจากผลไม้สีแดงเหล่านี้ กลิ่นของ
มันถึงกับทำให้ผู้คนรู้สึกมึนเมา เสมือนดังคือกลิ่นหอมของสุราที่
สามารถทำให้ผู้คนมึนเมาได้อย่างนั้น ต่อให้ผู้บ้ำเพ็ญตนที่มีจิต
แห่งเต่ามันคงยังต้องกลืนน้ำลายลงคอตั้งเอือก ทำให้ผู้คนกระหาย
ที่จะได้ดื่มกินยิ่งนัก

บนต้นไม้แต่ละต้นจะมีสิงโหนห้อยหัวอยู่ตัวหนึ่งทุกต้น
ขนาดของมันจะเท่าๆ กับแมวบ้าน โดยมีขนเป็นสีทอง แต่ทว่า ยาม
ที่มันลืมหิวขึ้นมา มันก็กลืนอายมารก็จะพวยพุ่งออกมา เหมือนดัง
สามารถกัดทะวิญญูณของคนทุกคนได้อย่างนั้น

ในขณะที่ ด้านนอกของป่าแห่งนี้มีผู้บำเพ็ญตนยืนอยู่เป็นจำนวนมาก แต่ไม่กล้าเข้าไป ได้แต่ยืนน้ำลายไหลย้อยอยู่ตรงนั้น

เหตุผลง่ายมาก เนื่องจากลิงที่ห้อยอยู่บนต้นไม้แต่ละตัวไม่ใช่ลิง พวกมันเป็นผู้เป็นมาร ไม่ว่าใครก็ตามหากแม้เหยียบย่างเข้าไปในป่าแห่งนี้ก็จะถูกลิงพวกนี้โจมตีทันที

“หากไม่มีมารลิงคอยคุ้มกันละก็คงดีไม่น้อย” หลายคนที่มองเห็นผลสีแดงที่อยู่บนต้นไม้แล้วต้องพึมพำออกมา

ระดับปราชญ์ผู้หนึ่งที่มีชาติกำเนิดมาจากสำนักเจ้าลัทธิกลืนน้ำลายแล้วกล่าวว่า “นั่นนะสิ ตามบันทึกที่มีอยู่ภายในสำนักกล่าวไว้ว่า ผลเหล้ามารนี้นับเป็นของดี เมื่อนำไปกลั่นเป็นเหล้าเซียนแล้ว สามารถบำรุงกำลัง ขจัดมาร ถือเป็นสุราเซียนชั้นเลิศทีเดียว”

บรรดาผู้บำเพ็ญตนที่ยืนกันอยู่ด้านนอกป่าแห่งนี้ล้วนแล้วแต่ต้องการไปเก็บผลไม้เหล่านั้นทั้งสิ้น น่าเสียดายที่ไม่มีใคร

กล้าเข้าไป เหตุผลง่ายมาก เมื่อได้เห็นศพแต่ละศพที่กองอยู่ใต้ ต้นไม้แล้วก็ทำให้ทุกคนต้องชะงัก

ก่อนหน้านี้ มีผู้บ้ำเพ็ญตนจำนวนไม่น้อยที่ต้องการไป เก็บผลไม้เหล่านี้ แต่ถูกโจมตีจากกลุ่มมารลึง ถ้าหากมารลึงเพียง ตัวเดียวอาจไม่น่ากลัวนัก แต่หากกรูกันเข้ามาเป็นฝูงละก็ ต่อให้ ระดับปราชญ์ก็ถูกจับฉากร่างจนและในชั่วพริบตาเดียวเท่านั้น

ขณะที่ผู้บ้ำเพ็ญตนจำนวนมากกำลังจ้องมองกันอยู่นั้น ปราชญ์ชายหนุ่มคนหนึ่งได้ก้าวเดินเข้าไปภายในป่าแห่งนี้

ชายหนุ่มผู้นี้มีอายุที่น้อยมาก แต่องอาจเหนือผู้คน ที่ สะดุดตาผู้คนมากที่สุดก็คือดวงตาคู่ของเขาที่คล้ายดั่งเป็นอัญมณี อย่างนั้น ลึกล้ำและน่าประทับใจ เหมือนดั่งว่าสามารถพุดคุยได้ อย่างนั้น ทำให้ผู้ที่จ้องมองตาของเขาแล้วก็จะถูกดึงดูดเอาได้

“เขาคือเสนเมิงหุยแห่งแคว้นโบราณชิงเสียน” ผู้ บ้ำเพ็ญตนที่มาจากดินแดนภาคกลางถึงกับร้องออกมาเมื่อได้เห็น หน้าชายหนุ่มผู้นี้

“เป็นเหมือนดั่งที่เขาเล่าลือกันอย่างนั้น นับว่ามี ศักยภาพแฝงที่ไร้ผู้ต่อกร เสียตาย เกิดผิดยุคแล้วละ หรืออาจจะ กล่าวว่าเขาเกิดช้าไป หากเขาเกิดให้เร็วกว่านี้สักสิบกว่าปี เกรงว่า ก็คงสามารถเคียงบ่าเคียงไหล่กับพวกของจิ้งหวู่ตีได้” มีรุ่นอาวุโส กล่าวขึ้น เมื่อเห็นชายหนุ่มผู้นี้ก้าวเท้าเข้าไปยังป่าแห่งนี้

Novel-Lucky

ตอนที่ 1071 เส้นเม็งหุย

<https://novel-lucky.com>

“เส้นเม็งหุยเข้าไปแล้ว” หลายคนถึงกับต้องกลั้นลมหายใจมองดูชายหนุ่มผู้นี้ก้าวเท้าเข้าไปยังป่าแห่งนี้ แต่ทว่าเรื่องราวแปลกประหลาดได้เกิดขึ้นแล้ว หลังจากที่ชายหนุ่มผู้นี้ก้าวเท้าเข้าไปยังป่าแห่งนี้แล้วนั้น เขากวาดตามองไปยังมารสิงที่อยู่ใกล้ที่สุด ปรากฏว่ามารสิงเหล่านี้พลันห้อยตัวอยู่บนต้นไม้และหลับไหลโดยไม่มีอาการเคลื่อนไหวใดๆ เลย

“มันเป็นไปได้ยังไงเนี่ย?” ทุกคนแทบไม่อยากจะเชื่อกระทั่งมารสิงที่อยู่ใกล้ตัวเขามากที่สุดยังไม่ทำการโจมตีต่อเขา

“พลันนี่ก็คิดย้อนคืนฝัน” ระดับปราชญ์ผู้หนึ่งที่มาจากดินแดนภาคกลางพิมพ์ว่า “ไม่เสียทีที่เป็นชนรุ่นหลังของบรรพบุรุษเทพนะเนี่ย ไม่เสียแรงที่เป็นศิษย์ซึ่งบรรพบุรุษเทพเป็นผู้ประสาธวิชามากับมือ ฉับพลันหันใดก็สามารถนำพามารสิงเหล่านั้นเข้าไปยังความฝัน ทำให้พวกเขาจะไม่ตื่นขึ้นมาเป็นการชั่วคราว”

“ฝันลิขิตสวรรค์มากเกินไปเสียแล้ว พวกมารสิงเหล่านี้ขึ้นชื่อในเรื่องอารมณ์ฉุนเฉียวง่าย แต่เขามองแวบเดียวก็สามารถ

สะกดมารลิงได้มากมายถึงเพียงนี้ ถ้าหากเวลาคอยท่าละก็ นับว่า
เส้นเม็งหุยกี้มีสิทธิ์แย่งชิงชะตาฟ้ากับพวกของจิ้งหวูตี้โดยแท้จริง
เหมือนกัน” กระทั่งกลุ่มคนรุ่นใหม่ก็พิมพ์ออกมาเช่นกัน

เส้นเม็งหุยกี้คือผู้สืบทอดคนปัจจุบันของแคว้นโบราณชิง
เสียน ครานั้น ภายหลังจากที่ผู้สืบทอดของแคว้นโบราณชิงเสียนที่
ชื่อว่าชิงเสียนเทียนจื่อถูกหลี่ซีย่สังหารที่หอวิถิฟ้า ทำให้แคว้น
โบราณชิงเสียนจำต้องคัดเลือกผู้สืบทอดขึ้นมาใหม่

ในที่สุด เส้นเม็งหุยกี้เยาว์วัยกลับได้รับการคัดเลือกให้
เป็นผู้สืบทอดคนใหม่ของแคว้นโบราณชิงเสียน การที่เขาสามารถ
แข่งหน้าบรรดาศิษย์พี่ทั้งหลายได้นั้น นอกจากเป็นเพราะเขาคือ
ชนรุ่นหลังของเทพบรรพบุรุษแล้ว ที่เหนือกว่านั้นก็คือ เขาเป็นผู้ที่
มีพรสวรรค์สูงมาก สูงกว่าชิงเสียนเทียนจื่อในครั้งครานั้นเสียอีก

ดังนั้น ถึงแม้ว่าเวลานี้เขาจะมีอายุเพียงแค่สิบแปด
เท่านั้น แต่ทว่า มีความโชคดิมหาศาล บางคนมองว่าอีกสิบปี
ข้างหน้า ไม่แน่มันเขาอาจจะไล่ตามทันบรรดาสุดยอดดาวรุ่งเฉก
เช่นจิ้งหวูตี้เหล่านั้นก็เป็นได้

ความจริงแล้ว ผู้คนจำนวนไม่น้อยที่จับตาไปที่เส้นเมิ่่ง
หุยกัันนั้น แม้ว่าเขาจะเข้าสู่ยุทธภพช้ากว่าคนอื่น ด้านชื่อเสียง
ทักษะยุทธยังเทียบไม่ได้กับพวกของฉิคงหวู่ตี้ แต่ทว่า การที่เขาถูก
เทพบรรพบุรุษรับเอาไว้เป็นศิษย์ จึงทำให้เขามีความได้เปรียบที่
ผู้อื่นไม่อาจแข่งล้ำหน้าไปได้

ตามตำนานเล่าว่า เทพบรรพบุรุษคือผู้ดำรงไว้ในฐานะ
แข็งแกร่งที่สุดของแคว้นโบราณชิงเสียน ถือเป็นระดับจักรพรรดิ
เทพที่มีสถานะสูงเด่น เขาไม่เคยได้แสดงฝีมือมืออีกเลยท่ามกลาง
กาลเวลาอันยาวนานที่ผ่านมา จึงไม่มีใครรู้ว่าแท้จริงแล้วเขามี
ความแข็งแกร่งเพียงใด

ผู้ดำรงไว้ซึ่งสถานะไม่เคยเข้าสู่ยุทธภพมานานนับพันล้านปีเช่นนี้
ชาตินี้กลับรับเอาเส้นเมิ่่งหุยกัันมาเป็นศิษย์ ย่อมสามารถบ่งบอกได้ว่า
เส้นเมิ่่งหุยกัันนั้นมีพรสวรรค์ที่สูงมากเพียงใด

เส้นเมิ่่งหุยกัันในเวลานี้กำลังเก็บผลมารสุราที่อยู่บนต้นไม้อย่าง
ระมัดระวัง แม้ว่าเขาได้นำพาบรรดามารลิงที่อยู่บริเวณใกล้เคียง
เข้าสู่ความฝันไปแล้วก็จริง แต่ทว่า เขาก็ไม่กล้าประมาท เกิด
พลาดพลั้งไม่ทันระวังทำให้มารลิงตื่นขึ้นมาละก็ เขาจะต้องตกลอย
ท่ามกลางวงล้อมถูกโจมตีโดยมารลิงจำนวนนับล้านล้านตัว

ขณะที่ทุกคนกำลังกลั้นลมหายใจมองดูเส้นเมิ่่งหุ่ยกั้บผลมารสุรา
อยู่นั้นเอง ไม่รู้ว่าใครที่ตะโกนขึ้นมว่า “คนโหดอันดับหนึ่งมาแล้ว”

ผู้คนจำนวนมากทยอยกันหันหลังกลับไปดู ปรากฏว่าเป็นความ
จริงที่เก้ยวถูกห้ามเดินใกล้เข้ามา ผู้คนจำนวนมากไม่กล้ากระทั่งส่ง
เสียงออกมาเมื่อเห็นผู้ที่นั่งอยู่บนเก้ยวคือหลี่ซีเย

เวลานี้ หลี่ซีเยที่นั่งอยู่บนเก้ยวก็คือจอมมารยิ่งใหญ่ตนหนึ่ง เปลว
เพลิงมารสามารถทำลายห้องนภาได้ ทุกๆ การเคลื่อนไหวของเขา
สามารถสังหารสิ้นเทพมารทั้งหมดได้ กระทั่งกล่าวได้ว่า ยามที่เขา
ลื้มตาขึ้นมาก็จะเป็นกลางวัน ยามที่เขาหลับตาลงก็จะกลายเป็น
กลางคืน

ในขณะนี้ หลายคนได้เอาตัวเองออกห่างจะหลี่ซีเยให้ไกลเข้าไว้ ไม่
กล้าเข้าใกล้ ผู้ที่มีทักษะอ่อนถึงกับมีอารมณ์พลุ่งพล่าน เขาอ่อน
ต้องการคุกเข่าลงกราบ

แม้ว่าหลี่ซีเยในเวลานี้จะอยู่ในคราบของจอมมารเทียนชวี แต่ทว่า
ทุกคนต่างก็รู้ดีว่านั่นคือหลี่ซีเย ซึ่งเป็นเหมือนดั่งพุทธะชั่วร้ายใน
ครานั้นอย่างนั้น

ในยุคปัจจุบัน คงมีคนโหดอันดับหนึ่งเท่านั้นที่มีวาสนาด้านอิสตรี
เช่นนี้” แม้แต่ระดับที่ดำรงไว้ซึ่งความเป็นอมตะยังต้องหวั่นเกรงอยู่
สามส่วน เมื่อเห็นท่าทีของหลี่ชียเอ่ที่นั่งสูงเด่นอยู่บนเกี้ยวนั้น

แน่นอนที่สุด ย่อมมีผู้คนมากมายที่รู้สึกอิจฉา โดยเฉพาะกลุ่มคน
รุ่นใหม่ กระทั่งเรียกได้ว่าริษยาเสียด้วยซ้ำ แม้แต่เทพกระบี่ ยอด
สาวงามอันดับหนึ่งยังถูกใช้ให้แบกเกี้ยว มันช่างเป็นพฤติกรรมที่
อหังการเช่นใด วาสนาทางด้านอิสตรีสร้างความริษยาจนตาแดงกำ
ในยุคปัจจุบันคงมีหลี่ชียเอ่เท่านั้นที่มีคุณสมบัติเช่นนี้

หลี่ชียเอ่นั่งหลับตาพักผ่อนกายาอยู่บนเกี้ยว ปลอ่ยให้พวกเหมยซู่
เหยาห้ามเกี้ยวเข้าไปในป่าแห่งนั้น

ขณะที่หลี่ชียเอ่ถูกห้ามเข้าไปในป่านั้น ปรากฏว่าบรรดามารลิงที่
ห้อยตัวอยู่บนต้นไม้ทั้งหมดต่างกระโดดลงมาหมอบกราบอยู่กับพื้น
นับเป็นภาพที่สุดอลังการยิ่งนัก เวลานี้หลี่ชียเอ่ก็คือสุดยอดจอมมาร
เหล่ามารลิงจำนวนนับล้านล้านได้แต่หมอบกราบสถานเดียว

การเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นมาอย่างกะทันหันได้ทำเอาเส้นเม็งหยุดตกใจอย่างมาก เนื่องจากมารลิ่งที่ถูกเขาชักพาให้เข้าสู่ความฝันทั้งหมดได้ฟื้นคืนสติขึ้นมาและหมอบกราบกับพื้นในทันที

เส้นเม็งหยุดจึงไม่กล้าร้องอยู่ในป่า ตัดสินใจถอนตัวออกมาในทันที เพื่อป้องกันมิให้ต้องถูกปิดล้อมโจมตีโดยมารลิ่งเหล่านั้น

เส้นเม็งหยุดยืนกอดพันกรอดอยู่นอกชายป่า จ้องมองดูเงาหลังของหลี่ชี่เย่ที่ถูกหามลิกเข้าไปภายในป่าถึงกับสงเสียดใจแสดงความไม่พอใจออกมา ดวงตาทั้งสองส่งประกายน่ากลัวออกมา กัดฟันกรอด มือกำหมัดแน่น สุดท้าย เขาต้องอดกลั้นเอาไว้ไม่ได้กระทำการใดลงไป

แม้ว่าก่อนหน้านี้ เส้นเม็งหยุดจะไม่เคยได้พบเห็นหลี่ชี่เย่มาก่อน แต่ทว่า ในใจของเขาหลี่ชี่เย่คือศัตรูของเขาตลอดมา และเป็นศัตรูแคว้นโบราณชิงเสียนของพวกเขา!

สำหรับศิษย์แคว้นโบราณชิงเสียนทุกคน หลี่ชี่เย่คือศัตรูของพวกเขาตลอดกาล ไม่อาจอยู่ร่วมโลกกันได้

หลี่ชี่เย่ได้สังหารคนของสำนักชิงเสียนไปเป็นจำนวนมากมายเหลือเกิน รวมทั้งชิงเสียนเทียบลือผู้สืบทอดรุ่นก่อน ที่ทำให้แคว้น

โบราณซึ่งเสียนต้องกัดฟันกรอดมากยิ่งขึ้นก็คือ หลี่ชียเอ่ได้แย่งชิงเอาค้อนม่วงราชันไป ซึ่งเป็นสัญลักษณ์เขียนของพวกเขา

กล่าวสำหรับสายสำนักราชันเขียนแล้ว การถูกแย่งชิงเอาสัญลักษณ์เขียนไปถือเป็นความอัปยศอย่างใหญ่หลวง แคว้นโบราณซึ่งเสียนของพวกเขาจะต้องชำระแค้นให้ได้

“แว้งค์.....” ขณะที่หลี่ชียเอ่เพิ่งเข้าไปภายในป่าได้ไม่นานนักทันใดนั้น บนท้องฟ้าพลันปรากฏค้อนม่วงขึ้นมาบานหนึ่ง ประกายอันศักดิ์สิทธิ์และบริสุทธิ์ยิ่งถูกส่องลงมาจากรันค้อนม่วงบานนั้น ส่องลงมาบริเวณที่หลี่ชียเอ่อยู่

พวกเหมยซู่เหยาต่างอยู่ในท่าที่เพ่งมองตรงไปข้างหน้า พร้อมลงมือได้ทุกเวลา แต่ทว่า หลังจากที่ประกายศักดิ์สิทธิ์และบริสุทธิ์ยิ่งถูกส่องลงมาแล้ว ก็ไม่ได้มีสิ่งใดเกิดขึ้นมาเลย

“เจ้าโง่” หลี่ชียเอ่เพียงเลิกลูกตาที่หนึ่ง พึมพำออกมาว่า “นี่กว่าข้าเป็นจอมมารตัวปลอม ถึงกับใช้ประกายศักดิ์สิทธิ์มาทำลายกลืนอายมารของข้า”

ที่แท้ในกลุ่มฝูงชนนั้น มีผู้ที่แอบใช้ของวิเศษ โดยให้ประกาย
ศักดิ์สิทธิ์ฉายลงบนตัวของหลี่ซีย่หวังคิดร้ายต่อหลี่ซีย่ เนื่องจาก
ทุกคนรู้อยู่แล้วว่าหลี่ซีย่นั้นปลอมตัวมา หากสามารถทำลายกลืน
อายมารของหลี่ซีย่ได้ ก็จะทำให้หลี่ซีย่ถูกเปิดโปงออกมา

ถ้าเป็นเช่นนั้นแล้ว เมื่อเหล่ามารลึกรู้ว่าหลี่ซีย่ไม่ใช่จอมมาร หลี่
ซีย่ก็ต้องถูกพวกมารลึกลับจับฉากร่างจนและไม่เหลือชิ้นดี

เรียกได้ว่า คนที่ลงมือเช่นนี้มีจิตที่เหี้ยมโหดมาก ต้องการเล่นงานหลี่
ซีย่ถึงตาย

อย่างไรก็ตาม ประกายศักดิ์สิทธิ์เช่นนี้ที่ถูกส่องลงมาลับไว้
ประโยชน์ เนื่องจากบุคคลภายนอกไม่มีใครรู้ว่า การที่หลี่ซีย่
ปลอมตัวเป็นจอมมารจอมมารเทียนชวีนั้น หาใช่อยู่ที่บนตัวของ
เขามีเพลิงมารรุนแรงมากน้อยเพียงใด แต่อยู่ที่จิตใจของเขามีใจ
มารอยู่ดวงหนึ่ง

ในเวลานี้ ภายใต้การห้ามเกี่ยวของพวกหมยซู่เหยา เกี่ยวได้ถูก
หันกลับมา สายตาของหลี่ซีย่กวาดมองไปรอบๆ อย่างช้าๆ

“โอ้แม่จ๋า เจ้าโง่คนไหนกันนะ” ผู้คนจำนวนเท่าไรไม่รู้ที่ตกใจจน
เข่าอ่อน เมื่อเห็นหลี่ชียเอ๋หันหลังกลับมา ทอยยกันถอยหลังออกไป

“คุณชายหลี่ ข้าไม่ได้เป็นคนทำ” ในเวลานี้ กระทิงมีบางคนชุมมือ
ขึ้นสองข้าง ร้องกล่าวออกมาด้วยอาการร้อนรน

ใครบ้างที่ไม่รู้ถึงกิตติศัพท์ของคนโหดอันดับหนึ่ง แค่คำพูดไม่เข้า
หูคำเดียวก็สามารถเช่นฆ่าสิ้นหนึ่งเผ่าพันธุ์ ไม่นานก่อนหน้านี้ เผ่า
मारโลहितก็คือตัวอย่างที่ดีที่สุด เขาจัดการเช่นฆาตรวดเดี่ยวจนเผ่า
मारโลहितสูญสิ้นไปทั้งเผ่า แล้วใครเล่าจะไม่รู้สึกลึกเขาอ่อนขึ้นมา

“ฝีมือใคร รีบก้าวออกมาเร็วไว อย่าให้คุณชายหลี่ต้องลงมือเอง”
แม้แต่รุ่นอาวุโสยังคงมีสีหน้าที่ขาวซีด

ในขณะนี้ แม้แต่เส้นเมิ่่งหุยกี้มีสีหน้าที่แปรเปลี่ยนไป เขาก็กับมอง
ไปรอบๆ

เวลานี้ ไม่มีใครกล้าวิ่งหนี เพราะการหนีจะทำให้ตนเองนั้นต้องตก
เป็นผู้ต้องสงสัยไปในทันที เมื่อถึงตอนนั้นแล้วคิดจะล้างมณฑลก็
อาจจะล้างยาก ตนเองต้องถูกหลี่ชียเอ๋สังหารยังไม่เท่าไร แต่ทำให้

คนโหดอันดับหนึ่งพาลไปถึงสำนักตน แล้วถูกฆ่าล้างสำนักละก็
ตนเองก็ต้องกลับกลายเป็นคนบาปของสำนักไป

“คนอย่างข้าคุยกันได้เสมอ ก้าวออกมาจับผิดเสียเวลานี้ยังทัน” หลี
ชีเย่กล่าวออกมาแบบมีลมหายใจแต่ไร้เรี่ยวแรง ขณะนั่งอยู่บน
เกี้ยว

ในเวลานี้ ผู้ที่อยู่ในเหตุการณ์ต่างจ้องมองตากันและกัน ไม่มีใคร
กล้าเอ่ยออกมาแม้แต่คนเดียว ที่สุดแล้ว มีผู้ที่อดทนไม่ไหวต้อง
กล่าวออกมาว่า “มันเป็นฝีมือของใครก็ก้าวออกมา อย่าทำให้คน
อื่นต้องเดือดร้อน”

แต่ทว่า ไม่มีใครแสดงตนออกมา เวลานี้ทุกคนยอมมองออก หาก
ก้าวออกมาก็มีแต่รณหาที่ตายสถานเดียว

“เห็นท่าคงต้องให้ข้าใช้เลือดมาล้างมือทั้งสองข้างของข้ากระมัง ให้
ข้าได้ตัดเตือนคนบางคนสักหน่อย จึงจะรู้ถึงฝีมือของข้า” ดวงตา
ทั้งสองของหลีชีเย่ส่งประกายน่าเกรงขามออกมา และยึดตัวตรง
ในทันที

ทันใดนั้น เพลิงมารของหลี่ซีเยปะทุขึ้นมาอย่างรุนแรง จับพลัน
เพลิงมารนากลัวก็ได้กลับกลายเป็นปีกมารบนหลังของเขา เมื่อปีก
มารถูกกางออกสามารถปกฟ้าคลุมดินได้ เหมือนตั้งตัวเขาก็คือ
จอมมารที่อยู่สูงเด่นเหนือใคร ปกครองเก้าแดน และเป็นผู้ควบคุม
ความเป็นความตายของสรรพชีวิต!

“คุณชายหลี่ พวกเราไม่ได้เป็นผู้ลงมืออย่างแน่นอน ต้องเป็นเจ้า
โจรชั่วที่เหี้ยมโหดคนใดคนหนึ่งเป็นผู้กระทำ” เมื่อหลี่ซีเยปะทุเพลิง
มารที่นากลัวออกมา ทำให้ผู้คนจำนวนมากตกใจจนวิญญาน
แหบออกจากร่าง ไซว่าทุกคนจะไม่เคยได้ประจักษ์ถึงวิธีการที่แข็ง
กร้าวของหลี่ซีเยมาก่อน เวลานี้ ผู้ที่หวั่นไหวและใจไม่กล้าพอ
ถึงกับคุกเข่าลงกับพื้น

หลายคนต้องสบถในใจอย่างสาดเสียเทเสียถึงบรรพบุรุษของผู้ที่ลง
มือโจมตีหลี่ซีเย เพราะเท่ากับลากเอาพวกเขาต้องพลอยฟ้าพลอย
ฝนไปด้วย หากหลี่ซีเยเกิดคลั่งขึ้นมาและนำพวกเขามาบูชาด้วย
เลือด

เวลานี้ทุกคนล้วนแล้วแต่มีสีหน้าที่ซีดเผือด พวกเขาไม่ต้องการถูก
ล้างด้วยเลือด แต่ทว่าก็ไม่มีใครกล้าวิ่งหนี เพราะเท่ากับเป็นการ
รณหาที่ตาย

“ซูเหยา” หลีซีเย่จ้องมองดูทุกคน และเอ่ยขึ้นช้าๆ

เหมยซูเหยารับคำ เห็นร่างของนางชยับ จากนั้น เสียงดัง “ปัง” ร่าง
ของคนผู้หนึ่งถูกจับโยนลงกับพื้น

จากนั้น เหมยซูเหยาตวัดมือที่หนึ่ง พลันล้วงเอาคันฉ่องอันหนึ่ง
จากลิ้นคานาของคนผู้นั้นออกมาโยนลงกับพื้น

คนผู้นี้พลันมีสีหน้าที่ขาวซีด นอนอยู่บนพื้นไม่กล้ากระทั่งกระดิก
ตัว

“ศิษย์ของแคว้นโบราณชิงเสียน” ครั้นมีผู้อยู่ในเหตุการณ์เห็น
เครื่องแต่งกายของคนผู้นี้แล้วจึงร้องออกมา เวลานี้สายตาคำนวน
มากต่างจับจ้องไปที่เส้นเมิ่่งหุย

ตอนที่ 1072 แปดปรมาจารย์ชิงเสียน

<https://novel-lucky.com>

เหมยซู่เหยา นั้นมีกระดูกเซียนแต่กำเนิด วิธีการเช่นนี้ ย่อมไม่สามารถปิดบังนางได้ ดังนั้น ชั่วพริบตาเดียวนางก็สามารถ จับตัวคนที่ลอบลงมือได้แล้ว

ครั้นทุกคนเห็นผู้ที่ลงมือถูกจับตัวได้แล้วต่างรู้สึก หายใจโล่งอกในทันที ในที่สุดก็สามารถจับตัวคนร้ายตัวจริงได้แล้ว มิเช่นนั้นแล้วหากหลี่ชีย่เกิดถือโทษพวกเขาขึ้นมา พวกเขาก็คง แย่แน่ๆ เลย

เมื่อเห็นผู้ที่ถูกจับตัวออกมาเป็นศิษย์ของแคว้นโบราณ ชิงเสียน ผู้คนจำนวนมากจึงไม่ต้องการจะกล่าวสิ่งใดออกมา ก่อนหน้านั้น หลายคนต้องก่นด่าในใจกับผู้ลงมือไปเป็นล้านล้านครั้ง กระทั่งอยากจะถือเอาตัวเขาออกมาให้รู้แล้วรู้รอดไป

มาบัดนี้ เมื่อเห็นว่าผู้ที่ถูกจับตัวได้คือศิษย์ของแคว้น โบราณชิงเสียน ผู้คนที่อยู่ในเหตุการณ์หลังจากหายใจโล่งอกแล้ว ก็ไม่ต้องการกล่าวมากความ จะอย่างไรเสียทุกคนก็ไม่ต้องการ ล้วงเกินต่อแคว้นโบราณชิงเสียน เพราะนี่คือหนึ่งสำนักสองราชัน

เขียน ยิ่งไปกว่านั้น ผู้สืบทอดของแคว้นโบราณซึ่งเสียนเส้นเมิ่งหุย ก็อยู่ในเหตุการณ์ด้วย

สีหน้าของศิษย์แคว้นโบราณซึ่งเสียนที่ถูกจับในเวลานี้ ซีดเผือด ตกใจจนวิญญูณแทบออกจากร่าง หลี่ชี่เย่อยู่ในฐานะ ศัตรูคู่อาฆาตของแคว้นโบราณซึ่งเสียน ในฐานะศิษย์ของแคว้นโบราณซึ่งเสียนย่อมมีหน้าที่ต้องลงมือกำจัดหลี่ชี่เย่อยู่แล้ว

ดังนั้น หลังจากหลี่ชี่เย่ได้เข้าไปในป่าแห่งนั้นแล้ว เขา จึงคิดจะเปิดโปงฐานะความเป็นจอมมารตัวปลอมของหลี่ชี่เย่ ให้ เขาต้องถูกโจมตีจากมารลิ่งทั้งหมด หากสามารถฉวยโอกาสนี้ กำจัดหลี่ชี่เย่ได้ละก็ ตัวเขาก็จะได้สร้างผลงานยิ่งใหญ่ให้กับแคว้นโบราณซึ่งเสียน

แต่แล้ว ที่เขานึกไม่ถึงก็คือ ความคิดเช่นนี้ของเขาไม่ สามารถใช้การได้ เพราะหลี่ชี่เย่ไม่ได้รับผลกระทบจากการกระทำ เช่นนี้ของเขา ซ้ำร้ายยังถูกเหมยซู่เหย่าจับได้อีก แล้วจะไม่ให้เขา ต้องตกใจจนวิญญูณแทบออกจากร่างได้อย่างไรกัน

เส้นเม็งหุยกี้ต้องมีสีหน้าแปรเปลี่ยนไปเช่นกัน เมื่อเห็น ศิษย์ร่วมสำนักถูกจับกุมตัว และเป็นการลากเอาศัตรูตัวฉกรรจ์มา ให้กับแคว้นโบราณชิงเสียนในทันที

“มีสถานะเป็นถึงสายสำนักราชชั้นเซียนแต่ก็ใช้วิธีการ เช่นนี้” หลี่ชียเอ่ซี่คร้านจะมองดูหน้าสักครั้งหนึ่ง สั่งการออกไปว่า “บังอาจลงมือกับข้าก็ต้องมีจิตสำนึกที่อาจต้องตาย ฆ่านั่นเสีย”

บรรดาผู้คนที่อยู่ด้านนอกป่าแห่งนี้รู้สึกโล่งอก ในที่สุด พวกเขา也不需要มาตายแทนเสียแล้ว เมื่อได้ยินคำพูดของหลี่ชียเอ่

“ศิษย์พี่ใหญ่ ช่วยด้วย” ช่วงเวลาระหว่างความเป็น ความตาย ศิษย์แคว้นโบราณชิงเสียนผู้นี้ไม่คำนึงถึงอะไรอีกแล้ว ร้องออกมาด้วยเสียงอันดัง

เส้นเม็งหุยกี้ถึงกับมีสีหน้าที่เคร่งเครียด ก้าวออกไปอย่างรวดเร็ว ร้องเสียงห่มต่ำออกมาว่า “ข้าก่อน”

เส้นเม็งหุยกี้เวลานี้ไม่สามารถอยู่เฉยได้ เขาอยู่ในฐานะผู้ สืบทอดของแคว้นโบราณชิงเสียน ย่อมไม่สามารถนิ่งดูตายมองดู ศิษย์ภายในสำนักถูกประหารต่อหน้าธารกำนัลได้

ยิ่งไปกว่านั้น ศิษย์ผู้นี้ยังร้องขอความช่วยเหลือจาก
เขา หากว่าเขาไม่ยอมยื่นมือเข้าช่วย ยืนมองตาปริบๆ ให้ศิษย์ใน
สำนักถูกประหาร ภายภาคหน้าเขาจะยื่นสູ່หน้าได้อย่างไร? จะให้
ศิษย์ในสำนักเคารพเชื่อถือได้อย่างไร

“ทำไม เจ้าคิดจะช่วยเขารึ?” หลี่ชีย่เล็กหนึ่งตาทีหนึ่ง
กล่าวท่าทีเฉยเมย

เสินเมิ่งหุยสุดลมหายใจเข้าลึกๆ โค้งค้ำนับต่อหลี่ชีย่
กล่าวว่า “ท่าน ศิษย์ของสำนักโง่เขลา หากมีสิ่งใดล่วงเกิน ขอท่าน
ได้โปรดอภัยให้ด้วย

แม้ว่าเสินเมิ่งหุยในเวลานี้จะรู้ว่าหลี่ชีย่คือศัตรูที่ต้อง
ตายกันไปข้างหนึ่ง แต่ทว่า เวลานี้เขาจำเป็นต้องอ่อนข้อให้ ภาษิต
ว่า หากขุนเขายังคงอยู่ ไยเกรงจะไร้ฟันใช้ ต้องยอมกล้ำกลืนฝืน
ทนเอาไว้ก่อนด้วยการอ่อนข้อให้กับศัตรู

“อภัยให้ ง่ายขนาดนี้เลยรึ?” หลี่ชีย่ที่นั่งสูงเด่นอยู่ตรง
นั้น

เส้นเม็งหยุดสุดลมหายใจเข้าลึกๆ กล่าวว่า “ศิษย์ในสำนักล่วงเกินท่าน แคว้นโบราณซึ่งเสียนยินดิซดใช้ ขอเพียงท่านเอ่ยปาก แคว้นโบราณซึ่งเสียนของเราจะพยายามทำสุดความสามารถ”

“กล่าวสำหรับข้าแล้ว ผู้ใดคิดสังหารข้า ฆาไม่มีละเว้น” หลี่ชียเอเผยให้เห็นถึงรอยยิ้ม “แต่ว่าละนะ ในเมื่อเจ้ามีความจริงใจ เช่นนี้ เอาเถอะ ข้าจะเป็นคนดีกับเขาสักครั้ง นำสัจจอาวุธราชันเซียนของราชันเซียนซึ่งเสียนมาแลก ข้าก็จะไว้ชีวิตเขาสักครั้ง”

คำพูดของหลี่ชียเอปล้นทำให้สีหน้าของเส้นเม็งหยุดเปลี่ยนไป สิ่งนี้กล่าวสำหรับเขาแล้วเป็นการเรียกร้องที่สูงเกินจริง สัจจอาวุธราชันเซียนเป็นสิ่งที่ไม่สามารถประเมินค่าได้ และเป็นสมบัติประจำแคว้นโบราณซึ่งเสียนของพวกเขา

อย่างไรก็ตามแต่เป็นเพียงศิษย์ธรรมดาๆ ของแคว้นซึ่งเสียนเลย ต่อให้เป็นเขาที่อยู่ในฐานะผู้สืบทอดของแคว้นโบราณซึ่งเสียน ก็ไม่เห็นจะมีค่าเทียบได้กับสัจจอาวุธราชันเซียนชิ้นหนึ่ง

“ท่านออกจะเรียกร้องเกินจริงไปกระมัง” เส้นเม็งหยุดกล่าวเสียงทุ้มต่ำออกมา

“เรียกร่องเกินจริงรี? ” หลี่ซีย่หัวเราะแล้วกล่าวว่า “สัจจอาวุธราชันเขียนในสายตาของข้ามันไม่ได้แตกต่างอะไรกับเศษเหล็กสักเท่าไรนัก ขณะที่ศิษย์ภายในสำนักของเจ้าต้องการเล่นงานข้าถึงตาย? ชีวิตของข้าเทียบได้กับสัจจอาวุธราชันเขียนขึ้นหนึ่งอย่างนั้นรี? ที่ข้ายอมอภัยให้กับเขานั้นเป็นเพราะข้าเห็นเจ้าอายุยังน้อย รู้จักกาลเทศะเท่านั้น”

ผู้อยู่ในเหตุการณ์เวลานี้ไม่มีใครกล้าพูดแทรก ไม่มีใครกล้าเอ่ยสักคำ ศิษย์ของแคว้นโบราณซึ่งเสียนผู้นี้เกือบทำให้ทุกคนต้องตายอยู่ที่ตรงนี้ การที่ทุกคนไม่คิดบัญชีกับเขาก็นับว่าไม่เลวแล้ว ยิ่งไม่ต้องพูดถึงเรื่องที่จะออกปากช่วยเขา

“ประหารเสีย” หลี่ซีย่โบกมือเบาๆ กล่าวท่าที่เฉยเมย

เส้นเม็งหุ่ยรู้สึกตกใจยิ่งนัก หากหลี่ซีย่จัดการประหารศิษย์ในสำนักของตนในขั้นนี้ละก็ เป็นการแสดงถึงการไร้ประสิทธิภาพของตน

“ท่าน หากทุกคนยอมถอยก้าวหนึ่งทุกอย่างย่อมจะดีเอง พวกเรายินดีใช้อาวุธระดับปราชญ์แลกกับชีวิตของศิษย์ใน

สำนัก ข้อเพียงท่านปล่อยเขาไป ทุกอย่างก็จะเงียบสงบ” เสินเม็ง หุยกู้หน้าเครียด กล่าวเสียงห่มต่ำว่า “ท่านไม่มีความจำเป็นต้อง สร้างศัตรูแครงให้กับตนเอง วิถีทางอันยาวไกล มีสหายเพิ่มขึ้นคน หนึ่ง เทียบไม่ได้กับมีศัตรูลดลงคนหนึ่ง”

หลี่ซีเยมองดูสินเม็งหุยกู้ เผยให้เห็นถึงรอยยิ้ม กล่าวว่า “ความหมายของเจ้าก็คือ การเป็นศัตรูกับแคว้นโบราณชิงเสียน เท่ากับซำรณหาที่ตายเองแล้วสิ?” เมื่อกล่าวถึงตรงนี้แล้ว หลี่ซีเย หัวเราะก้ำก้อออกมา มองดูเขาแวบหนึ่งกล่าวว่า “เมื่อครู่ซำยังดูว่า เจ้าเป็นชายหนุ่มผู้กล้าที่รู้จักกาลเทศะ ในเมื่อเจ้าพูดเช่นนั้น ซำก็ไม รู้ว่าควรจะพูดอย่างไรดี พูดได้แต่เพียงในสายตาของซำแคว้น โบราณชิงเสียนนับเป็นัวอะไร!”

คำที่กล่าวออกไปเป็นคำกล่าวที่พยายามเหยียดแคว้น โบราณชิงเสียนเต็มๆ หากเป็นอดีต เกรงว่าต้องมีผู้ที่หัวเราะเยาะหลี่ซีเยแน่นอน แต่มาวันนี้ ยังมีใครกล้าหัวเราะเยาะคนโหดอันดับ หนึ่งได้!

คำพูดของหลี่ซีเยทำให้สีหน้าของสินเม็งหุยกู้ แปรเปลี่ยนไป สีหน้าของเขาในเวลาีนี้ดูไม่จืดเลย การที่หลี่ซีเยทำ ให้แคว้นโบราณชิงเสียนต้องอภัยถึงเพียงนี้ เขาที่อยู่ในฐานะผู้สืบ

ทอดของแคว้นโบราณซึ่งเสียน ไหนเลยจะกล้ากลืนฝืนทนต่อ
ความอับยศเช่นนี้ได้

“นี่ท่าน พวกเราแคว้นโบราณซึ่งเสียนคือหนึ่งสำนัก
สองราชันเซียน ใ้ว่าจะให้ใครมาเหยียบย่ำได้โดยง่าย ใ้ว่าใครก็
สามารถเข้ามากัดได้” ในเวลานี้ สีหน้าของเสินเมิ่งหยุดน่าเกรง
ขามขึ้น ท่าทีก็แข็งกร้าวขึ้นมา กล่าวน่าเกรงขามออกมา

“หนึ่งสำนักสองราชันเซียนไม่มีอะไรต้องภาคภูมิใจมาก
นัก” เวลานี้ เหมยซู่เหยาเอ่ยขึ้นมาอย่างช้าๆ ด้วยท่าทีสบายๆ
ไม่ได้ดูหยิ่งยโส ไม่ได้ยกตนข่มท่าน เพียงแต่เอ่ยออกมาด้วย
น้ำเสียงที่เรียบเฉยตามความเป็นจริงเท่านั้น

เหมยซู่เหยาในเวลานี้ดูอยู่เหนือความเป็นมนุษย์ปุถุชน
เป็นอันมาก เหมือนดั่งเทพธิดาที่ลงมาจากสรวงสวรรค์ เสียงที่เปล่ง
ออกมาเหมือนดั่งเสียงสวรรค์ ไพเราะเสนาะหูยิ่งนัก

แต่ทว่า ด้วยคำพูดและเสียงที่ธรรมดาเช่นนี้ของเหมยซู่
เหยา กลับทำให้ผู้คนที่ได้ยินรู้สึกอึดอัดหายใจไม่ออก ไม่ว่าใครก็
ตาม หากได้ยินคำพูดเช่นนี้ของเหมยซู่เหยาเข้าแล้วก็ไม่อาจหยิ่ง
ยโสได้อีก ไม่ว่าคนผู้นั้นจะมีชาติกำเนิดที่รุ่งโรจน์เพียงใด ไม่ว่าจะ

มีชาติกำเนิดสูงส่งเช่นใด เมื่อเปรียบเทียบกับหมยชูเหยาแล้ว ล้วน
ไม่มีค่าคู่ควรจะกล่าวถึง

ยังไม่ต้องเอ่ยถึงตัวของหมยชูเหยาเองที่มีชาติกำเนิด
มาจากสำนักฉางเหอ ซึ่งเป็นหนึ่งสำนักสามราชันเซียน ลำพังแค่
ตัวของนางเองก็เพียงพอที่จะหมางเมินต่อไต้หล้า ในสายตาของ
ผู้คนจำนวนมากมองว่า หมยชูเหยาที่ทำตัวค่อมต่ำในหลายปีที่
ผ่านมาแข็งแกร่งมากกว่าฉิ่งหวู่ตี้เสียอีก!

ไม่ว่าใครก็ตาม มองว่าหมยชูเหยา มีคุณสมบัติเพียง
พอที่จะกล่าวเช่นนั้นได้ อีกทั้ง คำพูดที่ออกมาจากปากของนางดูจะ
เป็นธรรมชาติมากอีกด้วย

เส้นเมิงหุยพลันอิงกับคำพูดของหมยชูเหยา ไม่
สามารถโต้ตอบอะไรได้ในขณะนี้ กระทั่งรู้สึกหน้าชา เหมือนถูก
ใครเขาตบหน้าเข้าให้หนึ่งฉาดใหญ่อย่างนั้น

“ประหาร” หลี่ชีย่หลับตาลง สั่งการออกไป “ใครขวาง
สังหารมันพร้อมกันไป”

สีหน้าของเส้นเม็งหยุดปั่นยากสุดๆ เวลาที่เขาเหมือนซี อยู่บนหลังเสือ จะช่วยก็ใช่ที่ ไม่ช่วยก็ใช่ว่า แต่หากเข้าช่วย อย่างว่า แต่หรีชีย่ลงมือเองเลย ต่อให้เป็นเหมยซู่เหยาที่อยู่ตรงหน้าเขาก็ ไม่ใช่คู่ต่อสู้ของนาง แต่หากไม่ช่วย เขาก็จะสูญสิ้นบารมีความ น่าเชื่อถือ ไม่หลงเหลือซึ่งหน้าตาอีกเลย

“ใครบังอาจหาญกล้าประหารศิษย์ของแคว้นโบราณชิง เสียนของข้า!” ทันใดนั้น ปรากฏเสียงห่มต่ำออกมา ประดุจเสียง ฟ้าผ่าอย่างนั้น ร่างของคนแปดคนเหินลงมาจากฟากฟ้า ทันใดนั้น พลังอำนาจที่นำกลัวปกคลุมไปทั่วฟ้าดิน ทำให้ผู้คนตัวสั่นเหมือน ลูกนก

ผู้เฒ่าแปดคนพลันเห็นฟ้าลงมาขวางอยู่ด้านหน้าของ เส้นเม็งหยุด ผู้เฒ่าทั้งแปดคนล้วนมีลักษณะแก่หง่อมเหลืออายุขัยอยู่ ไม่มาก แต่ทว่า พลังอำนาจที่เปล่งออกมาจากตัวของพวกเขากลับ ทำให้ผู้คนต้องสะท้านภายในใจ

“เก้าปรมาจารย์ชิงเสียน ไม่ใช่สิ แปดปรมาจารย์ชิง เสียน” มีคนร้องเสียงหลงออกมา เมื่อเห็นผู้เฒ่าทั้งแปดที่เห็นฟ้าลง มา

ผู้คนจำนวนไม่น้อยทยอยกันทยอยห่างออกไปให้ได้ระยะที่เพียงพอ เนื่องจากทุกคนรู้ว่าเมื่อเห็นผู้เฒ่าปรมาจารย์ทั้งแปดปรากฏ หมายถึงศึกใหญ่กำลังจะระเบิดขึ้นแล้ว

“ท่านปรมาจารย์” เส้นเมิงหุยพลันรู้สึกยินดีและโล่งอกไปเพราะหนึ่งกับการมาถึงของแปดปรมาจารย์ที่อยู่ตรงหน้า

มีคำกล่าวเกี่ยวกับเก้าปรมาจารย์ชิงเสียน ซึ่งหมายถึงบรรพบุรุษที่มีความแข็งแกร่งมากของแคว้นโบราณชิงเสียนเก้าคนแน่นอน ยังไม่หมายรวมถึงเทพบรรพบุรุษที่แข็งแกร่งมากที่สุด

แต่ทว่า เก้าปรมาจารย์แคว้นโบราณชิงเสียนในขณะนี้เหลือเพียงแปดคนเท่านั้น เนื่องจากปรมาจารย์ชิงเสียนลำดับที่แปดได้ตายอย่างอนาถภายใต้เงื้อมมือของหลี่ชียเอเมื่อคราวที่อยู่ในสุสานเทียนกู่

อาจกล่าวได้ว่า การตายอย่างอนาถของปรมาจารย์ชิงเสียนลำดับที่แปด เป็นเหตุให้หลี่ชียเอกับแคว้นโบราณชิงเสียนมีความแค้นที่ไม่อาจอยู่ร่วมโลกกันได้

“เจ้าก็คือหลี่ชียเอ” หนึ่งในแปดปรมาจารย์ซึ่งเสียนส่ง
ประกายตาที่นำกลัวและกล่าวน้ำเกรงขามออกมา เมื่อมองเห็นหลี่
ชียเอที่นั่งสูงเด่นอยู่บนเกี้ยวนั้น

“ใช่แล้วจะทำไม”

“เจ้าผู้เยาว์ รียบพลอยตัวศิษย์ในสำนักของข้าเวลานี้ยัง
ทัน หาไมแล้วจะต้องรับผิดชอบในสิ่งที่เกิดขึ้นเอง” หนึ่งในแปด
ปรมาจารย์กล่าวน้ำเสียงน่าเกรงขามออกมา

แปดปรมาจารย์ซึ่งเสียนเวลานี้ย่อมหมายมั่นที่จะ
สังหารหลี่ชียเออยู่แล้ว แต่ว่า พวกเขายังไม่มีความมั่นใจอย่างเต็มที่
เท่านั้น

“พละมไร้สาระมากเกินไปแล้ว สังหารมันเสีย” หลี่ชียเอชี้
คร้านจะพูดจากับแปดปรมาจารย์ซึ่งเสียน จึงสั่งการออกไป

สีหน้าของแปดปรมาจารย์ซึ่งเสียนพลันแปรเปลี่ยนไป
พวกเขาคือบุคคลผู้มีชื่อเสียงโด่งดัง ไม่ว่าจะปรากฏอยู่ที่ใด ไม่ว่าผู้
นั้นจะเป็นใคร ต่างให้ความนับถือพวกเขาอยู่สามส่วน

อย่างไรก็ตาม วันนี้พวกเขาพากันพร้อมหน้าทั้งแปดคน แต่หลี่ชียเอกลับไม่ไว้หน้าพวกเขาแม้แต่น้อย เท่ากับเป็นการตบหน้าพวกเขาไปหนึ่งฉาด

“เทพธิดาเหมย เจ้าควรวไตรตรงให้รอบคอบ” เห็นเหมยซู่เหยามีทีท่าจะลงมือ จึงมีหนึ่งในปรมาจารย์ก้าวออกไปขวางอยู่ตรงหน้า กล่าวเสียงหุ้มต่าออกไป

ทันใดนั้น บรรยากาศได้ตึงเครียดถึงขีดสุดแล้ว ผู้คนจำนวนมากทยอยกันถอยออกห่างให้ไกลจากสมรภูมิการสู้รบ ทุกคนรู้ว่ากำลังจะเกิดศึกขึ้นแล้ว

หลังจากถอยไปอยู่ในระยะห่างไกล ทุกคนได้แต่กลั่นลมหายใจเอาไว้ รอชมศึกครั้งนี้อย่างใจจดใจจ่อ

ตอนที่ 1073 กระจง

<https://novel-lucky.com>

เหมยซู่เหยายืมราบเรียบแต่ดุงดงาม เมื่อได้ยินคำพูดของแปดปรมาจารย์ซึ่งเสียน ถึงแม้จะเป็นการยืมละม้ายแต่ก็ทำให้นางดุงดงามยิ่งนัก ทำให้จิตใจของผู้คนต้องหวั่นไหว การที่นางได้รับการยกย่องว่าเป็นสาวงามอันดับหนึ่งของแดนมนุษย์กษัตรา นั้น ไซ่ว่าจะไม่มีเหตุผล

“ไตร่ตรองให้รอบคอบรี? ” เหมยซู่เหยาส่ายหน้าเบาๆ กล่าวว่ “คนที่ต้องไตร่ตรองให้รอบคอบคือบรรดาเหล่าบรรพบุรุษทั้งหลาย หากบรรดาเหล่าบรรพบุรุษทั้งหลายต้องการลงมือสะกัผู้น้อยยินดีน้อมรับก็แล้วกัน”

เหมยซู่เหยากล่าวคำเรียบง่าย ท่าทีดูเป็นธรรมชาติมาก เหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น ด้วยคำพูดที่เรียบง่ายเช่นนี้แหละ ทำให้ผู้คนทั้งหลายรู้สึกอึดอัดหายใจไม่ออก

เหมยซู่เหยานั้นมีความมั่นใจในตนเองสูงยิ่ง ด้วยการทำสู้กับแปดปรมาจารย์โดยลำพังคนเดียว อีกทั้งยังมีท่าทีที่เอ้อระเหย ช่างเป็นเรื่องที่น่ากลัวยิ่งนัก เวลา นี้ ผู้คนจำนวนไม่น้อยต้องสะท้านภายในใจ ทุกคนเข้าใจแล้วว่า เหมยซู่เหยานั้น

แข็งแกร่งเกินกว่าที่พวกเขาคาดคิดเอาไว้มากทีเดียว เก่งกว่าจะ
แข็งแกร่งกว่าจีคองหวูที่อยู่หลายชม

สีหน้าของแปดปรมาจารย์ซึ่งเสียนพลังแปรเปลี่ยนไป
เหมยซู่เหยาในฐานะผู้เยาว์กลับอาศัยกำลังเพียงลำพังคนเดียวทำสู้
กับพวกเขาทั้งแปดคน เท่ากับไม่เห็นพวกเขาอยู่ในสายตาเลย

“ดี ดี ดี ผู้สืบทอดของสำนักฉางเหอเยี่ยมยอดสมคำ
เล่าลือ เห็นท่าเข้าจะต้องขอคำชี้แนะจากสุดยอดวิชาของสำนักฉาง
เหอเสียแล้ว” หนึ่งในแปดปรมาจารย์โกรธจัดจนต้องหัวเราะและ
กล่าวน้ำเสียงน่าเกรงขามออกมา

เหมยซู่เหยาไม่รู้สึกระหุนก ไม่โกรธและเรียบเฉยยิ่ง
นางที่แลดูสูงส่งเรียบง่ายดุจดั่งเทพธิดาที่ยืนเป็นสง่า กล่าวน้ำเสียง
เรียบเฉยว่า “หากบรรดาบรรพบุรุษต้องการลงมือ ข้าก็ขออน้อมรับ
การชี้แนะบ้าง”

ท่าทีที่เรียบเฉย และเป็นธรรมชาติเช่นนี้ เป็นการบ่ง
บอกถึงความมั่นใจที่เต็มเปี่ยม ซึ่งบ่งชี้ว่ามีความแข็งแกร่งอย่าง
เพียงพอ

“ซูเหยา” ในขณะนี้ หลี่ชียเอที่นั่งสูงเด่นอยู่บนเก้าอี้กวักมือเรียกเบาๆ เหมยซูเหยาไม่กล่าวมากความ ถอยกลับไปอยู่ข้างกายหลี่ชียเอทันที

ผู้คนจำนวนมากเท่าไรที่ต้องรู้สึกอิจฉา รู้สึกริษยาเมื่อได้เห็นภาพนี้ นี่นางคือสุดยอดสาวงามอันดับหนึ่งของแดนมนุษย์ กษัตริยาเลยเชียว ผู้สืบทอดของสำนักฉางเหอเนะเนี่ย ถึงกับทำตามคำสั่งของหลี่ชียเอโดยไม่ขัดขึ้นทุกประการ วาสนาเช่นนี้เป็นสิ่งที่ผู้คนจำนวนมากตามหามาชั่วชีวิต

กล่าวสำหรับผู้คนจำนวนมากแล้ว หากชาติหนึ่งสามารถได้ครองคู่กับสาวงามเช่นนี้ล่ะก็ คงไม่รู้สึกเสียใจอีกแล้วละ

หลี่ชียเอเลิกหนังตาทีหนึ่ง กล่าวท่าที่เฉยเมยว่า “แคว้นโบราณชิงเสียนไช้ม้ย ดี ในเมื่อแคว้นโบราณชิงเสียนของพวกเจ้า คุยโตโ้วอวดถึงเพียงนี้ ดีมาก ข้าชมชอบหักหน้าคนอื่นที่สุด ยิ่งชอบที่จะจัดการฉีกร่างผู้ที่คุยโตโ้วอวดให้กระจุย”

เมื่อเอ่ยถึงตรงนี้แล้ว หลี่ชียเอโบกมือเบาๆ สั่งการออกไปว่า “เด็กๆ เอ๊ย จัดการฉีกร่างพวกเขาให้หมด”

“เจี้ยก.....” ขาดคำของหลี่ชีย่ บรรดามารลิงที่หมอบกราบอยู่บนพื้นปล้นกระโจนเข้าโจมตีแปดปรมาจารย์ซึ่งเสียนในทันที ทันใดนั้นฝูงลิงมากมายนับไม่ถ้วนได้บุกเข้าสังหารแปดปรมาจารย์ซึ่งเสียนอย่างบ้าคลั่ง

“ฆ่า.....” สีหน้าของแปดปรมาจารย์ซึ่งเสียนแปรเปลี่ยนอย่างมาก ร้องคำรามออกมา ทั้งแปดคนลงมือพร้อมกัน ปล้นลงมือก็สำแดงพลังกวาดเอาบรรดามารลิงจนปลิวกระจัดกระจาย

“เจี้ยก.....เจี้ยก.....เจี้ยก.....” ในเวลานี้ เสียงร้องที่ดังและแหลมของมารลิงดังก้องฟ้าดิน มารลิงจำนวนนับไม่ถ้วนถาโถมเข้าโจมตีแปดปรมาจารย์ซึ่งเสียนอย่างไม่ลดละ

ทันใดนั้น บริเวณที่แปดปรมาจารย์ซึ่งเสียนยืนอยู่ก็ถูกปิดล้อมเอาไว้ด้วยฝูงของมารลิงจำนวนนับไม่ถ้วน เมื่อถูกพวกมันปิดล้อมเอาไว้แล้ว ที่ตรงนี้ก็เหมือนดังเป็นทะเลอย่างนั้น หอดสายตามองออกไป มีแต่ฝูงลิงอยู่เต็มทุกพื้นที่ ลำพังแค่เสียงร้องที่แหลมและดังของพวกมัน ก็เพียงพอที่จะสังหารยอดฝีมือธรรมดาได้แล้ว

อย่างไรก็ตาม สิ่งที่น่ากลัวมากกว่านี้ก็คือ มารลิงที่ออกมาจากสวนที่ลึกเข้าไปภายในป่าจะมีความแข็งแกร่งเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ท้ายสุด ปรากฎราชาลิงกระทิงจักรพรรดิลิงก็ทยอยกันออกโรงมาแล้วเช่นกัน

มารลิงเพียงตัวเดียวบางทีอาจไม่มีความแข็งแกร่งพอ แต่ทว่า หากตกอยู่ภายใต้มารลิงจำนวนนับไม่ถ้วน ต่อให้เป็นระดับปราชญ์ก็สามารถถูกฉีกร่างจนกระจุยได้โดยง่าย ยิ่งไปกว่านั้น การที่คิดสังหารผู้เป็นมารในแดนมารนั้น นับเป็นเรื่องที่ทำได้ยากมาก

“ตุ้ม.....ตุ้ม.....ตุ้ม.....” จากการร่วมมือของแปดปรมาจารย์ซึ่งเสียน พวกเขาได้สำแดงพลังต้านทานกับการโจมตีอย่างหนักหน่วงของมารลิงได้ครั้งแล้วครั้งเล่า แต่ทว่า การที่ฝูงมารลิงบุกเข้าโจมตีละลอกแล้วละลอกเล่า บวกกับการรวมพลังของจักรพรรดิลิง ทำให้แปดปรมาจารย์ซึ่งเสียนเริ่มจะต้านเอาไว้ไม่อยู่ ต้องถอยร่นไปเรื่อยๆ

ที่ทำให้ต้องชนลูกชนพองมากกว่าก็คือ พวกเขาเพียงจะทำการฟื้นฟูร่างของฝูงมารลิงจนขาดสองท่อน แต่ทว่า นาที่ต่อมาพวกมันก็กลับมากระโดดโลดเต้นและบุกเข้ามาโจมตีได้เหมือนเดิมอีกครั้ง

ในขณะที่ แปดปรมาจารย์ซึ่งเสียนทยอยกันได้รับบาดเจ็บกันแล้ว บางคนถูกลมารลิงช้วนจนแขนได้รับบาดเจ็บ บางคนถูกกัดบริเวณหน้าอก บางคนถูกแทงบาดเจ็บบริเวณไหล่ เป็นต้น

ผู้บำเพ็ญตนที่ได้ถอนตัวออกห่างจากบริเวณนี้ต่างรู้สึกหวาดกลัวยิ่งนัก เมื่อได้เห็นภาพเช่นนี้ ด้วยจำนวนมารลิงที่มากมายเช่นนี้ กระทั่งแปดปรมาจารย์ซึ่งเสียนก็รับมือเอาไว้ไม่ได้ ยิ่งไปกว่านั้น ภายในป่ายังคงมีมารลิงทยอยกันออกมาเหมือนว่าจำนวนมารลิงมีมากจนเหลือคนน่าับอย่างนั้น

“เปิด.....” หลังจากต่อสู้กันอยู่นาน ในที่สุดแปดปรมาจารย์ซึ่งเสียนรู้สึกโกรธขึ้นมา ทั้งแปดคนจึงร่วมมือกันควบคุมอาวุธราชันเซียน “ตูม” สำแดงพลังอำนาจราชันจนมารลิงล้มระเนระนาดปลิวกระจัดกระจาย เสียงร้องเจ็ยก เจ็ยกดังลั่นไปทั่วฟ้าดิน

“อาวุธราชันเซียนย่อมเป็นอาวุธราชันเซียน ไร้ซึ่งผู้ต่อกรโดยแท้จริง” บางคนพึมพำออกมา เมื่อเห็นอำนาจราชันเช่นนี้ภายใต้การร่วมมือของแปดปรมาจารย์ซึ่งเสียน

แต่ทว่า การที่จะสังหารสิ่งมีชีวิตเฉกเช่นผู้เป็นมารดั่ง
มารลิ่งเหล่านี้ เป็นเรื่องที่ทำได้ยากยิ่ง ต่อให้อาศัยอาวุธราชันเซียน
ก็ยังคงไม่สามารถฆ้ามารลิ่งให้ตายได้

“เจี้ยก.....เจี้ยก.....เจี้ยก.....” ทันใดนั้น เสียงร้อง
หึ่งแหลมและดังของฝูงมารลิ่งดังก้องฟ้าดินได้ครุกรันเข้าไปโจมตี
พวกปรมาจารย์ซึ่งเสียนทั้งแปดอีกครั้ง

“ตูม.....ตูม.....ตูม.....” ภายใต้การโจมตีอย่างรุนแรง
ของมารลิ่ง ทำให้แปดปรมาจารย์ซึ่งเสียนต้องเปลี่ยนยุทธวิธีจาก
การรุกมาเป็นตั้งรับ อย่างไรก็ตาม พวกเขาไม่สามารถสำแดงพลัง
อำนาจราชันออกมาอย่างไร้ขีดจำกัดได้ เนื่องจากมันต้องอาศัย
พลังลมปราณเป็นอันมาก

เมื่อเปลี่ยนกลยุทธ์จากรุกเป็นรับแล้ว แม้ว่าฝูงมารลิ่งจะ
บุกเข้าโจมตีอย่างหนักหน่วง แต่ พวกมันก็ไม่สามารถฝ่าแนวต้าน
ของอาวุธราชันเซียนไปได้ ซึ่งนับเป็นจุดแข็งของอาวุธราชันเซียน
ที่เปลี่ยนเป็นการตั้งรับเมื่อไร ก็ยากที่จะฝ่าแนวป้องกันเข้าไปได้

ในเวลาตัวเอง เหมยซู่เหยาก้าวไปข้างหน้าก้าวหนึ่ง มหา
สัจธรรมยิ่งใหญ่ ดวงดาวลอยล่อง สุริยันจันทราสับเปลี่ยนหมุนวน
วัฏจักรเกิดดับหมุนเวียน หกภพภูมิสับเปลี่ยนกันไป

ท่ามกลางมหาสัจธรรมนี้มีท่าทีของหนึ่งจิตนึกคิด ดุจ
ตั้งสรรพชีวิตนับล้านล้านชีวิต หกภพภูมิหยินหยาง ล้วนอยู่
ท่ามกลางมหาสัจธรรมนี้ ความเป็นความตาย เกิดหรือดับ ล้วน
อยู่ภายใต้หนึ่งจิตนึกคิดของเหมยซู่เหยาทั้งสิ้น

ทิพพจันทนะอรัญญะ คือสัจธรรมที่เหมยซู่เหยา
ฝึกฝนมา นางได้รับสัจธรรมแท้จริงของมันแล้ว แม้แต่หลี่ชียเอเอง
เมื่อได้เห็นยังต้องพยักหน้าชื่นชม

"แว้งค์....." นิ้วทั้งห้าของเหมยซู่เหยาหดเข้าหากัน
สรรพสิ่งในโลกผันแปร ดวงดาวหมุนเคลื่อน ตะวันจันทร
าสับเปลี่ยน ภายใต้นิ้วทั้งห้า แน่วป้องกันทั้งหมดล้วนไม่อาจ
ต้านทานได้ ชั่วพริบตาเดียวเท่านั้น อาวุธราชันพลันถูกพลิกให้
ลอยขึ้น แปรดปรมาจารย์ซึ่งเสียไม่สามารถควบคุมอาวุธราชัน
เอาไว้ได้ "ตูม" อาวุธราชันลอยขึ้น คล้ายตั้งถูกมือขนาดยักษ์ปิด
เอาอาวุธราชันของพวกเขาจนกระเด็นไปไกลสุดขอบฟ้าอย่างนั้น

“อ้ากก.....” ทันใดนั้น เสียงร้องอันน่าเวทนาจึงดังขึ้น
เลือดสดๆ แตกกระจาย เมื่อปราศจากอาวุธราชันในมือ ประมาจารย์
ซึ่งเสียนทั้งแปดก็ไม่สามารถต้านทานกับฝูงมารลิงได้อีกต่อไป ใน
ที่สุด ประมาจารย์คนแรกก็ได้ส่งเวยชีวิตแล้ว

“อ้ากก.....” เสียงร้องน่าเวทนาดังขึ้นเป็นระยะ
ภายในระยะเวลาอันสั้น แปดประมาจารย์ซึ่งเสียนทั้งหมดล้วนแล้วแต่
ถูกสังหารจนสิ้น เศษเนื้อปลิวกระจาย พร้อมกับเลือดสดๆ ที่สาด
กระเซ็น

เป็นไปตามที่หลี่ชียเอ่ได้กล่าวเอาไว้ แปดประมาจารย์ซึ่ง
เสียนทั้งแปดถูกจับฉีกร่างจนและ ภายในระยะเวลาอันสั้น

ทุกคนรู้สึกหวาดกลัวอย่างยิ่งกับภาพที่เห็นอยู่ตรงหน้า
ทุกคนต่างรู้ว่าหลี่ชียเอ่ นั้นปลอมตัวเป็นจอมมาร แต่ ไม่มีใคร
คาดคิดว่าเขาถึงกับสังหารผู้เป็นมารในแดนมารได้

ครั้นนี้มาถึงจุดนี้แล้ว ทำให้ผู้คนต้องสั่นหวั่น เป็นที่ทราบ
กันดีว่า ในแดนมารนี้มีผู้เป็นมารอยู่มากมายจำนวนเท่าไร ทั้งยังมี
ผู้เป็นมารที่เปรียบได้กับระดับจักรพรรดิเทพ และยังเป็นจักรพรรดิ
เทพที่ฆ่าไม่ตายอีกด้วย

ถ้าหากว่าหฺลีชีเยสามารถสั่งการกับผู้เป็นมารได้หมด
ทุกคนละก็ มันช่างเป็นเรื่องที่น่ากลัวอะไรอย่างนั้น ใครผู้ใด
สามารถขวางเขาได้? เท่ากับว่าพานพบเทพสังหารเทพ พานพบ
มารเช่นฆาตมารดี ๆ นั้นเอง

“หนึ่งจิตนึกคิดเป็นพระ หนึ่งจิตนึกคิดเป็นมาร เขามี
ความฝืนลิขิตสวรรค์มากเกินไปเสียแล้ว ขณะอยู่ที่ที่ราบสูงฝั่งพุทธะ
เขาสามารถควบคุมพลังทั้งหมดของที่ราบสูงฝั่งพุทธะ มาอยู่แดน
มาร ก็สามารถควบคุมผู้เป็นมาร คนเช่นเขาไม่ว่าไปถึงไหนก็
สามารถทำได้ทุกอย่าง” ระดับปราชญ์ถึงกับร่างสั่นเทิ้ม กล่าวด้วย
ความน่าเกรงกลัวออกมา

ขณะเดียวกัน ยังมีหมดยชู่เหยาอีกคนที่ทำให้ผู้คนต้อง
ตกใจยิ่งนัก พลังที่นางลงมือก็สามารถพลิกตลบเอาอาวุธราชัน
เซียนขึ้น ช่างเป็นกำลังที่กล้าแข็งเพียงใด ทุกคนรู้สึกหวั่นไหว
ภายในใจ

“นางจะต้องแข็งแกร่งกว่าฉิคงหวู่ตี่มากมายแน่นอน” มี
บางคนกล่าวด้วยเสียงอันแผ่วเบา

แต่ทว่า แม้แต่เทพธิดาเหมยที่แข็งแกร่งถึงเพียงนี้ยังติดตามอยู่กับหลี่ซีเย เมื่อนึกถึงจุดนี้แล้ว ทำให้หลายคนรู้สึกถึงร่างที่สิ้นเต็ม คิดจะให้สุดยอดดาวรุ่งเช่นเหมยซู่เหยาที่เป็นชาติกำเนิดมาจากหนึ่งสำนักสามราชันเซียนมาติดตามตนเองใช่เป็นเรื่องง่ายตาย แต่ หลี่ซีเยก็ทำได้สำเร็จแล้ว

จากจุดนี้ย่อมสามารถประเมินได้ว่า หลี่ซีเยนั้นมีความแข็งแกร่งปานใด และน่ากลัวเช่นใด

หลังจากได้ฉากร่างของแปดปรมาจารย์ซึ่งเสียนจนกระจุยไปแล้ว หลี่ซีเยเพียงโบกมือเบาๆ สั่งการออกไปว่า “เอาละทั้งหมดกลับไปได้แล้ว”

มารลิ่งทั้งหมดพลันเหมือนคลื่นทะเลถอยกลับเข้าไปยังป่า เห็นเพียงมารลิ่งแต่ละตัวที่ห้อยอยู่บนต้นไม้ตามเดิม เหมือนหนึ่งไม่เคยมีเรื่องใดเกิดขึ้นอย่างนั้น

ทุกคนที่ได้เห็นภาพนี้แล้วต้องกลั่นลมหายใจเอาไว้ นาทีนี้ไม่มีใครกล้าส่งเสียงสักอะ หลายคนตกใจจนเข้าอ๋อน ใบหน้าซีดเผือด

กระทั่งระดับปราชญ์รุ่นอาวุโสยังคงต้องหวั่นไหวภายในใจ พวกเขายินดีที่จะเป็นศัตรูกับชาติกำเนิดที่เป็นสายสำนักกราชน์เซียนอย่างลึกลับยิ่งจะดีกว่า แต่ไม่ต้องการเป็นศัตรูกับคนโหดอันดับหนึ่งเช่นหลี่ชียเอ

“ช่างน่าผิดหวังเสียเหลือเกิน ข้ายังเข้าใจว่าแคว้นโบราณซึ่งเซียนจะมีบุคคลที่แข็งแกร่งมากกว่านี้ปรากฏตัวออกมาเสียเวลาไปครึ่งค่อนวัน มีเพียงตาเฒ่าแปดคนที่ออกมากระโดดโลดเต้นเท่านั้นเอง” หลี่ชียเอมองดูเลือดที่ยังคงไหลรินอยู่บนพื้น กล่าวเฉยเมยออกมา

เวลานี้ เฉินเป่าเจียวได้กล่าวว่า “เส้นเม็งหุยหนีไปแล้ว”

จังหวะที่แปดปรมาจารย์ซึ่งเซียนกำลังต่อสู้กับมารลึงอย่างเต็มกำลังนั้น เส้นเม็งหุยเห็นท่าไม่ดี หันหลังวิ่งหนีไปทันทีโดยไม่คำนึงถึงสิ่งใดๆ อีกต่อไป

“ให้เขาหนี ข้ากลับต้องการดูว่ายังมีบุคคลที่แข็งแกร่งเช่นใดอีก ข้าอยากจะรู้ว่ามิไคร่กล้าปกป้องศัตรูของข้า” หลี่ชียเอยิ้มกล่าวเฉยเมย

ตอนที่ 1074 วังกำกับมาร

<https://novel-lucky.com>

ในส่วนที่ลึกลงเข้าไปของแดนมาร มีภูเขาลูกหนึ่งตระหง่านอยู่ตรงนั้น ภูเขาลูกนี้ไม่ได้สูงและใหญ่โตมากนัก แต่ ด้วยภูเขาลักษณะเช่นนี้แหละ กลับให้ความรู้สึกที่ดูจะสามารถสยบเหล่าสวรรค์ชั้นฟ้า และเทพมารต้องหลบหนีไปไกลอย่างนั้น

โดยเฉพาะบนยอดเขามีวังตั้งอยู่หลังหนึ่ง โดยที่วังแห่งนี้มีสีดำนิลทั้งหลัง ไม่สามารถระบุได้ว่าก่อสร้างขึ้นมาจากหินศักดิ์สิทธิ์ชนิดใดกันแน่ แลดูเปี่ยมด้วยความรู้สึกที่ลึกลับยิ่งนัก

วังแห่งนี้ไม่ได้มีการตกแต่งประดับประดาหรูหราแต่อย่างใด และไม่มีประกายเขี้ยวรุนแรงที่พุ่งขึ้นสู่ท้องฟ้า กระทั่งอาจกล่าวได้ว่า วังแห่งนี้ค่อนข้างจะดูหยาบ เหมือนว่ามันถูกก่อสร้างขึ้นโดยหินสีดำที่ไม่ได้ผ่านการขัดเกลาให้เรียบ มันถูกหีบยกเอามาก่อโดยทันทีจากแหล่งอันเป็นที่ตั้งของวังนั่นเอง

แต่ทว่า ด้วยวังที่มีลักษณะเช่นนี้ วังที่ดูเหมือนสร้างขึ้นด้วยฝีมือหยาบๆ เช่นนี้ กลับให้ความรู้สึกอัดอัดแทบหายใจไม่ออกแก่ผู้คน มันถูกสร้างขึ้นมาอยู่บนยอดเขา ที่หลายคนมองเห็นวัง

แห่งนี้แต่ไกล พลันรู้สึกเหมือนถูกวังแห่งนี้กดทับลงบนกลางใจจน
แทบหายใจไม่ออก

ประตูของวังแห่งนี้ถูกปิดตายเช่นนี้มาโดยตลอด ไม่มี
ใครรู้ว่าใครอาศัยอยู่ภายในกันบ้าง

วังกำกั้มมาร! ที่นี่คือที่ที่ลึกกลับที่สุดแห่งหนึ่งของแดน
มาร และเป็นที่นี่ที่บรรดาผู้เป็นมารส่วนใหญ่ไม่กล้าเฉียดเข้ามาใกล้
กระทั่งกล่าวได้ว่า วังกำกั้มมารอยู่ในสถานะที่สูงส่งภายในใจของผู้
เป็นมารที่อยู่ในแดนมารแห่งนี้

ตามตำนานเล่าว่า วังกำกั้มมารเคยเป็นสถานที่ที่เจ้า
แห่งมารของแดนมารใช้เป็นสถานที่บัญชาสั่งการมารทั้งหมด
ภายในแดนมาร ต่อมา ก็กลายเป็นสถานที่ที่เป็นแหล่งรวมบรรดา
จอมมารทั้งหลาย แต่ว่า ผู้ที่เคยผ่านมาบริเวณนี้ ต่างไม่เคยได้เห็น
ประตูวังกำกั้มมารเปิดมาก่อน

จึงไม่มีใครรู้ว่า ภายในวังกำกั้มมารนั้นมีสิ่งใด และไม่รู้
ว่าข้างในวังมีลักษณะเป็นเช่นใด

ในขณะนี้ ด้านล่างภูเขาอันเป็นที่ตั้งของวังกำกับบมารมี
ผู้บำเพ็ญตนยืนอยู่เป็นจำนวนมาก ผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากได้
ทดลองขึ้นไปบนยอดเขาลูกนี้ เพื่อเปิดประตูวังกำกับบมารออกมา
แต่ทว่ากลับไม่มีใครสามารถเปิดได้ ต่อให้ผู้นั้นมีกำลังพอที่จะปีน
ไปจนถึงยอดเขาได้ก็ไม่สามารถเปิดประตูวังกำกับบมารได้เป็น
ผลสำเร็จ

มีตำนานเล่าสืบกันว่า ภายในวังกำกับบมารมีของวิเศษ
ประจำแดนมาร มีอาวุธไร้เทียมทาน และอาวุธไร้เทียมทานที่ว่าอาจ
มีพละภาพเหนือกว่าสัจจอาวุธราชันเซียนเสียอีก

มีตำนานเล่าขานเอาไว้ว่า ขอเพียงสามารถเปิดประตูวัง
กำกับบมารนี้ได้ จะได้เป็นผู้ครอบครองของวิเศษประจำแดนมารที่อยู่
ภายใน

ดังนั้น นับตั้งแต่โลกธาตุน้อยแห่งราชันมารถูกเปิดออก
จึงมีผู้คนจำนวนมากที่เคยมาทดลอง ณ ที่ตรงนี้ แต่ทว่าหลายคน
กระทั่งจะปีนขึ้นไปให้ถึงยังยอดเขายังทำไม่ได้ ยิ่งไม่ต้องพูดถึงว่า
จะไปเปิดประตูวังกำกับบมารเลย แต่ ก็มีผู้ที่สามารถขึ้นไปถึงยอด
เขา ซึ่งมีอยู่ไม่น้อยที่เป็นระดับอ่องเทพ แต่พวกเขาก็ไม่อาจเปิด
ประตูวังกำกับบมารได้

ในเวลานี้ มีผู้คนจำนวนมากไม่น้อยกำลังมุงดูกันอยู่
เนื่องจากผู้ที่กำลังปีนขึ้นไปบนยอดเขาก็คือจิ้งหวูตี้ ทุกคนจึง
ต้องการรู้ว่าเขาสามารถเปิดประตูวังกำกั้มมารได้หรือไม่

ในบรรดาผู้ที่มองดูนอกจากยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนแล้ว
ยังมีหลินเทียนตี้ จ้านซือ เป่าจู้เหรินหวงล้วนแล้วแต่อยู่กันที่นี่

ก่อนหน้านี้จิ้งหวูตี้จะขึ้นไป พวกหลินเทียนตี้ จ้านซือ
เป่าจู้เหรินหวงล้วนแล้วแต่ได้เคยขึ้นไปบนยอดเขาแห่งนี้มาแล้ว แต่
ว่าไม่สามารถเปิดประตูวังกำกั้มมารได้สำเร็จ

แต่ทว่า กล่าวสำหรับพวกหลินเทียนตี้แล้ว เรื่อง
ดังกล่าวนี้ไม่ถือเป็นเรื่องที่น่าอัศจรรย์แต่อย่างใด เนื่องจาก
ตลอดเวลาที่ผ่านมา ยังไม่เคยได้ยินว่ามีใครสามารถเปิดประตูวัง
กำกั้มมารได้มาก่อน

“ติ๊ง.....ติ๊ง.....ติ๊ง.....” ปรากฏเสียงสั่นสะเทือน
หวั่นไหวดังออกมาจากยอดเขา จิ้งหวูตี้ได้สำแดงวิธีการต่างๆ
มากมาย ในการเคาะและโจมตีประตูวังกำกั้มมาร แต่ ไม่ว่าจะด้วย
วิธีใดก็ตาม ยังคงไม่สามารถทำให้ประตูวังกำกั้มมารเปิดออกมาได้

ในที่สุด จีคิงหวูตี้ก็ต้องยอมแพ้ และถอนตัวลงมาจาก ยอดเขา ยอมรับว่าไม่สามารถเปิดประตูวังกำกั้มารได้เช่นกัน

จีคิงหวูตี้ประสบความสำเร็จล้มเหลว แต่ไม่มีผู้ใดเยาะเย้ยเขา เพราะตลอดเวลาที่ผ่านมาไม่เคยมีใครสามารถเปิดประตูนี้ได้อยู่แล้ว การล้มเหลวของจีคิงหวูตี้จึงหาใช่เรื่องที่น่าแปลกแต่อย่างใด

“ยอดฝีมือที่แท้จริงล้วนทดลองกันมาแล้ว และไม่สามารถเปิดประตูวังกำกั้มารได้ เก่งกว่าประตูวังกำกั้มารแห่งนี้ คงไม่มีใครสามารถเปิดได้อีกแล้วล่ะ” มีผู้พิมพ์้าออกมา

“บางที่อาจยังมีอีกคนหนึ่ง” อีกคนได้เอ่ยขึ้นมาว่า “คนโหดอันดับหนึ่งบางที่อาจสามารถเปิดได้ เขาเป็นคนที่สุดมหัศจรรย์ยิ่งคนหนึ่ง แม้แต่ยอดเขาอันดับหนึ่งของเขาเทพยุทธ์ยังขึ้นไปได้ ไม่นั่นก็เขาอาจสร้างปาฏิหาริย์เกิดขึ้นด้วยการเปิดประตูวังกำกั้มารออกมาได้”

เมื่อมีการเอ่ยถึงชื่อคนโหดอันดับหนึ่ง ผู้คนจำนวนมากไม่น้อยต้องมีสีหน้าที่แปรเปลี่ยนไป กล่าวสำหรับผู้คนจำนวนมากแล้ว ชื่อคนโหดอันดับหนึ่งนับว่าเป็นชื่อที่หวาดกลัวเมื่อได้ยิน

“ได้ข่าวว่า คนโหดอันดับหนึ่งได้แปลงเป็นจอมมาร แต่
ไม่รู้ว่าเขาจะมาที่นี่หรือไม่” บางคนได้เอ่ยขึ้นมาด้วยเสียงแผ่วเบา

หลายคนรู้สึกไม่พอใจทันทีที่มีการเอ่ยถึงชื่อของคน
โหดอันดับหนึ่ง คนแรกที่มีสีหน้าแปรเปลี่ยนไปก็คือเป่าจู้เหรินหวง
ความแค้นระหว่างเขากับหลี่ชี่เย่นนั้นลึกมาก แม้แต่จี้คงหวูตี้ที่ได้ยิน
ชื่อนี้แล้วก็มีสีหน้าที่เย็นชาขึ้นมาทันที

จ้านชื่อกับหลินเทียนตี้ค่อยยังชั่ว โดยที่จ้านชื่อนั้นไม่
รู้สึกอะไร ขณะที่หลินเทียนตี้แอ้อระเหยเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น
ยังคงมีบุคลิกลักษณะที่สบายๆ ยิงนัก

“ต่อให้เป็นคนโหดอันดับหนึ่ง ก็เปิดประตูวังกำกับมาร
นี้ไม่ได้” เป่าจู้เหรินหวงกล่าวเสียงน่าเกรงขามออกมา ท่าทีของเขา
เย็นชา ไม่ว่าใครก็ตามที่เห็นเขาเวลานี้ก็ต้องรู้สึกหวั่นเกรงอยู่สาม
ส่วน

เป่าจู้เหรินหวงในเวลานี้มีปณิธานการต่อสู้ที่ฮึกเหิม
มาก ลักษณะพร้อมรบอยู่ในระดับสูงสุด เหมือนหนึ่งพร้อมก้าวเข้า

สู่สมรภูมิลึกลับเพื่อชี้ขาดความเป็นความตายอย่างนั้น ปณิธานการต่อสู้ที่แผ่กระจายออกมาจากตัวของเขาทำให้ผู้คนรู้สึกอึดอัด

บางที เป่าจู้เหรินหวงอาจไม่ใช่ผู้ที่แข็งแกร่งมากที่สุดในบรรดาสุดยอดดาวรุ่งทั้งหมด แต่ทว่า เขาคือผู้ที่ไม่ยอมจำนนต่อความพ่ายแพ้อย่างเด็ดขาด พร้อมลุกขึ้นสู้เมื่อพ่ายแพ้ ความเชื่อมั่นเต็มเปี่ยม ไม่เกรงกลัวต่อผู้ใด

เมื่อเป่าจู้เหรินหวงออกปาก ผู้ที่อยู่ในเหตุการณ์พลันปิดปากเงียบ คนที่ใจเสาะกระทั่งถึงขั้นตัวสั่นไม่กล้าพูดอะไรอีก

แต่ทว่า ก็ยังคงมีคนที่ไม่พอใจกับท่าทีที่พาลของเป่าจู้เหรินหวง ยอดฝีมือบางคนบ่นพึมพำเบาๆ ว่า “อยากจะแสดงอันธพาล ไปบอกกับคนโหดอันดับหนึ่งไป”

“เจ้าว่าอะไรนะ.....” เป่าจู้เหรินหวงส่งประกายตาที่เป็นเยะเยือกกวาดตามองไปทั่ว ด้วยพลังอำนาจที่ข่มขวัญและสะกดวิญญาณผู้คนได้ ยอดฝีมือเมื่ออยู่ภายใต้พลังอำนาจของเขาแล้วก็ต้องยอมหุบปากแต่โดยดี

เป่าजूहरुिनहरुสงเสียงเย็นซาออกมา ความแค้นระหว่างเขากับหลี่ซียเอคือความแค้นที่อยู่รวมโลกกันไม่ได้ เขาจะต้องล้างแค้นนี้ให้จงได้ ระยะเวลา หลัง เป่าजूहरुินहरुสู้รบกับทหารราชันมาอย่างหนัก เขาอาศัยเลือดมาขัดเกลตาตนเองครั้งแล้วครั้งเล่า จากการทำขัดเกลตาในครั้งนี้ ทำให้เป่าजूहरुินहरुเชื่อว่า ได้ชดเชยในสิ่งที่ตนเองขาดไปได้แล้ว ดังนั้น เขาจึงมีท่าทีที่ฮึกเหิมใคร่อยากทดลองเต็มที่ ต้องการทำสู้หลี่ซียเออีกครั้งหนึ่ง

การพ่ายแพ้อย่างยับเยินติดต่อกันสามครั้งต่อหลี่ซียเอ กล่าวสำหรับเขามันคือความอัปยศอย่างใหญ่หลวง หากเขาไม่สังหารหลี่ซียเอล่ะก็ เขาจะไม่สามารถกล้ากลืนสิ่งนี้ไปตลอดกาล

“พี่เป่าजू พี่ลี้คงรีบมาช่วยข้า” ขณะที่บรรยากาศอยู่ในระหว่างเงียบสงบ ไม่มีใครต้องการปรึกษาอะไรออกมา ปราบกณคนผู้หนึ่งที่วิ่งเข้ามาหา และร้องเรียกเสียงดังมาแต่ไกล

ซั่วพริบตาเดียว คนผู้นี้ก็วิ่งมาถึงภูเขาลูกนี้ เห็นพวกเป่าजूहरुินहरुล้วนแล้วแต่อยู่ในเหตุการณ์ เขาจึงมีท่าทีเหมือนได้เจอผู้ที่จะให้การช่วยเหลือเขา พลันรู้สึกโล่งอกขึ้นมา

“พี่เป่าจู้ รีบช่วยเหลือข้าอีกแรง” ผู้ที่วิ่งเข้ามาหาร้อง
กล่าวด้วยเสียงอันดัง

“พี่เมิ่งหุย.....” เป่าจู้เหรินหวางเองรู้สึกผิดคาด เมื่อเห็น
หน้าคนผู้นี้แล้ว แม้แต่จี้คงหวูตี้ก็พยักหน้าทักทายกับเขา

เป่าจู้เหรินหวาง และจี้คงหวูตี้ต่างมีความสัมพันธ์ที่ไม่
ธรรมดา กับเส้นเมิ่งหุย โดยเฉพาะเป่าจู้เหรินหวางนั้นมีความใกล้ชิด
สนิทสนมกับเส้นเมิ่งหุยมากกว่า

จะอย่างไรก็ตาม เส้นเมิ่งหุยนั้นมีชาติกำเนิดมาจาก
แคว้นโบราณชิงเสียนที่มีสถานะเป็นหนึ่งในสำนักสองราชันเซียน ทุก
คนย่อมยินดีที่จะคบหากับเขา อีกอย่าง อาจารย์ของเส้นเมิ่งหุยคือ
ระดับบรรพบุรุษที่แข็งแกร่งที่สุดที่ยังคงอยู่ของแคว้นโบราณชิง
เสียน ลือกันว่า เขาผู้นี้คือระดับจักรพรรดิเทพที่ไร้ผู้ต่อกรคนหนึ่ง

ด้วยสถานะเช่นนี้ของเส้นเมิ่งหุย ใครเล่าจะไม่ต้องการ
คบหากับเขา? ยิ่งไปกว่านั้น สำนักกายวิเศษเทวะของเป่าจู้เหริน
หวางนับว่าห่างชั้นกับแคว้นโบราณชิงเสียนอยู่แล้ว ในอนาคต เขา
ยังต้องพึ่งพาอาศัยแคว้นโบราณชิงเสียนอีกมาก

ก่อนหน้านั้น เป่าจู้เหรินหวงรู้สึกไม่สบายอารมณ์อย่างยิ่ง ที่มีคนเอ่ยถึงคนโหดอันดับหนึ่ง กระทั่งเรียกได้ว่าอัดอั้นตันอูรามมาเต็มอัตราศึก ดังนั้น เวลานี้เห็นเส้นเม็งหุยที่วิ่งหนีกระเซอะกระเซิง มาถึงตรงนี้ พลันดวงตาทั้งสองพองโต เหี่ยวที่จะให้เขาได้ระบาย ความอัดอั้นมาแล้ว เขาจะได้ถือโอกาสซุ่มมือสักหน่อย

“เป็นใครกันที่ทำร้ายพีเม็งหุย?” ดวงตาทั้งสองของเป่าจู้เหรินหวงพองโต ท่าทีที่ข่มขวัญผู้คน กล่าวเสียงห่มต่ำว่า “พีเม็งหุยโปรดวางใจ ไม่ว่าจะ เป็นใครที่ทำร้ายพีเม็งหุย พวกข้าก็จะหวัง คืบความยุติธรรมให้กับพีเม็งหุยเอง”

กล่าวสำหรับเป่าจู้เหรินหวงแล้ว ไม่ว่าจะ เป็นใครที่เป็น คนทำร้ายเส้นเม็งหุยล้วนไม่มีความสำคัญ เขากำลังคั้นมือ และ ต้องการนำยอดฝีมือมาขัดเกลาร่างตนเองพอดี อาศัยเลือดสดๆ ของ คนอื่นมากระตุ้นปณิธานการต่อสู้ของตน ที่เขาต้องการคือ ความรู้สึกเช่นนี้ กล่าวสำหรับเขาแล้ว หากศัตรูยังมีความแข็งแกร่ง มากเท่าไร ก็จะตื่นเต้นเร้าใจมากขึ้นเท่านั้น

“ข้าเอง.....” ในเวลานี้อเอง เสียงที่แสดงถึงความ เหนื่อยหน่ายเสียงหนึ่งดังขึ้น พร้อมกับเกี่ยวที่ถูกลามมาได้ปรากฏ แก่สายตาของทุกคน

พวกของเหมยซู่เหยาพลันหามเกี่ยวมาถึงบริเวณเชิงเขา หลี่ชียเอ่ที่นั่งอยู่บนกั้ว หมางเมินเก้าชั้นฟ้า ก้มมองดูสรรพชีวิต นาทีนี้เขาก็คือสุดยอดจอมมารผู้หนึ่ง!

“คนโหดอันดับหนึ่ง.....” มีคนร้องเสียงแหลมออกมาเมื่อเห็นหลี่ชียเอ่มาถึง เรื่องที่หลี่ชียเอ่แปลงเป็นจอมมารหาใช่เรื่องที่เป็นความลับแต่อย่างใด

“เป็นคนโหดอันดับหนึ่งจริงหรือเนี่ย?” บางคนล้องมองดูอย่างละเอียด แต่มองไม่ออกว่าจอมมารที่อยู่ตรงหน้ามันไปเกี่ยวข้องอะไรกับหลี่ชียเอ่ เนื่องจากจอมมารที่อยู่ตรงหน้ามีกลิ่นอายมารที่รุนแรง เกรียงไกรทั่วหล้า

แต่ทว่า ยอดฝีมือที่แท้จริงรู้ดีว่า หลี่ชียเอ่ที่อยู่ตรงหน้าก็เหมือนดังเช่นพุทธรักษาชั่วร้ายในครานั้น หนึ่งจิตนึกคิดเป็นพระ หนึ่งจิตนึกคิดเป็นมาร

ครั้นมองเห็นพวกเหมยซู่เหยาสี่สาวหามเกี่ยวให้กับหลี่ชียเอ่ ไม่รู้ว่าได้สร้างความอิจฉาริษยาแก่ผู้คนจำนวนเท่าไร แม้แต่จี

คงหุ้ตึ้ยั้งค้งมึ้ดวงตาทั้งสอ้งที่้ดูลึ้กลั้ยั้งนั้ก ไม้้มี้ค้ไ้รรู้้ว้าอ้ารมณั้
ของเข้าเป็น้เช้ณใ้ดใ้เวลาเนี้้

เค้ยมึ้ขั้วเล้าลึ้อกั้นว้า จึ้ค้งหุ้ตึ้เค้ยตามลึ้บเหมยชู้เหย้า
แต่ทว้า ถุกนางปฎึ้เสธ

ขณะเดี้ยวักั้น ยั้งมี้ขั้วลึ้อว้า เข้าท้าค้งได้้เค้ยไป้สู้ขอ
นางต่อ้สำนักฉางเหอ แต่ทว้า สำนักฉางเหอไม้้เห็นด้วย

จึ้ค้งหุ้ตึ้เองไม้้ยอมเอ้ยปากถึ้งเร้ืองราวเร้ืองเนี้้ แต่ทว้า ผู้้
ที่้รับรู้้ถึ้งเบ้ืองหลั้งของเร้ืองเนี้้รู้้ว้า เป็น้คว้ามจรั้งที่้จึ้ค้งหุ้ตึ้มี้คว้าม
สนใจใ้ในตัวองเหมยชู้เหย้า

ไม้้ว้าจะเป้็นจ้านช้อที่้ไม้้รู้้สึ้กหวั้นไหว หรือว้าหลินเทีย่น
ต้้ที่้มี้บุคคึ้กสบายๆ เมื่อได้้เห็นหลึ้ชึ้เยที่้นั่งอยู่บนเกี้ยวหามแล้ว ต้าง
มี้ท้าที่้ที่้จรั้งจั้งหนั้กเน้้นชึ้้นมา

ยั้งไม้้ต้้องเอ้ยถึ้งสอ้งดรุ้ณึ้ดาบกระบึ้ เจพะอะเหมยชู้เหย้า
เองเก้รงว้าน่าจะเช้็งแ้กร้งกว้าพวกต่น แม้แต่ไป้เจ้ียนเจ้ินกั้เค้ยมึ้
ก้าลั้งที่้พอๆ กั้บพวกต่น เวลาเนี้้ ทั้งเหมยชู้เหย้าและไป้เจ้ียนเจ้ินต้าง
ยึ้นดี้หามเกี้ยวใ้ห้กั้บหลึ้ชึ้เย สึ้งเนี้้ยอมมี้คว้ามหม้ามที่้ไม้้ธรรมด้า

ทั้งหลินเทียนตี้และจ้านซือต่างเคยพ่ายแพ้ต่อหลี่ซีเย
มาแล้ว แต่ ในขณะนี้เมื่อได้เห็นหลี่ซีเยอีกครั้งหนึ่ง ทำให้หัวใจของ
พวกเขาต้องหล่นต๋บลงไป พวกเขาเรียนรู้ได้อีกครั้งหนึ่งว่าตนเองนั้น
ยังคงประเมินค่าของหลี่ซีเยต่ำเกินไป

Novel-Lucky

ตอนที่ 1075 ดาบปะทะเดือดกายเซียน

<https://novel-lucky.com>

ในเวลา นี้ อาจกล่าวได้ว่า เป่าจู้เหรินหวงจ้องมองหลี่ชีย่ ด้วยสีหน้าที่เย็นชา กระทั่งเรียกได้ว่าปั่นยากสุดๆ กล่าวสำหรับเขาแล้ว นับว่าโลกมันแคบเหลือเกิน

ก่อนหน้านี้ เป่าจู้เหรินหวงยังพูดอย่างเต็มปากเต็มคำ แต่ทว่า เมื่อพบกับหลี่ชีย่จริงๆ ในใจของเขากลับรู้สึกหนักอึ้งขึ้นมา นาที่นี้ เขาเองก็รู้สึกหวั่นไหวอยู่บ้างเหมือนกัน

แม้ว่าเขาจะมีวิธีที่จะต่อกรกับหลี่ชีย่แล้วก็ตาม แต่ทว่า เขาเองก็ไม่ได้มั่นใจเต็มเปี่ยม

ใช้ว่ามีเพียงเป่าจู้เหรินหวงที่ไม่มั่นใจ แม้แต่ลี้คงหวู่ตี หลินเทียนตี้ จ้านซือ พวกเขาต่างก็ปราศจากความมั่นใจที่เด็ดขาดเบ็ดเสร็จเช่นกัน

กล่าวสำหรับพวกเขาแล้ว ตั้งแต่ต้นจนจบ พวกเขายังไม่เคยได้เห็นกำลังที่แท้จริงของหลี่ชีย่สักครั้ง ทุกคนไม่รู้ว่าหลี่ชีย่

เยออยู่ในชั้นไหน และทุกคนไม่รู้เลยว่าหลี่ซียเอ่ได้ฝึกเคล็ดวิชาเช่นใด
มา

เมื่อเป็นดังนี้ ทำให้พวกจิ้งหวู่ตี้ไม่มีมาตรการที่จะ
รับมือได้ พวกเขาไม่รู้ถึงช่องทางของหลี่ซียเอ่ ไม่รู้ว่าจุดอ่อนของหลี่
ซียเอ่อยู่ตรงไหน

หลี่ซียเอ่นั่งมองดูทุกคนอยู่บนเก้าอี้วแวนหนึ่ง กล่าวอย่าง
ช้าๆ ว่า “ดีมาก วันนี้ นับเป็นวันที่ทุกคนมาอยู่กันพร้อมหน้า
นับว่าเป็นโอกาสที่ไม่เลวเลยทีเดียว”

ในเวลานี้ ทุกคนในที่นั้นต่างกลั่นลมหายใจเอาไว้ และ
ส่วนมากเลือกที่จะถอยฉากออกไปอย่างเงียบๆ ทุกคนต่างรู้ว่าการ
มาของคนโหดอันดับหนึ่งต้องมีรายการเช่นฆ่าเกิดขึ้นแน่นอน ไม่มี
ใครต้องการพลอยฟ้าพลอยฝนไปด้วย

พวกของจิ้งหวู่ตี้ไม่ยอมไปจาก ยังคงยืนนิ่งอยู่ตรงนั้น
เพราะหากพวกเขาพานพบกับหลี่ซียเอ่แล้วไปจากทันที ย่อมจะเป็น
ที่หัวเราะเยาะของบุคคลอื่น คนอื่นก็จะเข้าใจว่าพวกเขาเกรงกลัว
ต่อหลี่ซียเอ่ เมื่อเป็นเช่นนี้ วันหน้าจะเอาอะไรมาแย่งชิงชะตาฟ้ากับห
ลี่ซียเอ่ได้อีก

“ได้ยืนยันว่ามีคนต้องการออกหน้าแทนแคว้นโบราณชิงเสียน” หลี่ชียะยิ้มแต่มองดูพวกของเป่าจู้เหรินหวาง

จ้านซือกับหลินเทียนตี้ทั้งสองคนไม่มีปัญหา แต่ เป่าจู้เหรินหวางขึ้นขี่หลังเสือเสียแล้ว เพราะได้ลั่นวาจาออกไป ซึ่งเสมือนตั้งน้ำที่ถูกลูกศรออกไป หากเวลานี้เขายอมแพ้ ก็จะกระทบต่อชื่อเสียงของเขาอย่างแรง

“พี่หลี่ เป็นศัตรูมันง่าย สลายยาก” เวลานี้ จีฉงหวูตี้มาในบทบาทของผู้ไกลเกลี่ย กล่าวว่า “พี่เมิ่งหุยกทำอะไรผิดพลาดไป ก็ยอมรับผิดและขออภัยต่อพี่หลี่เสีย ทุกคนต่างถอยหนึ่งก้าว เป็นการดีต่อทุกฝ่าย ไม่ทราบพี่หลี่เห็นเป็นประการใด?”

“ยอมรับผิดและขออภัย?” หลี่ชียะหัวเราะ “น่าเสียดายถึงขั้นแตกหักไปแล้วยังจะรับผิดอะไรอีก ขออภัยอะไร หากขออภัยใช้ได้ผลจริง บรรดาผู้บำเพ็ญตนยังต้องฆ่าฟันกันอยู่หรือไม่อยู่หรือ?” หลี่ชียะมองดูจีฉงหวูตี้กล่าวเฉยเมยว่า “มอบตัวเสินเมิ่งหุยกออกมา ข้าจะถือเสียว่าข้าไม่เคยได้มาที่นี่มาก่อน ไม่เช่นนั้นล่ะก็ไม่ต้องรอให้ถึงวันช่วงชิงชะตาฟ้าหรอกนะ ข้าจะลงมือกำจัดพวกเจ้าเดี๋ยวนี้!”

คำพูดที่ขมขื่นของหลี่ซื่อเย่พลันทำให้สีหน้าของจี้คงหวูดีเปลี่ยนไป เพราะเท่ากับเป็นการดูถูกกันอย่างโจ่งแจ้ง ยุคปัจจุบันมีใครเล่าที่หาญกล้าดูแคลนเขาได้ถึงเพียงนี้!

“เจ้าคนแซ่หลี่ อยู่นี้น่ากว่าตัวเองไร้ผู้ต่อกร!” ในที่สุด เป่าจู้เหรินหวงไม่อาจสะกดอารมณ์เอาไว้ได้อีกต่อไป กล่าวเสียงนำเกรงขามออกไปว่า “ข้ารู้ว่าเจ้าแข็งแกร่งมาก ดี วันนี้ข้าจะสู้กับเจ้าอีกครั้ง! หากข้าพ่ายแพ้ ย่อมไม่มีอะไรจะพูด.....”

“อาศัยเจ้าน่ะหรือ โยต้องให้คุณชายข้าลงมือ.....” เป่าจู้เหรินหวงกล่าวไม่ทันขาดคำ เสียงที่เยือกเย็นดังขึ้น เงินเป่าเจียวก้าวเดินออกมาและกล่าวตัดบทเป่าจู้เหรินหวง กล่าวนำเกรงขามว่า “ข้าสู้กับเจ้าก็พอแล้ว!”

การที่เงินเป่าเจียวต้องการทำสู้กับเป่าจู้เหรินหวงนั้น ไซ้เป็นเพราะอารมณ์ชั่ววูบ ก่อนหน้านั้น สำนักกายวิเศษทะเลเทียวประกาศไปทั่วว่า นางคือศิษย์ของสำนักกายวิเศษทะเล และยังบอกว่านางเหมาะสมกับเป่าจู้เหรินหวง.....เป็นต้น

เงินเป่าเจียวคิดจะระบายมานานแล้ว วันนี้ได้พบเจอกับ เป่าจู้เหรินหวาง ด้วยนิสัยที่เผ็ดร้อนดังนางมีหรือจะปล่อยโอกาสให้ผ่านไป

หลี่ซีเยที่นั่งอยู่บนเก้าอี้มอญโดยไม่กล่าวสิ่งใดออกมา ปล่อยให้เงินเป่าเจียวทำสุ่กับเป่าจู้เหรินหวางอย่างตามใจ ท่าที่ที่ หลงรักนางได้แสดงออกมาโดยไม่ต้องปิดบังกัน

“ที่ข้าต้องการทำสุ่คือเจ้าคนแซ่หลี่.....” เป่าจู้เหรินหวางกล่าวน่าเกรงขาม

เงินเป่าเจียวกล่าวตัดบท “อาศัยเจ้าคู่ควรหรือ? ลงมือเถอะ!”

สีหน้าของเป่าจู้เหรินหวางแปรเปลี่ยนอย่างมาก ดูไม่จืดเอาเสียเลยเมื่อถูกขู่โดยเงินเป่าเจียว ทำให้ไฟแห่งความโกรธโพล่งขึ้นมาทันที

ในอดีต ตระกูลเงินมีฐานะไม่สูงนักในสำนักกายวิเศษเหวะ ในขณะที่ปัจจุบัน ตัวเขาคือเจ้าสำนักของกายวิเศษเหวะ มา

วันนี้ เงินเป่าเจียวกลับแสดงกิริยาถูถูกเหยียดหยามเขาเช่นนี้ แล้วจะให้เขากลับคืนเงินได้อย่างไร

“ดี ดี ดี ข้าก็อยากจะรู้ว่า หลายปีที่เจ้าไปอยู่กับสำนักโบราณสี่เหยียนมา ได้ฝึกวิชาก้าวหน้าไปถึงไหนกัน” เป่าจู้เหรินหวงหัวเราะเยาะ กำดาบศักดิ์สิทธิ์ในมือ

“เพียงพอที่จะสังหารเจ้า!” ดาบป่าเซียนในมือของเงินเป่าเจียวออกจากฝัก ยังไม่ทันขาดคำ ทั่วดาบพันอากาศไปที่หนึ่ง ยังไม่ทันสุดปลายดาบ แต่ก็ได้ทิ้งร่องรอยของดาบเอาไว้บนท้องฟ้าที่ไม่มีวันสลายไปตลอดกาล

เพลงดาบหนึ่งดาบขวางนที คือเพลงดาบที่หนึ่งในแปด เพลงดาบผงาดฟ้าแปดท่า ยามที่เพลงดาบผงาดฟ้าแปดท่าผสมกับดาบป่าเซียน พลังอำนาจของมันจะเพิ่มขึ้นหลายสิบเท่า

หนึ่งดาบที่สำแดงออกไป ไม่ได้สะบัดแม่น้ำ แต่เป็นการสะบัดทางช้างเผือก ภายใต้อันหนึ่งดาบ ไม่ว่าจะเป็นเทพหรือมารก็ไร้ที่ๆ จะหลบซ่อนตัว

เป่าजूहरुนहरुงทกใจ ร่องคำรามเสียงดัง ดาบศักดิ์สิทธิ์
ได้พวยพุ่งประกายหลากสีที่ไร้ขีดจำกัด พลันลงมือก็คล้ายดังมีดวง
อาทิตย์ที่โผล่ขึ้นมาพร้อมๆ กันนับสิบล้านดวง ร้อนระอุจนสามารถ
เผาผลาญสิ่งทุกอย่างทุกอย่างได้

ในขณะที่ ดาบยาวที่อยู่ในมือของเป่าजूहरुนहरुงกลับ
กลายเป็นเหมือนดังดาบแห่งเทพอัคคี เผาผลาญทุกอย่าง ภายใต้หนึ่ง
ดาบสามารถทำให้สรรพชีวิตใหม่เป็นจุล

“ดาบเทพผลาญ” หลี่ชีย่่มองดูทีหนึ่ง กล่าวเฉยเมยว่า
“สำนักกายวิเศษทะเลาะไม่ได้มีเพลงดาบเช่นนี้”

“ตั้ง.....” แม้ว่าดาบนี้ของเป่าजूहरुนहरुงจะไม่เลว
เลยทีเดียว แต่ทว่า เมื่อเทียบกับเงินเป่าเจียวแล้วยังห่างชั้นอยู่อีก
มาก ในด้านวิชาเพลงดาบเป่าजूहरुนहरुงหาใช่คู่ต่อสู้ของเงินเป่า
เจียวอยู่แล้ว มิฉะนั้นแล้ว หลี่ชีย่คงไม่เลือกนางมาเป็นองค์รัช
แล้ว

หนึ่งดาบที่ฟาดฟันไป ปราบกฏดวงอาทิตย์ทยอยกันแตก
ละเอียดยไป ภายใต้เสียงคำรามของดาบ ดาบศักดิ์สิทธิ์ในมือของ
เป่าजूहरुนहरुงถูกฟันจนหักสองท่อน แม้ว่าดาบเล่มนี้ของเขาจะมี

ประวัติความเป็นมาที่ไม่ธรรมดา แต่ ไม่อาจเทียบได้กับดาบป่า
เขียนที่อยู่ในมือของเงินเป่าเจียว

“ตุ้ม.....ตุ้ม.....ตุ้ม.....” จังหวะที่ดาบถูกฟันจนหัก
เป่าจู้เหรินหวางพลันถอยหลังไป เวลานี้ เขาได้เสกเอาของวิเศษแต่
ละชั้นออกมา มีเจดีย์วิเศษ ตราประทับสวรรค์ เชือกเขียน ภูผาศิลา
..... ภายใต้การควบคุมโดยพลังลมปราณที่แข็งแกร่งมากของเป่า
จู้เหรินหวาง เข้าโจมตีต่อเงินเป่าเจียวอย่างรุนแรง

มีเพียงเป่าจู้เหรินหวางที่เปี่ยมด้วยพลังลมปราณที่
แข็งแกร่งเท่านั้น จึงสามารถควบคุมของวิเศษมากมายเข้าโจมตี
เงินเป่าเจียวอย่างรุนแรงพร้อมกันในคราวเดียวกันเช่นนี้ได้

แม้ว่าจะต้องเผชิญหน้ากับของวิเศษจำนวนมากที่พุ่ง
เข้ามาโจมตีอย่างรุนแรง แต่เงินเป่าเจียวก็ไม่ได้หลบเลี่ยงแต่
อย่างไร ดาบป่าเขียนที่ฟาดขวางออกไป ภายใต้หนึ่งดาบเปรียบ
ประดุจสายน้ำปลั่งพล่านไม่ขาดสาย มีความรุนแรงดุต้น เหมือนน้ำ
เชี่ยวกรากที่ทะลักเขื่อนมา

ดาบสองขั้วธรรมา คือเพลงดาบเพลงที่สองของเพลงดาบ
ผงาดฟ้าแปดท่า ภายใต้หนึ่งดาบทำให้ของวิเศษทั้งหมดของเป่าจู้

เหรินหวงที่พุ่งเข้ามาหาถูกผนึกปิดเอาไว้ จากนั้น ได้ยินเสียง “ปัง ปัง” ของวิเศษแต่ละชั้นถูกฟันจนหักภายใต้หนึ่งดาบ

การที่เงินเป่าเจียวมีท่าทีที่ฮึกเหิมและพาลยิ่งเช่นนี้ ทำให้ผู้คนรู้สึกใจหายใจคล้ำ เวลานี้ผู้คนถึงกับลืมนำพานางเป็น อีสตรีคนหนึ่ง เป็นผู้หญิงที่สวยงามเยิ้มมากเสน่ห์คนหนึ่ง

“ตั้ง.....” จังหวะที่เงินเป่าเจียวกำลังฟันบรรดาของ วิเศษขนาดสะบัดอยู่นั้น เป่าจู้เหรินหวงได้บุกจู่โจมเข้ามาถึง เขา เหวี่ยงแขนสองข้างของเขาเหมือนดั่งกระบอง ทบลงไปอย่างสุดแรง

ในขณะนี้ ทิวหิ้งราของเป่าจู้เหรินหวงปรากฏแสงสว่าง ออกมา กายของเขามีความเจิดจรัสยิ่งนัก คล้ายดั่งเป็นสิ่ง ศักดิ์สิทธิ์องค์หนึ่งที่สยบเหล่าจอมมารที่อยู่ในขุมนรกอเวจี ทำให้ ผู้คนต้องรู้สึกหวั่นเกรง นาที่นี้เอง เป่าจู้เหรินหวงได้ปะทะพลังกายเท วะสยบอเวจีขึ้น อาศัยแขนทั้งสองข้างเป็นอาวุธ ทบลงบนตัวดาบ ของเงินเป่าเจียวอย่างแรง

“ปัง.....” เสียงดังสนั่นหวั่นไหว กายเทวะสยบอเวจีที่ ไร้อึดจำกัดในด้านน้ำหนัก ท่อนแขนทั้งสองที่ทาบลงบนตัวดาบป่า เขียนแม้ว่าไม่สามารถทำให้ดาบหักได้ แต่เงินเป่าเจียวก็ต้องปลิว

ไปตามแรง ครั้นเท้าทั้งสองข้างของนางลงแตะพื้นนั้น "ตึง" เท้าทั้งสองที่เหยียบลงบนพื้นอย่างแรง ได้ทำให้พื้นดินต้องแยกแตกเป็นรอยร้าวที่แตกกระแหง

"กายเซียนแล้วไง....." เงินเป่าเจียวที่เต็มเปี่ยมไปด้วยพลังความพาล ร้องตวาดออกมา และกระโดดเห็นฟ้าอยู่เหนือเก้าชั้นฟ้า "ตึง" ดาบในมือถูกฟันลงไป

ภายใต้หนึ่งดาบ พื้นดินถูกฟันจนแยกออก ท้องฟ้าถูกผ่ากลาง ดาบนี้เพียงพอที่จะฟันดวงสุริยันบนอวกาศให้ร่วงหล่นลงมา พลังของดาบนี้มีน้ำหนักถึงหนึ่งหมื่นห้าพันล้านตัน

ดาบสามไร่ห้วง เป็นการสื่อความหมาย โกรธแค้นที่พื้นดินไร่ห้วงที่จะจับยึด (จะได้ห้วยกขึ้นมาได้ แสดงถึงทรงพลังมาก)! เพลงดาบเพลงที่สามของเพลงดาบผงาดฟ้าแปดท่า เป็นกระบวนท่าที่แข็งแกร่งและทรงพลังยิ่ง ภายใต้ดาบป่าเซียนสามารถฟันทุกสิ่งให้ขาดได้!

เป่าจู้เหรินหวงพลันโกรธ และคำรามออกมา ร่างของเขาสั่นเต็มทีหนึ่ง ร่างกายที่มีน้ำหนักไร่ขีดจำกัดปรากฏแนว

ป้องกันเป็นชั้นๆ ขึ้นมา ขณะเดียวกัน บริเวณหน้าอกปรากฏคัน
ฉ่องศักดิ์สิทธิ์ขึ้นมาปกป้องกายของเขาเอาไว้อีกชั้นหนึ่ง

“ตั้ง.....” เสียงดั่งสนั่นก้องฟ้าดิน หนึ่งดาบที่ฟาดพิน
ลงไป แนวป้องกันแต่ละชั้นก็เปรียบดั่งเป็นเต้าหู้ที่ถูกผ่าออก
ท้ายสุด กระทั่งคันฉ่องบานนั้นที่ปกป้องกายของเป่าจู้เหรินหวงก็ยัง
ต้องแหลกละเอียดไปโดยพลัน

ดาบนี้มีความรุนแรงมากเหลือเกิน แม้ว่าร่างกายของ
เป่าจู้เหรินหวงจะเป็นกายเทวะสยบอเวจีที่มีน้ำหนักไร้ขีดจำกัด แต่
ยังคงถูกพลังของดาบที่พินลงไปจนต้องปลิวออกไป “โครม” ร่าง
ของเขาพุ่งเข้าชนกับพื้นจนกลายเป็นหลุมขนาดใหญ่ เลือดสดๆ
แตกกระจาย

พลังของดาบกระบวนทำนี้รุนแรงเกินคาด ต่อให้เป็น
กายเทวะสยบอเวจียังคงตัวลอยออกไป ถ้าหากเป่าจู้เหรินหวง
ปราศจากคันฉ่องศักดิ์สิทธิ์คุ้มกาย ต่อให้เขามีกายเนื้อที่แข็งแกร่ง
เพียงใด ก็ต้องถูกพินจนขาดเช่นกัน

“ดาบป่าเซียน เพลงดาบผงาดฟ้าแปดท่า” หลี่ชีย่พยับ
หน้า กล่าวว่ “นี่คือสุดยอดเคล็ดวิชา กับสุดยอดดาบ การที่

สามารถสำแดงพลังออกมาได้เช่นนี้ นับว่าไม่ทำให้พวกมันต้องอับอาย”

ดาบฟ้าเซียน คือสุดยอดอาวุธของราชาราชสีห์ฟ้าเซียน ขณะที่เพลงดาบผงาดฟ้าแปดท่าเป็นสุดยอดเคล็ดวิชาของบรรพบุรุษหู่ ผู้คนในยุคหลังเข้าใจว่าเพลงดาบผงาดฟ้าแปดท่าคิดค้นขึ้นโดยบรรพบุรุษหู่ ซึ่งความจริงแล้วหาเป็นเช่นนั้นไม่

ทั้งดาบฟ้าเซียนและเพลงดาบผงาดฟ้าแปดท่าล้วนกำเนิดมาจากแหล่งเดียวกัน พวกมันมีประวัติความเป็นมาที่สะท้อนฟ้ายิ่งนัก กระทั่งราชาราชสีห์ฟ้าเซียนและบรรพบุรุษหู่ก็ไม่รู้ถึงประวัติความเป็นมาที่แท้จริงของพวกมัน

ภาพนี้ได้ทำให้สีหน้าของทุกคนแปรเปลี่ยนอย่างมาก เงินเป่าเจียวที่สำเร็จกายเซียนชั้นกลาง ซึ่งเป็นเรื่องที่ผู้คนจำนวนมากได้รับรู้ แต่ทว่า มาวันนี้เงินเป่าเจียวกลับไม่ได้อาศัยกายเซียนก็สามารถฟาดฟันจนเป่าจู้เหรินหวงตัวลอยออกไป มันออกจะน่ากลัวเกินไปแล้วกระมัง

แน่นอน ไม่มีใครรู้ว่าเงินเป่าเจียวนั้นได้ฝึกเคล็ดวิชาเพลงดาบผงาดฟ้าจนสำเร็จแล้ว ทั้งยังได้เข้าถึงพลังแก่นแท้ของ

เพลงดาบผงาดฟ้าอีกด้วย ต่อให้ไม่ใช่กายน้ำพุเซียนก็ทรงพลังได้
เช่นกัน

“ดีมาก แข็งแกร่งเหลือเกิน!” เป่าจู้เหรินหวังเข้าใจว่า
ตัวเองสามารถอาศัยกายเซียนเข้าประลองกับเงินเป่าเจียว แต่แล้ว
ยังไม่ทันได้ปะทะกับกายเซียนก็เสียเปรียบคู่ต่อสู้เสียแล้ว พลันทำ
ให้เขาต้องโกรธอย่างมากทีเดียว

Novel-Lucky

ตอนที่ 1076 ความยอดเยี่ยมของเงินเป่าเจียว

<https://novel-lucky.com>

ครั้งนี้เห็นเป่าจู้เหรินหวงที่มีอาการโกรธรุนแรง ผู้ที่ดูชมก็ต้องนั่งเสียบ เนื่องจากทุกคนต่างรู้ว่า ขณะนี้เป่าจู้เหรินหวงได้ทำการฝึกฝนอย่างหนักที่อาณาจักรราชัน ทุกคนเข้าใจว่าเขาคงได้ทำสู้กับหลี่ซีเย อย่างไรก็ตาม เขาไม่สามารถเอาชนะกระทั่งเงินเป่าเจียวที่เป็นองค์รักษ์ข้างกายของหลี่ซีเยได้ แล้วจะไปทำสู้กับหลี่ซีเยได้อย่างไร

จะโทษเป่าจู้เหรินหวงที่โกรธก็ไม่ถูก เพราะว่าศัตรูในใจของเขาคือหลี่ซีเย แต่ทว่า เวลาที่เขาเอาชนะกระทั่งเงินเป่าเจียวยังไม่ได้ แล้วจะไม่ให้เขาต้องโกรธจนแทบคลั่งได้อย่างไร?

แม้แต่ดาวรุ่งอย่างฉิ่งหวู่ตี้ จ้านซือยังรู้สึกสะท้านภายในใจ ที่ทำให้พวกเขาต้องตกใจยิ่งกว่าก็คือ ตั้งแต่ต้นจนกระทั่งเวลานี้ เงินเป่าเจียวยังคงไม่ได้สำแดงกายเซียนของนางออกมาเลย

เคยมีคำเล่าลือกันมาเป็นเวลานานแล้ว สองดรุณีดาบกระบี่คือผู้ที่สำเร็จกายเซียนระดับกลาง และมีผู้ที่ได้เคยเห็นกายเซียนของสองดรุณีดาบกระบี่มาแล้ว แต่ วันนี้เงินเป่าเจียวยังไม่ได้

สำแดงกายเขียนออกมา ก็สามารถทำให้เป่าจู้เหรินหวงรับไม่ไหว เสียแล้ว ถ้าหากว่านางปะทุกายเขียนออกมาล่ะก็ คงน่ากลัวมากไป กว่านี้เสียอีก

“แกร่งค์.....แกร่งค์.....แกร่งค์.....” เวลานี้ ปรากฏเสียงของโลหะดังขึ้นมา ลือเกราะอย่างหนาและน้ำหนักมากตัวหนึ่งถูกสวมอยู่บนตัวของเป่าจู้เหรินหวง

ในเวลานี้ ตัวของเป่าจู้เหรินหวงถูกปิดทับด้วยลือเกราะที่หนามาก อีกทั้งลือเกราะตัวนี้เปล่งประกายสีทองออกมา คล้ายดังทำขึ้นมาจากทองของเขียนอย่างนั้น ทำให้กายของเขาดูมีความอหังการและศักดิ์สิทธิ์มากยิ่งขึ้น โดยเฉพาะยามที่กายเหวะสยบอเวจีปะทุขึ้นมา นั้น เหมือนว่าเป่าจู้เหรินหวงในเวลานี้ก็คือนเหล็กที่สามารถทำลายทุกสิ่งทุกอย่างได้อย่างนั้น

“สุดยอดลือเกราะจริง ๆ ” แม้แต่หลี่ชียเอที่นั่งอยู่บนเกี้ยว ยังต้องกล่าวชื่นชมออกมา เมื่อได้เห็นลือเกราะที่เป่าจู้เหรินหวงสวมอยู่ กล่าวว่ “ในยุคปัจจุบัน ผู้ที่สามารถสร้างลือเกราะที่กระชับตัวให้กับกายเหวะสยบอเวจีได้นั้น นับว่ามีอยู่ไม่กี่คนเท่านั้น”

แม้แต่พวกจิ้งหตุ้ จ้านซือต่างเฟงสายตาไปข้างหน้า เมื่อเห็นเสือเกราะที่สวมอยู่บนตัวของเป่าจู้เหรินหวง พวกเขาต่างเป็นผู้ที่รู้ว่าสิ่งไหนมีคุณสมบัติดีหรือไม่ดีเช่นใด แค่มองเห็นแวบเดียวก็รู้ได้ทันทีว่า เสือเกราะตัวนี้ต้องสร้างขึ้นมาจากโลหะพิเศษแน่นอน อย่าว่าแต่อาวุธทั่วไปเลย ต่อให้เป็นอาวุธจักรพรรดิเทพก็ทำลายเสือเกราะตัวนี้ไม่ได้ หรือกระทั่งอาวุธราชันเซียนก็ไม่สามารถทำลายเสือเกราะนี้ได้ในครั้งคราเดียว

ด้วยเสือเกราะเช่นนี้เข้าคู่กับกายเทวะสยบอเวจีของเป่าจู้เหรินหวงแล้ว ย่อมต้องเพิ่มพลังต่อสู้ของเป่าจู้เหรินหวงขึ้นไปอีกหลายเท่าตัวแน่นอน

“รับการโจมตีของข้า.....” เป่าจู้เหรินหวงรู้สึกโกรธขึ้นมาแล้ว กระโดดลอยตัวขึ้นสูง เร่งความเร็วของตนจนถึงขีดสุด พุ่งตัวลงมาจากบนท้องฟ้า เสมือนดั่งดาวตกที่มีความเร็วสูงมาก

แม้ว่าเรื่องความเร็วเป็นจุดอ่อนของกายเทวะสยบอเวจินั้นเป็นเพียงคำกล่าวสำหรับหลี่ชีย่หรือจิ้งหตุ้ที่เป็นระดับสุดยอดดาวรุ่งเท่านั้น แต่กับยอดฝีมือทั่วไปแล้ว นับว่าเป่าจู้เหรินหวงยังมีความเร็วที่สูงมาก เพราะยอดฝีมืออื่นๆ ไม่สามารถตามได้ทันกับความเร็วเช่นนี้ของเป่าจู้เหรินหวงได้อยู่แล้ว

“ตุ้ม.....ตุ้ม.....ตุ้ม.....” ยามเมื่อเป่าจู้เหรินหวงฟ่ง ตัวลงมาจากบนท้องฟ้าตั้งดาวตกนั้น ได้ทำให้ฟ้าดินถึงกับ สั่นสะเทือนหวั่นไหวขึ้นมา เสียงดังตุ้มตามดังไม่ขาดสาย หากเขา ฟุ้งชนพื้นดินละก็ จะต้องสร้างภัยพิบัติขึ้นอย่างร้ายแรงแน่นอน

บรรดาผู้คนที่ดูชมการต่อสู้คราวนี้ทยอยกันถอยออก ห่างให้ไกลจากสมรภูมิการสู้รบนี้ ต่างมีสีหน้าที่แปรเปลี่ยนไปเมื่อ ได้เห็นภาพนี้

กายเหวอะสยบอเวจีคือวิชาที่มีน้ำหนักไร้ขีดจำกัด เมื่อ บรรลุถึงขั้นระดับกลาง น้ำหนักของมันจะบรรลุถึงขั้นไม่สามารถ ประเมินได้ ด้วยน้ำหนักเช่นนี้บวกกับความเร็วที่เหมือนดังดาวตก ย่อมสามารถจินตนาการเห็นภาพพลังฟุ้งชนนี้ได้

เงินเป่าเจียวกลับไม่หลบหลีกเมื่อต้องเผชิญกับการ โจมตีที่รุนแรงเช่นนี้ ร้องเสียงดังออกมา “ตึง” ดาบป้าเซียนเจิดจรัส ท่วงท่าการออกดาบที่ไร้ผู้ต่อกร ความอหังการที่รุนแรง ทันใดนั้น เงินเป่าเจียวพกพาความอหังการที่เดินหน้าเต็มสูบด้วยความมุ่งมั่น แม้ตัวตายก็ไม่มี การถอยหลังกลับ เหมือนเป็นลอมนางผู้พิชิตคน หนึ่งที่พร้อมบดขยี้ทุกสิ่งด้วยความอหังการ

ดาบสีจ่อมอหังการ เพลงดาบที่สี่ของแปดเพลงดาบ
ผงาดฟ้า   หนึ่งดาบที่สำแดงออกมาเหมือนดั่งจ่อมอหังการ
ที่มาจุติบนโลก สามารถถอนภูผาบรรพต ทำลายห้องฟ้าแหลัก
ละเอียด ผืนปฐพีถูกพลิกกลับ ยากที่จะบรรยายถึงความอหังการ
ของเพลงดาบเพลงนี้ได้ ภายใต้เพลงดาบนี้ ไม่มีสิ่งใดที่สามารถ
ครองความอหังการได้อีกต่อไป

“ตูม.....” จากการปะทะซึ่งหน้ากับกายทवेशยบ
อเวจีของเป่าจู้เหรินหวง ยามที่ดาบนี้ฟาดฟันลงบนตัวเสื้อเกราะ
ของเป่าจู้เหรินหวง   นั้น เห็นสะเก็ดไฟที่กระจายออกมา เหมือน
ดั่งภูเขาไฟที่ระเบิดปะทุลาวาออกมาอย่างนั้น ส่องแสงสว่างไสวไป
ทั่วฟ้าดิน แลดูอลังการยิ่งนัก

ทว่า ต้องนับว่าดาบป่าเซียนนั้นมีความคมที่ยอดเยี่ยมมาก
ถึงกับฝากรอยดาบที่ลึกมากเอาไว้บนเสื้อเกราะของเป่าจู้เหรินหวง

แม้เพลงดาบที่สูดอหังการของเงินเป่าเจียวก็ไม่อาจ
ต้านทานกับกายทवेशยบอเวจีของเป่าจู้เหรินหวงได้ ก่อนที่ดาบป่า
เซียนของนางจะสัมผัสกับหน้าอกของเป่าจู้เหรินหวงนั้น ประกาย
ดาบได้ถูกทำลายจนหมด

“ปัง.....” ภายใต้อพลังการสยบของกายเทวะสยบอเวจี ร่างของเงินเป่าเจียวล่องหล่นลงมาจากฟากฟ้า ขณะที่พลังจาก กายเทวะสยบอเวจีของเป่าจู้เหรินหวางยังคงสยบดาบป้าเซียนเอาไว้ เงินเป่าเจียวไม่ยอมจำนน ยังคงต้านกับกายเทวะสยบอเวจีอย่าง เต็มที่

“ปัง.....ปัง.....ปัง.....” ภายใต้อการสยบจากกายเทวะสยบอเวจี เงินเป่าเจียวถูกกดตันจนต้องถอยหลังไปอย่างรวดเร็ว ถึงกับชนภูเขาจนทะลุไปหลายลูกติดต่อกัน

“ตึง.....” ในที่สุด พลังมปราณของเงินเป่าเจียวที่ รุนแรงได้ถูกปล่อยออกมา ก้าวเท้าเหยียบลงกับพื้นอย่างแรง สกัด พลังกระแทกเข้ามาอย่างรุนแรงของกายเทวะสยบอเวจีเอาไว้อย่าง เต็มกลืน ขณะที่ดาบป้าเซียนของนางยังคงล่ออยู่บนอกของเป่าจู้เห รินหวาง

“เปิด.....” เวลา นี้ เงินเป่าเจียวร้องคำรามเสียงดัง ทันใดนั้น บริเวณหน้าอกของนางเปล่งประกายเจิดจ้า กายและจิต ปราณ ในเสี้ยววินาทีนี้เอง กายน้ำพุเซียนได้ปะทุขึ้นมาแล้ว

ทันใดนั้น พลังมปรากฏของเงินเป่าเลียวพลันเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว พลังสัจธรรมทั้งหมดของโลกธาตุน้อยแห่งราชันมาร พลังแก่นฟ้าดินเหมือนดังถูกนางดึงเอาไป พริบตาเดียวกันนี้ เงินเป่าเลียวกลับกลายเป็นศูนย์กลางของพายุร้ายอย่างนั้น

นาทีนี้ พลังที่ไร้ขีดจำกัดได้ไหลทะลักเข้าไปยังศูนย์กลางพายุร้ายแห่งนี้ เงินเป่าเลียวก็เป็นเหมือนดังเทพธิดาแห่งพายุร้ายนี้ ลำพังแค่พลังของพายุร้ายที่น่ากลัวนี้ ก็เพียงพอที่จะฉีกฟ้าดินให้ละลายได้!

"ตั้ง....." วินาทีนี้เอง พายุร้ายได้ก่อตัวเป็นรูปเป็นร่างขึ้นที่ด้านหลังของเงินเป่าเลียว ทำให้นางปะทะพลังที่ไร้เทียมทานออกมา ขณะที่พายุร้ายเสมือนดังเป็นพายุหมุนที่คอยขับเคลื่อนตัวของเงินเป่าเลียว

"ปัง....." นาทีนี้ เงินเป่าเลียวได้เปลี่ยนจากรับเป็นรุก ภายใต้อำนาจน้ำพุเซียนทำให้พลังขีดความสามารถในการต่อสู้ของนางเพิ่มขึ้นอย่างไม่จำกัด ดาบป่าเซียนพลิกกลับเป็นสยบต่อกาย เหวะสยบอเวจีของเป่าจู้เหรินหวาง กดดันให้เป่าจู้เหรินหวางต้องถอยร่นไปเรื่อยๆ ท่ามกลางเสียงดัง "โครม โครม โครม" พลันจนกระทั่งกระแทกภูเขาคอนทะเลลุดติดต่อกันหลายลูก

“ตั้ง.....” เสียงดาบที่กระทบกับบางสิ่ง ได้ยินเสียงแตกหัก
ดังขึ้น ในที่สุดดาบป่าเขียนก็สามารถทำลายชุดเสื้อเกราะที่สวมอยู่
บนตัวของเป่าจู้เหรินหวงจนได้ เสียง “ปู้” คมดาบได้แทงทะลุ
ร่างกายของเป่าจู้เหรินหวง

เลือดสดๆ ไหลนองจนเสื้อเกราะกลายเป็นสีแดง เป่าจู้
เหรินหวงถอยหลังตั้งตั้งติดต่อกันหลายก้าว เลือดสดๆ ไหล
ทะลักพุ่งออกมาตั้งน้ำพุ

ผู้คนมากมายที่ได้เห็นภาพนี้แล้วต่างรู้สึกเสียวสันหลัง
วาบบ เกือบไปแล้ว นิดเดียวเท่านั้นเงินเป่าเจียวก็สามารถผลิตชีพ
ของเป่าจู้เหรินหวงได้แล้ว หากไม่เป็นเพราะเป่าจู้เหรินหวงมีเสื้อ
เกราะป้องกันเอาไว้ คงตายอนาถไปแล้ว

“จี้ด.....จี้ด.....จี้ด.....” ภายใต้อายุอดเคล็ดวิชาลับ
ของเป่าจู้เหรินหวง บาดแผลที่เกิดขึ้นบริเวณอกได้สมานอย่าง
รวดเร็ว เพียงชั่วพริบตาเดียว บาดแผลนั้นก็กลับคืนสู่ปกติ
เหมือนเดิม แต่ทว่า สีหน้าของเขาเวลานี้ดูขาวซีด

ร่างของเขาถูกประกายดาบของเงินเป่าเลียวทำร้ายจนได้รับบาดเจ็บ แม้ว่าเขาจะอาศัยเคล็ดวิชาลี้ลับรักษาจนหายเป็นปกติ แต่ เขาก็ต้องสูญเสียวงศ์ตระกูลไปไม่น้อย

“เจ้าเป็นผู้บีบบังคับให้ข้าต้องฆ่าไม้ตายเอง!” เป่าจู้เหรินหวงคำรามเสียงดัง กล่าวสำหรับเขาแล้ว สภาพที่เป็นอยู่เหมือนดังเป็นการก้าวเท้าผิดข้างของเขา ทำให้เขาต้องโกรธจนคลั่งขึ้นมา

“แวงค์.....” เสียงคำรามก้องของเป่าจู้เหรินหวงยังไม่ทันขาดคำ เขาพลันเสกเอาของวิเศษออกมาพร้อมกันทีเดียวสองสิ่ง พลันที่ของวิเศษสองสิ่งนี้ปรากฏ ได้สำแดงอำนาจปราณชั้นเซียนที่ยิ่งใหญ่ออกมา

ของวิเศษทั้งสองสิ่งนี้ หนึ่งในนั้นคือเจดีย์วิเศษ อีกหนึ่งคือกระสวยบินสองตัว และกระสวยทั้งสองก็ได้ไปลอยล่องอยู่เหนือหัวไหล่ซ้ายขวาของเป่าจู้เหรินหวง โดยที่กระสวยได้พวยพุ่งเป็นวงน่านปราณชั้นเซียน และนำพาขับเคลื่อนการทำความความเร็วของเป่าจู้เหรินหวง

ขณะที่เจดีย์วิเศษที่ลอยล่องอยู่เหนือศีรษะของเป่าจู้เหรินหวง แผ่กลิ่นอายที่ขมุกขมัวออกมา และแทรกซึมเข้าร่างของเป่าจู้เหรินหวง ได้ยินเสียงดัง "คร้าก" ขึ้นมาโดยพลัน แม้แต่พื้นดินก็ไม่สามารถทานน้ำหนักของเป่าจู้เหรินหวงได้

"อาวุธราชันเซียน....." หลายคนที่มองเห็นอาวุธราชันเซียนทั้งสองของเป่าจู้เหรินหวงแล้ว ต้องพึมพำออกมา

ครั้งนี้หาใช่เป็นการสำแดงอาวุธราชันเซียนเป็นครั้งแรกของเป่าจู้เหรินหวง เขาได้เคยลงมือด้วยอาวุธราชันเซียนมาหลายครั้ง เพียงแต่คราวนี้เป่าจู้เหรินหวงได้จัดเอาอาวุธราชันเซียนออกมาพร้อมกันทีเดียวถึงสองชิ้นในคราวเดียว!

สิ่งนี้ได้สร้างความตระหนกให้กับผู้คนไม่น้อย เนื่องจากทุกคนต่างรู้ว่า สำนักกายวิเศษทะเลไม่มีอาวุธราชันเซียน แล้วเป่าจู้เหรินหวงไปเอาอาวุธราชันเซียนมาจากไหนทีเดียวถึงสองชิ้น

"กระสวยความเร็ว เจดีย์รวมศูนย์!" หลี่ซิเยหรือตาสองข้างลง เอ่ยขึ้นมาอย่างช้าๆ เมื่อเห็นอาวุธราชันสองชิ้นนี้

หลังจากที่เป่าจู้เหรินหวงได้เสกเอาอาวุธราชชั้นออกมาถึงสองชิ้นแล้ว พลันบังเกิดปณิธานการต่อสู้ที่ฮึกเหิมขึ้นมาเหมือนหนึ่งเทพสงครามได้ถือกำเนิดขึ้นบนโลกอย่างนั้น

กระสวยความเร็วสามารถเพิ่มความเร็วให้กับเป่าจู้เหรินหวงหลายเท่าตัว กระทั่งถึงหลายสิบท่าตัว ขณะที่เจดีย์รวมศูนย์สามารถทำให้น้ำหนักตัวของเป่าจู้เหรินหวงเพิ่มขึ้นหลายเท่าตัว

ด้วยความเร็วที่เพิ่มขึ้นหลายสิบท่าบวกกับน้ำหนักตัวที่เพิ่มขึ้นหลายเท่า ทำให้ขีดความสามารถในการต่อสู้ของเป่าจู้เหรินหวงเพิ่มขึ้นหลายสิบท่าจนถึงร้อยเท่า

“แว้งค” ทันใดนั้น เป่าจู้เหรินหวงได้โจมตีแล้ว รวดเร็วดังสายฟ้าฟาด ด้วยน้ำหนักตัวที่หนักที่สุด พลันทำลายห้องฟ้าที่ว่างเปล่า ช่วยให้ตัวของเป่าจู้เหรินหวงสามารถพุ่งตัวผ่านทะลุไปอย่างรวดเร็ว และสร้างความเสียหายให้กับห้องฟ้าจนกลายเป็นหลุมดำที่น่ากลัว

เมื่อต้องเผชิญหน้ากับการโจมตีที่น่ากลัวเช่นนี้ เงินเป่าเจียวเองก็ร้องเสียงดังออกมา สำแดงความเร็วไปถึงขีดสุดเช่นกัน ดาบในมือฟันใส่เป่าจู้เหรินหวงทันที

ดาบห้าผงาดฟ้า เพลงดาบเพลงที่ห้าของเพลงดาบ
ผงาดฟ้าแปดท่า ลังหระที่ดาบผงาดฟ้า หัวฟ้าดินคงมีเพียงดาบนี้
ดาบเดียวเท่านั้น ดาบเดียวทำลายฟ้า ปิดกั้นพื้นปฐพี ภายใต้หนึ่ง
ดาบ สรรพวิชาล้วนถูกทำลาย สรรพสัจธรรมยอมจำนน

ขณะเดียวกัน เงินเป่าเจียวอาศัยกายน้ำพุเซียนดึงเอา
พลังแก่นฟ้าดิน พลังสัจธรรมจากโลกธาตุน้อยแห่งราชันมารเข้า
มา ด้วยพลังอำนาจของพายุร้ายที่คอยขับเคลือนตัวของนาง ทำให้
ดาบนี้ของนางถูกสำแดงพลังออกมาถึงขีดสุด โลกทั้งโลกล้วนตก
อยู่ภายใต้การครอบคลุมของพลังดาบนี้ของนาง

“ปัง.....” ถึงแม้จะเป็นกายน้ำพุเซียน ถึงแม้จะเป็นดาบ
ผงาดฟ้าแปดท่า แต่ ยังคงไม่สามารถต้านทานกับการโจมตีที่สุ
รวดเร็วและน้ำหนักสุดขีดของเป่าจู้เหรินหวงเอาไว้ได้

ร่างของเงินเป่าเจียวลอยละลือออกไปภายใต้การโจมตี
นี้ และกระอักเลือดออกมาอย่างแรง

ทันใดนั้น หลี่ชีย่ได้อาศัยความเร็วที่สุดปาภูิกหาริย์ฟุ้ง
ตัวออกไปรับเอาร่างของเงินเป่าเจียวเอาไว้ ขณะที่ความเร็วของ

เป่าจู้เหรินหวังก็นับว่ารวดเร็วมากจนปราศจากสิ่งใดมาเปรียบเปรย
จังหวะที่หลี่ซีเย่รับเอาตัวของเงินเป่าเจียวเอาไว้ นั่น เขาก็ประชิดถึง
ตัว กล่าวสำหรับกายหะสยบอเวจีแล้ว ไม่มีสิ่งใดเหนือไปกว่าการ
เอาร่างกายของตนเป็นอาวุธอีกแล้ว

การพุ่งเข้าชนของเป่าจู้เหรินหวังด้วยความเร็วและ
น้ำหนักที่เป็นที่สุด พลังทำลายล้างสูงมาก ภายใต้พลังการพุ่งชน
เช่นนี้ต่อให้เป็นอ่องเทพก็ต้องถูกชนจนกระเด็นและกระอัก
เลือดออกมาอย่างแรง

ตอนที่ 1077 อาณาจักรหนักอืด

<https://novel-lucky.com>

หลี่ชีย่ไม่ได้ให้ความสนใจแม้แต่จะมองดูสักแวบหนึ่งต่อการโจมตีที่รวดเร็วและหนักที่สุดของเป่าจู้เหรินหวง กางนิ้วทั้งห้า ออก “แวงค์” ภายใต้นิ้วทั้งห้าที่กางออกของหลี่ชีย่ เหมือนหนึ่งได้เปิดโลกที่มีมิติขึ้นมาอีกโลกหนึ่ง เป่าจู้เหรินหวงที่พุ่งเข้ามาพลัน ถูกโลกแห่งความมืดมิดนี้กลืนกิน

หมัดมารกลืนฟ้า ซึ่งเป็นกระบวนท่าหนึ่งของเพลงหมัด หมิ่นสัจธรรม ภายใต้อหมัดเดียวนี้ สามารถกลืนกินทุกสิ่งทุกอย่างได้

หลี่ชีย่ไม่ได้สนใจต่อเป่าจู้เหรินหวงเลยแม้แต่น้อย พลันอุ้มเอาเงินเป่าเจียวกลับไปทันที ตะตะที่ชีพจรของนางแล้ว ถึงกับรู้สึกโล่งอกที่นางไม่ได้เป็นอะไรมาก

“ตูม” เสียงดังกึกก้อง เป่าจู้เหรินหวงได้ทลายออกมาจากการถูกกักขังเอาไว้ในโลกแห่งความมืด โดยออกมาจากอีกด้านหนึ่ง จากนั้นได้พุ่งเข้าโจมตีอีกครั้ง

“มา สู้กันอีกสักตั้ง!” ในเวลานี้ เป่าจู้เหรินหวงหัวเราะ ออกมาเต็มที่ ปณิธานการสู้รบพุ่งสูงถึงขีดสุด นาทีนี่เขามีความ มั่นใจถึงขีดสูงสุด ไม่ว่าจะเป็นการเผชิญหน้ากับหลี่ซีเย หรือฉีคอง หวูตี้ และหรือเป็นเหมยซู่เหยาก็ตาม เขาก็มีความมั่นใจว่าจะเอาชนะ พวกเขาได้ทั้งหมด

แม้ว่าเป่าจู้เหรินหวงในเวลานี้ดูจะอวดดีไปนิดหนึ่ง แต่ ทว่า เมื่อได้เห็นท่าทีเช่นนี้ของเป่าจู้เหรินหวงแล้ว ไม่ว่าจะเป็ฉีคอง หวูตี้ หรือว่าหลินเทียนตี้ ทุกคนล้วนมีท่าทีเพ่งมองตรงไปยัง ข้างหน้า

เป็นความจริงที่เป่าจู้เหรินหวงดูใหญ่ขึ้น จากการได้ ความเร็วเพิ่มขึ้นจากกระสวยความเร็ว และเพิ่มน้ำหนักจากเจดีย์ รวมศูนย์ ภายใต้สถานการณ์เช่นนี้ ทำให้กายเทวะสยบอเวจีของ เขาได้สำแดงขีดความสามารถในการต่อสู้ออกมามากขึ้นอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน

“ชนรุ่นหลังน่ากลัวเหลือเกิน” แม้แต่ระดับอ่องเทพยัง ต้องหวั่นเกรงอยู่สามส่วน เมื่อได้เห็นความเร็วของเป่าจู้เหรินหวง แล้ว

“นี่หรือว่าจะกลัวเจ้า!” เงินเป่าเจียวเองก็บังเกิดความ
โอหังอวดดีดี้นรนลุกขึ้นเพื่อจะต่อสู้กับเป่าจู้เหรินหวงอีกครั้งหนึ่ง

หลี่ชียเยี่ยมมือขวางเงินเป่าเจียวเอาไว้ สายหน้าเบาๆ
กล่าวว่า “เจ้าพักผ่อนชั่วคราวไปก่อน ให้ข้าเถอะนะ”

เงินเป่าเจียวไม่ยอมแพ้ กำลังจะพูด แต่ทว่า หลี่ชียเยี่ยม
ให้นิดหนึ่ง กล่าวว่า “เคล็ดวิชาของเจ้ายังไม่สุกงอมเต็มที่ ไม่มี
ความจำเป็นต้องฝืนสู้กับเขา แพ้ชนะเป็นเรื่องปกติ ปล่อยให้เป็น
หน้าที่ของข้า คอยดูคุณชายของเจ้าจัดการกับเขาในหนึ่งกระบวน
ท่า”

เงินเป่าเจียวจึงไม่กล่าวสิ่งใดออกมา และถอยกลับไป
อย่างเงียบๆ โดยมีหลี่ซวงเหยียนเดินมาประคองนางเอาไว้

ความจริงแล้ว เงินเป่าเจียวเองก็ไม่ได้เกรงกลัวในอันที่
จะต่อสู้กับเป่าจู้เหรินหวง เนื่องจากนางได้คิดค้นเคล็ดวิชาของตน
ขึ้นมาได้แล้ว อีกทั้งนางยังไม่ได้สำแดงท่าไม้ตายออกมาอีกด้วย

กายเซียนที่เงินเป่าเจียวฝึกคือกายน้ำพุเซียน ซึ่งมีสวนเสริมให้การฝึกวิชาของนางก้าวหน้าได้รวดเร็วยิ่งขึ้นกว่าเดิม แฉงล้ำหน้าพวกหลี่ซวงเหยียน

เคล็ดวิชาที่เงินเป่าเจียวคิดค้นขึ้นมา นั้น เป็นผลสืบเนื่องจากการได้เคล็ดวิชาจากต้นจักรวาล นางอาศัยสิ่งนี้คิดค้นเคล็ดวิชาที่เป็นของตนเอง ตั้งชื่อว่า "เคล็ดวิชาปฐพี"

"หลี่ซีเย เข้ามาสู้กันสักตั้ง!" หลังจากที่เป่าจู้เหรินหวางเอาชนะเงินเป่าเจียวได้แล้ว ทำให้บังเกิดความมั่นใจล้นปรี่ ปณิธานการสู้รบรุนแรง จึงร้องท้าทายต่อหลี่ซีเย

หลี่ซีเยก้าวเดินไปข้างหน้า บิดขี้เกียจด้วยความเหนื่อยหน่าย กล่าวว่า "แสดงว่าเจ้ามั่นใจสามารถเอาชนะข้าได้นะสิ"

ในเวลานี้ เป่าจู้เหรินหวางมีท่าทีที่หมางเมินต่อใต้หล้า ตาทั้งสองกวาดมองไปทั่ว ท่าทีรุนแรง กล่าวอย่างตระหงและเย็นชาว่า "เอาชนะเจ้าได้หรือไม่ เจ้าทดลองดูก็แล้วรู้เอง"

ทุกคนต่างมองออกว่า เป่าจู้เหรินหวางในเวลานี้มีท่าทีที่ยิ่งตระหงตนและพอใจในสิ่งที่ตนมีอยู่ แต่ทว่า มีผู้คนจำนวนมาก

ต้องยอมรับว่า เป่าจู้เหรินหวางเวลานี้น่ากลัวจริงๆ เมื่อมีความเร็ว และน้ำหนักไร้ขีดจำกัดเช่นนี้แล้ว ในบรรดากลุ่มดาวรุ่งแม้แต่จีคอง หวูตี้ก็ไม่แน่ว่าจะเอาชนะเขาได้

“ไม่พูดถึงไม่ได้เลย ผู้ที่อยู่เบื้องหลังเจ้านับว่าฉลาดมาก อาศัยกระสวยความเร็วมาทดแทนจุดด้อยของเจ้า ใช้เจดีย์รวมศูนย์ มาเพิ่มเติมจุดแข็งของเจ้าให้แข็งแกร่งยิ่งขึ้น” หลี่ซีเยมองหน้าเป่าจู้เหรินหวางแล้วยิ้มชนิดหนึ่ง สายหน้าและกล่าวว่า “แต่ว่า สิ่งเหล่านี้ กล่าวสำหรับข้าแล้ว ล้วนแล้วแต่เป็นของเล่นเด็กๆ ทั้งนั้น ไม่คู่ควร จะกล่าวถึง”

เป่าจู้เหรินหวางพ่ายแพ้ต่อหลี่ซีเยมาถึงสามครั้งสามครา เวลานี้ถูกหลี่ซีเยกล่าวเหยียดหยันถึงเพียงนี้ กล่าวสำหรับเขาแล้วเป็นเรื่องที่ไม่สามารถยอมรับได้

กล่าวสำหรับเป่าจู้เหรินหวางแล้ว ท่าทีเช่นนี้ของหลี่ซีเย เป็นการเหยียดหยามต่อเขาอย่างแรง

“เจ้าคนแซ่หลี่ แน่จริงก็เข้ามา วันนี้ข้านี้แหละจะบดขยี้ เจ้าให้เป็นเหล็กเป็นเนื้อมด!” เป่าจู้เหรินหวางร้องเอ็ดตะโรออกมา ด้วยความดุดัน

“เนือบตรี?” หลีชีเย่มองหน้าเขาทีหนึ่ง ยื่นนิ้วออกไป นิ้วหนึ่ง กล่าวด้วยท่าทีเหนียวหนายว่า “ภายในหนึ่งกระบวนท่า ข้าอาศัยนิ้วเดียวก็เพียงพอที่จะบดขยี้เจ้าให้เป็นเนือบตรีได้แล้ว”

คำพูดของหลีชีเย่ปล้นทำให้ใบหน้าของเป่าจู้เหรินหวาง แดงกำ สีหน้าดูปั่นยากสุดๆ คำพูดของหลีชีเย่เช่นนี้เป็นการหยามเหยียดเขาอย่างแรง แม้ว่าเขาจะเคยพ่ายแพ้ต่อหลีชีเย่มาถึงสาม ครั้ง แต่ทว่า คราวนี้เขาได้เตรียมตัวมาอย่างดี เขาได้ผ่านการขัดเกลามาจำนวนนับครั้งไม่ถ้วน และเวลานี้เขายังหลอมรวมเข้ากับ อารุทธาชั้นเซียนทั้งสองชั้นได้ถึงระดับหนึ่งแล้ว ต่อให้ต้องเผชิญหน้ากับฉีคงหวูตี้ เขาก็มั่นใจว่าสามารถบดขยี้เขาได้

เวลานี้ หลีชีเย่กลับบอกว่าจะอาศัยเพียงกระบวนท่าเดียวใช้นิ้วๆ เดียวสามารถบดขยี้ตัวเขาให้เป็นเนือบตรี การดูถูกเหยียดหยามเขาถึงเพียงนี้ แล้วไม่令他ต้องคลั่งละก็นับเป็นเรื่องแปลก

“นี่แหละคือธาตุแท้ภายในของคนโหดอันดับหนึ่งเขาละ บ้าระห่ำมาก” แม้ว่าหลายคนจะรู้สึกว่าการเหยียดหยามเขาถึงเพียงนี้ แต่เขาก็มีดีพอที่จะทำเช่นนั้นได้ ซึ่งไม่มีใครสามารถปฏิเสธข้อนี้ได้

“เจ้าเดรัจฉานน้อย ข้าจะบดขยี้เจ้าให้เป็นหมื่นๆ ชื่น!”
เวลานี้ เป่าจู้เหรินหวงโกรธจนบ้าคลั่งขึ้นมา ไม่คำนึงถึง
ภาพลักษณ์ของฐานะความเป็นเจ้าสำนักอีกต่อไป ร้องคำราม
ออกมาอย่างบ้าคลั่ง พลังลมปราณทั้งหมดพวยพุ่ง เหมือนดั่ง
สายรุ้งที่พาดผ่านท้องฟ้าไป

“แว้งค์” เป่าจู้เหรินหวงสำแดงพลังของกระสวยความเร็ว
และเจดีย์รวมศูนย์ไปจนถึงขีดสุด อำนาจราชันเซียนพลุ่งพล่าน
โดยเฉพาะพลาณภาพราชันเซียนที่เป็นวังน้ำวนของกระสวย
ความเร็วนั้น ได้เพิ่มความเร็วให้กับเป่าจู้เหรินหวงจนกระทั่งมิติแห่ง
เวลายังกระเพื่อมขึ้นมา

“ปุ.....” ขณะที่มิติแห่งเวลาเหลือไว้เพียงเงากลางๆ บน
อากาศ ตัวของเป่าจู้เหรินหวงที่วิ่งฝ่าอากาศไปแล้วเสียงจึงได้ดัง
ขึ้นตามมาภายหลัง ความเร็วของเขาได้ล้าหน้าทุกสิ่งไปแล้วกระทั่ง
มิติกาลเวลา เมื่อร่างกายของเขาวิ่งผ่านอากาศที่ว่างเปล่าไป ได้ทิ้ง
ร่องรอยบนฟ้าที่ไม่สามารถขจัดออกไปได้ ซึ่งปกติจะมีเพียงอาวุธ
เท่านั้นที่จะทำได้ แต่ เขากลับสามารถใช้กายเนื้อทำได้แล้ว ช่าง
เป็นความน่ากลัวอะไรอย่างนั้น

พวกของจ่านซื่อต่างมีสีหน้าที่แปรเปลี่ยนไปกับการ
โถมตีของเป่าจู้เหรินหวง การโถมตีเช่นนี้เรียกได้ว่าเป็นสุดยอด
ของการโถมตีที่แข็งแกร่งมากที่สุดอย่างแน่นอน

“แวงค์.....” อย่างไรก็ตาม กลับไม่มีภาพของฟ้า
ถล่มดินหลายจากการโถมตีดังที่คาดการณ์กันเอาไว้ และไม่มีภาพ
ของฟ้าถล่มดินหลายจากการลงมือของหลี่ชีย่ดังที่คิดเอาไว้
เช่นกัน

ชั่วพริบตาเดียวนั่นเอง ที่ที่หลี่ชีย่ยืนอยู่ปรากฏแสง
เข้าวงขึ้นมา และนาที่นี้ทุกคนสามารถมองเห็นตัวของเป่าจู้เหริน
หวงได้แล้ว ทุกคนสามารถมองเห็นร่างของเป่าจู้เหรินหวงตั้งแต่ยัง
อยู่ห่างจากหลี่ชีย่หลายสิบล้าง (หนึ่งล้างเท่ากับสิบฟุต)

เสี้ยววินาทีนี้เอง ความเร็วของเป่าจู้เหรินหวงถูกดึงให้
ช้าลงอย่างไม่มีขีดจำกัด ทั้งยังเชื่องช้ามากขึ้นเรื่อยๆ ช้าจนกระทั่ง
พอๆ กับการเคลื่อนที่ของหอยทาก

ขณะที่เป่าจู้เหรินหวงลงมือ เรียกได้ว่ารวดเร็วยิ่งกว่า
สายฟ้าฟาดเสียอีก ไม่มีใครสามารถมองเห็นตัวของเขาได้ชัดเจน

แต่ทว่า นาที่ต่อมา ความเร็วของเขาก็ถูกจำกัดลงอย่างไม่มี
กำหนด เป็นภาพที่สร้างความฉงนให้กับผู้คนอย่างยิ่ง

นาที่ก่อนหน้านี้ เขามีความเร็วที่ไร้ขีดจำกัด แต่นาที่
ต่อมา กลับกลายเป็นเชิงช้าไร้ขีดจำกัด ความแตกต่างระหว่าง
ความเร็วกับเชิงช้าเหมือนแค่จินตนิมิตคิดแหวบเดียวเท่านั้น สร้าง
ความหวุ่นไหวให้กับทุกคนกับข้อแตกต่างที่เกิดขึ้น

อาณาจักรหนักอืด เป็นสิ่งสมมูลที่เกิดขึ้นภายใน
ขอบเขตหนึ่งระหว่างกายเขียนเหินและกายทေးสยบอเวจี มี
ขอบเขตที่แน่นอน ณ ที่ตรงนี้ จะไร้น้ำหนัก ไร้ความเร็ว ที่ตรงนี้
กาลเวลาจะหมุนวนกลับ!

“โປ้ะ” เสียงแตกร้าวดังขึ้น ขณะที่เป่าจู้เหรินหวงลุยเข้าไป
ไปอยู่ในอาณาบริเวณที่เป็นอาณาจักรหนักอืด ไม่เพียงทำให้
ความเร็วของเขาถูกดึงให้ยืดยาวออกไป ยังทำให้เสือเกราะที่เขาสวม
อยู่ปล้นถูกกดตันจนแหลกละเอียดไปด้วย

“ปัง” จากนั้น เป่าจู้เหรินหวงไม่สามารถทรงตัวยืนอยู่ได้
อีกต่อไป ต้องคุกเขาลงกับพื้นโดยพลัน เหมือนหนึ่งมีสิ่งของที่มี

น้ำหนักมากที่สุดในโลกกดทับลงบนตัวของเขา คล้ายตั้งเป็นดาวดวงหนึ่งที่กดทับลงบนตัวของเขา

เป็นที่ทราบกันดีว่า วิชาที่เป่าจู้เหรินหวงฝึกคือกายเทวะสยบอเวจี ตัวเขาเองมีน้ำหนักที่ไร้ขีดจำกัด แต่ทว่า ท่ามกลางอาณาจักรหนักอืด เขาตกอยู่ในสภาวะไร้น้ำหนัก ปราศจากความเร็ว น้ำหนักที่เขาเมื่อเปรียบเทียบกับน้ำหนักของอาณาจักรหนักอืดแล้ว จึงถือว่าเบาหวิวมาก

เวลานี้ หลี่ชียเยี่ยนนิ้วออกไปนิ้วหนึ่งและจิ้มใส่ตัวของเขาเบาๆ เสียงดัง "คร้ากก" ซึ่งเป็นเสียงแตกหักของกระดูก เป่าจู้เหรินหวงที่คุกเข่าอยู่ตรงนั้น กระดูกบนตัวของเขาพลันแตกหักทีละชิ้นๆ ในขณะนี้ เขาไม่สามารถทนแบกรับกับน้ำหนักที่หนักแล้วได้อีกต่อไปแล้ว

"แว้งค์" เวลานี้เอง กระแสความเร็วและเจดีย์รวมศูนย์ที่เดิมอยู่ในความควบคุมของเป่าจู้เหรินหวงพลันถูกผู้อื่นเรียกเอาไป มันได้ฝ่าอากาศสว่างเปล่าโดยอาศัยพลาสมาพร้าชั้นเซียนที่ทรงพลังบินหลบหนีไปทันที

“ไม่.....” เป่าจู้เหรินหวงร้องออกมาด้วยความสิ้นหวัง เมื่อปราศจากอาวุธราชันเซียนแล้ว ยิ่งทำให้เขาไม่อาจรับกับแรง กดได้อีก

“แปะ.....” ขณะที่เสียงร้องด้วยความสิ้นหวังของเป่าจู้เหรินหวงยังไม่ทันขาดคำ ร่างของเขาพลันแตกกร้าว และติดตามมา ด้วยเสียงกระดูกแตกหัก เป่าจู้เหรินหวงถูกกดทับจนร่างแหลก เหลวไป

นาทีนี้ ร่างของเป่าจู้เหรินหวงหายไปแล้ว คงเหลือไว้ เพียงเศษเนื้อและๆ กองหนึ่งอยู่บนพื้น เลือดสดๆ ไหลรินอย่างเจียบๆ

หลายคนรู้สึกขนลุกขนพองเมื่อได้เห็นภาพนี้ พลังต่อสู้ของเป่าจู้เหรินหวงเป็นที่ประจักษ์แก่สายตาของคนทุกคน ต่อให้อ่องเทพยังต้องหวั่นเกรงต่อเขาอยู่สามส่วน อย่างไรก็ตาม เวลานี้ ร่างของเขากลับเหลือไว้เพียงเศษเนื้อกองหนึ่งเท่านั้น

อาณาจักรหนักอึดนับเป็นอาณาจักรที่น่ากลัวยิ่งนัก สิ่งนี้หาใช่พลังอำนาจทับซ้อนกันระหว่างกายเซียนเห็นกับกายทေးสยบอเวจีเท่านั้น แต่เป็นการสมมาตรกันระหว่างกายเซียนทั้งสอง

เกิดความสมดุลจนกลายเป็นอาณาเขตที่แน่นอนอาณาเขตหนึ่ง
ขึ้นมา

ภายใต้อาณาเขตที่แน่นอน เป็นการเพิ่มขยายพลังของ
กายเขียนเหินและกายเหาะสยบอเวจีอย่างไร้ขีดจำกัด เมื่อเป็น
เช่นนี้ย่อมหมายถึง ท่ามกลางอาณาจักรหนักอึด พลังอำนาจของ
กายเขียนเหินและกายเหาะสยบอเวจีถูกขยายเพิ่มขึ้น หลายสิบเท่า
กระทั่งเป็นร้อยเท่า

การสำแดงของกายเขียนทั้งสองนับว่าน่ากลัวยิ่งแล้ว
ยามเมื่อสองกายเขียนเกิดเป็นความสมดุลขึ้น แล้วทำการขยาย
พลังของตนหลายสิบเท่าจนถึงร้อยเท่า และกลับกลายเป็นอาณา
เขตที่แน่นอนขึ้นมา ช่างเป็นเรื่องที่น่ากลัวเหลือเกิน

ผู้คนที่เห็นภาพนี้ต่างรู้สึกถึงร่างที่สั่นเทิ้มขึ้นมา อาจ
กล่าวได้ว่า ตั้งแต่ต้นจนจบหลี่ชี่เย่ไม่ได้สำแดงกระบวนท่าใดท่า
หนึ่งออกมาเลย เป็นเหมือนดั่งที่เขาพูดเอาไว้ เขาแค่นิ้วออกไป
นิ้วเดียวก็สามารถบดขยี้เป่าจู้เหรินหวงให้กลายเป็นเนื้อมดได้

ความจริงแล้ว ท่ามกลางอาณาจักรหนักอึด หลีซีเยไม่จำเป็นต้องยื่นนิ้วออกไปเสียด้วยซ้ำ ก็สามารถบดขยี้เป่าจู้เหริน หวงให้กลายเป็นเนื้อมดได้เช่นกัน

เป็นที่ทราบกันดีว่า เทพพายุกะนองได้ชื่อว่าเป็นอ่องเทพแล้ว แต่ทว่า เมื่อหลีซีเยได้สำแดงอาณาจักรหนักอึดออกมา นางก็มีแต่โดนอัดอยู่ข้างเดียวเท่านั้น

“ดูท่าจะรู้จักกาลเทศะดี” หลีซีเยมองดูบนห้องฟ้า กล่าวด้วยท่าทีเฉยเมยออกมา

มีคนที่แอบซ่อนตัวอยู่ในความมืด ซึ่งก็คือผู้คุ้มครองของเป่าจู้เหรินหวงนั่นเอง แต่ทว่า เขาไม่ได้ลงมือช่วยเหลือเป่าจู้เหรินหวง ตรงกันข้าม กลับเรียกคืนอาวุธราชันเซียนเสียอีก

เนื่องจากเขารู้ว่าผลแพ้ชนะปรากฏชัดเจนแล้ว เขาไม่ต้องการให้อาวุธราชันเซียนตกไปอยู่ในมือของหลีซีเย

พวกฉีคงหวู่ตี้ จ้านซือต่างมีสีหน้าที่เย็นชาเมื่อได้เห็นภาพตรงหน้า พวกเขาล้วนแล้วแต่ต้องการเห็นการต่อสู้ระหว่างหลี

ชีย่กับเป่าจู้เหรินหวาง คาดหวังจะได้รู้ถึงจุดอ่อน และเคล็ดวิชาที่หลี่ชีย่ใช้

แต่ทว่า การต่อสู้ในครั้งนี้ หลี่ชีย่ยังคงไม่ได้สำแดง
กระบวนท่าใดท่าหนึ่งออกมาให้เห็น ทำให้พวกเขาไม่สามารถรู้ถึง
จุดอ่อนของหลี่ชีย่ได้เหมือนเช่นเดิม

Novel-Lucky

ตอนที่ 1078 อ่านาสยบทุกคน

<https://novel-lucky.com>

ทุกคนต่างจ้องมองไปที่กองเลือดกองนั้นที่อยู่บนพื้น ทุกคนล้วนแล้วแต่นิ่งเงียบ ไม่มีใครรู้ว่าหลี่ชียเอใช้เคล็ดวิชาเช่นใด ไม่มีใครรู้ว่าหลี่ชียเออาศัยเคล็ดลับอะไร

กระทั่งกล่าวได้ว่า ไม่มีใครมองออกว่าเป่าจู้เหรินหวางตายอย่างไร ซึ่งเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุด

กล่าวสำหรับคนหลายคนแล้ว คู่ต่อสู้ที่แข็งแกร่งหาใช้เรื่องที่น่ากลัว ต่อให้คนผู้นั้นแข็งแกร่งเช่นใดก็มีโอกาสที่จะแซงล้ำหน้าเขาไปได้ ต่อให้แข็งแกร่งปานใดก็ต้องมีช่องโหว่และจุดอ่อนอยู่

สิ่งที่น่ากลัวที่สุดก็คือ ไม่รู้ว่าคู่ต่อสู้แข็งแกร่งเช่นใด กระทั่งเขาใช้เคล็ดวิชาอะไร ใช้วิธีการอย่างไรยังไม่ว่าเลย สิ่งนี้กล่าวสำหรับทุกคนแล้ว คือสิ่งที่น่ากลัวมากที่สุด

“ต่อไปเป็นอัจฉริยะบุคคลแห่งยุค ท้ายสุดยังคงกลายเป็น
กองกระดูกข้างทางที่มุ่งสู่ราชันเซียน” ระดับปราชญ์รุ่นอาวุโส
ถึงกับทอดถอนใจออกมาด้วยความหดหู่

ไม่ว่าใครก็ตาม คงไม่ปฏิเสธว่าเป่าจู้เหรินหวงเป็น
อัจฉริยะบุคคลแห่งยุค ด้วยกำลังของเป่าจู้เหรินหวง การที่เป่าจู้เห
รินหวงสามารถไต่เต้าจนอยู่ในระดับนี้ได้ สามารถกระทบไหล่กับ
พวกของลี้คงหวู่ตี้ได้ นับว่าไม่ถ้ายนัก

หลายคนมองว่า เป่าจู้เหรินหวงมีศักยภาพที่สูงมาก ไม่
จ้านต่อความพ่ายแพ้ ยิ่งแพ้ยิ่งสู้อันเป็นคุณสมบัติที่ล้ำค่ายิ่งของ
เป่าจู้เหรินหวง แต่ทว่า ในที่สุดเขายังคงต้องตายอนาถท่ามกลาง
วิถีทางที่มุ่งสู่ความเป็นราชันเซียนจนได้

บางคนเห็นว่า เหตุการณ์ในคราวนี้ เป่าจู้เหรินหวงออก
จะมั่นใจในตนเองมากจนเกินไป หากยอมถอยหนึ่งก้าว บางทีอาจ
มีโอกาสได้กลับมาอีกครั้งก็เป็นได้

“วิถีทางแห่งราชันเซียน มันทารุณโหดร้ายเช่นนี้ตลอด
มา” คนที่มีประสบการณ์ต่างทอดถอนใจออกมาด้วยความหดหู่ว่า
“หนึ่งเดียวสำเร็จท่ามกลางหมื่นกองกระดูก ทุกคนต่างรับรู้ถึงความ

มีหน้ามีตาของราชันเซียน แล้วจะมีใครเล่าที่หวนรำลึกถึงสุดยอด
ดาวรุ่งแต่ละคนที่ล้มลง ท่ามกลางถนนที่มุ่งสู่ราชันเซียนกันเล่า”

หลายคนต้องนั่งเงียบ สำหรับกลุ่มคนรุ่นใหม่ที่ได้เห็น
ภาพนี้แล้ว บางคนถึงกับบังเกิดความท้อถอย ขนาดเป่าจู้เหรินหวง
ที่แข็งแกร่งมีความมั่นคง ท้ายสุดยังคงตายอย่างอนาถบนเส้นทาง
สายนี้ ย่อมสร้างเงาหิมพขึ้นภายในจิตใจของพวกเขาอย่างแน่นอน

กระทั่งมีกลุ่มคนรุ่นใหม่สำนึกตัวได้ทันทีว่า การประสบ
ความสำเร็จเป็นราชันเซียน มองดูมันเป็นเรื่องที่มีหน้ามีตาเป็น
อย่างยิ่ง เปี่ยมด้วยความเย้ายวน แต่ทว่า ส่วนใหญ่ต้องตายอย่าง
อนาถท่ามกลางถนนสายนี้ เมื่อเป็นดังนี้แล้ว ทำให้บรรดาผู้
บำเพ็ญตนกลุ่มคนรุ่นใหม่เหล่านี้บังเกิดความท้อถอย

“เวลานี้ยังจะมีใครให้ความคุ้มครองเจ้าอีก?” หลี่ชียะละ
สายตากลับมามองดูเส้นเมิ่งหุย กล่าวเฉยเมย

เส้นเมิ่งหุยสีหน้าขาวซีด กระทั่งเป่าจู้เหรินหวงยังตาย
อย่างอนาถ ตัวเขายังไม่ใช่คู่ต่อสู้ของหลี่ชียะ แม้ว่าเขาเป็นผู้ที่มี
พรสวรรค์สูงมาก และประสบความสำเร็จอย่างงดงาม แต่ทว่า เมื่อ
เปรียบเทียบกับเป่าจู้เหรินหวงแล้ว ยังห่างชั้นอีกมากโขทีเดียว

เส้นเม็งหยุดที่จะขอความช่วยเหลือไปยังจิ้งหวูตี้ ผู้ที่อยู่ในเหตุการณ์ หลินเทียนตี้และจ้านซือกั๊บเขามีสัมพันธ์ที่ผิวเผิน แต่มีความสนิทสนมกับจิ้งหวูตี้มากกว่า

เมื่อต้องเผชิญหน้ากับเหตุการณ์เช่นนี้ จิ้งหวูตี้ต้องนั่งเฉยๆ เขาไม่รู้เลยว่าหลี่ชี่เยมีช่องโหว่ตรงไหน ไม่รู้ว่าหลี่ชี่เยมีจุดบกพร่องอย่างไร กระทั่งหลี่ชี่เยลงมือด้วยวิธีการเช่นใด ใช้เคล็ดวิชาอะไร เขาไม่รู้อะไรเลยสักอย่าง หากไม่มีความมั่นใจที่แน่นอน เขาจะไม่ลงมือต่อหลี่ชี่เยโดยพลการ

เนื่องจากสิ่งนี้ไม่ใช่เป็นการแลกเปลี่ยน ไม่ใช่การศึกษากัน และกัน ด้วยคนโหดอันดับหนึ่งเฉกเช่นหลี่ชี่เย อาศัยบุญคุณ ความแค้นระหว่างกันของเขากับหลี่ชี่เย พลันที่มีการลงมือก็ต้องตายไปข้างหนึ่งแน่นอน

ดังนั้น หากไม่มีความมั่นใจอย่างเด็ดขาด และไม่มี ความได้เปรียบที่แน่นอน จิ้งหวูตี้ย่อมไม่ลงมือต่อหลี่ชี่เย เพื่อคนๆ หนึ่งแล้วต้องพ่วงเอาชีวิตของตนเข้าไปด้วย ถือเป็นเรื่องที่ไม่คุ้มค่าเลย

เส้นเม็งหุยรู้สึกสิ้นหวังเมื่อเห็นลี้คองหวูตีปราศจาก
ความรู้สึก เขารู้ว่าไม่สามารถหวังพึ่งพาลี้คองหวูตีได้อีกแล้ว

ความจริงแล้ว การที่ลี้คองหวูตีไม่ยอมลงมือก็ไม่มีใคร
ตำหนิเขา เพราะทุกคนต่างมองออกว่า การลงมือต่อลี้ชีเย่ใน
เวลานี้คือการรณหาที่ตายสถานเดียว! ขณะที่เส้นเม็งหุยเป็นเพียง
บุคคลภายนอกเท่านั้น จึงไม่มีใครยอมเอาชีวิตของตนเข้าแลก

"ข้าขอสู้ตายกับเจ้า....." ในที่สุด เส้นเม็งหุยคำราม
เสียงดัง ปะทุพลังสังหารที่แข็งแกร่งที่สุดของตนออกมา พุ่งเข้าหา
ลี้ชีเย่ทันที

ลี้ชีเย่ยืนนิ่งอยู่ตรงนั้นไม่มีการเคลื่อนไหว แสงสว่าง
สีดำปรากฏขึ้นมา เมื่อเส้นเม็งหุยเข้าไปอยู่ในอาณาจักรหนักอึด
ได้ยินเสียงดัง "ปู้" ทันใดนั้นร่างของเขาก็ถูกบดขยี้จนกลายเป็น
หมอกเล็ดไป จุดจบของเขาอนาถยิ่งกว่าเป่าจู้เหรินหวงเสียอีก

แม้แต่เป่าจู้เหรินหวงยังต้องตายอย่างอนาถ การที่เส้น
เม็งหุยจะมีจุดจบเช่นนี้ ทุกคนยอมไม่รู้สึกว่สิ่งนี้อยู่เหนือความ
คาดคิด

หลี่ซีเยจ้องมองดูพวกจี้กงหวู่ตี้ทั้งสามคน เพยรอยยิ้มออกมาให้เห็น ยิ้มกล่าวเฉยเมยว่า "ข้ารอพวกเจ้าลงมืออยู่นะเนี่ย ไม่รู้ว่าต้องรอไปอีกนานเท่าไร"

ทุกคนต้องกลั้นลมหายใจมองดูจี้กงหวู่ตี้ จ้านซือ และหลินเทียนตี้ ทุกคนยอมเข้าใจได้ว่า การต่อสู้ระหว่างพวกเขาเป็นเรื่องที่ไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้

ถ้าหากพวกของจี้กงหวู่ตี้ต้องการบรรลุเป็นราชันเซียน ก็จะต้องต่อสู้กับหลี่ซีเย หากไม่สามารถเอาชนะแม้กระทั่งหลี่ซีเยได้ล่ะก็ คิดบรรลุเป็นราชันเซียนก็เป็นเพียงคำพูดที่เลื่อนลอยเท่านั้น

จี้กงหวู่ตี้หนึ่งเงียบ ไม่พูดจาสักคำ เขายืนท่าที่เย็นชาอยู่ตรงนั้น เขาที่อยู่ในฐานะตรีอริยะสมบัติ มีความเชื่อมั่นในตนเองยิ่งนัก หยิงยโสและถือดีมาโดยตลอด แต่ทว่า มาวันนี้เขาจำเป็นต้องเลือกที่จะนิ่งเงียบ เขาเลือกที่จะหลบเลี่ยงความยอดเยี่ยมของหลี่ซีเย

ตรงกันข้าม หลินเทียนตี้และจ้านซือเวลานี้สบตากัน และกัน สุดท้ายเป็นหลินเทียนตี้ที่เพยรอยยิ้มออกมา กล่าวอย่าง ซ้ำๆ ว่า “เป็นความจริงที่ข้าอยากจะขอรับการชี้แนะจากสุดยอด เคล็ดวิชาของพีหลี่ แต่ทว่า อาศัยกำลังที่มีอยู่ตอนนี้ เกรงว่าเป็น การไม่รู้จักประมาณตน หากพีหลี่ไม่ขัดข้องล่ะก็ วันหน้าข้ากับพี จ้านจะร่วมมือกัน เพื่อสู้กับสุดยอดอำนาจของพีหลี่”

คำพูดของหลินเทียนตี้ทำให้หลายคนต้องกลั้นลม หายใจเอาไว้ ย่อมไม่ต้องสงสัย เขาได้บรรลุข้อตกลงกับจ้านซือ แล้วว่าจะร่วมมือกัน เพื่อทำสู้กับอำนาจของหลี่ซิเย

บางที กล่าวสำหรับพวกเขาแล้ว การร่วมมือกันอาจมี โอกาสมากกว่า เนื่องจากจ้านซือมีจิตที่แข็งดั่งหินผา ชำนาญเรื่อง การตั้งรับ ขณะที่หลินเทียนตี้นั้นคล่องแคล่วพลี๊วไหว ชำนาญเรื่อง การรุก หากพวกเขาร่วมมือกัน ไม่แน่ว่าอาจจะสร้างปาฏิหาริย์ ขึ้นมาก็เป็นได้

หลี่ซิเยจ้องมองดูจ้านซือและหลินเทียนตี้ที่หนึ่ง ถึงกับ หัวเราะก๊ากออกมา กล่าวอย่างเอ้อระเหยว่า “ดีมาก ข้าจะรอ”

หลินเทียนตี้ประสานมือกล่าวว่า “ขอบคุณพี่หลี่ ไ่ว่รอ ให้ข้ากับพี่จ้านพร้อมเมื่อไร ก็จะส่งสารทำดวงต่อพี่หลี่เอง”

หลี่ซีเยเพียงยิ้มชนิดหนึ่งโดยไม่กล่าวสิ่งใดออกมา นั่งอยู่บนเก้าอี้ส่งการออกไปว่า “พวกเราไปกันเถอะ”

พวกหลี่ซวงเหยียนไม่พูดพล่ามทำเพลง ห้ามเกี่ยวหันหลังไปจากทันที ฉับพลันก็หายไปบนเส้นขอบฟ้า

ทุกคนมองดูหลี่ซีเยที่จากไปไกล มีผู้พิมพ์ปากออกมาว่า “เผ่ารอให้วันนั้นมาถึง วันที่สองผู้กล้าประสานมือสู้กับคนโหด บางทีศึกครั้งนี้อาจจะนำต้นตอต้นก็เป็นได้”

หลินเทียนตี้และจ้านซือไม่ได้กล่าวสิ่งใดออกมา พวกเขาเดินจากไปด้วยกัน กล่าวสำหรับพวกเขาแล้ว พวกเขาจะต้องคิดค้นวิชาที่เป็นสองประสานขึ้นมาให้ได้ชุดหนึ่ง และต้องให้ขีดความสามารถของแต่ละคนสามารถสำแดงออกมาได้ถึงขีดสุด พวกเขาทั้งสองจำเป็นต้องอาศัยเวลามาฝึกปรือให้มันเข้ากันได้ พวกเขาจะต้องมีสัญญาใจด้วยกัน จึงจะมีโอกาสเอาชนะหลี่ซีเยได้

หาไม่แล้ว ลำพังการประสานมือแค่นี้คิดจะเอาชนะหลี่
ชียะล่ก็ เป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้เลย

ฉีคิงหวู่ตีก็ ไม่ยอมปรีปากพูดอะไรออกมา สีหน้าของ
เขาเยือกเย็นมาก หันหลังไปจากทันที กล่าวสำหรับเขาแล้ว หลี่
ชียะล่คือหนามยอกอกในใจของเขา หากเขาไม่จัดการถอนมัน
ออกไป ก็จะต้องหลับไม่เป็นสุขตลอดไป

หลี่ชียะกับพวกเงินเป่าเจียวกลับไปที่พักแห่งนั้นอีกครั้ง
หนึ่ง พวกเขาได้เข้าไปยังบริเวณที่เป็นสวนที่ลึกที่สุด ในนั้นมีถ้ำ
ขนาดใหญ่อยู่แห่งหนึ่ง ภายในถ้ำมีสระน้ำขนาดใหญ่สระหนึ่ง

ภายในสระมีของเหลวคล้ายสีอำพันอยู่เต็มสระ สงกลิ่น
หอมของสุราที่ทำให้ผู้คนรู้สึกอยากได้ยิ่งนัก เสมือนว่าสิ่งที่อยู่
ตรงหน้าคือสุราเซียน

หลี่ชียะก้าวเท้าเข้าไปในสระน้ำขนาดใหญ่ นั้น และลง
ไปแช่อยู่ในนั้นอย่างสบายอุรา ถึงกับถอนหายใจยาวๆ ออกมา
จากนั้น จ้องมองดูพวกหลี่ซวงเหยียน ยิ้มกล่าวว่า “เข้ามากัน
ทั้งหมดเถอะ ของสิ่งนี้มีประโยชน์อย่างยิ่งต่อพวกเจ้า”

“นี่มันคืออะไร?” เฉินเป่าเจียวมองดูของเหลวที่อยู่ใน
สระน้ำแล้วเอ่ยถามขึ้นมา

หลี่ชียเอ่ที่ซ่อนอยู่ในสระทั้งตัว กล่าวว่า “เจ้าเรียกมันว่า
เป็นสุราก็ได้ หากว่าซ่อนอยู่ในนี้ แล้วเปิดจิตแห่งเต๋าของพวก
เจ้าออกมา มันจะทำการชำระล้างกลิ่นอายมารของพวกเจ้าได้”

เฉินเป่าเจียวเม้มปาก ยิ้มกล่าวว่า “พวกเราน่ะไม่ได้มี
กลิ่นอายมารหรอกนะ”

หลี่ชียเอ่สายหัวเบาๆ ว่า “กลิ่นอายมารที่ข้าพุดถึง ไม่ได้
หมายถึงกลิ่นอายมารที่อยู่ในแดนมารแห่งนี้ หรือจะกล่าวให้
ถูกต้องก็คือ มันหมายถึงกลิ่นอายของใจมารที่สะสมอยู่ภายในใจ
ของพวกเจ้า ยามที่ทุกคนฝึกวิชาย่อมจะต้องบังเกิดความโกรธที่
ถูกบังคับให้ฝืนทำสิ่งนั้นสิ่งนี้ ย่อมมีความลุ่มหลงเกิดขึ้น และเคยมี
ความยโส..... ทั้งหลายทั้งปวงที่เป็นอารมณ์ทางด้านลบ มันก็จะ
สะสมอยู่ภายในจิตแห่งเต๋าของเจ้า”

“ไม่มีใครสามารถบอกกว่าตัวเองนั้นมีจิตแห่งเต๋าที่
บริสุทธิ์ไร้ตำหนิ ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม การที่ผู้บำเพ็ญตนอย่าง
พวกเราสามารถมีชีวิตอยู่ได้อย่างยาวนานเช่นนี้ ไม่มีใครสามารถ

มีจิตที่คงความเป็นบริสุทธิ์เณกเช่นทารกแรกเกิดได้ ดังนั้น ภายในจิตใจของทุกคนย่อมจะต้องมีกลิ่นอายขยะของใจมารอยู่” หลี่ซีเยกล่าวว่า “ขณะที่สุรามาที่อยู๋ตรงนี้ สามารถชำระล้างจิตแห่งเต้าของเจ้า ถึงแม้ว่ามันไม่สามารถล้างกลิ่นอายขยะออกจนหมดสิ้น แต่ มันสามารถทำให้จิตแห่งเต้าของเจ้ามีความบริสุทธิ์มากขึ้น เป็นประโยชน์ต่อพวกเจ้ายิ่งนัก”

ใจมาร คือสิ่งที่ผู้บำเพ็ญตนทุกคนจะต้องเผชิญ บางคนเมื่อฝึกไปจนถึงระดับหนึ่ง ก็จะถูกใจมารของตนแวงกัดเข้าให้ โดยเฉพาะผู้ที่เคยใช้ชะตาแท้ในการสาบาน เมื่อไหร่ที่ผิดคำสาบานจะง่ายต่อการถูกใจมารของตนแวงกัดเอา เมื่อไหร่ที่ถูกใจมารแวงกัดเอา ส่วนใหญ่จะต้องชีพวายและสูญเสียสิ่งที่ได้บำเพ็ญเพียรมา

“จิตบริสุทธิ์เณกเช่นทารกแรกเกิด” เหมยซู่เหยาเอ๋ยขึ้นมามาอย่างช้าๆ ว่า “โลกนี้มีจิตบริสุทธิ์เณกเช่นทารกแรกเกิดอยู่จริงหรือ?”

กล่าวสำหรับผู้บำเพ็ญตนแล้ว หากยึดตามหลักการอย่างเคร่งครัดแล้ว ต้องบอกว่าไม่มี” หลี่ซีเยกล่าวอย่างช้าๆ ว่า “แต่ทว่า หากจะยึดถือหลักการในทางแคบสะก็อาจจะมีอยู่ แต่ นับแต่อดีตกาลที่ผ่านมามีอยู่ไม่กี่คนเท่านั้น”

ครั้นเอ๋ยถึงตรงนี้แล้ว หลี่ชียเอ่ถึงกับเหม่อลอย ถ้าหากจะ
กล่าวว่า โลกนี้มีผู้ที่มีจิตเฉกเช่นทารกแรกเกิดอยู่จริงละก็ เช่นนั้น
แล้ว หม่ากุ้นนับว่าเป็นหนึ่งในนั้น

หลังจากผ่านไปชั่วขณะ หลี่ชียเอ่ได้สติกลับมา เขาใช้
ฝ่ามือตีไปที่ฉงเจียงยวีเยี่ย หรือยอดสุรารารายก (1) ในสระ
หัวเราะกล่าวว่า "เออละ เข้ามากันให้หมดเถอะ"

เงินเป่าเจียวกับหลี่ซวงเหยียนค่อยยังชั่ว พวกนางแม่จะ
หน้าแดงอยู่บ้าง แต่ก็ก้าวเท้าเข้าไปในสระ และแชอยู่ในน้ำยอดสุรา
รารายกทั้งตัว

ดวงหน้าหมยซู่เหยาที่ดงามไว้ที่ตาก็ปรากฏแดงระเรื่อ
ขึ้นมาบางเบา แต่ นางก็ใจถึงก้าวเท้าเข้าไปในสระและแชตัวอยู่ใน
สระนั้น

กลับกลายเป็นว่าไปเจียนเงินนั้นล้งเลอยู่นิดหนึ่ง
สุดท้ายนางจึงได้ก้าวเท้าลงไปแช่ทั้งตัวในสระด้วยท่าที่ที่เย็นชา

ยามที่ยอดสุรารารายกเปือกขุดของพวกนางแล้ว
เป็นการเปิดเผยส่วนสัดที่ชวนหลงไหลออกมา นาที่นี้เรียกได้ว่าทั่ว
ทั้งถ้ากลายเป็นสถานที่ที่มีทัศนียภาพที่งดงามต้องตาต้องใจเป็น
อันมาก

ภาพที่เห็นอยู่ตรงหน้า รับรองว่าจะต้องทำให้เลือดใน
กายผู้คนสูบฉีดพลุ่งพล่านอย่างแรง ทำให้รู้สึกใจเต้นตุ้มตามกับสิ่ง
ที่เห็น

.....

(1) 琼浆玉液 qióng jiāng yù yè (ฉงเจียงยวีเยี่ย) หมายถึง
การนำหยกเนื้อดีชนิดหนึ่งที่มีชื่อว่า “ฉง” มาหลอมละลาย
กลายเป็นน้ำเหล้า ในตำนานจีนเชื่อกันว่าหากดื่มแล้วจะสามารถ
กลายเป็นเซียนได้

ตอนที่ 1079 จอมมารสวรรค์ทอดทิ้ง

<https://novel-lucky.com>

หลี่ชียेमองดูสวนเว้าสวนโค้งร่องเขาต่างๆ ที่ปรากฏอยู่ใต้น้ำ หากว่ากันถึงรูปร่างแล้ว เงินเป่าเจียวนับว่ายอดเยี่ยมที่สุด ตามด้วยไปเจี้ยนเงิน

ไปเจี้ยนเงินซึ่งอยู่ในชุดที่ค่อนข้างหลวม เมื่อเปียกน้ำ ทัวทั้งตัวแล้วจึงมองเห็นว่า รูปร่างของนางเป็นรองแค่เงินเป่าเจียวเท่านั้น ช่วงขาที่ยาวเรียวยาว อกค์เอวที่คอดกิ่ว..... ไม่มีจุดไหนที่ไม่ดึงดูดชวนมองเลย

สำหรับเงินเป่าเจียวนั้นไม่ต้องพูดถึง นางนับเป็นผู้ที่มีรูปร่างโดดเด่นเหนือผู้อื่นแต่กำเนิดอยู่แล้ว รูปร่างของนางรับประกันได้ว่าสามารถทำให้ผู้คนต้องเลือดสูบฉีดพลุ่งพล่านอยู่แล้ว ด้วยรูปร่างของนางแล้วเกรงว่าคงไม่มีผู้ใดสามารถเทียบเคียงได้กับเงินเป่าเจียวอีกแล้ว สวยหยาดเยี่ยมชวนมองสามารถนำมาใช้กับนางได้อย่างเหมาะสมเลยทีเดียว

“มองอะไร.....” ครั้นเห็นหลี่ชีย่จ้องมองพวกนางอยู่ เงินเป่าเจียวจึงกล่าวด้วยน้ำเสียงที่แสรังทำเป็นเหมือนว่าโกรธ

หลี่ชียเอ่ป้อนยิ้มบนใบหน้า กล่าวอย่างเอ้อระเหยว่า
“ของสวยๆ งามๆ มีไว้ชื่นชม อีกอย่าง หากข้าไม่ดูชมก็เท่ากับเสีย
โอกาสที่จะได้ชมไปนะสิใช่มั๊ย?”

คำพูดเช่นนี้ทำให้พวกหลี่ซวงเหยียนต้องสร้างทำเป็น
โกรธ ทอยกันล้องตาขมึงไปที่หลี่ชียเอ่

หลี่ชียเอ่หัวเราะก๊ากขึ้นมา จากนั้นนอนราบแช่อยู่กับ
ยอดสุราราทาหยกนั้น กล่าวว่า “ผอนคลายจิตแห่งเต้าของตนเสีย
เหมือนดั่งน้ำแข็งที่หลอมละลาย ความก่ดก่ลุ่มทุกอย่าง อารมณ์ที่
เป็นขยะทั้งหลายให้มันไหลไปตามน้ำแข็งที่หลอมละลายนั้น”

พวกหลี่ซวงเหยียนทอยกันทำตามแช่ตัวไว้และปล่อย
จิตให้ผอนคลาย ให้สุราราทาหยกได้ชำระล้างจิตแห่งเต้าของตน
อย่างช้าๆ

หลี่ชียเอ่หลับตาทั้งสองข้างลง ปล่อยให้ยอดสุราราทา
หยกทำการชำระล้างไปเรื่อยๆ กล่าวสำหรับจิตแห่งเต้าของหลี่ชียเอ่
แล้ว ต่อให้น้ำทิพย์เซียนก็ล้างออกได้ไม่หมด แต่ทว่า ยามที่ยอด

สุราธาราหยกค้อยๆ ไหลผ่านไปนั้น ทุกอย่างกลับกลายเป็นบางเบา ทุกอย่างกลับกลายเป็นห่างไกลเหลือเกิน

เสมือนหนึ่งเวลานี้เขาได้นอนอยู่บนก้อนเมฆอย่างนั้น ลมโชยมาอย่างแผ่วเบา ท่วมกลางห้องฟ้าสีคราม ห่างไกลจากโลกวิสัย เหมือนว่าทุกสิ่งได้กลับกลายเป็นไม่มีความสำคัญอีกต่อไป

หลี่ซีเยนอนหลับใหลอยู่ตรงนั้น เขาอยากจะนอนพักผ่อนกายาเช่นนี้มานานแล้ว ไม่ต้องวางแผนให้ร้ายผู้ใด ไม่มีการเข่นฆ่าปราศจากหน้าที่ความรับผิดชอบ ปราศจากอดีตทุกอย่าง..... เขาประสงค์จะหลับอย่างนี้โดยไม่ต้องตื่นขึ้นมาอีกเลย

ไม่รู้ว่าจะเวลาผ่านไปนานเท่าไร มีใครที่นวดคลึงขมับของเขาอย่างแผ่วเบา ช่างนุ่มนวลและเป็นธรรมชาติเหลือเกิน

หลี่ซีเยลืมตาขึ้นมาทีหนึ่ง เป็นเหมยซู่เหยาตัวเอง จากนั้นเขาได้หลับตาลงอีกครั้ง เวลานี้ท่วงท่าของเหมยซู่เหยาดูช่างอ่อนโยน และมีความละเอียดอ่อนเหลือเกิน ในฐานะหญิงงามอันดับหนึ่ง นางกลับไม่มีความบอบบางแม้แต่น้อย กลับแลดูมีความเปรียบพร้อมด้วยคุณธรรมเป็นพิเศษ

กาลเวลาเหมือนจะยาวนานเป็นพิเศษ ฟาดินดูเงียบสงบ
อะไรอย่างนั้น เหมือนหนึ่งว่าเวลานี้ทุกสิ่งได้กลับกลายเป็นไม่มี
ความสำคัญอีกต่อไป ทุกอย่างล้วนจมอยู่ท่ามกลางความเงียบสงบ
อันน่าหลงใหลอย่างนั้น

ไม่รู้ว่าจะเวลาได้ผ่านไปนานเท่าไรแล้ว หลีซีเยพลันลืมตา
ทั้งสองขึ้นมา ประกายตาเจิดจรัสและลุกขึ้นยืนทันที กล่าวอย่าง
ซ้าๆ ว่า “มาแล้ว”

“ใคร.....” ทันใดนั้น ไปเจียนเงินมีท่าที่ที่ตื่นตัว
ขึ้นมา

“จอมมารสวรรค์ทอดทิ้ง.....” หลีซีเยลุกขึ้นยืนและ
ก้าวเท้าออกจากสระน้ำ กล่าวว่า “พวกเราไปกันเถอะ ไปพบกับ
เขาสักหน่อย”

พวกเงินเป่าเจียวต่างทยอยกันลุกขึ้นยืน ในขณะนี้ แต่
ละนางที่รูปร่างอรชรอ่อนแอโดดเด่นเหนือผู้คนล้วนปรากฏต่อ
สายตาของหลีซีเย หลีซีเยถึงกับจ้องมองดูอย่างละเอียด ทำให้พวก
เหมยซู่เหยา รู้สึกเขินอายยิ่งนัก

หลี่ชีย่นำพาพวกเหมยซู่เหยาออกเดินทางไปจากป่าแห่งนี้ สุดท้าย พวกเขาได้ปีนขึ้นไปยังยอดเขาแห่งหนึ่ง บนยอดเขาแห่งนี้มีอารามโบราณตั้งอยู่หลังหนึ่ง โดยมีผู้เป็นมารเฝ้ารักษาการณ์อยู่ แต่ทว่า หลังจากหลี่ชีย่มาถึงแล้วได้โบกมือทีหนึ่ง พวกเหล่าผู้เป็นมารพลันหันหลังเดินจากไปโดยไม่เอ่ยอะไรสักคำ

“พวกเจ้าออกไปข้างนอกก่อน ข้าจะอยู่รอเขาที่นี้” หลี่ชีย่โบกมือกับพวกของเหมยซู่เหยา สั่งการออกไป

พวกของเหมยซู่เหยาไม่พูดพล่ามทำเพลงหันหลังเดินออกจากอารามโบราณทันที หลี่ชีย่หลับตาลงนั่งอยู่ตรงนั้นเงียบๆ รอคอยการมาถึงของจอมมารสวรรค์ทอดทิ้ง

หลังจากผ่านไปชั่วครู่ใหญ่ หลี่ชีย่พลันลืมตาทั้งสองขึ้นมา ในเวลานี้เอง ภายในอารามโบราณปรากฏกลิ่นอายมารที่รวมตัวกันขึ้น ชั่วพริบตาเดียวเท่านั้น กลิ่นอายมารนั้นได้กลับกลายเป็นคนผู้หนึ่ง ลักษณะหน้าตาท่าทางเหมือนหลี่ชีย่ที่ นั่งอยู่ตรงนั้นอย่างกับแกะ เขาเองก็มีกลิ่นอายมารที่พลุ่งพล่านเช่นเดียวกัน

ถ้าหากผู้เป็นมารได้เห็นจอมมารสวรรค์ทอดทิ้งทั้งสอง ที่มีลักษณะเหมือนกันอย่างกับแกะนั่งอยู่ตรงนี้แล้ว พวกเขาจะต้อง ตกใจมากอย่างแน่นอน

“ได้ข่าวว่า มีผู้ที่ปลอมเป็นตัวข้า” จอมมารสวรรค์ ทอดทิ้งจ้องมองหลี่ชียเอเอาไว้ ดวงตาทั้งสองของเขาแลดูน่าเกรง ขามยิ่งนัก ยามที่ลูกตาทั้งสองเพ่งตรงไปข้างหน้า เหมือนว่า สามารถกลืนกินวิญญาณของผู้คนได้ ต่อให้คนที่มีจิตแห่งเต๋า แข็งแกร่งเมื่อต้องพบกับลูกตามารของเขาแล้ว ก็ต้องวิญญาณ ออกจากร่างเช่นกัน

หลี่ชียเอไม่ได้รับผลกระทบจากสิ่งนี้ เพียงหัวเราะที่หนึ่ง แล้วก็กลับกลายเป็นร่างที่แท้จริงออกมา นั่งอยู่ตรงนั้นอย่างมั่นคง กล่าวว่่า “จอมมารสวรรค์ทอดทิ้งนะ จอมมารสวรรค์ทอดทิ้ง สงสัย เจ้าคงจะฝังตัวเองเอาไว้ลึกมากๆ เลยสินะ ใช้เวลานานขนาดนี้จึง รู้สึกตัว”

จอมมารสวรรค์ทอดทิ้งจ้องมองดูหลี่ชียเอโดยไม่ได้ลงมือ เหมือนว่าต้องการมองดูหลี่ชียเอให้ทะลุปรุโปร่ง ต้องการรู้ถึงต้นลึก หนาบางของหลี่ชียเอ

“อืมม สุดยอดใจมาร.....” จอมมารสวรรค์ทอดทิ้ง
จ้องมองดูหลี่ซีเยแล้วเอ่ยขึ้นมาอย่างช้าๆ ว่า “คนเป็นๆ ที่เป็น
บุคคลภายนอกคนหนึ่งกลับมีใจมารดวงหนึ่ง! เป็นเรื่องที่ไม่มีใคร
อยากจะเชื่อเลย มิน่าเล่าเจ้าจึงสามารถหลอกคนอื่นได้”

ใจมารของแดนมารไม่ได้หมายความว่าคนๆ นั้นมีความ
โหดร้ายเท่าไร เคยฆ่าคนมาแล้วเป็นจำนวนเท่าไร ก็สามารถมีใจ
มารไว้ในครอบครองได้ ใจมารเช่นนี้เป็นความยึดติดอย่างหนึ่ง

หนึ่งจิตนึกคิดเป็นพระ หนึ่งจิตนึกคิดเป็นมาร ถือเป็น
ความลึกลับพิสดารของแดนมาร ขณะเดียวกันก็เป็นความลึกลับ
พิสดารของที่ราบสูงฝั่งพุทธะอีกด้วย!

หลี่ซีเยหัวเราะที่หนึ่ง ยังคงนั่งอยู่ตรงนั้นอย่างมั่นคง ไม่
ว่าจอมมารสวรรค์ทอดทิ้งจะมองอย่างไรเขาก็ไม่มีปัญหาแต่อย่าง
ใด

“ข้าเคยได้ยินตำนานเรื่องหนึ่ง” หลังจากที่จอมมาร
สวรรค์ทอดทิ้งพิเคราะห์พิจารณาเป็นเวลานานมากแล้ว ในที่สุดจึง
ได้กล่าวขึ้นมาอย่างช้าๆ ว่า “เคยมีคนผู้หนึ่ง มีชีวิตออกไปจาก
โลกธาตุน้อยแห่งราชันมาร เขาคนนั้นเคยก้าวข้ามอาณาจักร

ราชันและแดนมารมาทั้งสองแห่ง เขาเคยกลายเป็นจอมราชันในอาณาจักรราชัน เคยเป็นจอมมารในแดนมาร! ท้ายสุด เขาได้ไปจากที่นี่และกลายเป็นเรื่องปาฏิหาริย์ และกลายเป็นตำนานไป”

หลี่ชีย่ยังคงนั่งอยู่ตรงนั้นไม่สะทกสะท้าน กล่าวอย่างเอ้อระเหยว่า “มันเป็นเรื่องราวที่เกิดขึ้นมานามามากแล้ว นานจนผู้คนลืมเลือนไปหมดสิ้นแล้วละ”

จอมมารสวรรค์ทอดทิ้งจ้องเขม็งไปที่หลี่ชีย่ เอ่ยขึ้นมาอย่างช้าๆ ว่า “ในใจของข้ามีข้อสงสัยอยู่เรื่องหนึ่ง โลกธาตุน้อยแห่งราชันมารถูกปิดกั้น บุคคลภายนอกที่เข้ามาไม่มีใครสามารถเป็นมารได้ และไม่มีใครสามารถเป็นทหารได้ แล้วเป็นเพราะสาเหตุใดถึงปล่อยให้คนเป็นๆ คนหนึ่งกลายเป็นมาร เป็นทหาร เป็นจอมราชัน เป็นจอมมาร และสุดท้ายยังสามารถไปจากที่ตรงนี้ได้อย่างง่ายดายเช่นนี้? ”

“เรื่องราวเหล่านี้ล้วนไม่มีความสำคัญ เจ้าเองไม่ได้ต้องการไปยังเก้าแดน สิ่งเหล่านี้กล่าวสำหรับเจ้าแล้ว จำเป็นต้องรับรู้มันอย่างนั้นรึ? ” หลี่ชีย่ยิ้มกล่าว

จอมมารสวรรค์ทอดทิ้งจ้องมองดูหลี่ซีเยชั่วครู่ใหญ่
สุดท้ายกล่าวว่า “เจ้าจงให้ข้าออกมา เพื่ออะไรกันแน่?”

หลี่ซีเยมองดูจอมมารสวรรค์ทอดทิ้งแล้วกล่าวว่า “หรือ
เจ้าไม่คิดจะขึ้นไปยังแท่นประหารมารอย่างนั้นรี? นับตั้งแต่มารเทพ
เป็นต้นมา ก็ไม่เคยมีจอมมารได้ขึ้นไปยังแท่นประหารมารได้อีก
เลย”

จอมมารสวรรค์ทอดทิ้งนิ่งเงียบไม่พูดไม่จา แต่เขาก็
ไม่ได้ปฏิเสธในเรื่องดังกล่าวนี้

หลี่ซีเยหัวเราะที่หนึ่งกล่าวว่า “มันเป็นไปตามที่เจ้าพูด
เอาไว้ นั่นแหละ ข้าเคยรั้งอยู่ที่โลกธาตุน้อยแห่งราชันมารมาเป็น
เวลานานมาก จะเป็นอาณาจักรราชันก็ดี หรือแดนมารก็ช่าง ข้ามี
ความเข้าใจเป็นอย่างดี หากจะกล่าวว่า เจ้าไม่ประสงค์จะขึ้นไปยัง
แท่นประหารมารสักก็ นั่นเป็นเรื่องโกหกคนอื่นอย่างแน่นอน”

“เข้าใจเป็นอย่างดี?” จอมมารสวรรค์ทอดทิ้งมองดูหลี่
ซีเย กล่าวว่า “ในเมื่อเจ้ามีความเข้าใจในโลกธาตุน้อยแห่งราชัน
มารขนาดนี้ เช่นนั้นแล้ว เจ้ามีความเข้าใจในโลกอีกโลกหนึ่ง
เพียงใดเล่า?”

หลี่ซีเยถึงกับนั่งเงยบออยู่พักหนึ่งกับปัญหาข้อนี้ กล่าว
ว่า “แทนประหารมารของแดนมาร การเดินทางไกลของอาณาจักร
ราชัน ไม่ว่าจะเป็นการขึ้นไปยังแทนประหารมาร หรือก้าวสู่การเดินทาง
ทางไกลของอาณาจักรราชัน สิ่งเหล่านี้ล้วนแล้วแต่เป็นเส้นทางที่
ไปแล้วไปลับ เมื่อไหร่ที่ก้าวสู่เส้นทางเหล่านี้แล้วจะต้องไม่มีคำว่า
เสียใจ ต้องหาญกล้าที่จะมุ่งไปข้างหน้าจนถึงที่สุด สิ่งที่เขาสามารถ
พูดได้ก็คงมีเพียงเท่านี้แล้วละ”

ดวงตาของจอมมารสวรรค์ทอดทิ้งส่งประกายแวบหนึ่ง
กล่าวว่า “เห็นที่เขาจะประเมินตัวเจ้าต่ำเกินไปเสียแล้ว เจ้ารู้เรื่องราว
เกี่ยวกับที่ตรงนั้นจริง!”

“ข้าเองก็ไม่ชัดเจนมากนัก” หลี่ซีเยกล่าวพร้อมกับส่าย
หัว แล้วไม่กล่าวต่อไป

“โลกอีกโลกหนึ่งที่อยู่ฟากฝั่งโน้นไม่ได้อยู่ในเก้าแดน
และไม่ใช่แดนที่สิบที่อยู่ในตำนาน! มันคืออะไรกันแน่?” จอมมาร
สวรรค์ทอดทิ้งจ้องมองไปที่หลี่ซีเย เหมือนต้องการคำตอบ

“เรื่องนี้ ข้าไม่สามารถให้คำตอบกับเจ้าได้” หลีชีเย่สายหัวเบาๆ กล่าวว่า “ถ้าหากเจ้าต้องการจะรู้ เจ้าสามารถขึ้นไปยังแท่นประหารมารได้ หากเจ้าโชคดีพอละก็ บางทีอาจสามารถรู้คำตอบก็เป็นได้”

จอมมารสวรรค์ทอดทิ้งถึงกับมีประกายตาขึ้นมาแวบหนึ่งและกลับกลายเป็นประกายที่เย็นยะเยือกสายหนึ่ง

หลีชีเย่หัวเราะที่หนึ่งกล่าวว่า “สวรรค์ทอดทิ้ง ข้ารู้ณะว่าเจ้ามีความแข็งแกร่งเป็นอันมาก และข้ายังรู้ดีกว่า หากคิดจะสังหารจอมมารตนหนึ่งในแดนมารนั้น เป็นเรื่องที่ยากเย็นแสนเข็นอย่างยิ่ง แต่ทว่า เจ้าอย่าลืมนะสิ การที่ข้าสามารถก้าวข้ามแดนมารและอาณาจักรราชัน สามารถเป็นจอมราชัน สามารถเป็นจอมมารได้ ณ ที่ตรงนี้ข้าเคยเกรงกลัวใครเสียที่ไหน! ต่อให้เจ้าแห่งมาร หรือเจ้าแห่งราชันกลับมา ข้าก็ไม่หวั่น! ”

หลังจากผ่านไปชั่วครู่ใหญ่ จอมมารสวรรค์ทอดทิ้งได้ละทิ้งประกายตาที่เยือกเย็นนั้นกลับมาเป็นปกติเช่นเดิม นั่งลงอย่างเชื่องช้า

“การที่เจ้าแห่งมารขึ้นไปยังแท่นประหารมาร เจ้าแห่งราชันก้าวสู่การเดินทางไกล ย่อมมีเหตุผลในตัวของพวกเขา เจ้าว่าอย่างนั้นหรือไม่”

จอมมารสวรรค์ทอดทิ้งไม่ต้องการสนทนาต่อในเรื่องนี้ เขาเองก็ตั้งใจจะขึ้นไปยังแท่นประหารมาร แต่ทว่า กลัวสำหรับเขาแล้วโอกาสยังไม่สุกงอม

“เจ้าต้องการอะไร?” จอมมารสวรรค์ทอดทิ้งเงยหน้าขึ้นและกล่าวว่า “เจ้าปล่อยให้ข้าออกมา คงไม่เพียงต้องการพูดคุยเรื่องแค่นี้กระมัง”

“ข้าต้องการกุญแจของวังกำกับมาร” หลี่ซีเยยิ้มกล่าวว่า

“ข้าไม่รู้.....” จอมมารสวรรค์ทอดทิ้งกล่าวปฏิเสธ คำขอของหลี่ซีเยทันที

หลี่ซีเยถึงกับหัวเราะก๊ากออกมา “สวรรค์ทอดทิ้งเฮ้ย เจ้าไม่สามารถตบตาข้าได้หรอกนะ ข้ารู้ว่ากุญแจนั้นอยู่ในมือของเจ้า นอกเหนือจากเจ้าแล้ว ในแดนมารยังจะมีใครสามารถครอบครองกุญแจนี้ได้อีก”

“ใช่แล้วยังไงล่ะ?” จอมมารสวรรค์ทอดทิ้งกล่าวนำเกรง
ขามออกมาว่า “ถ้าหากเจ้าคิดจะเข้ามาแย่งชิงล่ะก็ ข้าพร้อมทุก
เมื่อ”

“ข้าไม่เคยคิดจะลงมือแย่งชิง” หลี่ซีเยยิ้มกล่าวว่า “ข้า
แค่ต้องการมาปรึกษาหารือกับเจ้าเท่านั้น ข้าเพียงต้องการหยิบยืม
กุญแจดอกนี้ เมื่อใช้เสร็จแล้วก็จะส่งคืนให้เจ้า แน่อน ข้าจะไม่เอา
เปรียบเจ้าฟรีๆ อยู่แล้ว ข้าสามารถแลกเปลี่ยนกับเจ้า”

“แลกเปลี่ยน?” จอมมารสวรรค์ทอดทิ้งกล่าวท่าทีเย็น
ชาว่า “ผู้เป็นมารไม่ต้องการสิ่งใด แล้วจะแลกเปลี่ยนได้อย่างไร
กัน”

“ไม่ต้องการสิ่งใด?” หลี่ซีเยหัวเราะและกล่าวว่า “ข้ายัง
ไม่เคยได้ยินว่าผู้เป็นมารไม่มีความต้องการสิ่งใดมาก่อน ถูกต้อง
พวกเจ้าไม่ต้องการของวิเศษจากผู้บำเพ็ญตน และไม่ต้องการ
เคล็ดวิชาลับของของวิเศษ แต่ ผู้เป็นมารยังมีความต้องการอยู่!”

ครั้นกล่าวถึงตรงนี้แล้ว หลี่ซีเยมองดูจอมมารสวรรค์
ทอดทิ้ง กล่าวว่า “บางที เจ้าอาจจะไม่เหมือนดังเช่นผู้เป็นมารพวก

นั่นมีคำอธิษฐานมารอยู่ แต่ทว่า เจ้าก็มีความต้องการเช่นกัน เป็น
ต้นว่า การได้ขึ้นไปยังแท่นประหารมาร! ”

“แล้วมันอย่างไรล่ะ? ” จอมมารสวรรค์ทอดทิ้งไม้
ห้วนไหวต่อสิ่งนี้ กล่าวนาเกรงขามออกมา

หลี่ซีเยหัวเราะที่หนึ่ง กล่าวว่า “ข้ารู้ว่าเจ้าเตรียมตัว
เกี่ยวกับเรื่องนี้มาโดยตลอด เตรียมตัวเพื่อวันนั้น วันที่ก้าวขึ้นสู่
แท่นประหารมาร กล่าวสำหรับเจ้าแล้ว บางทีอาจเป็นเพราะเวลายัง
ไม่อำนวย หรือบางทีเจ้าอาจจะขาดสิ่งหนึ่งสิ่งใดอยู่ ถ้าหากเจ้ามีสิ่ง
ดังกล่าวเมื่อใดละก็ บางทีอาจได้เวลาที่เจ้าสมควรก้าวสู่แท่น
ประหารมารแล้วล่ะ”

ตอนที่ 1080 ข้อแลกเปลี่ยน

<https://novel-lucky.com>

จอมมารสวรรค์ทอดทิ้งพลันจ้องมองไปยังหลี่ซีเยเมื่อได้ยินคำพูดเช่นนี้ กล่าวอย่างซ้าๆ ว่า “พูดเช่นนี้แสดงว่าในมือของเจ้ามีสิ่งของที่สามารถช่วยข้าได้อีกแรงหนึ่งนะสิ”

หลี่ซีเยหัวเราะที่หนึ่งกล่าวว่า “เป็นความจริงที่ข้ามีของอยู่สิ่งหนึ่ง” กล่าวพลาถค้อยๆ หยิบเอาของสิ่งหนึ่งออกมาแล้วโยนให้กับจอมมารสวรรค์ทอดทิ้งไป

จอมมารสวรรค์ทอดทิ้งมอดดูสิ่งที่อยู่ในมืออย่างละเอียดรอบคอบ แม้แต่จอมมารอย่างเขายังต้องรู้สึกตกใจอย่างมากกับสิ่งนี้

หลังจากที่จอมมารสวรรค์ทอดทิ้งได้พิจารณาอย่างละเอียดแล้ว จึงได้เงยหน้าขึ้นมอดดูหลี่ซีเย กล่าวอย่างซ้าๆ ว่า “เจ้าไปได้สิ่งนี้มาจากที่ไหนกัน! ”

“เรื่องนี้มันสำคัญมากอย่างนั้นรี? ” หลีซีเยยิ้มกล่าวว่า
“กล่าวสำหรับเจ้าแล้ว ที่สำคัญที่สุดก็คือ เจ้าสิ่งนี้จะบังเกิด
ประโยชน์แก่เจ้าอย่างมากทีเดียว”

ของสิ่งนี้เป็นของที่ราชันเซียนเงินเสวียมอบให้กับหลี
ซีเยเพื่อแลกกับชีวิตของเทพพายุคะนองในครั้งนั้น

“เมื่อมีสิ่งนี้แล้ว เจ้าสามารถพิจารณาขึ้นไปยังแท่น
ประหารमारได้แล้ว” หลีซีเยจ้องมองดูจอมมารสวรรค์ทอดทิ้ง
กล่าวอย่างช้าๆ ว่า “การขึ้นไปยังแท่นประหารमारเป็นความมุ่งมาด
ปรารถนาดั้งเดิมตลอดเวลาที่ผ่านมาของเจ้า”

จอมมารสวรรค์ทอดทิ้งถือของสิ่งนี้เอาไว้ ทำท่า
ไตร่ตรองนิดหนึ่ง กล่าวเฉยเมยว่า “ความมุ่งมาดปรารถนาดั้งเดิม
ของผู้เป็นมารทุกคนล้วนแล้วแต่คือการได้ขึ้นไปยังแท่นประหาร
मार อีกทั้ง ผู้เป็นมารทุกคนล้วนแล้วแต่สามารถขึ้นไปยังแท่น
ประหารमारได้ทั้งสิ้น”

“เรื่องนี้ข้ารู้ ผู้เป็นมารทุกคนย่อมสามารถขึ้นไปยังแท่น
ประหารमारได้อยู่แล้ว” หลีซีเยยิ้มกล่าวว่า “แต่ การที่ข้าได้มาอยู่
ที่นี่เป็นเวลานานมากๆ นั้น ยิ่งทำให้ข้าเข้าใจถึงเรื่องอีกเรื่องหนึ่ง

เพราะเหตุใดผู้เป็นมารที่มีกำลังความสามารถ หรือจะกล่าวสั้นหนึ่ง
ว่า ผู้เป็นมารที่รู้แจ้งจึงไม่ยอมขึ้นไปยังแท่นประหารมารโดย
ง่ายตายกันล่ะ? มีแต่รอให้กลิ่นอายมารของตนเพิ่มมากขึ้นก่อน
แล้วค่อยขึ้นไปยังแท่นประหารมาร? มันเป็นเพราะอะไรกันแน่? "

"ผู้แข็งแกร่งเช่นเจ้า แต่ เจ้าก็ไม่ยอมขึ้นไปยังแท่น
ประหารมารมาโดยตลอด มันเป็นเพราะอะไร? "

จอมมารสวรรค์ทอดทิ้งนั่งอยู่ตรงนั้นด้วยท่าที่เย็นชาไม่
ต้องการเอ่ยถึงเรื่องบางเรื่อง

หลี่ซีเยย์มกล่าวว่า "ต่อให้เจ้าไม่พูดซ้ำก็พอรู้อยู่บ้าง
ในอดีต ต่อให้ผู้เป็นมารที่อ่อนด้อยกว่านี้ก็ขึ้นไปยังแท่นประหาร
มารมาแล้ว แต่ ภายหลังเกิดเรื่องราวบางเรื่องขึ้น ทำให้ทุกคน
เข้าใจอะไรบางอย่าง ดังนั้น ผู้เป็นมารส่วนใหญ่หากกลิ่นอายมาร
ไม่ถึงเกณฑ์ในระดับหนึ่ง ก็จะไม่บ่มบ่ามขึ้นไปยังแท่นประหารมาร
อีกเลย"

"ดูอย่างเจ้าเป็นต้น เจ้านับว่าแข็งแกร่งมากเพียงพอ
แล้วสินะ แต่ทว่า ภายในใจของเจ้ายังคงไม่มีความมั่นใจอย่าง
เพียงพอ เจ้าไม่มีความมั่นใจถึงระดับที่แน่นอน หรือบางที่เจ้าอาจ

เกิดการหวนไหวต่อการไปยังที่อีกที่หนึ่งก็ได้” หลี่ชีย่ยมกล่าวเฉย
เมย

จอมมารสวรรค์ทอดทิ้งกล่าวนำเกรงขามออกมาว่า
“การไปยังโลกอีกโลกหนึ่ง ไม่เคยมีผู้เป็นมารคนใดหวนไหวกับสิ่ง
นี้มาก่อน เจ้าเป็นผู้ที่ยกเว้น เพราะเจ้าไม่ได้เป็นคนของโลกนี้อยู่
แล้ว เจ้าไม่นับเป็นคนของแดนมาร!”

“ข้าไม่ปฏิเสธ เป็นความจริงที่ข้าไม่ใช่คนของโลกนี้
ครั้งนั้นที่ข้าสามารถกลายเป็นจอมมาร สามารถกลายเป็นจอม
ราชัน นั้นเป็นเพราะแท้จริงแล้วข้าล่วงรู้ความลับอะไรบางอย่าง ข้า
จึงอาศัยเล่ห์กล และวิธีการบางอย่าง ดังนั้น จึงทำให้ข้าสามารถ
ก้าวสู่ความเป็นจอมมารและจอมราชันได้เป็นผลสำเร็จ”

ครั้นหลี่ชีย่ยมถึงตรงนี้แล้ว ได้จ้องมองดูจอมมาร
สวรรค์ทอดทิ้งแล้วกล่าวว่า “และข้าก็ไม่ปฏิเสธว่าข้าเคยสงสัยอยู่
เหมือนกันถึงเบื้องหลังความลับของทหารราชันมุ่งเดินทางไกล ผู้
เป็นมารขึ้นสู่แท่นประหารมาร และไม่ได้ให้ความเชื่อถือในสิ่งนี้เป็น
อันมาก ซึ่งไม่เห็นจะต้องปิดบังและพูดออกมาไม่ได้”

“หากว่าข้าให้ความเชื่อถืออย่างจริงจังล่ะก็ สิ่งที่ข้าสมควรจะกระทำในครานั้นคงทำไปนานแล้วละ” เมื่อกล่าวถึงตรงนี้แล้ว หลี่ชีย่หรีตาทีหนึ่ง

“แหะ ไม่เชื่อถือ? เจ้าไม่เชื่อถือใคร?” จอมมารสวรรค์ทอดทิ้งกล่าวนาเกรงขามว่า “ไม่เชื่อในตัวเจ้าแห่งมารรี? หรือว่าไม่เชื่อในตัวของจอมราชัน?”

“ขอบอกตามตรง ข้าไม่ได้มีความรู้สึกอะไรกับการดำรงคงอยู่ของเจ้าแห่งมารและจอมราชันสองสิ่งนี้มากมายนัก หรืออาจกล่าวได้ว่า ข้าไม่ได้ให้ความเชื่อถือในตัวของพวกเขา” สายตาของหลี่ชีย่เพ่งมองไปข้างหน้า กล่าวเสียงหุ่มต่ำว่า “บางทีนั่นเป็นเพราะพวกเขาเองไม่เห็นจะเข้าใจอย่างถ่องแท้กับสิ่งที่อยู่เบื้องหลังเหล่านี้ได้ทั้งหมด”

จอมมารสวรรค์ทอดทิ้งกล่าวท่าทีเฉยเมยว่า “ผู้เป็นมารก็ดี ทหารราชันก็ช่าง จะอย่างไรเสียก็ต้องมีจุดหมายปลายทางสุดท้ายอยู่แล้ว ต้องมีสักแห่งแน่นอน” เมื่อกล่าวถึงตรงนี้แล้ว เขาเองก็นิ่งเงียบขึ้นมา

พันล้านปีที่ผ่านมา เป็นระยะเวลาที่ยาวนานเหลือเกิน คนแล้วคนเล่าที่ก้าวขึ้นสู่แท่นประหารมาร ขณะที่ฝั่งโน้นกลับไม่มีอะไรส่งกลับมาให้ได้รับรู้กันบ้างเลย แต่ทว่า มันเหมือนดังว่าสิ่งนี้แหละคือชีวิตของผู้เป็นมาร ฝั่งตรงข้ามนั้น หรือโลกใบนั้น เปี่ยมด้วยความตั้งใจที่ถึงแก่ชีวิตสำหรับผู้เป็นมารทุกคน

“มีความเป็นอมตะ ไม่มีดับสูญตลอดกาล เป็นสิ่งที่แสวงหาซึ่งมีมาทุกยุคทุกสมัย” หลี่ซีเยทอดถอนใจออกมาเบาๆ กล่าวว่า “เป็นสิ่งเสาะแสวงหาของผู้ยิ่งใหญ่คนแล้วคนเล่า แต่แล้วมีใครที่สามารถทำได้กันเล่า”

“เช่นนั้นแล้ว สิ่งที่เจ้าเสาะแสวงหาคืออะไร?” จอมมารสวรรค์ทอดทิ้งมองดูหลี่ซีเยและเอ่ยขึ้นอย่างช้าๆ

“สู้รบจนถึงที่สุด!” สายตาทั้งสองของหลี่ซีเยเพ่งมองไปข้างหน้า กล่าวอย่างหนักแน่นจริงจังว่า “ความจริงแล้ว สิ่งนี้เป็นสิ่งสองสิ่งหลักที่เสาะแสวงหากันมาทุกยุคทุกสมัย มีชีวิตที่เป็นอมตะ กับ สู้รบจนถึงที่สุด! มันคือสิ่งที่ทุกคนเสาะแสวงหาตลอดเวลาที่ผ่านมา ไม่ว่าจะเป็ดยุคดึกดำบรรพ์ที่ไม่สามารถไล่เรียงถึง หรือจะเป็นยุคเทพนิยาย และหรือจะเป็นยุคปัจจุบันก็ตาม!”

ครึ่งเอ๋ยถึงตรงนี้แล้ว หลีซีเยมีท่าทีที่จริงจัง กล่าวว่
“บางที สิ่งนี้คือสิ่งที่จะตัดสินปัญหา หรือบางทีมีแต่สุ่รบจนถึงที่สุด
จึงจะมีชีวิตเป็นอมตะได้!”

จอมมารสวรรค์ทอดทิ้งนึ่งเงียบไม่พูดไม่จา เนื่องจาก
ปัญหาข้อนี้ได้อยู่นอกเหนือขอบข่ายของเขาไปแล้ว แม้ว่าเขาเคย
ได้รับรู้อะไรบางสิ่งจากปากของเจ้าแห่งมารมาบ้างก็ตาม แต่ทว่า
นั่นเป็นเรื่องราวที่ตึกดำบรรพและห่างไกลตัวมากทีเดียว

“เรื่องราวบางเรื่องจะพูดไปอย่างนั้นก็ได้ หรือพูดอย่างนี้
ก็ได้ เรื่องราวหลายเรื่องฟังดูเหมือนห่างไกลมาก แต่ มันก็มีส่วน
เชื่อมโยงกับคนหลายคน เพียงแต่หลายคนไม่รู้เท่านั้นเอง เพราะว่
ทุกคนไม่สามารถกระโดดออกจากขอบเขตนี้ไปได้ ไม่รู้ว่าท้องฟ้า
คือสิ่งซึ่งดำรงอยู่ในสถานะเช่นใด” หลีซีเยได้ทอดถอนใจออกมา
เบาๆ เมื่อเอ๋ยถึงตรงนี้

หลีซีเยมองดูจอมมารสวรรค์ทอดทิ้งแล้วยิ้มกล่าวว่า
“เฉกเช่นผู้เป็นมาร สิ่งทีพวกเขาเสาะแสวงหาคืออะไร? ไปให้ถึง
แดนสุขาวดี เชื่อมต่อไปยังโลกอีกโลกหนึ่ง? ทั้งหมดนี้เพื่ออะไร?”

“ไม่เพื่ออะไร เพราะมันคือชะตาลิขิต” จอมมารสวรรค์
ทอดทิ้งกล่าวนำเกรงขามออกมา

หลี่ซีเยหัวเราะก๊ากขึ้นมา กล่าวว่า “สวรรค์ทอดทิ้งเอ๋ย
สวรรค์ทอดทิ้ง ถ้าหากว่าผู้เป็นมารคนอื่นเป็นผู้กล่าวคำๆ นี้ออกมา
สักก็ ข้าจะไม่ตั้งใจสงสัยเลย พวกเขายังคงอยู่ในระดับโง่เขลาไม่
ประสาอะไรเลย พวกเขาไม่อาจมองกาลไกลเช่นเจ้าได้ แต่ทว่า ใน
ฐานะจอมมารแห่งยุค ในฐานะจอมมารที่เคยพบกับเจ้าแห่งมาร
มาแล้ว คำพูดที่เจ้าพูดออกมามันช่างขัดกับความความรู้สึกเหลือเกิน”

“ถ้าเช่นนั้น เจ้าคิดว่าผู้เป็นมารอย่างพวกเราควรเสาะ
แสวงหาสิ่งใด?”

“หากจะพูดให้มันถูกต้อง หมายถึงตัวเจ้า ไม่ใช่ผู้เป็น
มาร เนื่องจากผู้เป็นมารส่วนใหญ่ไม่รู้หรอกนะว่าตัวเองจะต้อง
เผชิญหน้ากับสิ่งใด พวกเขาเพียงแค่อลอยไปตามโชคชะตาลิขิต
เท่านั้น ก้าวขึ้นสู่แทนประหารมาร ไปยังแดนสุขาวดี เชื่อมต่อไปยัง
โลกอีกโลกหนึ่ง แค่นี้เอง”

“แต่ เจ้าแตกต่างจากพวกเขา” หลี่ซีเยมองดูจอมมาร
สวรรค์ทอดทิ้ง กล่าวว่า “เจ้ารู้ในสิ่งที่พวกเขาไม่รู้ เจกเช่นที่เจ้า

พยายามอดกลั้นมาจนถึงปัจจุบันอย่างนั้น เหตุที่เจ้าไม่ยอมขึ้นไป
ยังแท่นประหารมาร เพราะเจ้าไม่มีความมั่นใจ หรือจะกล่าวว่า เจ้ารู้
ถึงจุดจบของความล้มเหลว! "

"อย่างนั้นรี? " จอมมารสวรรค์ทอดทิ้งเพียงเอ่ยขึ้นอย่าง
น่าเกรงขาม ไม่ได้ปฏิเสธ และไม่ตอบรับ

หลี่ซีเยกล่าวด้วยท่าทีเฉยเมยว่า "ผู้เป็นมารก็ดี ทหาร
ราชันก็ช่าง แม้กระทั่งอริยะสงฆ์ บางที่ต่างก็มีที่พึ่งพิงที่หนึ่ง ดังเช่น
ผู้เป็นมารอย่างพวกเจ้า พวกเจ้าไม่มีอารมณ์ความรู้สึกเหมือนดัง
มนุษย์ปุถุชนเช่นพวกเรา พวกเจ้าไม่มีเลือดเนื้อ หรือจะพูดให้มัน
ไม่ค่อยจะน่าฟังสักเท่าไรก็คือ พวกเจ้าคือคนตาย เป็นคนตายที่ยัง
มีชีวิต! "

"ยังไม่ต้องพูดถึงพวกเจ้าไม่สามารถไปจากโลกธาตุ
น้อยแห่งราชันมารก่อน และไม่พูดถึงว่าหลังจากพวกเจ้าไปจาก
โลกธาตุน้อยแห่งราชันมารแล้วก็ต้องกลายเป็นเถ้าธุลีไป เหมือน
ดังหลวงจีนกลุ่มนั้นของที่ราบสูงผิงพูทระอย่างนั้นที่ไม่สามารถไป
จากที่ราบสูงผิงพูทระไปได้ แต่ หากถอยไปหนึ่งหมื่นก้าว ถ้าหาก
สามารถไปจากโลกธาตุน้อยแห่งราชันมารได้ ผู้เป็นมารอย่างพวก
เจ้าจะยินยอมสละโลกธาตุน้อยแห่งราชันมารไปหรือไม่? "

“ผู้เป็นมารยอมมีความมุงมาดปรารถนาตั้งเดิมของผู้เป็นมาร โลกใบนี้ก็ยอมมีชะตาลิขิตของมันเอง” จอมมารสวรรค์ทอดทิ้งกล่าวนาเกรงขามออกมา

หลี่ซีเยหัวเราะก๊าก กล่าวว่า “สวรรค์ทอดทิ้งเอ๋ย สวรรค์ทอดทิ้ง หากเจ้าพูดคำๆ นี้กับคนอื่นก็คงไม่มีอะไร การที่ข้าสามารถเป็นจอมมาร สามารถก้าวไปถึงระดับนี้ได้ ย่อมต้องมีเหตุผลของข้า กล่าวโดยไม่หวาดหวั่นสิ่งใดเลยนะ พวกเราควรเปิดอกพูดคุยกันจะดีกว่า สำหรับตัวเจ้าหรือข้าต่างก็ได้รับประโยชน์ด้วยกัน ไม่แน่ว่า ข้าอาจจะให้คำแนะนำที่เจ้าคาดไม่ถึงก็เป็นได้ และเจ้าเองก็สามารถให้แรงบันดาลใจกับข้าได้บ้าง”

“อย่างนั้นรี? ” จอมมารสวรรค์ทอดทิ้งไม่หวั่นไหวต่อสิ่งนี้ กล่าวอย่างเย็นชา

“ไม่ว่าจะเป็นผู้เป็นมาร หรือทหารราชัน พวกเจ้าล้วนแล้วแต่ไม่มีเลือดไม่มีเนื้อ แต่กลับสามารถอยู่เป็นอมตะ พวกเราจะไม่พูดถึงเรื่องที่ว่าเพราะอะไรพวกเจ้าถึงได้มีชีวิตอยู่ได้จนถึงปัจจุบัน เนื่องจากกล่าวสำหรับข้าแล้ว มันไม่ใช่ความลับอะไร” หลี่ซีเยยิ้มกล่าวว่า “พวกเรามาพูดคุยถึงเรื่องสัญญาชาตญาณของพวกเขา

เจ้า เป็นสัญชาติญาณที่อยู่ภายในส่วนลึกที่สุดของจิตใจพวกเจ้า หรือบางทีอาจกล่าวว่า ผู้เป็นมารคนอื่น ๆ อาจจะไม่รู้หรือกว่า สัญชาติญาณที่แท้จริงของตนนั้นคืออะไร พวกเขาไม่รู้หรือกว่า มันเป็นเพราะอะไรแดนสุขาวดีถึงได้มีแรงดึงดูดต่อพวกเขา มากมายเช่นนี้ หรือบางทีพวกเขาอาจไม่รู้หรือกว่า แท้จริงแล้วมีสิ่ง ไตกันแน่ที่บงการให้พวกเขาจะต้องไปยังโลกอีกโลกหนึ่ง”

“แต่ สวรรค์ทอดทิ้ง เจ้ากลับรับรู้บางสิ่งบางอย่าง” หลี ชิเย่ล้องเขม็งไปที่จอมมารสวรรค์ทอดทิ้ง และกล่าวว่า “ผู้เป็นมารก็ ดี ทหารราชันก็ช่าง พวกเจ้าล้วนแล้วแต่ไม่ได้ขึ้นกับเก้าแดน เนื่องจากพวกเจ้าปราศจากชีวิต พวกเจ้าไม่สามารถมีความรู้สึกดี ใจ โกรธ เศร้าโศก และความสุขเหมือนเช่นพวกเราได้! ดังนั้น พวกเจ้าจึงต้องการแสวงหาโลกอีกโลกหนึ่งที่ทำให้พวกเจ้ามี ความรู้สึกดีใจ โกรธ เศร้าโศก และความสุขได้ หรือจะพูดให้ตรง ประเด็นก็คือ พวกเจ้าไม่เพียงต้องการชีวิตที่เป็นอมตะเท่านั้น แต่ พวกเจ้ายังต้องการเป็นคนเป็นๆ คนหนึ่ง ไม่ใช่หุ่นเชิด.....”

“..... หรือบางที โลกใบนั้นที่ว่าไม่มีผู้เป็นมาร และ ไม่มีทหารราชัน มีเพียงคนเป็นๆ ที่มีความรู้สึก มีทุกข์โกรธ มี ความเจ็บปวด และก็มีความสุข ขณะเดียวกันยังมีความเป็นอมตะ อีกด้วย ซึ่งสิ่งนี้ก็คือนานสวรรค์ เป็นสวรรค์ที่ผู้คนจำนวนนับ ไม่ถ้วนเสาะแสวงหามาตลอดกาล!” หลี ชิเย่กล่าวอย่างซ้ำๆ ว่า

“หรือบางที หลังจากขึ้นไปยังแทนประหารมารแล้ว ไปถึงโลกอีก โลกหนึ่ง ทุกคนก็จะได้รับการหลุดพ้น หรือในความหมาย บางอย่างสิ่งนี้คือการฟื้นคืนชีพ คือการถือกำเนิดใหม่!”

“สิ่งนี้ก็คือสัญญาตญาณของพวกเจ้า เนื่องจากมันเป็นคือ สัญญาตญาณขั้นพื้นฐานที่สุดของพวกเจ้า บงการให้พวกเจ้าก้าว ขึ้นสู่แทนประหารมาร เพื่อเชื่อมต่อไปยังโลกอีกโลกหนึ่ง” ครั้นเอ๋ย ถึงตรงนี้แล้ว ท่าทีของหลี่ชีย่ดูหนักแน่นจริงจังขึ้นมา

“ข้าไม่รู้หรอกว่าอะไรคือสัญญาตญาณ” จอมมาร สวรรค์ทอดทิ้งกล่าวว่า “สำหรับข้า สำหรับผู้เป็นมารแล้ว สิ่งนี้เป็น เพียงความมุ่งมาดปรารถนาดั้งเดิม เป็นชะตาลิขิตของโลกแห่งนี้”

“ฮ่า ฮ่า ฮ่า เจ้าสวรรค์ทอดทิ้ง เจ้ามาคุยเรื่องชะตาลิขิต กับข้า คุยเรื่องความมุ่งมาดปรารถนาดั้งเดิมกับข้านะหรือ?” หลี่ ชีย่ถึงกับหัวเราะก๊ากขึ้นมา กล่าวว่า “เรื่องบางเรื่องสามารถหลอก คนอื่นได้ แต่หลอกข้าไม่ได้ ข้ารู้เรื่องนี้ดี ข้ารู้ว่าโลกธาตุน้อยแห่ง ราชันมารนี้ถือกำเนิดขึ้นมาได้อย่างไร ดังนั้น ในสายตาของข้า แล้ว มันไม่มีอะไรความมุ่งมาดปรารถนาดั้งเดิม และไม่มีชะตาลิขิต นั้น”

“ที่ชั่วร้ายก็คือ นี่เป็นแผนการ เป็นแผนการที่ยิ่งใหญ่
สุดประมาณ เป็นแผนการที่ดำเนินการมาเป็นล้านยุค และยังคง
เป็นแผนการที่ดำเนินการต่อไปอย่างเงียบๆ ” หลี่ชีย่กล่าวพร้อม
กับล้องเหม็งไปที่ลอมมารสวรรค์ทอดทิ้ง

Novel-Lucky

ตอนที่ 1081 ลับสุดยอดของแดนमार

<https://novel-lucky.com>

ครั้นกล่าวถึงตรงนี้แล้ว หลี่ซีเยถึงกับต้องหยุดชะงักนิดหนึ่ง อีกครั้ง สุดท้าย ทอดถอนใจออกมาเบาๆ กล่าวว่า "สิ่งนี้ก็เหมือนดังเช่นที่ราบสูงผิงพุทธะอย่างนั้น สืบต่อกันมาเป็นเวลายุคแล้วยุคเล่า เพียงเพื่อการเสาะแสวงหาอย่างเดียวเท่านั้น"

"ในเมื่อเจ้าคิดว่าสิ่งที่พูดมานั้นมีความถูกต้องแม่นยำขนาดนั้น เมื่อเป็นเช่นนี้แล้วเจ้าคิดว่าแผนการณ์ของที่ราบสูงผิงพุทธะจะเป็นอะไร?" ในที่สุดจอมมารสวรรค์ทอดทิ้งได้ปริปากพูดขึ้นมาแล้ว

"สวรรค์ทอดทิ้ง เจ้าไม่ต้องมาหลอกถามข้า" หลี่ซีเยส่ายหน้า กล่าวว่า "ที่ราบสูงผิงพุทธะต้องการทำอะไร หรือจะกล่าวว่า ท้าวสักกะต้องการทำอะไร ข้าจะรู้อย่างทะลุปรุโปร่ง พวกเรามาทำข้อแลกเปลี่ยนอีกสักอย่างเจ้าจะว่าไง เจ้าเล่าให้ข้าฟังซิว่า ครั้งนั้นเจ้าแห่งมารพูดว่าอะไร แล้วข้าก็จะบอกกล่าวถึงความลับของที่ราบสูงผิงพุทธะให้กับเจ้า"

"ฮึ....." จอมมารสวรรค์ทอดทิ้งส่งเสียงน่าเกรงขามออกมา กล่าวว่า "ดูท่าเจ้าไม่เพียงต้องการบุญแฉของวังกำกับมาร

เท่านั้น ที่เจ้าล่อให้ข้าออกมา นั่น ยังต้องการสืบหาเรื่องของเจ้าแห่งมารอีกด้วย”

“พูดกันตามตรงเลยนะ ข้าไม่ค่อยจะสนใจในตัวเจ้าแห่งมารสักเท่าไร เพราะว่าสิ่งที่ควรจะรู้ข้าก็รู้มาหมดแล้ว” หลี่ชียเอ่กล่าวเฉยเมยว่า “ข้าเพียงต้องการรู้ว่า ครานั้น เจ้าแห่งมารบอกอะไรกับเจ้าบ้าง”

เมื่อกล่าวถึงตรงนี้แล้ว หลี่ชียเอ่จ้องเขม็งไปที่จอมมารสวรรค์ทอดทิ้งแล้วกล่าวว่า “ถ้าหากข้าเดาไม่ผิดล่ะก็ ครั้งครานั้น ก่อนที่เจ้าแห่งมารจะออกเดินทาง ได้เคยเรียกพบตัวเจ้าโดยลำพังอีกทั้งยังพูดคุยกับเจ้าเพียงลำพังถึงเรื่องที่ไม่เคยพูดกับจอมมารคนอื่น ๆ ! สิ่งนี้แหละคือสิ่งที่ข้าอยากรู้! ”

จอมมารสวรรค์ทอดทิ้งปล้นส่งประกายตาที่น่ากลัวและกลิ่นอายมารที่พร้อมทำลายทุกสิ่งตามอำเภอใจออกมาเมื่อได้ยินคำพูดของหลี่ชียเอ่ ดวงตามารคู่ นั้นของเขาจ้องเขม็งไปที่หลี่ชียเอ่ ดูน่ากลัวยิ่งนัก

หลี่ชียเอ่ยังคงนั่งอยู่ตรงนั้นอย่างไม่สะทกสะท้าน ไม่วุ่นไหวต่อท่าทีของจอมมาร กล่าวว่ “เจ้าไม่ต้องแสดงท่าทีเช่นนี้

กับข้า ในใจของเจ้าเข้าใจดีอยู่แล้วว่า เจ้าทำอะไรข้าไม่ได้ อีก
อย่างเรื่องนี้หาใช่เป็นความลับอะไร จอมมารคนอื่นๆ ก็รู้เรื่องนี้ดี
เพียงแต่ พวกเขาไม่รู้ว่าแท้จริงแล้วเจ้าแห่งมารได้พูดอะไรกับเจ้า
เท่านั้นเอง”

จอมมารสวรรค์ทอดทิ้งนั่งอยู่ตรงนั้น ท่าทีเย็นชาไม่พูด
ไม่จาอะไร

หลี่ชียะกล่าวขึ้นมาช้าๆ ว่า “ผ่านมาเป็นพันล้านปีแล้ว
หลังจากที่เจ้าแห่งมารผู้นั้นได้ไปยังโลกใบนั้นแล้ว ภายหลัง ได้มีผู้
เป็นมารจำนวนมากติดตามขึ้นไปยังแท่นประหารมาร และมีจอม
มารจำนวนมากทยอยกันขึ้นไปบนแท่นประหารมาร พวกเขาต่าง
ทยอยกันไปจากแดนมาร แต่ทว่า เจ้ากลับไม่เคลื่อนไหว เจ้ายังคง
รั้งอยู่ที่แดนมารตลอดมา ด้วยการฟังตัวเองเอาไว้ ทนทรมาณผ่าน
มายุคแล้วยุคเล่า! ”

“บอกตามตรงเลยนะ ข้าว่าข้าจะดูถูกดูแคลนเจ้า” หลี่
ชียะจ้องมองไปยังจอมมารสวรรค์ทอดทิ้ง กล่าวว่า “ข้าเคยรวบรวม
รายชื่อผู้เคยดำรงฐานะเป็นจอมมารในแดนมารแห่งนี้ เจ้าไม่ใช่
จอมมารที่ดีเลิศที่สุด เจ้าก็ไม่ใช่จอมมารที่มีความแข็งแกร่งมาก
ที่สุด แต่ ที่สามารถยืนยงได้ก็คือ เจ้าเป็นจอมมารที่มีความอดกลั้น
ได้มากที่สุด! ดังนั้น เจ้าแห่งมารจึงได้เลือกเจ้า ขณะที่เจ้า รั้งอยู่ที่

แดนมารตลอดมา รอคอยโอกาสจนกว่าเจ้ามีความมั่นใจเต็มเปี่ยมแล้ว ค่อยก้าวไปที่แท่นประหารมาร! "

ท่าทีของจอมมารสวรรค์ทอดทิ้งยังคงเย็นชา เพียงจ้องมองหลี่ซีเยโดยไม่ยอมปริปากแต่อย่างใด

หลี่ซีเยจ้องเขม็งไปที่จอมมารเทียนชวี กล่าวว่า "เจ้าเอาคำพูดของเจ้าแห่งมารบอกข้า ข้าจะบอกเล่าความลับของที่ราบสูงฝั่งพุทธะกับเจ้า"

จอมมารสวรรค์ทอดทิ้งจ้องมองหลี่ซีเยอยู่พักหนึ่ง สายหน้า "ข้าไม่สนใจ ขณะเดียวกัน ข้าก็จะไม่ให้เจ้ายิ้มกฤษฎ์แจ้ว กำกับมาร" กล่าวพลาง เอาสิ่งที่หลี่ซีเยโยนให้มาโยนกลับคืนไป

"สวรรค์ทอดทิ้งเอ๋ย สวรรค์ทอดทิ้ง" หลี่ซีเยหัวเราะออกมา กล่าวว่า "เจ้านี้มีความอดทนเสียจริง แต่ว่า ข้าอยากจะเตือนเจ้าคำหนึ่ง ต่อให้เจ้ามีความอดทนมากกว่านี้ แต่ทว่า โอกาสก็ไม่รอเจ้าหรอกนะ"

"เจ้าพูดอย่างนี้หมายความว่าอะไร? "

หลี่ซิเย่ นั่งอยู่ตรงนั้นอย่างไม่สะทกสะท้าน กล่าวอย่างเอื่อระเหยว่า “สวรรค์ทอดทิ้ง เจ้าเข้าใจว่าตัวเองไม่มีวันตาย ดังนั้นจึงมีเวลาเหลือเพื่อที่จะรอคอยได้ หรือจะกล่าวว่า เจ้าจะสามารถรอจนกว่าทุกคนขึ้นไปยังแท่นประหารมารจนหมดแล้วก็ยังไม่สาย แต่ว่า ข้าบอกเจ้าตอนนี้เลยก็ได้ อย่างดีเจ้าก็คงมีเวลาแค่เพียงหนึ่งหรือสองยุคเท่านั้นเอง”

“ข้าवलวงให้คนตื่นกลัว” จอมมารสวรรค์ทอดทิ้งกล่าวจริงจังว่า “แดนมารไม่มีสูญสลาย คงอยู่เป็นนิรันดร์ เป็นเช่นนี้มาแล้วพันล้านปี”

“อย่างนั้นรี? ” หลี่ซิเย่ยิ้มกล่าวว่า “เจ้าคิดว่าที่ราบสูงฝิ่งพุทธะจะรอจนหลังจากหมื่นยุคไปแล้วอย่างนั้นรี? พวกท้าวสักกะจะรอจนกว่าล่วงเลยไปหมื่นยุคอย่างนั้นรี? ”

“พวกเขา รอไม่ได้แล้วไงล่ะ? ” จอมมารสวรรค์ทอดทิ้งกล่าวจริงจังว่า “หากว่าที่ราบสูงฝิ่งพุทธะสามารถทำลายโลกธาตุน้อยแห่งราชันมารสักก็คงทำลายไปนานแล้ว ผ่านมาพันล้านปี ต่อให้ที่ราบสูงฝิ่งพุทธะยังคงปิดกั้นควบคุมโลกธาตุน้อยแห่งราชันมารเอาไว้ แต่โลกธาตุน้อยแห่งราชันมารยังคงดำรงอยู่เป็นนิรันดร์”

“เจ้าสวรรค์ทอดทิ้งนะ สวรรค์ทอดทิ้ง เจ้ายังคงไม่เข้าใจ
อยู่ดี” หลี่ซีเยกล่าวว่า “ที่ราบสูงผิงพุทธะจะไม่ทำลายพวกเจ้า และ
ท้าวสีกะก็จะไม่ทำลายโลกธาตุแห่งราชันมารแห่งนี้”

“แต่ทว่า!” หลี่ซีเยจ้องเขม็งไปที่จอมมารเทียนชวี
ดวงตาทั้งสองดูน่ากลัว กล่าวอย่างจริงจังว่า “ท้าวสีกะจะต้องสู้รบ
จนถึงที่สุด! ที่ราบสูงผิงพุทธะจะต้องบรรลุภารกิจที่รับรอบหมาย!
นับตั้งแต่วินาทีที่ที่ราบสูงผิงพุทธะถูกสถาปนาขึ้นมา ก็รอคอยการ
มาถึงของวันนี้!”

จอมมารสวรรค์ทอดทิ้งถึงกับมีสีหน้าที่แปรเปลี่ยนไป
เมื่อได้ยินคำพูดนี้ของหลี่ซีเย

หลี่ซีเยเอ่ยขึ้นอย่างช้าๆ ว่า “ก็เหมือนดังที่พวกเราได้
พูดถึงอย่างนั้น นับแต่อดีตกาลที่ผ่านมา ไม่ว่าจะเนิ่นนานถึงยุคที่
ไม่สามารถไล่เรียงได้อีก หรือจะเป็นยุคของเทพนิยาย และหรือเป็น
ยุคปัจจุบัน ผู้ยิ่งใหญ่ต่างสืบคั่นอยู่สองประเด็น คงความเป็นอมตะ
กับสู้รบจนถึงที่สุด! วันนี้ข้าบอกกล่าวสิ่งนี้ต่อเจ้า เป็นการแสดงให้เห็นว่า
คนอย่างข้า นั้นมีความจริงใจมาก!”

“จะอย่างไรเสีย ที่ราบสูงฝั่งพุทธะก็ต้องลงมือ ไม่เกินไป
กว่าสามยุคสมัย” หลี่ซิเย่เอ๋ยอย่างช้าๆ “เมื่อถึงเวลานั้นแล้ว จะเป็น
แดนมารกิติ อาณาจักรราชันก็ช่าง กระทั่งโลกธาตุน้อยแห่งราชัน
มารทั้งหมดก็เป็นได้แค่เบี้ยตัวหนึ่งที่ถูกลบมัดเอาไว้กับรถศึก
เท่านั้น

เวลานี้ สีหน้าของจอมมารสวรรค์ทอดทิ้งดูเยือกเย็น
เมื่อหลี่ซิเย่เอ๋ยมาถึงตรงนี้แล้ว เขาก็รับรู้ได้ว่าจะกำลังเกิดเรื่อง
อะไรขึ้น

“เมื่อเป็นเช่นนี้ ก้าวเดินมาถึงวันนี้แล้ว ผู้เป็นมารกิติ
ทหารราชันก็ช่าง พวกเจ้ามีเพียงสองทางเลือกเท่านั้น ถ้าไม่รีบ
ออกเดินทางไกล ก้าวขึ้นสู่แท่นประหารมาร ก็ต้องถูกลบมัดเอาไว้
กับที่ราบสูงฝั่งพุทธะที่เปรียบเสมือนเป็นรถศึกคันนี้ กลายเป็นโล่
กันกระสุนให้กับท้าวสักกะ!” หลี่ซิเย่เอ๋ยกล่าวพร้อมกับจ้องมองไปยัง
จอมมารสวรรค์ทอดทิ้งที่มีท่าทีเย็นชานั้น

“เจ้าเป็นจอมมาร เจ้าควรจะรับรู้ได้ว่า พลังของที่ราบสูง
ฝั่งพุทธะนั้นมีความแข็งแกร่งถึงระดับไหนแล้ว” หลี่ซิเย่เอ๋ยกล่าวอย่าง
ช้าๆ ว่า “เจ้าลองตรึกตรองให้ละเอียด ลองนับนิ้วดูซิว่า สิ่ง que เจ้าคิด
ว่าดำรงอยู่เป็นอมตะชั่วนิรันดร์นั้น ยังเหลือเวลาอีกเท่าไร?”

นาทีนี่ จอมมารสวรรค์ทอดทิ้งถึงกับนั่งเงยขึ้นมา บางที อาจเป็นดั่งที่หลี่ซิเย่พูดเอาไว้ก็ได้ เวลาของพวกเขาเหลืออยู่ไม่มากแล้ว

หลังจากผ่านไปชั่วครู่ใหญ่ จอมมารสวรรค์ทอดทิ้งจ้องมองดูหลี่ซิเย่และกล่าวเย็นชาว่า “เจ้าต้องการสิ่งใดจากรังกำกับมาร?”

“เรื่องนี้มันไม่ใช่สาระสำคัญ” หลี่ซิเย่กล่าวเฉยเมยว่า “เจ้าแค่เอาบุญแฉออกมาข่มให้กับข้าก็พอแล้ว”

“เจ้าควรจะรู้ว่า การเข้าไปยังรังกำกับมารนั้น ไม่เพียงถูกจำกัดด้วยจำนวนคน อีกทั้งยังจำกัดให้หยิบสิ่งของในนั้นได้เพียงชิ้นเดียวเท่านั้น”

“เรื่องนี้ข้ารู้ดี ข้าได้ศึกษามาจนละเอียดยับ ถ้าหากข้าไม่ได้มีการเตรียมการมาอย่างดี ข้าก็จะไม่มาขอข่มบุญแฉจากเจ้า”

จอมมารเทียนชวีจ้องมองดูหลี่ชียเอ๋ออยู่ครู่ใหญ่ กล่าวว่า “เจ้าคิดว่าจะทำได้สำเร็จอย่างนั้นรึ? ข้าไม่คิดเช่นนั้น” เวลาที่เขาพอจะรู้แล้วว่าสิ่งที่หลี่ชียเอ๋อต้องการนั้นคืออะไร

“แน่นอน ในเมื่อข้าเคยเป็นจอมมาร แล้วก็เป็นจอมราชันมา มันถูกลิขิตเอาไว้แล้วว่าจะต้องทำได้สำเร็จ” หลี่ชียเอ๋อกล่าวอย่างเอ๋อระเหยและหัวเราะออกมา

ในที่สุด หลังจากที่จอมมารสวรรค์ทอดทิ้งนึ่งเงียบอยู่เป็นเวลานาน เขาค่อยๆ ล้วงเอาकुญแจสีดำออกมาดอกหนึ่ง กล่าวว่า “หลังจากเจ้าไขเข้าไปภายในวังกำกับมารแล้ว วางकुญแจเอาไว้ในนั้น มันจะกลับมาอยู่ในมือข้าได้เอง”

หลี่ชียเอ๋อโยนสิ่งนั้นให้กับจอมมารสวรรค์ทอดทิ้ง หัวเราะที่หนึ่ง กล่าวว่า “ในที่สุดเจ้าก็คิดได้ นับว่าเป็นเรื่องดี ของบางอย่างเก็บเอาไว้ในวังกำกับมารก็ไร้ประโยชน์ เนื่องจากพวกเจ้าจะไม่มีวันสะสมได้จนครบ”

จอมมารสวรรค์ทอดทิ้งส่งเสียงน่าเกรงขามออกมา เก็บสิ่งที่หลี่ชียเอ๋อโยนมาให้

“แต่ว่า ข้ายังมีของเล่นเล็กๆ น้อยๆ ” หลี่ซียะยิ้มพลาบ ยืนคำอธิษฐานมารของพวกยอดมารกระบี่ไม่ให้ไป กล่าวว่า “วันที่ เจ้าขึ้นไปยังแท่นประหารมาร เอาสิ่งเหล่านี้ติดตัวไปด้วย ถือว่าเป็น การทำอะไรให้เล็กๆ น้อยๆ ก่อนที่เจ้าจะไปจากโลกแห่งนี้”

จอมมารสวรรค์ทอดทิ้งส่งเสียงฮีคำหนึ่ง แต่ก็ไม่ได้คิดเล็ก คิดน้อยอีกต่อไป รับเอาคำอธิษฐานมารเหล่านี้เอาไว้ ในเมื่อตกลง แลกเปลี่ยนถึงขนาดนี้แล้ว แค่คำอธิษฐานมารที่เป็นเรื่องจิปัๆ เช่นนี้ เขาไม่ยากทำเป็นหยุมหยุมกับสิ่งนี้อีก

“น่าเสียดาย ข้าต้องการรู้ว่าเจ้าแห่งมารพูดอะไรกับเจ้า ตลอดมา แต่ ในเมื่อเจ้าไม่ต้องการแลกเปลี่ยนอีก ข้าก็ไม่ฝืนใจ เจ้า” หลี่ซียะกล่าวพร้อมกับลุกขึ้นยืน

“ถ้าหากเจ้าต้องการจะรู้เรื่องนี้จริงๆ เจ้าไปถามเอาจาก เจ้าแห่งมารเองก็ได้”

“ถ้ามีวันนั้นจริง ข้าถามแน่” หลี่ซียะยิ้มกล่าวว่า “แต่ ว่า หากมีวันนั้นจริง สิ่งที่เจ้าแห่งมารพูดกับเจ้าในครานั้นมันก็ไม่มี ความสำคัญอะไรอีกแล้ว เพราะว่าหากถึงวันนั้นจริง ข้าคงล่วงรู้ ความลับทุกอย่างเรียบร้อยแล้ว”

จอมมารสวรรค์ทอดทิ้งเสียงฮึ่นาเกรงขาม และไม่ต้องการสนทนากับปัญหานี้อีกต่อไป

หลี่ซีเยหันหลังเดินจากไปทันที เพื่อออกจากอารามโบราณแห่งนี้

“สิ่งที่เจ้าเสาะแสวงหาคืออะไร เป้าหมายของเจ้าคืออะไร?” เมื่อหลี่ซีเยเพิ่งจะก้าวขาถึงหน้าประตู เสียงของจอมมารสวรรค์ทอดทิ้งดังขึ้นที่ด้านหลัง

หลี่ซีเยหยุดเดิน และหันหลังกลับมา จ้องมองไปที่จอมมารสวรรค์ทอดทิ้ง

จอมมารสวรรค์ทอดทิ้งก็จ้องมองไปที่หลี่ซีเย กล่าวว่า “เจ้าจากเก้าแดนมาถึงที่ตรงนี้ สามารถกลายเป็นจอมมาร สามารถกลายเป็นจอมราชัน เจ้าสามารถมีชีวิตเป็นอมตะ! เมื่อเป็นเช่นนั้น เจ้าต้องการเสาะแสวงหาสิ่งใด? เพื่อของวิเศษรี? หรือบางทีอาจเพียงต้องการรู้ถึงความลับที่อยู่ภายในนี้เท่านั้น”

“ไม่ใช่.....” หลีชีเย่สายหน้า กล่าวอย่างหนักแน่น ว่า “ข้าจะบุกเข้าไปจนถึงที่สุด สิ่งที่ข้าต้องการง่ายมาก ต้องการ เพียงคำตอบเดียว!” กล่าวจบ หันหลังเดินออกจากอารามโบราณ ทันที

จอมมารสวรรค์ทอดทิ้งมงดูเงาหลังของหลีชีเย่ นิ่ง เงียบอยู่เป็นเวลานาน หลังจากผ่านไปนานมาก พิมพ์ออกมาว่า “คงความเป็นอมตะ สู้รบจนถึงที่สุด ท้ายที่สุดแล้วเพื่ออะไรกันนะ? ณ แดนสุขาวดี แล้วสิ่งที่รอคอยพวกเรายู่ตรงนั้นมันคืออะไร ฝ่า บาท หวังว่าท่านจะถึงที่นั้นอย่างปลอดภัยแล้ว”

ครั้นกล่าวขาดคำ ร่างของจอมมารสวรรค์ทอดทิ้งก็ หายไป เหมือนหนึ่งตัวเขาไม่เคยได้ปรากฏตัวที่นี้มาก่อนเลย

“คุณชาย ไม่เป็นอะไรใช่ไหม” พวกหลีซวงเหยียนที่อยู่ ด้านนอกเมื่อเห็นหลีชีเย่ก้าวเดินออกมา ต่างรู้สึกโล่งอกทยอยกัน เดินเข้าไปหา

หลีชีเย่อยู่ด้านในเป็นเวลานานมาก พวกนางต่างรู้สึก เป็นห่วงขึ้นมา เกรงว่าหลีชีเย่จะต่อสู้แลกชีวิตกันกับจอมมาร

สวรรค์ทอดทิ้ง แต่ทว่า จากความเชื่อมั่นในตัวของคุณชาย ทำให้พวกนางยังคงรอคอยอยู่ด้านนอก ไม่ได้บุกเข้าไป

“มันจะไปมีอะไรได้ เรื่องเล็กน้อยแค่นี้เอง เจ้าสวรรค์ทอดทิ้งยังไม่ถึงกับคิดลงมือต่อข้า และต่อให้เขาคิดลงมือก็ไม่เห็นว่าเขาจะได้เปรียบตรงไหน”

Novel-Lucky

ตอนที่ 1082 เข้าวังกำกับมาร

<https://novel-lucky.com>

“เออละ เก็บเกี่ยวให้เรียบร้อย ไม่จำเป็นต้องปลอมตัวเป็นจอมมารสวรรค์ทอดทิ้งอีกต่อไปแล้ว” หลี่ซีเย่สั่งการกับพวกหลี่ชวงเหยียน “พวกเราไปวังกำกับมารกัน”

เหมยซู่หย่าเอ่ยถามขึ้นว่า “พวกเราเข้าไปได้หรือไม่?”

หลี่ซีเย่มองดูพวกนาง ยิ้มกล่าวว่า “พวกเจ้ามีสี่คนไม่มากไม่น้อย เข้าไปได้พอดี แต่หากเพิ่มขึ้นมาอีกสักคนเกรงว่าจะไม่ได้”

หลี่ซีเย่พาพวกของหลี่ชวงเหยียนมุ่งหน้าไปยังวังกำกับมาร มาคราวนี้เขามาในฐานะตัวตลกที่แท้จริง ไม่ใช่จอมมารสวรรค์ทอดทิ้งอีกแล้ว

แม้ว่าบริเวณเชิงเขาของวังกำกับมารจะปราศจากเงาของพวกจ่านซือที่ลากไปนานแล้ว แต่ทว่า ยังคงมีผู้บำเพ็ญตบะอยู่ที่นั่น เนื่องจากยังมีพวกที่มาทีหลังอยู่จำนวนไม่น้อยพยายามทดลองว่าจะสามารถเปิดประตูของวังกำกับมารได้หรือไม่

แต่ไม่ว่าผู้ที่จะมาเป็นใคร ไม่ว่าจะมีความแข็งแกร่งปานใด หรือมีพรสวรรค์เลิศเลอเพียงใด ยังคงไม่สามารถเปิดประตูวังกำกับบมารได้อยู่ดี

“หลี่ซีเยกลับมาอีกแล้ว” ขณะที่หลี่ซีเยยังไม่ทันมาถึงเชิงเขาดี ก็มีผู้พบเห็นเขาและตะโกนออกมาทันที

ในเวลานี้ ชื่อของคนโหดอันดับหนึ่งไม่สามารถมีใครเทียบเคียงได้อีกแล้ว เวลานี้รัศมีของคนโหดอันดับหนึ่งได้บดบังรัศมีของบรรดาสุดยอดดาวรุ่งทั้งหลายจนหมดสิ้น

ดังนั้น ไม่ว่าหลี่ซีเยจะก้าวอย่างไรไปถึงที่ใดก็ตาม ก็จะเป็นเป้าสายตาของผู้คนทันที ไม่ว่าเยื้องกายไปถึงที่ใดก็จะสร้างความหวั่นเกรงให้กับผู้คนอย่างน้อยสามส่วน

“คนโหดอันดับหนึ่งกลับมาอีกครั้ง อย่าบอกว่าพุ่งเป้าไปที่วังกำกับบมารนะ” มีผู้บ่นพึมพำ เมื่อมองเห็นหลี่ซีเยแต่ไกล

“ดูเหมือนไม่มีใครสามารถเปิดประตูของวังกำกั้มาร
ได้ คนโหดอันดับหนึ่งจะไหวมั๊ย?” มีบางคนตั้งข้อสงสัยขึ้นมา

ยอดฝีมือจากแดนชาติทักซิณกล่าวว่ “มันคงพูดยาก
นะ คนโหดอันดับหนึ่งชั่วร้ายเหลือเกิน คิดดูก็แล้วกัน ยอดเขา
อันดับหนึ่งของเขาเทพยุทธผู้คนเท่าไรที่ไม่สามารถขึ้นไปได้
แม้แต่พวกหลินเทียนตี้ก็ทำไม่ได้ แต่ทว่า คนโหดอันดับหนึ่งกลับ
ขึ้นไปได้”

“แหะ ข้าคิดว่าคนโหดอันดับหนึ่งสามารถทำได้ เขาต้อง
สร้างปาฏิหาริย์ได้อย่างแน่นอน ถ้าหากแม้คนโหดอันดับหนึ่งยังทำ
ไม่ได้ละก็ คงไม่มีใครทำได้อีกแล้ว ในยุคปัจจุบัน ยังไม่มีใครเทียบได้
กับคนโหดอันดับหนึ่ง”

ภายในระยะเวลาอันสั้น จากการที่ชื่อของคนโหด
อันดับหนึ่งเลื่องลือไปไกล หลี่ชีย่ก็มิผู้สนับสนุนขึ้นมาแล้ว พวก
เขาเหล่านี้ให้ความเลื่อมใสศรัทธาต่อเขามาก

โดยเฉพาะบรรดาผู้บำเพ็ญตนที่เป็นกลุ่มคนรุ่นใหม่
คนโหดอันดับหนึ่งสามารถเอาชนะพวกเขาสุดยอดดาวรุ่งแจกเช่นฉิ่ง
หวู่ตี้ได้ทั้งหมด ทั้งยังสยบเหมยซู่เหยาที่เป็นสุดยอดสาวงามอันดับ

หนึ่งมาอยู่กับตน พุดถึงความแข็งแกร่ง นับว่าแข็งแกร่งอย่างมาก
พุดถึงวาสนาทางความรัก นับว่ามีอย่างเหลือเฟือ

แล้วจะไม่ให้บรรดาผู้บำเพ็ญตนกลุ่มคนรุ่นใหม่เสื่อมใสในตัวเขาได้อย่างไร?

ขณะที่พวกของหลี่ซีเยมาถึงเชิงเขาวังกำกั้มารนั้น
บรรดาผู้ที่อยู่ ณ ตรงนั้นได้หลีกเป็นทางให้พวกเขาได้เดินผ่านไป
โดยไม่มีใครกล้าขวางทางของพวกเขา

ทุกคนต่างกลั่นลมหายใจเอาไว้ ไม่มีใครกล้าแม้แต่ส่ง
เสียงใดๆ ออกมา เมื่อเห็นคนโหดอันดับหนึ่งเดินมา อำนาจบารมี
เช่นนี้ในกลุ่มคนรุ่นใหม่ไม่มีใครใดสามารถเทียบเคียงได้อีกแล้ว

หลี่ซีเยมองดูวังกำกั้มารที่อยู่บนยอดเขา กล่าวเฉย
เมยว่า “ไปเถอะ พวกเราขึ้นไปกัน” พุดจบออกเดินนำหน้าไปก่อน

พวกของหลี่ซวงเหยียนต่างตามหลังหลี่ซีเยไปติดๆ

การที่ก้าวขึ้นไปยังยอดเขาอันเป็นที่ตั้งของวังกำกั้มมาร
ใช่เป็นเรื่องง่ายดาย เนื่องจากวังกำกั้มมารเคยเป็นสถานที่ที่เจ้า
แห่งมารใช้สั่งการบังคับบัญชาผู้เป็นมารแดนมาร สถานที่แห่งนี้จึง
มีการวางสิ่งปิดกั้นเอาไว้ ดังนั้น หากคิดจะขึ้นไปบนยอดเขา
จำเป็นต้องมีกำลังที่แข็งแกร่ง

ไม่ว่าจะเป็นหลี่ซีเย หรือว่าพวกของหลี่ซวงเหยียน
กล่าวสำหรับพวกเขาแล้ว การจะขึ้นไปบนยอดเขาหาใช่เรื่องยาก
แต่อย่างใด

เมื่อทุกคนมองเห็นพวกของหลี่ซีเยขึ้นไปยืนอยู่
ด้านหน้าของวังกำกั้มมารแล้วนั้น สายตาจำนวนนับไม่ถ้วนต่างจด
จ้องไปที่ตัวของหลี่ซีเย กระทั่งกลั่นลมหายใจเอาไว้

หลายคนรู้สึกใจเต้นตุ้มตาม บางทีอาจมีบางคนที่ไม่
ต้องการเห็นหลี่ซีเยประสบความสำเร็จ แต่ทว่า ก็มีผู้คนจำนวนไม่
น้อยต้องการเห็นปาฏิหาริย์ พันล้านปีที่ผ่านมา ไม่เคยมีใคร
สามารถเปิดวังกำกั้มมารมาโดยตลอด แต่หากว่าวันนี้จะมีคนที่
สามารถเปิดวังกำกั้มมารได้ละก็ นั่นย่อมเป็นสิ่งปาฏิหาริย์อย่าง
หนึ่ง กล่าวสำหรับพวกเขาแล้ว หากมีโอกาสได้เห็นสิ่งปาฏิหาริย์นี้
ก็นับเป็นเกียรติยศอย่างหนึ่งเช่นกัน

ประตูของวังกำกั้มมารนั้นแสนจะธรรมดา ไม่มีเครื่องประดับ ตกแต่งที่เกินความจำเป็น ประตูวังทั้งสองบานเป็นสีดำ และไม่รู้ว่ ทำมาจากโลหะศักดิ์สิทธิ์ชนิดใด ดูแล้วน่าจะมีน้ำหนักมากเป็นพิเศษ อีกทั้งประตูวังทั้งสองบานล้วนไม่มีรูกุญแจ ดูไม่เหมือนว่ ต้องอาศัยลูกกุญแจมาเปิดมันออก

หลี่ซีเยเผยให้เห็นถึงรอยยิ้มเมื่อได้เห็นประตูวังสองบานนี้ พิมพ์ว่ “สามารถจินตนาการถึงความอลังการของวังกำกั้มมารนี้ได้ เมื่อครั้งที่เจ้าแห่งมารยังคงอยู่”

“มีบันทึกกล่าวเอาไว้ว่ วังกำกั้มมาร เมืองเหล่าราชัน ล้วนแล้วแต่เคยมีความเจริญรุ่งเรืองอย่างมาก ไม่รู้ว่เป็นจริงดังว่ หรือไม่” เหมยซู่เหยาเอ่ยถามขึ้นมา

หลี่ซีเยพยักหน้าเบาๆ กล่าวว่ “ถูกต้อง วังกำกั้มมาร เมืองเหล่าราชันในครั้งครานั้นก็เป็นเหมือนดังวัดลานถั่วในวันนี้ หรือจะกล่าวให้ถูกต้องกว่านี้ มันเหมือนเช่นแคว้นพุทธะในวันนี้”

เมื่อได้ยินคำพูดเช่นนี้แล้ว พวกเขาหมยซู่เหยายอมสามารถจินตนาการได้ วัดลานถั่วในวันนี้เรียกได้ว่ควบคุมที่ราบ

สูงฝั่งพุทธะเอาไว้ได้ทั้งหมด ขณะที่พระสงฆ์ทั่วทั้งที่ราบสูงฝั่งพุทธะ มีจำนวนมากถึงหนึ่งล้านล้านองค์

ในขณะนี้ หลี่ซีเย่ได้ปล่อยกุญแจให้หลุดมือ ได้ยินเสียงดัง “คร้าก” ขณะที่กุญแจซึ่งหลุดจากมือได้ลอยเข้าหาบานประตูนั้น บนบานประตูได้ปรากฏกุญแจขึ้นมา จากนั้น ได้ยินเสียงดัง “แกร๊ก” กุญแจได้เสียบเข้ารูกุญแจพอดี จึงมีเสียงของกุญแจที่ถูกเปิดออกดังขึ้น

“เอี้ยด.....เอี้ยด.....เอี้ยด.....” ในเวลานี้เอง ประตูวัง กำกับมารที่หนักอึ้งก็ได้เปิดออกมาอย่างช้าๆ และปรากฏทางที่ทอดไปยังวังกำกับมารชั้นที่บริเวณเท้าของพวกเขา

“ตามข้าเข้าไป” หลี่ซีเย่ดึงเอากุญแจออกมา ก้าวเดินไปตามทางเดินที่ปรากฏเข้าไปยังวังที่อยู่ด้านหน้า

เพียงชั่วพริบตาเดียวเท่านั้น พวกของหลี่ซีเย่ก็หายเข้าไปภายในวังกำกับมาร จากนั้น “เอี้ยด.....เอี้ยด.....เอี้ยด.....” ประตูที่หนักอึ้งของวังกำกับมารได้ปิดลงอีกครั้งหนึ่ง

ณ บริเวณเชิงเขา ทุกคนต่างรู้สึกหวั่นไหวกับภาพที่เห็นอยู่ตรงหน้า แม้ว่าผู้คนบางส่วนได้เตรียมใจเอาไว้แล้ว แต่ทว่าเมื่อเห็นประตูของวังกำกับมารถูกเปิดออก ยังคงรู้สึกหวั่นไหวยิ่งนัก

“เปิดได้แล้วจริงๆ.....” แม้แต่คนที่เข้าใจแต่แรกว่าหลิขิเยจะต้องสร้างปาฏิหาริย์ได้แน่นอน ก็ยังไม่อยากเชื่อสายตาของตนเอง และพึมพำออกมา

หลายคนรู้สึกใจหายใจคว่ำ พึมพำว่า “คนโหดอันดับหนึ่งออกจะฝืนลิขิตสวรรค์มากเกินไปแล้ว แม้แต่วังกำกับมารก็ยังเปิดได้”

แน่นอน คนอื่นย่อมไม่อาจรู้ว่าหลิขิเยได้มีข้อแลกเปลี่ยนกับจอมมารสวรรค์ทอดทิ้ง สิ่งที่หลิขิเยมอบให้กับจอมมารสวรรค์ทอดทิ้งนั้น นับเป็นสิ่งที่ยอดเยี่ยมมาก

ครานั้น ราชันเซียนเงินเสวี่ยอาศัยเจ้าสิ่งนี้มาเพื่อแลกเปลี่ยนกับชีวิตของเทพพายุคะนอง ย่อมสามารถประเมินได้ว่าสิ่งนี้มีความสุดยอดเพียงใด ความจริงแล้ว หลิขิเยเองก็เคยคิดจะเก็บเจ้าสิ่งนี้เอาไว้ใช้เอง แต่ สุดท้ายแล้วเขาก็ต้องตัดสินใจเลือก เนื่องจากเขาหาได้เพียงต้องการของวิเศษเท่านั้น แต่ต้องการคำตอบ!

“หากสามารถเข้าไปภายในวังกำกับมารได้ ย่อมสามารถเลือกเอาของวิเศษของเจ้าแห่งมารในตำนานได้ตามใจชอบมิใช่รี” บางคนก็เห็นพวกหลี่ซีเย่หายเข้าไปในวังกำกับมารแล้ว รู้สึกอยากได้เป็นอันมาก

“ไ้ผู้ต่อกรในหมู่ของกลุ่มคนรุ่นใหม่ ผู้รับการคัดเลือกเป็นราชันเซียนในอนาคต ทั้งยังสามารถสร้างปาฏิหาริย์ได้ ของวิเศษมิได้ตลอดเวลา หากเปลี่ยนเป็นข้า ข้าก็ยินดีติดตามคนโหดอันดับหนึ่งเหมือนกัน น่าเสียดาย ข้าไม่ได้อยู่ในสายตาของคนโหดอันดับหนึ่ง” มีผู้บำเพ็ญตนสาวที่สวยงามและน่าประทับใจถึงกับพูดด้วยความหดหู่

เรื่องที่หลี่ซีเย่สามารถเปิดประตูวังกำกับมารเข้าไปได้ มีการแพร่กระจายไปทั่วทั้งโลกธาตุน้อยแห่งราชันมารภายในระยะเวลาอันสั้น หลายคนรู้สึกฮือฮา ผู้คนจำนวนไม่น้อยรู้สึกหวั่นไหว

“ราชันเซียนในยุคนี้จะเป็นใครไปไม่ได้ นอกจากคนโหดอันดับหนึ่ง ในบรรดากลุ่มคนรุ่นใหม่มีใครเล่าที่เป็นคู่ต่อสู้ของเขาได้ อีกทั้งเขายังได้สร้างปาฏิหาริย์ขึ้นมาครั้งแล้วครั้งเล่า เปิด

ประตู่บังคับกำกับมาร ปืนขึ้นยอดเขาอันดับหนึ่ง สิ่งปาฏิหาริย์ที่
เกิดขึ้นไม่ได้ด้อยไปกว่าอดีตราชนเซียนองค์ไหนในวัยหนุ่ม กระทั่ง
ปราดเปรื่องน่าทึ่งยิ่งกว่าเสียอีก”

ฉิ่งหวู่ตีมีสีหน้าที่แปรเปลี่ยนไปเมื่อได้ยินข่าวนี

“คนผู้นี้หากไม่กำจัด ต้องเป็นภัยในภายหลังอย่าง
แน่นอน” แม้แต่ผู้เฒ่าเก้ากระบี่ก็กล่าวขึ้นอย่างช้าๆ พร้อมกับสี
หน้าที่เปลี่ยนไป

สายตาของฉิ่งหวู่ตีส่งประกายน่ากลัว กล่าวว่ “ใช่
เป็นเพียงภัยในภายหลัง! หากมีหลี่ชียเอ๋อยู่ ข้าคงไม่มีหวังได้เป็น
ราชันเซียน หากเป็นการแย่งชิงชะตาฟ้ากับคนอื่นไม่ว่าใครก็ตาม
ข้าก็มีความมั่นใจ แต่ กับหลี่ชียเอ๋ข้ามองเขาไม่ออก! ”

“รีบเร่งกำจัดเขาไปจะดีกว่า” ผู้เฒ่าเก้ากระบี่เองก็มี
ท่าทีที่จริงจังและหนักแน่น กล่าวอย่างช้าๆ ว่า “หาก मैंปล่อยให้
เขาเติบโตใหญ่จนกลายเป็นรัชทายาท เกรงว่าถึงเวลานั้นค่อยคิด
กำจัดเขาคงยากแล้ว หากเขาก้าวไปจนถึงจุดนั้นจริงๆ ไม่รู้ว่า
จะต้องมีจักรพรรดิเทพจำนวนเท่าไรในเก้าแดนที่ไปสวามิภักดิ์ต่อ

เขา! เมื่อถึงตอนนั้น การกำจัดศัตรูของเขาคงไม่จำเป็นต้องลงมือ
เองอีก”

“บรรพบุรุษมันใจที่จะกำจัดเขาได้หรือ?”

ฉิ่งหวู่ตี้รู้สึกว่ หากปล่อยให้หลี่ซีเยมีชีวิตอยู่นานมาก
ขึ้นเท่าไร ก็ส่งสงผลเสียกับเขามากขึ้นเรื่อยๆ กล่าวสำหรับเขาแล้ว
จากการที่หลี่ซีเยมีความแข็งแกร่งมากขึ้นเรื่อยๆ โอกาสที่เขาจะ
แย่งชิงชะตาฟ้าก็มีโอกาสที่เลื่อนลงขึ้นทุกที

“เรื่องนี้.....” ผู้เฒ่าเก้ากระบี่ทำท่าครุ่นคิดนิดหนึ่ง กล่าว
ว่ “ตามที่ข้าคอยเฝ้าสังเกต เจ้าคนเหล็กนั้นได้ไปจากแล้วจริงๆ
เวลานี้ไม่รู้ว่เบื้องหลังหลี่ซีเยยังคงมีคนอื่นคอยให้การคุ้มครองเขา
อยู่อีกหรือไม่”

“เชิญยอดขุนพลอันดับหนึ่งมาลงมือ” ฉิ่งหวู่ตี้กล่าวว่
“หากยอดขุนพลอันดับหนึ่งลงมือ ต้องสังหารหลี่ซีเยได้แน่ ต่อให้
จักรพรรดิเทพคอยให้การคุ้มครองเขาก็ไม่มีผล”

ยอดขุนพลอันดับหนึ่งคือขุนพลที่แข็งแกร่งที่สุดของราชัน
เซียนท่าคง ตามตำนานแล้วว่า ทักษะยุทธของเขาห่างจากราชัน
เซียนท่าคงไม่มาก

“ไม่ง่ายอย่างนั้นหรอก” ผู้เฒ่าแก่กระปี่ยิ้มเจื่อนๆ กล่าว
ว่า “ไม่มีใครสามารถเชิญยอดขุนพลอันดับหนึ่งได้ อย่างน้อยที่สุด
อาศัยหน้าเหี่ยวๆ อย่างข้าก็ทำไม่ได้ เว้นเสียแต่ว่าเขาท่าคงเผชิญ
กับการถูกทำลาย หาไม่แล้ว ไม่มีใครสามารถเชิญให้เขาออกมา
ได้”

“บรรพบุรุษจะลองสักครั้งหรือไม่?” จีคองหวูตี้อกล่าวว่า
“ข้าจะประสานมือกับบรรพบุรุษ แบบว่าให้เจ้าคนแซ่หลี่ไม่ทันได้ตั้ง
ตัว”

“ไม่ต้องรีบ พวกเรารอคคนก่อน” ผู้เฒ่าแก่กระปี่กล่าว
เสียงทุ้มต่ำขึ้นมา

“บรรพบุรุษมีกองหนุนรี?”

ผู้เฒ่าแก่กระปี่หัวเราะแล้วกล่าวว่า “ใกล้แล้วละ หลี่ซีเย
สังหารแปดบรรพบุรุษชิงเสียน และยังสังหารศิษย์ของบรรพบุรุษ

เทพเสินเมิ่งหุย แคว้นโบราณซึ่งเสียนต้องไม่ยอมเลิกเราอย่าง
เด็ดขาด ขณะที่หลี่ซีเยยังสังหารทูตของพรรคเซียนเหิน พรรค
เซียนเหินต้องไม่ปล่อยเขาลอยนวลแน่”

“หากนับเวลาดูแล้ว บรรพบุรุษของแคว้นโบราณซึ่ง
เสียนและหัวหน้าทูตของพรรคเซียนเหินก็คงใกล้จะมาถึงกันแล้ว
ข้าได้ส่งข่าวไปให้พวกเขาแล้ว หากพวกเขามาถึงโลกธาตุน้อย
แห่งราชันมารแล้ว ข้าจะประชุมปรึกษากันกับพวกเขา”

ฉีคิงหวูตี้รู้สึกโล่งอกเมื่อได้ยินคำพูดของผู้เฒ่าเก้ากระบี่
หากมีกำลังเพียงพอละก็ ต้องกำจัดหลี่ซีเยได้อย่างแน่นอน

ตอนที่ 1083 ประวัติความเป็นมาของหลินเทียนตี้

<https://novel-lucky.com>

ฉีคิงหวู่ตี้กล่าวกับผู้เฒ่าเก้ากระบี่ว่า “ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม ไม่ว่าจะต้องทุ่มค่าตอบแทนเท่าไร ต้องกำจัดหลี่ซีเยให้ได้”

เวลานี้ ความมุ่งมั่นที่จะกำจัดหลี่ซีเยให้ได้ของฉีคิงหวู่ตี้ มั่นคงมาก กล่าวสำหรับเขาแล้ว ไม่ว่าจะต้องแลกมาด้วยอะไรก็ตาม ต้องกำจัดหลี่ซีเยให้จงได้

การแย่งชิงเพื่อเป็นราชันเซียนมีความโหดร้ายมาโดยตลอด แม้ว่าการแย่งชิงเพื่อเป็นราชันเซียนจำนวนมากจะเป็นการแย่งชิงกันระหว่างรัชทายาทกับรัชทายาทด้วยกันเอง มีเพียงรัชทายาทเท่านั้นที่หาญกล้าไปเผชิญหน้าโดยตรงกับศัตรูที่กล้าแข็งของตน มีเพียงรัชทายาทเอาชนะศัตรูผู้แข็งแกร่งที่สุดของตนแล้ว จึงนับได้ว่าเป็นทศพิธราชธรรมในการขึ้นสู่ตำแหน่งราชันเซียน

ความจริงแล้ว พันล้านปีที่ผ่านมา การแย่งชิงความเป็นราชันเซียนมักจะแฝงไว้ซึ่งแผนการชั่วร้ายเคียงคู่กันตลอดมา ทุกๆ รัชทายาทก็จะมีผู้ติดตามและผู้ให้การคุ้มครองอยู่เบื้องหลังเป็นจำนวนมาก

และก็มีสุดยอดดาวรุ่งที่ปราดเปรื่องน่าทึ่งจำนวนไม่น้อย ต้องตายอย่างอนาถ ภายใต้แผนชั่วร้าย การลอบฆ่า ลอบโจมตีใน ห้วงพันล้านปีที่ผ่านมา มีเพียงผู้ที่สามารถก้าวเดินบนเส้นทางที่ แสนจะโหดร้ายทารุณนี้และต่อสู้ยืนหยัดจนถึงที่สุด จึงจะได้เป็น ราชนัชนี

บนเส้นทางที่มุ่งสู่ความเป็นราชนัชนีนั้น การลอบ โจมตี การลอบฆ่าจะถูกคนเขาประณาม แต่ จีคองหวู่ดีในวันนี้ไม่ สนใจต่อเรื่องนี้อีกแล้ว กล่าวสำหรับเขา ขอเพียงสามารถสังหารห ลีชีเย่ได้แล้ว เขายินดีทุ่มเทแลกด้วยทุกอย่าง อีกทั้งในสายตาของ เขา ขอเพียงได้บรรลุเป็นราชนัชนีแล้ว จะมีใครเล่าที่จะมาสนใจ ต่อเรื่องเช่นนี้! แล้วจะมีใครเล่าที่กล้าเอ่ยถึงเรื่องเช่นนี้อีก!

“เจ้าหลี่ชีเย่เอ๋ย หลี่ชีเย่ ข้ามองไม่ออกจริงๆ เจ้ามีความ แข็งแกร่งระดับไหนกันแน่นะ” หลินเทียนตี้ที่กำลังฝึกซ้อมร่วมกับ จ้านซือต้องทอดถอนใจออกมาด้วยความหดหู่ เมื่อได้ยินข่าวนี้นี้เข้า

“แข็งแกร่งมาก แข็งแกร่งจนกระทั่งใช้ว่าท่านกับข้า สามารถคาดเดาได้” แม้แต่จ้านซือยังต้องพูดเช่นนี้ออกมา

จ้านซือเคยเขาไปที่หอวิถีฟ้า ในเวลานั้นเขาคือ
นักศึกษาของหอริยวิถี แม้ว่าในขณะนั้นเขาจะไม่รู้จักกับหลี่ซีเย
แต่ เขารู้เรื่องราวเกี่ยวกับหลี่ซีเยอย่างทะลุปรุโปร่ง

“เห็นท่าชาตินี้คงไม่เหงาแน่นอน” หลินเทียนตี้ถึงกับ
ทอดถอนใจด้วยความหดหู่ “เกรงว่าชาตินี้ศิษย์พี่ของข้าได้เจอ
เจอกับศัตรูที่แข็งแกร่งเข้าให้แล้ว หากว่าเขาไม่เผชิญหน้ากับมัน
อย่างรอบคอบ เกรงว่าจะต้องพบกับความพ่ายแพ้”

“พี่หลินดูเป็นคนที่มีนิสัยเบิกบานใจกว้างมาก” จ้านซือ
ยิ้มกล่าวกับหลินเทียนตี้

“ท่านกับข้าคบหากันด้วยใจ ไม่มีอะไรจะต้องปิดบังกัน”
หลินเทียนตี้หัวเราะ แล้วกล่าวว่า “ชาติกำเนิดของข้าพี่จ้านเองก็รู้
ก็อย่างที่พี่จ้านว่านั่นแหละ ข้าก้าวเดินมาถึงทุกวันนี้นับว่าไม่มีอะไร
ที่ไม่อาจปล่อยวางได้อีกแล้ว และไม่มีอะไรที่ทำให้ต้องไม่เบิกบาน
ใจ”

จ้านซือจ้องมองดูหลินเทียนตี้แล้วถึงกับพูดขึ้นว่า “พี่หลินยอมละทิ้งการเข้าช่วงชิงชะตาฟ้าอย่างนี้เลยรี? เรื่องราชันเซียน ไม่ว่าใครก็ตามหากมีปณิธานอันยิ่งใหญ่แล้ว มันคือเกียรติยศที่ทุกคนต้องการได้มันมาครอบครอง”

หลินเทียนตี้หัวเราะและกล่าวว่า “หากจะกล่าวให้ถูกต้อง ข้าไม่เคยคิดที่จะแย่งชิงชะตาฟ้ามาก่อน ข้าไม่เคยคิดจะเป็นราชันเซียนมาก่อน โอกาสนี้ไม่ได้เตรียมเอาไว้สำหรับข้า แต่เตรียมเอาไว้สำหรับศิษย์พี่ของข้า”

“ข้าหาใช่คนที่จะดูถูกตัวเอง และข้าก็เห็นว่าพี่หลินก็ไม่ใช่คนที่จะดูถูกตัวเองเช่นกัน” จ้านซือกล่าวว่า “ต่อให้ศิษย์พี่ของพี่หลินจะมีความแข็งแกร่งมากไปกว่านี้ ตามมุมมองของข้า พี่หลินก็มีโอกาสแย่งชิงชะตาฟ้าเหมือนกัน”

“ไม่ เมื่อเทียบกับศิษย์พี่แล้ว ข้านับว่ายังห่างชั้นอีกมากอยู่” หลินเทียนตี้ส่ายหน้าเบาๆ กล่าวว่า “อย่างน้อยที่สุด ณ ขณะนี้ ข้าไม่สามารถก้าวล้ำหน้าศิษย์พี่ใหญ่ของข้าไปได้”

จ้านซือส่ายหน้ากล่าวว่า “ข้าไม่คิดเช่นนั้น การจะบรรลุเป็นราชันเซียน บ่อยครั้งสิ่งที่สำคัญที่สุดหาใช่พรสวรรค์ แต่

สำคัญที่จิตแห่งเต่า แม้ว่าจะปราศจากพรสวรรค์ไม่ได้ แต่กระนั้น จิตแห่งเต่าสำคัญมากยิ่งขึ้นกว่าพรสวรรค์เสียอีก ถ้าหากจิตแห่งเต่า ไม่แข็งแกร่งพอ ต่อให้พรสวรรค์ปราดเปรื่องมากไปกว่านี้ มันก็มีดี แค่เปลือกนอกเท่านั้น นับแต่อดีตกาลที่ผ่านมา ดาวรุ่งที่ ปราดเปรื่องน่าทึ่งจำนวนเท่าไรเนื่องจากจิตแห่งเต่าไม่มีความ แข็งแกร่งเพียงพอ ไม่สามารถรับได้กับการพ่ายแพ้ สุดท้าย ต้อง พ่ายแพ้ให้กับใจมารของตนเองในที่สุด”

“มีเพียงมุ้งมันกล้าหาญที่จะก้าวเดินไปข้างหน้า ไม่หวั่นเกรงต่อพายุฝน จึงมีโอกาสบรรลุเป็นราชันเซียนได้มากที่สุด” เมื่อ จ्ञานซือกล่าวถึงตรงนี้แล้ว ปรกาศตาของเขากลับกลายเป็นลึกล้ำ ยิ่งนัก และดูมีท่าทีที่แข็งแกร่งมากยิ่งขึ้นกว่าเดิม

ज्ञานซือจ้องมองดูหลินเทียนตี้ กล่าวว่่า “ไม่ว่าจะเป็น เรื่องของพรสวรรค์ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของความรู้ความสามารถ ไม่ว่า จะเป็นเรื่องของจิตแห่งเต่า พี่หลินล้วนไม่ขาดแคลน พี่หลินมี เงื่อนไขครบถ้วน และมีสิทธิ์ที่จะแย่งชิงชะตาฟ้า”

“คนที่ทางสำนักคัดเลือกคือศิษย์พี่ของข้า แต่ไม่ใช่ข้า” หลินเทียนตี้ส่ายหน้าเบาๆ กล่าวว่่า “ข้าจะไม่ทำตัวเป็นคนขวาง การตัดสินใจของสำนัก และจะไม่เป็นคนคอยขัดขวางศิษย์พี่”

จ้านซือกกล่าวไม่เห็นด้วยว่า “ตามความเห็นของข้าพ
พินหาไซคนที่โบราณคร่ำครึ? เหตุใดจึงมีความคิดเช่นนี้ล่ะ?
ชีวิตข้าเป็นผู้ลิขิตไซขึ้นกับสวรรค์!”

“เวลานี้ข้ามีความพึงพอใจมากแล้ว” หลินเทียนตี้ยิ้ม
กล่าวว่า “ข้าสามารถก้าวเดินมาจนถึงวันนี้ และมีวันนี้มาได้
ทั้งหมดทางสำนักเป็นผู้มอบให้ ในเมื่อทางสำนักเลือกศิษย์พี่ ข้าก็
จะหลีกทางให้กับเขา หวังว่าเขาจะไม่ทำให้สำนักต้องผิดหวัง ก้าว
ขึ้นสู่การเป็นราชันเซียนแห่งยุค”

“ในเมื่อพี่หลินไม่มีใจคิดจะแย่งชิงความเป็นราชันเซียน
แล้วเหตุใดต้องต่อสู้กับหลี่ชียเอ” จ้านซือกกล่าวว่า “ในเมื่อพี่หลินไม่
คิดแย่งชิงชะตาฟ้า พี่หลินก็สมควรถอนตัวออกจากเกมนี้เสีย
เพราะมันเป็นเส้นทางที่โหดร้ายทารุณมาก”

“สิ่งนี้ถือว่าข้าได้ช่วยสำนักบ้างก็แล้วกัน ให้ข้าเป็นผู้
ทดสอบธาตุแท้ภายในของหลี่ชียเอ ให้ข้าได้สร้างโอกาสให้กับศิษย์
พี่เพิ่มขึ้น” หลินเทียนตี้ยิ้มกล่าว “อีกอย่าง การยอมแพ้โดยไม่ทัน
ได้ต่อสู้มันหาไซนึ้สยของข้า! ข้าต้องการสู้กับหลี่ชียเออย่างจริง ๆ

จ้งๆ สักครั้ง ไม่ใช่แพ้พ่ายเพียงแค่กระบวนสองกระบวนท่าเท่านั้น!
การพ่ายแพ้ในลักษณะเช่นนี้ อย่างไรก็ตามเสียข้าก็ไม่ยินยอม”

“ข้าก็ไม่ยอมเช่นกัน” จ้านซือก็ไม่ต้องการสนทนาถึง
ปัญหาเรื่องนั้นอีกต่อไป ยิ้มกล่าวว่า “ถูกหลี่ชี่เย่ยึดเยียดความพ่าย
แพ้แค่หนึ่งหรือสองกระบวนท่า ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเรื่องราวเป็นอย่างไร
ข้าไม่เต็มใจอย่างยิ่ง! ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม พวกเราก็ต้องสืบหา
ธาตุแท้ภายในของหลี่ชี่เย่ให้ได้! ต่อให้ต้องพ่ายแพ้ ก็ต้องพ่ายแพ้
อย่างชัดเจนรู้ว่าตัวเองพ่ายแพ้ได้อย่างไร!”

“ถูกต้อง พวกเราประสานกัน สู้กับหลี่ชี่เย่สักครั้งหนึ่ง”
หลินเทียนตี้ก็มีท่าทีเปิดเผยกล้าได้กล้าเสียและหัวเราะก๊ากออกมา

จ้านซือก็หัวเราะตาม กล่าวว่า “ถ้าหากพวกเรา
สามารถเอาชนะหลี่ชี่เย่ได้ เมื่อเป็นเช่นนั้น การแย่งชิงชะตาฟ้าใน
อนาคตก็จะเป็นการต่อสู้ระหว่างท่านกับข้าแล้วละ”

“ถ้าหากมีวันนั้นจริง ข้าจะแย่งชิงชะตาฟ้าด้วยแน่นอน”
หลินเทียนตี้ก็หัวเราะก๊ากออกมา เป็นคำพูดที่ออกมาในเชิงหยอก
กันเล่นเสียมากกว่า

“ถ้าหากก้าวเดินไปถึงวันนั้นจริง พี่หลินโปรดจำเอาไว้ให้ดี ข้าจะไม่อ่อนข้อให้อย่างเด็ดขาด” สายตาของจ้านซือมั่นคง และกล่าวจริงจังออกมา

หลินเทียนตี้หัวเราะ เปี่ยมด้วยบุคลิกลักษณะอันอาจหาญ กล่าวว่ “วางใจเถอะพี่จ้าน ข้าก็จะไม่ยอมมือให้อย่างแน่นอน พวกเราจะต่อสู้กันจนกระทั่งฟ้าถล่ม!”

ถึงแม้หลินเทียนตี้ในเวลานี้จะเปี่ยมด้วยบุคลิกลักษณะอันอาจหาญ แต่ลึกๆ ในใจของเขาต้องทอดถอนใจเบาๆ เขารู้ว่าไม่มีวันนั้นอย่างแน่นอน ไม่ว่าจะสามารถเอาชนะหฺลี่ซีเย่ได้หรือไม่ก็ตาม ในอนาคตเขาก็ต้องหลีกทางให้กับศิษย์พี่ของเขา สำนักได้มอบทุกสิ่งที่เป็นวันนี้ให้กับเขามา เขาจะไม่เป็นตัวสร้างปัญหาให้กับสำนัก ยิ่งไม่ควรขวางทางของศิษย์พี่

ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม ผู้ที่ทางสำนักเลือกคือศิษย์พี่ของเขาไม่ใช่ตัวเขา ขณะที่กล่าวสำหรับตัวเขาแล้ว ทางสำนักได้มอบทุกสิ่งทุกอย่างให้กับเขา เขาจึงไม่สามารถลืมนบุญคุณและทรยศต่อสำนักได้!

หลี่ซีเยพาพวกของหลี่ซวงเหยียนเข้าไปยังวังกำกั้มมาร โดยก้าวเดินไปตามทางเดิน ตำหนักแต่ละหลังได้ปรากฏผ่านตาไปที่ละหลังๆ

ดูจากภายนอก วังกำกั้มมารเป็นเพียงเหมือนตำหนักหลังหนึ่งเท่านั้น แต่ความจริงกลับไม่เป็นเช่นนั้น ช่างในเหมือนเป็นโลกอีกโลกหนึ่ง ณ ที่ตรงนี้มีตำหนักแต่ละหลังตั้งเรียงรายกันอยู่

ยามที่เข้าไปภายในวังกำกั้มมารแล้วนั้น พวกหลี่ซวงเหยียนต่างรู้สึกได้ถึงกลิ่นอายที่กดดันต่อพวกนางสายหนึ่ง โดยที่กลิ่นอายสายนี้ดูเหมือนจะมาจากตัวของวังกำกั้มมารเอง ขณะเดียวกันก็เหมือนเป็นพลังชนิดหนึ่งที่มาจากอีกแห่งหนึ่ง

ในที่สุด หลี่ซีเยได้พาพวกของหลี่ซวงเหยียนมาหยุดอยู่ตรงตำหนักขนาดยักษ์แห่งหนึ่ง เมื่อก้าวเท้าเข้าไปภายในตำหนักแห่งนี้ เรียกได้ว่ามีแต่ประกายวิเศษที่แผ่กระจายออกมา สีสนับดูขนาดตายนิ่งนัก

ที่ตรงนี้มีของวิเศษมากมายเรียงรายอยู่เต็มไปหมด โลหะเทวะเหล็กเซียน มีศาสตราวุธศักดิ์สิทธิ์อาวุธวิเศษทุกชนิด

บนผนังของตำหนักจะเห็นอาวุธแต่ละชิ้นที่แขวนอยู่ บนชั้นวางของ จะเห็นของโบราณล้ำค่าที่ถูกเก็บเอาไว้เป็นกล่องๆ

ถ้าหากบุคคลภายนอกได้เห็นภายในล่ะก็ รับรองได้ว่า ต้องคลังใครแน่นอน ด้วยของวิเศษและอาวุธต่างๆ มากมายที่อยู่ ตรงหน้า ย่อมทำให้ผู้บำเพ็ญตนแย่งชิงฆ่าฟันกันอลหม่านอย่าง แน่นนอน

แต่ทว่า โชคดีที่พวกหลี่ซวงเหยียนลี้แล้วแต่เป็นผู้ที่มี ประสบการณ์ชีวิตมาแล้ว หลี่ซวงเหยียนและเงินเป่าเจียวติดตามหลี่ชียเอ มีของวิเศษใดที่พวกนางไม่เคยเห็นมาก่อน เหมยซู่เหยียนนั้น ไม่ต้องพูดถึง ซาติกำเนิดมาจากสำนักฉางเหอ ด้วยฐานะที่เป็น หนึ่งในสำนักสามราชันเซียน สำนักของพวกเขาไม่เคยขาดแคลน เรื่องของวิเศษอยู่แล้ว

สำหรับไปเจี้ยนเงิน นางมีชาติกำเนิดมาจากกระบี่ทะเล แดนศักดิ์สิทธิ์ ซึ่งก็เป็นสายสำนักราชันเซียนเช่นกัน พวกเขาก็มี ของวิเศษมากมายอยู่ในครอบครอง

“ชอบขึ้นไหนก็เลือกๆ กันไปก็แล้วกัน” หลีซียะยิ้ม
กล่าว “จำไว้ให้ดีละ แต่ละคนสามารถเลือกและนำติดตัวไปได้เพียง
ชิ้นเดียวเท่านั้น ห้ามเกินกว่านั้น”

เมื่อหลีซียะพูดออกมาเช่นนี้ พวกหลีซวงเหยียนก็ไม่ได้
แย่งกันแต่อย่างไร เพียงแต่มองดูของวิเศษที่อยู่ตรงหน้าเหล่านั้น

“พวกนี้เป็นของสะสมของเจ้าแห่งมาร แม้ว่าจะมีสุดยอด
ของวิเศษส่วนหนึ่งถูกนำไปแล้ว แต่ทว่า ด้านในนี้ก็ยังคงมีของ
วิเศษที่สะท้อนฟ้าดินอยู่ ส่วนที่ว่ามันจะเลือกได้เหมาะสมกับพวก
เจ้าหรือไม่นั้นก็อยู่ที่พวกเจ้าเองแล้วละ”

พวกหลีซวงเหยียนต่างพิจารณาดูกันอย่างละเอียด ใน
เวลานี้เอง พวกนางมองเห็นโชควาสนาของตัวเองแล้ว ขณะที่หลี
ซียะกล่าวจบก็เดินจากไป ไปยังตำหนักอีกแห่งหนึ่ง

ภายในตำหนักแห่งนี้ไม่มีสิ่งอื่นใดเลย ยกเว้นภาพวาด
ขนาดใหญ่มากที่แขวนอยู่ภายในตำหนักเท่านั้น

ภาพวาดที่เห็นไม่ใช่เป็นภาพของจอมมารที่มีกลิ่นอาย
มารรุนแรง และก็ไม่ใช่ภาพของเจ้าแห่งมารที่อยู่ในตำนาน แต่เป็น

ภาพของพระรูปหนึ่ง หรืออาจจะกล่าวได้ว่าเป็นภาพของ
พระพุทธรูปภาพหนึ่ง

เป็นภาพพระพุทธรูปที่มีมาช้านาน ไม่ว่าจะวันเวลาจะผ่านไปนานเท่าไรก็ตาม ภาพวาดนี้ยังคงเปล่งประกายพุทธะออกมา
เลื่อนลาง เป็นภาพที่มองไม่เห็นภาพลักษณะของพระพุทธรูป
เนื่องจากเป็นภาพที่หันหลังและก้าวเดินไปข้างหน้า และก้าวเดินไป
ไกลแสนไกล

เมื่อมองดูภาพวาดนี้แล้ว จะมีความรู้สึกว้าพระพุทธรูปนี้
ค่อยๆ ก้าวเดินไปถึงเส้นขอบฟ้า และลับจากสายตาระหัดหายไป
ในที่สุด แต่ มันกลับไม่ได้หายไปไหน เหมือนดังว่าพระพุทธรูปองค์
นี้ได้ก้าวเดินมาเช่นนี้นับพันล้านปี โดยหนทางที่เดินนั้นยาวไกล
เป็นพิเศษ และอยู่ไกลโพ้น ก้าวเดินอย่างไม่มีวันสิ้นสุด

“ภาพนี้ไม่ได้เกิดจากการวาด” ขณะที่หลี่ชียู่กำลัง
พิจารณาภาพนี้อย่างเงียบๆ ปรากฏเสียงที่อ่อนโยนเสียงหนึ่งดังขึ้น

ที่แท้คือเหมยซู่เหยานั่นเอง เวลานี้ เหมยซู่เหยาได้เลือก
ของวิเศษสำหรับตนได้แล้ว ยืนอยู่ข้างกายหลี่ชียู่ มองดูภาพที่อยู่
ตรงหน้า

เหมยซู่เหยานั้นมีกระดูกเขียนแต่กำเนิด ไม่ว่าจะเป็นการเลือกของวิเศษ หรือมองดูภาพที่อยู่ตรงหน้า นางก็จะมีมุมมองที่แตกต่างจากผู้อื่นเสมอ

“ถูกต้อง ภาพนี้ไม่ได้เกิดจากการวาด” หลี่ซีเยอมยิ้ม และพยักหน้า

“เป็นพระพุทธรูปองค์หนึ่งที่ทาบเอาตัวเองเข้าไปอยู่ในนั้น” กระดูกเขียนของเหมยซู่เหยาสามารถบ่งชี้ไปถึงต้นตอได้ นางเองรู้สึกตกใจมากกล่าวว่า “นี่เป็นการคงปณิธานของตนเองเอาไว้ตรงนี้ เป็นการควบคุมแดนมารเอาไว้เช่นนั้นหรือ?”

“จะว่าอย่างนั้นก็ได้ แต่ ก็ไม่ถึงกับเรียกว่าควบคุม ถ้ากล่าวให้ถูกต้องมันคือการทำให้โลกธาตุน้อยแห่งราชันมารมีความมั่นคง

เหมยซู่เหยาชมดูภาพของพระพุทธรูปที่อยู่ในภาพ เอ่ยถามว่า “คือภาพของเจ้าแห่งแคว้นพุทธะที่อยู่ในตำนานใช่หรือไม่?”

ตอนที่ 1084 หลอดหนอน เรือแดนจักรกล

<https://novel-lucky.com>

หลี่ซีเยมองดูภาพพระพุทธรูปที่อยู่ในภาพแล้วสายหน้าเบาๆ กล่าวว่า “ไม่ใช่ ไม่ใช่พุทธรองค์แห่งแคว้นพุทธะ พุทธรองค์แห่งแคว้นพุทธะคิดจะให้โลกธาตุน้อยแห่งราชันมารสงบ มันไม่ง่ายอย่างนั้นหรอก”

“ท้าวสักกะที่อยู่ในตำนาน!” เหมยซู่เหยาารู้สึกประทับใจตำนานเกี่ยวกับท้าวสักกะจำกัดอยู่แค่ตำนานเท่านั้น พันล้านปีที่ผ่านมา ไม่เคยได้ยินว่ามีใครที่ได้เคยเห็นท้าวสักกะ ลือกันว่า ท้าวสักกะไม่ได้อยู่บนโลกนี้ตั้งแต่ยุคดึกดำบรรพ์แล้ว

แต่ก็มีบางคนคิดว่า บนโลกไม่เคยมีพระพุทธรูปที่เป็นท้าวสักกะอยู่แล้ว เพียงแต่ดำรงอยู่ในสถานะที่ถูกแต่งเรื่องขึ้นมา โดยที่ราบสูงฝิงพุทธะเท่านั้น เพื่อต้องการทำให้ที่ราบสูงฝิงพุทธะมีความเป็นเทพนิยายเท่านั้นเอง

หลี่ซีเยได้แต่ยิ้มและไม่กล่าวอะไรออกมา จากนั้นหันหลังเดินจากไปทันที ไปยังตำหนักอีกแห่งหนึ่ง เหมยซู่เหยาตามติดเข้าไปภายในตำหนักแห่งนั้น

ตำหนักนี้ดูโบราณยิ่งนัก ตำหนักแห่งนี้ไม่มีประกาย
วิเศษ ไม่มีอาวุธเขียน แต่ ตำหนักแห่งนี้ดูแปลกประหลาดมาก บน
ผนังของตำหนักได้เขียนอักขระยันต์ที่ประหลาดมากอยู่เต็มผนังไป
หมด

ตัวอักขระยันต์ที่เขียนเอาไว้บนผนังมีความแปลกและ
โบราณ ขนาดเหมยซู่เหยานั้นนับได้ว่ามีความรู้ที่กว้างขวาง แต่
นางก็ไม่เคยเห็นรูปแบบอักขระยันต์ที่อยู่ตรงหน้ามาก่อน

ครั้นเหมยซู่เหยาได้เห็นอักขระยันต์ประหลาดที่อยู่บน
ผนังแล้วก็บังเกิดความอยากรู้อยากเห็น นางเปิดเนตรฟ้าของตน
ขึ้น เวลานี้กลางหน้าผากของนางส่งประกายเจิดจ้ายิ่งนัก นางคิด
จะอาศัยกระดูกเขียนของตนมามองดูให้รู้ถึงความลึกลับพิสดาร
ของอักขระยันต์เหล่านั้น

แต่ ภายหลังจากที่มองดูอยู่ได้ไม่นาน เหมยซู่เหยา
ปรากฏเหมือนฟ้าหมุนถึงกับตึงตึงตึง ก้าวถอยหลังไปหลายก้าว

“นี่คือจุดเริ่มต้นของยุคที่สูญยอดมากอย่างนั้นหรือ?”
เหมยซู่เหยารู้สึกตกใจเป็นอันมาก จากการที่นางมีกระดูกหน้าผาก

เขียนแต่กำเนิด กระจกเขียนของนางสามารถเชื่อมตรงไปยังเทพ
แท้จริงได้ บรรลุถึงฟ้าดิน ต่อให้เป็นเคล็ดลับชะตาฟ้า กระจก
หน้าผากเขียนของนางก็บรรลุเข้าถึงได้ไม่ยาก

แต่ว่า ยามที่นางศึกษาตัวอักขระยันต์ที่อยู่บนผนังนี้
นางรู้สึกเมื่อว่าตนเองได้ตกลงไปยังโลกธาตุที่กว้างใหญ่ไพศาล
เป็นอันมาก เหมือนว่าอักขระยันต์บนผนังสามารถเชื่อมต่อไปยังทั่ว
ทุกมุมโลกอย่างนั้น มีความสลับซับซ้อนจนยากที่จะจินตนาการได้

“ทุกมุมของโลกก็อยู่ในนั้น” หลี่ชีย่ย์มเฉยเมย ไม่ได้
มองไปที่ตัวอักขระยันต์ที่อยู่บนผนัง สายตาไปตกอยู่ที่โต๊ะหินตัว
หนึ่งที่อยู่ภายในตำหนัก

เวลานี้ เหมยซู่เหยาจึงพบว่า ภายในตำหนักแห่งนี้ไม่ได้
มีสิ่งใดอยู่เลย นอกจากโต๊ะหินตัวหนึ่ง และมีสิ่งของอยู่แห่งหนึ่งที่
แลดูเหมือนกระบองทองแดงอย่างนั้น

แต่ทว่า มันก็ไม่ใช่กระบองทองแดง ของชิ้นนี้มีขนาดไม่
ใหญ่ มันถูกประกอบขึ้นมาจากชิ้นส่วนที่มีความละเอียดมากทีละ
ชิ้นๆ มันแลดูคล้ายกระบองทองแดง แต่ก็เหมือนท่อนแขนท่อนหนึ่ง
ส่วนรายละเอียดว่าคืออะไรกันแน่ ไม่มีใครดูออก

หฺลึชเยยึนมือออกไป ของที่แลดูคล้ายกระบองชั้นนี้ก็
ตกไปอยู่ในมือของหฺลึชเยทันที

เหมยซุ่เหยาพยายามมองดูของชั้นนี้ที่มีขนาดไม่ใหญ่
อย่างละเอียด ซึ่งประกอบขึ้นมาจากชั้นส่วนที่มีความละเอียดอ่อน
มาก ละเอียดอ่อนจนไม่สามารถจินตนาการออกมาได้

บนโลกใบนี้มีของอยู่หลายสิ่งหลายอย่างที่สามารถ
อาศัยหลักกฎเกณฑ์ถักทอขึ้นมา ซึ่งหลักกฎเกณฑ์นั้นสามารถ
เล็กเท่าเส้นผม แต่ สิ่งของที่อยู่ตรงหน้ามีขนาดเล็กมาก และ
ชั้นส่วนก็เล็กเท่ากับเส้นผม อีกทั้งชั้นส่วนจำนวนนับไม่ถ้วนเหล่านี้
ถูกทำขึ้นมาจากโลหะ

สิ่งที่ดูคล้ายกระบองทองแดงกลับประกอบขึ้นมาจาก
ชั้นส่วนเป็นพันเป็นหมื่นชั้น ย่อมสามารถประเมินได้ว่ามันเป็นฝีมือ
ที่ประณีตเหนือธรรมชาติเพียงใด ซึ่งนับเป็นเรื่องที่ยากจะ
จินตนาการออกมาได้

จากการที่หฺลึชเยใช้นิ้วเขียนบนกระบองทองแดง ทำให้
ชั้นส่วนขนาดจิ๋วแต่ละชั้นที่อยู่ภายในซึ่งประกอบเป็นกระบอง

ทองแดงมีการหมุนเคลื่อนตัวเกิดขึ้น จากนั้น ครอบทองแดงได้
เปล่งประกายออกมาและมีการสั่นสะเทือนเกิดขึ้น เหมือนประหนึ่ง
มันมีชีวิตอย่างนั้น

เวลานี้เอง ตัวอักขระยันต์ที่อยู่บนผนังปล้นเรืองแสงขึ้น
หลังจากที่ตัวอักขระยันต์เหล่านี้เรืองแสงจนครบทุกตัว ปล้นทำให้
ตำแหน่งนี้ถูกส่องจนสว่างไสวไปทั่วทั้งตำแหน่ง

“แว้งค์” เสียงหนึ่งดังขึ้น หลังจากที่ยื่นส่วนลิวที่อยู่
ภายในครอบหมุนเคลื่อนที่เร็วขึ้นๆ เรื่อยๆ มันถึงกับดูดเอาตัว
อักขระยันต์ที่อยู่บนผนังเข้ามาทั้งหมด เพียงชั่วพริบตาเดียวเท่านั้น
ตัวอักขระยันต์ที่อยู่บนผนังก็ถูกดูดเข้าไปอยู่ในครอบจนหมดสิ้น

ครอบที่อยู่ในมือของหลี่ชียะหลังจากที่ดูดเอาตัว
อักขระยันต์บนผนังเข้าไปจนหมดแล้ว บัดนี้มันปรากฏสีสันที่แปลก
ตาไม่เหมือนเดิมอีกต่อไป แลดูมีความสลับซับซ้อนมากยิ่งขึ้น และ
ลึกล้ำพิสดารมากขึ้น ดูไม่ออกว่ามันคืออะไรกันแน่ มันหาใช่เป็น
เพียงครอบโลหะธรรมดาๆ อีกต่อไป

เหมยซู่เหยาเองก็รู้สึกตกใจอย่างมาก เดิมทีนางยัง
เข้าใจว่าตัวอักขระยันต์ที่อยู่บนผนังเกิดจากการขีดเขียนลงไป

เวลานี้ดูแล้วมันคงไม่เป็นเช่นนั้นเสียแล้ว มันน่าจะเกิดจากการที่มีใครสักคน อาศัยวิธีการที่ฝืนลิขิตสวรรค์ยิ่ง ดึงเอาอักขระยันต์ เหล่านั้นออกจากกระบองทองแดงแห่งนี้

“เจ้าแห่งมารนับว่าฝีมือเยี่ยมยอดมาก” หลี่ซิเย่มองดูกระบองทองแดงที่อยู่ในมือ กล่าวเฉยเมยว่า “ถึงกับสามารถแยกอักขระยันต์ออกมาได้อย่างสมบูรณ์แบบไร้ที่ติ ฝีมือเช่นนี้นับว่าฝืนลิขิตสวรรค์ยิ่งนัก”

ในเวลานี้ หม่อมชูเหยาเริ่มมองออกถึงเส้นสนกลในได้บ้างแล้ว นางพืมพำออกมาว่า “ของที่ได้มาจากพระวัชรระเพ็ญถ้ำนั้น กับเจ้าสิ่งนี้มีแหล่งกำเนิดเดียวกันรึ? ”

“ถูกต้อง” หลี่ซิเย่พยักหน้ากล่าวว่า “เป็นความจริงที่มันมาจากแหล่งกำเนิดเดียวกัน น่าเสียดาย เจ้าแห่งมารไม่สามารถได้ของสองสิ่งนี้ในเวลาเดียวกัน มิเช่นนั้นล่ะก็ เขาต้องมองออกถึงเส้นสนกลในได้บ้าง”

“เจ้าสิ่งนี้คืออะไร?” หม่อมชูเหยารู้สึกแปลกใจยิ่งนัก ของวิเศษมากมายหลี่ซิเย่ไม่ได้สนใจอยากจะมองเสียด้วยซ้ำ แม้แต่สัจจอาวุธราชันเซียนก็ไม่เคยใส่ใจสักเท่าไร แต่ กับของสองสิ่งนี้

กลับให้ความสนใจมากเป็นพิเศษ ย่อมเป็นการบ่งชี้ว่าของสองสิ่งนี้
ต้องมีประวัติความเป็นมาที่ไม่ธรรมดา กระทั่งอาจจะเลอเลิศ
มากกว่าอารูธราชันเซียนเสียอีก

หลี่ซิเย่ย์มิดหนึ่ง กล่าวว่า “เจ้าสิ่งนี้บางทีพวกมัน
อาจจะไม่มีชื่อ น้อยคนในโลกที่รับรู้ถึงการดำรงอยู่ของสิ่งสองสิ่งนี้
ยิ่งไม่ต้องไปพูดถึงรู้จักชื่อของมันอีกเลย”

“แต่ว่า อาศัยภาษาหรืออักษรที่ใช้กันอยู่ในสมัยนั้นแปล
ออกมา มันมีชื่อเรียกจริงๆ” หลี่ซิเย่มองดูกระบองทองแดงที่อยู่ใน
มือ กล่าวว่า “เจ้าสิ่งนี้มีชื่อว่าหลอดหนอน สำหรับสิ่งที่เจ้าไปได้มัน
มาจากพระวัชระเฟยถ้วก็มีชื่อเหมือนกัน มันชื่อว่า เรือแดน
จักรกล”

“หลอดหนอน เรือแดนจักรกล” เหมยซู่เหยงถึงกับบ่น
พึมพำ อาศัยชื่อของพวกมันไม่สามารถทำความเข้าใจได้ว่า มันจะ
ใช้ประโยชน์อะไรได้

แต่ทว่า สิ่งที่เหมยซู่เหยงรู้แน่ชัดก็คือว่าค่อนข้างมาก นาง
กล่าวว่า “ลือกันว่าปฐุมบรรพบุรุษของหุบเขาความลับสวรรค์ที่มี

นามว่าเหรินหวังนั้น ร่างกายของเขาก็ประกอบขึ้นมาจากชิ้นส่วนที่
ละเอียดอ่อนจำนวนมากไม่ถ่วงเช่นกัน.....”

“สิ่งที่สำนักฉางเหอของพวกเขาเจ้ารับรู้มันไม่น้อยทีเดียว
เลยนะ” หลี่ซีเยหัวเราะทีหนึ่ง จากนั้นไม่ได้พูดอะไรต่อ เก็บหลอด
หยอนขึ้นแล้วก็หันหลังเดินไปทันที

หลี่ซีเยและเหมยซู่เหยาทั้งสองคนกลับไปตำหนักของ
วิเศษ ยิ้มกล่าวว่า “พวกเขาเลือกของวิเศษได้กันแล้วยัง”

“ได้แล้ว.....” เวลาที่เงินเป่าเจียวก็เลือกของวิเศษที่
ตนเองชอบได้แล้ว

กล่าวสำหรับพวกเขาแล้ว ของวิเศษที่อยู่ตรงหน้ามี
มากมายเหลือเกิน การที่จะเลือกเอาของวิเศษให้ได้ชิ้นหนึ่งที่ถูกใจ
จากของวิเศษจำนวนมากมหาศาลเช่นนี้ นับว่าทำให้รู้สึกสายตาในการ
เลือกอยู่ไม่น้อยเลยทีเดียว

“เออละ ในเมื่อเลือกกันได้แล้ว ก็สมควรแก่เวลาที่พวก
เราต้องไปจากที่นี่กันได้แล้ว”

พวกหลี่ซวงเหยียนไม่มีปัญหาใดๆ ต่างติดตามหลี่ชียเอ่อกจากวังกำกั้มมาร

บริเวณเชิงเขา ผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากต่างกลั่นลมหายใจล่องมองดูประตู่วังที่ปิดสนิทนั้น รอคอยการกลับออกมาของพวกหลี่ชียเอ่

“เอี้ยด.....เอี้ยด.....เอี้ยด.....” ในที่สุด ประตูที่หนักอึ้งของวังกำกั้มมารก็ได้เปิดออก พวกหลี่ชียเอ่ทั้งห้าคนเดินแถวเรียงหนึ่งออกมาจากด้านใน

“พวกเขาไปได้ของวิเศษอะไรมากันนะ?” ผู้คนจำนวนมากต่างจับล้องดูสีหน้าท่าทางของพวกหลี่ชียเอ่ หวังอาศัยท่าทางจับทางอะไรบางอย่างได้ แต่ เมื่อดูจากท่าทีของพวกหลี่ชียเอ่แล้ว ทำให้หลายคนต้องรู้สึกผิดหวัง

เนื่องจากพวกหลี่ชียเอ่ต่างมีท่าทีที่เรียบเฉย ไม่มีท่าทีของการดีใจจากการได้ของวิเศษ บางที อาจจะเป็นไปได้ว่า ไม่ว่าจะได้ของวิเศษอะไรมากก็ตาม สำหรับพวกเขาแล้วไม่มีอะไรต้องดีใจอีกแล้ว

ทุกคนจึงไม่รู้ว่าคุณสมบัติของหลี่ซีเยท้ายสุดแล้วได้ของ
วิเศษอะไรกันบ้าง แม้ว่าทุกคนต่างต้องการรู้เรื่องนี้ หรืออาจจะ
กล่าวว่า ผู้คนจำนวนมากต้องการรู้ว่าภายในวังกำกับบมารมีอะไรอยู่
บ้าง แต่ว่า ไม่มีใครกล้าไปถามพวกของหลี่ซีเย

ขณะที่พวกของหลี่ซีเยเดินทางไปจากสถานที่ตรงนี้
ผู้คนต่างทยอยกันหลีกเป็นทางให้พวกเขาไปตลอดทาง จ้องมองดู
จนพวกเขากระทั่งลับจากสายตาไป

“ข้าขอลองดูบ้าง” เมื่อเห็นหลี่ซีเยทำการเปิดประตูวัง
กำกับบมารได้เป็นผลสำเร็จ จึงมีผู้บ่่าเพ็ญตนจำนวนมากไม่ยอมแพ้
ทยอยกันเป็นชั้นสู่ยอดเขา เพื่อลองเปิดประตูวังกำกับบมาร

แน่นอน ไม่ว่าพวกเขาจะลองด้วยวิธีเช่นใดก็ตาม
เป็นไปได้ที่จะเปิดประตูวังกำกับบมารได้ หากไม่มีกุญแจจากจอม
มารสวรรค์ทอดทิ้ง ต่อให้บุคคลผู้นั้นมีความฝืนลิขิตสวรรค์เพียงใด
ก็ไม่สามารถเปิดประตูวังกำกับบมารได้

หลังจากที่พวกของหลี่ซีเยไปจากวังกำกับมารได้ไม่นาน ก็ได้ข่าวมาข่าวหนึ่ง ซึ่งไม่รู้เหมือนกันว่าใครเป็นผู้ปล่อยขานนี้ออกมา "มีผู้เป็นมารจะขึ้นสู่แท่นประหารมารแล้ว"

"เป็นโอกาสเหมาะพอดีเลย" หลี่ซีเยถึงกับหัวเราะเมื่อได้ยินขานนี้ กล่าวกับพวกหมยซู่เหยาว่า "ข้ากำลังคิดจะพาพวกเจ้าไปดูแท่นประหารมารอยู่พอดีเลย เวลานี้กลับมีผู้เป็นมารที่ต้องการขึ้นไปยังแท่นประหารมาร นับว่าไม่มีสิ่งใดยอดเยี่ยมมากกว่านี้อีกแล้ว พวกเจ้าจะได้เห็นความลึกลับพิสดารของแท่นประหารมาร"

พวกของหลี่ซวงเหยียนต่างรู้สึกยินดีเมื่อได้ยินคำกล่าวนี้แล้ว พวกนางต่างได้ยินคำว่าแท่นประหารมารบ่อยครั้งจากปากของหลี่ซีเย แต่ว่า ลักษณะของแท่นประหารมารเป็นอย่างไร แล้วผู้เป็นมารก้าวขึ้นสู่แท่นประหารมารจะมีสภาพเป็นอย่างไร สุดท้ายพวกนางจะจินตนาการได้

แท่นประหารมารตั้งอยู่ ณ ส่วนที่ลึกที่สุดของแดนมารที่นั่นเสมือนหนึ่งถูกปกคลุมได้ด้วยกลืนอายมารอย่างนั้น เหมือนว่าจะไม่สามารถมองเห็นท้องฟ้าสีคราม ไม่เห็นตะวัน ดุจดั่งที่ตรงนี้เป็นที่ที่จะเชื่อมต่อไปยังโลกอีก โลกหนึ่งที่ไม่รู้จักอย่างนั้น

ขณะที่พวกหลี่ซีย่เดินทางไปถึง บริเวณแทนประหาร
มารเต็มไปด้วยผู้คนทีคลาคล่ำอยู่ตรงนั้น แม้ว่าทุกคนต่างไม่กล้า
ผลิผลามเข้าไปใกล้แทนประหารมาร แต่ทว่า ทุกคนยังคงล้อมวง
ห่างไกลจากแทนประหารมาร

แทนประหารมารเป็นแทนที่ถูกยกให้สูงขึ้นมา ลักษณะ
โบราณเรียบง่าย ก่อขึ้นมาจากการเนือหินสีดำนั้น แทนสูงดู
เหมือนจะเป็นเนื้อเดียวกันกับพื้นดินอย่างนั้น

บนแทนสูงนั้น มีมิดขนาดใหญ่วางตั้งอยู่ และมีสีดำ
สนิททั้งอัน เหมือนหนึ่งเป็นมิดที่มาจากนรกอเวจีอย่างนั้น สามารถ
ประหารสิ้นเหล่าเทพมาร

ด้านหน้าของแทนประหารมารเป็นหน้าผาที่สูงชัน
ทอดสายตามองออกไป เลยจากหน้าผาเป็นอะไรที่เลื่อนลางไม่
ชัดเจนและไกลสุดลูกหูลูกตา มองไม่เห็นจุดสิ้นสุด เสมือนว่าหาก
ข้ามไปยังอากาศที่ว่างเปล่าและเลื่อนลางไม่ชัดเจนตรงหน้าไปได้
ก็จะสามารถข้ามไปยังโลกอีกโลกหนึ่งได้อย่างนั้น

มิดที่วางตั้งอยู่บนแท่นประหารมารได้ส่งประกายอ่อนๆ ออกมา ซึ่งประกายอ่อนๆ ที่ว่าสอให้เห็นถึงปณิธานการฆ่าที่ทำให้ ผู้คนต้องตัวสั่นดุจตั้งลูกนก และด้วยเหตุนี้เอง จึงทำให้ไม่มีใคร กล้าเข้าไปใกล้แท่นประหารมาร

ไม่ว่าบุคคลผู้นั้นจะดำรงอยู่ในสถานะที่แข็งแกร่งเช่นใด ก็ตาม เมื่อเดินเข้าไปใกล้แท่นประหารมารแล้ว ก็จะได้รับรู้ได้ถึงมิดที่ เปล่งปณิธานการฆ่าอ่อนๆ ออกมา แม้ว่ามันจะไม่รุนแรงก็ตาม แต่ มันกลับสามารถสร้างความหวาดหวั่นให้กับผู้คนโดย สัญชาติตญาณ ดุจตั้งมิดดังกล่าวกำลังล่ออยู่บนคอหอยของคนผู้นั้น

ตอนที่ 1085 แทนประหารมาร

<https://novel-lucky.com>

“คนโหดอันดับหนึ่งมาแล้ว” ขณะที่หลี่ชีย่มาถึง ไม่รู้ว่าเสียงใครได้ตะโกนขึ้นมา พลันดึงดูดยาตาผู้คนไปได้เป็นจำนวนมาก

หลังจากที่หลี่ชีย่ได้มาถึงแล้ว ผู้คนทั้งหลายต่างทยอยกันหลีกทางให้ เวลานี้ไม่ว่าหลี่ชีย่จะก้าวเดินไปยั้งที่ใด ไม่ว่าใครก็ตาม ก็จะไม่หลีกทางให้กับเขาโดยไม่มีใครกล้าขวางทางของเขาเลย

ความจริงแล้ว ในวันนี้ไม่รู้ว่ามีผู้คนจำนวนเท่าไรกันที่เห็นหลี่ชีย่แล้วต้องรู้สึกเข่าอ่อน ยิ่งไม่ต้องพูดถึงการที่จะไปขวางทางของเขาเลย

หลี่ชีย่ยืนอยู่บนยอดเขาแห่งหนึ่งกับพวกเหมยซู่เหยา มองดูแทนประหารมารจากระยะห่างไกล

มองดูมิดประหารที่เปล่งประกายอ่อนๆ ออกมา ถึงกับรู้สึกนั่งเงิบขึ้นมาเหมือนกัน เขาเคยรั้งอยู่ที่โลกธาตุน้อยแห่ง

ราชันมารมาเป็นระยะเวลาที่ยาวนานมาก และเคยเป็นถึงจอมมาร
ตนหนึ่งในแดนมารแห่งนี้

การที่เขาได้อยู่ตรงนี้ นอกจากเพื่อสืบค้นเรื่องบางเรื่อง
แล้ว สิ่งหนึ่งที่ทำให้ความสนใจก็คือ การที่ผู้เป็นมารก้าวสู่แทน
ประหารมารแล้ว สามารถเชื่อมไปยังโลกอีกโลกหนึ่งได้จริงหรือ

การก้าวขึ้นสู่แทนประหารมารของผู้เป็นมารต้องมี
เงื่อนไขอะไรหรือไม่? ” ฉินเป่าเจียวเอ๋ยขึ้นมาด้วยความสงสัย
ขณะจ้องมองดูแทนประหารมารอยู่

หลี่ซีเยส่ายหน้าเบาๆ กล่าวว่า “ไม่จำเป็น อาจกล่าวได้
ว่าผู้เป็นมารใดๆ ก็สามารถก้าวขึ้นสู่แทนประหารมารได้ทั้งนั้น
เพียงแต่ว่า ความแข็งแกร่งที่แตกต่างกันก็จะได้รับผลที่ต่างกัน”

“ต่างกันอย่างไร? ” ฉินเป่าเจียวเอ๋ยถามขึ้น

หลี่ซีเยมองดูมิดที่อยู่บนแทนประหารมาร กล่าวอย่าง
ซ้าๆ ว่า “อีกสักครู่รอให้ผู้เป็นมารขึ้นไปบนแทนประหารมารแล้ว
เจ้าก็จะเข้าใจเอง”

“มีโลกอีกโลกหนึ่งจริงหรือ?” ไปเขียนเงินที่ประหยัด
คำพูดตั้งทองคำที่ล้องมองดูแทนประหารมารอดที่จะเอ่ยถามไม่ได้

พวกนางลั่นแล้วแต่ได้ยินหลี่ชียเอ๋อถึงเรื่องโลกอีก
โลกหนึ่งกับผู้เป็นมาร แต่ทว่า พวกนางไม่รู้ว่าโลกอีกโลกหนึ่งที่ว่า
หมายถึงอะไร เป็นโลกแบบไหนกัน

“ไม่รู้เหมือนกัน” หลี่ชียเอ๋อสายหน้าเบาๆ กล่าวว่า “บางที
อาจมี บางทีอาจไม่มี ทุกอย่างยากจะสรุปให้แน่ชัดได้ อีกอย่าง ทุก
คนต่างมีคำอธิบายกับคำว่าโลกที่แตกต่างกัน”

ในที่สุด ท่ามกลางสายตาคำนวณมากมาย ปราบกฐน
ตนหนึ่งก้าวขึ้นสู่แทนประหารมารแล้ว ผู้เป็นมารตนนี้มีลักษณะ
เป็นคน บนตัวของเขาแผ่กลิ่นอายมารที่น่ากลัวออกมา อย่างว่าแต่
ระดับปราชญ์เลย ต่อให้เป็นอ่องเทพเมื่อต้องพบกับผู้เป็นมารเช่นนี้
แล้วยังคงต้องหวั่นเกรงอยู่สามส่วน

ผู้เป็นมารตนนี้ยื่นมองไปยังด้านหน้าของหน้าผาที่เป็น
อากาศที่ว่างเปล่าเลื่อนกลางไกลสุดลูกหูลูกตาและอยู่ในอาการนิ่ง
เฉียบ

บรรดาผู้บำเพ็ญตนที่ล่อมดูชมเหตุการณ์จากระยะไกล ถึงกับกลั่นลมหายใจ กล่าวสำหรับทุกคนแล้ว การที่สามารถเห็นผู้ เป็นมารก้าวขึ้นสู่แท่นประหารมารด้วยตาตนเองนั้น นับเป็นเรื่องที่ หาได้ยากจริงๆ

ในที่สุด ผู้เป็นมารได้ทำการตัดสิ้นใจที่ยิ่งใหญ่มาก ยืน ข้างมิดประหาร หันหน้าไปทางหน้าผา ค่อยๆ หลับตาลง เอาคอ ของคนพาดเอาไว้กับรางมิดประหาร

ผู้บำเพ็ญตนหลายคนเมื่อเห็นผู้เป็นมารเอาคอไปพาด เอาไว้กับรางมิดประหารแล้ว ถึงกับตื่นเต้นจนต้องกำหมัดของตน เอาไว้แน่น

“คร้าก.....” มิดประหารถูกสับลงมา มันมีความคม อย่างมาก เหมือนหั่นแผ่นเต้าหู้เช่นนั้น พลันหัวของผู้เป็นมารก็ ถูกบั่นจนหลุดออกจากบ่า กลิ้งตกลงจากแท่นประหารมารไป

“ตุ้ม.....” นาที่ที่หัวของผู้เป็นมารถูกตัดจนหลุดออก จากบ่านั้น บริเวณคอที่ถูกตัดได้พวยพุ่งกลิ่นอายมารออกมา ปริมาณมาก

กลิ่นอายมารดั่งกล่าวคล้ายตั้งเป็นคลื่นที่โหมสาดซัด ออกไปข้างหน้าที่เป็นสถานที่ที่เลื่อนลางและสุดลูกหูลูกตานั่น ผู้ เป็นมารตนนี้มีความแข็งแกร่งเป็นอันมาก กลิ่นอายมารของเขา น่า เกรงขามดั่งทะเล เปี่ยมด้วยพลัง และอาศัยพลังอำนาจทำลายสูง บุกทะลวงเข้าไปยังส่วนที่ลึกที่สุดของอากาศธาตුව่างเปล่าที่ เลื่อนลางและสุดลูกหูลูกตานั่น

“ตุ้ม.....ตุ้ม.....ตุ้ม.....” กลิ่นอายมารทรงพลังยิ่งนัก มันพวยพุ่งออกมาจากบริเวณคอที่ถูกตัดขาดอยู่เป็นเวลาที่นานา มาก ในที่สุด กลิ่นอายมารทั้งหมดก็ได้ถูกพวยพุ่งออกมาจนหมด ลิ่นและสงบลง

ในเวลาตัวเอง ผู้คนจึงได้เห็นว่า กลิ่นอายมารที่พวยพุ่ง ไปทางหน้าผานั้นได้กลับกลายเป็นสะพานเส้นหนึ่งที่พาดจาก บริเวณหน้าผาทอดยาวไปยังอากาศว่างเปล่าที่เลื่อนลางนั้นจนไกล ที่สุด

“แคร์ริก” เวลาที่ปรากฏเรื่องที่ไม่มีการคาดคิดเกิดขึ้นมา
หัวที่กลิ้งตกลงบนพื้นกลับปริแยกออกมา และมีคนขนาดเล็กก้าว
เดินออกมาจากหัวที่ปรือออกนั้น

เจ้าคนขนาดเล็กนี้มีรูปร่างหน้าตาเหมือนกับผู้เป็นมาร
นั้นอย่างกับแกะ เพียงแต่เจ้าคนตัวเล็กนี้ไม่มีร่างกาย มันเหมือนดัง
เกิดจากการรวมตัวของกลืนอายมารอย่างนั้น

“นี่คือชะตาแท้ๆอย่างนั้นรี?” หลีซวงเหยียนเอ่ยถามขึ้น
เมื่อเห็นคนตัวเล็กที่ก้าวเดินออกมาจากบริเวณรอยปริแยกของหัว

“ไม่ใช่ เป็นวิญญาณมาร ซึ่งแตกต่างจากชะตาแท้ๆของ
พวกเราโดยสิ้นเชิง” หลีซีย่กล่าวพร้อมกับส่ายหน้าเบาๆ

ทุกคนถึงกับต้องกลั้นหายใจเอาไว้ เมื่อเห็นคนตัวเล็กที่ก้าว
เดินออกมาจากรอยแยกปริของส่วนหัว อันเป็นภาพที่แปลกและน่า
ตื่นเต้นอย่างมาก

ในขณะนี้ เจ้าคนตัวเล็กได้ก้าวขึ้นไปยังสะพานที่เกิด
จากกลืนอายมาร และก้าวเดินไปตามสะพานนั้นอย่างรวดเร็ว

และเวลานี้เอง ปราภฏผู้บำเพ็ญตนเฒ่าคนหนึ่งได้ปาด
เข้าไปยังสะพานที่เกิดขึ้นจากกลืนอายมาร หวังจะติดตาม
วิญญาณมารนั้นข้ามไปยังโลกอีกโลกหนึ่ง

“อ้ากก.....” แต่แล้ว เมื่อผู้บำเพ็ญตนเฒ่าเหยียบลง
บนตัวสะพานที่มาจากกลืนอายมาร กลับปราภฏว่ามันไม่มีพื้น
สะพานอย่างที่คิด ร่างของเขาจึงพุ่งตกลงไปยังหน้าผาด้านล่างที่
ลึกลงไม่เห็นกันเหว

กล่าวสำหรับผู้บำเพ็ญตนแล้ว สามารถเห็นฟ้าดำดินได้
แต่ทว่า ท่ามกลางอากาศธาตุอันว่างเปล่าที่สุดลูกหลูกตานี้กลับใช้
ไม่ได้ผล ร่างของเขาจึงตกลงสู่กันเหวชนิดที่เรียกว่า เป็นแต่ไม่เห็น
ตัว ตายไม่เห็นศพ

ผู้คนจำนวนไม่น้อยต้องเสียวสันหลังวาบบเมื่อได้เห็น
ภาพเช่นนี้ บางทีอาจมีผู้บำเพ็ญตนจำนวนไม่น้อยที่คิด
เช่นเดียวกันกับผู้บำเพ็ญตนเฒ่า หวังติดตามผู้เป็นมารข้ามไปยัง
โลกอีกโลกหนึ่ง แต่ทว่าเวลานี้ดูจะเป็นวิธีการที่ใช้ไม่ได้เสียแล้ว

ท่ามกลางสายตาผู้คนจำนวนมาก เจ้าคนตัวเล็กนั้นได้ก้าวเดินไปตามสะพานนั้นจนหายไป และไม่รู้เวลาได้ผ่านไปนานเท่าไร สะพานนั้นจึงค่อยๆ จางหายไปในที่ที่สุด

มีผู้ที่พิมพ์ออกมาว่า “มันเชื่อมไปยังสถานที่แห่งใดกันแน่?”

ความจริงแล้ว ทุกคนต่างก็รู้สึกแปลกใจ และอยากจะรู้ว่าฝั่งตรงข้ามเป็นสถานที่แห่งใดกันแน่ หรือจะกล่าวว่า แดนสุขาวดีเป็นโลกเช่นใดกันแน่

ผู้คนจำนวนมากยืนจ้องมองอยู่ตรงนั้นเป็นเวลานานมาก ที่นั่นยังคงเป็นอากาศว่างเปล่าที่เลื่อนรางสุดลูกหูลูกตา ไม่มีสิ่งใดๆ เกิดขึ้น และไม่มี การเปลี่ยนแปลงอีกต่อไป

ในที่ที่สุด ทุกคนก็ค่อยๆ แยกย้ายกันไป เนื่องจากทุกคนรู้แล้วว่า จะไม่ได้รับคำตอบ และไม่มีใครรู้ว่าผลจะเป็นเช่นใด

เงินเป่าเฉียวมองดูอากาศธาตุว่างเปล่าที่เลื่อนรางนั้น รู้สึกเป็นกังวลว่า “เขาไปถึงยังโลกอีกโลกหนึ่งแล้วรี?”

“ไม่มีใครรู้ มันเป็นการเดินทางท่องเที่ยวที่ไม่มีคำตอบ”
หลี่ชีย่สายหน้าเบาๆ และทอดถอนใจออกมาเบาๆ “เนื่องจาก
เมื่อใดที่ก้าวขึ้นสู่แท่นประหารมารแล้ว ก็ไม่สามารถย้อนกลับได้อีก
แล้ว ยังไม่เคยได้ยินว่ามีผู้เป็นมารคนไหนได้ย้อนกลับมาอีก”

“การไปคราวนี้จะไม่มีชาวคราวอีกเลย” ไปเจี้ยนเงินเอง
ถึงกับเหม่อลอย และพึมพำออกมา

เมื่อก้าวขึ้นสู่แท่นประหารมารก็เหมือนตั้งหายใจสาบสูญ
ไปอย่างนั้น มันเป็นเส้นทางที่ไม่มีวันได้กลับมา ไม่มีใครรู้ว่าประสบ
ผลสำเร็จหรือไม่ และไม่มีใครรู้ว่าล้มเหลวหรือเปล่า คนที่อยู่ทางฝั่ง
นี้ไม่มีวันทราบผลอย่างแน่นอน

“ผู้เป็นมารมีชีวิตเป็นอมตะอยู่แล้ว เหตุใดพวกเขายังคง
จะต้องไปยังโลกอีกโลกหนึ่งล่ะ?” หลี่ซวงเหยียนเอ่ยถามขึ้นมา
“เส้นทางนี้เป็นเส้นทางที่ไปแล้วไม่มีวันกลับ พวกเขาสมควรเข้าใจ
จึงจะถูก”

“พวกเขาเข้าใจดี ในใจของพวกเขาเรื่องนี้
ชัดเจน พวกเขารู้ว่าตัวเองก้าวเดินไปบนเส้นทางเช่นใด” หลี่ชีย่

องดูอากาศธาตุว่างเปล่าที่เลื่อนราง กล่าวว่่า “ก็เหมือนดั่งที่พวกเขาบอกเอาไว้ว่่าอย่างนั้นว่่า นี่คือความมุ่งมาดปรารถนาดั่งเดิมของพวกเขา มันเป็นโชคชะตาของพวกเขา! ไม่ว่าจะนานเท่าไร ต้องมีสักวันทีพวกเขาจะก้าวเดินไปบนเส้นทางสายนี้ หนึ่งเดียวทีแตกต่างก็คือ ช้าหรือเร็วเท่านั้น มันคือสิ่งที่ผู้เป็นมารทุกคนต้องเผชิญกับมัน

“แทนประหารมารของผู้เป็นมาร การเดินทางไกลของทหารราชัน” แม้แต่เหมยซู่เหยาทีต้องพิมพ์ออกมา “สิ่งนี้คือปริศนาทีไม่มีใครรู้ว่าจุดจบเป็นเช่นใดนับแต่อดีตกาลเป็นต้นมา”

นอกจากตัวผู้เป็นมารเองแล้ว ไม่มีใครสามารถไปย้งแดนสุขาวดีอีกแล้วอย่างนั้นรึ? ไม่มีราชันเซียนทดลองบ้างเลยรึ? “หลี่ซวงเหยียนเอ๋ยขึ้นมาด้วยความแปลกใจ

เหมยซู่เหยาอ้าปากทำท่าจะพูด แต่ ก็หุบปากลงเหมือนเดิน เพราะนางไม่รู้ว่าควรจะกล่าวเช่นใดดี

หลี่ซีเย่มองหน้าเหมยซู่เหยาทีหนึ่ง กล่าวเฉยเมยว่่า “สิ่งนี้ไม่มีอะไรทีพูดออกมาไม่ได้ ราชันเซียนนุ่จ้านหลังจากได้เป็น

ราชันเซียนแล้วเคยทดลองมา เขาเคยเริ่มตันที่แทนประหารมาร
บุกฝ่าอากาศธาตุที่ว่างเปล่าหวังไปให้ถึงแดนสุขาวดี”

“ราชันเซียนนุ่จ้าน.....” พวกเหล่าชวงเหยียนต่างรู้สึก
ตกใจเมื่อได้ยินชื่อนี้ จ้องมองไปที่เหมยซู่เหยา เงินเป่าเจียวกล่าว
ด้วยความตระหนกว่า “ราชันเซียนนุ่จ้านที่สำเร็จกายอหังการเซียน
พิโรธชั้นสมบูรณ์ในตำนาน!”

ในฐานะราชันเซียนนับว่ารู้ผู้ต่อกรอยู่แล้ว หากบรรลุ
กายเซียนชั้นบริบูรณ์อีก ย่อมสามารถจินตนาการได้ ราชันเซียนนุ่
จ้านคือราชันเซียนองค์ที่สองของสำนักฉางเหอ มีคนกล่าวว่า เขา
มีความแข็งแกร่งมากกว่าราชันเซียนชั่วสุดที่เป็นปฐมบรรพบุรุษผู้
ก่อตั้งสำนักฉางเหอเสียอีก

“ถูกต้อง” เหมยซู่เหยาทอดถอนใจเบาๆ กล่าวยอมรับ
ว่า “ภายในสำนักมีการบันทึกเรื่องราวเอาไว้ หลังจากที่เขาบรรลุ
เป็นราชันเซียนแล้ว เคยทดลองมาก่อน”

“ผลเป็นอย่างไรบ้าง?” “ไปเขียนเงินที่ประยัดคำพูดตั้ง
ทองคำยังอดที่จะถามไม่ได้” “มีแดนสุขาวดีจริงหรือ?”

“รายละเอียดซ้ำเองก็ไม่ชัดเจน เนื่องจากมีคำกล่าวหลายแนวทาง ดูจากบันทึกแล้วคำกล่าวไม่ชัดเจน พวกเราในฐานะชนรุ่นหลังก็ยากจะพิสูจน์ว่าคำกล่าวไหนจริงหรือเท็จ”

“ราชันเซียนทำการลี้มเหลวหาใช่เรื่องที่น่าอาย เพียงแต่บรรดาผู้อาวุโสสำนักฉางเหอไม่ต้องการไปพูดถึงเท่านั้นเอง มิฉะนั้นล่ะก็ จะทำให้ราชันเซียนที่ไร้ผู้ต่อกรต้องมัวหมอง” หลี่ชีย่กล่าวเฉยเมย

“ราชันเซียนหนุ่มจ้านก็ลี้มเหลวเหมือนกันรึ? ” พวกหลี่ซวงเหยียนรู้สึกตระหนกเมื่อได้ยินคำกล่าวเช่นนี้ ในสายตาของผู้คนทุกคนมองว่า ราชันเซียนเป็นผู้ไร้เทียมทาน ยิ่งไปกว่านั้นยังเป็นราชันเซียนที่บรรลุกายเซียนชั้นสมบูรณ์อีกด้วย!

“มีความเป็นไปได้” เหมยซู่เหยาทอดถอนใจออกมาเบาๆ “หลังจากที่บรรพบุรุษหนุ่มจ้านกลับมาแล้วก็ไม่เอ่ยถึงเรื่องนี้เลย แต่ว่าบรรดาบรรพบุรุษภายในสำนักฟังจากคำพูดแล้วคาดเดาว่ามีความเป็นไปได้สูงที่บรรพบุรุษหนุ่มจ้านไม่ประสบผลสำเร็จข้ามไปยังแดนสุขาวดี ดังนั้น บรรพบุรุษภายในสำนักจึงไม่ต้องการพูดถึงเรื่องนี้อีก”

พวกหลี่ซวงเหยียนยอมเข้าใจได้กับการทำเช่นนี้ของ
สำนักฉางเหอ เนื่องจากราชันเซียนคือสัญลักษณ์แห่งความไร้
เทียมทาน ถ้าหากแม้แต่ราชันเซียนยังทำการล้มเหลว ย่อมจะ
กลายเป็นเรื่องที่ทำให้ชื่อเสียงของราชันเซียนที่ส่งสมมาชั่วชีวิต
ต้องมัวหมอง จึงเป็นสิ่งที่บรรดาบรรพบุรุษสำนักฉางเหอไม่ต้องการ
กล่าวถึงเรื่องนี้

Novel-Lucky

ตอนที่ 1086 อาณาจักรราชัน

<https://novel-lucky.com>

เมื่อพวกหลี่ซวงเหยียนได้ยินคำพูดเช่นนี้แล้วต่างรู้สึก
หวั่นไหวเป็นอันมาก ไปเจี้ยนเจินถึงกับกล่าวว่า “ราชันเซียนนุ่จ้าน
นี่บรรลุกายเซียนชั้นสมบูรณ์เลยนะเนี่ย”

ต่อให้ไปเจี้ยนเจินไม่พูดเช่นนี้ พวกหลี่ซวงเหยียนก็คิด
จะพูดเช่นนี้อยู่แล้วเหมือนกัน ราชันเซียนนุ่จ้านไม่เพียงเป็นราชัน
เซียนเท่านั้น นอกจากเขาจะเป็นราชันเซียนแล้ว เขายังเป็นผู้บรรล
ุกายเซียนชั้นสมบูรณ์อีกด้วย!

ในเก้าแดนมีการรำลือกันว่า ยามที่กายเซียนชั้น
สมบูรณ์อยู่ในจุดสูงสุดนั้นสามารถบุกโจมตีต่อราชันเซียนได้
ขณะที่ราชันเซียนนุ่จ้านใช้เพียงแค่นอนอยู่ใน จุดสูงสุด
เท่านั้น เพราะเขายังได้เป็นถึงราชันเซียน!

ลองคิดดู ราชันเซียนที่มีกายเซียนชั้นสมบูรณ์อยู่ใน
ครอบครอง พลังภาพของเขาย่อมสุดที่จะจินตนาการได้อย่าง
สิ้นเชิง

“หรือว่าบนโลกนี้ยังมีสิ่งใดที่แข็งแกร่งทรงพลังมากไปกว่าราชันเซียนอีกอย่างนั้นรึ?” หลี่ชิวเหยียนถึงกับพึมพำออกมา

หลี่ชิวเหยียนหน้าเบาๆ กล่าวว่า “ในเก้าแดนยังไม่เห็นมีสิ่งใดที่แข็งแกร่งมากไปกว่าราชันเซียน ในเก้าแดนนี้ หากพูดถึงการต่อสู้ตัวต่อตัว ราชันเซียนไร้ซึ่งผู้ต่อกรมาโดยตลอดอยู่แล้ว การที่ราชันเซียนนุ่จ้านไม่สามารถขึ้นไปยังแดนสุขาวดีไม่ได้หมายความว่าเขาไม่แข็งแกร่งพอ”

“นั่นเป็นเพราะอะไรล่ะ?” ฉินเป่าเจียวรีบเร่งถามขึ้น เรื่องที่ลับสุดยอดเช่นนี้ ไม่ว่าใครก็ต้องการรู้เป็นอันมากอยู่แล้ว

เหมยซู่เหยงถึงกับจ้องมองไปที่หลี่ชิวเหยียนเช่นกัน แม้ว่านางจะเป็นผู้สืบทอดของสำนักฉางเหอ แต่ทว่า เกี่ยวกับเรื่องนี้ถือว่าแต่นางในฐานะศิษย์ของสำนักฉางเหอ ต่อให้เป็นบรรดาผู้อาวุโสของสำนักฉางเหอก็ไม่มีคำตอบแน่นอน เนื่องจากราชันเซียนนุ่จ้านน้อยครั้งนักที่จะกล่าวถึงเรื่องนี้ อย่างมากก็มีหลุดออกมากำสองคำเท่านั้น ส่วนใหญ่ล้วนเป็นการคาดเดาของชนรุ่นหลังทั้งสิ้น

เวลานี้ เหมยซู่เหยาเข้าใจแล้วว่าหลี่ชีย่รู้เรื่องนี้มากกว่าใครเสียอีก กระทั่งรู้ในสิ่งที่บรรพบุรุษของพวกเขาก็ไม่รู้มาก่อน

หลี่ซวงเหยียนมองดูคุณชายของนางแล้วอดไม่ได้ที่จะเอ่ยถามขึ้น “แล้วเป็นเพราะสาเหตุใดกันแน่ ทำให้ราชันเซียนนู่จ้านไม่สามารถขึ้นไปยังแดนสุขาวดีได้ล่ะ?” ในใจของหลี่ซวงเหยียน คุณชายของพวกนางไม่มีสิ่งใดที่ “ไม่รู้” ไม่มีสิ่งใดที่ “ทำไม่ได้” หากแม้คุณชายของพวกนางยังไม่รู้ล่ะก็ เกรงว่กับคนอื่นๆ ยิ่งไม่รู้เรื่องนี้อีกเลย

“เนื่องจากที่ตรงนั้นเต็มไปด้วยความไม่แน่นอน” หลี่ชีย่ส่ายหน้าเบาๆ “ไม่ต้องการเอ่ยมากความในเรื่องนี้ ครานั้นราชันเซียนนู่จ้านได้เคยขอความชี้แนะจากเขาเป็นพิเศษในเรื่องนี้ ความลับที่อยู่ภายในเขาเองก็ไม่อยากจะกล่าวถึงมันมากนัก เว้นแต่เขาสามารถเฉลยปริศนาที่อยู่ภายในได้

“เออละ พวกเราไปที่อาณาจักรราชันกันเถอะ ข้าจะพาพวกเจ้าไปดูที่ที่หนึ่ง ที่ที่รับรองว่าสามารถพลิกกลับความรู้ที่พวกเจ้าเคยมีมาก่อน” หลี่ชีย่ละส่ายตากลับพร้อมกับเพยรอยยิ้มออกมา

เมื่อพวกของหลีซวงเหยียนไต่ยินเช่นนี้แล้วต่างดีใจเป็นยิ่งนัก กระทั่งเรียกได้ว่าตื่นเต้นเป็นอันมาก การที่พวกเขาติดตามคุณชายก็เพื่อต้องการเพิ่มพูนความรู้ และได้เห็นโลกภายนอกอยู่แล้ว

แม้แต่เหมยซู่เหยาที่มีลักษณะอยู่เหนือมนุษย์ปุถุชนเช่นนี้ก็ยิ่งรู้สึกดีใจ ที่นางติดตามหลีซิวเยหาใช้ต้องการของวิเศษและไม่ได้ต้องการเคล็ดวิชา นางต้องการได้เห็นสิ่งที่อยู่ในระดับที่ผู้อื่นไม่สามารถเอื้อมถึง และโลกที่ผู้อื่นไม่สามารถมองเห็นได้

หลีซิวเยพาพวกของหลีซวงเหยียนออกเดินทางมุ่งหน้าไปยังอาณาจักรราชัน โดยก้าวไปข้างหน้าอย่างรวดเร็ว

อาณาจักรราชันคือพื้นที่อีกครั้งหนึ่งของโลกธาตุน้อยแห่งราชันमार ซึ่งพื้นที่ของโลกธาตุน้อยแห่งราชันमारถูกรอบครองโดยแดนमार และอาณาจักรราชันคนละครึ่ง

ไม่มีใครล่วงรู้ว่า เพราะเหตุใดในครั้งครานั้นถึงได้ทำให้อาณาจักรราชันสามารถแบ่งพื้นที่ครอบครองในโลกธาตุน้อยแห่งราชันमारได้คนละครึ่งพอดีถึงเพียงนี้

ที่แปลกมากไปกว่านั้นก็คือ แม้ว่าทหารราชันของ
อาณาจักรราชัน กับ ผู้เป็นมารที่อยู่ในแดนมารต่างก็อาศัยอยู่
ภายใต้พื้นที่เดียวกันในโลกธาตุน้อยแห่งราชันมาร แต่ทว่า ทั้งสอง
ฝ่ายไม่เคยไปมาหาสู่กันเลย

ด้วยเส้นแบ่งเขตเส้นหนึ่งที่แบ่งพื้นที่ออกเป็นสองส่วน
ด้วยเส้นแบ่งเขตเส้นหนึ่งเช่นนี้ แม้ว่าทั้งทหารราชันกับผู้เป็นมารจะ
อยู่ใกล้กันแค่เอื้อม แต่ กล่าวสำหรับพวกเขาแล้ว มันห่างไกลกัน
ราวคนละฟากฟ้า แม้อยู่ใกล้แต่เสมือนหนึ่งอยู่ห่างกันไกลสุดขอบ
ฟ้า

แม้ว่าอาณาจักรราชันและแดนมารจะเป็นโลกเดียวกัน
ต่างก็อยู่ในโลกธาตุน้อยแห่งราชันมารเช่นกัน แต่ทว่า กลับให้
ความรู้สึกที่แตกร้างกันโดยสิ้นเชิง

แม้ว่าแดนมารก็มีทิวทัศน์ประกอบด้วยภูเขาแม่น้ำที่
งดงาม แต่ทว่า ทิวทัศน์แดนมารกลับถูกปกคลุมไปด้วยกลิ่นอายมาร
ดังนั้น ต่อให้แดนมารมีภูเขาแม่น้ำที่งดงามเพียงใดก็ตาม แต่ก็ให้
ความรู้สึกที่กดดันกับผู้คน

ขณะที่อาณาจักรราชันจะแตกต่างกัน ไม่ว่าใครก็ตาม หากก้าวเข้าสู่อาณาจักรราชันก็จะบังเกิดจิตใจที่ฮึกเหิมและปณิธานที่ยิ่งใหญ่ มีบุคลิกลักษณะอันอาจหาญพร้อมแย่งชิงความเป็นใหญ่ในหล้าอย่างนั้น

ไม่ว่าบุคคลผู้นั้นจะเป็นผู้ยิ่งใหญ่หรือผู้น้อยก็ตามที เมื่อก้าวเข้าสู่อาณาจักรราชันแล้ว ก็จะบังเกิดท่าทีของความเป็นอิสระเสรีเปี่ยมไปด้วยพลัง และรู้สึกปลงอนิจจังต่อการวิจารณ์ถึงสถานะการณ์ต่างๆ ของแคว้น

“พลังราชัน.....” เหมยซู่เหยงมาถึงกับต้องพึมพำออกมา เมื่อก้าวเขาเขตอาณาจักรราชัน และรับรู้ถึงปณิธานอันยิ่งใหญ่ที่โหมลุกขึ้นภายในใจ

พลังราชันก็คือสิ่งซึ่งเป็นขั้นพื้นฐานของอาณาจักรราชัน เฉกเช่นกลิ่นอายมารของแดนมาร หรือเสียงธรรมะของที่ราบสูงผิงพุทธะอย่างนั้น

อาจเป็นเพราะการยินยอมของพลังราชันราชัน และหรือเป็นเพราะอาณาจักรราชัน ทำให้เวลาที่ทุกคนก้าวเข้าสู่อาณาจักรราชันนั้น ก็ารู้สึกได้ว่าทิวทัศน์ ภูเขาแม่น้ำของ

อาณาจักรราชันงดงามเป็นอันมาก กระทั่งทุกๆ ภูเขาแลแม่น้ำของ
อาณาจักรราชันล้วนแล้วแต่ให้ความรู้สึกถึงความยิ่งใหญ่ของ
ความเป็นกษัตริย์กับผู้คน

ในแดนमारจะมีผู้เป็นमार ขณะที่อาณาจักรราชันจะ
มีตีปิง (1) ซึ่งคำว่าตีปิงในที่นี้ไม่ได้มีความหมายถึงอาณาจักรราชันอะไร
ทำนองนั้น แต่หมายถึงทหารของอาณาจักรราชัน!

ไม่ว่าจะเป็นผู้เป็นमार หรือทหารราชัน พวกเขาจะมีข้อ
เหมือนอยู่ข้อหนึ่ง หรืออาจจะกล่าวว่ามีข้อที่เหมือนกันอยู่สองข้อ
คือ หนึ่ง ทหารราชันก็เหมือนเช่นผู้เป็นमार พวกเขาจะไม่มี
ลมปราณ และมีความเป็นอมตะคือไม่ตาย สอง ทหารราชันก็
เหมือนดังผู้เป็นमार คือจะไม่ยุ่งไม่สนใจต่อผู้บำเพ็ญตนที่เข้ามา

แต่ว่า เมื่อเปรียบเทียบระหว่างทหารราชันกับผู้เป็นमार
แล้ว ผู้เป็นमारดูจะง่ายต่อการรับมือได้ดีกว่า ในอาณาจักรราชัน
หากใครไปยุ่งหรือแหย่ทหารราชันเพียงคนเดียว ก็เท่ากับไปแหย่
ทหารทั้งแคว้น ต่อให้ผู้บำเพ็ญตนนั้นมีความแข็งแกร่งปานใดก็
ตาม ท่ามกลางกองกำลังทหารนับหมื่นนับพัน ก็ต้องถูกฉีกร่างจน
กระจุยไม่เหลือชิ้นดี

“สามัน.....” ณ บริเวณที่ราบแห่งหนึ่ง ปรางค์เสียง
ฆาตังขึ้น กองทัพของแคว้นสองแห่งได้ประกาศสงครามยิ่งใหญ่ขึ้น
ทันใดนั้น ไพร่พลของกองทัพทั้งสองได้เข้ารบพุ่งฟันตูกัน กองทัพ
เป็นหมิ่นเป็นพันฆ่าฟันกันจนฟ้าถล่มดินหลาย

เป็นการเปิดศึกรบพุ่งกันของจักรวรรดิสองแห่งใน
อาณาจักรราชัน จักรวรรดิทั้งสองต่างส่งกองกำลังจำนวนมหาศาล
ของตนเข้าทำหั่นกันจนพื้นดินสะเทือนหวั่นไหว

เมื่อต้องเผชิญหน้ากับการศึกสงครามที่ยิ่งใหญ่เช่นนี้
ต่อให้ผู้บำเพ็ญตนที่แข็งแกร่งเพียงใดก็ไม่กล้าเข้าไปใกล้ ได้แต่ยืน
ดูอยู่จากระยะห่างไกล แม้จะเป็นเช่นนี้ ด้วยพลังราชันที่ทรงพลัง
และการเช่นฆ่าที่ดุเดือด ได้ทำให้ผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากต้องรู้สึก
หวั่นไหวจนมิไบหน้าที่ขาวซีด

ทหารราชันส่วนใหญ่ล้วนแล้วแต่สวมเสื้อเกราะกัน
ทั้งสิ้น พวกเขาไม่มีพลังลมปราณ แต่ทว่า บนตัวของพวกเขากลับ
แผ่พลังราชันที่รุนแรงยิ่งออกมา แม้จะเป็นเพียงพลทหารก็ตาม

สำหรับทหารราชันระดับนายพลยังมีความแตกต่างกัน โดยสิ้นเชิง พลั้งราชันแผ่กระจายออกมาจากตัวของพวกเขาจะมีความแข็งแกร่งยิ่งกว่า ดุจดังเป็นขุนพลเทพองค์หนึ่งอย่างนั้น

“ปัง ปัง ปัง.....” กองกำลังทั้งสองเข้าปะทะกัน เช่นฆ่ากันอย่างดุเดือดน่าเวทนายิ่ง แต่ทว่า ทหารราชันไม่สามารถฆ่าให้ตายได้

ในเวลาตัวเอง ภาพที่ประหลาดได้เกิดขึ้นแล้ว ทหารราชันจำนวนมากเมื่อจัดการกับคู่ต่อสู้ได้แล้ว ก็จะทำการดูดเอาพลังราชันของฝ่ายที่เสียที เมื่อทหารราชันถูกศัตรูดูดเอาพลังราชันไป ก็จะทำให้พลังราชันของพวกเขาลดต่ำลงเรื่อยๆ กระทั่งลดต่ำลงจนถึงขีดสุด

สำหรับทหารราชันที่ถูกดูดพลังราชันจนถึงขีดต่ำสุด ฝ่ายศัตรูก็จะละทิ้งจากทหารผู้นั้น และหันไปโจมตีทหารราชันที่เป็นศัตรูคนใหม่ต่อไปทันที

“ฆ่า.....” ในที่สุด หลังจากทีรบพุ่งฆ่าฟันกันอย่างดุเดือด ฝ่ายที่พ่ายแพ้ก็จะถอนทัพไปทันที อย่างไรก็ตาม พวกเขา

จะไม่ทอดทิ้งพรรคพวกที่ถูกศัตรูดุดพลั้งราชันไป แต่จะพาพวกเขาหนีไปด้วยกัน

ขณะที่ฝ่ายที่เป็นฝ่ายกำชัยชนะก็ไม่ได้ไล่ติดตาม แต่กลับมุ่งไปยังอีกทางอันเป็นที่ตั้งของเหมืองแร่

ผู้คนจำนวนมากต่างได้ความรู้เพิ่มขึ้นเมื่อได้เห็นภาพนี้แล้ว การศึกสงครามระหว่างทหารราชันด้วยกัน มีความแตกต่างจากการศึกสงครามระหว่างผู้บำเพ็ญตนอย่างสิ้นเชิง อย่งไรก็ตาม ทหารราชันดูจะมีความสามัคคีมากกว่า!

ความจริงแล้ว ศึกลงครามระหว่างจักรวรรดิด้วยกัน เช่นนี้เกิดขึ้นเป็นประจำในอาณาจักรราชันแห่งนี้ พวกเขาจะก่อเกิดสงครามขึ้นจากการแย่งชิงเหมืองแร่อย่างที่เห็น

"ทหารราชันอาศัยการดุดพลั้งราชันของศัตรูมาเพิ่มพูนกำลังของตนใช่หรือไม่?" พวกหลี่ซวงเหยียนติดตามหลี่ชียเอมาเห็นสงครามระหว่างทหารราชันด้วยเช่นกัน หลังจากเงินป่าเจียวเห็นฝ่ายที่พ่ายแพ้และล่าถอยไปแล้ว จึงเอ่ถามขึ้นมา

“นี่เป็นวิธีการหนึ่ง พลังราชันของทหารราชันนอกจากจะสามารถอาศัยการดูดเอาจากฝ่ายตรงข้ามแล้ว ยังมีอีกวิธีหนึ่งก็คือการขุดหาแร่” หลี่ซีเย่กล่าวว่า “ทองราชันนับว่าเป็นแร่ธาตุที่มีมหัศจรรย์มาก นอกจากสามารถใช้เพิ่มพลังให้กับทหารราชันแล้ว ยังมีประโยชน์สำคัญอีกประการหนึ่ง”

“ใช้ทำประโยชน์อะไร?” หลี่ชวงหยียนนอ่เย่ถามขึ้น

หลี่ซีเย่จ้องมองไปที่ทหารราชันที่เป็นฝ่ายชนะซึ่งกำลังบุกเข้าไปยังเหมืองแร่ นั่น โดยไม่ได้ตอบคำถาม เหมยซู่เหยาลิ่งต้องตอบแทนว่า “การเดินทางไกล หากจะกล่าวว่า ทหารราชันต้องการเดินทางไกล พวกเขาจำเป็นต้องอาศัยทองราชัน อย่างไรก็ตาม ทหารราชันจะแตกต่างจากผู้เป็นมาร บ่อยครั้งที่ผู้เป็นมารจะต่อสู้กันเดี่ยวๆ ตัวต่อตัว เฉกเช่นเวลาขึ้นสู่แท่นประหารมาร โดยปกติแล้ว ผู้เป็นมารจะไม่ไปกันเป็นหมู่คณะ แต่ทว่า ทหารราชันจะแตกต่างกัน หากพวกเขาต้องเดินทางไกลสักก็ พวกเขาจะยกกันไปทั้งจักรวรรดิ ทหารราชันทั้งหมดจะติดตามราชันของตนเองก้าวเดินทางไกลไปพร้อมกัน ดังนั้น พวกเขาจึงจำเป็นต้องอาศัยทองราชันเป็นจำนวนมหาศาล”

ในเวลานี้ ทหารราชันฝ่ายที่ชนะได้เข้าไปยังบริเวณเหมืองแร่ เพียงชั่วพริบตาเดียวเท่านั้น พวกเขาก็ได้มุดเข้าไปภายในเหมืองทั้งหมด

บ่อเหมืองของเหมืองทองราชันนั้นนับว่ามีความอลังการเป็นอันมาก เมื่อใดที่พวกเขาสามารถขุดจากพื้นดินลงไปจนถึงสายแร่ที่อยู่ใต้ดิน ก็จะปรากฏพลังราชันที่แข็งแกร่งและทรงพลังปะทุขึ้นมา และพลังราชันที่พวยพุ่งขึ้นมาจากใต้พื้นดินนั้นยังแลดูคล้ายกับเป็นน้ำพุทองคำอย่างนั้น ภาพที่ปรากฏแลดูอลังการยิ่งนัก คนที่ไม่รู้ความอาจเข้าใจว่าที่พวยพุ่งออกมานั้นคือแร่ทองคำ

“พวกเราสามารถขุดแร่ทองราชันได้หรือไม่?” ฉินเป่าเสี่ยวรู้สึกแปลกใจกับพลังราชันที่พวยพุ่งขึ้นมาจากบ่อเหมืองแร่นั้น

“เจ้าดูต่อไปก็จะรู้เอง”

ในขณะนี้ มีผู้บำเพ็ญตนที่มีโอกาสเข้ามายังอาณาจักรราชันเป็นครั้งแรก เมื่อมองเห็นทหารราชันได้เข้าไปยังเหมืองจนหมดสิ้นโดยไม่มีใครคอยเฝ้ารักษาการณ์อยู่ จึงลอบเข้าไปใกล้เหมือง หวังจะแอบติดตามเข้าไปขุดหาแร่ทองราชันกับเขาบ้าง

“อ้าก.....” ขณะที่ผู้บ่าเพ็ญตนผู้นี้เพิ่งจะเข้าไปภายใน
เหมือง ก็ปรากฏเสียงร้องนำเวหนาดังขึ้น ภาพที่ทุกคนได้เห็นก็คือ
ผู้บ่าเพ็ญตนผู้นี้ถูกพลังราชันจากบ่อเหมืองดันออกมาลอยขึ้นไป
บนห้องฟ้า และถูกฉีกจนร่างกระจุยกลายเป็นฝนเลือดใน
พริบตาเดียว

เมื่อได้เห็นภาพนี้แล้ว คนอื่นๆ ที่กำลังลอบเข้าไปใกล้
เหมืองต้องตกใจจนวิญญานแทบออกจากร่าง ต่างทยอยกันถอย
กลับมาและไม่กล้าเฉียดเข้าไปใกล้เหมืองอีกเลย

“ไปเถอะ แม้ว่าทองราชันจะมีความสำคัญอันยิ่งยวดต่อ
ทหารราชัน แต่สำหรับพวกเราแล้วไม่บังเกิดประโยชน์ใดๆ ทั้งสิ้น
อย่างน้อยถึง ณ ตอนนี้ ยังไม่มีใครค้นพบว่าทองราชันนี้จะมี
ประโยชน์ใดกับผู้บ่าเพ็ญตนอย่างพวกเรา” หลี่ซีเย่ยิ้มกล่าว และ
หันหลังเดินจากไปทันที

พวกหลี่ซวงเหยียนติดตามหลี่ซีเย่เดินทางต่อไป
ข้างหน้า ระหว่างทาง พวกเขาได้เห็นเมืองขนาดใหญ่อยู่เมืองหนึ่ง
ซึ่งเมืองแห่งนี้ไม่ได้ด้อยไปกว่าเมืองใหญ่ในแดนมนุษย์กษัตรา

.....

(1) 【帝】兵dì bīng ตี้-ปิง คำว่าตี้แปลว่า ราชนั้, จักรพรรดิ,
ส่วนคำว่าปิง จะแปลว่าทหาร หรืออาวุธ/ศัตราวุธ ก็ได้

Novel-Lucky

ตอนที่ 1087 ยุคที่หายไป

<https://novel-lucky.com>

เมืองที่มีขนาดใหญ่ปรากฏพลังราชันยิ่งใหญ่ออกมา ให้ความรู้สึกถึงพลังอำนาจที่ยิ่งใหญ่ แม้จะเห็นเมืองนี้จากระยะห่างไกล ยังสามารถทำให้ผู้คนรู้สึกได้ว่ามันคือสถานที่ที่ราชันประทับอยู่

ประตูเมืองปิดสนิทแน่น ไม่มีผู้คนที่ผ่านเข้าออก และไม่เห็นทหารที่คอยตรวจตรารักษาการณ์อยู่บนกำแพงเมือง ทิวทัศน์เมืองแลดูเงียบสงบ รู้สึกเหมือนเป็นเมืองร้างอย่างนั้น

“ทุกๆ จักรวรรดิก็จะมีเมืองในลักษณะนี้ตั้งอยู่ เป็นศูนย์รวมของทหารราชันของจักรวรรดินั้นๆ” หลี่ซีเยมองดูเมืองขนาดใหญ่ตรงหน้าจากระยะห่างไกล กล่าวว่า “โดยปกติแล้ว หากทหารราชันไม่ออกรบ ไม่ชุดเหมืองแร่พวกเขาจะหลับไหลเช่นนี้”

“บุคคลภายนอกสามารถเข้าไปในเมืองราชันเช่นนี้ได้หรือไม่?” หลี่ซวงเหยียนเอ่ยถามพร้อมกับจ้องมองตามไปยังเมืองราชัน

หลี่ซีเย่สายหัวเบาๆ กล่าวว่า “ตามหลักแล้ว บุคคลภายนอกไม่สามารถเข้าไปในเมืองราชันได้ แต่ทว่า เรื่องบางเรื่องจะอย่างไรเสียก็ต้องมีช้อยกเว้นอยู่แล้ว แน่จนที่สุด ยังมีอีกหนึ่งวิธีที่จะเข้าไปได้ นั่นก็คืออาศัยกำลังบุกโจมตีเข้าไป”

“เป็นศัตรูกับจักรวรรดิฯ หนึ่ง!” หลี่ซวงเหยียนก็รู้ถึงความหมายของคำๆ นี้ การบุกโจมตีเมืองแห่งใดแห่งหนึ่ง เท่ากับเป็นศัตรูกับจักรวรรดิทั้งจักรวรรดินั้นๆ

“ดูท่ากำลังของเขาท่าคองนับว่าแข็งแกร่งเพียงพอทีเดียวเลยละ จีคองหวู่ตีถึงกับหาญกล้าบุกโจมตีเข้าไปยังพระราชวังแห่งหนึ่งแย่งชิงเอาเตาสามขาโบราณไปได้ใบหนึ่ง” เฉินเป่าเจียวเอ่ยขึ้น เมื่อนึกถึงเรื่องราวที่เกิดขึ้นเมื่อเร็วๆ นี้ และลือกันเป็นที่สนุกปาก

หลี่ซีเย่สายหัวเบาๆ กล่าวว่า “พวกเขาแค่เลือกลงมือกับจักรวรรดิขนาดเล็กเท่านั้นเอง กับจักรวรรดิใหญ่พวกเขายังไม่สามารถทำได้ อาศัยเพียงผู้เฒ่าแก่กระบี่คิดจะโจมตีจักรวรรดิขนาดใหญ่ละก็ เป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้เลย”

“ภายในอาณาจักรราชันมีจักรวรรดิอยู่เป็นจำนวนเท่าไร?” หลี่ซวงเหยียนนอ่ยถามขึ้น

หลี่ซิเยมองไปยังที่ที่ห่างไกล แล้วกล่าวว่า “จักรวรรดิขนาดเล็กมีอยู่ไม่น้อย แต่ว่า ในอดีตมีจำนวนมากกว่านี้ ในเวลานั้น จำนวนทหารราชันในอาณาจักรราชันมีมากกว่าผู้เป็นมารในแดนมารเสียอีก กระทั่งมากกว่าจำนวนคนในที่ราบสูงฝั่งพุทธะเสียอีก”

ครั้นกล่าวถึงตรงนี้ หลี่ซิเยหยุดนิดหนึ่ง กล่าวว่า “แต่ทว่า พันล้านปีที่ผ่านมา ได้มีจักรวรรดิจำนวนไม่น้อยที่ก้าวไปสู่การเดินทางไกลแล้ว เวลานี้จักรวรรดิขนาดเล็กยังคงมีจำนวนไม่น้อยก็ตาม แต่ ที่นับได้ว่าอยู่ในระดับใช้ได้มีเพียงสามแห่ง ไม่ มีสี่แห่งเท่านั้น”

เมื่อกล่าวถึงตรงนี้แล้ว หลี่ซิเยไม่ได้กล่าวต่ออีก หันหลังออกเดินทางต่อไป

หลี่ซวงเหยียนติดตามหลี่ซิเยมาถึงยังสถานที่แห่งหนึ่งที่ตรงนี้เป็นหุบเขาแห่งหนึ่ง ดูๆ ไปก็ไม่ได้มีอะไรแตกต่างจากหุบเขาอื่นๆ ไปเป็นพิเศษ

หลี่ซีเยหยิบเอาภาพที่มารลาวาได้วาดเอาไว้ออกมา
ทำการศึกษาอยู่พักหนึ่ง สุดท้าย สามารถกล่าวยืนยันได้ว่า “มัน
อยู่ตรงนี่เอง”

“มารลาวาเป็นมารไม่ใช่หรือ? ทำไมถึงมีถิ่นกำเนิดอยู่
ในอาณาจักรราชันได้ล่ะ?” เหมยซู่เหยาเอ่ยขึ้นมาด้วยความสงสัย

หลี่ซีเยสายหน้าเบาๆ กล่าวว่า “ที่เข้าต้องการค้นหา
ไม่ใช่แหล่งกำเนิดของมารลาวา แต่เข้ากำลังหาสถานที่ที่หนึ่งที่มี
เส้นชีพจรใต้พิภพคล้ายกับแหล่งกำเนิดของเขา”

ครั้นเอ่ยถึงตรงนี้ หลี่ซีเยหัวเราะและมองดูพวกของ
เหมยซู่เหยา กล่าวว่า “แม่นางทั้งหลาย เตรียมตัวพร้อมแล้วยัง สิ่ง
ที่พวกเจ้าต้องเผชิญก็คือ โลกที่พวกเจ้าไม่อาจจินตนาการขึ้นมา
ได้ เป็นความเจริญแห่งหนึ่งที่สูญหายไป”

“ความเจริญแห่งหนึ่งที่สูญหายไป!” เหมยซู่เหยารู้สึก
หวั่นไหวในใจเมื่อได้ยินคำๆ นี้ นางรู้เรื่องราวต่างๆ มากกว่าพวกห
ลี่ซวงเหยียน เมื่อหลี่ซีเยพูดถึง “ความเจริญแห่งหนึ่งที่สูญหายไป”
ขึ้นมา นางพอจะเดาเรื่องราวได้บ้างๆ ขึ้นมา เนื่องจากนางได้เคย

อ่านตำราที่บันทึกถึงเรื่องราวอันเกี่ยวเนื่องกับยุคสมัยที่ติดตำบรรพ์
มากมาย ”

ในขณะนี้ หลี่ชียเอ่ได้หยิบเอาหลอดหนอนออกมา ปักลง
ไปบนตำแหน่งที่พิเศษมากๆ จากการปั่นของหลี่ชียเอ่ ปรากฏ
ชิ้นส่วนขนาดจิ๋วที่มีความละเอียด ซึ่งอยู่บนหลอดหนอนจำนวนนับ
ไม่ถ้วนก็ได้มีการหมุนและเคลื่อนไหวนั่น

“พวกเราไปให้ห่างๆ หน่อย” หลี่ชียเอ่ดึงพวกหลี่ชวงเห
ยียนให้ถอยห่างออกไป เมื่อถอยไปจนถึงความห่างระดับหนึ่งแล้ว
จึงได้หยุด

“แวงค์.....” ในขณะนี้ เรื่องที่ไม่น่าเชื่อได้เกิดขึ้น
มาแล้ว ก่อนหน้านั้นยังเป็นเพียงหลอดหนอนที่มีขนาดเล็กเท่านั้น
ได้เกิดการเปลี่ยนแปลงไปเรื่อยๆ มีการแตกออกและต่อเติมขึ้นไป
เรื่อยๆ

เดิมทีหลอดหนอนนั้นประกอบขึ้นมาจากชิ้นส่วนที่มี
ความละเอียดจำนวนนับไม่ถ้วน เวลานี้ชิ้นส่วนที่ละเอียดเหล่านี้มี
การย้ายตำแหน่งและหมุนเคลื่อนที่ไปเรื่อยๆ กลับกลายเป็นว่ากำลัง
ก่อสร้างอะไรบางอย่างอยู่ และสร้างได้อย่างรวดเร็ว

ภายในระยะเวลาอันสั้น ปรากฏว่าได้สร้างจนกลายเป็นเหมือนป้อมปราการที่สูงขึ้นไปบนท้องฟ้า เป็นป้อมปราการที่ถูกสร้างขึ้นมาจากชิ้นส่วนขนาดจิ๋วจำนวนมากนับไม่ถ้วน

เริ่มต้นจากหลอดหยอดจนกลายเป็นป้อมปราการ มันช่างเป็นขั้นตอนที่สร้างความหวุ่นไหวได้มากมายเหลือเกิน ทำให้พวกของหลี่ซิงเหียนสามารถมองเห็นการสับเปลี่ยนตำแหน่งของชิ้นส่วนต่างๆ แต่ละชิ้น จนสามารถสร้างเป็นป้อมปราการขึ้นมาได้ เป็นขั้นตอนที่ลึกลับพิสดารมาก

ป้อมปราการแห่งนี้ถูกตั้งค้ำด้วยหลอดหยอดขนาดเล็ก ทำให้ป้อมปราการหลังนี้เหมือนป้อมปราการประหลาดที่ลอยอยู่บนฟ้า

“ได้เวลาที่พวกเราจะออกเดินทางกันแล้ว ขึ้นเข้าไปกว่านี้ก็จะพลาดโอกาสไป” เวลานี้ หลี่ซิงเหียนได้หยิบเอาเรือข้ามมิติที่ได้มาจากพระวัชรพะเพยถั่ว จากการเชื่อมโยงให้มันเคลื่อนไหว ได้ยินเสียงดัง “ริงค์ ริงค์ ริงค์” ดังขึ้น

เพียงชั่วพริบตาเดียวเท่านั้น เจ้าของที่ขึ้นไม่ใหญ่กลับ
ประกอบจนกลางเป็นเรือทองแดงที่ใหญ่ยักษ์ขึ้นมา เรือบินลำนี้มีลำ
เรือที่ประกอบขึ้นมาจากชิ้นส่วนโลหะขนาดเล็กที่มีความละเอียดสูง
และแลดูประหลาดมาก

หลี่ซิเย่นำพาพวกหลี่ซวงเหยียนทั้งหมดลงไปในเรื่องลำ
นี้ ภายใต้การบังคับของหลี่ซิเย่ มันลอยตัวขึ้นและบินเข้าไปยังป้อม
ปราการนั้นโดยฉับพลันทันที

ภายในป้อมปราการมีลานจอดที่ใหญ่มากห้อยอยู่ หลี่
ซิเย่ได้บังคับให้เรือทองแดงลงจอดเอาไว้ตรงนั้น

“แว้งค์” ทันใดนั้น ป้อมปราการได้หดเล็กลงพร้อมกับ
เรือทองแดงกลับกลายเป็นท่อทองแดงขนาดเล็ก จากนั้นมันก็มุด
ลงใต้พื้นดิน

ในเวลาตัวเอง หลี่ซิเย่ได้บังคับขับเคลื่อนเรือทองแดง
เล่นไปท่ามกลางโลกอีกโลกหนึ่งที่เหลือเชื่อ

ณ ที่ตรงนี้ มีชิ้นส่วนขนาดใหญ่ยักษ์จำนวนนับไม่ถ้วน มีพื้นเพื่องขนาดยักษ์ที่กำลังหมุนอยู่ตรงนั้น มีนาฬิกาขนาดยักษ์ที่สายไปมา

ในขณะนี้ พวกเขาได้เข้าไปอยู่ในโลกแห่งชิ้นส่วนโลหะ เหมือนหนึ่งพวกเขาได้หลงเข้าไปอยู่ภายในเครื่องจักรกลอย่างนั้น มองเห็นกงล้อจำนวนนับไม่ถ้วน สปริง พื้นเพื่องที่หมุนเคลื่อนที่ เปลี่ยนตำแหน่งกันไป! พวกเขาหิวหงเหียนต่างมองดูด้วยความตะลึงงัน

ไม่ว่าจะเป็นหิวหงเหียนหรือว่าไปเจียนเงิน พวกนางนับว่ามีประสบการณ์ที่กว้างขวาง โดยเฉพาะเหมยซู่เหยา ยิ่งไม่ต้องพูดถึง ในบรรดากลุ่มคนรุ่นใหม่ที่แทบจะมีไม่กี่คนที่มีความรู้มากไปกว่าเหมยซู่เหยาอีกแล้ว

แต่ เมื่อพวกนางได้เห็นภาพที่อยู่ตรงหน้าแล้วก็ต้องงงงัน พวกนางไม่รู้ว่าตัวเองไปอยู่ในโลกที่มีลักษณะเช่นใด

ไม่รู้ว่าจะได้ผ่านไปนานเท่าไร ในที่สุดหลี่ชีย่ก็ได้ขับเคลื่อนเรือทองแดงลำนี้บินออกมาจากโลกนี้ไป บินเข้าไปท่ามกลางห้องฟ้าสีคราม

และแล้ว เรือทองแดงก็ได้ร่อนลงบนพื้นในที่สุด หลี่ชีย่
นำหน้ากระโดดลงมาจากเรือทองแดงเป็นคนแรก เขาสูดลมหายใจ
เข้าลึกๆ พึมพำออกมาว่า "มันอยู่ที่นี้จริงๆ "

พวกเหมยซู่เหยาก็ทยอยกันกระโดดลงมาจากเรือ
ทองแดง ในเวลานี้ พวกนางยังไม่หายจากการตกตะลึง พวกนางไม่
เคยพบเห็นเรื่องเช่นนี้มาก่อน

หลังจากผ่านไปชั่วครู่ใหญ่ ในที่สุดพวกเหมยซู่เหยาก็
ได้สติกลับคืนมา เมื่อแหงนหน้าขึ้นมองบนท้องฟ้าสีครามนั้น
ปรากฏว่าท้องฟ้าสีครามดังกล่าวกลับไม่เหมือนกับท้องฟ้าของเก้า
แดน

เมื่อจ้องมองไปบนท้องฟ้า จะมองเห็นพระจันทร์ยังคงอยู่
ตรงนั้น แต่ทว่า มันเป็นพระจันทร์ที่ถูกทำลายจนเหลืออยู่เพียงครึ่ง
เดียว มองไปที่พระอาทิตย์ พระอาทิตย์ยังคงลอยอยู่บนท้องฟ้า แต่
ไม่รู้ว่าถูกอะไรยิงจนทะลุ เหมือนหนึ่งว่ามีของบางอย่างที่ทิ่มแทง
เข้าไปจนทะลุ ทำให้เห็นเป็นรูโหว่บนดวงอาทิตย์นั้น

เมื่อละสายตากลับมา พวกหมยชูเหยามองเห็นตัวเอง กำลังอยู่บนทะเลทราย พวกหลี่ชวงเหยียนต่างก็เคยไปทะเลทราย มาก่อน พวกนางรู้สึกว่ทรายที่อยู่ใต้เท้าของพวกนางไม่เหมือนกับ ทรายที่พวกนางเคยเหยียบย่างกันมา ทรายของที่นี่มีความรู้สึก เหมือนถูกปึงย่างมาอย่างนั้น

เหมือนดั่งว่ที่ตรงนี้เดิมทีไม่ใช่ทะเลทราย อาจเป็นที่ที่ เชี่ยวช่อมมาก่อน แต่ถูกพลังที่น่ากลัวเผาผลาญจนกลายเป็น ทะเลทรายไปในที่สุด

“นี่ นี่มันคือที่ใดกันแน่?” แม้แต่ไปเจียนเงินที่ไม่ชอบ พูดจายังรู้สึกตกใจจนต้องพึมพำออกมา

“เป็นยุคสมัยดึกดำบรรพ์ที่เลือนหายไป ในยุคปัจจุบัน ไม่มีการบันทึกเอาไว้อีกแล้ว” หลี่ชีย่กล่าวท่ที่เฉยเมย สายตา ของเขาเวลานี้กลับกลายเป็นลึกล้ำยิ่งนัก จ้องมองไปยังที่ที่ห่างไกล

“ก่อนยุคเทพนิยาย” หมยชูเหยาถึงกับพึมพำออกมา ว่ ยุคสมัยเช่นนี้นางเคยได้ยินมา แต่ก็เป็นเพียงตำนานเท่านั้น ไม่มีบันทึกใดๆ ทั้งสิ้น ความจริงแล้ว ไม่มีใครรู้ว่มียุคสมัยเช่นนี้ดำรง

อยู่ กระทั่งกล่าวได้ว่า ไม่มีใครรู้ว่ายุคสมัยนี้มันเป็นยุคสมัยที่มี
ลักษณะเช่นใด

“มัน มันช่างน่าอัศจรรย์จริงๆ ตำนานนั้นเป็นเรื่องจริง”
เหมยซู่เหยา รู้สึกหัวงันไหวภายในใจเหมือนกันกับยุคสมัยที่ตกหล่น
หายไป แต่เวลานี้ นางกลับกำลังยืนอยู่ท่ามกลางพื้นดินของยุค
สมัยที่ว่านั้น

“บางที อาจนานกว่านั้น” หลี่ซีเยกกล่าวออกมาเบาๆ ว่า
“ท่ามกลางสายน้ำแห่งกาลเวลา จะมีใครบ้างที่รู้ว่าได้ผ่านมาแล้วก็
ยุคก็สมัยกันแล้ว ยุคเทพนิยาย ยุคไร้ซึ่งอารยธรรม ยุคบุกเบิก
อารยธรรม ยุคอเวจี ยุคเหล่าราชัน.....”

“นั่นนะสิ” เหมยซู่เหยากล่าวว่า “เคยมีชนรุ่นก่อนคาด
เดาว่า ก่อนยุคเทพนิยาย อาจมียุคสมัยที่ดึกดำบรรพ์มากกว่าเสีย
อีก”

พวกหลี่ซวงเหยียนเองก็รู้สึกหัวงันไหวเช่นกัน กล่าว
สำหรับยุคปัจจุบันแล้ว ที่สามารถไล่เรียงไปได้ก็คือยุคของไร้ซึ่ง
อารยธรรมเท่านั้น อีกทั้ง เรื่องราวที่มีการบันทึกเอาไว้สำหรับยุค

ไรซึ่งอารยะธรรมก็มีอยู่ไม่มาก สำหรับยุคเทพนิยายนั้น ส่วนใหญ่ เป็นเรื่องการคาดเดาเท่านั้น

ถ้าหากจะกล่าวว่า ก่อนยุคเทพนิยายยังมียุคสมัยอื่นๆ อีกสักกี่ มันคงเป็นเรื่องที่ สุดจะจินตนาการได้แล้ว

“กล่าวสำหรับท่ามกลางสายน้ำแห่งกาลเวลาที่ยาวนาน นี้ มีเรื่องราวมากมายเหลือเกินที่ผู้คนไม่รู้” หลีซีเยยิ้มเฉยเมย “ถ้าหากอาศัยเวลามาเป็นตัวแบ่งสักก็ ความจริงแล้ว นับแต่ยุคไรซึ่งอารยะธรรมจนกระทั่งถึงยุคปัจจุบัน นับได้เพียงยุคสมัยเดียวเท่านั้น”

“เพราะอะไร?” ไปเขียนเงินอดที่จะถามไม่ได้

“ความเจริญ” หลีซีเยมองดูไปเขียนเงิน กล่าวว่
“เพราะอะไร ยุคเทพนิยายถึงได้หายไป? เพราะอะไร ยุคไรซึ่งอารยะธรรมผู้บำเพ็ญตนอย่างพวกเราถึงได้แล้งแค่นัก กระทั่งพงาดขึ้นมาในยุคบุกเบิกอารยะธรรม และบานสะพรั่งในซอกของเหล่าราชัน มันคือขั้นตอนของการสู่ความเจริญ!”

“แล้วหลังจากนั้นล่ะ?” ในใจของเหมยซู่เหยาถึงกับสั่นระริก นางรู้เรื่องราวมาบางอย่าง โดยเฉพาะหลี่ซีเยพานางไปพบเห็นอะไรบางอย่าง

“สงคราม!” หลี่ซีเยมีท่าทีที่เครียดขึ้น และไม่กล่าวสิ่งใดอีกเลย เดินทางต่อไปข้างหน้า พวกหลี่ซวงเหยียนจึงต้องรีบเร่งก้าวเดินตาม

“นี่มัน.....” เดินไปได้ไม่กี่ไกลนัก ฉะนั้นเป่าเจียวรู้สึกตนเองได้เหยียบอะไรเข้า จึงทำการขุดมันขึ้นมา แต่ทว่า สิ่งที่ถูกฝังอยู่ใต้ดินนั้นยิ่งขุดลงไปดูเหมือนจะมีขนาดใหญ่มากขึ้นเรื่อยๆ พวกเหมยซู่เหยาต่างเข้ามาช่วย

เพียงชั่วครู่เดียว พวกเหมยซู่เหยาสามารถขุดเอาเจ้าสิ่งที่ฝังเอาไว้ขึ้นมาได้ เป็นคนเหล็กที่มีขนาดใหญ่โตมาก เป็นคนเหล็กที่เหมือนเทพสงครามอย่างนั้น

“เหรินหวัง!” ครั้นเห็นคนเหล็กที่ถูกขุดขึ้นมาได้อย่างชัดเจนแล้ว หลี่ซวงเหยียนและฉินเป่าเจียวถึงกับตกใจเป็นอันมาก

ตอนที่ 1088 ศพเหล็ก

<https://novel-lucky.com>

พวกเงินเป่าเจียวชุดเอาศพขึ้นมาได้ศพหนึ่ง หรือถ้าจะกล่าวให้ถูกต้องก็ต้องบอกว่าพวกเงินเป่าเจียวชุดศพเหล็กได้ศพหนึ่ง

ศพเหล็กศพนี้แลดูคล้ายกับเหรินหวังเป็นอันมาก มีร่างกายที่คล้ายหล่อขึ้นมาจากเหล็ก ทุกๆ ส่วนของร่างกายถูกประกอบขึ้นมาจากชิ้นส่วนที่มีความละเอียดมาก ทุกๆ ชิ้นมีความละเอียดจนน่าทึ่ง

แต่ทว่า ศพเหล็กที่ถูกชุดขึ้นมา ก็มีความแตกต่างจากเหรินหวัง ส่วนหัวของเหรินหวังเป็นหัวคนจริงๆ มีเลือดมีเนื้อ แต่ศพเหล็กที่ชุดขึ้นมาได้มีหัวเป็นเหล็ก อีกทั้งส่วนหัวมีความละเอียดจนเรียกว่ามันเป็นฝีมือที่ประณีตเหนือธรรมชาติจริงๆ

ด้วยหัวที่ละเอียดเช่นนี้ เกรงว่าคงไม่มีผู้บำเพ็ญตนคนใดสามารถทำขึ้นมาได้

อย่างไรก็ตาม ศพเหล็กนี้มีร่างกายที่สูงใหญ่กว่าเหรินหวังอยู่มากทีเดียว หากจะเปรียบเหรินหวังยังคงอยู่ในวัยรุ่นที่อยู่ในวัยเจริญเติบโตละก็ ศพเหล็กนี้ก็คือชายวัยหนุ่มแน่นแล้วละ

หลังจากที่ได้ขุดเอาศพเหล็กเช่นนี้ขึ้นมาได้แล้ว พวกหลี่ซวงเหยียนต่างจ้องมองหน้ากันและกัน พวกนางต่างก็เคยเห็นเหรินหวังมาก่อน และรู้สึกได้ถึงความมหัศจรรย์กับโครงสร้างร่างกายของเหรินหวัง กระทั่งผู้คนจำนวนมากคิดว่า ด้วยร่างกายลักษณะเช่นนี้ของเหรินหวังต้องเป็นหนึ่งในห้าอย่างแน่นอน แต่นึกไม่ถึงเลยว่า มาวันนี้พวกเขากลับได้มาอยู่ในยุคสมัยที่สูญหายไป และสามารถขุดศพเหล็กได้ศพหนึ่งซึ่งใกล้เคียงกับเหรินหวังเป็นอย่างมาก

“ใต้พื้นดินยังมี” เวลาผ่านไปเจ็ดเจ็ดปีเห็นว่าภายใต้พื้นทรายยังคงมีศพเหล็กฝังอยู่ จึงได้ลงมือขุดทันที

พวกหลี่ซวงเหยียนนับเป็นยอดฝีมือผู้สามารถเคลื่อนภูเขาและพลิกทะเลได้อยู่แล้ว เพียงชั่วพริบตาเดียวเท่านั้น ศพเหล็กที่ถูกฝังอยู่ใต้พื้นทรายก็ถูกพวกนางขุดขึ้นมาได้ และใช้ว่าจะมีเพียงศพเดียวเท่านั้น แต่มีจำนวนมากถึงหลายสิบศพ

ยามที่ศพเหล็กแต่ละศพถูกขุดขึ้นมาได้แล้ว พวกหลีซวงเหยียนต่อมองหน้ากันและกัน สุดท้าย พวกนางต่างจ้องมองไปที่หลีซีเย

นับตั้งแต่เริ่มต้นขุดค้นจนกระทั่งเดี๋ยวนี้ หลีซีเยยืนนิ่งอยู่ตรงนั้น เพียงแค่มองดูอย่างละเอียดเท่านั้น ไม่ได้แสดงออกถึงความตกใจหรือแปลกใจแต่อย่างใด เหมือนว่าเป็นสิ่งที่อยู่ในความคาดคิดอยู่แล้ว

หลีซวงเหยียนอดที่จะเอ่ยถามขึ้น เมื่อมองเห็นศพเหล็กที่อยู่ตรงหน้า “เหรินหวังมีส่วนเกี่ยวข้องกับบุคคลมัยที่หายไปหรือไม่?”

หลีซีเยมองดูศพเหล็กเหล่านี้อยู่ครู่ใหญ่ หลังจากละสายตากลับมาแล้ว กล่าวว่า “เกี่ยวข้องกับ และอาจจะบอกว่าไม่เกี่ยวข้องกับก็ได้”

“คำพูดเช่นนี้หมายความว่าอย่างไร?” แม้แต่เหมยซู่เหยาก็มีประสบการณ์กว้างไกลยังอดจะถามไม่ได้

หลี่ซีเยจ้องมองไปยังที่ที่ห่างไกล กล่าวว่า “ในบางความหมายกล่าวได้ว่า เหรินหวังเขาถือกำเนิดในยุคสมัยนี้ แต่ทว่าเขาก็ไม่ได้มีส่วนเกี่ยวข้องกับอะไรกับยุคสมัยนี้”

“มีชีวิตอยู่มาตั้งแต่ยุคสมัยที่หายไปถึงปัจจุบัน? ” ไปเจียนเจินรู้สึกประทับใจยิ่ง เมื่อได้ยินคำพูดเช่นนี้

หลี่ซีเยหัวเราะ และสายหน้าเบาๆ กล่าวว่า “หากอยู่ในสภาวะปกติสามารถมีชีวิตอยู่จนถึงปัจจุบันเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ เหรินหวังถูกกักตัวเอาไว้ในที่มืดมืดมาตั้งแต่ยังเล็กมากๆ ถูกเนรเทศไปชั่วนิรันดร์ แม้จะเป็นเช่นนี้ก็ตาม ยามที่เขามีโอกาสได้เห็นเดือนเห็นตะวันนั้น เขาเหลือเพียงลมหายใจเฮือกสุดท้ายเท่านั้น”

แต่หลี่ซีเยพูดไม่หมด ตอนที่หลี่ซีเยพบเหรินหวังในครั้งครานั้น อาจกล่าวได้ว่าเขาได้ก้าวเท้าเข้าไปในนรกอเวจีไปแล้ว ครึ่งตัว จึงได้อาศัยวิธีการที่ฝืนลิขิตสวรรค์ยิ่งนักช่วยชีวิตเขากลับมาได้ เนื่องจากสาเหตุนี้เอง เहरินหวังจึงได้มีส่วนของหัวที่เป็นเผ่าพันธุ์มนุษย์อย่างที่เราเห็น

“ยุคสมัยที่หายไปมันเป็นเช่นใดกันแน่” เหมยซู่เหยา
รู้สึกสนใจต่อยุคสมัยที่อยู่ในตำนานเช่นนี้

หลี่ซีเย่สายหัวเบาๆ กล่าวว่า “ไม่รู้เหมือนกัน อย่างน้อย
เหรินหวังก็”ไม่รู้” เนื่องจากเขาแทบไม่ได้มีความทรงจำอะไรเกี่ยวกับ
ยุคนี้เลย”

เหมยซู่เหยาอ้าปากต้องการจะพูด แต่ทว่า นางยังคงปิด
ปากไม่พูดต่อ นางเข้าใจว่า ต่อให้เหรินหวังไม่รู้เรื่องนี้ แต่หลี่ซีเย่
ต้องรู้

“เออละ แม่นางทั้งหลาย พวกเราเดินทางการต่อเถอะ
ไม่แน่มันพวกเราอาจจะต้องมีหนทางที่ต้องเดินอีกยาวไกลนะเนี่ย”
หลี่ซีเย่ยิ้มกล่าวกับพวกไปเลี้ยงเงิน

กล่าวจบ หลี่ซีเย่เดินนำหน้าพวกหลี่ซวงเหยียนเดินทาง
ต่อไป ขณะที่หลี่ซีเย่เหมือนจะรู้ว่าตัวเองกำลังจะไปยังที่ใด เขามุ่ง
หน้าไปยังทิศทางทิศเดียวเท่านั้น

แรกเริ่มเดิมที พวกเขามองชู่เหยายังเข้าใจว่าหนทางข้างหน้าที่จะก้าวเดินไปนั้นคงมีแต่ทะเลทรายเท่านั้น แต่ทว่า พวกนางรู้ว่าตัวเองต้องคาดการณืผิดไปอย่างรวดเร็ว

เดินไปได้ไม่นานนัก พวกเขามองเห็นเมืองขนาดใหญ่มากท่ามกลางทะเลทรายที่กว้างใหญ่สุดลูกหูลูกตา หากจะกล่าวให้ถูกต้อง ต้องบอกว่ามันคือเมืองเหล็กที่มีขนาดใหญ่โตมโหฬารมาก

เมืองที่มีขนาดใหญ่โตเมืองนี้ มีโครงสร้างลักษณะของวังไกลเคียงกับก่อขึ้นมาจากหลอดहनอนอย่างนั้น มันถูกก่อสร้างประกอบขึ้นมาจากชิ้นส่วนที่มีความละเอียดเป็นจำนวนนับล้านล้านชิ้น คล้ายกับคนเหล็กอย่างนั้น

ดูจากโครงสร้างแล้ว เมืองเหล็กที่ประกอบขึ้นมาจากชิ้นส่วนจำนวนนับไม่ถ้วนน่าจะถูกยกสูงขึ้นไปอยู่บนท้องฟ้า

เพียงแต่เมืองเหล็กดังกล่าวนี้ได้พังถล่มลงมาแล้วเวลานี้ มันพังอยู่ท่ามกลางทะเลทรายนี้เอง เมืองทั้งเมืองแตกหักเป็นชิ้นๆ ชิ้นส่วนจำนวนนับไม่ถ้วนกระจัดกระจายอยู่ท่ามกลางทะเลทราย

แห่งนี้ ทอดสายตามองออกไป สามารถเห็นชั้นสวนที่กระจัด
กระจายอยู่ทั่วไป

“ถูกเผาผลาญมาแล้ว” ฉะนั้นเป่าเสียงมองดูเมืองเหล็กที่
พังถล่มลงมาแล้วพิมพ์ออกมา

ดูจากซากของเมืองที่พังทลายแล้ว สามารถดูรู้ว่าเมือง
เหล็กแห่งนี้เคยถูกเผาผลาญมาก่อน อีกทั้งเป็นไฟที่รุนแรงมาก
และรุนแรงจนกระทั่งยากจะจินตนาการได้

“นี่ไม่ใช่เป็นไฟธรรมดา อย่างน้อยก็ต้องเป็นชั้นเพลิง
สวรรค์” เหมยซู่เหยามีความรู้ที่กว้างขวาง จึงมองออกถึงเส้นสนกล
ในได้บ้าง

หลี่ซีเย่เพียงมองผ่านๆ แวบหนึ่งไม่ได้กล่าวอะไรออกมา
พาพวกของหลี่ซวงเหยียนออกเดินทางต่อไป

อย่างไรก็ตาม สิ่งที่ทำให้พวกหลี่ซวงเหยียนต้องรู้สึก
หวั่นไหวไม่ได้มีเพียงแค่เมืองเหล็กนี้เท่านั้น ขณะที่พวกเขา
เดินทางต่อไปข้างหน้า พวกนางได้มองเห็นสิ่งที่น่าสะเทือน
หวั่นไหวมากกว่านี้

ท่ามกลางทะเลทรายพวกนางเห็นคนเหล็ก เป็นคนเหล็กที่มีขนาดใหญ่โตมโหฬารมาก พวกเขามีขนาดตัวสูงถึงหมื่นจ้าว ลำตัวหนาดั่งภูเขา ด้วยขนาดลำตัวที่ใหญ่ยักษ์เช่นนี้ ทุกส่วนของร่างกายล้วนแล้วแต่ประกอบขึ้นมาจากชิ้นส่วนที่มีความละเอียดนับล้านล้านชิ้น

อย่างไรก็ตาม คนเหล็กเหล่านี้ใช้จะมีเพียงคนเดียวเท่านั้น แต่เป็นจำนวนหลายร้อยคน! ด้วยจำนวนคนเหล็กขนาดใหญ่ยักษ์จำนวนหลายร้อยคนนี้ ทำให้ยามที่ก้าวเท้าเข้ามาบริเวณนี้นั้น จะมีความรู้สึกเหมือนว่าตัวเองได้เข้าไปอยู่ในป่าแห่งเหล็กกล้าอย่างนั้น สร้างความสะเทือนหวั่นไหวยิ่งนัก

ร่างกายของคนเหล็กเหล่านี้ส่วนใหญ่ถูกทำลายเสียหาย บางคนถูกฟันจนกลายเป็นสองท่อน บางคนถูกทำลายจนบริเวณหน้าอกกลายเป็นรู บางคนถูกทำลายจนเสียหายยับเยินไม่มีชิ้นดี แต่ก็มีคนเหล็กบางคนที่ยังคงอยู่ในสภาพสมบูรณ์

.....

ไม่ว่าจะเป็นคนเหล็กที่อยู่ในสภาพเช่นใดก็ตาม แต่ที่เหมือนกันก็คือพวกเขาไม่มีคนไหนที่มีชีวิตอีกเลย หากไม่ใช่ล้มลงกับพื้นก็คืออาศัยกระบี่ศักดิ์สิทธิ์ที่มีขนาดใหญ่ยักษ์ประคองหรือค้ำยันร่างกายเอาไว้.....

ยอมไม่ต้องสงสัย ยามที่พวกเขายังคงมีชีวิตอยู่ได้ผ่านศึกสงครามที่ทารุณโหดร้ายมาอย่างแน่นอน กระทั่งพื้นที่บริเวณนี้ถูกทำลายจนเสียหายยับเยิน ภายหลังพื้นที่ที่เสียหายยับเยินแห่งนี้ก็ถูกทะเลทรายกลืนหายไปในที่สุด

“คนเหล็กเหล่านี้ดำรงอยู่ในสถานะเช่นใดกันแน่” เฉินเป่าเจียวถึงกับพึมพำออกมาเมื่อได้เห็นคนเหล็กที่มีขนาดใหญ่โตเหล่านี้

“พวกเขาคงต่อสู้กันจนถึงวินาทีสุดท้าย! เกรงว่ายามที่พวกเขาล้มลงก็เป็นเวลาเดียวกันที่โลกของพวกเขาถูกทำลายเช่นกัน” ไปเจี้ยนเงินกล่าวด้วยความรู้สึกประทับใจ

ครั้นเห็นสภาพที่อยู่ตรงหน้าแล้วพอจะจินตนาการได้ว่ายุคที่พวกเขาอยู่นั้น บางทีอาจเป็นเพราะมหันตภัยที่น่ากลัวมาเยือน ทำให้ทุกๆ ชีวิตในโลกนี้ล้วนก้าวออกมาเพื่อต่อสู้กับมัน

จนถึงที่สุด เสียตาย แม้ว่าพวกเขาจะต่อสู้จนตัวตาย ท้ายสุดแล้วก็
ไม่อาจช่วยเหลือโลกของพวกเขาได้

“ผู้ที่อยู่ในระดับแข็งแกร่ง หากมาถึงวันนี้ก็ต้องอยู่ใน
ระดับจักรพรรดิเทพ หรืออ่องเทพ” หลี่ซีเยมองดูคนเหล็กขนาดใหญ่
ใหญ่โตมโหฬารนั้น และเอ่ยขึ้นมาอย่างช้าๆ

หลี่ซีเยพาพวกนางเดินทางต่อไปข้างหน้า ระหว่างทาง
พวกหลี่ซวงเหยียนได้พบเห็นเศษของเมืองเหล็กที่แตกหักจำนวน
ไม่น้อยถูกฝังอยู่ในทะเลทราย พวกนางได้เห็นคนเหล็กที่มีรูปร่าง
ใหญ่โตมากๆ ล้มนอนอยู่กับพื้น ส่วนใหญ่พวกเขาจะมีร่างกายที่
แตกเสียหาย

พวกนางเคยเห็นคนเหล็กที่มีรูปร่างใหญ่โตมโหฬาร
มากที่สุดที่ถูกฝังร่างเอาไว้ในทะเลทราย เฉพาะบางส่วนของ
ร่างกายที่โผล่ออกมายังคงกินเนื้อที่ไปถึงหมื่นลิ้ว ย่อมสามารถ
ประเมินได้ว่า ยามที่คนเหล็กผู้นี้ยังมีชีวิตอยู่จะมีขนาดใหญ่โต
เพียงใด

หลี่ซีเยมองดูคนเหล็กผู้หนึ่งที่หนึ่ง กล่าวหาว่า “หากอยู่จนถึงวันนี้ละก็ ต่อให้เขาไม่ได้เป็นราชันเซียนก็คงใกล้เคียง รับรองได้ว่าต้องเป็นผู้ที่สามารถโจมตีราชันเซียนได้อย่างแน่นอน”

พวกเหมยซู่เหยาต่างรู้สึกหวั่นไหวยิ่งเมื่อได้ยินคำกล่าวเช่นนี้ หลี่ชวงเหยียนอดที่จะถามไม่ได้ “นี่มันคือยุคสมัยที่เป็นเช่นใดกันแน่!”

“เป็นยุคสมัยที่หลังจากสงครามมานานนับพันล้านปี ในที่สุดก็ก้าวไปถึงจุดที่เจริญรุ่งเรืองและเจิดจรัสยิ่ง ยอดฝีมือมีมากมายจนนับกันไม่ถ้วนไม่ไหว” หลี่ซีเยกล่าวเฉยเมยว่า “เป็นยุคสมัยที่ยิ่งใหญ่ซึ่งแตกต่างกับพวกเรา เส้นทางของพวกเขาแตกต่างกับผู้บำเพ็ญตนอย่างพวกเราอย่างสิ้นเชิง!”

“แล้วเป็นเพราะอะไร พวกเขายังคงถูกทำลายสิ้นในที่สุด” เหมยซู่เหยาถึงกับพึมพำออกมาว่า “พวกเขาเป็นอะไรไปกันแน่? พวกเขาเผชิญกับศัตรูที่แข็งแกร่งเช่นใดกันแน่? ถึงกับสามารถทำลายโลกทั้งโลกเช่นนี้จนหมดสิ้น”

ไปเจี้ยนเงินกล่าวว่า “พวกเขาเจออะไรกับศัตรูผู้กล้าแข็งอย่างราชันเซียนอย่างนั้น?”

“ราชันเซียน? ” หลี่ชีย่หัวเราะและสายหน้าเบาๆ “ถ้าหากข้าคาดเดาไม่ผิดล่ะก็ ในโลกของพวกเขาก็มีระดับที่มีความแข็งแกร่งทัดเทียมกับราชันเซียนอยู่ อีกทั้งใช้ว่าจะมีเพียงคนเดียวเท่านั้น แต่ทว่า ต่อให้เป็นราชันเซียนก็ไม่สามารถช่วยโลกของพวกเขาได้”

คำพูดของหลี่ชีย่ทำเอาพวกเหมยซู่เหยาแทบหายใจไม่ออก โดยเฉพาะเหมยซู่เหยาที่มีความเชื่อมั่นในตัวเองสูง

ในสายตาของพวกเขา ราชันเซียนคือผู้ไร้ซึ่งผู้ต่อกรในความเป็นจริง สำหรับผู้คนทุกคนแล้วย่อมเชื่อว่าราชันเซียนคือผู้ไร้เทียมทาน แต่ทว่า โลกที่มีราชันเซียนคอยปกป้องคุ้มครองยังต้องถูกทำลายไปในที่สุด!

“ราชันเซียนคือผู้แข็งแกร่งที่สุดมิใช่หรือ? ” ฉินเป่าเจียวถึงกับเอ่ยถามขึ้น “หรือว่าบนโลกนี้ยังมีสิ่งดำรงอยู่ที่แข็งแกร่งยิ่งกว่าราชันเซียนอีกหรือ? ”

“ราชันเซียนคือผู้แข็งแกร่งมากที่สุดเป็นเรื่องที่ไม่ต้องสงสัยอยู่แล้ว” หลี่ชียะกล่าวเฉยเมยว่า “แต่ ที่ข้าพูดหมายถึงโลกของคนเป็น โลกของสรรพชีวิต”

“หรือจะมีโลกของคนตายด้วยอย่างนั้นรี” หลี่ชวงเหยียน โพล่งประโยคนี้ขึ้นมา

“โลกของคนตาย?” หลี่ชียะสายหน้ายิ้มกล่าว “มีโลกของคนตายหรือไม่ข้าไม่รู้หรอกนะ บางทีสิ่งที่ราชันเซียนต้องเผชิญนั้น ไม่แน่ว่าจะไปว่าจะต้องเป็นคน หรือจะกล่าวให้ถูกต้องไม่แน่ว่าจะต้องเป็นสิ่งมีชีวิต บางทีอาจเป็นสิ่งอื่นๆ ก็เป็นไปได้”

“เป็นสิ่งของแบบไหนกัน?” ไปเจี้ยนเงินอดที่จะถามไม่ได้ “เฉกเช่นสิ่งดำรงอยู่ที่ทำลายโลกนี้อย่างนั้นรี?” หลี่ชียะไม่ได้ตอบคำถามข้อนี้ เพียงมองขึ้นไปบนท้องฟ้า มองไปยังท้องฟ้าที่อยู่ห่างไกล หลังจากผ่านไปชั่วครู่ใหญ่ เขาจึงเอ่ยขึ้นมาอย่างช้าๆ ว่า “คงมีสักวันที่พวกเจ้าจะเข้าใจ แน่อน ขอเพียงพวกเจ้ามีความแข็งแกร่งเพียงพอ พวกเจ้าจะได้เห็นวันนั้น”

ครั้นกล่าวถึงตรงนี้แล้ว หลี่ชียะหันหลังกลับไปมองหน้าพวกหลี่ชวงเหยียน กล่าวว่า “ดังนั้น กล่าวสำหรับพวกเจ้าแล้ว

หนทางยังอีกยาวไกล หากแม้มีสักวันที่พวกเจ้าได้ดำรงอยู่ในฐานะ
ราชันเซียนแล้ว นั้นมันก็เป็นเพียงจุดเริ่มต้นเท่านั้นเอง”

คำพูดเช่นนี้ของหลี่ชีย่ทำให้พวกเหมยซู่เหยาแทบ
หายใจไม่ออก นาทีนี้ พวกนางรู้สึกว่าจะตัวเองช่างอ่อนแออะไรขนาด
นั้น ต่อให้เป็นผู้ที่น้อยคนนักในกลุ่มคนรุ่นใหม่จะเอาชนะพวกนาง
ได้ก็ตาม แต่ทว่า นาทีนี้พวกนางกลับรู้สึกว่าจะตัวเองช่างมีขนาดเล็ก
อะไรวานนั้น

ตอนที่ 1089 ผู้เฒ่าแคะ

<https://novel-lucky.com>

หลี่ซีย่พาทูกของหลี่ซวงเหยียนเดินทางต่อไปข้างหน้าบนโลกใบนี้ นอกจากเศษซากปรักหักพังของเมืองเหล็ก นอกจากศพของคนเหล็กแล้ว ก็จะเป็นทะเลทรายที่สดลูกหลูกตา

โลกแห่งนี้ไม่มีกระตังภูเขา ยิ่งไม่ต้องพูดถึงภูเขาที่เขี้ยวขจีและแม่น้ำสีครามแล้ว การมาอยู่ท่ามกลางโลกแห่งนี้ อย่าวว่าแต่สามารถพบเจอสิ่งมีชีวิตเลย กระตังอาจกล่าวได้ว่าแม้กระตังต้นหญ้าสีเขียวเล็กๆ สักต้นก็ยังไม่

ณ ที่ตรงนี้นอกจากคำว่าเงียบสงัดแล้วยังคงเป็นเงียบสงัด มีเพียงสิ่งเดียวที่รู้สึกได้ก็คือ ท่ามกลางทะเลทรายที่ร้อนระอุ อาจมีลมเย็นๆ พัดมาเบาๆ เป็นครั้งคราวเท่านั้น ซึ่งทำให้รู้สึกว่าตัวเองยังคงมีชีวิตอยู่ มิฉะนั้นแล้ว การก้าวเดินอยู่บนโลกแห่งนี้ บางครั้งยังอดที่สะสงสัยไม่ได้ว่าตัวเองได้ตายไปแล้วใช่หรือไม่

โลกแห่งทะเลทรายสร้างความกดดันจนหายใจอึดอัดมาก พวกหลี่ซวงเหยียนใช้ว่าจะไม่เคยผ่านการขัดเกลามาก่อน กระตังเรียกได้ว่า พวกนางนั้นล้วนแล้วแต่ผ่านการขัดเกลามาแล้ว

อย่างหนัก อาจกล่าวได้ว่า พวกนางเคยไปฝึกตน ณ สถานที่ที่มีความอันตรายมากกว่าที่เป็นอยู่ตรงหน้าเสียอีก

กล่าวสำหรับผู้บำเพ็ญตนแล้ว การไปยังทะเลทรายแห่งหนึ่งนั้นถือเป็นเรื่องที่ปกติอย่างมาก แต่ทว่า มาวันนี้ยามที่พวกของหลี่ซวงเหยียนต้องก้าวเดินอยู่บนทะเลทรายแห่งนี้ พวกนางกลับมีความรู้สึกถึงความกดดัน ต่อให้พวกนางมีจิตแห่งเต๋าที่เข้มแข็งปานหินผา แต่กลับรู้สึกอึดอัดจนหายใจแทบไม่ออก เมื่อต้องก้าวเดินอยู่บนโลกแห่งทะเลทรายแห่งนี้

ในอดีต ไม่ว่าจะเป็นการฝึกตนเพื่อขัดเกลาตนเองยังสถานที่ที่อันตรายเช่นใดก็ตาม หรือจะเป็นสถานที่ที่น่ากลัวเพียงใด ทุกคนก็จะมีหวังในใจว่า เมื่อออกจากบริเวณที่อันตรายหรือน่ากลัวแล้ว ก็จะได้พบกับเก้าแดนที่เต็มไปด้วยความตื่นเต้น

แต่มาวันนี้ ยามที่ต้องก้าวเดินอยู่บนทะเลทรายแห่งนี้ เสมือนหนึ่งว่าโลกเช่นนี้จะไม่มีการสิ้นสุด นอกเหนือจากทะเลทรายแล้วก็คือซากปรักหักพัง!

ขณะที่พวกเขาก้าวเดินไปข้างหน้า ระหว่างทางได้พบกับเมืองเหล็กที่อยู่ในลักษณะของซากปรักหักพัง ได้พบเจอคนเหล็กที่ล้มอยู่ตามทางมากมาย แต่ พวกนางไม่ได้มีความรู้สึกตื่นเต้นและแปลกใจเหมือนตอนแรก พวกนางเริ่มซาชินกับสิ่งนี้ไปแล้ว

หลี่ซีเยและพวกก้าวเดินไปเรื่อยๆ ไม่รู้ว่านานเท่าไรแล้วสุดท้าย พวกเขาได้มาถึงยังสถานที่แห่งหนึ่ง ณ สถานที่ตรงนี้ เมื่อทอดสายตามองไปข้างหน้าจะเห็นแต่เมืองเหล็กที่อยู่ในสภาพแหลกลาญอยู่ตรงหน้า

เมืองเหล็กที่อยู่ตรงหน้านั้นนับว่าเป็นเมืองเหล็กที่มีขนาดใหญ่ที่สุดเท่าที่พวกเขาได้เคยพบเห็นมา เมื่อทอดสายตามองออกไปเศษซากปรักหักพังของเมืองเหล็กเรียกได้ว่าไร้เขตสิ้นสุดเลยทีเดียวน สิ่งที่สายตามองเห็นหากไม่ใช่เป็นผนังกำแพงเมืองที่หักโค่น ก็คือเศษชิ้นส่วนต่างๆ ที่กระจัดกระจายอยู่เต็มพื้นที่ไปหมด

ขนาดของเมืองเหล็กเกินกว่าที่คาดการณ์เสียอีก เกรงว่าเมืองที่ใหญ่ที่สุดของเก้าแดนก็มีขนาดใหญ่ไม่เท่ากับเมืองเหล็กแห่งนี้

“น่าจะเป็นตรงนี้” หลีซีเยทอดสายตามองออกไป มองดู
ซากปรักหักพังที่สุดลูกหลูกตาแห่งนี้แล้วพิมพ์ออกมา

“พวกเรามายังที่ตรงนี้ต้องการค้นหาสิ่งใดหรือ?” หลี
ซวงเหยียนเอ่ยถามขึ้นมา

หลีซีเยมองดูซากปรักหักพังตรงหน้า กล่าวอย่างช้าๆ
ว่า “ตามหาดำเนินต่างๆ หนึ่งในสิ่งของสิ่งหนึ่งที่อยู่ในตำนาน
สิ่งของอย่างหนึ่งที่ไม่เคยมีใครได้เห็น” กล่าวจบ ก้าวเดินเข้าไป
ภายในบริเวณซากปรักหักพัง

พวกหลีซวงเหยียนรีบเร่งติดตามเข้าไปเพื่อทำการ
ค้นหาสิ่งนั้น

ความจริงแล้ว หลีซีเยเองยังบอกไม่ได้ว่าต้องการค้นหา
สิ่งใด เนื่องจากบันทึกเรื่องราวต่างๆ ของยุคสมัยนี้ได้ถูกกลืน
หายไปพร้อมกับสายน้ำแห่งกาลเวลาไปแล้ว เขาเคยเสียเวลา
มากมายไปกับการสืบค้นจารึกต่างๆ มาทั่วทั้งเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดิน
จึงมีความเข้าใจเกี่ยวกับโลกนี้ระดับหนึ่ง

การก้าวเดินบนซากปรักหักพังเช่นนี้ ทำให้รู้สึก
เหมือนว่าตัวเองกำลังก้าวเดินอยู่บนโลกของเหล็กกล้า สถานที่ตรง
นี้ สิ่งสัมผัสกับฝ่าเท้านอกจากทรายแล้ว ทุกแห่งหนล้วนเต็มไปด้วย
ด้วยชิ้นส่วนชนิดต่างๆ ที่หล่อขึ้นมาจากเหล็กทั้งสิ้น แม้กระทั่ง
กำแพงเมืองขนาดยักษ์ก็เช่นกัน

พวกของหลี่ซิเย่เดินอยู่เป็นเวลานานมาก ในที่สุดก็
มาถึงสถานที่แห่งหนึ่ง แลดูคล้ายเป็นพระราชวัง แม้ว่ามันจะ
พังทลายไปจนหมดสิ้นแล้วก็ตาม แต่ทว่า ยังคงสามารถดูรู้ว่า
สถานที่แห่งนี้ในครั้งครานั้นมีความหรูหราเพียงใด และมีความ
ศักดิ์สิทธิ์เช่นใด

“อยู่ข้างหน้านี้เอง” เมื่อหลี่ซิเย่เห็นข้างหน้ามีแท่นสูง
ถึงกับใจเต้นระทึกขึ้นมา เนื่องจากมีลักษณะเหมือนกับแกะสลักดึก
ดำบรรพ์ที่เขาเคยเห็นมา ยังไม่ทันกล่าวขาดคำ หลี่ซิเย่ก็รีบวิ่งเข้าไป
โดยมีพวกหลี่ซวงเหยียนวิ่งตามเข้าไป

เมื่อพวกของหลี่ซิเย่วิ่งขึ้นไปอยู่บนแท่นสูงนั้น สิ่งแรกที่
ปรากฏแก่สายตาของพวกเขาก็คือ ใบไม้เขียวสามใบ

มาถึงโลกที่สูญหายตั้งนาน นี่เป็นครั้งแรกที่พวกเขาได้เห็นสีเขียว แล้วจะไม่ให้พวกเขารู้สึกดีใจได้อย่างไรกับใบไม้สีเขียวสามใบนี้ มันเป็นความรู้สึกเดียวกันกับพบบ่อน้ำท่ามกลางทะเลทรายที่แห้งแล้งอย่างนั้น ซึ่งเป็นความรู้สึกที่ยากจะบรรยายได้ด้วยตัวอักษร

ใบไม้เขียวสามใบเกิดจากต้นไม้แก่ต้นหนึ่ง เดิมทีต้นไม้แก่ต้นนี้น่าจะสูงมาก แต่ทว่า มันได้หักโค่นลงโดยไม่ทราบสาเหตุเหลือไว้เพียงลำต้นที่มีความสูงราวสามฟุตเศษเท่านั้น ลำต้นของต้นไม้แก่ไม่ถึงกับใหญ่มาก เปลือกไม้ปริแตกออกดูเหมือนเป็นเกล็ดมังกร ให้ความรู้สึกที่ยอดเยียมไม่ธรรมดาอย่างนั้น

แต่ แม้ต้นไม้ต้นนี้จะให้ความรู้สึกถึงความยอดเยียมไม่ธรรมดา แต่ทว่า มันก็เหลือลมหายใจเฮือกสุดท้ายแล้ว ส่วนของลำต้นที่เหลือจากการหักโค่นได้แห้งเหี่ยวไปจนเกือบจะเป็นขอนไม้แห้งๆ แล้ว แม้แต่ใบเขียวที่ยังคงอยู่เพียงสามใบก็เริ่มจะเหี่ยวเฉาเหมือนว่ามันพร้อมจะแห้งและร่วงโรยราได้ทุกเมื่อ

สิ่งที่ทำให้พวกหลี่ซวงเหยียนต้องหวั่นไหวใช่จะมีเพียงต้นไม้แก่ที่หักโค่นตรงหน้าเท่านั้น สิ่งที่น่าสะเทือนหวั่นไหวยิ่งกว่าก็คือ มีคนผู้หนึ่งที่นอนเอนพิงกายอยู่ใต้ต้นไม้แก่ต้นนี้

เป็นผู้เฒ่าผู้หนึ่งที่มีรูปร่างเตี้ยแคระมากคนหนึ่ง ผู้เฒ่าผู้นี้มีขนาดความสูงเพียงเท่าๆ กับเด็กอายุสิบสองสิบสามขวบเท่านั้น

แขนทั้งสองข้างของผู้เฒ่ายาวมาก ไม่สมดุลกับร่างกายของเขาเอาเสียเลย สิ่งที่ไม่สมดุลยังมีส่วนของศีรษะ ศีรษะของเขามีขนาดใหญ่มาก ทำให้เป็นที่สงสัยว่าร่างกายของเขาจะสามารถรับกับขนาดของศีรษะได้หรือไม่

ขณะเดียวกัน นอกจากส่วนของศีรษะที่ใหญ่มากแล้ว เฒ่าแคระผู้นี้ยังมีดวงตาคู่ที่ใหญ่มาก เวลานี้เขาหลับตาลงทั้งสองข้าง

ร่างกายของผู้เฒ่าแห่งเหี้ยวจนดูคล้ายกับหนังหุ้มกระดูก ดูไม่ออกว่าเขาจะยังคงมีชีวิตอยู่หรือไม่ และไม่รู้ว่าจะได้ตายไปเป็นเวลานานมากน้อยแค่ไหนแล้ว

พวกหลีซวงเหยียนถึงกับหวั่นไหวภายในใจเมื่อได้เห็นศพที่มีลักษณะเช่นนี้ ต่างจ้องมองตากันและกัน

ถ้าหากพบเห็นศพเช่นนี้จากโลกภายนอก สำหรับพวกนางแล้วถือเป็นเรื่องที่ปกติมากไม่ได้มีปัญหาหรือจะต้องตกอกตกใจกันแต่อย่างใด

แต่ว่า การพบเห็นในโลกของคนเหล็ก โลกดของคนเหล็กที่ถูกทำลายสิ้น กลับมีศพที่ดูคล้ายกับเผ่าพันธุ์มนุษย์นี้สิ มันเป็นเรื่องที่น่าตกใจอยู่ไม่น้อยทีเดียว

พวกของหลี่ซวงเหยียนเห็นศพเหล็กจนซาชินไปแล้วเวลานี้พอมาเห็นศพที่แลดูคล้ายเผ่าพันธุ์มนุษย์แล้ว ต่างรู้สึกตกใจเป็นอันมาก

ในระหว่างที่พวกหลี่ซวงเหยียนกำลังตกใจอยู่นั้น หลี่ซิวเอ่ได้ใช้นิ้วชี้ไปที่กลางหน้าผากของผู้เฒ่าผู้นั้น เห็นหลักกฎเกณฑ์ขนาดเล็กมากสายหนึ่งมุดเข้าไปยังกลางหน้าผากของผู้เฒ่า

นาที่นี้เอง พลันผู้เฒ่าผู้นี้ได้ลืมตาขึ้น ด้วยดวงตามีขนาดใหญ่มากของเขา เวลาลืมตาขึ้นในลักษณะที่มีลมหายใจแต่ไร้ซึ่งเรียวแรง แม้ว่าจะลืมตาให้ได้เห็นเพียงเส้นเดียวเท่านั้น แต่

ก็ให้ความรู้สึกเหมือนลืมนตาเต็มที ซึ่งสร้างความตระหนกให้กับ
พวกหมยชู่เหยาอยู่ไม่น้อย

“ในที่สุดก็มีคนมาแล้ว.....” ในที่สุดผู้เฒ่าแคะก็ได้
ได้พูดออกมาแล้ว ทว่า เขาไม่ได้พูดด้วยปาก แต่ใช้กระเสจิต ซึ่ง
เป็นวิธีการสื่อสารที่สามารถรับรู้กันได้ทุกคน

ผู้เฒ่าแคะที่เหลือเพียงลมหายใจเฮือกสุดท้าย ไม่มีแรง
แม้แต่จะหายใจหอบ ตาของเขาจ้องมองไปที่หลี่ชียเอ อาศัยกระเส
จิตที่อ่อนแอยิ่งกล่าวว่า “เป็นความผิดของข้า ข้าผิดไปแล้ว เป็นข้า
ที่ทำลายแดนจักรกลทั้งหมด.....”

เมื่อเอ่ยมาถึงตรงนี้แล้ว ผู้เฒ่าแคะแทบจะไม่สามารถ
พูดอะไรออกมาได้อีก เขาอยู่ในสภาวะของคนทีใกล้จะตายซึ่ง
เหลือเพียงลมหายใจเฮือกสุดท้ายเท่านั้น เป็นหลี่ชียเอที่ช่วยให้เขา
สามารถนำเอาลมหายใจเฮือกสุดท้ายออกมา

“ระวัง ระวัง ระวังรูกกลับ.....” สุดท้าย ผู้เฒ่าแคะ
ได้อาศัยลมหายใจเฮือกสุดท้ายพูดประโยคสุดท้ายออกมา จากนั้น
หลับตาลงทั้งสองข้าง และจากโลกนี้ไปชั่วนิรันดร์

ในเวลาตัวเอง มือขวาของผู้เฒ่าแคะที่กำลังกำแน่นค่อยๆ คลายออก ปรากฏสิ่งของสิ่งหนึ่งในมือที่เขากำเอาไว้แน่นตลอดมา ในขณะที่มือของเขาจึงได้แบออกให้หลี่ชียเอ๋ได้เห็นสิ่งของสิ่งนี้

“สามารถช่วยเขาได้หรือไม่?” เหมยซู่เหยาถึงกับเอ๋อขึ้น ผู้เฒ่าลักษณะเช่นนี้จะต้องรู้เรื่องราวมากมายอย่างแน่นอน

หลี่ชียเอ๋ส่ายหัวเบาๆ กล่าวว่า “ต่อให้มีเซียนในโลกจริง ก็ช่วยอะไรเขาไม่ได้ การที่เขาอดทนมาได้จนถึงวันนี้ก็เพื่อต้องการพูดคำๆ นี้ออกมา”

“การที่เขาสามารถมีชีวิตอยู่ได้จนถึงวันนี้ ทั้งหมดล้วนอาศัยต้นไม้ต้นนี้” สายตาของหลี่ชียเอ๋มองไปที่ต้นไม้แก่ที่หักโค่นซึ่งผู้เฒ่าแคะอาศัยอยู่

เมื่อเอ๋อถึงตรงนี้แล้ว สายตาของหลี่ชียเอ๋จับจ้องไปที่สิ่งของที่อยู่ในมือของผู้เฒ่าแคะนั้น เขาเอื้อมมือไปหยิบเอาสิ่งของสิ่งนั้นขึ้นมา

สิ่งของสิ่งนี้มีขนาดไม่ใหญ่ เหมือนว่าทำขึ้นมาจากทองแดงโบราณ แลดูคล้ายนาฬิกาพกพา มันประกอบขึ้นมาจาก

กองล่อจำนวนมาก ซึ่งเจ้าสิ่งนี้มีความละเอียดมากจนยากที่จะ
บรรยาย ในโลกนี้ไม่มีใครสามารถสร้างขึ้นมาได้อย่างแน่นอน

“นี่มันคืออะไร.....” ไปเลี่ยนเงินเอ่ยถามขึ้น เนื่องจาก
เตมาแคะผู้นี้กำมันเอาไว้แน่นมาโดยตลอด เป็นการบ่งชี้ว่าสิ่งนี้
ต้องมีความยอดเยี่ยมมากอย่างแน่นอน

ขณะที่หลี่ชียู่กำลังพิจารณาสิ่งนี้ที่อยู่ในมืออย่าง
ละเอียด เวลาตัวเอง ภายในลัคนาพลับปรากฏเสียงชนกระแทก
กระทบกันขึ้น

“แว้งค์” หลังจากหลี่ชียู่เปิดลัคนาออกมา ปรากฏสิ่งหนึ่ง
บินออกมา มันคือไขดาราหมีนสรพสิ่งที่อาศัยอยู่ภายในลัคนาที่
สิบสามของหลี่ชียู่มาโดยตลอด

เมื่อไขดาราหมีนสรพสิ่งบินออกมาจากลัคนา มันตรง
เข้าหาสิ่งที่อยู่ในมือของหลี่ชียู่ เหมือนว่าต้องการแย่งชิงเอาของ
สิ่งนี้จากหลี่ชียู่อย่างนั้น

หลี่ซีเยปล้นกางนั้วทั้งห้าออก และจับกดไข่ดาราหมื่น
สรรพสิ่งเอาไว้ กล่าวอย่างซ้าๆ ว่า “คิดอยากจะได้ของวิเศษนี้ไปรี
มันไม่ง่ายหรอกนะ”

พวกหลี่ซวงเหยียนต่างรู้สึกแปลกใจเมื่อได้เห็นภาพนี้
พวกนางไม่รู้ถึงประวัติความเป็นมาที่แน่ชัดของไข่ดาราหมื่นสรรพ
สิ่งนี้ และที่น่าแปลกมากยิ่งขึ้นก็คือ เหตุใดไข่หินลูกหนึ่งถึง
ต้องการเจ้าสิ่งนี้ไป

เจ้าไข่ดาราหมื่นสรรพสิ่งที่ถูกหลี่ซีเยสยบเอาไว้ได้
แสดงความไม่พอใจอย่างยิ่ง มันสั่นสะเทือนขึ้นมาอย่างรุนแรง
เหมือนว่าต้องการให้หลุดออกจากการควบคุมของหลี่ซีเยอย่างนั้น

หลี่ซีเยกล่าวอย่างซ้าๆ ว่า “อย่าทำเป็นแสดงอารมณ์
กับข้า ข้าอารมณ์ร้ายมากกว่าเจ้าเสียอีก การที่ข้าอนุญาตให้เจ้า
ทำโอหังภายในลัคนาของข้าได้ก็เพราะเจ้ามีค่าสำหรับข้า หากไม่
แล้ว หากทำให้ข้าโกรธสะกั ข้าจะจับเจ้าอย่างกินเสีย!”

ไข่หินที่สั่นสะเทือนรุนแรงค่อยๆ ผ่อนแรงจนสงบลงใน
ที่สุด การดำรงอยู่ของสิ่งของประเภทนี้ย่อมสามารถรับรู้ได้ว่า ที่หลี่
ซีเยพูดออกมาค้นหาไข่แค่คำขู่เท่านั้น!

หลี่ซีเยจ้องมองดูไข่หิ้นลูกนี้ ตลอดเวลาที่ผ่านมา
นับว่าไข่หิ้นลูกนี้ไม่ได้เรียกร้องสิ่งใดๆ เลย แต่กลับกระหายอยาก
ได้สิ่งของที่คล้ายดั่งนาฬิกานี้เป็นอันมาก

“เจ้าต้องการอยากได้สิ่งนี้อย่างนั้นรี?” หลี่ซีเยมองดู
ของวิเศษที่อยู่ในมือกล่าวอย่างช้าๆ ไข่หิ้นแสดงอาการสั่นสะเทือน
นิดหนึ่ง เป็นการแสดงออกถึงความหมายอย่างชัดเจน

หลี่ซีเยมองดูของวิเศษที่อยู่ในมือ เขาพอจะรู้ถึงความ
ลึกลับพิสดารของเจ้าสิ่งนี้ มิฉะนั้นแล้ว เขาคงไม่ยอมเสียเวลา
มากมายเพื่อมาที่โลกจักรกลแล้วละ

ตอนที่ 1090 นำทิพย์ต้นกำเนิดสรรพสิ่ง

<https://novel-lucky.com>

หลี่ชียेमองดูของวิเศษที่อยู่ในมือ ยิ้มกล่าวกับไข่มุกดารามหิน
สรรพสิ่งว่า “ของวิเศษชิ้นนี้ไข่มุกจะให้ได้”

ตลอดเวลาที่ผ่านมา หลี่ชียเอได้รับของวิเศษมามากมาย
แต่ไข่มุกดารามหินสรรพสิ่งไม่เคยสำแดงอาการใดๆ ออกมา แต่ทว่า
มาคราวนี้ไข่มุกดารามหินสรรพสิ่งกลับแสดงปฏิกิริยาอย่างรุนแรงกับ
ของวิเศษชิ้นนี้ ย่อมแสดงว่าของวิเศษชิ้นนี้มีความหมายที่ไม่
ธรรมดาเท่ากับไข่มุกดารามหินสรรพสิ่ง

“แต่ทว่า ของฟรีมันไม่มีในโลกหรอกนะ” หลี่ชียเอยิ้ม
กล่าวว่า “ข้ารู้คุณค่าของของวิเศษชิ้นนี้ ไม่สามารถบอกว่ายาก
ได้ก็ให้ได้เลย”

พวกเหมยซู่เหยาต่างรู้สึกหวั่นไหวในใจเมื่อได้ยินคำ
กล่าวของหลี่ชียเอ ต่อให้เป็นอาวูราชน หลี่ชียเอยังสามารถโยนให้กับ
พวกนางเหมือนดังผักกาดขาว แต่ เวลานี้กลับให้ความสำคัญกับ
ของวิเศษชิ้นนี้อย่างมาก ย่อมบ่งบอกว่าของวิเศษชิ้นนี้ต้องม
ีความหมายที่ไม่ธรรมดาเลยทีเดียว

หลี่ชียเอ๋อจ้องมองไข่ดาราหมื่นสรรพสิ่ง หัวเราะกล่าวว่า “ข้าจะให้ของวิเศษชิ้นนี้กับเจ้า ข้อแรก เจ้าจะต้องเอาสิ่งของมา แลกเปลี่ยน ต้องเป็นของดี และเป็นสิ่งของที่มีมูลค่าคุ้มกับของ วิเศษชิ้นนี้ ข้อสอง จากนั้นไปข้าก็คือพี่ใหญ่ ข้าพูดอะไรก็ต้อง ตามนั้น”

ไข่ดาราหมื่นสรรพสิ่งนั่งเงียบอยู่พักใหญ่ โดยไม่มี ปฏิกริยาเมื่อได้ยินคำพูดของหลี่ชียเอ๋อ แต่ทว่า ในที่สุดมันก็ได้แสดง อากาสันสะเทือนขึ้นมา ซึ่งนั่นหมายความว่ามันตกลงตาม เงื่อนไขของหลี่ชียเอ๋อแล้ว

“ดีมาก งั้นก็ให้เจ้าไป” หลี่ชียเอ๋อปล่อยมือของวิเศษชิ้น นั้น

ในเวลานี้ ของวิเศษชิ้นนั้นลอยล่องอยู่บนอากาศ พลัน พุ่งเข้าชนไข่ดาราหมื่นสรรพสิ่ง แล้วทุกคนเหมือนได้ยินเสียงดัง “บুম” ของวิเศษชิ้นนี้เหมือนตกลงในน้ำเมื่อชนเข้ากับไข่ดาราหมื่น สรรพสิ่ง พลันหายเข้าไปอยู่ภายในไข่ดาราหมื่นสรรพสิ่ง

ในเวลานี้เอง เปลือกของไขดาราหมื่นสรรพสิ่งเหมือน
กระเพื่อมคล้ายดั่งมีสิ่งของบางสิ่งจะทะลักออกมาอย่างนั้น เมื่อหลี
ชีย่เห็นลักษณะเช่นนี้แล้ว พลันเพ่งมองตรงไปข้างหน้า แล้วอาศัย
ความไวหีบเอาชวดวิเศษออกมาใบหนึ่ง

ในเวลานี้เอง ไขดาราหมื่นสรรพสิ่งปรากฏมีของเหลว
วิเศษไหลออกมา ท่ามกลางความใสของของเหลวนี้แฝงไว้ซึ่งสีสัน
ในความใสที่ดูเหมือนห้องฟ้าสีครามที่สุขใส เหมือนทองคำที่เหลือง
อร่ามโอ้อ่า ดั่งสีสันงามตาของโลกมนุษย์ปุถุชน..... น้ำที่แฝง
ไว้ซึ่งสีสันดั่งความฝัน เมื่อเห็นดังนี้แล้ว ทุกคนจึงไม่สามารถระบุได้
ว่ามันคือสีอะไรกันแน่

ของเหลววิเศษนี้ไม่เพียงมีสีสันที่ดั่งภาพลวงตาเท่านั้น
พลันที่พวกหลีชวงเหยียนได้กลิ่นหอมอ่อนๆ ที่ส่งออกมาจาก
ของเหลวนี้แล้ว ต่างก็มีปฏิกิริยาที่พิสดารมาก

กลิ่นหอมที่ถูกส่งออกมาจากของเหลวนี้บางเบามาก
บางจนแทบจะไม่ได้กลิ่นของมัน แต่ทว่า เมื่อสูดดมกลิ่นนี้เข้าไป
แล้ว หลีชวงเหยียนเหมือนดั่งดอกบัวศักดิ์สิทธิ์ที่บานสะพรั่งดอก
หนึ่ง เป็นดอกบัวที่ขาวดั่งหิมะ ศักดิ์สิทธิ์และบริสุทธิ์ดอกหนึ่งแบ่ง
บานอยู่รอบกาย กลีบบัวขนาดใหญ่แต่ละกลีบค่อยๆ บานออก ใน
เวลานี้เอง หลีชวงเหยียนเหมือนอาบชำระกายอยู่ท่ามกลาง

ประกายที่ศักดิ์สิทธิ์และบริสุทธิ์ ซึ่งประกายที่ศักดิ์สิทธิ์และบริสุทธิ์นี้ เหมือนดังสายน้ำที่ชำระกายาของเหล่าหญิงเหียน

เงินเป่าเดียวเองก็ได้รับผลกระทบอย่างมาก น้ำพุเซียนที่เปี่ยมด้วยพลังชีวิตไหลทะลักออกมาจากพื้นดิน สิ่งนี้แหละคือความลึกลับพิสดารของกายน้ำพุเซียน ขณะที่น้ำพุเซียนกำลังไหลรินอยู่ ทำให้เงินเป่าเดียวเหมือนแช่อยู่ท่ามกลางมหาสมุทรแห่งชีวิต ทำให้นางเปี่ยมไปด้วยพลังชีวิตที่ไร้ขีดจำกัด ทำให้นางรู้สึกสบายจนไม่สามารถหาคำใดมาเปรียบเปรยได้

ไปเจียนเงินนั้น กระบี่คำรามก้องเก้าชั้นฟ้า ปราบทุกประกายกระบี่แต่ละสายที่พุ่งขึ้นท้องฟ้า จากนั้น กระบี่ฟ้าแต่ละเล่มที่ลอยล่องอยู่รอบกายของนาง เหล่าชั้นฟ้าแลเคล็ดกระบี่ล้วนสยบอยู่แทบเท้าของนาง

เหมยซู่เหยาจะสงบนิ่ง บุปผาสวรรค์ไปรยปรายลงมาจากฟากฟ้า เหมือนดังประตูเซียนได้เปิดออก ประกายเซียนสาดส่องลงบนตัวของนาง ทำให้นางแลดูเหนือความเป็นปฤชุนมากยิ่งขั้น นาที่นี้นางทำให้ผู้คนบังเกิดเป็นภาพลวงตาว่านางกำลังลอยขึ้นสู่สวรรค์ชั้นฟ้าอย่างนั้น

ภาพที่ประหลาดเช่นนี้ได้สร้างความสะเทือนหัวใจให้กับพวกหลี่ซวงเหยียนเป็นอย่างมาก พวกนางไม่ได้มีการขับเคลื่อนเคล็ดวิชาใดๆ อะไรเลย แต่กลับสามารถบังเกิดภาพเหตุการณ์ประหลาดเช่นนี้ออกมา

พวกนางเพียงแค่สูดดมกลิ่นหอมของน้ำเชียนเท่านั้นก็ได้รับประโยชน์ถึงเพียงนี้ ถ้าหากได้ดื่มไปแล้วก็ मिलอยขึ้นสู่สวรรค์ชั้นฟ้ากลายเป็นเซียนอย่างนั้นรี!

หลังจากที่ไซดาราหมื่นสรรพสิ่งได้ให้น้ำเชียนกับหลี่ชียเอจำนวนไม่น้อยแล้ว จากนั้น จึงบินเข้าไปยังลัคนาของหลี่ชียเอ

“นี่คือน้ำอะไร?” หลังจากหลี่ชียเอเก็บน้ำเชียนเรียบร้อยแล้ว เงินเป่าเจียวเอ่ยถามขึ้นมาด้วยความห้วนใจ

“น้ำทิพย์ต้นกำเนิดสรรพสิ่ง” หลี่ชียเอเอ่ยขึ้นอย่างช้าๆ

“น้ำทิพย์ต้นกำเนิดสรรพสิ่ง.....” เหมยซู่เหยงมาถึงกับร้องกล่าวด้วยเสียงอันทัง เมื่อได้ยินคำพูดของหลี่ชียเอ กล่าวอย่างไม่น่าเชื่อว่า “สิ่ง สิ่งนี้ไม่มีอยู่อีกแล้วมิใช่หรือ?”

หากจะกล่าวว่า พวกหลี่ซวงเหยียนไม่รู้จักน้ำทิพย์ต้นกำเนิดสรรพสิ่งคืออะไร แต่ว่า เหมยซู่เหยากลักรู้จัก แต่ นางก็แค่ได้ยินเป็นตำนานเท่านั้นเอง ไม่เคยพบเห็นน้ำทิพย์ต้นกำเนิดสรรพสิ่งจริงๆ มาก่อน

“ถูกต้อง ไม่ได้คงอยู่อีกแล้ว แต่ เวลานี้มันได้กำเนิดขึ้นมาแล้ว” หลี่ซิวเหยิมกล่าวเฉยเมย

“น้ำทิพย์ต้นกำเนิดสรรพสิ่งคืออะไร?” ฉินเป่าเจียวถึงกับถามด้วยความสงสัย

เหมยซู่เหยากล่าวว่า “เป็นสิ่งที่อยู่ในตำนาน บนโลกไม่เคยได้ยินว่ามีใครได้เคยเห็นน้ำทิพย์ต้นกำเนิดสรรพสิ่งมาก่อน อย่างน้อยที่สุดก็ไม่ได้มีอยู่ในบันทึก ถึงแม้ว่าในโลกจะเคยมีการเล่าลือกันว่าเคยปรากฏน้ำทิพย์ต้นกำเนิดสรรพสิ่ง หรือมีคนบอกว่าตนเองเคยได้น้ำทิพย์ต้นกำเนิดสรรพสิ่งมาก่อน แต่ทว่า ล้วนแล้วแต่เป็นเรื่องเท็จทั้งสิ้น อย่างน้อยมันก็ไม่ใช่น้ำทิพย์ต้นกำเนิดสรรพสิ่งของแท้”

เมื่อเอ่ยถึงตรงนี้ เหมยซู่เหยาหยุดนิดหนึ่ง แล้วกล่าวต่อว่า "ตามตำนานเล่าว่า น้ำทิพย์ต้นกำเนิดสรรพสิ่งนั้นถือกำเนิดขึ้นมาจากน้ำทิพย์ดาราหมีนสรรพสิ่ง และก็มีอีกบันทึกเห็นว่า น้ำทิพย์ดาราหมีนสรรพสิ่งจำนวนหนึ่งพันหยด สามารถแปรเปลี่ยนเป็นน้ำทิพย์ต้นกำเนิดสรรพสิ่งได้เพียงหยดเดียวเท่านั้น แต่ทว่ารายละเอียดส่วนที่ว่าน้ำทิพย์ดาราหมีนสรรพสิ่งมีขั้นตอนอย่างไรในการแปรเปลี่ยนเป็นน้ำทิพย์ต้นกำเนิดสรรพสิ่งนั้น เกรงว่าคงไม่มีใครรู้ ลือกันว่า เคยมีราชันเซียนที่ศึกษาเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงเช่นนี้มา แต่ ทำไม่สำเร็จ ดังนั้น จึงกล่าวได้ว่า น้ำทิพย์ต้นกำเนิดสรรพสิ่งคือหัวใจของน้ำทิพย์ดาราหมีนสรรพสิ่ง ไม่มีสิ่งใดสามารถเทียบเทียมได้"

หลี่ซีย่พยักหน้าสำหรับคำกล่าวของเหมยซู่เหยา "ข้อนี้เจ้ากล่าวได้ถูกต้องโดยแท้ เป็นความจริงที่มันคือชั้นเลิศของน้ำทิพย์ดาราหมีนสรรพสิ่ง น้ำทิพย์เซียนที่ว่ามียิ่งกว่ามันเกรงว่าคงหาไม่ได้ ต่อให้หาน้ำทิพย์เซียนได้จริง เกรงว่าอาจยากจะเปรียบเปรยกับมันได้ การแปรเปลี่ยนของน้ำทิพย์ดาราหมีนสรรพสิ่งนั้น นอกจากจะต้องอาศัยโชคชะตาฟ้าดินแล้ว ที่สำคัญยิ่งไปกว่านั้นก็คือ ต้องอาศัยเวลาและพลัง!"

ครั้งนั้น ไช้ดาราหมีนสรรพสิ่งเรียกได้ว่า ได้ดูดเอาน้ำทิพย์ดาราหมีนสรรพสิ่งไปจนหมดสิ้น เนื่องด้วยตัวมันมีน้ำทิพย์

ดารามีนสรรพสิ่งปริมาณมหาศาลนี้เอง จึงทำให้มันสามารถ
แปรเปลี่ยนให้กลายเป็นน้ำทิพย์ต้นกำเนิดสรรพสิ่งขึ้นมาได้

“นับว่าเป็นเรื่องดีโดยแท้ ดินะที่มันให้น้ำทิพย์ต้นกำเนิด
สรรพสิ่งกับข้า มิเช่นนั้นล่ะก็ ข้าต้องเจอกะเจอกับเรื่องที่ยุ่งยากมาก
อย่างแน่นอน”

“เรื่องยุ่งยากมาก เรื่องยุ่งยากมากอะไรี?” ไปเขียน
เงินรู้สึกตกใจเมื่อได้ยินคำพูดของหลี่ชียะ ดูเหมือนไม่มีเรื่องอะไร
สามารถทำให้หลี่ชียะรู้สึกยุ่งยากได้เลย

“ต้นไม้ต้นนี้” หลี่ชียะขีดคางที่หนึ่ง มองดูต้นไม้ที่ผู้เฒ่า
แคะระฟิงอยู่ต้นนั้น

พลันที่หลี่ชียะพูดออกมาเช่นนี้ พวกหลี่ชวงเหยียนต่าง
เฟ่งสายตารวมอยู่ที่ต้นไม้แก่ที่หักโค่นลงนั้น บอกกันตามตรง ก่อน
หน้านั้นพวกนางไม่เห็นว่าเป็นต้นไม้แก่ต้นนี้มีสวนไหนที่ดูลึกล้ำ
พิสดารเลย

ต้นไม้แก่ที่หักโค่นต้นหนึ่ง แลดูไม่มีสวนไหนพิเศษอะไร
อีกทั้งมันยังเหลือเพียงลมหายใจเฮือกสุดท้าย เข้าใกล้ความตาย

มากขึ้นทุกที เพราะเหลือใบอยู่เพียงแค่สามใบเท่านั้น ไม่ว่าจะมองดูอย่างไร ต้นไม้แก่ต้นนี้ก็ไม่มีส่วนไหนที่ดึงดูดใจได้เป็นพิเศษ

“ต้นไม้แก่ต้นนี้คือต้นอะไร?” หลังจากที่เขาหยุดพิจารณาอย่างละเอียดแล้ว ก็มองไม่ออกว่าต้นไม้แก่ต้นนี้มีความลึกลับพิสดารตรงไหน แม้วานางจะมีชาติกำเนิดมาจากหนึ่งสำนักสามราชันเซียนก็ตาม

“ต้นหมื่นกัลป์.....” หลี่ชีย่่มองดูต้นแก่ที่หักโค่นต้นนี้ กล่าวอย่างช้าๆ ว่า “สิ่งที่อยู่ในตำนาน”

“ต้นหมื่นกัลป์.....” เมื่อได้ยินชื่อนี้แล้ว แม้แต่หมยซู่เหยงาที่เคยผ่านเหตุการณ์มานับไม่ถ้วนยังต้องร้องเสียงดังออกมา รู้สึกหวั่นไหวมากยิ่งขึ้น “น้ำทิพย์ต้นกำเนิดหมื่นสรรพสิ่งเสียอีก”

นี่ นี่ นี่มันเป็นไปไม่ได้กระมัง” หมยซู่เหยงาถึงกับพึมพำออกมาด้วยความรู้สึกใจหายใจคว่ำ

หลี่ชีย่จ้องมองดูผู้เฒ่าแคะ และต้นไม้แก่ที่หักโค่นต้นนี้ กล่าวว่า “เขาได้รับบาดเจ็บสาหัสที่รักษาไม่ได้ อยู่ในภาวะใกล้

จะตายเต็มทนแล้วละ เพราะอะไรเขาถึงยืนหยัดอยู่มาได้จนถึงปัจจุบัน? นั่นเป็นเพราะต้นหมื่นกล้วยต้นนี้ที่คอยพยุงเขาเอาไว้ ทำให้เขาไม่สามารถคายลมหายใจเฮือกสุดท้ายออกมากระทั่งถึงวันนี้ เสียตาย ต่อให้เป็นต้นหมื่นกล้วยเองก็ได้รับบาดเจ็บอย่างแสนสาหัส ในครั้งครานั้น และเผชิญกับความตายตรงหน้าอยู่เหมือนกัน”

เหมยซู่เหยาถึงกับใจลอย เมื่อได้สติกลับมาต้องพิมพ์ออกมาว่า “ถ้าหากจะมีสิ่งใดที่สามารถทำให้เขาคายลมหายใจเฮือกสุดท้ายออกมาหลังจากผ่านไปเป็นพันล้านปีได้ ก็คงมีแต่ต้นหมื่นกล้วยเท่านั้นเอง”

เฉินเป่าเจียวเอ่ยถามขึ้นด้วยความสงสัยว่า “ต้นหมื่นกล้วยคืออะไรกันแน่?”

เหมยซู่เหยาถึงกับยิ้มเจื่อนๆ ว่า “สิ่งนี้ข้าเองก็ได้ยินเป็นตำนาน เป็นตำนานที่อยู่ในตำราโบราณ สำหรับคนที่เคยพบเห็นมันมาก่อนไม่ได้มีอยู่ในบันทึก ต้นหมื่นกล้วยสามารถเรียกมันว่าเป็นต้นอายุวัฒนะ มันจะด้อยกว่าหญ้าอายุวัฒนะเท่านั้น นอกจากหญ้าอายุวัฒนะแล้ว บนโลกนี้ไม่มีสิ่งใดที่จะมีอายุยืนยาวเท่ากับมันอีกแล้ว”

“หญ้าอายุวัฒนะ.....” เมื่อได้ยินชื่อนี้ หลีซวงเหยียนถึงกับตื่นตระหนกตกใจ กล่าวว่า “หนึ่งในเก้าสมบัติสวรรค์ที่อยู่ในตำนาน!” นางเคยได้ยินหลีซีเย่เอ๋ยถึงเรื่องของหญ้าอายุวัฒนะมาก่อน

“ถูกต้อง ก็คือมันนั่นแหละ” เหมยซู่เหยากล่าวว่า “ตามตำนานแล้วว่า หญ้าอายุวัฒนะสามารถทำให้ผู้คนมีความเป็นอมตะ ต้นหมื่นกัลปก็สามารถทำให้ผู้คนมีความเป็นอมตะได้เช่นกัน”

“มีช่วงความต่างกันมาก” หลีซีเย่สายหน้าเบาๆ กล่าวว่า “ถ้าหากเจ้ามีหญ้าอายุวัฒนะไว้ในครอบครอง และรู้ถึงความลึกล้ำพิสดารที่แท้จริงของมัน เจ้าสามารถมีความเป็นอมตะโดยแท้เป็นการมีความเป็นอมตะที่แท้จริง ไม่เหมือนความเป็นอมตะบางอย่างที่ต้องถูกจำกัดในที่ที่หนึ่ง และมีข้อจำกัดมากมาย ถ้าหากเจ้ามีหญ้าอายุวัฒนะและล่วงรู้ถึงความลับของมันโดยแท้จริงเมื่อเป็นเช่นนั้นแล้ว เจ้าก็คือไม่ตายอย่างแท้จริง! ไม่ว่าจะอย่างไรก็จะไม่ตาย เว้นแต่เจ้าจะสูญเสียหญ้าอายุวัฒนะนั้นไป”

เมื่อพวกของหลีซวงเหยียนได้ยินคำกล่าวเช่นนี้แล้ว ต้องใจหายใจคว่ำ การมีความเป็นอมตะเป็นสิ่งที่ทุกคนเสาะแสวงหามาโดยตลอด แม้แต่ราชันเซียนที่ไร้อันตรายซึ่งผู้ต่อกรก็เคย

แสวงหาความเป็นอมตะ
มีความเป็นอมตะมาก่อน

แต่ทว่า ตามตำนาน ไม่เคยมีใครที่

“แล้วต้นหมื่นกลับปีละ?” เหมยซู่เหยาเอ่ยถามขึ้นมา

หลี่ซีเยมองดูต้นไม้อีกแฉกโคนที่อยู่ตรงหน้า กล่าวว่า
“ต้นหมื่นกลับปีก็สามารถทำให้คนเป็นอมตะได้ แต่ เมื่อเทียบกับ
หญ้าอายุวัฒนะแล้วจะอย่างไรเสียก็มีระยะห่างอยู่มาก การอิงอยู่ใต้
ต้นหมื่นกลับปี สักวันหนึ่งเจ้าก็ต้องแก่ชราจนตายไปในที่สุด
แน่นอน วันนั้นคงยาวไกลมากๆ แต่ว่า หญ้าอายุวัฒนะจะต่างกัน
ต่อให้ฟ้าถล่มดินทลาย เจ้าก็ยังคงสามารถอยู่ได้ต่อไป”

“โลกนี้มีความเป็นอมตะจริงหรือ?” แม้แต่ไปเจียนเงิน
ที่ประหยัดคำพูดดังทองคำยังอดที่จะถามไม่ได้

“ไม่รู้เหมือนกัน” หลี่ซีเยถึงกับจ้องมองไปยังระยะห่าง
ไกล สุดท้าย กล่าวอย่างช้าๆ ว่า “แต่ละคนให้คำจำกัดความกับคำ
ว่าอมตะแตกต่างกันไป กล่าวสำหรับมนุษย์ปุถุชนธรรมดาแล้ว
หากพวกเราสามารถมีชีวิตอยู่ได้หลายพันปีหรือเป็นหมื่นปี ก็คือมี
ความเป็นอมตะ กล่าวสำหรับผู้บำเพ็ญตนอย่างพวกเรา พวกที่

สามารถมีชีวิตอยู่มายุคสมัยแล้วยุคสมัยเล่าก็คืออมตะเหมือนกัน
..."

"...ขณะที่กล่าวสำหรับพวกที่ดำรงอยู่ในสถานะมีชีวิต
อยู่มาอย่างยาวนานมากแล้ว การที่สามารถมีชีวิตอยู่จนกระทั่งฟ้า
ถล่มดินทลาย จึงนับว่าเป็นอมตะ สำหรับผู้ที่สามารถอยู่จนกระทั่ง
ฟ้าถล่มดินทลายแล้ว หากหมื่นกัลป์ดับสูญ ฟ้าดินถูกทำลาย แต่
ยังคงมีชีวิตอยู่ต่อไปได้อีก นั่นจึงจะนับว่าเป็นอมตะ ดังนั้น ความ
เป็นอมตะคืออะไร ไม่มีใครรู้" เมื่อเอ่ยถึงตรงนี้แล้ว หลี่ซิเย่ต้องทอด
ถอนใจออกมาเบาๆ

ตอนที่ 1091 ย้ายต้นหมื่นกลับ

<https://novel-lucky.com>

พวกของหลี่ซวงเหยียนได้ยื่นคำกล่าวเช่นนี้แล้วถึงกับจิตใจเหม่อลอย เรื่องความเป็นอมตะสำหรับพวกนางแล้ว มันยังห่างไกลอีกมากเนื่องจากพวกนางยังมีอายุน้อย ยังไม่สามารถรับรู้ถึงความกดดันของร่างกายชราภาพ

ขณะที่ผู้บำเพ็ญตนที่ลมปราณเสื่อมโทรม โดยเฉพาะบรรดาไร้ซึ่งผู้ต่อกรทั้งหลาย เรื่องความเป็นอมตะก็จะเป็นสิ่งเดียวที่พวกเขาแสวงหาแล้วละ

“เออละ ข้าจะลงมือช่วยต้นหมื่นกลับต้นนี้แล้วนะ” หลี่ชียู่ละสายตากลับมา

“สามารถช่วยได้ไหม?” หลี่ซวงเหยียนเอ่ยขึ้นพร้อมกับมองดูต้นหมื่นกลับที่อยู่ตรงหน้า

“ถ้าหากว่าไม่มีน้ำทิพย์ต้นกำเนิดสรรพสิ่งล่ะก็เป็นเรื่องที่ยุ่งยากมาก ไม่ใช่ยุ่งยากธรรมดาเท่านั้น ต้องอาศัยวิธีการที่ฝืน

ลิขิตสวรรค์เป็นอันมาก” หลี่ซิเยเผยรอยยิ้มออกมา กล่าวว่า “แต่
เมื่อมีน้ำทิพย์ต้นกำเนิดสรรพสิ่งแล้ว มันก็ไม่เหมือนกันแล้วละ”

สุดท้าย ไม่ต้องรอให้หลี่ซิเยคอยสั่งการ พวกของหลี่ซ
วงเหยียนได้จัดการผังร่างของเต๋าแคระเอาไว้ในบริเวณซาก
ปรักหักพัง และตั้งป้ายเปล่าๆ ให้ในลักษณะป้ายนิรนาม เพราะว่า
พวกนางไม่รู้ว่าเต๋าแคระผู้นี้มีนามว่าอะไร ไม่รู้ว่าเขามีประวัติ
ความเป็นมาเช่นไร

แต่ หลังจากที่ตั้งป้ายเสร็จเรียบร้อยแล้ว หลี่ซิเยได้
จัดการลงมือสลักอักษรกับมือตัวเองว่า.....ผู้บงการแดนจักรกล

“ผู้บงการแดนจักรกล.....” เหมยซู่เหยาพิมพ์ออกมาว่า
“นี่เขาเป็นผู้ดำรงอยู่ในสถานะใดกันนะ?” นางเป็นผู้ที่มีความรู้
กว้างขวาง แต่ทว่า ไม่เคยได้ยินชื่อเช่นนี้มาก่อน

“เป็นผู้ที่ดำรงอยู่ในฐานะผู้บงการทุกสิ่งทุกอย่างคน
หนึ่ง” หลี่ซิเยพูดเพียงเท่านี้ แล้วก็ไม่ต้องการเอ่ยถึงประวัติความ
เป็นมาของผู้เต๋าคอนี้อีก

เมื่อกลับขึ้นไปยังแท่นสูงนั้นอีกครั้ง หลี่ชียเอ่ได้เปิด ลัคนาออกมา แปลงสมุนไพโร และผืนดินศักดิ์สิทธิ์ปรากฏออกมา ในเวลานี้เองต้นสมุนไพโรเซียน เช่นต้นโบทันเซียนสมานแพล โสม บรรพบุรุษ เกาวัลย์สุริยันเป็นต้น ต่างทยอยกันกระโดดออกมา

“อืมม.....” เกาวัลย์สุริยันดมและมองดูต้นไม้แก่ที่หัก โคน กล่าวด้วยความประหลาดใจว่า “นี่มันต้นเซียนอะไรกันแน่ ถึง ได้ลึกล้ำพิสดารได้ถึงเพียงนี้”

“ต้องเป็นประเภทอายุวัฒนะแน่นอน” โสมบรรพบุรุษก็ เดินอ้อมต้นไม้แก่หักโคนไปรอบหนึ่งเสนอความเห็นออกมา

“ต้นหมื่นกัลป์” หลี่ชียเอ่เอ่ยขึ้นอย่างช้าๆ “ข้าต้องการ ช่วยมันให้รอดจากความตาย ดังนั้น ต้องอาศัยพวกเจ้าให้การ ช่วยเหลืออย่างเต็มที่”

“โ้วแม่เจ้า นี่มันระดับบรรพบุรุษของสมุนไพโรเซียน มี เพียงหญ้าอายุวัฒนะเท่านั้นที่อยู่เหนือมัน” ระกาศาสตร์โอสถ ถึงกับร้องเสียงดัง กล่าวอย่างไม่อยากจะเชื่อ

“โอ้แม่จ๋า มีของดีเช่นนี้ล่ะก็รวยและแน่ๆ เลย” หวายวัณ
จักรวิญญูณพันฟ้าถึงกับกล่าวพลางน้ำลายไหลยัดไปพลาง

ไปเจียนเงินมองดูจนต้องอ้าปากตาค้าง เมื่อได้เห็น
สมุนไพรมะเขียมนามากมายถึงเพียงนี้ กล่าวสำหรับนางแล้ว เป็นสิ่ง
มหัศจรรย์โดยแท้ ต่อให้สายสำนักราชันเขียนหากสามารถมีหญ้า
เขียนสักตันก็ถือว่าสุดยอดมากแล้วเวลานี้หลี่ชียเอกลับมีสมุนไพรมะ
เขียมน้ำเตหะมากมายถึงเพียงนี้ สร้างความริษยาให้กับผู้คนทั่ว
หล้าโดยแท้

เหมยซู่เหยาเพียงทอดถอนใจออกมาเบาๆ เวลานี้ ไม่
ว่าหลี่ชียเอจะมีสิ่งใดก็ตามที่ นางก็จะไม่รู้สึกระหลาดใจอีกแล้วละ

สำหรับหลี่ซวงเหยียนและเงินเป่าเจียว พวกนางไม่ได้
ติดตามคุณชายเป็นวันแรก เรื่องราวเช่นนี้พวกนางรู้สึกชินชาเสีย
แล้ว

“เออละ อยามัวพูดมากกันอยู่เลย พวกเราลงมือกัน
เถอะ” หลี่ชียเอสั่งการกับพวกบรรพบุรุษโสม

“เป็นไปไม่ได้ มันเกือบจะใช้พลังชีวิตของมันเองจนหมดสิ้นแล้ว มันได้รับบาดเจ็บสาหัสมานานมากๆ แล้ว เป็นอาการบาดเจ็บระดับราชันเซียน กระทั่งเป็นระดับสวรรค์ มันไม่สามารถรักษาได้อยู่แล้ว หากเปลี่ยนเป็นสมุนไพรมะเร็งหรือหญ้าทิพย์อื่นๆ คงตายไปนานแล้ว แต่ด้วยความที่เป็นต้นหมื่นกัลป์จึงสามารถอยู่มาได้ถึงวันนี้ ”สมุนไพรมะเร็งหญ้าทิพย์ได้วิเคราะห์อาการของต้นหมื่นกัลป์แล้วกล่าวออกมาเป็นบทสรุป

“เมื่อมีเจ้าสิ่งนี้แล้ว ทุกอย่างก็ง่ายขึ้น” หลี่ซีย่หยิบเอาน้ำทิพย์ต้นกำเนิดสรรพสิ่งออกมา

“น้ำทิพย์ต้นกำเนิดสรรพสิ่งนะเนี่ย เป็นเพียงตำนานเท่านั้น” บรรดาสมุนไพรมะเร็งทั้งหลายต่างน้ำลายไหลยืด เมื่อมองเห็นสิ่งที่อยู่ในมือของหลี่ซีย่

หลี่ซีย่เสกเอาเตาหมื่นเตาเหาะออกมา ไฟในเตากลับกลายเป็นน้ำไหล ฉับพลันไหลลงใต้พื้นดินทันที หลี่ซีย่สั่งการออกไปว่า “ต้นโบทันเซียนสมานแผลรักษาบาดแผลให้มัน โสมบรรพบุรุษเต็มลมปราณให้มัน หว้ายวัฏจักรวิญญูณฟ้าคงอาการของมันเอาไว้ ป้องกันไม่ให้เกิดบาดแผลใหม่ ระกาศาสตร์โอสถพรวนดิน เบิกทางก้านรากที่อยู่ใต้ดิน.....”

เหล่าสมุนไพร่เขียนหญ้าทิพย์ต่างทยอยกันร่วนวายอยู่กับงานในหน้าที่ของตน หลังจากได้รับคำสั่งของหลี่ซิเย่โดยไม่ชักช้า

พวกหมยซู่เหยาไม่เชื่อว่าชาญเรื่องของศาสตร์โอสถจึงไม่สามารถช่วยอะไรได้ ได้แต่ยืนดูอยู่ข้างๆ แต่ทว่า ไม่นานนักพวกหมยซู่เหยาก็กังงานทำกันได้แล้ว

เนื่องจากการที่จะช่วยชีวิตต้นหมิ่นกัลปี้ต้นนี้ไซ้จะใช้เวลาเพียงวันสองวัน ดังนั้น พวกหมยซู่เหยาที่ไม่ม้งานทำได้เริ่มทำการเก็บกวาดโลกนี้ขึ้นมา

พวกหมยซู่เหยาต่างก็เป็นสุดยอดฝีมือในหล้าทั้งสิ้นสามารถย้ายภุมพลาพลิกทะเลได้อยู่แล้ว เรื่องเช่นนี้จึงไม่ใช่เรื่องยากสำหรับพวกนาง เพียงแต่เป็นงานที่ต้องอาศัยแรงงานเท่านั้น

ขณะที่หลี่ซิเย่เพื่อช่วยชีวิตต้นหมิ่นกัลปี้ เรียกได้ว่าอาศัยวิธีที่ฝืนลิขิตสวรรค์ทุกๆ วิธี แม้กระทั่งครีมประสานฟ้า และของวิเศษอื่นๆ ก็ยังงัดออกมาใช้เพื่อการนี้

กล่าวสำหรับหลี่ซีเยแล้ว เขาไม่เพียงต้องการช่วยชีวิตของต้นหมื่นกัลป์ให้รอดเท่านั้น ยังต้องการย้ายไปปลูกอยู่ในแปลงสมุนไพรอีกด้วย

กล่าวสำหรับหลี่ซีเยแล้ว ตลอดขั้นตอนการช่วยชีวิตนี้เป็นไปด้วยความยากลำบาก เป็นการทดสอบศาสตร์โอสถของหลี่ซีเยโดยแท้ ซึ่งขั้นตอนนี้ หากมีเพียงสมุนไพรเซียนและน้ำทิพย์เซียน โดยไม่มีวิธีที่ฝืนลิขิตสวรรค์ด้านศาสตร์โอสถที่เพียงพอ ก็ไม่สามารถช่วยชีวิตของต้นหมื่นกัลป์ได้ ยิ่งไม่ต้องพูดถึงการที่จะย้ายสถานที่ปลูกต้นหมื่นกัลป์อีกเลย

ท่ามกลางโลกที่สูญหายแห่งนี้ ไม่มีตะวันจันทร์ปราศจากกาลเวลา เหมือนว่าทุกอย่างหยุดนิ่งอยู่กับที่ ณ ที่ตรงนี้มีเพียงร่างเงาที่กำลังง่วนอยู่กับงานของหลี่ซีเย และร่างเงาที่กำลังง่วนอยู่กับงานของพวกเขาหลี่ซวงเหยียน

แม้ว่าขั้นตอนการทำงานขั้นนี้จะเต็มไปด้วยความลำบาก แต่ทว่า ในที่สุด ภายใต้วิธีการที่ฝืนลิขิตสวรรค์ของหลี่ซีเย และการช่วยเหลืออย่างเต็มที่ของพวกเขาโสมบรรพบุรุษ ในที่สุดหลี่ซีเยก็ทำได้เป็นผลสำเร็จ

พวกเขาไม่เพียงช่วยชีวิตของต้นหมื่นกลับปีได้เท่านั้น
ยังประสบผลสำเร็จในการย้ายต้นหมื่นกลับปีไปปลูกในแปลง
สมุนไพรรักษาด้วย

“สำเร็จแล้ว.....” พวกของโสมบรรพบุรุษต่างร้อง
ออกมาด้วยความตื่นเต้นดีใจ เมื่อเห็นต้นหมื่นกลับปีถูกเคลื่อนย้าย
ไปปลูกเอาไว้ในแปลงสมุนไพรรักษาเรียบร้อยแล้ว

ในเวลานี้ทุกคนต่างลืมเรื่องความลำบากไปจนสิ้น มองดูใบ
สีเขียวสามใบของต้นหมื่นกลับปีที่ค่อยๆ บานออก ต่างรู้สึกโล่งอก
ไปเพราะหนึ่ง

ก่อนหน้านี้ ใบเขียวทั้งสามใบของต้นหมื่นกลับปีกำลัง
เหี่ยวเฉา พร้อมที่จะร่วงหล่นได้ทุกเวลา เวลานี้ใบไม้ทั้งสามค่อยๆ
ฟื้นคืนความมีชีวิตชีวาอีกครั้ง

“ในที่สุดก็ทำได้สำเร็จแล้ว” หลี่ซีเยมองดูต้นหมื่นกลับปี
แล้วก็โล่งอก เรียกได้ว่าสิ่งนี้เป็นสุดยอดโครงการที่ยิ่งใหญ่เรื่อง

หนึ่ง การที่เขาช่วยชีวิตต้นหมื่นกลับได้นั้น สามารถคุยได้ว่า นับแต่อดีตกาลเป็นต้นมา เกรงว่ายังไม่มีใครทำได้สำเร็จ!

“เออละ พวกเจ้าเองก็เหนื่อยลำบากกันแล้ว รากโสม รากนี้พวกเจ้าแบ่งๆ กันไปก็แล้วกัน” สุดท้าย หลี่ชียเอ่ได้คว้าเอา รากของโสมห้าชิ้นให้กับพวกมัน ซึ่งเป็นเส้นสุดท้ายแล้ว

อย่างไรก็ตาม หลี่ชียเอ่ยังได้มอบน้ำทิพย์ต้นกำเนิด สรรพสิ่งให้พวกเขาอีกคนละหนึ่งหยด

“ว้าว ยังคงเป็นพีที่ใหญ่ที่ใจถึงที่สุด ของสิ่งนี้แม้พวกเรา อยากจะกินก็หากินไม่ได้” พวกโสมบรรพบุรุษถึงกับร้องไชโย ออกมา

พวกมันต่างสร้างผลงานไว้อย่างยอดเยี่ยมในการ ช่วยชีวิตต้นหมื่นกลับ การที่หลี่ชียเอ่ให้รางวัลกับพวกเขาก็เป็นเรื่อง ที่สมควรอยู่

ในอดีต บรรดาโสมบรรพบุรุษยังไม่สู้จะยินยอมพร้อมใจ ติดตามหลี่ชียเอ่ในช่วงแรกเริ่ม แต่มาถึงวันนี้แล้ว พวกมันเรียกได้ว่า ยินดีติดตามหลี่ชียเอ่อย่างชนิดสุดจิตสุดใจเลยทีเดียว

กล่าวสำหรับพวกเขาแล้ว หากพวกเขายังคงอยู่ที่เดิมที่เคยอยู่ในอดีต พวกเขาจะไม่มีวันได้กินสิ่งที่เป็นหนึ่งในสองในโลกเช่นนี้

ในการเข้าช่วยเหลือชีวิตของต้นหมื่นกัลป์ในครั้งนี้ กล่าวสำหรับพวกโสมบรรพบุรุษแล้ว พวกมันต่างเสียสละไปไม่น้อย แต่ทว่า เมื่อได้รากโสมห้าเซียนและน้ำทิพย์ต้นกำเนิดสรรพสิ่งแล้ว ก็จะเป็นสิ่งบำรุงสำหรับพวกมันอย่างยิ่ง ในอนาคตสามารถช่วยให้พวกเขาก้าวทะลุลำดับชั้นไปได้อีกครั้งหนึ่ง

ในที่สุด หลี่ชีย่ได้นั่งบนแท่นสูงเรียกคืนลัคนาและถอนหายใจออกมา เวลานี้ พวกหลี่ซวงเหยียนต่างก็ไม่อยู่ข้างกายของเขา

หลี่ชีย่รู้ว่าช่วงเวลานี้พวกนางต่างก็กำลังยุ่งกับงานอยู่ แต่ว่า หลี่ชีย่ไม่ได้ใส่ใจต่องานยุ่งของพวกนาง เขาได้ทุ่มเทพลังกายทั้งหมดอยู่ที่ต้นหมื่นกัลป์ต้นนั้น

หลังจากผ่านไปชั่วครู่ใหญ่ หลี่ชียเอ่ได้ถอนหายใจยาวๆ ออกมา กล่าวสำหรับเขาแล้ว มันรู้สึกอ่อนเปลี้ยเพลียแรงเสียยิ่งกว่าผ่านศึกยิ่งใหญ่ในหล้ามาเสียอีก

หลี่ชียเอ่ลุกขึ้นยืนและเดินออกไปข้างนอก ยังไม่ทันก้าวพ้นซากรักหักพังดี พวกหลี่ซวงเหยียนก็ได้กลับเข้ามาทันทีแล้ว

“พวกเราทำงานเสร็จสิ้นแล้ว” พลันที่เห็นหน้าหลี่ชียเอ่ ฉินเป่าเจียวกล่าวโดยไม่อาจซ่อนเร้นความตื่นเต้นดีใจเอาไว้ได้

“ชุดออกมาจนหมดแล้วรี?” หลี่ชียเอ่ถึงกับยิ้มออกมา เมื่อเห็นท่าทางที่เหน็ดเหนื่อยของพวกฉินเป่าเจียว

“เจ้ารีบออกไปดูเองก็แล้วกัน” ฉินเป่าเจียวดึงตัวหลี่ชียเอ่วิ่งออกไปข้างนอก โดยที่ไม่สามารถปิดบังท่าทีที่ตื่นเต้นดีใจเอาไว้ได้

พวกของหลี่ซวงเหยียนก็อมยิ้มเช่นกัน แม้จะเป็นดังนั้น พวกนางก็ไม่อาจปิดบังความปิติยินดีแลตื่นเต้นดีใจเอาไว้ วิ่งตามกันออกไป

หลังจากวิ่งออกจากบริเวณที่เป็นซอกปรักหักพังแล้ว ภาพที่เห็นอยู่ตรงหน้าได้สร้างความหวั่นไหวเป็นยิ่งนัก ไม่ว่าใครก็ตาม หากได้มาเห็นภาพนี้แล้วก็ต้องหวั่นไหวต่อสิ่งที่อยู่ตรงหน้า

ทอดสายตามองออกไป เห็นเป็นคนเหล็กแต่ละตัวที่ใหญ่โตมากยืนตระหง่านอยู่บนโลกแห่งทะเลทรายนี้ คนเหล็กแต่ละตัวที่อยู่ตรงหน้ามีรูปลักษณะที่แตกต่างกันออกไปมีทุกรูปแบบ บางตัวในมือถือกระบี่ทวนะ บ้างมือถือค้อนเหล็ก บ้างสองมือจับทวนยาว .....

คนเหล็กทุกตัวล้วนมีท่าทีห้าวหาญน่าตกใจยิ่งนัก คนเหล็กจำนวนนับไม่ถ้วนที่ยืนตระหง่านอยู่ตรงหน้า เหมือนว่านี่คือ กองพลคนเหล็กกองหนึ่งอย่างนั้น!

ถึงแม้ว่าคนเหล็กแต่ละตัว ณ เวลาคือศพๆ หนึ่งปราศจากพลังที่สามารถสยบเหล่าสวรรค์ชั้นฟ้าได้ แต่ทว่า ยามเมื่อมองเห็นโลกแห่งทะเลทรายที่เต็มไปด้วยคนเหล็ก ต้องถูกทำให้รู้สึกหวั่นไหวจนพูดอะไรไม่ออกเป็นแน่แท้

“นับว่ายอดเยียมมาก สามารถจินตนาการถึงคุณนั้นได้ ว่าพวกเขามีความเยียมยอดเพียงใด” หลี่ซีเย่มองดูศพของคน เหล็กที่ยืนตระหง่านอยู่ท่ามกลางทะเลทรายตรงหน้า

“พวกเราได้ทำการขุดเอาศพคนเหล็กที่ฝังอยู่ใต้ ทะเลทรายขึ้นมาทั้งหมด ที่ยังมีโครงสร้างสมบูรณ์หรือค่อนข้าง สมบูรณ์แล้วแต่เคลื่อนย้ายเอามาไว้ที่ตรงนี้ พี่เหมยยังทำการ ซ่อมแซมศพคนเหล็กเหล่านี้อีกด้วยนะ” ฉินเป่าเจียวกล่าวด้วยความ ตื่นเต้นยินดี

เหมยซู่เหยายิ้มเจื่อนๆ สายหน้าเบาๆ กล่าวว่า “ข้าก็แค่ ทำตามตัวอย่างเท่านั้นเอง หากไม่เป็นเพราะที่นี้เต็มไปด้วยศพคน เหล็กจำนวนมากแล้วละก็ ข้าเองก็คงซ่อมไม่ไหวเหมือนกัน แต่ว่า มีบางจุดข้าไม่สามารถซ่อมได้เลย เป็นต้นว่าบริเวณหัวที่มีบาง จุดเสียหายไปบ้าง มันมีความละเอียดมากเหลือเกิน”

เหมยซู่เหยานั้นมีกระดูกเขียนบริเวณหน้าผากโดย กำเนิด จึงมีความได้เปรียบในสิ่งที่คนอื่นไม่มี แม้จะเป็นเช่นนี้ก็ตาม นางต้องทำการแกะชิ้นส่วนบางส่วนของศพคนเหล็กไปเป็นจำนวนมาก จึงสามารถทำความเข้าใจถึงโครงสร้างของศพคนเหล็ก บางอย่าง

โชคดีที่พื้นที่บริเวณนี้สามารถค้นหาชิ้นส่วนต่างๆ ได้
เลย เนื่องจากท่ามกลางทะเลทรายแห่งนี้มีชิ้นส่วนอยู่เป็นจำนวน
นับไม่ถ้วน จึงเป็นผลทำให้เหมยซู่เหยาสามารถซ่อมแซมคนเหล็ก
ได้ไม่น้อย

ลองนึกภาพดู สุดยอดสาวงามอันดับหนึ่งแห่งแดน
มนุษย์กษัตริย์ถึงกับทำงานหนัก ด้วยการทำงานด้านซ่อมบำรุง
ภาพเช่นนี้ช่างงดงามจนไม่กล้าจินตนาการถึง

“ข้าเข้าใจได้” หลี่ซีเย่มองดูเหมยซู่เหยาพร้อมกับเผย
รอยยิ้มออกมา

“อย่าคิดเลยเถิดไปถึงเรื่องนั้น ข้าก็แค่แปลกใจว่านี่มัน
เป็นสิ่งมีชีวิตลักษณะเช่นใดเท่านั้นเอง” เหมยซู่เหยาถึงกับหน้า
แดงขึ้นมา แต่เลิกจนโต นี่เป็นครั้งแรกที่นางต้องทำงานใช้แรงงาน
หนักขนาดนี้ ด้วยการใช้ช่างซ่อมบำรุง!

ตอนที่ 1092 ทูตสูงสุดแห่งเก้าแดน

<https://novel-lucky.com>

ความจริงแล้ว ไม่เพียงหมยซูเหยาที่รู้สึกสงสัยเกี่ยวกับ
ลักษณะการมีชีวิตของคนเหล็กเท่านั้น แม้แต่พวกหลี่ซวงเหยียนก็
ใคร่อยากรู้เหมือนกัน

“พวกเราจัดการเก็บกวาดศพคนเหล็กทั้งหมดแล้ว
พวกเขาล้วนแล้วแต่ปราศจากเลือดเนื้อทั้งสิ้น พวกเขาเป็น
สิ่งมีชีวิตประเภทไหนกันแน่นะ?” แม้แต่ไปเจี้ยนเงินที่พูดน้อยยังอด
ที่จะถามขึ้นมาไม่ได้

ในบรรดาผู้บำเพ็ญตนมียูจ๋านวนไม่น้อยที่เป็นปีศาจ
ก้อนหิน โลหะวิเศษที่สำเร็จมรรคผล ทว่าไม่ว่าจะเป็นก้อนหินหรือ
ว่าโลหะ หลังจากสำเร็จมรรคผลแล้วก็จะมีลักษณะที่เหมือนกันก็
คือ เป็นร่างกายที่มีเลือดมีเนื้อ

เนื่องจากไม่มีสิ่งใดเหมาะสมยิ่งกว่าร่างกายที่มีเลือด
เนื้อเพื่อกลมกลืนกับวิถีแห่งชีวิต ไม่มีสิ่งใดเหมาะสมมากไปกว่า
การมีร่างกายที่มีเลือดมีเนื้อเพื่อรองรับกับหลักสัจธรรมอีกแล้ว

เหล่าผู้บำเพ็ญตนมากมายและปรัชญาเมธีต่างเห็นว่า
กายที่มีเลือดมีเนื้อคือกายที่มีสติปัญญามากที่สุดในพื้นที่
ผ่านมา

ทว่าคนเหล็กที่พวกหลี่ซิงหวงเหยียนซุดขึ้นมาทั้งหมดใน
เวลานี้ ดูเหมือนจะทำลายความรู้เดิมที่ผู้บำเพ็ญตนมีอยู่ทั้งหมด
เนื่องจากบรรดาคนเหล็กเหล่านี้ล้วนแล้วแต่มีร่างกายที่เป็นโลหะ
ทั้งยังไม่ได้ถูกหล่อขึ้นมาจากโลหะอย่างที่คิด แต่เป็นการประกอบ
ขึ้นมาจากชิ้นส่วนที่มีความละเอียดสูงยิ่งทั้งสิ้น

ด้วยร่างกายลักษณะเช่นนี้ แทนที่จะบอกว่าเป็นคนมีสติ
บอกว่าเป็นเครื่องจักรน่าจะเหมาะสมมากกว่า

หลี่ซิงหวงมองดูคนเหล็กมากมายที่อยู่ตรงหน้า กล่าว
อย่างช้าๆ ว่า “ไม่มีใครรู้ บางทีสิ่งนี้คือปริศนาที่ไม่มีใครสามารถ
คลี่คลายได้เป็นนิรันดร์ และปริศนาก็จะตายจากไปพร้อมกับผู้บง
การแดนจักรกล ถูกฝังเอาไว้ท่ามกลางสายน้ำแห่งกาลเวลาไป
ตลอดกาล”

“ความหมายของคุณชายก็คือ คนเหล็กทั้งหมดเป็นเพียงหุ่นเชิดจักรกลที่ผู้บงการแดนจักรกลเป็นผู้สร้างขึ้นเท่านั้นเองหรือ?” หลีซวงเหยียนพลันบังเกิดจิตหวั่นไหวต่อสิ่งนี้

“ไม่ เจ้าผิดแล้ว นี่หาใช่เป็นเครื่องจักรกล และก็ไม่ใช่อะไรหุ่นเชิด” หลีซิวเย่สายหัวเบาๆ กล่าว “พวกเขาล้วนแล้วแต่ดำรงอยู่ในสถานะสิ่งมีชีวิต เป็นสิ่งมีชีวิตตัวเป็นๆ แม้ว่าร่างกายของพวกเขาจะประกอบขึ้นมาจากชิ้นส่วนโลหะจำนวนนับไม่ถ้วน ทว่าพวกเขามีชีวิตจริงๆ พวกเขาเหมือนดังพวกเราที่ถูกจัดอยู่ในประเภทสิ่งมีชีวิต พวกเขามีชีวิต มีวิญญาณ มีความคิด” กล่าวพลาง หลีซิวเย่ได้ชี้ไปที่หัวของตัวเอง

“อย่างไรก็ตาม หากจะกล่าวให้ถูกต้อง พวกเขาไม่ได้ถูกสร้างขึ้นจากผู้บงการแดนจักรกล” หลีซิวเย่กล่าวว่า “ผู้บงการแดนจักรกลยังไม่สามารถสร้างสิ่งมีชีวิตได้ การสร้างสิ่งมีชีวิตเป็นเรื่องของสวรรค์ใจร แม้ว่าเขาจะไม่สามารถสร้างชีวิตได้ ทว่าเขาได้ทำการเปลี่ยนแปลงกับโลกนั้น กับยุคนั้นบางอย่าง”

“ผู้บงการแดนจักรกลคือผู้บงการของยุคสมัยนั้นอย่างไรหรือ?” ฉินเป่าเจียวอดที่จะเอ่ยถามไม่ได้ “ดูไปแล้วเขามีส่วนคล้ายกับเผ่าพันธุ์มนุษย์ อีกทั้งในโลกที่หายไปแห่งนี้ นอกจากเขา

แล้ว ที่เหลือทั้งหมดล้วนแล้วแต่เป็นคนเหล็กทั้งสิ้น ผู้บงการแดนจักรกลผู้นี้มีประวัติความเป็นมาเช่นใดกันแน่?”

หลี่ซีเยไม่ตอบสำหรับปัญหาข้อนี้ เขาเพียงมองไปยังที่ห่างไกลเท่านั้น

หลังจากผ่านไปนานมาก หลี่ซีเยละสายตากลับมาพิมพ์ว่า “ผู้บงการแดนจักรกล ผู้อยู่ในตำนานสายน้ำแห่งกาลเวลา เสียตาย ในที่สุดก็ล้มเหลว”

แม้ว่าพวกหลี่ซวงเหยียนจะไม่รู้ว่ามันเกิดอะไรขึ้นกับยุคสมัยที่ไกลโพ้นขนาดนั้น ทว่าพวกนางสามารถจินตนาการได้ว่าภัยพิบัติในครั้งนั้นมีความน่ากลัวเพียงใด ยุคยิ่งใหญ่ยุคหนึ่งถึงกับกลายเป็นเก้าธูลีไปโดยสิ้นเชิง จมหายไปท่ามกลางสายน้ำแห่งประวัติศาสตร์ ขณะที่ยุคนั้นมีผู้ดำรงอยู่เฉกเช่นราชันเซียน ส่วนระดับยอดฝีมือเรียกว่าเหลือคนนับเลยทีเดียว

แต่ยุคสมัยในลักษณะเช่นนี้ยังคงต้องกับกลายเป็นเก้าธูลีไป ทำให้สามารถจินตนาการได้ว่าศัตรูของยุคแดนจักรกลนั้นแข็งแกร่งปานใด และน่ากลัวเช่นใด

“นำคนเหล็กพวกนี้ไปทั้งหมด” ในที่สุด หลีซีย่ได้เอ่ยขึ้นอย่างช้าๆ เมื่อมองดูภาพตรงหน้าที่เสมือนเป็นป่าของคนเหล็กอย่างนั้น

“นำไปทั้งหมดเลย?” แม้แต่เหมยซู่เหยา ยังต้องตะลึงกล่าวว่า “คนเหล็กพวกนี้ยังใช้ประโยชน์ได้หรือ?”

“เวลานี้บอกได้แล้วว่า พวกมันก็คือเศษเหล็กเท่านั้นเอง” หลีซีย่มองดูคนเหล็กจำนวนมากที่อยู่ตรงหน้า กล่าวว่า “แต่ ยังคงมีบางสิ่งหลงเหลืออยู่ แม้ว่าข้าจะไม่สามารถสรรสร้างชีวิตขึ้นมาได้ ทว่าบางสิ่งบางอย่างยังคงคุ้มค่าที่จะไปทดลองดูได้”

“ไม่แน่ว่า วันหนึ่งอาจจะมีกองพลคนเหล็กก็เป็นได้” เมื่อกล่าวถึงตรงนี้แล้ว หลีซีย่ยิ้มอย่างมีเลศนัย

คำพูดของหลีซีย่สร้างความหวั่นไหวให้กับพวกหลีซวงเหยียน ถ้าหากมีกองพลคนเหล็กที่ยิ่งใหญ่และน่ากลัวเช่นนี้จริงละก็ คงเกรียงไกรไปทั่วฟ้าดินอยู่แล้ว

ในที่สุด พวกของหลีซีย่ได้จัดการพาคนเหล็กเหล่านี้ไปทั้งหมด กระทั่งนำเอาชิ้นส่วนแขนขาของคนเหล็กไปเป็นจำนวน

มาก ซึ่งลี้ซียะคาดหวังว่าของเหล่านี้สามารถนำมาใช้ประโยชน์
ได้ในอนาคต

ในขณะที่พวกของลี้ซียะไปยังแดนจักรกลนั้น
โลกธาตุน้อยแห่งราชันมารมีผู้ยิ่งใหญ่ที่สุดยอดมากคนหนึ่งมา
เยือน

“ทูตสูงสุดแห่งเก้าแดนมาด้วยตนเอง...” ขณะที่ผู้
ยิ่งใหญ่ยังไม่ทันมาถึง มีคนได้กระจายข่าวนี้ออกมาลวงหน้าทั่วทั้ง
โลกธาตุน้อยแห่งราชันมารแล้ว

“ทูตสูงสุดแห่งเก้าแดน?” ครั้นได้ยินฉายนี้อันแล้ว กลุ่ม
คนรุ่นใหม่อาจจะไม่รู้ว่ามันบ่งบอกถึงสิ่งใด แต่ทว่าผู้ยิ่งใหญ่ระดับ
อาวุโสกลับต้องรู้สึกหวั่นไหวในใจ!

“ดูเหมือนทูตสูงสุดแห่งเก้าแดนจะไม่ได้ปรากฏตัวมา
หลายยุคแล้ว คราวนี้จะมาจริงหรือ?” ปี่ศาจกษัตราพิมพ์ำออกมา
เมื่อได้ยินข่าวนี้อันแล้ว

ทูตสูงสุดแห่งเก้าแดน ฉายนี้อันเรียกว่ากำแหงยิ่งนัก
หอดสายตาไปทั่วหล้า จะมีสักกี่คนที่กล้าเรียกตนเองว่าทูตสูงสุด

แห่งเก้าแดน ต่อให้ระดับจักรพรรดิเทพแห่งยุคก็ไม่กล้าเรียกตัวเอง
ว่าเป็นทูตสูงสุดแห่งเก้าแดน

ทูตสูงสุดแห่งเก้าแดนไม่ได้หมายถึงทักษะยุทธของเขา
มีความแข็งแกร่งเพียงใด มีความไร้เทียมทานอย่างไร ฐานะอย่างไร
เขา และฉายาของเขาบ่งบอกถึงประวัติความเป็นมาและสถานะของเขา

ทูตสูงสุดแห่งเก้าแดนพรรคเซียนเหิน เป็นการบ่งบอก
ว่าเขาสามารถไปยังเก้าแดนในฐานะเป็นตัวแทนของพรรคเซียน
เหินได้ หมายความว่าเขาสามารถจัดการกิจการงานทุกอย่างใน
เก้าแดนแทนพรรคเซียนเหินได้

พรรคเซียนเหินมีชื่อเสียงโด่งดังในฐานะหนึ่งสำนักห้า
ราชันเซียน ทว่าพันล้านปีที่ผ่านมา ไม่เคยมีผู้ใดรู้ว่าพรรคเซียน
เหินตั้งอยู่ ณ ที่ใด ไม่มีใครรู้ว่าพื้นที่บรรพชนของพรรคเซียนเหิน
อยู่ที่ใด

ในห้วงพันล้านปีที่ผ่านมา มีแต่ผู้คนที่คอยคาดเดาถึง
พื้นที่บรรพชนของพรรคเซียนเหิน บ้างว่ามันตั้งอยู่บนโลกธาตุ
เล็กๆ แห่งหนึ่งที่ไม่มีการรู้จัก บ้างก็บอกว่าพรรคเซียนเหินตั้งอยู่บน

พื้นที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สามารถเคลื่อนที่ได้ มันล่องลอยอยู่มีติกาเวลา
ของเก้าแดน

เวลาพรรคเซียนเหินปรากฏตัว หากไม่ใช่เป็นเรื่องใหญ่
จริงๆ แล้ว ปฐมบรรพบุรุษของพรรคเซียนเหินมักจะไม่นึกถึง
โลกปัจจุบัน และไม่ปรากฏตัวที่พรรคเซียนเหิน กิจกรรมต่างๆ
ส่วนใหญ่ล้วนมีจุดสูงสุดแห่งเก้าแดนเป็นผู้ดูแลรับผิดชอบ

แต่หากว่าปฐมบรรพบุรุษของพรรคเซียนเหินมาด้วย
ตนเองล่ะก็ นั่นย่อมหมายถึงเป็นเรื่องที่ใหญ่มาก

“การมาเยือนของจุดสูงสุดแห่งเก้าแดน ดูท่าเรื่องพรรค
เซียนเหินจะมาปรากฏตัวที่แดนมนุษย์กษัตราคงเป็นเรื่องจริงแท้
แน่นอนเสียแล้ว” มีบางคนบ่นพิมพ์ออกมา

สำหรับเรื่องที่เกิดขึ้นเชื่อว่าทุกคนจะมองในแง่ดี กระทั่ง
เรียกได้ว่าบรรดาสายสำนักราชันเซียนทั้งหลายล้วนแล้วแต่ไม่
ต้องการให้มีเรื่องนี้เกิดขึ้น

ถ้าหากพรรคเซียนเหินมาปรากฏตัว ณ แดนมนุษย์
กษัตรา โดยเฉพาะการยื่นมือเข้ามาสอดแทรกในกิจกรรมต่างๆ

ในแดนมนุษย์กษัตราโดยตรงล่ะก็ มันเป็นเรื่องที่บรรดาสายสำนัก
ราชันเขียนทั้งหมดไม่ต้องการให้เป็น

ทุกคนยอมเข้าใจเป็นอย่างดี หากปราศจากพรรคเขียน
เห็นแล้ว สายสำนักราชันเขียนขนาดใหญ่ต่างก็จะเป็นใหญ่ในถิ่น
ของตน มีฐานะที่สูงเด่น แต่หากพรรคเขียนเห็นปรากฏตัว ณ แดน
มนุษย์กษัตรา ย่อมหมายถึงไม่เพียงแต่บรรดาสำนักต่างๆ แม้แต่
สายสำนักราชันเขียนก็ต้องได้รับผลกระทบจากพรรคเขียนเห็น

“หุดสูงสุดแห่งเก้าแดนมาถึงแล้ว...” และในวันนี้เอง หุด
สูงสุดแห่งเก้าแดนก็เข้ามายัง โลกธาตุน้อยแห่งราชันมารแล้วใน
ที่สุด

ปรากฏรถศึกดีสีทึบคันหนึ่งค่อยๆ แล่นเข้ามา โดยที่รถ
ศึกดีสีทึบได้เปล่งประกายหลากสีสวยงามพุ่งขึ้นสู่ท้องฟ้า ขณะที่รถ
ศึกดีสีทึบก็ได้แผ่อำนาจบารมี และมีพยัคฆ์ขาวที่มีขนาดใหญ่มา
กลากเทียมรถศึกดีสีทึบมา

พยัคฆ์ขาวตัวนี้มีขนาดดังภูเขาศึกดีสีทึบลูกหนึ่ง การ
ก้าวย่างแต่ละก้าวของมันได้ทำให้พื้นดินต้องสั่นสะเทือน ที่น่ากลัว
ยิ่งกว่านั้นก็คือ บนตัวของมันได้แผ่กลิ่นอายที่คล้ายดังสัตว์ดุร้าย

ในยุคไร้ซึ่งอารยธรรมอย่างนั้น ซึ่งปีศาจกษัตราที่สำเร็จมรรคผล
มากก็ยังไม่มีการกลืนอายเช่นนี้ และกลืนอายเช่นนี้เพียงพอที่จะทำให้
สรรพสิ่งมีชีวิตต้องหวั่นเกรงโดยสัญชาตญาณ

“เป็นพยัคฆ์ขาวที่มีสายเลือดสัตว์เทพระดับหนึ่ง”
หลายคนรู้สึกสั่นเทาเมื่อมองเห็นพยัคฆ์ขาวที่ใหญ่โตตัวนี้

มันเป็นฐานะที่สูงส่งเพียงใด การนำเอาพยัคฆ์ขาวที่มี
สายเลือดสัตว์เทพมาลากรถ หากว่าหัวหน้าพรรคเซียนเห็นมา
ด้วยตนเองไม่ยิ่งกว่านี้อีก

รอบๆ รถศักดิ์สิทธิ์มีศิษย์ของพรรคเซียนเห็นจำนวนไม่
น้อยเดินเคียง ขณะที่บนรถศักดิ์สิทธิ์ปรากฏชายวัยกลางคนผู้หนึ่ง
นั่งอยู่

ชายวัยกลางคนผู้นี้อยู่ในชุดของบัณฑิต แลดูสง่าไม่
ธรรมดา แต่ทว่ากลืนอายอ่องเทพที่กระจายออกจากตัวของเขาได้
ทำให้หลายคนรู้สึกอึดอัดหายใจไม่ออก

ชายวัยกลางคนผู้นี้ก็คือทูตสูงสุดแห่งเก้าแดน เขา
ไม่ได้วางมาดอะไร เพียงนั่งอยู่บนรถศักดิ์สิทธิ์อย่างเงียบๆ มือทั้ง

สองวางอยู่บนเขา นั่งสงบอยู่ในธานี ทว่ากลิ่นอายอ่องเทพที่เปล่ง
ออกมาได้ทำให้ผู้คนจำนวนมากต้องสั่นเทา

นี่คือลักษณะของอ่องเทพโดยแท้จริง อีกทั้งเป็นอ่อง
เทพที่มีลักษณะแข็งแกร่งยิ่งนัก ซึ่งหาใช่ประเภทเทพพายุคะนองที่
ยกย่องตัวเองว่าเป็นอ่องเทพอย่างนั้นสามารถเปรียบเทียบได้

“การระหุตสูงสุด...” ขณะที่หุตสูงสุดแห่งเก้าแดนมาถึง
แล้ว แคว้นเจ้าลัทธิที่อยู่ในโลกธาตุน้อยแห่งราชันมารต่างส่งยอด
ฝีมือของตนไปให้การต้อนรับ ไม่เว้นแม้แต่สายสำนักราชันเซียน
บางส่วนก็ส่งยอดฝีมือออกไปให้การต้อนรับ

หุตสูงสุดแห่งเก้าแดนนั่งสูงเด่นอยู่บนรถศึกดีสีทึบเพียง
พยักหน้ารับเบาๆ กล่าวว่า “ทุกท่านลำบากกันแล้วละ”

หลังจากทุกคนลุกขึ้นยืนแล้ว หุตสูงสุดแห่งเก้าแดนได้
เอ่ยขึ้นอย่างช้าๆ ว่า “ที่เข้ามาในครั้งนี้ ไม่ได้ต้องการแย่งชิงของ
วิเศษ และก็ไม่ได้ต้องการล่าสิ่งแปลกๆ แต่มาเพื่อจัดการเรื่องราว
เรื่องหนึ่ง”

“ได้ยืนยันว่ามีผู้เยาว์คนหนึ่งชื่อหลี่ซียี่ได้สังหารทูตของ
พรรคเซียนเหินเรา” ทูตสูงสุดแห่งเก้าแดนจ้องมองยอดฝีมือจำนวนมาก
มากที่อยู่ในเหตุการณ์

ในขณะที่ทุกคนรู้สึกหัวใจเต้นตุบๆ ยังไม่ทันที่ทูตสูงสุด
แห่งเก้าแดนได้พูดเรื่องนี้ออกมา หลายคนก็ได้ลางๆ ว่า ทูต
สูงสุดแห่งเก้าแดนมาด้วยเรื่องอะไร แต่เมื่อทูตสูงสุดแห่งเก้าแดน
พูดเช่นนี้ออกมาในเวลานี้ จะมีสักกี่คนกล้าตอบรับ

“ถูกต้อง มันมีเรื่องนี้จริงๆ” ยอดฝีมือสำนักเจ้าลัทธิคน
หนึ่งกล่าว

“ดีมาก ทุกท่านต่างอยู่กันที่นี่ เช่นนั้นพวกท่านช่วยส่ง
ข่าวให้กับข้าคำหนึ่ง” ทูตสูงสุดแห่งเก้าแดนกล่าวอย่างซาๆ ว่า “ส่ง
ข่าวให้กับหลี่ซียี่ ข้าใช้เวลาห้าวัน หากเขามาพบข้าภายในห้าวัน
เรื่องราวเป็นมาอย่างไรพรรคเซียนเหินยอมให้ความเป็นธรรมกับ
เขา มิฉะนั้นแล้ว เขาต้องรับผิดชอบผลที่จะเกิดขึ้นด้วยตนเอง”

คำพูดของทูตสูงสุดแห่งเก้าแดนได้ทำให้ยอดฝีมือ
จำนวนมากถึงกับขนหัวลุก ไม่มีใครต้องการล่วงเกินพรรคเซียน

เห็น แต่หลายคนก็ไม่ต้องการล่วงเกินคนโหดอันดับหนึ่งหลี่ชียเย
เช่นกัน

ทุกคนต่างก็รู้ดีว่าการล่วงเกินต่อคนโหดอันดับหนึ่งหลี่
ชียเยย่อมไม่มีจุดจบที่ดีเป็นแน่แท้ คนโหดอันดับหนึ่งต้องฆ่าล้าง
แปดทิศอย่างแน่นอน

ทว่าหากเวลานี้ไม่ถือโอกาสทำงานให้กับพรรคเซียน
เห็นอย่างเต็มที่ เมื่อพรรคเซียนเห็นปรากฏตัวในแดนมนุษย์กษัตรา
แล้ว เท่ากับว่าพวกเขาก็ได้พลาดโอกาสอันดีที่ฟ้าประทานให้

“พวกข้า พวกข้าจะต้องกระจายข่าวนี้ออกไปอย่าง
แน่นอน” ในที่สุดได้มียอดฝีมือจากสำนักเจ้าลัทธิกล่าวรับคำ
ออกมา

ตอนที่ 1093 ขึ้นเหนือ

<https://novel-lucky.com>

หลี่ซีเยพาพวกหลี่ซวงเหยียนไปจากแดนจักรกล กลับถึง
ยังอาณาจักรราชัน

ครั้นเหยียบลงบนพื้นดินของอาณาจักรราชันแล้ว
พวกหลี่ซวงเหยียนต่างถอนลมหายใจออกมายาวๆ คล้ายตั้ง
ความรู้สึกที่จะได้เห็นเดือนเห็นตะวันอีกครั้งอย่างนั้น

แม้ว่าทหารราชันของอาณาจักรราชันก็เป็นประเภท
สิ่งมีชีวิตที่ปราศจากพลังมปราณและอายุขัย ทว่าอย่างน้อยที่สุด
ที่ตรงนี้ยังมีภูเขาสีเขียวสายน้ำสีคราม ซึ่งแตกต่างจากแดนจักรกล
โดยสิ้นเชิง เพราะแดนจักรกลจะมีแต่ความเงียบสงัด ไม่มีสิ่งมีชีวิต
ใดๆ ทั้งสิ้น ใครก็ตามหากตั้งอยู่ที่แดนจักรกลแล้ว ก็จะรับรู้ถึง
บรรยากาศแห่งความตาย และความเงียบสงัดที่น่ากลัวยิ่ง

เมื่อหลี่ซีเยกลับมาถึงอาณาจักรราชันแล้ว ก็ได้ยินข่าว
เกี่ยวกับหูดสูงสุดแห่งเก้าแดนเหมือนกัน

หมอยชูเหยาบอกว่า “เกรงว่าเรื่องนี้พรรคเซียนเหินจะไม่ยอมเลิกราง่ายๆ” เมื่อได้ยินข่าวนี

หลี่ชีย่หัวเราะที่หนึ่งไม่ได้ใส่ใจกับเรื่องนี้แต่อย่างใด
กล่าวว่า “เขาอยากร้องก็ให้เขาร้องไป สุนัขที่จะกัดคนจริงๆ นั้นมัน
จะไม่เห่า”

“ชาตินี้พรรคเซียนเหินต้องปรากฏตัวแน่นอนนะ” หลี่
ซวงเหยียนรู้สึกเป็นห่วง เนื่องจากสำนักโบราณสี่เหยียนกับพรรค
ทเวะฟ้าเป็นศัตรูคู่อาฆาต ขณะที่เบื้องหลังของพรรคทเวะฟ้าเกรง
ว่าคงมีพรรคเซียนเหินคอยหนุนหลัง ถ้าหากพรรคเซียนเหิน
ปรากฏตัว ณ แดนมนุษย์กษัตราละก็ สถานการณ์เช่นนี้ต้องไม่
เป็นผลดีต่อสำนักโบราณสี่เหยียนอย่างแน่นอน

“พรรคเซียนเหินเท่านั้นเอง” หลี่ชีย่รู้ถึงสิ่งที่หลี่ซวงเห
ยียนเป็นกังวล เพียงยิ้มหนึ่งกล่าวว่า “ถ้าหากบรรดาตาเฒ่าของ
พรรคเซียนเหินจะมีตาละก็คงเป็นเรื่องดีเรื่องหนึ่ง แต่หากตาของ
พวกเขาทำได้แค่ถลนขึ้น นั่นเท่ากับพวกเขาเรนหาที่ตายเอง”

หมอยชูเหยาต้องยิ้มเฉือนๆ เมื่อได้ยินคำพูดเช่นนี้
ทอดสายตามองออกไป ในเก้าแดนคงมีเพียงหลี่ชีย่เท่านั้นที่กล้าดู

แคลนต่อพรรคเซียนเหิน คนอื่นๆ ต่อให้เป็นสายสำนักราชันเซียน ก็ไม่กล้าเปิดศึกกับพรรคเซียนเหินที่เป็นผู้ยิ่งใหญ่โดยง่ายตาย

หลี่ชีย่ไม่สนใจกับเส้นตายห้าวันของทูตสูงสุดแห่งเก้าแดน เขาพาพวกของหลี่ชวงเหยียนเดินทางมุ่งไปทางเหนือของอาณาจักรราชันต่อไป

ระหว่างทาง พวกเขาได้พบกับทหารราชันจำนวนไม่น้อย และพบกับแคว้นราชันบ้างเหมือนกัน แต่ไม่ว่าจะเป็นทหารราชันเช่นใด พวกเขาไม่สนใจต่อพวกผู้บ่่าเพ็ญตนที่มาจากที่อื่น ฉะนั้นพวกหลี่ชีย่ทำนองนี้อยู่แล้ว

ทหารราชันของอาณาจักรราชันหากไม่ชุดทองราชันแล้ว ก็จะนอนหลับไหลอยู่ในเมืองราชันของพวกเขา ไม่เคยใส่ใจต่อผู้บ่่าเพ็ญตนที่เป็นบุคคลภายนอกอยู่แล้ว

แน่นอน หากว่าใครกล้าไปยุ่งหรือแหยมทหารราชันละก็ พวกเขาก็จะยกกำลังทั้งแคว้นเข้าปราบและไล่ฆ่า ด้วยเหตุนี้เอง บุคคลทั่วไปก็จะไม่ไปแหยมทหารราชัน ยิ่งไปกว่านั้น ทองราชันที่พวกทหารราชันต้องการ ก็ไม่ค่อยมีประโยชน์กับผู้บ่่าเพ็ญตนสักเท่าไร

แน่นอน บนพื้นที่ที่กว้างไกลสุดลูกหูลูกตาของอาณาจักรราชันนั้น นอกจากทองคำแล้ว ใต้พื้นดินก็ยังคงมีสินแร่อื่นๆ เช่น โลหะพิเศษ หินศักดิ์สิทธิ์ เป็นต้น

ดังนั้นผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากจึงไม่ได้มีความขัดแย้งกับทหารราชันสักเท่าไร เนื่องจากทหารราชันก็จะขุดหาทองคำของพวกเขา ขณะที่ผู้บำเพ็ญตนก็จะไปขุดหาโลหะพิเศษและหินศักดิ์สิทธิ์ของตน

สำนักที่มีกำลังกล้าแข็งจะได้รับผลประโยชน์ค่อนข้างมากในอาณาจักรราชันแห่งนี้ เนื่องจากพวกเขามีกำลังมากพอที่จะขุดเอาสินแร่ขนาดใหญ่ที่อยู่ใต้ดินขึ้นมาได้ ทว่าสำนักขนาดเล็กหรือผู้บำเพ็ญตนไร้สังกัดก็เชื่อว่าจะไม่มีความหวังเลยเสียทีเดียว

ผู้บำเพ็ญตนไร้สังกัดและสำนักขนาดเล็กบางแห่งที่ฉลาด พวกเขาจะไปตามหาเหมืองแร่ที่ถูกทอดทิ้งซึ่งผ่านการขุดจากทหารราชันมาแล้ว เรียกว่าไปคุ้ยหาขยะหรือเศษแร่ที่ทหารราชันทิ้งเอาไว้

จะบอกว่าเป็นการค้ำชยะก็ออกจะเกินเลยไป เนื่องจากความเป็นจริงแล้ว มีผู้คนจำนวนไม่น้อยที่ได้โลหะวิเศษและหีนศักดิ์สิทธิ์ที่ไม่เลวนักจากการนี้

เนื่องจากทหารราชันต้องการเพียงทองราชันเท่านั้นสำหรับสิ่งอื่นๆ ไม่ว่าจะเป็ โลหะวิเศษหรือหีนศักดิ์สิทธิ์ พวกเขาจะไม่มองแม้เพียงหางตา และพวกเขาก็จะโยนทิ้งอย่างไม่แยแส เมื่อเป็นเช่นนี้ ก็เท่ากับทำให้พวกผู้บำเพ็ญตบะที่มากุ้ยชยะได้เปรียบตรงจุดนี้

“ผู้บำเพ็ญตบะไร้สังกัดแห่งสนเขาใต้เก็บหีนสลายโลหิตได้ก่อนหนึ่ง” ในอาณาจักรราชัน แต่ละวันก็จะมีข่าวการได้ของวิเศษแพรออกมา

เรื่องราวเกี่ยวกับสำนักเจ้าลัทธิสามารถขุดพบสายแร่เป็นเรื่องที่ไม่รู้สึกแปลกแต่อย่างใด เพราะไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม พวกเขามีกำลังที่จะทำได้อยู่แล้ว ขณะที่สำนักขนาดเล็กหรือผู้บำเพ็ญตบะไร้สังกัดสามารถได้สมบัติจึงจะเป็นสิ่งที่น่าตื่นเต้นยินดี

“เจ้าผู้บำเพ็ญตบะไร้สังกัดตัวน้อยนี่ฉลาดไม่เบาเลยนะ ปล้นที่สามารถค้นพบหีนสลายโลหิตก็เดินทางออกจากโลกธาตุ

น้อยแห่งราชันमारไปทันที ไปจากที่ราบสูงฝั่งพุทธะ และหลบซ่อนตัวไปไกลทันที” มีบางคนได้เอ่ยชื่นชมออกมา

“เก็บหินสลายโลหิตได้ไม่นับเป็นอะไรสักเท่าไร อารามเมฆขาวเก็บเพชรพราภาวิญญาณได้เม็ดหนึ่ง เสียตาย พวกเขาโง่เขลาและโง่โง่มากเกินไป คิดอยากจะได้สมบัติอื่นเพิ่มเติม จึงถูกสำนักเจ้าลัทธิแห่งหนึ่งจับจ้องและทำการสังหารพวกเขาทั้งหมดท้ายสุด เพชรพราภาวิญญาณเม็ดนั้นก็ตกเป็นของๆ คนอื่นไป”

ภายในอาณาจักรราชันจะมีข่าวเรื่องผู้ที่ได้สมบัติต่างๆ ทุกวัน ทว่ามีบางพรรคหรือสำนักเมื่อได้ของวิเศษแล้วยังคมโลกมากไม่รีบถอนตัวหนีไป ดังนั้นพวกเขาเหล่านี้มักจะถูกผู้บำเพ็ญตนหรือสำนักที่กล้าแข็งกว่าสังหารอยู่เสมอ

ในระหว่างที่บรรดาผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากอยู่ระหว่างการค้นหาสมบัติอยู่นั้น พวกของหลี่ชียเอ่ได้เดินทางขึ้นเหนือต่อไป หลังจากที่ได้เดินทางไปได้ระยะที่ค่อนข้างไกลแล้ว พวกเขาก็ได้เริ่มต้นเข้าสู่โลกแห่งน้ำแข็งต่อไป

ณ ที่ตรงนี้ถูกปกคลุมไปด้วยน้ำแข็ง ขณะที่บนท้องฟ้า
ยังคงมีหิมะที่โปรยปรายลงมาอย่างไม่ขาดสาย และไม่มีทีท่าว่าจะ
หยุด

เมื่อเหยียบย่างเข้าสู่พื้นที่เหนือสุดที่เป็นโลกแห่งน้ำแข็ง
นั้น แม้แต่ทหารราชันก็พบเห็นได้ยากมาก ยิ่งไม่ต้องพูดถึงผู้
บำเพ็ญตน เนื่องจากพื้นที่แห่งนี้ตั้งอยู่ทางด้านทิศเหนือสุดของ
อาณาจักรราชัน ไม่เพียงมีความหนาวเย็นเป็นอันมากเท่านั้น ทั้ง
ยังเป็นพื้นที่ที่ถูกปกคลุมไปด้วยน้ำแข็งมาเป็นเวลาพันล้านปี พื้น
น้ำแข็งจึงมีความแข็งเป็นอันมาก คิดจะขุดหาสินแร่ หรือทองคำ
ที่อยู่ใต้พื้นน้ำแข็งจึงเป็นเรื่องที่ยากเย็นยิ่งนัก

อย่างไรก็ตาม การที่ทหารราชันไม่ยอมมายังสถานที่
ตรงนี้ยังมีอีกสาเหตุหนึ่ง เป็นหนึ่งสาเหตุที่ไม่มีบุคคลภายนอกใด
ล่วงรู้มาก่อน

“พวกเราจะไปยังที่ใด?” หลีซีเยยังคงนำพวกนาง
เดินทางต่อไปเรื่อยๆ ฉะนั้นเป่าเจียวอดที่จะถามขึ้นมาด้วยสงสัยไม่ได้

“แคว้นแห่งเหล่าราชัน” หลีซีเยเดินย่ำหิมะก้าวไป
ข้างหน้า ฝ่าหิมะที่โพรยปรายลงมาอย่างหนัก กล่าวพร้อมกับเผย
ให้เห็นรอยยิ้มที่เย็นชา

“แคว้นแห่งเหล่าราชัน?” พวกเขาไปเจี้ยนเจินถึงกับรู้สึก
ประทับใจเมื่อได้ยินชื่อเช่นนี้ หลีซวงเหยียนถึงกับพึมพำออกมาว่า
“ช่างเป็นชื่อที่อหังการเหลือเกิน”

“ก็เพราะว่าเขามีความอหังการเช่นนี้จริงๆ!” หลีซีเย
กล่าวอย่างเมินเฉยว่า “ในอาณาจักรราชันยุคปัจจุบัน มันสามารถ
จัดว่าเป็นจักรวรรดิอันดับหนึ่ง ไม่มีจักรวรรดิใดๆ สามารถ
เทียบเคียงกับเขาได้”

“จักรวรรดิอันดับหนึ่ง!” เหมยซู่เหยา รู้สึกตกใจ กล่าว
ว่า “สำนักของข้าเคยมีบันทึกเอาไว้ ดูเหมือนอาณาจักรราชันจะไม่มี
ชื่อจักรวรรดิเช่นนี้”

“นั่นเป็นเพราะสำนักฉางเหอของพวกเขาไม่รู้ถึง
เรื่องราวบางอย่าง” หลีซีเยยิ้มกล่าวว่า “ในเวลานี้จักรวรรดิที่เป็นที่
รู้จักว่ามีความแข็งแกร่งมากที่สุดในอาณาจักรราชันมีอยู่สามแห่ง

ทว่ายังมีจักรวรรดิอีกหนึ่งที่หลับใหลมาแล้วเป็นพันล้านปี การที่ไม่รู้ถึงการดำรงอยู่ของมันนับว่าเป็นเรื่องปกติ”

เหมยซู่เหยงมาถึงกับพึมพำว่า “ตามบันทึกของสำนักเรารู้สึกกันว่า เมื่อจักรวรรดิของอาณาจักรราชันมีความแข็งแกร่งจนถึงระดับหนึ่งแล้ว ก็จะต้องก้าวสู่การเดินทางไกล”

“ข้าเข้าใจในความหมายของเจ้า” หลี่ซีเยพยักหน้ากล่าวว่า “ข้อนี้ สำนักฉางเหอของเจ้าบันทึกเอาไว้ไม่ผิด แต่ว่าทุกอย่างย่อมจะต้องมีข้อยกเว้น ในประวัติศาสตร์ของอาณาจักรราชัน แคว้นแห่งเหล่าราชันแม้มิไม่นับเป็นจักรวรรดิอันดับหนึ่งแต่ก็ต้องอยู่ในห้าอันดับแรก แต่ว่าจักรวรรดิอื่นๆ ที่ยิ่งใหญ่สุดเปรียบเปรยล้วนแล้วแต่ก้าวบนเส้นทางเดินทางไกลไปแล้ว แต่พวกเขายังคงเฝ้ารออยู่ที่ตรงนี้กระทั่งปัจจุบัน”

“ถูกบันทึกเอาไว้ในโลกแห่งหิมะตรงนี้รึ?” ไปเจี้ยนเจินที่ประหยัดคำพูดตั้งทองคำยังอดที่จะเอ่ยขึ้นไม่ได้

“ถูกต้อง อยู่ท่ามกลางโลกแห่งหิมะตรงนี้แหละ”

หลี่ซีเยพาพวกของหลี่ซวงเหยียนเดินทางต่อไปเรื่อยๆ
ในที่สุด พวกเขาได้มาถึงเบื้องหน้าภูเขาหิมะขนาดใหญ่ลูกหนึ่ง

ภูเขาหิมะลูกนี้มีขนาดใหญ่โตมาก เป็นภูเขาหิมะที่ชาว
โพลนไปทั้งภูเขาตั้งตระหง่านสูงเทียมฟ้า เหมือนจะมองไม่เห็นที่สุด
ของมัน เหมือนหนึ่งเป็นภูเขาหิมะที่สูงทะลุท้องฟ้าอย่างนั้น

ในขณะนี้ หลี่ซีเยยืนอยู่เบื้องหน้าที่เป็นหน้าผาสูงชัน
ของภูเขาหิมะขนาดใหญ่โตมากลูกนี้ หิมะและน้ำแข็งที่จับตัวอยู่
ค่อยๆ ละลาย จนกลายเป็นแท่นหินที่ปรากฏแก่สายตา และผู้คนไม่
สามารถดูรู้ว่ามันเป็นแท่นหินที่ใช้ทำอะไร

“แว้งค์” หลักกฏเกณฑ์หลายสายถูกปล่อยออกมาจาก
กลางหน้าผากของหลี่ซีเย พลันตรงเขาขับเคลื่อนแท่นหินนั้น
“ตูม” พลังราชันดั่งน้ำในแม่น้ำที่พุ่งขึ้นมาอย่างไม่ขาดสายและ
รุนแรงยิ่งนัก

ลักษณะของหลี่ซีเยที่คล้ายดั่งปลาวาฬกลืนกินเหยื่อ
อย่างนั้น หันไถ่นั้นได้ดูดกลืนเอาพลังราชันนั้นทั้งหมด และบังเกิด
เป็นเสียงดัง “แว้งค์ แว้งค์ แว้งค์”

รัชสมัยราชันได้เปล่งออกมาจากด้านหลังของหลี่ซีเย นานี้ แม้หลี่ซีเยจะไม่ได้แปรเปลี่ยนหน้าตา แต่ว่าพลังของเขาเวลานี้ ได้เปลี่ยนแปลงไปแล้ว

ในเวลานี้ เขาเหมือนนักษัตรยี่ที่นิ่งสูงเด่นอยู่เหนือเก้าชั้นฟ้าอย่างนั้น ด้านหลังของเขาปรากฏสรรพชีวิตนับล้านๆ ที่ล่องล่อง สรรพชีวิตนับล้านล้านแล้วแต่หมอบกราบอยู่ ณ ตรงนั้นท่ามกลางสรรพชีวิตนับล้านล้านนั้นประกอบด้วยเหล่าทวยเทพที่มีฐานะสูงเด่น ทว่าไม่ว่าจะเป็นเหล่าทวยเทพหรือว่าผู้ดำรงอยู่ในฐานะสุดยอด ล้วนแล้วแต่หมอบกราบอยู่ตรงนั้นเวลานี้

ด้วยปรากฏการณ์ประหลาดเช่นนี้นับว่าสร้างความสะเทือนหวั่นไหวเหลือเกิน กระทั่งกล่าวได้ว่า น่าสะเทือนหวั่นไหวยิ่งกว่าจอมมารสวรรค์ทอดทิ้งเสียอีก

พวกหลี่ซวงเหยียนต่างรู้สึกตัวสั่นเทาต่อหลี่ซีเยที่เวลานี้ได้กลับกลายเป็นราชันอยู่ตรงหน้า พลังราชันของหลี่ซีเยมีพลังอำนาจสยบจนแทบอยากจะคุกเข่าลง เป็นพยานภาพราชันที่ทรงพลังเหลือเกิน

เวลานี้ หลีซียเอได้สวมเสื้อราชันซึ่งได้รับมอบมาจาก
บรรพบุรุษของสำนักฉางเหอ และเป็นเสื้อราชันที่หายไปในครั้งนี้
นั้นของหลีซียเอเอง

เมื่อสวมใส่เสื้อราชันแล้ว หลีซียเอถูกเสื้อราชันห่อหุ้ม
หมดทั้งร่าง เหลือไว้แต่เพียงคู่ดวงตาคู่นั้นเท่านั้น

หลังจากที่หลีซียเอได้สวมใส่เสื้อราชันนั้นแล้ว ไม่เพียง
ทำให้ผู้คนรู้สึกได้ถึงพลังอำนาจราชันที่สยบเหล่าชั้นฟ้าเท่านั้น ยัง
ทำให้ผู้คนรู้สึกได้ว่า เขาเหมือนดั่งเป็นราชันสงครามที่ปราบปราม
ไปทั่วทั้งเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดิน!

ราชันสงคราม ครอบงำอย่างดุเดือดทุกแดน ข้าเท่านั้นที่
ไร้ผู้ต่อกร! ไม่ว่าจะป็นหลีซวงเหยียนหรือว่าเหมยซู่เหยยา ล้วน
แล้วแต่มีความรู้สึกเช่นนี้ เมื่อจ้องมองดูหลีซียเอที่อยู่ตรงหน้า

“นี่มันราชันสงครามเข้าสิงร่างแท้ๆ” เงินเป่าเจียว
พึมพำออกมา มองดูหลีซียเอที่อยู่ตรงหน้า

“ไม่ใช่ราชันสงครามสิงร่าง!” หลีชีเยหัวเราะออกมา พลานุกภาพราชันไร้ผู้ต่อกร กล่าวว่า “ข้านี้แหละราชันสงคราม สุดยอดราชันของแคว้นแห่งเหล่าราชัน!”

เมื่อกล่าวถึงตรงนี้แล้ว หลีชีเยเพ่งสายตาทั้งสองไปข้างหน้า ดูกลับกลายเป็นผู้ที่ลึกล้ำยิ่งนัก ไม่ว่าใครก็ตาม ต้องรู้สึกสะท้านในใจเมื่อได้เห็นตัวเขาในเวลา

“เอี้ยด...เอี้ยด...เอี้ยด...” เสียงของสิ่งที่มีน้ำหนักมาก กำลังเคลื่อนตัว เมื่อมือทั้งสองหลีชีเยได้แสดงท่าหัตถมุขทะ ปากท่องบ่นเป็นอมตะคาถาออกมา ปราณภูเขาน้ำแข็งทั้งลูกได้ค่อยๆ ปริแยกออกมา ประตูเมืองขนาดยักษ์ได้ปรากฏต่อหน้าพวกของหลีชีเย

ในเวลาตัวเอง พวกหลีซวงเหยียนจึงพบว่าภูเขาน้ำแข็งที่อยู่ตรงหน้าหาใช่ภูเขาน้ำแข็งขนาดยักษ์ แต่เป็นเมืองราชันที่มีขนาดใหญ่โตยิ่งนักเมืองหนึ่ง เพียงแต่ว่ามันถูกผนึกเอาไว้ภายใต้ น้ำแข็งเท่านั้น ทำให้ไม่สามารถมองเห็นรูปร่างที่แท้จริงของมัน

หลี่ซีเย่ก้าวเท้าเดินเข้าไปภายในเมืองราชันอย่างช้าๆ
ทุกอย่างก้าวของเขาเปี่ยมไปด้วยจังหวะละโคน เหมือนหนึ่งว่าทั่วทั้ง
เมืองราชันถูกปลุกให้ตื่นขึ้นมาอย่างช้าๆ ภายใต้สุดยอดจังหวะนี้

ขณะที่พวกเขาก้าวเดินเข้าไปภายในเมืองราชันนั้น
บานประตูเมืองราชันขนาดใหญ่ก็ได้ปิดลงอย่างช้าๆ ไม่มีใคร
สามารถมองเห็นสภาพภายในเมืองราชันได้อีกต่อไป

Novel-LUCKY

ตอนที่ 1094 แคว้นแห่งเหล่าราชัน

<https://novel-lucky.com>

พวกของเหล่าซวงเหยียนต่างถูกทำให้หวั่นไหวกับภาพที่ปรากฏอยู่ตรงหน้า เมื่อก้าวเท้าเข้าไปยังเมืองราชัน

เมืองราชันมีขนาดของพื้นที่กว้างใหญ่มาก สามารถจุคนได้เป็นล้านคน ภายในเมืองราชันไม่มีตึกรามบ้านช่อง เป็นพื้นเรียบตลอดทั้งผืน แทนที่จะบอกว่าเป็นเมืองราชัน มีผู้บอกว่าเป็นสนามที่ใหญ่โตมโหฬารน่าจะเหมาะสมกว่า

ท่ามกลางเมืองราชันที่กว้างใหญ่ ปรากฏทหารราชันที่นั่งขัดสมาธิอยู่เป็นจำนวนมาก ทหารราชันทุกคนต่างหลับตาและอยู่ในสภาพหลับใหล อาวุธของพวกเขาวางเอาไว้บนटक อยู่ในท่านั่งสมาธิหลังเหยียดตรง และหลับใหลอยู่ในลักษณะเช่นนี้

ทหารราชันทุกคนล้วนแล้วแต่เปล่งพลังราชันที่น่ากลัวออกมา ทุกๆ พลังราชันที่เปล่งออกมาคล้ายตั้งเป็นมังกรขนาดเล็กที่เห็นว่ายอยู่เหนือเวหา เป็นภาพที่ไม่เพียงแค่อลังการน่าตื่นตาตื่นใจ และน่าสะเทือนหวั่นไหวเป็นอันมากเท่านั้น!

เมื่อทอดสายตามองออกไป จำนวนทหารราชันหลายแสนคน ทุกคนล้วนแล้วแต่เป็นระดับยอดฝีมือทั้งสิ้น บนตัวแปะปลั่งราชันที่แก่กล้าและน่ากลัวออกมา!

สิ่งที่ทำให้ผู้คนต้องหวั่นไหวหาใช่ทหารราชันจำนวนหลายแสนคนที่นั่งขัดสมาธิอยู่ตรงหน้า แต่สิ่งที่ทำให้ผู้คนต้องหวั่นไหวคือ ทหารราชันเหล่านี้นั่งขัดสมาธิล้อมวงอยู่กับปิรามิดขนาดยักษ์

บริเวณกึ่งกลางของเมืองราชันมีปิรามิดขนาดยักษ์อยู่ ความใหญ่โตของมันนั้นสุดที่ผู้คนจะจินตนาการได้ สูงนับหมื่นล้าน เสมือนตั้งเป็นภูเขานขนาดยักษ์อย่างนั้น

อีกทั้งปิรามิดขนาดยักษ์นี้ถูกก่อสร้างขึ้นมาโดยทองราชันที่เป็นแห่งวางซ้อนๆ กันขึ้นไปทองราชันทุกแห่งจะมีขนาดเท่ากับอิฐก้อนหนึ่ง ทองราชันทุกแห่งล้วนแล้วแต่ผ่านการหลอมมาอย่างดีมีความบริสุทธิ์ของทองเป็นอันมาก และเปล่งประกายสีทองที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะของทองราชันออกมา

ด้วยขนาดของปิรามิดที่ใหญ่โตเช่นนี้ ต้องอาศัยการจัดเรียงและวางซ้อนกันด้วยทองราชันมากกว่าหนึ่งล้านล้านแห่ง

ทีเดียว เป็นความหวั่นไหวและสร้างความตระหนกตกใจเท่าไรกับ
ผู้คนที่ปริมาณของทองคำชั้นที่มีจำนวนมหาศาลถึงเพียงนี้

ทองคำชั้นจำนวนนับไม่ถ้วนได้ถูกนำมาก่อเป็นปิรามิด
ขนาดยักษ์ที่มั่นคงแข็งแรงตรงหน้า โดยที่ปิรามิดขนาดยักษ์นี้ได้
เปล่งประกายลงมาครอบคลุมพื้นที่ทุกตารางนิ้วของเมืองราชัน
ด้วยพลังราชันที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัวที่ถูกส่งลงมา ได้ทำการ
อาบอบนตัวของทหารราชันทุกคน

เหมือนหนึ่งว่าทหารราชันทั้งหมดที่นั่งขัดสมาธิอยู่ ณ
ตรงนี้ ล้วนแล้วแต่สุดลมหายใจเอาพลังราชันที่ถูกส่งลงมาเหล่านี้
ซึ่งทำให้พวกเขาเหล่านั้นได้รับประโยชน์ที่ไม่ธรรมดา

เวลานี้ หลีซีเยยืนมือเป็นสัญลักษณ์ให้หยุด ไม่ให้
พวกหลีซวงเหยียนติดตามไป ตัวเขาเองเดินตรงเข้าหาปิรามิดนั้น
โดยลำพังคนเดียว

หลีซีเยเดินผ่านสนามที่กว้างใหญ่ไพศาล ยามเมื่อเขา
เดินผ่านตัวทหารราชันที่นั่งอยู่ พวกเขาก็ยังคงหลับตาและ
หลับไหลต่อไปเหมือนเดิม เหมือนว่าจะไม่ได้รับรู้ถึงการมาของหลีซี
เยอย่างนั้น

สุดท้าย หลี่ซีย่ได้ก้าวขึ้นไปบนตัวปิรามิดอย่างช้าๆ เมื่อก้าวขึ้นไปจนถึงยอดสูงสุดของปิรามิดแล้ว เวลานี้พวกหลี่ซวงเหยียนจึงได้เห็น บนสุดของยอดปิรามิดกลับมีบัลลังก์ราชันตั้งอยู่ตัวหนึ่ง ด้านข้างของบัลลังก์ราชันมีขุนพลราชันนั่งขัดสมาธิคอยเฝ้ารักษาบัลลังก์ราชันอยู่

เมื่อยืนอยู่ส่วนบนสุดของปิรามิดแล้วมองออกไป สามารถมองเห็นพื้นที่ของเมืองราชันทั้งหมด กองกำลังพลนับล้านอยู่ตรงหน้านี้เอง เป็นกองกำลังที่ไร้ผู้ต่อกร และสร้างความหวั่นไหวจนแทบหายใจไม่ออก

หลี่ซีย่ค่อยๆ นั่งลงบนบัลลังก์ราชันอย่างช้าๆ เป็นการนั่งด้วยท่าที่สบายๆ ทว่าพลังราชันที่แผ่กระจายออกมาจากตัวของเขานั้นทำให้ผู้คนต้องรู้สึกอึดอัดหายใจไม่ออก

จังหวะที่หลี่ซีย่นั่งลงบนบัลลังก์ราชันนั่นเอง ทันใดนั้นบรรดาทหารราชันทั้งหมดที่นั่งขัดสมาธิอยู่ได้ลืมตาขึ้นมาพร้อมกัน พวกเขาได้ตื่นจากการหลับใหลในเวลาเดียวกัน

นาทีนี้ พวกหมยชู่เหยาต่างรู้สึกใจกระทุกขึ้นมาทีหนึ่ง
ความรู้สึกที่อัดอั้นอย่างหนึ่งทำให้ภายในใจของพวกนางต้องสั่น
เทา

พริบตาเดียวกันกับที่ทหารราชันได้ลืมตาขึ้นพร้อมๆ
กันทั้งหมดนั้น พวกนางรับรู้ได้อย่างชัดเจนว่านี่คือผู้ยิ่งใหญ่ที่
หลับใหลอยู่ เป็นสุดยอดผู้ยิ่งใหญ่ที่เป็นนิรันดร์ได้ตื่นขึ้นมาอย่าง
นั้น

ชั่วพริบตาเดียวนี้เอง พวกหมยชู่เหยาเข้าใจได้ว่ากอง
กำลังนับล้านนี้เรียกได้ว่ามีความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน มีลม
หายใจเดียวกัน มีชีพจรที่เหมือนกัน พวกเขามีสัญญาลับที่แน่น
แฟ้นต่อกัน!

ในเวลาี่นี้เอง ชุนพลที่ทำหน้าที่คุ้มครองบัลลังก์ราชัน
ได้ลุกขึ้นยืน พร้อมกับคุกเข่าลงข้างหนึ่ง มือทั้งสองได้ทูนกล่อง
วิเศษขึ้นเหนือศีรษะ มอบให้กับหลี่ชียเอ

หลี่ชียเอได้เปิดกล่องวิเศษนั้นออกมา หยิบสิ่งของที่อยู่
ในกล่องมาชิ้นหนึ่ง มันเป็นกระบี่ราชันเล่มหนึ่ง "แซ็งค์..." กระบี่
ราชันถูกชักออกจากฝัก มันเปล่งประกายดังสายรุ้งพุ่งทยานขึ้นสู่

ห้องฟ้า ประกายศักดิ์สิทธิ์ที่ไร้สิ้นสุดได้ครอบคลุมหลี่ชียเอเอาไว้
ท่ามกลางประกายศักดิ์สิทธิ์ หลี่ชียเอก็เป็นเหมือนดั่งเป็นสุดยอด
จักรพรรดิเทพองค์หนึ่งที่กำลังเดินออกมาจากกลุ่มของเหล่าทวย
เทพทั้งหลาย!

“ตั้ง” รุ่งกินน้ำจำนวนมากถักทอเข้าด้วยกัน สุดท้าย
กลับกลายเป็นเหมือนกุญแจราชันที่ผนึกเอาไว้ ภาพสัญลักษณ์ที่มี
ความดีกดำบรรพ์และลึกลับลอยขึ้นเหนือศีรษะของหลี่ชียเอ

นาทีนี้ หลี่ชียเอก็เป็นเหมือนดั่งสุดยอดจักรพรรดิเทพ
ของแคว้นเหล่าทวยเทพที่มีสุดยอดสัญลักษณ์อยู่ในครอบครอง
สามารถบงการจักรวาลแลหมื่นแดนได้

“ฝ่าบาททรงพระเจริญเป็นนิรันดร์” ไร้ผู้ต่อกรตลอด
ชาติ!” ขุนพลของราชันคุกเข่าข้างเดียว ด้วยความนอบน้อมยิ่งนัก
ร้องกล่าวด้วยเสียงอันดังออกมา

“ตูม” เสียงดังสนั่นหวั่นไหว ทหารราชันนับล้านได้ลุก
ขึ้นยืนพร้อมเพรียงกัน และคุกเข่าข้างเดียว ด้วยท่าที่พร้อมเพรียง
กันมาก ยามที่พวกเขาคุกเข่าลง สร้างความสะเทือนหวั่นไหวกับ
พื้นปฐพีไปที่หนึ่ง

“ฝ่าบาททรงพระเจริญเป็นนิรันดร์” ไร้ผู้ต่อกรตลอดชาติ!” ทหารราชันนับล้านต่างเปล่งเสียงออกมาโดยพร้อมเพรียงกัน เสียงดังก้องคลืนไต้มหาสมุทร กระทั่งระดับจักรพรรดิเทพหากได้มาอยู่ตรงนี้ ก็ต้องถูกทำให้ตกใจจนวิญญูณแทบออกจากร่าง

หลี่ซีเยมีพลังราชันที่เกรียงไกรไปทั่วทุกสารทิศ มีฐานะที่สูงเด่น ไม่ว่าจะเป็นเทพก็ดี หรือมารก็ช่าง ในเวลานี้ก็ต้องคุกเข่าลงแต่โดยดีเมื่ออยู่ต่อหน้าเขา

พวกของหลี่ซวงเหยียนถึงกับสิ้นท่า แม้ว่าพวกนางจะอยู่ห่างค่อนข้างจะไกล แต่ก็ยังมีความรู้สึกอยากจะคุกเข่าลง ด้วยพลังราชันที่คุกคามต่อเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดิน!

“ทหารทุกท่านไม่ต้องมากพิธี” หลี่ซีเยกวาดตามองดูกองกำลังนับล้าน กล่าวขึ้นอย่างช้าๆ เวลานี้ตัวเขาก็คือราชันแห่งเหล่าทวยเทพ!

ณ กาลเวลาที่ยาวนานมากท่ามกลางอาณาจักรราชันชื่อเทพสงครามคือชื่อที่สร้างความหวั่นไหวไปทั่วทั้งอาณาจักร กระทั่งมีความน่ากลัวยิ่งกว่าชื่อของจอมมารสวรรค์ทอดทิ้งเสียอีก

ในอดีตอันยาวนานที่ผ่านมา หลี่ซีเย่เคยร้องอยู่ที่
โลกธาตุน้อยแห่งราชันมาร เขามาเพียงลำพังคนเดียว ชัดเกล้าใจ
ราชันจนกลายเป็นทหารราชัน กองกำลังของเขาค่อยๆ เริ่มจาก
ทหารราชันเพียงไม่กี่คน จนเติบโตกลายเป็นจักรวรรดิ!

กองกำลังนับล้านคนลุกขึ้นยืนด้วยความพร้อมเพรียง
เป็นระเบียบ พลักราชันที่ฮึกเหิมยิ่งนัก ต่อให้เป็นเหล่าเทพยังคง
ต้องสั่นเทา หากต้องมาอยู่ต่อหน้ากองกำลังนับล้านคนเช่นนี้

“จ้านซี ผลเป็นอย่างไรบ้าง?” หลี่ซีเย่เอ่ยขึ้นอย่างซ้ำๆ

“กราบทูลฝ่าบาท ทหารล้านคนเป็นหนึ่งเดียวกับทอง
ราชัน เวลาที่มีความแน่นแฟ้นเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันยิ่งนัก”

ขุนพลที่ทำหน้าที่เฝ้าบัลลังก์ราชันกราบทูลรายงาน

“ข้าพระพุทธเจ้าเหล่าทหารกล้า จะไม่ด้อยไปกว่าจักรวรรดิใดๆ ที่มี
มาในประวัติศาสตร์ของอาณาจักรราชัน! ขอเพียงฝ่าบาทมีพระ
บัญชาลงมา ข้าพระพุทธเจ้าทั้งหมดยินดีมุ่งสู่การเดินทางไกลทันที
พะยะค่ะ”

ขุนพลผู้อยู่ตรงหน้ามีชื่อว่าจ้านซี เป็นทหารราชันที่ติดตามหลี่ซีเย่ก่อนใครเพื่อนในครั้งครานั้น และหลี่ซีเย่ได้พระราชทานชื่อนี้ให้กับเขา

หลี่ซีเย่มองดูกองกำลังนับล้าน กล่าวอย่างช้าๆ ว่า “เวลาผ่านไปอย่างยาวนาน หนึ่งตื่นนับพันล้านปี เวลาที่สมควรแก่เวลาที่เหล่าทหารจะต้องก้าวสู่การเดินทางไกลแล้ว การรอคอยที่เป็นนิรันดร์ สำเร็จหรือล้มเหลวแล้วแต่ขึ้นอยู่กับครั้งนี้”

กองกำลังนับล้านยืนนิ่งอยู่ตรงนั้น ฟังคำกล่าวของหลี่ซีเย่อย่างเงียบๆ ทั้งหมดอยู่ในท่าที่เคร่งขรึม นอกจากเสียงของหลี่ซีเย่แล้วก็ไม่มีเสียงอื่นใดอีกเลย

ครานั้น หลี่ซีเย่ได้ก่อตั้งแคว้นแห่งเหล่าราชัน เคยรับปากเอาไว้ว่า สักวันหนึ่งเขาจะให้ทหารราชันจำนวนนับล้านได้ก้าวไปในเส้นทางเดินทางไกล

“แต่การเดินทางไกลครั้งนี้สุดจะคาดเดา ไม่มีใครรู้ว่าเบื้องหน้าจะมีอันตรายเพียงใด ดังนั้นพวกเราต้องการคนมาคอยเบิกทางให้” หลี่ซีเย่จ้องมองดูกองกำลังนับล้าน และกล่าวอย่างช้าๆ

ว่า “รอให้ข้าหาคนที่จะมาเป็นผู้เบิกทางให้แล้ว วันนั้นก็จะเป็นวันที่เหล่าทหารก้าวไปบนเส้นทางของการเดินทางไกล!”

ครั้นเอ๋ยถึงตรงนี้แล้ว หลี่ซีเย่มองดูเหล่าทหารราชันนับล้านโดยรอบ กล่าวอย่างซ้ำๆ ว่า “ไม่รู้เหมือนกันว่าทางข้างหน้าจะมีอะไรรอพวกเราทุกคนอยู่ ทว่าข้าเชื่อว่า พวกเราเหล่าทหารกล้า ต้องได้รับชัยชนะ!”

“พวกเราเหล่าทหารกล้าต้องได้รับชัยชนะ” ทหารนับล้านคนเปล่งคำกล่าวออกมาพร้อมเพรียงกัน เสียงดังกระหึ่มฟ้าดิน สะท้อนแปดทิศ ภายใต้อันแสงตะวัน ต่อให้ยอดฝีมือก็ต้องรู้สึกเข่าอ่อน แต่ถ้าหากทักษะอ่อนก็คงตกใจลงไปในอนกองอยู่กับพื้นแล้ว

“จ้านซี ส่งสารให้กับราชันทั้งสาม แจ้งว่าข้ามีเรื่องจะปรึกษาหารือด้วย” ครั้นเสียงของกงลิ่งนับล้านส่งบลง หลี่ซีเย่ได้สั่งการออกไปว่า “ข้าจะพบปะกับพวกเขาที่เมืองเหล่าราชัน!”

จ้านซีรับคำบัญชา แล้วส่งทหารราชันไปดำเนินการ

หลี่ซีเยไม่ได้ร้องอยู่ที่เมืองราชัน หลังจากสั่งการ
เรียบร้อยแล้ว เขาก็ได้นำพาพวกหลี่ซวงเหยียนออกจากเมือง
ราชัน

“ราชันสงครามที่แท้จริงไปไหนแล้วล่ะ?” หลังจากออก
จากเมืองราชันแล้ว ฉินเปาเจียวอดที่จะถามขึ้นมาด้วยความสงสัย
ไม่ได้

ฉินเปาเจียวยังเข้าใจว่าหลี่ซีเยคงเหมือนกับตอนที่อยู่
แดนमारอย่างนั้น ปลอมเป็นผู้อื่นด้วยการปลอมตัวเป็นราชัน
สงคราม พวกนางไม่รู้หรือกว่าหลี่ซีเยก็คือราชันสงคราม เป็นราชัน
สงครามตัวจริง

หลี่ซีเยไม่ได้ตอบคำถามของนาง เพียงยิ้มชนิดหนึ่ง และ
มองไปยังระยะห่างไกล

“กองกำลังเป็นล้านคนเช่นนี้เรียกได้ว่าไร้ผู้ต่อกรเลยนะ
หากว่ากองกำลังเช่นนี้ไปปรากฏตัวในเก้าแดนละก็ ไม่ว่าสำนักใดๆ
ก็ต้องสั่นเทา ต่อให้กองกำลังราชันเซียนก็คงไม่เกินเลยมากไปกว่า
นี้” เหมยซู่เหย้าถึงกับทอดถอนใจออกมาเบาๆ

“นี่เป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ พวกเขาจะไม่สามารถปรากฏตัวที่เก้าแดนได้ตลอดกาล” หลี่ชีย่สายหน้าเบาๆ และทอดถอนใจเบาๆ

ถ้าหากว่าทหารราชันสามารถไปจากโลกธาตุน้อยแห่งราชันมารได้ล่ะก็ เขาคงจัดการนำเอากองกำลังเหล่านี้ไปอยู่ที่เก้าแดนแล้วล่ะ

“หรือว่าการก้าวไปบนเส้นทางเดินทางไกลเป็นทางออกเพียงทางเดียวของทหารราชันอย่างนั้นหรือ?” ไปเจี้ยนเงินอดที่จะถามไม่ได้

“บางที พวกเขาสามารถเลือกที่จะคงอยู่ที่นี้ การเดินทางไกล ทางไกลที่ไม่รู้อนาคต ไม่มีใครรู้ว่าเส้นทางข้างหน้ามีอะไรรอพวกเขาอยู่” หลี่ชีย่ทอดถอนใจเบาๆ

ถ้าหากว่ายังคงสามารถรอดต่อไปได้อีก หลี่ชีย่จะไม่ยอมให้กองกำลังเป็นล้านคนของแคว้นแห่งเหล่าราชันก้าวสู่เส้นทางเดินทางไกล เขาจะปล่อยให้กองกำลังนี้รอดต่อไปเหมือนที่ผ่านมาอย่างนั้น

เนื่องจากหลี่ชียเอ่ได้ล่วงรู้ถึงความลับที่อยู่ภายในซึ่งผู้อื่นไม่รู้ เขารู้ว่าที่ราบสูงผิงพุทระไกล์จะลงมือแล้ว เป็นไปได้ว่าอาจเป็นชาตินี้ ดังนั้นเขาจำเป็นต้องส่งกองกำลังนับล้านนี้ไปจากที่นี่

นอกจากเหตุผลข้อนี้แล้ว ยังมีอีกเหตุผลหนึ่งที่ทำให้หลี่ชียเอ่จำเป็นต้องให้กองกำลังนับล้านนี้จากไปก็คือ ชาตินี้เขาจะต้องสู้รบจนถึงที่สุด ดังนั้นครั้งนี้อาจเป็นการจากลาครั้งสุดท้ายของเขา

ไม่ว่าจะด้วยเหตุผลใดก็ตาม ชาตินี้หลี่ชียเอ่จะต้องให้กองกำลังนับล้านนี้ไปจากตรงนี้ให้ได้ แทนที่จะปล่อยให้พวกเขาอยู่ที่นี่และกลายเป็นเหยื่อของสงครามให้กับพวกที่ราบสูงผิงพุทระไกล์ โดยเปล่าประโยชน์ มิสู้ให้พวกเขาก้าวสู่เส้นทางเดินทางไกล เสี่ยงกับมันสักครา

“สถานที่แห่งนี้มีอะไรกันแน่ ถึงทำให้พวกเขาไม่สามารถไปจากที่นี่ไปได้?” หลี่ชวงเหยียนพิมพ์ออกมา

ความจริงแล้ว ปัญหาข้อนี้ได้วนอยู่ในใจของผู้คนเป็นจำนวนนับไม่ถ้วนในห้วงพันล้านปีที่ผ่านมา และเป็นปริศนาที่ยังไม่ได้รับการเฉลย

แจกเช่นอริยะสงฆ์บนเขาหิงซานอย่างนั้น ใ้ใช้ว่าพวกเขาจะไปจากที่ราบสูงผิงพุทธะไม่ได้ พวกเขาจะไปจากก็ได้ ทว่าเมื่อไรที่พวกเขาก้าวพ้นออกจากที่ราบสูงผิงพุทธะแล้ว พวกเขาก็จะต้องละสังขารในท่ามกลางสมาธิทันที

สำหรับพระอริยะสงฆ์แล้ว หากว่าได้บวชอยู่กับเขาหิงซานแล้ว พวกเขาก็จะไม่จากไปไหน การขึ้นสวรรค์จึงจะเป็นสิ่งที่พวกเขาเสาะแสวงหา

ทว่าตามตำนานในประวัติศาสตร์ก็เคยมีพระอริยะสงฆ์ไปจากเขาหิงซานด้วยเหตุผลบางประการ ไปจากที่ราบสูงผิงพุทธะ แต่ลือกันว่าหลังจากที่พระอริยะสงฆ์ที่เคยเป็นผู้ไร้ซึ่งผู้ต่อกรไปจากที่ราบสูงผิงพุทธะได้ไม่นานเท่าไร ก็นั่งในท่าสมาธิและละสังขารไปในที่สุด

ตอนที่ 1095 สยบฟ้าดิน

<https://novel-lucky.com>

หลังจากที่หลี่ชีย่ได้ปรากฏตัวในอาณาจักรราชันแล้ว ไม่ได้ให้ความสนใจต่อทูตสูงสุดแห่งเก้าแดน ทำให้เขารู้สึกโกรธอย่างยิ่ง

พฤติกรรมเช่นนี้ของหลี่ชีย่สำหรับทูตสูงสุดแห่งเก้าแดนแล้ว ถือเป็นการเหยียดหยามยิ่งนัก พรรคเซียนเหินดำรงอยู่ในฐานะที่สูงเด่น ไม่ว่าจะป็นหนึ่งสำนักสองราชันเซียน หรือหนึ่งสำนักสามราชันเซียนก็ตาม ล้วนแล้วแต่ต้องให้เกียรติกับพรรคเซียนเหินของพวกเขาอยู่สามส่วน และไม่หาญกล้าที่จะเป็นศัตรูกับพรรคเซียนเหินของพวกเขา

อย่างไรก็ตาม เวลานี้หลี่ชีย่ที่เป็นเพียงผู้เยาว์เท่านั้น ไม่เพียงสังหารทูตของพรรคเซียนเหินแล้ว ยังไม่เห็นเขาอยู่ในสายตาอีกด้วย แล้วจะไม่ให้เขาต้องโกรธเป็นพินเป็นไฟได้อย่างไรกันเล่า

ตัวเขาเองในฐานะทูตสูงสุดแห่งเก้าแดน เมื่อมาปรากฏตัวยังแดนมนุษย์กษัตราแล้ว ต่อให้เป็นสายสำนักราชันเซียนยังต้องมีปฐมบรรพบุรุษมาให้การต้อนรับด้วยตนเอง แต่แล้วมาวันนี้หल्लीชีเย่ไม่ใยดีต่อคำสั่งของเขาเลย จึงทำให้เขาโกรธเกรี้ยวอย่างมาก

หลังจากเส้นตายห้าวันผ่านไป ทูตสูงสุดแห่งเก้าแดนจึงได้ให้บรรดาสำนักรเจ้าลัทธิต่างๆ กระจายคำสั่งให้กับเขา "ภายในสิบวัน หल्लीชีเย่จะต้องมารับผิดต่อหน้าเขา มิฉะนั้นแล้ว สำนักโบราณสี่เหียนจะต้องรับผิดชอบ นับจากนี้เป็นต้นไป เก้าแดนจะไม่มีสำนักโบราณสี่เหียนอีกต่อไป!"

การที่ทูตสูงสุดแห่งเก้าแดนได้ออกคำสั่งเช่นนี้มา พลันทำให้ผู้ยิ่งใหญ่จำนวนมากรู้สึกตั้งเครียดขึ้นมา การที่ทูตสูงสุดแห่งเก้าแดนทำเช่นนี้ไม่เพียงต้องการคิดบัญชีทั้งหมดกับหल्लीชีเย่ ยังมีลักษณะของเชือดไก่ให้ลิงดูแฝงเอาไว้ด้วย

พรรคเซียนเหินไม่ได้ปรากฏตัวในเก้าแดนมาหลายยุคหลายสมัย โดยเฉพาะยุคที่มังกรดำเฝ้ารักษาเก้าแดนอยู่นั้น พรรคเซียนเหินนั้นปราศจากข่าวคราวใดๆ เลย การที่พรรคเซียนเหินมาปรากฏตัวในยุคนี้อาจมีผลให้สายสำนักราชันเซียนบางแห่งไม่ให้ความเคารพต่อเขา

แต่หากพรรคเขียนเห็นลงมือจัดการทำลายสำนักบาง
แห่งไปเสีย ย่อมจะเพียงพอให้พรรคเขียนเห็นได้สร้างอานุภาพที่ไร
ผู้เทียบเทียมให้กับพรรคเขียนเห็นได้

เมื่อทูตสูงสุดแห่งเก้าแดนได้มีคำสั่งเช่นนี้ลงมา มีผู้คน
จำนวนไม่น้อยที่รู้สึกดีใจอยู่ลึกๆ การที่หลี่ชี่เย่เป็นศัตรูกับพรรค
เขียนเห็น แล้วฆ่ากันจนตายไปข้างหนึ่ง ย่อมเป็นเรื่องดีสำหรับ
พวกเขา พวกเขาสามารถเก็บเกี่ยวผลประโยชน์กับเหตุการณ์ครั้ง
นี้ได้

“ภายในสิบวัน หลี่ชี่เย่จะต้องมารับโทษด้วยตนเอง! หา
ไมแล้ว สำนักโบราณสี่เหี้ยนจะต้องรับโทษแทน จากนั้นเป็นต้นไป
เก้าแดนจะไม่มีสำนักโบราณสี่เหี้ยนอีกต่อไป!” ภายในระยะเวลา
อันสั้น ได้มียอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนได้สงขาวให้กับทูตสูงสุดแห่งเก้า
แดน เพื่อให้คำสั่งของทูตสูงสุดแห่งเก้าแดนได้กระจายไปทั่วทุกมุม
ของอาณาจักรราชัน

“เจ้าคนแซ่หลี่ รีบไสหัวไปจัดการตนเองต่อหน้าทูต
สูงสุดแห่งเก้าแดนเสีย มิฉะนั้นล่ะก็ จะจัดการทำลายสำนักโบราณ
สี่เหี้ยนเสีย” นอกจากมีบรรดายอดฝีมือจำนวนมากที่ทำตัวเป็น

กระบอกเสียงให้กับทูตสูงสุดแห่งเก้าแดนแล้ว ยังมีบางคนได้ปล่อย
คำพูดทึบโสมมเช่นนี้ออกมา

คนที่อวดดีถึงปล่อยคำพูดเช่นนี้ออกมาใช้ว่าจะเป็น
พวกโง่เขลา บางส่วนลงใจที่จะปล่อยคำพูดเช่นนี้ออกมา เพราะ
บางคนแทบอยากจะให้คน โหดอันดับหนึ่งได้ต่อสู้กับพรรคเซียน
เหินให้มันรู้แล้วรู้รอดไปอย่างลับๆ

หากพรรคเซียนเหินสามารถจัดการกับหลี่ชี่เย่ได้
เท่ากับได้กำจัดภัยยิ่งใหญ่ที่ทิ่มแทงใจพวกเขาไป สำหรับผู้คน
จำนวนมากแล้ว หากหลี่ชี่เย่ถูกกำจัดออกไป จะทำให้เส้นทางที่มุ่ง
ไปสู่ความเป็นราชันเซียนนั้นราบเรียบขึ้นอีกมากทีเดียว

และถ้าหากว่าหลี่ชี่เย่สามารถตายพร้อมกับพรรคเซียน
เหิน นั้นย่อมเป็นเรื่องที่ผู้คนจำนวนมากนับไม่ถ้วนแอบดีใจอยู่ลึกๆ
แน่นอน โอกาสเช่นนี้คงไม่น่าจะเกิดขึ้น พันล้านปีที่ผ่านมาสาย
สำนักราชันเซียนจำนวนมากที่กลับกลายเป็นเถ้าธุลีไป มีเพียง
พรรคเซียนเหินที่เป็นผู้ยิ่งใหญ่เท่านั้นยังคงยืนตระหง่านไม่ล้มลง

“เจ้าคนแซ่หลี่ รีบๆ มารับความตายเสีย มิฉะนั้นแล้ว
ทูตสูงสุดแห่งเก้าแดนจะจัดการกำจัดสำนักโบราณสี่เหยียนเสีย!”

ในเวลา นี้ ภายในอาณาจักรราชันมีผู้ที่ร้องเอ็ดตะโรอยู่จำนวนไม่น้อย อย่างไรก็ตาม พวกที่ร้องอะอะเอ็ดตะโรประเภทนี้กลับไม่เสนอหน้า แต่เที่ยวไปสูมไฟตามที่ต่างๆ เอาไว้

สำหรับสถานการณ์ที่เป็นคลื่นไต้น้ำเช่นนี้ มีสำนักจำนวนมากเลือกที่จะอยู่เป็นผู้ชม ไม่ว่าจะเป็นคนโหดอันดับหนึ่งหรือพรรคเซียนเหิน พวกเขาก็ไม่ต้องการไปยุ่งเกี่ยวกับ

“จะกำจัดสำนักโบราณสี่เหียนของข้า!” หลังจากที่ถูกแทงแค้นได้ปล่อยขานี้ออกไป หลี่ชียเอ่ที่ซี้คร้านจะไปใส่ใจต่อทูตแห่งแค้น ในที่สุดก็ปรากฏตัวแล้ว

หลี่ชียเอ่เห็นฟ้าขึ้นมา ตามติดด้วยหลี่ซวงเหียน เหมยซู่เหยาที่เป็นสุดยอดสาวงามเคียงข้างชายชวา

ในเวลา นี้ วิถีแห่งราชันเส้นหนึ่งได้ปูดไปใต้เท้าของหลี่ชียเอ่ทอดยาวออกไปบนท้องฟ้า โดยที่สุดยอดวิถีราชันเส้นนี้ได้เปล่งพลังราชันที่ไร้เทียมทานออกมา

ในขณะนี้ บนตัวของหลี่ชียเอ่สวมใส่เสื้อราชัน ปรากฏเป็นพลังราชันไร้ขีดจำกัดที่ไปรยปรายไปยังท้องฟ้า ทำให้ทั่วทั้ง

อาณาจักรราชันล้วนสยบอยู่ภายใต้พลังราชันของเขา แต่อย่าง
ก้าวที่เขาก้าวเดินไป ปราบกฏสุริยันจันทรธาที่หมุนเคลื่อนที่ไป ทาง
ข้างเผือกที่ห้อยหัวลง

เวลานี้นาทีนี้ หลี่ซิเย่ก็คือจอมราชัน ด้านหลังของเขา
บังเกิดปรากฏการณ์ประหลาดที่นาเกรงขามยิ่ง ท่ามกลาง
ปรากฏการณ์ที่นาเกรงขาม สรรพชีวิตหมอบกราบ เหล่าทวยเทพ
ยอมศิโรราบ ท่ามกลางปรากฏการณ์ประหลาดนี้ เก้าชั้นฟ้าสิบ
แดนดินมีเพียงเขาผู้เดียวที่เป็นใหญ่ เขาเป็นผู้ควบคุมจักรวาล
การปรากฏของหยินและหยาง ตัดขาดจากห้าธาตุนั้น!

ภายใต้พลังราชันไร้เทียมทานเช่นนี้ ผู้คนจำนวนมาก
ต่างรู้สึกสั่นเทา กระทั่งยอดฝีมือที่อยู่ในระดับปราชญ์แล้วก็ตาม ก็
ยังคงรู้สึกหวั่นอยู่ในใจ ส่วนผู้ที่มีทักษะอ่อนนุ่มไม่ต้องพูดถึง แทบ
อยากจะศิโรราบภายใต้พลังราชันที่อบอวลเช่นนี้

“พรรคเซียนนเห็นนับเป็นตัวละคร ในยุคของข้าบังอาจ
กล่าวว่าต้องการกำจัดสำนักโบราณสี่เหยียนของข้า!” พลันที่หลี่
ซิเย่เปิดปาก ปรากฏการณ์ประหลาดฟ้าดิน อนุภาพราชันทั้งตัวลง
มา เหมือนดั่งมีทหารราชันจำนวนสิบล้านที่ติดตามมาเป็นขบวน
ตัวเขาดุจดังราชันสงครามที่ไร้ผู้ต่อกรนำทัพออกปราบปราม

มันเป็นคำพูดที่อหังการยิ่งนัก ทอดสายตามองไปเก้า
ชั้นฟ้าสิบแดนดิน อย่างว่าแต่กลุ่มคนรุ่นใหม่เลย ต่อให้เป็นรุ่น
อาวูโสก็ไม่น่าเอ่ยปากกล่าวว่า พรรคเซียนเหินนับเป็นตัวอะไร!

“คนโหดอันดับหนึ่งย่อมเป็นคนโหดอันดับหนึ่ง ความ
อหังการของเขาใช้ว่าจะไม่มีเหตุผล ทอดสายตาไปในเก้าแดน ไม่มี
มีใครโหดมากเกินกว่าเขาอีกแล้ว” แม้แต่มนุษย์กษัตราที่เป็นรุ่น
อาวูโสเมื่อได้ยินคำกล่าวเช่นนี้แล้วยังรู้สึกเสียวสันหลังวาบและ
พึมพำออกมา

คำพูดเช่นนี้เป็นการเหยียดหยามต่อพรรคเซียนเหิน
ในฐานะที่เป็นทูตสูงสุดแห่งเก้าแดนตัวแทนของพรรคเซียนเหิน
ย่อมไม่สามารถถกเถียงกับคำพูดเช่นนี้ได้

“เจ้าผู้เยาว์อย่าได้โอหังนัก!” ขณะที่หลี่ซีเยเห็นฟ้าเข้า
มา ร่างเงาของทูตสูงสุดแห่งเก้าแดนได้ค่อยๆ ปรากฏขึ้นมาจาก
เมืองราชันร้างแห่งหนึ่งที่อยู่ภายในอาณาจักรราชัน

ในเวลานี้ ร่างเงาที่ใหญ่โตสุดเปรี้ยบเปรยของทูตสูงสุด
แห่งเก้าแดนได้ปรากฏขึ้น เท้าเหยียบพื้นศิระคำยันทองฟ้า

ปรากฏดวงตะวันหลายดวงลอยขึ้นมาจากด้านหลังของเขา
ปรากฏการณ์ประหลาดต่างๆ ทอยกันปรากฏขึ้นรอบกายของเขา
ประกายที่แผ่ออกมาจากตัวของเขาเจิดจ้าจนไม่สามารถจ้องมอง
ตรงได้ เพราะประกายที่แผ่กระจายออกมาเป็นระลอกข้างแสบตา
เหลือเกิน

เวลานี้ หูดสูงสุดแห่งเก้าแดนได้สำแดงพลังลมปราณ
ออกมาทั้งหมด เสียงดัง "ตูม" เหมือนดังคลื่นยักษ์ที่โหมสาดซัด
เข้าหาโชดหิน พลังลมปราณที่พุ่งขึ้นท้องฟ้านับล้านล้านจ้าว
เหมือนต้องการทำให้ดวงดาวบนท้องฟ้าให้ต้องตกลงมา เขาได้
อาศัยพลังลมปราณที่ทรงพลังขับเคลื่อนพลังของอ่องเทพหวัง
สยบพลังราชันของหลี่ชียเออาไว้

"ผู้เยาว์ เข้ามาคุกเข่ารับความตายตรงหน้า ข้าจะให้
อภัยสำนักโบราณสี่เหียนของเจ้า!" เวลานี้พลาณภาพอ่องเทพ
ของหูดสูงสุดแห่งเก้าแดนได้ปะทุถึงขีดสุด เสมือนว่าพลาณภาพ
อ่องเทพของเขาสามารถฉนฉนท้องฟ้าทะลุได้อย่างนั้น

นี่เป็นระดับอ่องเทพที่แท้จริง หาใช่ประเภทแอบอ้าง
อย่างไรหูดสูงสุดแห่งเก้าแดนคืออ่องเทพที่มีชาติกำเนิดมาจากหนึ่ง
สำนักห้าราชันเซียน แน่แน่นอนที่สุด อ่องเทพเช่นนี้ย่อมมีความน่า

กลัวอยู่มาก ซึ่งกองทัพแมงป่องราตรีประเภทนั้นจะไม่สามารถ
เทียบกับทูตสูงสุดแห่งเก้าแดนได้เลย

การที่หลี่ชี่เย่เอ๋ยปากเหยียดหยามพรรคเซียนเหินถึง
เพียงนี้ ทูตสูงสุดแห่งเก้าแดนจะต้องลงมือจัดการกับหลี่ชี่เย่อย่าง
แน่นอน ในเวลานี้ สำหรับทูตสูงสุดแห่งเก้าแดนแล้ว หลี่ชี่เย่จะ
แข็งแกร่งเพียงใดก็ไม่มีความสำคัญอีกต่อไปแล้ว เขาจะต้องลงมือ
สังหารหลี่ชี่เย่ให้ได้ ให้ผู้คนทั่วทั้งเก้าแดนได้รับรู้ถึงพลาณภาพของ
พรรคเซียนเหินที่จะไม่ยอมให้ผู้ใดมาช่วยได้

คนหนึ่งคือคนโหดอันดับหนึ่ง คนหนึ่งคือทูตสูงสุดที่อยู่
ในฐานะสูงเด่น ทั้งสองฝ่ายต่างไม่ยอมลงให้แก่กัน พลันทำให้ผู้
บำเพ็ญตนของอาณาจักรราชัน กระทั่งทั่วทั้งโลกธาตุน้อยแห่ง
ราชันมารต่างกลั่นลมหายใจเอาไว้ ทุกคนรู้ว่า พายุฝนฟ้าคะนอง
กำลังจะบังเกิดขึ้นแล้ว

“ก็แค่ระดับกองทัพเท่านั้นเอง อย่ายึดเอ๋ยถึงเลย” หลี่
ชี่เย่ที่สวมเสื้อราชันหมางเมินต่อทุกสิ่ง “ตูม” ปล่อยพลังลมปราณ
ออกมา พลังลมปราณที่ไร้ขีดจำกัดพลันดันทะลุห้องฟ้า

“ระดับปราชญ์เชียวนะ...” มีคนพิมพ์ออกมา เมื่อเห็นพลังมปราณของลี้ชีเย่ที่ดั่งมังกรแท้จริงพุ่งทะยานขึ้นสู่ท้องฟ้า

ความจริงแล้ว การที่ลี้ชีเย่อยู่ในระดับปราชญ์ไม่ได้สร้างความตระหนกและรู้สึกเหนือความคาดคิดของผู้คนแต่อย่างใด เพียงแต่ทุกคนอยากรู้ว่าระดับปราชญ์ของเขาอยู่ในขั้นไหนเท่านั้น

“แวงค์...” หลังจากพลังมปราณของลี้ชีเย่ทะยานพุ่งขึ้นท้องฟ้าไปแล้วนั้น ลัคนาของเขาก็ได้ปรากฏออกมาทีละลัคนา

“หนึ่ง สอง สาม...” เมื่อเห็นลัคนาจำนวนมากทยอยปรากฏออกมา จึงมีผู้คนคอยนับดู “สิบสอง ไม่สิต้องสิบสาม ไม่ใช่แค่สิบสอง ไม่ใช่สิมันคือสิบสามลัคนาจริงๆ!”

คนที่คอยนับจำนวนลัคนายังเข้าใจว่าตัวเองนับผิด การที่มีคนสามารถมีถึงสิบสองลัคนาในครอบครอง มันก็คือเรื่องที่แทบไม่อยากจะเชื่ออยู่แล้ว ตอนแรกพอนับจำนวนได้ถึงสิบสามลัคนา จังหวะนั้นพวกเขาต่างเข้าใจว่าตัวเองคงตาลายไป ทว่าหลังจากนั้น

พวกเขากลับพบว่าตัวเองไม่ได้มีปัญหาในข้อนั้น ตัวเองไม่ได้นับจำนวนผิด

“เป็นไปได้ไม่ได้...” หลังจากนับกลับไปกลับมาหลายรอบ จนมั่นใจว่ามันคือสิบสามลัคนาแล้ว หลายคนต้องร้องเสียงแหลมดังออกมา

“เป็นไปได้ไม่ได้ เป็นไปได้ไม่ได้ นี่มันเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้!” ในเวลานี้ หลายคนถึงกับทิ้งตัวนั่งลงกับพื้น ตกตะลึงจนหน้าถอดสี ไม่อาจเชื่อสิ่งที่อยู่ตรงหน้าได้อย่างสิ้นเชิง

“สิบสามลัคนา สิบสามลัคนา!” ในเวลานี้ดาวรุ่งกลุ่มคนรุ่นใหม่บางคนที่มีโอกาสแย่งชิงชะตาฟ้าถึงกับนั่งหมดแรงอยู่กับพื้น สายตาพร่ามัวตกอยู่ในภวังค์ไร้ทิศทาง เวลานี้พวกเขาไม่รู้วาทัวเองกำลังพรวดอะไรออกมากันบ้าง

“สิบสามลัคนา มันเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้!” ต่อให้ผู้ที่อยู่ในระดับไร้ผู้ต่อกรระดับอาวุโสเฉกเช่นเซียนผู้เฒ่าของสำนักบรรพตผยองฟ้า ยังต้องสลดจนหน้าถอดสีเมื่อได้เห็นภาพนี้เข้า คนอย่างเขาผ่านอุปสรรคมากมายนับไม่ถ้วน เวลานี้ยังได้แต่มองดูด้วยความมงงัน

“ตามตำนานเล่าว่าราชันเซียนเลี้ยวเหิงมีสิบสองลัคนา ในครอบครอง และสามารถอยู่ในฐานะไม่พ่ายแพ้ให้กับผู้ใดตลอดชีพ ไร้ซึ่งผู้ต่อกร เวลานี้ เวลานี้มีถึงสิบสามลัคนา!” เซียนผู้เฒ่า ถึงกับพึมพำออกมาด้วยความเหม่อลอย

ปฐมบรรพบุรุษของสำนักบรรพตผยองฟ้าคือคนรับใช้ เฒ่าที่อยู่ข้างกายราชันเซียนเลี้ยวเหิง สำนักบรรพตผยองฟ้าจึงรู้ ถึงความลับบางอย่างเกี่ยวกับราชันเซียนเลี้ยวเหิง สำหรับสำนัก บรรพตผยองฟ้าของพวกเขา และตัวของเซียนผู้เฒ่าเองแล้ว พวกเขาต่างภูมิใจในตัวของราชันเซียนเลี้ยวเหิงที่มีสิบสองลัคนาใน ครอบครองเป็นอันมาก เพราะไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม นับแต่อดีต กาลที่ผ่านมา แม้จะมีราชันเซียนอยู่ไม่น้อย แต่ราชันเซียนที่มีสิบ สองลัคนานั้นมีเพียงไม่กี่คนเท่านั้น

ทว่าวันนี้กลับมีคนผู้หนึ่งที่มีถึงสิบสามลัคนา ผู้ดำรง อยู่ในสถานะเฉกเช่นเซียนผู้เฒ่าจะรู้สึกตกใจได้อย่างไร

“สิ่งนี้มันเป็นไปได้หรือ?” อย่างว่าแต่กลุ่มคนรุ่นใหม่เลย ต่อให้รุ่นอาวุโสจำนวนมากที่ผ่านชีวิตมาอย่างโชกโชน ได้เคยเห็น เรื่องราวปาฏิหาริย์มาแล้วมากมาย ยังยากที่จะเชื่อสายตาตนเอง

“สิบสามลัคนานี้คือการทำลายสถิติ และเป็นสิ่ง
ปาฏิหาริย์หนึ่งเดียวนับแต่อดีตที่ผ่านมา ไม่ว่าจะเป็นตรีหรือริยะสมบัติ
อะไร หรือปาฏิหาริย์ใดๆ ก็ตาม เมื่อเปรียบกับสิบสามลัคนาแล้ว
ล้วนแล้วแต่ไม่มีค่าคู่ควรจะกล่าวถึง” ระดับอ่องเทพที่ไม่ต้องการ
เปิดเผยตัวสลดจนหน้าถอดสี และพึมพำออกมา

เป็นที่รู้กันทั่วไปว่า สิบสองลัคนาคือที่สุดของผู้บำเพ็ญ
ตน นับแต่อดีตกาลมา ผู้ที่สามารถมีถึงสิบสองลัคนามีอยู่ไม่มาก
เรียกได้อันคนได้

สำหรับสิบสามลัคนานั้น เป็นเรื่องที่ไม่เคยมีใครนึกคิด
มาก่อน และมันก็เป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้

แต่มาวันนี้ปาฏิหาริย์ดังกล่าวปรากฏอยู่ตรงหน้าของ
คนทุกคน ทำให้ทุกคนต้องหวาดผวา!

ตอนที่ 1096 หาญรับมืออาณาจักรเซียนที่๑๓

<https://novel-lucky.com>

สิบสามลัคนาลอยอยู่สูงเด่น โดยเฉพาะลัคนาที่สิบสาม อยู่สูงเหนือเก้าชั้นฟ้า สูงกว่าทุกสรรพสิ่งบนโลก อยู่เหนือหมื่น แดน มีเพียงมันเท่านั้นที่หลุดพ้นจากทุกสิ่งอย่าง ปราศจากสิ่งใดที่จะมาผูกมัดมันเอาไว้ได้ มันก็คือสิ่งที่ดำรงอยู่ในระดับสูงสุด

หลายคนที่ยังมองเห็นสิบสามลัคนาแล้วต้องรู้สึกสิ้นหวัง เคยมีกลุ่มคนรุ่นใหม่ เคยมีประเภทดาวรุ่ง พวกเขามีความฝันว่า ณ เวลานี้พวกเขาอาจเทียบไม่ได้กับหลี่ชี่เย่ หรือพวกของจี้คงหวูตี้ ทว่าหากพวกเขามีความพยายามเต็มที่ คงมีสักวันที่จะมีโอกาส แชนหน้าพวกของจี้คงหวูตี้ หรือแม้กระทั่งหลี่ชี่เย่ไปได้

แต่สิบสามลัคนาที่อยู่สูงเด่นในเวลานี้ มันได้ทำลาย ความหวังของพวกเขาโดยสิ้นเชิง ด้วยสิบสามลัคนาหาใช่สิ่งที่ไม่สามารถแข่งล้ำหน้าโดยอาศัยคำว่าพยายามได้ เพราะมันเป็นสิ่งที่ ปราศจากสิ่งใดจะแข่งล้ำหน้ามันไปได้อยู่แล้ว!

หน้าตาของจี้คงหวูตี้ถึงกับดูบิดเบี้ยว เมื่อได้เห็นสิบสาม ลัคนาที่อยู่สูงเด่น คำวาริษาอย่างไม่มีสิ่งใดสามารถเปรียบเปรย

ได้ ทำให้สิ่งที่อยู่ภายในจิตใจของเขาบิดเบี้ยวเสียรูปจนหมดสิ้นไป
แล้ว

ตลอดเวลาที่ผ่านมา เกียรติยศสมควรตกแก่ตัวของเขา
เขาเท่านั้นที่เป็นผู้ที่โดดเด่นมากที่สุด เขาเท่านั้นที่เป็นผู้มี
คุณสมบัติเป็นราชันเซียน ตรู้อริยะสมบัติ พรสวรรค์ที่สุดเปรียบ
เปรย ทุกสิ่งทุกอย่างล้วนสร้างความได้เปรียบที่อยู่เหนือผู้อื่นให้กับ
ตัวของเขา

ทว่ามาวันนี้ หลี่ชียเอ่ได้แย่งชิงรัศมีบนตัวของเขาไปจน
หมดสิ้น เมื่อต้องอยู่ต่อหน้าสิบสามลัคนาแล้ว ความได้เปรียบทุก
สิ่งอย่าง พรสวรรค์ทุกด้านล้วนไม่มีค่าคู่ควรจะกล่าวถึง

หน้าตาของฉีคงหวู่ตีเวลานี้บูดเบี้ยว กัดจนพินดั่งกรอด
เขาสาบานกับตนเองว่าหากมีเขาจะต้องไม่มีหลี่ชียเอ่!

ขณะที่หลินเทียนตี้และจ้านซือที่กำลังขัดเกลาฝึกฝน
ด้วยกันเมื่อมองเห็นสิ่งนี้จากระยะห่างไกลแล้ว ต้องมีสีหน้า
แปรเปลี่ยนอย่างมาก กระทั่งเรียกได้ว่ามีสีหน้าชาวซิด พวกเขาทั้ง
สองถึงกับเหม่อลอยกันทั้งคู่

พวกเขาต่างก็เป็นผู้ที่มีความมั่นใจในตัวเองสูง และมีจิตแห่งเตาที่แข็งแกร่งมาก เรื่องที่หลี่ชียเอมีความแข็งแกร่งและน่ากลัวมากกว่าพวกเขานั้น พวกเขาที่ยอมรับในจุดนี้ และรู้แจ้งอยู่แก่ใจดี ทว่าพวกเขายังคงมีความมั่นคง พวกเขายังคงมีโอกาสสู้กับหลี่ชียเอได้ ยังคงมีความเชื่อมั่นที่จะต่อสู้กับหลี่ชียเอสักครั้งหนึ่ง

ทว่าเมื่อเห็นสิบสามลัคนาปรากฏ ทำให้พวกเขาที่เปี่ยมด้วยความเชื่อมั่นถึงเพียงนี้ยังแทบจะพังทลายลงมา พวกเขาเหมือนดั่งได้มองเห็นความมั่นใจของตนเองที่พังครืนลงมาอย่างนั้น

ไม่ถ้าย่นกว่าที่หลินเทียนตี้และจ้านซือจะได้สติกลับมา พวกเขาทั้งสองถึงกับมองตากันและกัน นาที่นี้พวกเขาเหมือนรู้สึกว่ตนเองอ่อนแรง ความรู้สึกที่อ่อนแรงเช่นนี้ได้สร้างความพ่ายแพ้ลึกๆ ในใจแก่พวกเขา

ในเวลานี้ พวกเขา รู้สึกว่าไม่ว่าพวกเขาจะมีความแข็งแกร่งเพียงใด หรือมีความสำเร็จเช่นใดก็ตาม แต่สิบสามลัคนาเป็นความสำเร็จที่พวกเขาไม่สามารถแข่งล้ำหน้าไปได้ตลอดกาล ต่อให้วันข้างหน้าได้เป็นราชันเซียน เมื่อต้องเผชิญหน้ากับสิบสามลัคนาแล้ว พวกเขาก็ไม่สามารถแข่งล้ำหน้าได้เช่นกัน บางที วันหน้าหากพวกเขาได้เป็นราชันเซียนจริงๆ ด้วยผลงานสิบสามลัคนาเช่นนี้ก็อาจกลายเป็นเงาหมิพที่ฝังอยู่ในใจของพวกเขา

“เพราะอะไรพวกเราจึงต้องมาเกิดร่วมยุคกับเขาละ”
จ้านซือถึงกับพึมพำออกมา จิตแห่งเต๋าที่แข็งแกร่งของเขาอยากที่จะ
มีผู้ใดเทียบเทียม ทว่าเวลานี้ก็ไม่อาจไม่ทอดถอนใจออกมาที่
ตนเองเกิดไม่ตรงยุค

“ยังคงเป็นพวกเราที่ประเมินผลเสียหายต่ำเกินไปแล้วละ”
หลินเทียนตี้ยิ้มขมขื่น ไม่อาจกล่าวสิ่งได้อีก

ปิงอวี๋เซียที่เดิมกำลังตระกองกอดซ้ายขวาอยู่พลันรู้สึก
เหม่อลอยทันทีที่มองเห็นสิบสามลัคนา ปล่อยวางจากสองสาวงาม
และเหม่อลอยอยู่อย่างนั้นเป็นเวลานาน ไม่ถนัดกว่าจะได้สติ
กลับมา พึมพำว่า “นี่เขายังเป็นคนอยู่อีกหรือนี่? ต่อให้เป็นเทวดา
หรือภูติผีก็เกินไปไม่ได้ที่จะสร้างปาฏิหาริย์เช่นนี้ขึ้นมา”

ทั่วทั้งฟ้าดินเงียบสงัดเวลานี้ บรรดาผู้บำเพ็ญตนที่อยู่
ในโลกธาตุน้อยแห่งราชันมารต่างกลั่นลมหายใจเอาไว้ เกรงว่าเมื่อ
อยู่ต่อหน้าสิบสามลัคนาจะทำลายความเงียบสงบนี้ไป

ชั่วพริบตาเดียวเท่านั้น หลี่ซิเย่ก้าวเดินมาถึงยังเมือง
ราชันร้างที่หุบสูงสุดแห่งเก้าแดนอยู่

ในขณะนี้ หุตสูงสุดแห่งเก้าแดนนั่งอยู่บนบัลลังก์ภายในเมืองราชัน เขามีท่าทีหมางเมินต่อแปดทิศ อบอวลไปด้วยอำนาจ บารมีของอ่องเทพ เป็นที่หวั่นเกรงต่อผู้คนยิ่งนัก ขณะที่ศิษย์ของพรรคเซียนเหินยีนเรียงรายอยู่ซ้ายขวา และรอบๆ ยังมียอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนของสำนักต่างๆ อยู่เป็นจำนวนไม่น้อย พวกเขาล้วนแล้วแต่เป็นยอดฝีมือของสำนักเจ้าลัทธิต่างๆ ที่ต้องการฟังฟังพรรคเซียนเหินทั้งสิ้น

เพียงชั่วพริบตาเดียวเท่านั้น หลี่ชีย่ได้ก้าวเข้าไปยังเมืองราชันร้างแห่งนี้ สีหน้าของหุตสูงสุดแห่งเก้าแดนเวลานี้ดูไม่เจิดยิ่งนัก เพราะหลี่ชีย่ใช้เพียงชั่วยุคต่อพรรคเซียนเหินของพวกเขา ใช้เพียงเหยียดหยามต่อพรรคเซียนเหินพวกเขาเท่านั้น แต่เป็นการตบหน้าพวกเขาอย่างแรงฉาดหนึ่ง

ครั้นเห็นสิบสามลัคนาของหลี่ชีย่แล้ว ตาทั้งสองของหุตสูงสุดแห่งเก้าแดนพลันส่งประกายเยือกเย็นออกมา สำหรับเขาแล้ว ไม่ว่าจะอย่างไรเสียก็ต้องกำจัดผู้เยาว์ที่อยู่ตรงหน้าให้ได้ ในเวลานี้ ไม่เพียงเพราะเจ้าผู้เยาว์ที่อยู่ตรงหน้าได้หยามเหยียดต่อพรรคเซียนเหินพวกเขาเท่านั้น ยิ่งไปกว่านั้นก็คือเขาต้องการกรุยทางราบเรียบเอาไว้ให้กับผู้สืบทอดของพรรคเซียนเหิน มิฉะนั้น

แล้ว หากผู้เยาว์ผู้นี้ที่อยู่ตรงหน้าหากได้เป็นราชันเซียนล่ะก็ เกรงว่าคงจะเป็นภัยร้ายอย่างหนึ่งสำหรับพรรคเซียนเหินของพวกเขา

“แค่พรรคเซียนเหินเท่านั้น บังอาจกล้าทำเป็นอวดแบ่งอำนาจบารมีต่อหน้าข้า!” หลี่ชียเอ่ที่ยืนเด่นอยู่เหนือห้องฟ้า มองดูทิวตสูงสุดแห่งเก้าแดนอย่างน่าเกรงขาม

ในเวลานี้ ไม่มีใครหาญกล้าพูดอะไรออกมา และไม่มีใครรู้สึกว่หลี่ชียเอ่ นั้นโอหังอวดดี เมื่อเห็นสิบสามลัคนาแล้ว ไม่ว่าคนผู้นั้นจะเป็นใคร ก็ต้องยอมรับว่หลี่ชียเอ่ นั้นมีดีพอที่จะโอหังอวดดีได้

“ผู้เยาว์ เจ้า เจ้าอย่าทำเป็นอวดดี!” ในเวลานี้ ศิษย์ของพรรคเซียนเหินได้ตวาดเสียงดังออกมา แม้ว่าพวกเขาเองก็เข้าใจถึงความแข็งแกร่งและน่ากลัวของหลี่ชียเอ่ ทว่าสำหรับศิษย์ของพรรคเซียนเหินแล้ว จะไม่ยินยอมให้ใครมายั่วยุต่อพรรคเซียนเหินของพวกเขา!

“คุกเข่า!” ตาทั้งสองของหลี่ชียเอ่เบิกกว้าง ทันใดนั้น บังเกิดพลาณภาพราชันรุนแรงขึ้นมา ในเวลานี้ หลี่ชียเอ่ก็คือราชัน

ของเหล่าทวยเทพ ปกครองบัญชาการหมื่นแดน บรรดาสรรพชีวิต
ต้องหมอบกราบต่อเขา

“ปัง...” พลันที่สิ้นเสียงल्लीชีเย บรรดาศิษย์ของพรรค
เขียนเหินต่างคุกเข่าลงทุกคน โดยที่ไม่สามารถควบคุมตนเองได้
แม้ว่าจะมีศิษย์พรรคเขียนเหินบางคนคิดจะลุกขึ้นมา แต่ภายใต้
อำนาจสยบของพลาณภาพราชัน พวกเขาไม่สามารถลุกขึ้นมาได้

ที่ถูกพลังสยบจนต้องคุกเข่าลงใช้จะมีเพียงศิษย์ของ
พรรคเขียนเหินเท่านั้น ยังมียอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนจำนวนไม่น้อยที่
อยู่รอบๆ พวกเขาเหล่านี้ล้วนแล้วแต่ต้องการเกาะพรรคเขียนเหิน
ทั้งสิ้น อย่างไรก็ตามภายใต้อำนาจพลาณราชันไร้เทียมทานเช่นนี้ พวกเขา
จำต้องคุกเข่าลง ในจำนวนนี้มีทั้งระดับปราชญ์รุ่นอาวุโสอีกด้วย

ผลที่ออกมาเช่นนี้ ทำให้ผู้ที่คุกเข่าอยู่จำนวนไม่น้อยทั้ง
อับอายทั้งโกรธ ในจำนวนพวกเขาทั้งหมดมีไม่น้อยที่เป็นเจ้าถิ่น
มาวันนี้กลับต้องมาคุกเข่าให้กับผู้เยาว์คนหนึ่ง สำหรับพวกเขา
แล้ว นี่คือการอับอายอย่างหนึ่ง

การกระทำเช่นนี้ของหลี่ชียเอ่ได้ทำให้หน้าของทูตสูงสุดแห่งเก้าแดนดูไม่จืด เพราะนั่นเท่ากับเป็นการแสดงอำนาจต่อเขา และทำลายบารมีของเขาจนแหลกลาญ

ทูตสูงสุดแห่งเก้าแดนเห็นฟ้าขึ้นไปทันที ท่ามกลางความโกรธแค้นสุดชีวิต พลังมปราณอันน่ากลัวของเขาสามารถดันขึ้นจนกลายเป็นโลกอีกโลกหนึ่งขึ้นมา

“เจ้าผู้เยาว์ เจ้าไม่คิดว่าเจ้าน่ะอวดดีมากเกินไปรึไง?” ในเวลานี้ ทูตสูงสุดแห่งเก้าแดนกล่าวน่าเกรงขามว่า “ความสำเร็จของเจ้านับว่าน่ากลัว ทว่ากับพรรคเซียนเหินแล้ว เจ้าไม่มีวันที่จะมาเหยียดได้หรอกนะ หนทางในอนาคตยังมีอีกยาวไกล การเป็นศัตรูกับพรรคเซียนเหินของข้า...”

“เวลานี้ข้ามิใช่ก็เหยียดแล้วหรือไง?” หลี่ชียเอ่มองหน้าทูตสูงสุดแห่งเก้าแดนที่หนึ่งด้วยความอหังการยิ่งนัก พลาณุภาพราชันสยบโลก ก้มมองดูเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดิน กล่าวน่าเกรงขามว่า “แม้โลกจะกว้างใหญ่แค่ไหน ยังไม่มีคนไหนที่ข้าหลี่ชียเอ่จะเหยียดไม่ได้!”

“หลงระเรีง!” ทูตสูงสุดแห่งเก้าแดนไม่สามารถทนต่อไปได้ คำรามเสียงดังลงมือเพื่อสยบในทันที ทันใดนั้นชะตาฟ้าดังตม

ตามขึ้น สัจธรรมแต่ละสายได้ปรากฏขึ้นมา โดยทุตสูงสุดแห่งเก้า
แดนพลันสำแดงเคล็ดลับชะตาฟ้าออกมา!

ไม่เสียทีที่เป็นระดับอ่องเทพของพรรคเซียนเหิน พลัน
ลงมือก็อาศัยเคล็ดลับชะตาฟ้า ด้วยธาตุแท้ภายในเช่นนี้ ไซจะบง
บอกเพียงความเชื่อมั่นในตนเองของเขาเท่านั้น ยังบงบอกถึงความ
น่ากลัวของพรรคเซียนเหินอีกด้วย

ด้วยความเป็นอ่องเทพคนหนึ่ง พลันลงมือก็อาศัยเคล็ด
ลับชะตาฟ้า ช่างเป็นความน่ากลัวเสียนี้กระไร ภายใต้หนึ่งกระบวน
ท่า พลันปกคลุมหยินหยางจนมืด เผาผลาญสิ้นหมื่นสัจธรรม
ทำลายการเวียนว่ายตายเกิด

ต่อให้เป็นระดับอ่องเทพเหมือนกัน เมื่อต้องเผชิญหน้า
กับกระบวนท่านี้ของทุตสูงสุดแห่งเก้าแดนก็ต้องพวา และไม่
สามารถสลายกระบวนท่านี้ไปได้

อย่างไรก็ตาม หลี่ชีย่กลับไม่ได้เลิกแม้กระทั่งนั่งตา
ด้วยซ้ำกับกระบวนท่าเช่นนี้ พลันสำแดงกระบวนท่าฝ่ามือ

เคลื่อนย้ายมังกรออกไป “ตุม” เสียงดังสนั่นหวั่นไหว ทำการเคลื่อนย้ายเคล็ดลับชะตาฟ้าไปได้อย่างง่ายดาย

สีหน้าของทูตสูงสุดแห่งเก้าแดนแปรเปลี่ยนอย่างมาก เขารับรู้ได้ว่าเจอะเจอเข้ากับศัตรูที่แข็งแกร่งเสียแล้ว แม้ว่าผู้เยาว์ที่อยู่ตรงหน้าจะไม่ถึงระดับอ่องเทพ แต่เขาอาศัยสิบสามลัคนาก็เพียงพอที่จะทำสู้กับอ่องเทพได้อยู่แล้ว

“เจ้าผู้เยาว์ นับว่าเจ้าแข็งแกร่งมาก แต่คนที่แข็งแกร่งมากกว่าเจ้าบนโลกนี้มีอยู่มากมาย” ทูตสูงสุดแห่งเก้าแดนกล่าวนำเกรงขาม เวลานี้ในมือของเขาปรากฏอาวุธราชันเซียน

เมื่ออาวุธราชันเซียนอยู่ในมือของเขา ปรากฏอานุภาพราชันเซียนแต่ละสายที่ห้อยลงมา และอานุภาพห้องนภาคล้ายตั้งเป็นทางช้างเผือก สามารถสยบโลกทั้งโลกเอาไว้

ยามที่อาวุธราชันเซียนอยู่ในมือของเขา เหมือนหนึ่งว่าจะฟื้นคืนขึ้นมาอย่างนั้น น่ากลัวจนผู้คนต้องสั่นเทา แม้ว่ามันจะไม่ใช้สัจอาวุธราชันเซียน แต่เมื่อทูตสูงสุดแห่งเก้าแดนเป็นผู้ใช้ ทุกอย่างก็แตกต่างกันไปจากเดิม

“ผู้เยาว์ ตายเสียเถอะ!” หูดสูงสุดแห่งเก้าแดนไม่กล่าว
มากความ คำรามเสียงยาวออกมา กระโดดลอยตัวขึ้นสูงเหนือเก้า
แดน อารุราชชั้นเซียนในมือพุ่งลงสู่เบื้องล่าง “ปัง” อากาศที่ว่าง
เปล่าพลันถูกทำลาย ขณะที่ประกายราชันที่ถูกกระจายขึ้นสู่
ห้องฟ้า ดวงดาวร่วงหล่น สภาพแลดูน่ากลัวยิ่งนัก เหมือนหนึ่งเป็น
วันสิ้นโลกอย่างนั้น

โดยเฉพาะจังหวะที่อารุราชชั้นเซียนโจมตี และทำลาย
อากาศที่ว่างเปล่าทำให้เกิดเป็นหลุมดำขนาดยักษ์ขึ้นมา นั้น ทิวทั้ง
ฟ้าดินนับพลันมีตกลง เหมือนว่าดวงตะวันถูกพื้นจนร่วงลงมาอย่าง
นั้น

เวลานี้ ผู้คนจำนวนมากตกใจจนวิญญูญาณแทบออก
จากร่าง ภายใต้พลาสมาภาพราชันเซียนที่ไร้เทียมทานเช่นนี้ หลาย
คนถูกสยบจนหมอบกราบกับพื้น คิดจะลุกขึ้นมาแต่ก็ลุกไม่ไหว

“ปัง” เสียงดังสนั่นหวั่นไหว ปราบกฏคลื่นเสียงที่รุนแรง
พุ่งขึ้นมา ทำการพลิกเอาเศษอากาศว่างเปล่าที่แตกเป็นชิ้นนั้น
ขึ้นมา ภายใต้แรงกระแทกเช่นนี้ แม้แต่หลุมดำก็ถูกทำให้พังทลาย
ลงทันที ทิวห้องฟ้าเหมือนดังถูกทำให้กลับไปสู่จุดแรกเริ่มกำเนิด มี
แต่ความเลือนรางที่มองไม่ชัดเจน

ท่ามกลางความเลือนรางนั้น ทุกคนได้มองเห็นภาพที่
น่าสะเทือนหวั่นไหว เป็นภาพของหลี่ซีเยที่อาศัยหมัดๆ เดี่ยวเข้า
ต่อกรรับมือกับอาวุธราชันเซียน เกรงว่าเวลานี้นาทีนี้คงเป็น
ช่วงเวลาที่คุณจะไม่สามารถลืมนภาพที่อยู่ตรงหน้าไปตลอด
ชีวิตเลยทีเดียว

ทุกคนล้วนแล้วแต่มองเห็นหลี่ซีเยอาศัยหมัดล้วนๆ โดย
ไม่มีของวิเศษใดๆ เข้าต้านรับกับอาวุธราชันเซียน

หมัดกายเพชรมิสลาย หนึ่งในเพลงหมัดชุดหมัดหมื่น
สังกรรม! อานุภาพของหมัดนี้มีกายเป็นเพชรไม่อาจทำลายได้
กระทั่งอาวุธราชันเซียนก็ตามที ไม่สามารถทำลายหมัดของหลี่ซีเย
ได้ อาศัยพลังจากสิบสามลัคนา หลี่ซีเยรับการโจมตีจากอาวุธ
ราชันด้วยมือเปล่าที่อ้อๆ เอาไว้

“อาศัยมือเปล่ารับอาวุธราชันเซียน ทั้งยังเป็นการโจมตี
จากอ่องเทพ” ผู้คนมากมายต่างสะเทือนหวั่นไหวกับภาพที่เห็น
อย่าว่าแต่กลุ่มคนรุ่นใหม่อะไร ต่อให้เป็นอ่องเทพก็ไม่อาจอาศัยมือ
เปล่ารับมือจากการโจมตีด้วยอาวุธราชันเซียนของทูตคนสูงสุดแห่ง
เก้าแดนได้

ไม่ว่าจะเป็นใครก็ตาม การอาศัยมือเปล่ารับการโจมตี
ของอาวุธราชันเซียนมันก็คือปาฏิหาริย์ อย่างไรก็ตามแต่ความแตกต่าง
ระหว่างระดับ ต่อให้เป็นระดับเดียวกันก็ไม่มีใครหาญกล้ารับมือกับ
อาวุธราชันเซียนด้วยมือเปล่า

“สำหรับสิบสามลัคนาแล้ว ทุกอย่างกลับกลายเป็น
สมเหตุสมผลไปหมด” มีระดับอ่องเทพที่ยืนดูอยู่ในระยะห่างไกล
กล่าวทอดถอนใจออกมาได้เพียงเท่า

ตอนที่ 1097 ภาพวาดหาราชัน!

<https://novel-lucky.com>

“ใส่หัวไปให้พ้น...” หลีชีเย่ลิมตาทั้งสองขึ้น ภายและจิตพลัน
เจิดจ้าขึ้นมา พริบตาเดียวกันนี้ ภายขวานหลายฟ้าได้ประทุขึ้นมา
ทันที

ภายขวานหลายฟ้าเป็นคุณสมบัติกายที่ทรงพลังมาก
พลันที่สำแดงกายเขียนนี้ออกมามีพลังมากพอที่จะสามารถพลิก
แผ่นดินและฉีกท้องฟ้าให้กระจุกได้

“ปัง” เสียงดังสนั่นหวั่นไหว แม้จะเป็นอาวุธราชันเขียนก็
ไม่สามารถสยบหลีชีเย่ได้ ภายใต้ภายขวานหลายฟ้า อาวุธราชัน
เขียนถูกกระแทกจนลอยออกไป

ร่างของหูดสูงสุดแห่งเก้าแดนถูกพลังกระแทกจนตัว
ลอย กระจกเลือดออกมาอย่างแรง นาทีนี้แม้ระดับอ่องเทพก็ใช้การ
อะไรไม่ได้

ภาพนี้ได้สร้างความอึดอัดจนผู้คนทั้งหมดแทบหายใจ
ไม่ออก

“แม้แต่ราชันสังหารก็สำแดงออกมาไม่ได้ ยังบังอาจคุย
โตโอ้อวดต่อหน้าข้า” หลี่ซีเยเยาะเย้ยพร้อมกับเท้าขนาดยักษ์ที่
เหยียบลงมา

เวลานี้เหาะสยบอเวจีถูกหลี่ซีเยสำแดงออกมา สู้ที่
ผู้คนจะจินตนาการได้โดยสิ้นเชิง เทพมารร่องโหยหวน ทุกคน
มองเห็นสังหารยังคงต้องพังทลายลงเพราะสิ่งนี้

แม้จะเป็นกายเซียนเหมือนกัน เมื่อถูกสำแดงออกมา
โดยหลี่ซีเยดูจะแตกต่างกันโดยสิ้นเชิงและสมบูรณ์ไร้ที่ติ ไม่มีใคร
สามารถตำหนิได้ พลังเซียนที่รุนแรง กายเซียนที่สำแดงออกมา
โดยหลี่ซีเยในเวลานี้ จึงนับเป็นกายเซียนที่แท้จริง

“ปัง” เสียงดังสนั่นหวั่นไหว ท้องฟ้าแตกละเอียด ภายใต้
การเหยียบลงมาของหลี่ซีเยทำเอาทุกสิ่งพังทลายลงมา ซึ่งเพียง
พอที่จะเหยียบเอาทิวสูงสุดแห่งเก้าแดนให้กลายเป็นหมอบได้ แต่
การเหยียบของเท้าข้างนี้ต้องถูกขัดขวางและสะดุดขึ้นมา

ในวินาทีระหว่างความเป็นความตาย ทิวสูงสุดแห่งเก้า
แดนได้เสกเอาภพवादหาราชันขึ้นมา! เสียงดัง “แว้งค์” ภาพवाद

ส่งประกายเจิดจ้า ปรางค์ร่างเงาของที่สูงใหญ่ไร้เทียมทานจำนวน
ห้าคน และร่างเงาสูงใหญ่ทั้งห้านี้พลันขวางเท้าข้างนี้ของหลี่ซีเย่ที่
เหยียบบย่ำลงมานั้น

เมื่อร่างเงาที่สูงใหญ่ทั้งห้าปรากฏขึ้น ได้บังเกิดพลา
นุภาพราชันเซียนที่ทรงพลังยิ่งห้าสายปกคลุมไปทั่วทั้งโลกธาตุน้อย
แห่งราชันมาร ภายใต้พลาณุภาพราชันเซียนนี้ ทุกสรรพสิ่งพลัน
กลับกลายเป็นเล็กนิดเดียวเท่านั้น ดวงตะวันจันทร์ราแลดวงดาว
ล้วนสลดและอัปแสง

ร่างเงาที่สูงใหญ่ทั้งห้านี้เป็นธาตุแท้ภายในของราชัน
เซียนห้าองค์ ด้วยธาตุแท้ภายในราชันเซียนห้าองค์ที่ปรากฏ ไม่ว่าจะ
เป็นใครก็ต้องสลดจนหน้าถอดสี

“ภาพวาดห้าราชัน!” ผู้ที่รู้จักของต้องร้องเสียงหลง
ออกมา เมื่อได้เห็นภาพวาดภาพนี้

ตามตำนานเล่าว่าภาพวาดห้าราชันมาจากราชันเซียน
ทั้งห้าของพรรคเซียนเหิน ลือกันว่าราชันเซียนเพยเป็นผู้วาดภาพ
ของตนเองขึ้นมาเป็นองค์แรก จากนั้นราชันเซียนต่อๆ มาอีกสี่องค์
ก็ทยอยกันวาดภาพของตนเองขึ้นมาเช่นกัน

ย่อมสามารถจินตนาการได้ว่า ธาตุแท้ภายในของ
ราชันเซียนองค์หนึ่งก็น่าหวั่นเกรงพออยู่แล้ว ถ้าธาตุแท้ภายในของ
ราชันเซียนห้าองค์ มั่นคงเป็นเรื่องที่สุดจะจินตนาการได้อย่าง
สิ้นเชิงของผู้คนแล้วละ

ภายใต้ร่างเงาของสุดยอดราชันเซียนทั้งห้า ต่อให้เทพ
มารก็ต้องก้มลงกราบไหว้ และสั่นเทาไปกับสิ่งนี้

ทูตสูงสุดแห่งเก้าแดนถึงกับโลงใจไปเปาะหนึ่ง เมื่อเห็น
ภาพห้าราชันของตนสามารถวางหลี่ชียเอาไว้ได้ สำหรับเขาแล้ว
ภาพวาดห้าราชันเป็นท่าไม้ตายของเขา

แม้ว่าธาตุแท้ภายในจะเทียบเท่ากับอาวุธราชันเซียนไม่ได้
กระทั่งในความหมายบางประการ อาวุธราชันจะแข็งแกร่งมากกว่า
ธาตุแท้ภายในราชันเสียอีก ทั้งยังไม่ใช่แค่แข็งแกร่งกว่านิดเดียว
เท่านั้น เรื่องของเรื่องก็คือทูตสูงสุดแห่งเก้าแดนไม่สามารถสำแดง
ราชันสังหารออกมา!

“ธาตุแท้ภายในเท่านั้นเอง!” กลางหน้าผากของหลี่ชียเอ
เปิดออก “แว้งค์” ปรากฏมือขนาดยักษ์ออกมาจากทะเลแห่งความรู้

ที่ไร้ขอบเขตสิ้นสุดของหลี่ซีเย ยามที่มีมือขนาดยักษ์นี้ยื่นออกมา พาลและทำลายสิ่งทุกอย่าง ต่อให้เป็นเหล่าทวยเทพบนเก้าชั้นฟ้า สิบแดนดินยังคงถูกคุกคามจนหวาดกลัวต่อพลังที่พาลและทำลาย สิ่งทุกอย่างเช่นนี้

พลังที่มีมือขนาดยักษ์ที่พาลและทำลายสิ่งหมื่นชาติภพ ยื่นออกมา ทำให้ร่างเงาสูงใหญ่ทั้งห้าพลังปรากฏออกมาได้ไม่คงที่ ได้ยินเสียง “ซ่าา” มือขนาดยักษ์นี้ได้คว้าเอาภาพวาดราชันไป อย่างง่ายดาย

“เป็นไปไม่ได้...” แม้แต่ทูตสูงสุดแห่งเก้าแดนยังต้องร้อง เสียงแหลมดังออกมาด้วยความหวาดผวา และมีสีหน้าที่ซีดเผือด เมื่อได้เห็นภาพนี้

มันเป็นเรื่องที่ไม่น่าเป็นไปได้ บุคคลภายนอกไม่สามารถจับเอาภาพห้าราชันของพรรคเซียนเหินไปได้อยู่แล้ว จะมีใครที่สามารถสยบธาตุแท้ภายในราชันเซียนเอาไว้ได้? มันเป็นเรื่องที่ไม่น่าจะเป็นไปได้!

ทว่าเรื่องที่เป็นไปไม่ได้กลับเกิดขึ้นมาแล้ว

แน่นอน ไม่มีใครสามารถล่วงรู้ได้ว่า แม้ธาตุแท้ภายในราชันเซียนจะมีความน่ากลัว แต่ทะเลแห่งความรู้ของหลี่ชียเอ่ได้การรับปกป้องรักษาจากราชันเซียน จึงกลายเป็นเรื่องที่น่ากลัวยิ่งกว่า

ควรเข้าใจว่าราชันเซียนขุนเยอ (ราชันเซียนกลืนดวงตะวัน) และราชันเซียนป้าเมียด (ราชันเซียนพาลและทำลายสิ้น) ของพรรคเซียนเหินก็เคยทำการปกป้องรักษาให้กับทะเลแห่งความรู้ของหลี่ชียเอ่มาก่อน มือขนาดยักษ์ที่ยื่นออกมาเมื่อครูนั่นก็คือ มือยักษ์พาลและทำลายสิ้นหมื่นภพของราชันเซียนป้าเมียดเอง เป็นสิ่งปกป้องรักษาจากราชันเซียนป้าเมียดนั่นเอง

ลองคิดดู ด้วยการลงมือของราชันเซียนป้าเมียด แล้วจะสยบภาพวาดห้าราชันของพรรคเซียนเหินไม่ได้เชียวรี?

“ไป...” ชั่วพริบตาเดียวกันกับที่หลี่ชียเอ่ได้รวบเอาภาพวาดห้าราชันไป ข้างกายทูตสูงสุดแห่งเก้าแดนพลันถูกคนเปิดเอาประตูมิติขึ้นมา และส่งเสียงหัมต่าออกมา

ทูตสูงสุดแห่งเก้าแดนไม่ต้องคิดพลันวิ่งเข้าไปในประตูมิตินั้นและหลบหนีไปในทันที เวลานี้เขาไม่สนแม้กระทั่งศิษย์ภายในสำนักของตนเสียแล้ว

สำหรับเขาแล้ว เมื่อภาพวาดห้ำรำนตกไปอยู่ในมือของศัตรูมันก็คือมหันตภัยของเขาเลยละ เขาจำเป็นต้องรักษาชีวิตของตนเองเอาไว้ก่อน

"ฮึ..." เมื่อหลี่ชียเอ่เห็นหุตสูงสุดแห่งเก้าแดนหนีไปได้ หลี่ชียเอ่ส่งเสียงฮึน่าเกรงขามออกมา ถือเป็นโอกาสยื่นภาพวาดห้ำรำนให้กับเงินเป่าเจียวที่ยืนอยู่ข้างๆ

ขณะนี้ภายในเมืองราชันร้าง ยังคงมีศิษย์ของพรรคเซียนเหินคุกเข่าอยู่ รวมทั้งยอดฝีมือของบรรดาสำนักรเจ้าลัทธิต่างๆ แม้ว่าพวกเขาต่างไม่ต้องการคุกเข่ากันอยู่ที่ตรงนี้ ทว่าภายใต้พลาณภาพราชันของหลี่ชียเอ่แล้ว พวกเขาไม่สามารถดั้นรนเพื่อลุกขึ้นมาได้เลย

นาที่นี้ หุตสูงสุดแห่งเก้าแดนได้หลบหนีไปแล้ว ทำให้บรรดาศิษย์ของพรรคเซียนเหินอยู่ในภาวะสิ้นหวัง ที่ผ่านมามีพรรคเซียนเหินของพวกเขากำการราบรื่นมาโดยตลอด แต่มาวันนี้แม้แต่หุตสูงสุดแห่งเก้าแดนของพวกเขายังถูกล่าสังหารจนต้องหลบหนีไปแล้ว เป็นการทำลายความเชื่อมั่นของพวกเขาโดยสิ้นเชิง

ในเวลานี้ ทุกคนได้แต่กลั่นลมหายใจเอาไว้ มาวันนี้ไม่ว่าบุคคลผู้นั้นจะเป็นผู้ยิ่งใหญ่ระดับเช่นใดก็ตาม ไม่ว่าจะเป็นผู้ใดซึ่งผู้ต่อกรอย่างไร ณ ที่ตรงนี้ เวลา นี้ ก็ต้องหุบปากสนิทแต่โดยดี!

หลี่ซีเย่กั่มมองดูบรรดาศิษย์ของพรรคเซียนเหินที่คุกเข่าอยู่กับพื้น หัวเราะทีหนึ่ง กล่าวว่า "วันนี้ข้าจะไม่สังหารพวกเจ้า แต่ที่ไม่สังหารพวกเจ้าหาใช่ข้ามีความเมตตา ข้าไว้ชีวิตพวกเจ้าเพื่อต้องการให้พวกเจ้าไสหัวกลับไปบอกบรรดาตาเฒ่าของพรรคเซียนเหินว่า ในยุคของข้าหลี่ซีเย่ โลกนี้กว้างไกลแค่นั้น พวกเจ้าก็จงไสหัวไปให้พื้นหน้าข้าไกลแค่นั้น หาไม่แล้ว หากกล้ามาขวางทางข้าล่ะก็ ข้าจะไปเหยียบพรรคเซียนเหินของพวกเจ้าให้แหลก! ยังมี ใครก็ตามที่กล้าแตะต้องสำนักโบราณสี่เหยียน ข้าจะทำให้เขาต้องรู้สึกเสียใจที่เกิดมาบนโลกใบนี้!"

คำกล่าวนี้่อหังการมากจนหาคำใดมาเปรียบเปรยไม่ได้เลย พันล้านปีที่ผ่านมาไม่มีใครบ้างที่กล้าข่มขู่พรรคเซียนเหิน มีใครบ้างกล้าบอกว่าจะเหยียบพรรคเซียนเหินให้แหลก ทว่ามาวันนี้หลี่ซีเย่ได้แสดงความอหังการต่อหน้าด้วยการข่มขู่พรรคเซียนเหินต่อหน้าผู้คนใต้หล้า

คำพูดที่อหังการและพาลเช่นนี้เรียกได้ว่าสุดๆ ทุกคน
ต้องนั่งเงิบไว้ซุ่มเสียงกับสิ่งนี้ ไม่มีใครกล้าส่งเสียงออกมาแม้เพียง
น้อยนิด

ในเวลานี้ ต่อให้ศิษย์ของพรรคเซียนเหินคิดจะกล่าว
ตำหนิสวนออกมาเพื่อรักษาเกียรติภูมิของพรรคเซียนเหินเอาไว้
บ้าง แต่พวกเขาถูกสยบจนแม้แต่ลุกขึ้นยืนยังทำไม่ได้ จึงได้แต่คุก
เข่าอยู่ตรงนั้นแต่โดยดี ทุกอย่างกลายเป็นไร้ประโยชน์

“ใส่หัวไปให้พ้น...” หลี่ชี่เย่ร้องกล่าวออกมาน่าเกรง
ขามพร้อมกับเรียกพลาณาภาพราชันกลับคืน

บรรดาศิษย์พรรคเซียนเหินที่คุกเข่าอยู่เหมือนได้รับ
การปลดปล่อยให้เป็นอิสระ จึงหันหลังวิ่งไปทันทีไม่กล้ารั้งอยู่แม้
เพียงเสี้ยววินาที ชื่นอยู่ต่อไปก็รังแต่จะเป็นที่อับอายเปล่าๆ

สำหรับบรรดายอดฝีมือสำนักเจ้าลัทธินั้น เรียกได้ว่า
แทบจะทิ้งวิ่งทิ้งกลิ้งเพื่อหนีไปจากบริเวณนี้อย่างรวดเร็ว สำหรับ
พวกเขาแล้ว เวลานี้โลกกว้างไกลแค่ไหนพวกเขาก็จะวิ่งหนีไปให้
ไกลสุดขอบฟ้าเท่านั้น ไม่ต้องการเห็นหน้าคนโหดอันดับหนึ่งอีก

หลี่ซีเยกวาดตามองดูผู้คนทั้งหลายอย่างเยือกเย็น “ไม่ว่าใครก็ตาม และอยู่ห่างไกลจากหลี่ซีเยเพียงใดก็ตาม เมื่อถูกสายตาที่น่าเกรงขามกวาดมองมา หลายคนรู้สึกสั่นเทาอย่างไม่รู้ตัว และหวาดกลัวภายในใจ

มาวันนี้ ต่อให้ระดับอ่องเทพก็ต้องเกรงกลัวต่อหลี่ซีเย แม้ว่าคนผู้นั้นจะเป็นระดับอ่องเทพ แต่ก็ไม่ต้องการเป็นศัตรูกับคนโหดอันดับหนึ่ง เขามีความน่ากลัวอย่างแท้จริง

หลี่ซีเยนำพาพวกเหมยซู่เหยาหันหลังจากไปทันที โดยไม่รอช้าแม้เพียงน้อยนิด

“มิน่าเล่า แม้แต่เหมยซู่เหยาที่ยินดีติดตามเขา หากเป็นตัวข้าได้พบกับนายเช่นนี้ ข้าก็ยินดีติดตามเช่นกัน” ผู้สืบทอดสาวที่งดงามต้องตาต้องใจของสำนักเจ้าลัทธิผู้หนึ่งพิมพ์ออกมา มองดูร่างเงาที่ไกลออกไปของพวกเขาหลี่ซีเย

ครั้นพวกของหลี่ซีเยไปไกลแล้ว ผู้คนจำนวนมากจึงรู้สึกโล่งอก มาวันนี้ ที่ใดที่มีหลี่ซีเยปรากฏตัว ที่นั่นก็จะมีความคิดตันกับทุกคนที่อยู่ตรงนั้น หลี่ซีเยยืนอยู่ตรงไหน ก็เหมือนดั่งเป็นเทพมารตนหนึ่งที่สร้างความกดดันในใจของผู้คนทุกคน

หลังจากที่หลิชิเย่ได้จากไปไกลแล้ว ดาวรุ่งของสำนักเจ้าลัทธิบางแห่งค่อยได้สติคืนกลับมา และค่อยๆ ลุกขึ้นยืนอย่างช้าๆ

“ไป กลับกันเถอะ พวกเรากลับกันไปให้หมด” แม้แต่ดาวรุ่งกลุ่มคนรุ่นใหม่เวลานี้ก็รู้สึกท้อแท้ยิ่ง

“คุณชาย พวกเราจะกลับไปอย่างนี้เลยรี? ไม่อยู่ขุดหาของวิเศษกันต่อหรือ?” ผู้ที่อยู่ข้างกายถึงกับเอ่ยขึ้น

ผู้สืบทอดของสำนักเจ้าลัทธิหัวเราะขมขื่น มองไปที่ระยะห่างไกล ใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัว กล่าวว่า “ขุดหาของวิเศษ? ของวิเศษจะไปมีประโยชน์อันใด? ตัวเราไร้ซึ่งผู้ต่อกร นั่นแหละคือผู้ไร้ซึ่งผู้ต่อกรที่แท้จริง ข้ายังคิดอยากจะไปเลี้ยงสัตว์พักผ่อนกายาเสียบ้าง” ผลงานความสำเร็จของหลิชิเย่ส่งผลกระทบต่อผู้คนเป็นอันมาก โดยเฉพาะกับผู้ที่เคยมีปณิธานแรงกล้าในกลุ่มคนรุ่นใหม่ พวกเขาได้รับผลกระทบจนรู้สึกสิ้นหวังไปตามๆ กัน

กาลต่อมา มีข่าวเล่าลือกันว่าจากผลกระทบในครั้งนี้ส่งผลให้กลุ่มคนรุ่นใหม่จำนวนมากทยอยกันเดินทางกลับไปที่

สำนักของตน แล้วกักตนไม่ยอมออกจากสำนัก และไม่ต้องการพูดถึงเรื่องของการแย่งชิงชะตาฟ้าอีก เนื่องจากพวกเขาเห็นว่าชาตินี้หมดโอกาสอย่างสิ้นเชิงไปแล้ว พวกเขาอยู่ในสภาพสิ้นหวัง

แม้แต่จีคองหวูตี้ก็มีสีหน้าที่ขาวซีด เขาต้องกัดฟันตั้งกรอด ไม่พูดไม่จาหันหลังจากไปทันที

“สิบสามลัคณานะ...” แม้แต่หลินเทียนตี้ในเวลานี้ก็ไม่สามารถทำตัวเป็นคนใจกว้างอีกต่อไป

“หมดหวังแล้ว พวกเราไม่มีทางเอาชนะหลี่ซีเยได้อย่างแน่นอน เขาหัวเราะเหยียดหัวเราะ หัวเราะจนไม่อาจบรรยายได้” จ้านซือที่ไม่เคยพูดถึงเรื่องฟ่ายแพ้กี้ประสบความล้มเหลว เอ่ยขึ้นมาอย่างไร้ริ้วแรง

“สิบสามลัคณานะ...” หลินเทียนตี้ถึงกับเหม่อลอย กว่าจะได้สติกลับคืนมา เขามองไปบนท้องฟ้าแล้วส่ายหน้าเบาๆ กล่าว “เห็นท่าศิษย์พี่ของข้าจะอันตรายเสียแล้ว เกรงว่าคงยากที่จะต่อกรกับหลี่ซีเย”

“ไม่สน ต่อให้รู้แล้วว่าจะต้องล้มเหลว พวกเราก็ต้องสู้ กับหลี่ซีเยอีกสักครั้ง” จ้านซือสุดลมหายใจเข้าลึกๆ กล่าวว่า “พวกเราต้องพ่ายแพ้อย่างมีเหตุผล พ่ายแพ้อย่างชัดเจน พวกเราจะไม่ยอมทำตัวเป็นผู้อ่อนแอที่ไม่กล้าสู้”

“ต่อให้ต้องแพ้ ก็ต้องสู้กันสักครั้งหนึ่ง!” หลินเทียนตี้ก็ได้แต่ต้องกัดฟันและเข้มแข็งเอาไว้ กล่าวว่า “การศึกษาในครั้งนี้ พวกเราจะสู้กันอย่างเปิดเผยบริสุทธิ์และยุติธรรม ต่อให้ต้องพ่ายแพ้ ก็ไม่มีอะไรที่จะต้องอับอาย!”

“อับอายรี? สามารถต่อสู้กับสิบสามลัคนาต้องถือว่าเป็นเกียรติยศกระมัง นับว่าชาตินี้คงไม่เสียชาติเกิดแล้วละ บอกได้แต่เพียงว่า หาใช่พวกเรานั้นอ่อนแอเกินไป แต่เป็นเพราะศัตรูกล้าเข้มเกินไป” จ้านซือถึงกับกล่าวเยาะเย้ยตนเอง และหัวเราะอย่างขมขื่น

ในขณะนี้ พวกเขาล้วนแล้วแต่มีความสิ้นหวังอยู่บ้าง ผลงานของหลี่ซีเยส่งผลกระทบต่อพวกเขามากมายเหลือเกิน ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม พวกเขายังคงจะยืนหยัดเอาไว้ ยังคงมั่นคงและแข็งแกร่ง ต่างจากคนอื่นๆ ที่กลายเป็นคนท้อแท้ไปในทันที

ตอนที่ 1098 สามจอมราชัน

<https://novel-lucky.com>

สิบสามลัคนาได้ทำให้ผู้คนมากมายรู้สึกสิ้นหวัง กระทั่ง
เรียวแรงที่จะขัดขึ้นก็ไม่มี

“สิบสามลัคนา” ผู้คนจำนวนมากหาใครที่รู้สึกวิญญานไม่
อยู่กับเนื้อกับตัว กล่าวพิมพ์ออกมาว่า “เหตุใดโธต้องให้ข้ามา
เกิดอยู่ในยุคนี้เล่า จงใจกลั่นแกล้งข้าอย่างนั้นหรือ?”

“ชาตินี้ หลี่ชียเอต้องได้เป็นราชันเซียนอย่างแน่นอน!”
แม้กระทั่งรุ่นอาวุโสที่เคยเป็นศัตรูกับหลี่ชียเอก่อนหน้านี้ ณ เวลาก็
ไม่อาจไม่ยอมรับในข้อนี้

หลี่ชียเอไม่ให้ความสนใจต่อพวกเขา พาพวกหลี่ซวงเห
ยียนเดินทางไปยังเมืองเหล่านา

เมืองเหล่านาเป็นเมืองราชันที่มีขนาดใหญ่โต
มโหฬารมาก เรียกได้ว่าภายในอาณาจักรราชันไม่มีเมืองราชันที่
ใหญ่โตมากไปกว่านี้อีกแล้ว

ตามตำนานเล่าว่าในอดีตที่ยาวนานมานั้น เมืองเหล่า
ราชันเป็นที่ประทับของเจ้าแห่งราชัน ณ ที่ตรงนี้ เจ้าแห่งราชันเคย
ปกครองทั่วทั้งอาณาจักรราชัน

วันเวลาได้ล่วงเลยไปนานเท่าไรแล้ว ที่เมืองเหล่าราชัน
ว่างเว้นจากผู้ปกครอง เมืองเหล่าราชันที่ใหญ่โตเช่นนี้แลดูสลดดับ
แสงอยู่บ้าง ไม่มีพลังราชันที่พวยพุ่งขึ้นมาเหมือนอดีตที่ผ่านมา

บนท้องฟ้าของเมืองเหล่าราชัน มีระฆังราชันขนาดยักษ์
แขวนเอาไว้ โดยที่ตัวของระฆังราชันนี้มีสนิมทองเหลืองสีเขียวจับ
อยู่เต็มไปหมด ไม่รู้ว่าได้ว่างเว้นจากการเคาะตีมานานมากเท่าไร
แล้ว

ตามตำนานเล่าสืบกันว่า ระฆังราชันใบนี้มีเพียงผู้เป็น
ราชันที่อยู่ใต้อาณาจักรราชันเท่านั้นที่สามารถตีให้มันดังได้
สำหรับบุคคลอื่นๆ ไม่ว่าจะคนผู้นั้นจะมีความแข็งแกร่งปานใดก็ตาม
ก็ไม่สามารถตีให้มันมีเสียงดังออกมาได้

หลี่ซีเยมาถึงด้านนอกเมืองเหล่าราชัน มองดูระฆังใบ
นั้นที่แขวนอยู่สูงบนท้องฟ้า จากนั้นใช้นิ้วทำท่าเคาะเบาๆ

“จ้ง จ้ง จ้ง...” เสียงระฆังราชันดังขึ้น เป็นเสียงที่ถูกส่งออกไปดังก้องทั่วทั้งอาณาจักรราชัน ทหารราชันที่อยู่ภายในอาณาจักรราชันทุกคนต่างได้ยินเสียงระฆังที่ดังขึ้นมานี้

ความจริงแล้ว ระฆังราชันนี้หาใช่เพียงผู้เป็นราชันของอาณาจักรราชันที่สามารถตีให้ดังขึ้นมาได้ แต่ต้องเป็นราชันผู้ที่มีกระบี่ราชันอยู่ในครอบครองเท่านั้นจึงสามารถตีระฆังให้ดังขึ้นมาได้ เวลานี้หลี่ชียเอ่ได้ตีระฆังให้ดังขึ้นเพื่อเรียกหาจอมราชันที่มีกระบี่ราชันอยู่ในครอบครองอีกสามองค์

“เอี้ยด...เอี้ยด...เอี้ยด...” จากการทำระฆังราชันถูกตีให้ดังขึ้น ประตูเมืองเหล่าราชันค่อยๆ เปิดออก ประตูราชันบานนี้ไม่รู้ว่าถูกปิดเอาไว้มานานเท่าไรแล้ว ยามที่มันถูกเปิดออกมา ปรากฎกลืนอายตึกดำบรรพ์ที่ขังอยู่ภายในได้ลอยเข้ามาปะทะกับใบหน้า

“พวกเจ้ารออยู่ข้างนอก” หลี่ชียเอ่สั่งการกับพวกของเหมยซู่เหยา จากนั้นก้าวเท้าเข้าไปยังเมืองเหล่าราชันโดยลำพังคนเดียว

ขณะที่พวกของหลี่ชวงเหยียนไม่ได้กล่าวสิ่งใดออกมาทั้งหมดรออยู่ด้านหน้าของเมืองเหล่าราชัน

ผู้คนจำนวนมากรู้สึกแปลกใจยิ่งที่ได้เห็นภาพนี้
เพราะว่าตลอดเวลาที่ผ่านมา บุคคลภายนอกไม่สามารถเปิดประตู
เมืองเหล่าราชันได้อยู่แล้ว แม้แต่ระดับจักรพรรดิเทพก็ทำไม่ได้
ทว่ามาวันนี้หลี่ชีย่กลับสามารถเปิดประตูออกมาได้อย่างง่ายดาย

“เริ่มตั้งแต่วังกำกับมาร เวลานี้คือเมืองเหล่าราชัน คน
โหดอันดับหนึ่งช่างชั่วร้ายผิดปกติกว้างเหินเหมือนว่าไม่มีสิ่ง
ใดในโลกสามารถทำให้เขาต้องจนแถมอย่างนั้น” มีผู้บ่นพึมพำ
ออกมา

“บนโลกใบนี้ยังมีเรื่องใดที่ชั่วร้ายผิดปกติกว้างเหินกว่าสิบ
สามลัคนาได้อีก?” คนที่อยู่ข้างกายบุคคลผู้นี้กล่าวว่า “มีได้
แม้กระทั่งสิบสามลัคนา เรื่องอื่นๆ ก็ไม่นับเป็นเรื่องอะไรทั้งนั้นแล้ว
ล่ะ”

เมื่อคนผู้นี้ได้ยินคำกล่าวเช่นนั้นแล้วต้องฝืนยิ้มออกมา
จริงดั่งว่า บนโลกนี้ไม่มีสิ่งใดชั่วร้ายผิดปกติกว้างเหินกว่าสิบสามลัคนา
อยู่แล้ว เมื่อต้องเปรียบเทียบกับสิบสามลัคนา สิ่งอื่นๆ ก็ไม่มีค่า
คู่ควรจะกล่าวถึงอีก

“พุทธะชั่วร้าย จอมมาร จอมราชัน สามารถสับเปลี่ยน
ไปมาได้อย่างอิสระ หลี่ชียเอ่เป็นคนที่มีจิตแห่งเต๋าเช่นใดกันแน่นะ”
แม้แต่ยอดฝีมือผู้มากประสบการณ์ก็รู้สึกประหลาดใจ และพิมพ์
ออกมา

ไม่ว่าหลี่ชียเอ่จะเป็นจอมมาร หรือจะเป็นจอมราชัน ต่อ
ให้เขาสามารถปลอมแปลงสถานะได้ ทว่าเรื่องของกลืนอายมาร
พลังราชัน สิ่งเหล่านี้ไม่สามารถปลอมแปลงได้ เพราะว่ามันจะต้อง
มีใจมาร หรือใจราชันจึงสามารถทำได้

“ตึง ตึง ตึง...” ขณะที่ทุกคนกำลังรู้สึกประหลาดใจอยู่
นั้น บนท้องฟ้าเหมือนสะเทือนนิดหนึ่ง ปรางค์ก้องกำลังอาซากอง
หนึ่งวังห้อมมาถึง เป็นก้องกำลังที่ประกอบด้วยทหารราชันเป็น
จำนวนมาก

ผู้ที่นำหน้าก้องกำลังนี้มาเป็นจอมราชันที่มีพละนาภาพ
ราชันยิ่งใหญ่ จอมราชันองค์นี้ تابอดไปข้างหนึ่ง ขณะที่ตาที่เหลือ
อีกข้างแลดูประหลาดยิ่งนัก

จอมราชันผู้นี้ก็คือนึงในสามจอมราชันผู้ยิ่งใหญ่แห่ง
อาณาจักรราชัน...จอมราชันตาปีศาจ!

แม้ว่าอาณาจักรราชันจะมีจักรวรรดิอยู่ไม่น้อย ทว่าการ
สิ้นระฆังของหลี่ซีเยในครั้งนี้ มีเพียงจอมราชันจากจักรวรรดิสาม
แห่งเท่านั้นที่มีสิทธิ์เข้าร่วมได้!

หลังจากที่กองกำลังนี้วิ่งห้อมมาถึงด้านหน้าเมืองราชัน
แล้ว จอมราชันตาปีศาจได้กระโดดลงมาจากรถศึก สั่งการกับ
ทหารราชันว่า “พวกเจ้ารออยู่นอกเมือง” กล่าวพลาง เข้าไปยัง
เมืองเหล่าราชัน

จอมราชันตาปีศาจเพิ่งจะเข้าเมืองไป ได้ยินเสียง “ตูม”
ปรากฏกองกำลังอีกสายหนึ่งก็วิ่งมาถึง จอมราชันที่เป็นผู้นำแลดู
เหมือนเป็นผู้มีวิชาความรู้ที่ลุ่มลึกและบุคลิกสง่างาม เป็นหนึ่งใน
สามจอมราชันของอาณาจักรราชัน จอมราชัน (กระดาษ) แผ่น
เดียว

หลังจากที่จอมราชันแผ่นเดียวมาถึงก็ให้กองกำลังของ
ตนรออยู่นอกเมือง จากนั้นเดินเข้าเมืองเหล่าราชันไปโดยลำพัง

เพียงชั่วครู่เดียว หนึ่งในสามจอมราชันผู้ยิ่งใหญ่องค์
สุดท้าย ราชันรบชนะตลอดกาลก็มาถึง และก็เหมือนดังราชันก่อน

หน้าสององค์ ให้กองกำลังของตนรออยู่หน้าเมือง แล้วเดินทางเข้าไปยังเมืองเหล่าราชันโดยล่ำพั่ง

ภายในเมืองเหล่าราชัน หลี่ชีย่สวมเสื้อราชันนั่งสูงเด่นอยู่บนบัลลังก์ มองดูราชันทั้งสามที่ทยอยกันเดินทางมาถึง

หลังจากที่ราชันทั้งสามนั่งลงเรียบร้อยแล้ว ราชันแผ่นเดียวได้เอ่ยขึ้นอย่างช้าๆ ว่า "ราชันสงคราม ในที่สุดท่านก็กลับมาจนได้"

หลี่ชีย่เพียงยิ้มให้นิดหนึ่ง ยังคงนั่งอยู่สูงเด่นตรงนั้น พลานภาพราชันของเขาอยู่เหนือกว่าราชันทั้งสามนั้น

"เหอะ..." ราชันตาปีศาจถึงกับกล่าวน่าเกรงขามออกมาว่า "ราชันสงคราม ท่านเป็นเพียงบุคคลภายนอกคนหนึ่งเท่านั้น ท่านคิดว่าท่านมีความเหมาะสมที่จะมาออกคำสั่งอะไรตรงนั้นอย่างนั้นหรือ?"

สำหรับคำกล่าวน่าเกรงขามของราชันตาปีศาจ หลี่ชีย่มองเขาด้วยหางตาอย่างช้าๆ กล่าวว่า "ตาปีศาจ อย่าได้ทำเป็นพูดจาเช่นนี้กับข้า ข้าใช่คนนอกหรือไม่ นั่นมันสำคัญนักกริ? ที่

สำคัญก็คือข้ามีหัวใจราชันอยู่ดวงหนึ่ง หัวใจราชันที่แข็งแกร่งกว่า
เจ้า!”

ครั้นเอ๋ยถึงตรงนี้แล้ว หลีชีเย่ส่งประกายตาที่น่ากลัว
ออกมา กล่าวน่าเกรงขามว่า “หากเจ้าไม่พอใจ สามารถก้าว
ออกมาท้าทายข้าได้ทุกเวลา ข้าจะทำการดูดเอาพลังราชันในตัว
ของเจ้าจนหมดสิ้น ให้เจ้าไปเริ่มต้นจากการเป็นทหารราชันตัว
น้อยๆ คนหนึ่งใหม่! ข้าเชื่อว่าราชันทั้งหลายภายในอาณาจักร
ราชันแห่งนี้ยินดีที่จะครอบครองกระบี่ราชันที่อยู่ในมือเจ้า!”

ราชันตาปีศาจส่งเสียงฮือออกมาคำหนึ่งแล้วไม่ต้องการ
กล่าวสิ่งใดอีก ต่อหน้าราชันสงครามเขาเป็นได้เพียงผู้เยาว์คนหนึ่ง
เท่านั้น อีกอย่าง หลีชีเย่พูดมานั้นก็ถูก ณ ที่ตรงนี้จะมิฐานะเช่นใด
หาใช่สิ่งสำคัญไม่ ที่สำคัญคือต้องมีหัวใจราชันดวงหนึ่ง

การที่ราชันสงครามได้รับกระบี่ราชัน หมายถึงเขา
ได้รับการยอมรับจากอาณาจักรราชัน! ความจริงแล้ว เขาก็เป็น
เพียงคนนอกหนึ่งเดียวที่ได้รับการยอมรับจากอาณาจักรราชันใน
รอบพันล้านปีที่ผ่านมา

“ในเมื่อโอกาสที่ทุกคนจะได้มาอยู่รวมกันตรงนี้นั้นไม่
ง่ายเลยนะ มีอะไรพูดกันดีๆ ก็ได้ พูดกันดีๆ ก็ได้” ราชันรบชนะ
ตลอดกาลรีบเร่งกล่าวรวมขอม

“คนอย่างข้าเป็นคนที่คุยกันได้ตลอดมา” หลี่ชีย่เง่งอยู่
ตรงนั้นในท่าที่เหนื่อยหน่าย ยังคงมีท่าทีอยู่สูงเด่น กล่าวหาว่า “แต่ถ้า
หากมีใครมาท้าทายต่ออำนาจของข้าล่ะก็ ทุกอย่างก็จะกลับ
กลายเป็นคุยกันยากเสียแล้ว”

ราชันตาปีศาจส่งเสียงฮึ่นาเกรงขามออกมา แม้ว่าในใจ
ของเขามีความไม่พอใจในตัวของราชันสงครามไม่มากก็น้อย แต่
เขาไม่ต้องการมองเห็นราชันสงครามไม่ติด จะอย่างไรเสีย ความ
แข็งแกร่งของแคว้นแห่งเหล่าราชันก็เป็นที่ทราบกันดีทั่วทั้ง
อาณาจักรราชัน

“ไม่ทราบว่ราชันสงครามกลับมาครั้งนี้คิดอ่านประการ
ใด?” ราชันแผ่นดินเดียวรีบเปลี่ยนหัวข้อสนทนา

แคว้นแห่งเหล่าราชันได้พินิจตนอยู่ท่ามกลางภูเขา
น้ำแข็ง และไม่ได้ปรากฏตัวมานานมาก สำหรับอาณาจักรราชัน
แล้วถือเป็นเรื่องดีเรื่องหนึ่ง โดยเฉพาะสำหรับจอมราชันทั้งสาม

ราชันรบชนะตลอดกาลก็เอื่อยหยังแข็งขึ้นว่า “ราชันสงครามประสงค์จะเดินทางไกลอย่างนั้นรึ?” ในอาณาจักรราชันแห่งนี้ ไม่ได้มีจักรวรรดิที่เดินทางไกลมาชั่วระยะเวลาหนึ่งแล้ว

“หรือว่าพวกเจ้าไม่คิดจะเข้าสู่การเดินทางไกล” หลี่ซีเยจ้องมองดูพวกราชันรบชนะตลอดกาลที่หนึ่ง

ราชันแผ่นเดียวเหมือนต้องการพูดอะไรบางอย่าง ทว่าสุดท้ายแล้วเขาเพียงทอดถอนใจออกมาเบาๆ

“ข้านะคิดอยู่!” ราชันรบชนะตลอดกาลทอดถอนใจเบาๆ กล่าวว่า “แต่ถ้าเมื่อเปรียบเทียบกับจักรวรรดิที่ได้เดินทางไกลไปก่อนหน้านี้แล้ว จักรวรรดิของพวกเรายังไม่พร้อม ดังนั้นข้าจึงคิดที่ทนต่อไปอีกสักหลายๆ ยุค แล้วค่อยก้าวสู่การเดินทางไกล”

สำหรับทหารราชันแล้ว เวลาไม่ใช่สาระสำคัญ ปกติแล้วเรื่องเวลาเป็นเรื่องที่พวกเขาไม่ขาดแคลนที่สุด โดยปกติแล้วหากพวกเขาไม่ทำศึกสงคราม ไม่ขุดหาแร่ธาตุ ก็คือการหลับไหลแล้วละ

“เจ้าคิดว่าเป็นไปได้หรือ?” หลีชีเย่สายหัวเบาๆ กล่าวว่า “เจ้าคิดว่ายังจะมีโอกาสอดทนต่อไปอีกหลายยุคหลายสมัยอย่างนั้นหรือ?”

“ท่านพูดแบบนี้หมายความว่าอย่างไร?” แม้แต่ราชันดาปีศาจก็ล่องเขม็งไปที่หลีชีเย่และเอ่ยถามในทันที

“สำหรับพวกเราแล้ว หรืออาจกล่าวได้ว่าเรื่องเวลาไม่ใช่ปัญหา สิ่งที่เราไม่ขาดแคลนมากที่สุดก็คือเรื่องเวลา” หลีชีเย่กล่าวเรียบเฉย “แต่นั้นมันเป็นวิธีการเดิมๆ เป็นเรื่องในอดีตเวลานี้ สำหรับพวกเราหรือทั่วทั้งอาณาจักรราชันแล้ว เวลาที่มีค่ามากเป็นพิเศษ”

“ราชันสงครามพูดเช่นนี้...” เวลานี้ ราชันอีกสององค์ต่างรู้สึกตื่นตระหนกยิ่งนัก ราชันรบชนะตลอดกาลล่องมองหลีชีเย่ด้วยความตระหนก

“ที่ราบสูงฝั่งพุทธะจะไม่ให้เวลาเช่นนี้กับพวกเจ้า” หลีชีเย่สายหัวเบาๆ กล่าวว่า “ข้าคำนวณอย่างปลอดภัยที่สุดแล้ว เป็นไปได้ที่ที่ราบสูงฝั่งพุทธะจะลงมือในยุคนี”

“เกรงว่าเป็นเพียงการคาดการณืของท่านเท่านั้นเอง”
ราชันตาปีศาจกล่าวอย่างไม่ค่อยอยากจะทำอะไร

หลี่ซีเยมองดูเขาด้วยท่าทีเมินเฉย “ตาปีศาจ เจ้าคิดว่าข้าจำเป็นต้องหลอกเจ้าอย่างนั้นรึ? หากว่าข้าต้องการแย่งชิงเอาทุกสิ่งทุกอย่างของเจ้าไปละก็ ข้าต้องอาศัยกลอุบายอย่างนั้นรึ? เพียงแค่อาศัยหัวใจราชันของข้า ก็สามารถยึดกุมพลังราชันทั้งอาณาจักรราชันได้อยู่แล้ว และอาศัยอาณาจักรราชัน มันไม่เป็นเรื่องที่ยากกว่าหรือหากข้าจะดูดพลังราชันของเจ้าจนเกลี้ยง!”

ราชันตาปีศาจมีท่าทีทำเครียดขึ้นมา แม้ว่าจะไม่สู้จะพอใจนัก แต่ก็ต้องยอมรับคำกล่าวเช่นนี้ เพราะว่าถ้าหากหลี่ซีเยดูดเอาพลังราชันของเขาไปทั้งหมด เขาก็จะสูญเสียทุกสิ่งทุกอย่าง และจะต้องกลับไปจุดเริ่มต้นด้วยการเป็นทหารชั้นผู้น้อย

“พวกเจ้าอย่าลืมนะสิ ข้าสามารถเข้ามาด้วยใจ และสามารถจากไปด้วยใจเช่นกัน” หลี่ซีเยกล่าวอย่างซ้าๆ ว่า “สำหรับที่ราบสูงฝั่งพุทธะ สำหรับหลวงจีนเต๋าพวกนั้นแล้ว ข้ามีความเข้าใจมากกว่าพวกเจ้า ข้าเคยเห็นท่าทีของพวกเขาแล้ว พวกเขา มีการเตรียมความพร้อมที่จะสู้รบได้ตลอดเวลาแล้ว!”

ในขณะที่ บรรดาราชันตาศาปิศาจต่างจ้องมองตากันและกัน ถ้าหากที่ราบสูงฝั่งพุทธะได้มีการเตรียมการต่อสู้แล้วจริงสำหรับพวกเขาแล้ว นับว่าเวลาไม่คอยท่า ในอดีตสิ่งที่มีอยู่อย่างเหลือเฟือคือเวลา แต่ขณะนี้ได้กลับกลายเป็นเวลากระชั้นชิดมากเสียแล้ว

“ไม่รู้ว่าราชันสงครามมีสิ่งใดจะชี้แนะ?” ราชนัแผ่นดินเดียวเอ่ยขึ้น

หลี่ซีเยมองดูพวกเขาสามคน กล่าวอย่างช้าๆ ว่า “ที่ข้ามาครั้งนี้ ก็เพื่อปรึกษากับพวกเจ้าในเรื่องนี้ แคว้นเหล่าราชันของข้าสามารถร่วมมือกับจักรวรรดิยิ่งใหญ่ทั้งสามของพวกเจ้า พวกเราจะก้าวสู่การเดินทางไกลไปด้วยกัน”

“ร่วมมือกัน?” เมื่อได้ยินคำกล่าวของหลี่ซีเยแล้ว พวกราชันตาศาปิศาจถึงกับใจเต้นตุ้มตาม พวกเขาต่างรับรู้อย่างชัดเจนว่า แคว้นเหล่าราชันนั้นมีความเข้มแข็งปานใด ยิ่งไปกว่านั้น ทองราชันที่อยู่ในความครอบครองของแคว้นเหล่าราชันมีมากจนทำให้ผู้อื่นต้องหัวใจวายตายได้

“แต่ว่า ของได้เปล่าไม่มีในโลก” หลี่ซีเยมองดูราชันทั้งสาม กล่าวอย่างช้าๆ ว่า “แคว้นเหล่าราชันของข้าสามารถให้พวกเจ้าติดตามไปด้วยกับการก้าวเดินทางไกล แต่ข้ามีเงื่อนไข”

Novel-Lucky

ตอนที่ 1099 ทางเลือก

<https://novel-lucky.com>

“เงื่อนไขอะไร?” ราชนตาปีศาจมองดูหลี่ชีย่ด้วยท่าที่ระมัดระวังตัวขึ้น เมื่อได้ยินคำพูดของหลี่ชีย่

หลี่ชีย่กล่าวเฉยเมยว่า “เงื่อนไขของข้าง่ายมาก ข้าต้องการให้จักรวรรดิทั้งสามพวกเจ้าเป็นกองหน้า!”

“พูดไปพูดมาก็คือต้องการให้เราเป็นโล่” ราชนตาปีศาจส่งเสียงฮือออกมาน่าเกรงขาม “ให้เราเป็นทัพหน้าให้กับเจ้า แคว้นเหล่าราชันของเจ้านั่งเก็บเกี่ยวผลประโยชน์ เรื่องแบบนี้พวกเราไม่ทำอยู่แล้ว”

หลี่ชีย่เพียงมองหน้าราชนตาปีศาจอย่างเย็นชา กล่าวว่ “ตาปีศาจ เวลาผ่านไปนานเท่าไรกันแล้ว เจ้ามีชีวิตอยู่มานานแค่ไหนแล้วละ? สายตาของเจ้ายังคงมองสั้นแค่นั้นเอง นับว่าเจ้ามีชีวิตอยู่มาอย่างไรค่าจริงๆ”

“เจ้า...” เมื่อถูกหลี่ชีย่ดูแคลนถึงเพียงนี้ ราชนตาปีศาจถึงกับโกรธจัดลุกขึ้นยืน จ้องมองหลี่ชีย่อย่างแค้นเคือง

“สันติ สันติ” ราชันแผ่นดินเดียวยุโรปไกลเกลี่ยว่า “โอกาสที่ทุกคนจะได้มาอยู่รวมกันเช่นนี้ใช่เป็นเรื่องง่ายดาย มีเรื่องอะไรพวกเรานั่งลงคุยกันดีๆ ก็ได้ โฉนตต้องผิดใจกันเพียงเพราะคำพูดเพียงประโยคสองประโยคกันแล้ว?”

ราชันตาปีศาจแม้จะไม่พอใจ แต่ยังคงนั่งลงตามเดิม

หลี่ซีเยมองดูพวกราชันแผ่นดินเดียวกว่าว่า “ก้าวสู่การเดินทางไกล สิ่งจรรวรดิยิ่งใหญ่ก็เท่ากับลงเรือลำเดียวกัน ไม่มีโล่หรือไม่โล่อะไรทั้งนั้น พวกเจ้ามีแคว้นเหล่าราชันเป็นโล่คอยระวังหลังให้ ทำให้จักรวรรดิเช่นพวกเจ้ามีความปลอดภัยมากยิ่งขึ้น! ระหว่างทางของการเดินทางไกล มีเพียงโล่ที่แข็งแกร่งคอยระวังหลังให้ จึงสามารถทำให้พวกเจ้าไม่ต้องพะวงหลังอีกต่อไป”

“ใช่ว่าข้าจะดูแลพวกเจ้า ต่อให้จักรวรรดิเช่นพวกเจ้าร่วมมือกัน พวกเจ้าคิดว่าสามจักรวรรดิอย่างพวกเจ้ามีความมั่นใจแค่ไหนที่จะข้ามไปได้? อีกอย่าง การร่วมมือของจักรวรรดิทั้งสามของพวกเจ้า พวกเจ้ามีทองราชันในมือมากเพียงพอหรือไม่?” ครั้นเอยถึงตรงนี้แล้ว หลี่ซีเยจ้องมองดูพวกเขาอย่างน่าเกรงขาม

“ใช่ว่าพวกเราจะร่วมมือกันไม่ได้ ทว่าความแข็งแกร่งของแคว้นเหล่าราชันพวกเราต่างรู้อยู่เต็มอก ถ้าหากราชันสงครามไม่สามารถให้หลักประกันที่มั่นคงแก่พวกเรา พวกเราจะเชื่อใจแคว้นเหล่าราชันของท่านได้อย่างไรกัน?” ราชันรบชนะตลอดกาลเอ่ยขึ้นด้วยความลึกลับ

“ราชันรบชนะตลอดกาลนะราชันรบชนะตลอดกาล” หลี่ซีเยหัวเราะ สายหัวไปมา กล่าวว่า “สายตาของพวกเจ้ามองสั้นอยู่เพียงเท่านี้ตลอดกาล เมื่อเทียบกับจอมราชันก่อนหน้านั้นแล้ว พวกเจ้ายังคงห่างชั้นอยู่ไม่น้อยทีเดียว สิ่งนี้ไม่ได้หมายความว่าพวกเจ้าไม่แข็งแกร่งพอ แต่หมายถึงสายตาของพวกเจ้า ประสบการณ์ของพวกเจ้ามันแคบเกินไป เรื่องนี้จะโทษพวกเจ้าก็ไม่ถูก ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม จอมราชันรุ่นก่อนๆ ล้วนแล้วแต่มาจากข้างกายของเจ้าแห่งราชันทั้งสิ้น พวกเขาย่อมรู้ดีกว่า รู้อะไรมากกว่าพวกเจ้า!”

หลี่ซีเยมองดูพวกของราชันรบชนะตลอดกาล กล่าวว่า “สายตาของพวกเจ้าหยุดอยู่ในเขตอิทธิพลของพวกเจ้าเอง สำหรับพวกเจ้าแล้ว มันก็แค่ต้องการรักษาฐานะความเป็นราชันของพวกเจ้าเอง รักษาจักรวรรดิของตนเองเท่านั้น”

“พวกเจ้าคิดว่าแคว้นเหล่านี้อาจมีความเป็นไปได้ที่จะลงมือกับพวกเจ้า หรือจะกล่าวว่าต้องการแย่งชิงแหล่งทรัพยากรของพวกเจ้า”

เมื่อกล่าวถึงตรงนี้แล้ว หลี่ซีเย่ยิ้มหนึ่ง กล่าวหาว่า “ถ้าหากข้าจะลงมือกับพวกเจ้าจริง ต้องรอนกระทั่งถึงวันนี้เท่านั้นหรือ? ครานั้น ขณะที่แคว้นเหล่านี้อาจมีความแข็งแกร่งเคียงคู่กับจักรวรรดิรุ่นก่อนหน้าตั้งหลายรุ่น เวลานั้นพวกเจ้าเป็นเพียงแคว้นเล็กๆ เท่านั้นเอง ในยุคหลังๆ มานี้ หากข้าต้องการรวบรวมอาณาจักรราชันให้เป็นหนึ่งละก็ หาใช่เป็นเรื่องยากแต่อย่างใด!”

“เพราะอะไรข้าจึงไม่ได้รวบรวมอาณาจักรราชันให้เป็นหนึ่งละ หากจะพูดคำพูดที่ไม่เกรงใจกันละก็ พื้นดินเพียงเท่านี้ยังไม่เพียงพอสำหรับมังกรแท้จริงอย่างข้า อำนาจเพียงเท่านี้ข้าไม่สนแม้เพียงน้อยนิด ถ้าหากข้าต้องการอำนาจจริง จักรวรรดิทั้งสามเช่นพวกเจ้าจะผงาดขึ้นมาได้รึ?” หลี่ซีเย่มองดูพวกราชันแผ่นดินเดียวอย่างเย็นชา กล่าวจริงจังว่า “สำหรับข้าแล้ว อำนาจเพียงน้อยนิดของพวกเจ้าที่มี ไม่มีค่าคู่ควรจะกล่าวถึง”

คำพูดของหลี่ซีเย่ันับว่าทั้งหยิ่งยโสทั้งอวดดี แต่คราวนี้แม้แต่ราชันตาปีศาจก็ไม่ส่งเสียงคัดค้านออกมา

“แคว้นเหล่าราชันของข้ายินดีร่วมมือกับสามจักรวรรดิของพวกเจ้า ข้าหวังเพียงว่าทุกคนสามารถก้าวข้ามการเดินทางไกลไปได้ง่ายๆ แค่นี้แหละ” หลี่ซีเย่จ้องมองดูพวกเขา กล่าวน่าเกรงขามว่า “ถ้าหากข้าคิดวางแผนอะไรกับสามจักรวรรดิพวกเจ้าล่ะก็ ข้าจำเป็นต้องอาศัยแผนการอย่างนั้นรึ? ข้าส่งกองทัพของแคว้นเหล่าราชันจำนวนนับล้านออกมาโดยตรงก็ได้ ไม่นานนักกองทัพนับล้านของข้าก็สามารถกวาดพวกเจ้าจนราบเรียบสิ้นทั้งสามจักรวรรดิอยู่แล้ว!”

ในเวลานี้ พวกราชันตาปีศาจสามคนล้วนนิ่งเงียบขึ้นมา แม้ว่าพวกเขาจะไม่ยินยอม แต่ไม่อาจปฏิเสธได้ว่าแคว้นเหล่าราชันมีกำลังที่จะทำเช่นนี้ได้จริง

หลังจากที่นิ่งเงียบไปนานมาก คนแรกที่เปิดปากพูดออกมาก็คือราชันแผ่นดินเดียว เขาเอ่ยขึ้นช้าๆ ว่า “จักรวรรดิของข้ายินดีร่วมมือกับแคว้นเหล่าราชัน ร่วมก้าวสู่การเดินทางไกล”

“ในเมื่อเวลาไม่คอยท่า เช่นนั้นแล้วก็ก้าวสู่การเดินทางไกลก็แล้วกัน ที่นั่นเป็นที่พึงพิงสุดท้ายของพวกเรา” ราชันรบชนะตลอดกาลกล่าวว่า “จักรวรรดิของข้าก็ยินดีออกเดินทางพร้อมกันเช่นกัน”

ผ่านไปชั่วครู่ ราชันตาปีศาจก็กล่าวเสียงหุ้มดำ่ว่า “นับรวมจักรวรรดิของข้าด้วยก็แล้วกัน”

“ดีมาก นี่คือการตัดสินใจที่ถูกต้อง” หลีซีเยพยักหน้าแล้วกล่าวว่า “หวังว่าทุกคนจะร่วมกันก้าวข้ามอุปสรรคด้วยกัน ไม่ว่าในแดนสุขาวดีจะมีสิ่งใดที่รอพวกเราอยู่ อย่างน้อยที่สุด พวกเราจะมุ่งไปข้างหน้าอย่างห้าวหาญ!”

หลังจากตกลงกันได้แล้วทั้งสองฝ่าย สี่จักรวรรดิได้ให้สัญญาาร่วมกัน จับมือกันก้าวสู่การเดินทางไกลด้วยกัน

“แต่ว่า ข้ายังมีคำขอร้องเล็กๆ น้อยๆ” หลังจากทำสัญญาาร่วมกันแล้ว หลีซีเยมองดูจอมราชันทั้งสาม เอ่ยขึ้นซ้ำๆ ว่า “ข้าต้องการยึดกระบี่ราชันในมือพวกเจ้า ข้าต้องการเปิดถ้ำราชันออกมา”

จอมราชันทั้งสามต่างมองตากันและกัน ราชันแผ่นเดียวพยักหน้ากล่าวว่า “เรื่องนี้ข้าไม่มีปัญหา วันที่ก้าวสู่การเดินทางไกล กระบี่ราชันก็ต้องเปลี่ยนมืออยู่ดี วันนี้หากจะยึดให้กับราชันสงครามจะเป็นอะไรไปเล่า”

ราชันรบนะตลอดกาลทำท่าไตร่ตรองนิดหนึ่งแล้วก็พยักหน้ากล่าวว่า “ในเมื่อราชันสงครามต้องการกระบี่ราชันก็เอาไป”

“ราชันสงคราม ท่านเป็นคนพูดเอาไว้วา ของได้เปล่าไม่มีในโลกมิใช่รี?” ราชันตาปีศาจจะอย่างไรเสียก็มีความไม่พอใจต่อหลี่ชียเอ่ไม่มากก็น้อย ดังนั้นเขาจึงกล่าวด้วยความรู้สึกไม่พอใจนัก

หลี่ชียเอ่หัวเราะขึ้นมา กล่าวว่า “ถูกต้อง โลกนี้ไม่มีของได้เปล่าอยู่แล้ว ทว่าต้องดูว่าใครคุยกับใคร การที่ข้าออกปากขี้มกระบี่ราชันจากเจ้า แสดงว่าข้าให้เกียรติเจ้า ถ้าหากข้าไม่ให้เกียรติเจ้าละก็ เจ้าคิดว่าข้าจำเป็นต้องออกปากขอยืมหรือไม่?”

เมื่อเอ่ยถึงตรงนี้ ราชันตาปีศาจส่งเสียงน่าเกรงขามออกมา แต่ก็ไม่ต้องการกล่าวสิ่งใดอีกต่อไป เขาโยนกระบี่ราชันไปให้หลี่ชียเอ่ กล่าวเสียงเย็นชาว่า “เอาไป ไม่ต้องขอบคุณข้า”

“ขอบคุณนะ” หลี่ชียเอ่รับเอากระบี่ราชันของราชันตาปีศาจเอาไว้หัวเราะอย่างเอ้อระเหย

ราชันตาปีศาจส่งเสียงฮือออกมาอย่างเยือกเย็น ในใจรู้สึกไม่สบายอารมณ์ยิ่งนัก ทว่าก็ชี้คร้านจะพูดอะไรอีกต่อไป หากจะสู้ก็สู้ราชันสงครามที่เป็นจอมราชันระดับนี้ไม่ได้ จะต่าริกี้ไร่

ความหมาย

ราชันแผ่นดินเดียวมองดูหลี่ซีเยแล้วเอ่ยขึ้นว่า "ราชันสงครามจะก้าวสู่การเดินทางไกลด้วยกันใช่หรือไม่"

หลี่ซีเยถึงกับทอดถอนใจออกมาเบาๆ เมื่อได้ยินคำกล่าวเช่นนี้ สายหน้าเบาๆ "ไม่ ข้าจะไม่ก้าวสู่การเดินทางไกลแล้วละ เมื่อถึงเวลานั้น ข้าจะถ่ายทอดพลังราชันให้กับจ้านซี จากนั้นเขาก็จะเป็นราชันองค์ใหม่ของแคว้นเหล่านราชันของเรา!"

"ข้ายังมีภารกิจทางโลกมากมายต้องสะสาง" หลี่ซีเยกล่าวอย่างช้าๆ ว่า "สิ่งนี้แหละที่ข้ารู้สึกอิจฉาพวกเจ้า ไม่มีห่วงไร่กังวล ไม่มีความรู้สึกเจ็ดอย่างและความปรารถนาหกอย่างเฉกเช่นมนุษย์ปุถุชน ไม่มีความหวั่นหาอาหาร จะไปก็ไปเลย"

การที่หลี่ซีเยไม่ก้าวสู่การเดินทางไกลด้วยกัน พวกของราชันแผ่นดินเดียวก็ไม่ได้มีอะไร เนื่องจากหากหลี่ซีเยถ่ายทอดพลัง

ราชันให้กำบรองแม่ทัพจ้านซี เช่นนั้นแล้ว จ้านซีซึ่งได้รับการสืบทอดมาก็จะมีความแข็งแกร่งเหมือนราชันสงคราม ไม่มีอะไรแตกต่างมากนัก

“มีคำพูดอยู่คำพูดหนึ่ง ไม่ทราบว่าจะสมควรพูดออกมาหรือไม่” หลังจากนั่งเงิบอยู่พักหนึ่ง ราชันรบชนะตลอดกาลได้เอ่ยขึ้น

“จากกันคราวนี้ เกรงว่าคงจะไม่พบกันอีกแล้ว ไม่มีอะไรควรหรือไม่ควรพูดอีก” หลี่ซีเยพยักหน้ากล่าว

ราชันรบชนะตลอดกาลทำท่าไตร่ตรองนิดหนึ่ง กล่าวว่า “ภายในอาณาจักรราชันมีคำเล่าลืออยู่ เล่าลือกันว่า ครานั้นราชันสงครามเคยก้าวสู่การเดินทางไกลมาแล้วโดยลำพังคนเดียวมาก่อน ไม่ทราบว่าจะเท็จจริงเป็นเช่นใด?”

“เรื่องนี้...” หลี่ซีเยหัวเราะแล้วกล่าวว่า “จะเป็นจริงหรือเท็จมันไม่สำคัญ สรุปก็คือข้าจะไม่ให้ทหารราชันของแคว้นเหล่าราชันที่เปรียบเสมือนเป็นลูกหลานเดินทางไปตาย จะอย่างไรพวกเขาได้ติดตามข้ามายุคแล้วยุคเล่า”

เมื่อเอ่ยถึงตรงนี้แล้ว หลีซีเย่มองดูพวกของราชันรบ
ชนะตลอดกาล กล่าวว่า “ทว่านี่ไม่ได้หมายความว่าเส้นทางนี้จะ
เป็นเส้นทางที่ราบเรียบ เส้นทางของการเดินทางไกลเส้นนี้ มีใคร
เล่าที่รู้ว่าที่พึงพิงสุดท้ายจะเป็นเช่นใด บางที ชะตากรรมของแต่ละ
คนย่อมแตกต่างกันไป หรือบางทีชะตากรรมแต่ละยุคสมัยก็อาจ
แตกต่างกัน”

“เมื่อก้าวสู่เส้นทางเส้นนี้แล้วต้องคิดไปในทางที่แย่ที่สุด
เอาไว้ก่อน” หลีซีเย่เอ่ยขึ้นซ้ำๆ ว่า “ก้าวเดินไปบนเส้นทางเส้นนี้
บางทีอาจเป็นเพราะมันคือที่พึงพิงสุดท้าย หรือบางทีทุกอย่าง
เป็นไปตามธรรมชาติของมัน ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม สรุปก็คือ ทุก
คนควรจะเสี่ยงกับมันสักครั้งบนเส้นทางเส้นนี้ มีเพียงก้าวเดินไป
ข้างหน้าอย่างห้าวหาญ จึงสามารถไปให้ถึงแดนสุขาวดีของตนเอง
ได้!”

“แดนสุขาวดีนะ” ราชันแผ่นดินเดียวรู้สึกกั๊กกลุ่ม กล่าว
อย่างซ้ำๆ ว่า “ใครจะไปรู้ว่าที่แดนสุขาวดีมีสิ่งใดรอพวกเรากันอยู่
แล้วใครกันเล่าที่จะรู้ว่าโลกนั้นจะเป็นโลกเช่นใดกัน เจ้าแห่งราชัน
ไปแล้ว บรรดาจอมราชันต่างๆ ก็ทยอยกันก้าวสู่การเดินทางไกล
แล้ว เวลานี้ถึงตาของพวกเรากันบ้างละ”

พันล้านปีมาแล้ว นับตั้งแต่เจ้าแห่งราชันก้าวสู่การเดินทางไกลแล้ว จากนั้นขุนพลผู้แก่กล้าที่เคยอยู่ข้างกายเจ้าแห่งราชันแต่ละคนก็ทยอยกันก้าวเดินบนเส้นทางเส้นนี้ ท่ามกลางเวลาที่ยาวนานของสายน้ำแห่งกาลเวลา จักรวรรดิที่แข็งแกร่งจักรวรรดิแล้วจักรวรรดิเล่าที่ยิ่งใหญ่ต่างทยอยก้าวไปบนเส้นทางเส้นนี้

จวบจนถึงวันนี้ เฉกเช่นราชันรบชนะตลอดกาล ราชันแผ่นดินเดียว ราชันตาปีศาจที่เป็นจอมราชันอย่างพวกเขา ในยุคของเจ้าแห่งราชันนั้นพวกเขาเป็นเพียงตัวน้อยๆ ผู้หนึ่งเท่านั้น ในจำนวนพวกเขามีคนหนึ่งเป็นเพียงทหารราชันตัวเล็กๆ คนหนึ่งบางคนเป็นนายร้อย แต่เมื่อมาถึงวันนี้ พวกเขา ก็ก้าวสู่ตำแหน่งจอมราชันในที่สุด

ทว่าเมื่อก้าวเดินมาถึงวันนี้ พวกเขาจำเป็นต้องเผชิญหน้ากับการตัดสินใจ เหมือนดังเช่นคนรุ่นก่อนก้าวขึ้นสู่เส้นทางการเดินทางไกลเส้นนี้

“ไม่ว่าสิ่งที่รอพวกเราอยู่ ณ แดนสุขาวดีคือสิ่งใด ก็ต้องปิดฉากลงในท้ายที่สุด และต้องมีที่สิ้นสุด” หลี่ชีย่กล่าวอย่างช้าๆ

ถ้าหากยังมีทางเลือกทางอื่นอีก เขาคงไม่ให้แคว้นเหล่า
ราชันของเขาต้องก้าวเดินบนเส้นทางการเดินทางไกลเส้นนี้ เพราะ
เส้นทางเส้นนี้มีความไม่แน่นอนมากมายเหลือเกิน

แต่นอกจากเส้นทางการเดินทางไกลเส้นนี้แล้ว กล่าว
ได้ว่าไม่มีทางเลือกอื่นอีกแล้ว เพราะถ้าหากสามารถจัดการให้
ทหารราชันไปจากโลกธาตุน้อยแห่งราชันมารได้ละก็ เขาคงนำเอา
กองกำลังนับล้านของแคว้นเหล่าราชันออกไปแล้ว

ก้าวเดินมาถึงวันนี้ แทนที่จะรอดคอยการมาถึงของยุค
ใหม่ แทนที่จะรอให้ต้องกลายเป็นโล่ของที่ราบสูงฝั่งพุทธะ มีสู้เสี่ยง
กับมันสักครั้ง บางทีอาจยังมีโอกาสบ้าง

ขณะที่เมื่อใดถูกจับผูกติดเอาไว้บนรถศึกเช่นที่ราบสูง
ฝั่งพุทธะแล้ว ย่อมสามารถคำนึงถึงผลที่จะตามมา ท้ายสุดไม่ว่าจุด
จบเป็นเช่นใด โลกธาตุน้อยแห่งราชันมารในฐานะที่เป็นโล่ ย่อมไม่
มีจุดจบที่ดี

“เอาเถอะ มันไม่มีอะไรต้องไปอาลัยอาวรณ์อีกแล้ว ก็
ทำตามนี้แล้วกัน” สุดท้ายราชันตาปีศาจก็กล่าวเช่นนี้ออกมา

ตอนที่ 1100 ตีเว่ย

<https://novel-lucky.com>

ในที่สุดข้อตกลงบรรลุผลสำเร็จทุกประการ สามจอมราชันเดินทางออกจากเมืองเหล่าราชัน พาทหารราชันของตนกลับไปยังจักรวรรดิของตนเอง พวกเขาก็ต้องมีการเตรียมการเพื่อการก้าวสู่การเดินทางไกลต่อไป

หลี่ซีเยพกพากระบี่ราชันสีเล่มออกจากเมืองเหล่าราชัน กล่าวกับพวกของหลี่ซวงเหยียนว่า “พวกเราไปกันเถอะ”

ด้านนอกเมืองเหล่าราชัน มีสายตาของผู้คนจำนวนมากที่จับจ้องอยู่บนตัวของหลี่ซีเย หลายคนเห็นจอมราชันทั้งสามของอาณาจักรราชันมายังเมืองเหล่าราชัน และหลายคนคาดการณ่ว่าจอมราชันทั้งสามต้องมาพบปะกับหลี่ซีเยเป็นแน่แท้

เวลานี้เห็นหลี่ซีเยเดินทางออกจากเมืองเหล่าราชัน จึงมียอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากจ้องมองดูจากระยะห่างไกลเวลานี้ในใจของพวกเขาต่างคาดเดากันอยู่ พวกเขาล้วนแล้วแต่ต้องการรู้ว่าหลี่ซีเยไปได้อะไรมาจากเมืองเหล่าราชัน

“หลี่ซีเยไปได้ของวิเศษอะไรมาจากเมืองเหล่านาชั้น
นะ?” มีผู้ที่พิมพ์คำคาดเดาออกมา

ผู้ยิ่งใหญ่ที่เป็นรุ่นอาวุโสสายหัวเบาๆ กล่าวว่
“สำหรับหลี่ซีเยแล้ว ไม่ว่าจะเป็ของวิเศษเช่นใดก็เป็เพียงแค่ของ
ประดับเท่านั้นเอง สำหรับตัวของเขาแล้ว เกรงว่าของวิเศษหาใช่
เป็สิ่งสำคัญ ตามความเห็นของข้า การที่เขาเรียบพบกับสามจอม
ราชัน เป็ไปได้ว่าคงจะมีการหารือเรื่องสำคัญอะไรบางอย่าง”

“หลี่ซีเยนับว่าชั่วร้ายผิดปกติจริงๆ เขาถึงกับเป็ราชัน
ได้ ที่ชั่วร้ายผิดปกติยิ่งกว่าก็คือ เขาสามารถเรียกหาสามจอม
ราชันแห่งอาณาจักรราชันได้ มันเป็เรื่องที่ไม่น่าจะเป็ไปได้เลย
ยังไม่เคยได้ยินมาก่อนว่าบุคคลภายนอกสามารถเป็ทหารราชัน
ได้ ยิ่งไม่ต้องพูดถึงการเป็ราชันแล้วละ” “ไม่ว่าบุคคลผู้นั้นจะมี
ความรู้และประสบการณ์มากมายเพียงใดก็ตาม ยังคงรู้สึก
ปาฏิหาริย์เกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวนี้

“อาณาจักรราชันเคยมีตำนานหนึ่งที่เล่าขานกันว่า
ยามเมื่อราชันองค์ใดแข็งแกร่งมากจนถึงระดับหนึ่งแล้ว สามารถ
เรียกพบราชันองค์อื่นๆ ได้ ส่วนรายละเอียดว่าเป็ความจริงหรือไม่
นั้น ไม่มีผู้ใดล่วงรู้” มีระดับปราชญ์รุ่นอาวุโสผู้หนึ่งพิมพ์คำออกมา

หลี่ซีเย่นำพาพวกหลี่ซวงเหยียนออกจากเมืองเหล่า
ราชันแล้ว มุ่งหน้าตรงไปยังด้านทิศใต้โดยตลอด ไปยังภาคใต้ของ
อาณาจักรราชัน ในที่สุด พวกเขาก็ได้มาถึงบริเวณใต้สุดของ
อาณาจักรราชัน ที่ตรงนี้มีทิวทัศน์งดงามกอบประด้วยภูเขาแลแม่น้ำที่
สวยงาม

ในที่สุด หลี่ซีเยพาพวกของเหมยซู่เหยยามาถึงด้านนอก
ของหุบเขาแห่งหนึ่ง เมื่อยืนอยู่บริเวณนี้แล้ว สามารถมองเห็น
ประกายราชันที่พุ่งขึ้นสู่ท้องฟ้า ทุกๆ ประกายราชันดูจัดเป็นกระบี่
ศักดิ์สิทธิ์เล่มหนึ่งอย่างนั้น

หุบเขาแห่งนี้ไม่มีใครสามารถเข้าไปได้ ได้ยินว่าเคยมี
ยอดฝีมือจำนวนไม่น้อยพยายามบุกฝ่าเข้าไป ล้วนแล้วแต่ถูก
ประกายราชันที่นำกลั้วรัดจนกลายเป็นฝนเลือดไป เคยมีระดับอ่อง
เทพทดลองฝ่าเข้าไปเช่นกัน แต่ผ่านเข้าไปในหุบเขาได้ไม่ไกล
เท่าไรก็ถูกตัดแขนไปข้างหนึ่ง ทำให้อ่องเทพผู้นี้ต้องวิ่งออกมาด้วยความ
ตกใจ และไม่กล้าเข้าไปอีกเลย

“พวกเจ้ารอช้าอยู่ตรงนี้”

หลี่ซีเยมองดูหุบเขาที่หนึ่ง จากนั้นเดินเข้าไปยังภายใน
หุบเขาโดยลำพังคนเดียว ขณะที่หลี่ซีเยก้าวเท้าเข้าไปนั้น ได้ยิน

เสียง “แซงค์” ทันใดนั้น ประกายราชันพลันรวมตัวกันกลายเป็น กระบี่ และกลายเป็นทะเลกระบี่ หวังบิรรัตल्लीชีเย่ให้กลายเป็นฝน เลือดไป

“แซงค์ แซงค์ แซงค์ แซงค์” เสียงวินาทีนี่เอง กระบี่ ราชันทั้งสี่พลันออกจากฝัก พวกมันลอยล่องอยู่ด้านหลังของल्लीชีเย่ กลายเป็นเหมือนฉากกำบังขนาดใหญ่ ปิดกั้นทะเลกระบี่เอาไว้

ภายหลังจากที่กระบี่ราชันทั้งสี่เล่มได้กลับกลายเป็น ฉากกำบังขนาดใหญ่แล้วนั้น ดูเหมือนทะเลกระบี่จะจงใจปล่อยให้ ผ่านไปอย่างนั้น ทะเลกระบี่ได้กระจายตัวออกไปอย่างซ้าๆ ปล่อยให้ल्लीชีเย่ได้เดินเข้าไป

พวกของเหมยซู่เหยา ก็รู้สึกประหลาดใจยิ่งนักเมื่อได้ เห็นภาพนี้ อยากรู้เหลือเกินว่าภายในหุบเขา คือสิ่งใดกันแน่

ल्लीชีเย่เข้าไปอยู่ภายในหุบเขา มีเสียงน้ำไหลของลำธารสายเล็กๆ ด้านในนี้มีต้นไม้เขียวชอุ่มเป็นพุ่มพฤกษ์ไม่ว่าใครก็ตามหากได้เข้ามาอยู่ในบริเวณหุบเขาตรงนี้ ล้วนแล้วแต่รู้สึกถึงกลิ่นอายที่สบายสดชื่น โขยมาปะทะใบหน้า

ภายในบริเวณสวนที่ลึกที่สุดของหุบเขา ซึ่งเป็นบริเวณที่ประกายราชันแผ่กระจายออกมา ที่ตรงนี้มีต้นไม้ขนาดใหญ่อยู่ต้นหนึ่ง ต้นไม้ต้นนี้ดูจัดแกะสลักด้วยหยกศักดิ์สิทธิ์อย่างนั้น โดยที่ต้นไม้ใหญ่ต้นนี้ได้เปล่งประกายราชันที่นำกล้าวออกมา เสมือนว่านี่หาใช่เป็นต้นไม้ต้นหนึ่ง แต่เป็นจอมราชันที่ไร้เทียมทานองค์หนึ่งยืนอยู่ตรงนั้น

ขณะที่ต้นไม้ใหญ่ต้นนี้ก็มิใช่เป็นที่รู้จักของผู้คน... ต้นจอมราชัน! เป็นต้นไม้ที่มีพลังราชันที่ทรงพลังยิ่งอยู่ในตัว!

ใต้ต้นไม้ต้นนี้มีผู้เฒ่าผู้หนึ่งนั่งขัดสมาธิอยู่ ผู้เฒ่าที่อยู่ภายใต้เสื้อแพรท่าทางเฉยเมยผู้หนึ่ง มีกระบี่วางไว้บนตักอยู่เล่มหนึ่ง เป็นกระบี่ขนาดใหญ่

บนตัวของผู้เฒ่าผู้นี้แผ่กระจายพลังราชันที่นำกล้าวออกมา ย่อมไม่ต้องสงสัยว่าเขานั้นเป็นทหารราชันที่แข็งแกร่งยิ่งผู้หนึ่ง แข็งแกร่งยิ่งกว่าพวกราชันตาปีศาจเสียอีก

ขณะที่หลี่ชีย่เดินเข้าไปใกล้ ผู้เฒ่าที่นั่งอยู่ใต้ต้นไม้พลันลืมตาทั้งสองขึ้น ดวงตาทั้งสองของเขาเสมือนหนึ่งสามารถมองเห็นทะลุผ่านทุกสิ่งทุกอย่างได้ ในเวลานี้เอง สายตาที่นำกล้าวของเขาได้ตกไปอยู่บนเสื้อราชันที่หลี่ชีย่สวมใส่อยู

“ราชันสงคราม ไม่พบกันเสียนาน” ผู้เฒ่าผู้นี้เอ่ยอย่าง
ซ้าๆ มองดูหลี่ซีเยที่สวมเสื้อราชันเอาไว้ เสียงของเขาเต็มไปด้วย
ลังหะ เสมือนหนึ่งเป็นเสียงทองเสียงหยกอย่างนั้น

หลี่ซีเยเองก็มองดูผู้เฒ่าผู้นี้ และเอ่ยขึ้นมาอย่างซ้าๆ
เช่นกัน “ผู้อาวุโสเว่ย ไม่พบกันเสียนาน เพียงแวบเดียวพันล้านปี
ผ่านไป ท่านผู้เฒ่าดูจะดูดีกว่าเก่าเสียอีก”

ผู้เฒ่าเว่ย ผู้เฒ่าที่เห็นตรงหน้ามีชื่อว่าตี้เว่ย เขาเคย
เป็นองครักษ์ข้างกายของเจ้าแห่งราชัน ทว่าหลังจากที่เจ้าแห่ง
ราชันก้าวสู่การเดินทางไกลแล้ว เขากลับรั้งอยู่ที่นี้เพียงคนเดียว

โดยปกติแล้ว ภายในอาณาจักรราชันจะไม่มีทหาร
ราชันที่ทำอะไรเพียงลำพังคนเดียว แต่ตี้เว่ยเป็นข้อยกเว้น เขาอยู่
คนเดียวมาโดยตลอด อีกทั้งเขายังเฝ้าอยู่ที่ตรงนี้ตลอดมา

ตี้เว่ยมองดูหลี่ซีเย แล้วเอ่ยขึ้นมาซ้าๆ ว่า “ท่านยังเป็นที
ชื่นชอบของผู้คน มีร่างกายที่ประกอบด้วยเลือดเนื้อ ซึ่งบ่งบอกว่า
ท่านเป็นผู้ชนะของชาตินี้แล้วละ”

“มิกล้า มิกล้า ด้วยบารมีของอาวุโสเฒ่าเว่ย ชาตินี้ถูกลีขิตเอาไว้แล้วว่าเป็นยุคของข้า” หลี่ซีเยยิ้มกล่าวเฉยเมย

ในยุคที่เนิ่นนานมาแล้ว หลี่ซีเยได้รั้งอยู่ที่อาณาจักรราชันเป็นเวลาานานมาก เขาเคยศึกษาเกี่ยวกับอาณาจักรราชัน และศึกษาเกี่ยวกับแดนมาร ณ อาณาจักรราชันเขาเป็นถึงราชัน และเคยได้รับการกล่าวเตือนจากตีเว่ย ตีเว่ยเคยบอกเล่าความลับบางอย่างของอาณาจักรราชันที่แม้แต่ราชันของอาณาจักรราชันก็ไม่เคยรู้มาก่อน

“ชาตินี้นะ” ตีเว่ยที่นั่งอยู่ตรงนั้นทอดถอนใจออกมาเบาๆ รู้สึกผิดหวังอยู่บ้าง และก็ตัดใจไม่ลงอยู่

หลี่ซีเยเลยถือโอกาสนั่งลงให้สิ้นเรื่องสิ้นราว มองดูตีเว่ยแล้วกล่าวว่า “ดูท่าอาวุโสเว่ยท่านก็รับรู้ได้ถึงารเปลี่ยนแปลงของที่ราบสูงฝั่งพุทธะแล้ว ไม่ต้องให้ข้ากล่าวมากความ เกรงว่าผู้อาวุโสเว่ยก็รู้แล้วว่าจะต้องเกิดอะไรขึ้นในอนาคตแล้ว”

ตีเว่ยถึงกับจ้องมองไปยังที่ที่ห่างไกล ผ่านไปชั่วครู่ใหญ่ เขาทอดถอนใจออกมาเบาๆ กล่าวว่า “วิถีทางที่ต่างกัน บางทีมันถูกลีขิตเอาไว้แล้วถึงจุดจบที่ต่างกัน”

“จะเป็นจุดจบลักษณะเช่นใดนั้น จะมีใครรู้อ่างละ” หลี่
ชีย่สายหน้าเบาๆ “ท้าวสักกะก็ดี เจ้าแห่งราชันก็ช่าง ต่างก็มี
วิถีทางที่เป็นของตนเอง”

“ท่านก็มีวิถีทางของตนเอง” ตี้เว่ยมองดูหลี่ชีย่ เผยให้
เห็นถึงรอยยิ้ม ท่าที่แฝงเอาไว้ซึ่งความเมตตา ท่าที่เช่นนี้หาชมได้
ยากมาก

หลี่ชีย่หัวเราะออกมา กล่าวว่า “ถูกต้อง ข้ามีวิถีทาง
ของข้าเอง หรือบางทีอาจกล่าวว่า เป็นสิ่งที่ข้าเสาะแสวงหา ซึ่งอาจ
จะเหมือนท้าวสักกะอยู่บ้าง สิ่งที่แตกต่างก็คือ ข้าเดินตามวิถีทาง
ของข้า ซึ่งแตกต่างกับวิถีทางที่ท้าวสักกะเดินอย่างสิ้นเชิง

“ใช่แล้วเจ้าแห่งราชันจะไม่ได้เดินไปในวิถีทางอีกทาง
หนึ่งเมื่อไร” ตี้เว่ยทอดถอนใจออกมาเบาๆ “ใครบ้างจะรู้ว่าจุดจบ
มันจะเป็นเช่นใด ไม่ว่าจะก้าวเดินบนวิถีทางแบบไหน บางทีอาจจะ
หาจุดจบไม่ได้”

“อาวุโสเวยมองโลกในแง่ร้ายเกินไปแล้วละ” หลี่ชียเอ หัวเราะและส่ายหัวเบาๆ กล่าวว่า “ไม่ว่าจะอย่างไร ต้องมีจุดจบ อย่างแน่นอน เพียงแต่จะเป็นจุดจบที่ดีหรือไม่ดีก็เท่านั้น”

“แต่ว่า จุดจบที่รู้มา ณ ปัจจุบันล้วนแล้วแต่ไม่ใช่เรื่องดี” ตี้เว่ยฝืนยิ้ม กล่าวว่า “ความเป็นอมตะก็ดี สุดปลายทางของโลกนี้ก็ช่าง ไม่ว่าจะเส้นทางไหน ล้วนแล้วแต่ไม่มีจุดจบที่ดีทั้งสิ้น”

“แล้วเจ้าแห่งราชันล่ะ?”

ตี้เว่ยนิ่งเงียบไปพักหนึ่ง หลังจากนั้นเขาทอดถอนใจ ออกมาเบาๆ ว่า “ข้าก็ไม่รู้ หลังจากทีเจ้าแห่งราชันก้าวสู่การเดินทางไกลแล้ว ไม่มีข่าวคราวอีกเลย ไม่มีใครรู้ว่าสิ่งที่รออยู่ข้างหน้าของพวกเราคืออะไร เกรงว่าแม้แต่เจ้าแห่งราชันท่านก็ไม่ชัดเจนในเรื่องนี้”

“ในเมื่อเขาก้าวสู่เส้นทางนี้ ย่อมแสดงว่าเขามีอะไรอยู่ในใจแล้วละ”

ตี้เว่ยอดที่จะมองไปยังที่ที่ห่างไกลไม่ได้ หลังจากผ่านไปนานมาก เขาได้ทอดถอนใจเบาๆ กล่าวว่า “อมตะนะ อมตะ สิ่ง

บางสิ่งนับว่าทำร้ายคนไม่เบาเลย บางทีสำหรับคนหลายคนแล้ว
ความเป็นอมตะนี้เปี่ยมด้วยความเย้ายวน เป็นสิ่งเสาะแสวงหามา
ตลอดชีวิต เมื่อถึงท้ายสุด กลายเป็นคนก็ไม่ใช่ผิดก็ไม่เชิง!”

“หากชาติหน้าสามารถให้เลือกได้อีกครั้งหนึ่ง หรือบาง
ทีข้าอาจยินดีเป็นมนุษย์ปุถุชนธรรมดาๆ คนหนึ่ง” เสียงของตีเว่ยที่
ผ่านโลกมาอย่างโชกโชนและเต็มไปด้วยความฉงนด้วยเกล้า กล่าว
ว่า “แม้ชีวิตจะสั้น แต่มีสุขมีทุกข์ มีความกังวล มีความยากลำบาก
แต่ก็เป็นโชคชะตา”

“มนุษย์ปุถุชนก็ดี ผู้บำเพ็ญตนก็ช่าง ล้วนแล้วแต่ไม่มี
ยาเสียใจภายหลัง” หลี่ชี่เยี้ย้มกล่าวว่า “ถ้าหากเป็นมนุษย์ปุถุชน
ธรรมดา บางทีอาจมีวันที่ลูกหลานเต็มบ้าน แต่ก็อาจมีวันที่ตาย
อย่างอนาถท่ามกลางป่ากร้าง คนอย่างข้าจะไม่เสียใจภายหลัง ใน
เมื่อเดินบนเส้นทางนี้แล้ว ก็จะได้เดินไปให้ถึงที่สุด เดินจนถึงสุดท้าย”

“พูดก็พูดเถอะ” ตีเว่ยถึงกับหัวเราะออกมา กล่าวว่า
“ข้าไม่เหมือนกับท่าน ท่านไม่มีทางเลือก แต่ข้านะมีทางเลือก ท่าน
กลายเป็นอิศาหิมิฟเป็นเพราะไม่อาจเป็นตัวของตัวเองได้ ขณะที่
ข้าไม่เหมือนกัน ข้าจะเกิดในตระกูลที่มั่งคั่ง แต่เล็กไม่เคยต้องกังวล
เรื่องความเป็นอยู่”

“บางที่อาจเป็นเช่นนั้น” หลีซีเยก็ต้องพยักหน้า เป็นความจริงที่การก้าวเดินบนเส้นทางเส้นนี้แต่แรกเขาไม่ได้เป็นคนเลือก เขาไม่เป็นตัวของตัวเองจริงๆ

“อดีตได้กลายเป็นสายลมไปแล้ว อย่าไปกล่าวถึงอีกเลย” ตีเว่ยทอดถอนใจออกมา ทำท่าโยกศีรษะไปมา เหมือนว่าต้องการโยนเอาความก่ดก่ลุ่มที่อยู่ในสมองทิ้งไปให้หมด

“อาวุโสเว่ยคิดจะทำประการใด?” หลีซีเยมองดูตีเว่ยเอ่ยขึ้นอย่างช้าๆ

ตีเว่ยนิ่งเงียบขึ้นมาหลังจากได้ยินคำกล่าวของหลีซีเยผ่านไปครู่ใหญ่ จึงกล่าวอย่างช้าๆ ว่า “บอกตามความสัตย์จริง ข้าเองก็ 모르เหมือนกัน บางที่ข้าควรก้าวสู่การเดินทางไกล หรือบางที่ก็ยอมเป็นโล่สักครั้งหนึ่ง เสี่ยงกับมัน ถ้าหากที่ราบสูงฝั่งพุทระเป็นฝ่ายชนะ แล้วข้ายังคงมีชีวิตอยู่ ก็เท่ากับเป็นการแผ้วทางออกมาได้อีกเส้นทางหนึ่ง!”

“นี่ก็เป็นโอกาสหนึ่งเหมือนกัน” หลีซีเยพยักหน้า กล่าว ว่า “ถ้าหากผู้อาวุโสเว่ยต้องการสู่การเดินทางไกลสักก็ สามารถทดลองได้ แคว้นเหล่านาราชนของข้าได้ร่วมมือกับจักรวรรดิใหญ่อีกสามแห่ง เตรียมก้าวสู่การเดินทางไกลไปด้วยกัน”

“ให้เวลาข้าได้ไตร่ตรอง” ตี๋เว่ยพยักหน้าเบาๆ กล่าวว่า
“หากข้าตัดสินใจก้าวสู่การเดินทางไกล ข้าก็จะร่วมทางไปกับ
แคว้นเหล่านี้อาจารย์ของท่าน และถือโอกาสหยิบยืมเอาทองราชันของ
ท่านมาใช้สักหน่อย”

“อาวุโสเว่ยเกรงใจไปแล้ว” หลี่ชี่เย่สายหน้าหัวเราะ
กล่าวว่า “ครานั้นได้รับการชี้แนะจากอาวุโสเว่ย ทำให้ข้าได้รับ
ประโยชน์ไม่น้อย จึงทำให้กลายเป็นราชันสงครามได้ภายใน
ระยะเวลาอันสั้น กับแค่ทองราชันเท่านั้น นับเป็นอะไรได้”

“ข้าไม่กล้ารับความดีความชอบตรงส่วนนี้ หากท่านไม่มี
จิตที่เป็นราชัน ต่อให้ข้าชี้แนะอย่างไรก็ไร้ประโยชน์” ตี๋เว่ยหัวเราะ
กล่าว

ตอนที่ 1101 นำทิพย์ต้นกำเนิดสรรพสิ่ง

<https://novel-lucky.com>

หลี่ชีย่เพียงแต่ยิ้มกับคำกล่าวของตี้เว่ย โดยไม่ได้พูดอะไรมาก

ตี้เว่ยมองดูกระบี่ราชันสีเล่มที่ลอยล่องอยู่ด้านหลังหลี่ชีย่ จึงเอ่ยขึ้นมาว่า “ท่านคิดจะนำสิ่งนั้นไปด้วยรึ?”

“ข้ารู้ว่าอาวุธโสเว่ยคอยเฝ้าอยู่ที่ตรงนี้” หลี่ชีย่หัวเราะและกล่าวว่า “ดังนั้นต้องขอให้อาวุธโสเว่ยโปรดเข้าใจและให้การสนับสนุน ข้าต้องการเข้าไป”

ตี้เว่ยหัวเราะและส่ายหัวเบาๆ กล่าวว่า “สนับสนุนอะไรกัน เวลานี้ท่านคือจอมราชันที่แข็งแกร่งมากที่สุดของอาณาจักรราชัน ทั้งยังได้นำเอากระบี่ราชันสีเล่มมาด้วย ตามหลักแล้ว ท่านมีสิทธิ์ที่จะเข้าไปได้อยู่แล้ว”

“แต่ว่า สามารถนำเอาสิ่งของที่อยู๋ภายในไปได้ด้วยหรือไม่ นั่นขึ้นอยู่กับตัวท่านเองแล้วละ” ตี้เว่ยกล่าวว่า “จอมราชันที่เคยมายังสถานที่แห่งนี้ไซ้จะมีเพียงท่านคนเดียวเท่านั้น แม้แต่

ยอดขุนพลที่เก่งกล้าที่สุดของเจ้าแห่งราชันก็เคยมาที่นี่เช่นกัน น่าเสียดาย เขาก็ไม่สามารถนำเอาสิ่งที่อยู่ด้านในไปได้”

“ขำมันใจว่ามีความเป็นไปได้” หลี่ชียเอ่หัวเราะ กล่าวว่
“มิฉะนั้นล่ะก็ ข้าก็คงไม่นำเอากระบี่ราชันสีเล่มมาด้วยแล้ว”

ตีเว่ยมองดูหลี่ชียเอ่ หัวเราะขึ้นมาแล้วกล่าวว่า “ท่านรู้
หรือไม่ว่าสิ่งที่อยู่ด้านในคืออะไร”

หลี่ชียเอ่หัวเราะกล่าวว่า “อาวุโสเว่ยพูดเช่นนี้เป็นการ
ทดสอบข้านะสิ เจ้าสิ่งนี้บอกตามตรงเลยนะว่าพูดยาก ผ่านมานาน
มากจนยากจะหาบันทึกใดๆ ได้แล้ว อีกทั้งของสิ่งนี้เกรงว่าจะไม่ได้
มีชื่อเรียกเพียงชื่อเดียวเท่านั้น”

“เห็นที่ท่านได้ทำการบ้านมาไม่น้อยเลยทีเดียว” ตีเว่
ยอมยิ้มและพยักหน้ากล่าวว่า “หากว่าท่านสามารถนำเอาสิ่งของที่
อยู่ภายในล่ะก็ มันจะเป็นของท่านทั้งหมด”

“ขอบคุณอาวุโสเว่ย” หลี่ชียเอ่ยิ้มกล่าวและโค้งคำนับให้

“เรื่องนี้ท่านไม่ต้องขอบคุณข้า เท่าที่ข้ารู้มา ครานั้น เจ้าแห่งราชันก็คิดที่จะนำเอาสิ่งของที่อยู่ด้านในติดตัวไปด้วย เสียตาย ณ เวลานั้นเงื่อนไขต่างๆ ยังไม่สมบูรณ์จึงต้องล้มเลิก ความตั้งใจเสีย ทั้งหลายทั้งปวงเหล่านี้ล้วนแล้วแต่รอผู้มีวาสนา เท่านั้น หากว่าท่านเป็นผู้มีวาสนา ย่อมสามารถนำมันไปได้ หาก ไม่มีวาสนาต่อกัน ทุกอย่างก็เปล่าประโยชน์”

“ข้อนี้ข้ารู้” หลี่ชีย่พยักหน้าเบาๆ

เวลานี้เอง ตีเว่ยขยับตัวที่หนึ่ง เสมือนดังภูเขาและแม่น้ำ ล้วนเคลื่อนไหวตาม ดวงดาราหมุนกลับ ชั่วพริบตาเดียวปรากฏ เป็นประตูกำอยู่ตรงหน้าหลี่ชีย่

ประตูกำนี้ปิดสนิทโดยบานประตูสองบาน ลักษณะ โบราณเรียบง่าย ด้านบนประตูมีรางกระบี่ที่ไขว้กันอยู่สร้าง เหมือน หนึ่งเป็นกระบี่สี่เล่มที่ล็อกประตูนี้เอาไว้

“ขอให้ท่านโชคดี” ตีเว่ยยิ้มกล่าวว่า “ถ้าหากท่าน สามารถนำเอาของที่อยู่ด้านในไปได้ทั้งหมดละก็ นับว่าข้าได้บรรลุ

ภารกิจแล้ว ในอนาคตไม่ว่าข้าจะก้าวสู่การเดินทางไกล หรือรบ เพื่อที่ราบสูงฝั่งพุทธะ ข้าก็หมดหวังแล้วละ”

หลี่ชียเอมยิ้ม พยักหน้าเบาๆ เดินไปยังปากถ้ำ “แข่งค้” หลี่ชียเอมนำกระบี่ราชันทั้งสี่เล่มสอดเข้าไปยังรางกระบี่ทั้งสี่ที่อยู่บน ประตูราชันนั้น

จากการที่ได้เสียบกระบี่ราชันเข้ากับรางกระบี่ “เอี้ยด... เอี้ยด...เอี้ยด...” บานประตูที่หนักอึ้งได้เปิดออกมาอย่างช้าๆ

หลี่ชียเอมเดินเข้าประตูไปทันทีโดยมิได้ลังเล ครั้นร่างของ เขาหายเข้าไปภายในถ้ำ ประตูที่หนักอึ้งก็ได้ปิดลงอย่างช้าๆ ตามเดิม

เมื่อเข้าไปภายในถ้ำแล้ว ไม่ได้มีมืดมิดอย่างที่เข้าใจ ตรงกันข้าม ภาพที่อยู่ตรงหน้าคือห้องฟ้าสีครามที่สดใส เสียงคลื่น ที่ซัดเข้าหาฝั่งเป็นระลอกๆ

สิ่งที่ทำให้ผู้คนไม่อยากจะเชื่อก็คือ ที่เห็นอยู่ตรงหน้า หาใช่เป็นถ้ำหินอะไร และก็ไม่ใช่ถ้ำใต้ดินที่มีมืดมิด แต่เป็นทะเลสี เขียวครามสวยงาม

ใครจะไปรู้ว่าเบื้องหลังปากถ้ากลับเป็นทะเลที่สุดลูกหูลูกตา ซึ่งเป็นสภาพที่ไม่มีใครสามารถจินตนาการได้

"จืด..." ขณะที่หลี่ชีย่กำลังจ้องมองดูห้องฟ้าและน้ำทะเลสีครามอยู่นั้น ท่ามกลางเสียงน้ำได้ยินเสียงหนึ่งดังขึ้น ปรากฏโลมาตัวหนึ่งกระโดดขึ้นเหนือผิวน้ำ ดุจดั่งเป็นภูติใต้น้ำอย่างนั้น

หลี่ชีย่หัวเราะแล้วก็กระโดดขึ้นไปอยู่บนหลังของโลมาตบที่หลังของมันเบาๆ ยิ้มกล่าวว่า "เจ้าหนูน้อย พาข้าไปที่แหล่งกำเนิดรุ่งกินน้ำ"

โลมาส่งเสียงร้องด้วยความดีใจ จากนั้นกระโดดขึ้นสูงและทุกเอาตัวหลี่ชีย่ฟาลมไต่คลื่นลุยเข้าไปยังสวนลึกของทะเลสีครามนั้น

เจ้าโลมาสามารถแหวกว่ายได้รวดเร็วมาก มันได้ทุกหลี่ชีย่ว่ายอยู่ในทะเลเป็นเวลานานมาก ขณะที่หลี่ชีย่ยืนอยู่บนหลังของมัน ปล่อยให้มันว่ายน้ำไปข้างหน้า มองดูทะเลสีครามด้วยท่าทีหนึ่งเงียบ

ภายในอาณาจักรราชันของโลกธาตุน้อยแห่งราชัน
มาร ได้ฟังความลับเอาไว้มากมาย เนื่องจากในนี้มียุคสมัยที่
ยิ่งใหญ่ถูกฟังเอาไว้ เคยเป็นยุคสมัยยิ่งใหญ่ที่เจิดจรัสยิ่ง แต่
ท้ายสุดแล้วก็ต้องมลายหายไปเป็นที่สุด ไม่ได้ทิ้งร่องรอยอะไรเอาไว้
เลย นอกจากภายในโลกธาตุน้อยแห่งราชันมารแห่งนี้เท่านั้น

ในที่สุดโลมาก็ได้หยุดลง มันได้พาหลิชิเยมาถึงยังที่
หมายเรียบร้อยแล้ว

ภาพที่เห็นอยู่ตรงหน้าช่างงดงามเหลือเกิน งดงาม
เหมือนดังอยู่ในความฝันอย่างนั้น เป็นความงดงามที่ไม่เหมือนเป็น
ความจริง ทำให้รู้สึกว่าเป็นความฝันโดยแท้จริง

ด้านหน้าจะเห็นสายรุ้งแต่ละสายที่ค่อยๆ ลอยตัวขึ้นมา
จากเกลียวคลื่นสีคราม แล้วยื่นตรงขึ้นไปยังท้องฟ้า กระทบถึงสวน
ที่ลึกที่สุดของจักรวาล สายรุ้งทุกสายต่างแยกย้ายกันไปคนละทิศ
คนละทางโดยไม่ซ้ำกัน และจุดหมายปลายทางของสายรุ้งทุกสายก็
แตกต่างกันไปด้วย

หลี่ซีเยมองดูสายรุ้งแต่ละสายที่อยู่ตรงหน้า ยิ้มเฉยเมย ท่ามกลางสายรุ้งแต่ละสายที่มีจุดหมายปลายทางของตนนั้น แต่มันจะมีอยู่สายหนึ่งที่เป็นสายที่จะเชื่อมไปยังสถานที่แห่งนั้น ส่วนสายอื่นๆ ที่เหลือสุดท้ายจะพบแต่ความว่างเปล่าเท่านั้น

“มีเพียงความเลื่อมใสศรัทธาที่บริสุทธิ์ที่สุด จึงจะรู้ว่าสายไหนเป็นของจริง” หลี่ซีเยหยิบเอาดอกบัวพุทธรักษาออกมา ปล่อยให้ดอกบัวพุทธรักษาพลันเหมือนติดปีกลอยออกไปทันที

ดอกบัวพุทธรักษาบินวนอยู่บนท้องฟ้ารอบหนึ่ง สุดท้ายได้หยุดลงบนสายรุ้งสายหนึ่ง “แว้งค์” เอง ดอกบัวพุทธรักษาได้บานเบ่งเต็มที่ เห็นประกายพุทธรักษาที่กระจายออกมาจนทำให้สายรุ้งเหมือนถูกเคลือบด้วยสีทองชั้นหนึ่ง

“สายนี้เอง” เมื่อเห็นดอกบัวพุทธรักษาบานเบ่งเต็มที่อยู่บนสายรุ้งสายนี้ก็รู้ได้ทันทีว่า นี่แหละคือสายรุ้งที่จะนำพาไปยังสถานที่ที่ต้องการ

หลี่ซีเยเหยียบลงบนสายรุ้งสายนี้ เก็บดอกบัวพุทธรักษา กลับคืน เดินตรงขึ้นไปยังท้องฟ้า ขณะที่สายรุ้งก็เป็นเหมือนดั่งสะพานที่เชื่อมไปสู่แดนสวรรค์อย่างนั้น ขณะที่หลี่ซีเยก้าวเดินบนสายรุ้ง ประดุจดังกำลังก้าวข้ามมิติอย่างนั้น จากโลกหนึ่งไปยังอีก

โลกหนึ่ง จากยุคหนึ่งไปยังอีกยุคหนึ่ง เหมือนว่าต้องการไล่เรียงไป
ให้ถึงอดีตอย่างนั้น

ถ้าหากไม่มีสายรุ้งที่เป็นเหมือนดั่งสะพานละก็ ไม่
สามารถไปยังสถานที่แห่งนั้นได้อยู่แล้ว เนื่องจากเป็นการก้าวข้าม
มิติ ต่อให้แข็งแกร่งปานใดก็ไม่อาจรู้ได้ว่าสถานที่แห่งนั้นอยู่ที่ใด

หลี่ซีเยก้าวเดินอยู่บนสายรุ้ง ณ ที่ตรงนี้ไม่มี
ปรากฏการณ์ขึ้นหรือตกของสุริยันจันทรา ไม่มีเรื่องของเวลาที่
เคลื่อนผ่านไป ก้าวเดินบนสายรุ้งไม่มีสำนึกในเรื่องของเวลา

หลี่ซีเยก้าวเดินไปข้างหน้าในลักษณะเช่นนี้ โดยที่ไม่รู้
ว่าเดินไปนานเท่าไรแล้ว ท้ายสุด เขามาถึงสถานที่แห่งหนึ่ง
สถานที่ที่เขาต้องการไป

มันเป็นเกาะๆ หนึ่ง เป็นเกาะที่ห้อยอยู่ท่ามกลางมิติที่ไม่มี
ใครล่วงรู้มาก่อน

ขณะที่หลี่ซีเยเหยียบอย่างลงบนเกาะแห่งนี้นั้น ปรากฏ
กลิ่นอายที่เย็นสบายเข้ามาปะทะกับใบหน้า ทำให้มีกำลังวังชา
ขึ้นมาทันที บังเกิดความรู้สึกที่อยากจะบรรยายอบอวลอยู่ภายใน

จิตใจ ความรู้สึกเช่นนี้ดูจดังเดินกระหายน้ำอยู่ในทะเลทรายแล้วได้
พานพบกับพื้นดินที่เขียวชอุ่มอย่างนั้น

เกาะแห่งนี้มีขนาดไม่ใหญ่นัก บนเกาะไม่มีสิ่งอื่นใด
ยกเว้นทะเลสาบแห่งหนึ่ง เป็นทะเลสาบที่ไม่เหมือนกับทะเลสาบทั่วๆ
ไป

เมื่อยืนอยู่ริมทะเลสาบและมองออกไป หลี่ซีย่รู้สึกว่
ทะเลสาบที่อยู่ตรงหน้ามีภาพของความเพ้อฝันอย่างบอกไม่ถูก
หรือบางทีทะเลสาบแห่งนี้มีความสวยงามที่บอกไม่ถูก

ทะเลสาบแห่งนี้ให้ความรู้สึกที่บอกไม่ถูก น้ำที่อยู่ใน
ทะเลสาบดูเหมือนไม่ใช่ น้ำ แต่เป็นทรายสีทองที่เคลื่อนที่อยู่

เป็นทรายสีทองที่มีขนาดเล็กและละเอียดมาก ยามที่
ต้องกับผิวหนังมันช่างนุ่มนวลเสียเหลือเกิน

เพียงแค่กระปริปตาที่หนึ่ง น้ำที่อยู่ในทะเลสาบพลัน
แปรเปลี่ยนไป เวลาในทะเลสาบมีแต่ปลาทองแต่ละตัวที่ว่ายเวียน

ไปมา เป็นปลาทองที่เหมือนดังญาติ แลดูเฉลียวฉลาด พวกมันว่ายเวียนอยู่ในทะเลสาบ ทำให้น้ำในทะเลสาบดูจะมีพลัง

เมื่อมีการกระพริบตาอีกครั้งหนึ่ง น้ำในทะเลสาบก็มีการเปลี่ยนแปลงไปอีกครั้ง ในเวลานี้ ปรากฏญาติจำนวนมากที่ว่ายเวียนอยู่ในทะเลสาบ มีทั้งญาติที่แปลงมาจากกระบี่ศักดิ์สิทธิ์ ญาติที่แปลงมาจากเจดีย์วิเศษ ญาติที่แปลงมาจากดาบเขียน...ทุกสิ่งดูเหมือนจริงมาก ขณะเดียวกันก็ดูจะเป็นความเพ้อฝันอย่างนั้น

ถ้าหากเป็นผู้อื่นที่ยืนอยู่ริมทะเลสาบ เมื่อพบเจอกับการเปลี่ยนแปลงเช่นนี้ เกรงว่าคงจะแยกไม่ออกว่าสิ่งไหนจริง สิ่งไหนเท็จ หรือบางทีอาจจะกล่าวว่า สิ่งที่เห็นทั้งหมดล้วนแล้วแต่เป็นเท็จทั้งสิ้น มันเป็นเพียงภาพลวงตาเท่านั้น

แต่หลี่ชียเอกลับรู้ว่า ทุกสิ่งที่เห็นล้วนแล้วแต่เป็นจริง เนื่องจากต้นกำเนิดดั้งเดิมของมันมีลักษณะเช่นนี้อยู่แล้ว ดังนั้นจึงไม่สามารถแยกแยะออกว่าเป็นจริงหรือเท็จแล้ว

“น้ำทิพย์ต้นกำเนิดสรรพสิ่ง ข้าตามหาเจ้ามาเนิ่นนาน
เท่าไรแล้ว มีใครบ้างล่ะที่รู้ว่าน้ำทิพย์ต้นกำเนิดสรรพสิ่ง จะถูกเก็บ
ซ่อนเอาไว้ในสถานที่แห่งนี้” หลี่ซิเย่มองดูน้ำในทะเลสาบแล้ว
พึมพำออกมา

กล่าวจบคำ หลี่ซิเย่ได้หยิบของสิ่งหนึ่งออกมาซำๆ ของ
สิ่งนี้ก็คือแจกันสมบัติสวรรค์ที่ราชันเซียนเซียนหลี่หิ้วเอาไว้ให้กับ
เขา

หลี่เย่ซิเคยเสียเวลามากมายเพื่อตามหาแจกันสมบัติ
สวรรค์ แต่ทว่าหาเท่าไรก็ไม่พบ ต่อมาภายหลังราชันเซียนเซียนหลี่
ก็กลับตามหาให้กับเขาจนได้

น้ำทิพย์ต้นกำเนิดสรรพสิ่งจำเป็นต้องบรรจุในแจกัน
สมบัติสวรรค์เท่านั้น ไม่มีสิ่งอื่นใดทดแทนกันได้ ที่สำคัญมากไป
กว่านั้นก็คือ ถ้าหากไม่มีแจกันสมบัติสวรรค์แล้ว น้ำทิพย์สุวรรณ
สมบัติสวรรค์ก็ยากที่จะเอามาใช้การอะไรได้

“บุ่มบุ่ม” หลี่ซิเย่นำแจกันสมบัติสวรรค์วางลงไปใน
ทะเลสาบ มันค่อยๆ จมลงสู่ทะเลสาบอย่างซำๆ

“ก๊ก ก๊ก ก๊ก...” ในเวลานี้เอง น้ำทิพย์ตื่นกำเนิดสรรพ
สิ่งในทะเลสาบได้ไหลเข้าไปอยู่ในแจกันสมบัติสวรรค์อย่างรวดเร็ว
ขณะที่แจกันสมบัติสวรรค์ก็คล้ายตั้งเป็นถ้ำที่ถมไม่เต็ม ดุดกลืน
เอาน้ำทิพย์สุวรรณสมบัติสวรรค์เข้าไปอย่างบ้าคลั่ง

ภายในระยะเวลาอันสั้น แจกันสมบัติสวรรค์ก็จัดการดูด
เอาน้ำทิพย์ตื่นกำเนิดสรรพสิ่งจนหมดสิ้น สามารถมองเห็นกัน
ทะเลสาบได้ชัดเจน

ในเวลานี้ สายตาของหลี่ชียเตกไปอยู่ที่สิ่งๆ หนึ่งที่อยู่
กันทะเลสาบ ปราบภูมิสิ่งของสิ่งหนึ่งขนาดเท่าหัวแม่มือ มันเปล่ง
ประกายสีทองออกมา ซึ่งเป็นประกายสีทองที่แตกต่างจากทุกๆ ไป
ทุกๆ ประกายเหมือนดั่งไหมทองอย่างนั้น แลดูเหมือนจริงมาก

อีกทั้ง เจ้าสิ่งนี้ดูเหมือนมีชีวิตอย่างนั้น เหมือนว่ามัน
กำลังเคลื่อนไหวอย่างช้าๆ

ดวงตาของหลี่ชียเตต้องเด่นกระตักที่หนึ่งเมื่อได้เห็นของ
สิ่งนี้ เขาสุดลมหายใจเข้าลึกๆ ทีหนึ่งกล่าวว่า “เหมือนดั่งที่เล่าลือ
กันในตำนานจริง ทุกอย่างต้องอาศัยเวลาในการพิสูจน์ หากไม่มี
พลังของกาลเวลา ลำพังอาศัยแค่น้ำทิพย์ตื่นกำเนิดสรรพสิ่งก็ใช้
การไม่ได้ มิน่าเล่าเจ้าแห่งราชันจึงไม่ได้นำติดตัวไปในที่สุด”

หลี่ชีย่หยิบเอาแจกันสมบัติสวรรค์ขึ้นมา แล้วหันแจกัน
ไปดูดมัน ของสิ่งนี้อาศัยอยู่กับทะเลสาบ ดูเหมือนไม่อยากจะไป
จากแหล่งที่อยู่ของมัน ทว่าภายใต้แรงดูดที่ทรงพลังของแจกัน
สมบัติสวรรค์ มันจึงไม่เป็นตัวของตัวเอง ถูกดูดเข้าไปในแจกัน
สมบัติสวรรค์

หลังจากดูดเจ้าสิ่งนี้ได้แล้ว หลี่ชีย่ตบที่แจกันสมบัติ
สวรรค์เบาๆ กล่าวว่า "ห้องไปพันลี้ ส่งสมประสงค์ ภูเขา
สมบัติสวรรค์ คงมีสักวันที่ข้าจะต้องได้ในสิ่งที่ข้าต้องการ!"

กล่าวจบ หลี่ชีย่เก็บแจกันสมบัติสวรรค์กลับคืนมา หัน
หลังจากไปทันที

ตอนที่ 1102 ทำสู

<https://novel-lucky.com>

ตีเว่ยมองดูหลี่ซีเย่อออกมาจากถ้ำ ดวงตาของเขากระตุก ที่หนึ่ง กล่าวอย่างช้าๆ ว่า “ท่านทำได้สำเร็จแล้วจริงๆ ท่านก็คือ ท่าน ไม่มีใครเทียบเทียมได้ ความอดทนของท่านไม่มีใครเทียบ ตามล่ามายุคแล้วยุคเล่า แล้วก็สำเร็จจนได้”

“ชาตินี้ข้าก็ต้องทำได้สำเร็จแน่นอน” หลี่ซีเย่เผยให้เห็นถึงรอยยิ้มแล้วกล่าวว่า “เพื่อชาตินี้ ข้ารอคอยมานานมาก ควรได้เวลาเก็บเกี่ยวของข้าแล้วละ”

“ข้าก็หวังว่าท่านจะทำได้สำเร็จ หากท่านทำสำเร็จ มันจะก้าวสู่ยุคที่แม้แต่ข้าก็ไม่อาจจินตนาการได้ เป็นยุคที่ไม่เคยปรากฏนับแต่อดีตที่ผ่านมา”

เมื่อเอ่ยถึงตรงนี้แล้ว ตีเว่ยมองดูหลี่ซีเย่อย่างจริงจัง กล่าวอย่างหนักแน่นว่า “เนื่องจากยังไม่เคยมีใครทำได้สำเร็จ!”

“มันต้องสำเร็จแน่” หลี่ซีเย่ยิ้มอย่างสง่าผ่าเผยออกมาจากใจ

“หวังว่าข้าจะสามารถเห็นวันนั้น” ตีเว่ยก็เผยรอยยิ้มออกมา เป็นการอวยพรอย่างหนึ่ง และเป็นการเฟ้อรอย่างหนึ่ง

หลี่ซีเยทอดถอนภายในใจ เขารู้แล้วว่าตีเว่ยได้ตัดสินใจเลือกเรียบริ้วแล้ว แต่ว่าท้ายสุดหลี่ซีเยยังคงกล่าวว่า “วันที่ออกเดินทาง หวังว่าจะได้เห็นร่างเงาของอาวูโสเว่ย”

“บางทีอาจได้เห็น” ตีเว่ยหัวเราะที่หนึ่ง เขาไม่มีอะไรที่จะพูดมากกว่านี้อีกแล้ว

“อาวูโสเว่ย ข้ามีปัญหาข้อหนึ่งอยากจะถามท่านนิดหนึ่ง” หลี่ซีเยมองดูตีเว่ย เอ่ยขึ้นอย่างช้าๆ

ตีเว่ยมองดูหลี่ซีเยครู่หนึ่ง จากนั้นยิ้มนิดหนึ่งกล่าวว่า “ข้ารู้แล้วว่าท่านต้องการถามเรื่องอะไร ท่านต้องการรู้ประวัติความเป็นมาของเจ้าแห่งราชันไซหรือไม่?”

“ถึงอย่างไรก็ไม่พ่นดวงตาทั้งสองของอาวูโสเว่ย” หลี่ซีเยหัวเราะขึ้นมากล่าวอย่างไม่สะทกสะท้าน

“มันก็ไม่มีอะไรมาก” ตีเว่ยสายหน้ายิ้มกล่าวว่า “ครั้ง
นั้นที่ท่านอยู่อาณาจักรราชัน ท่านก็พยายามศึกษาเรื่องนี้อยู่
เพียงแต่ยังศึกษาได้ไม่ถ่องแท้เท่านั้น”

ครั้นกล่าวถึงตรงนี้แล้ว ตีเว่ยทอดถอนใจออกมาเบาๆ
กล่าวว่า “ล้วนแล้วแต่เป็นเรื่องราวที่ผ่านไปแล้ว ในเมื่อผ่านไปแล้ว
ก็ให้มันล่องลอยไปตามสายลมก็แล้วกัน วิธีทางที่ท่านก้าวเดินกับ
เจ้าแห่งราชันก้าวเดินมันแตกต่างกัน รู้ไปแล้วจะอย่างไร ไม่รู้แล้วจะ
อย่างไรกันเล่า?”

ในเมื่อตีเว่ยพูดออกมาเช่นนี้ หลี่ชียะจึงไม่ถามต่อ เขา
โค้งคำนับอย่างงามต่อตีเว่ยครั้งหนึ่ง กล่าวว่า “รักษาตัวด้วย ผู้
อาวุโสเว่ย หวังว่าในยุคที่เป็นยุคใหม่ทั้งหมดพวกเราสามารถได้พบ
กันอีก”

“รักษาตัวด้วย” ตีเว่ยเองก็แสดงความเคารพต่อหลี่ชียะ
เยออย่างสมเกียรติ กล่าวว่า “ไม่ว่าหนทางข้างหน้าจะเป็นเช่นใด
ชาตินี้ของข้า หนึ่ง ได้ติดตามเจ้าแห่งราชัน สอง คือสามารถรู้จัก
กับคนเช่นท่าน ชาตินี้ข้าก็ไม่มีอะไรต้องไปเสาะแสวงหาอีกแล้วละ
ข้าเองก็หวังว่าในอนาคตยังคงมีชีวิตอยู่จนถึงยุคต่อไป เมื่อถึงวัน
นั้นไม่แน่ว่า อาจได้พบกันอีก”

หลี่ซีเยพยักหน้าโดยไม่กล่าวสิ่งใดอีก หันหลังจากไปทันที ขณะที่ตีเว่ยก็มองตามจนกระทั่งหลี่ซีเยหายไปจากสายตาสายตาบริเวณปากทางเข้าหุบเขา

“ผู้บำเพ็ญตนเอ๋ย สุดทำแล้วสิ่งที่เสาะแสวงหาคือสิ่งใดกันแน่นะ” ตีเว่ยทอดถอนใจออกมาด้วยความหดหู่ว่า “ต่อให้มีความเป็นอมตะ แล้วอย่างไรล่ะ เมื่อถึงที่สุดแล้วยังคงเหลืออยู่เพียงตัวคนเดียวเท่านั้น”

พวกหลี่ซวงเหยียนที่เฝ้ารออยู่บริเวณปากทางเข้าหุบเขาต่างดีใจเป็นอย่างยิ่ง รีบวิ่งเข้าไปต้อนรับเมื่อเห็นหลี่ซีเยก้าวเดินออกมาจากหุบเขา

“คุณชาย มีคนต้องการทำสัญญากับคุณชาย” ฉินเป่าเจียวกล่าวต่อหลี่ซีเย

หลี่ซีเยยื่นมองไปรอบๆ เวลานี้บริเวณด้านนอกหุบเขามีผู้ที่มารวมตัวกันอยู่จำนวนมาก หลายคนยื่นมองอยู่บริเวณห่างไกล พวกเขาออกห่างค่อนข้างมาก ไม่กล้าเข้าใกล้โดยง่ายตาย

ผู้ที่ยืนอยู่ด้านนอกปากทางเข้าหุบเขาไม่ไกลนักคือ หลินเทียนตี้และจ้านชื่อนั่นเอง เวลานี้พวกเขาทั้งสองคนยืนสงบนิ่ง อยู่ตรงนั้น หลินเทียนตี้มีจิตใจที่สงบมาก ขณะที่จ้านชื่อยืนตัวตรง อย่างมั่นคงเหมือนดั่งทวน

สำหรับผู้ชมอื่นๆ ล้วนแล้วแต่ห่างจากปากทางเข้าหุบ เขาค่อนข้างไกลมาก แม้ว่าบริเวณนี้จะมีบรรดาผู้บำเพ็ญตนมา รวมตัวกันอยู่เป็นจำนวนมาก ทว่ามาวันนี้ไม่มีใครกล้าเอะอะ โวยวาย ไม่มีใครกล้าพูดอะไรออกมาแม้แต่คำเดียว พวกเขาต่าง อยู่กันในฐานะผู้ชมที่สงบเสงี่ยมเฉยเมย

ผู้คนจำนวนไม่น้อยมองดูหลี่ชีย่ด้วยความหวั่นเกรง กระทั่งกล่าวได้ว่าบางคนพลันได้เห็นหลี่ชีย่แล้วอย่าว่าแต่เปิดปาก พูดอะไรออกมาเลย กระทั่งไม่กล้าหายใจแรงด้วยซ้ำ

ทอดสายตาดูออกไปทั่วหล้า ในวันนี้มีใครบ้างที่ไม่หวั่น เกรงต่อคนโหดอันดับหนึ่งนามหลี่ชีย่! เช่นงูได้แม้แต่พรรคเซียน เห็น ในโลกนี้ยังมีสิ่งใดที่คนโหดอันดับหนึ่งไม่กล้าทำ?

“ดูท่า พวกเจ้าคงเตรียมตัวมาพร้อมแล้วสินะ” หลี่ชีย่มองดูหลินเทียนตี้และจ้านชือ และหัวเราะออกมา

หลินเทียนตี้แสดงการคารวะ กล่าวว่า “พี่หลี่ ข้ากับพี่
จ้านเคยนัดหมายกับท่าน ว่าต้องการสู้กับพี่หลี่สักครั้งหนึ่ง วันนี้
คือวันที่พวกเราส่งสารท้าสู้กับพี่หลี่อย่างเป็นทางการ”

ถึงแม้หลินเทียนตี้จะท้าสู้กับหลี่ซีเย ทว่าในเวลานี้เขา
ไม่ได้มีความเป็นศัตรู สำหรับเขาแล้ว การที่เขากับจ้านซือท้าสู้
กับหลี่ซีเยนั้น ไม่ได้มีสาเหตุมาจากความโกรธแค้น!

หลี่ซีเยมองดูจ้านซือแล้วยิ้มกล่าวว่า “ข้ารู้สึกเหนือ
ความคาดคิดอยู่บ้างเหมือนกันนะ ภายในใจของพวกเจ้าน่าจะ
เข้าใจดี ต่อให้พวกเจ้าร่วมมือกันก็ไม่ใช่คู่ต่อสู้ของข้า แต่วันนี้
ยังคงมาท้าสู้กับข้า”

“เป็นผู้บำเพ็ญตนโยต้องเกรงกลัวต่อการต่อสู้” จ้านซือ
ออกเสียงห่มต่ำว่า “แพ้ชนะถือเป็นเรื่องปกติ ชี้อลาดและไม่สู้ นั่น
แหละคือความล้มเหลวที่แท้จริง!

“ดี พูดได้ดีมาก” หลีชีเยถึงกับปรบมือให้กับคำพูดของ จ้านซือ ยิ้มกล่าวว่า “ศัตรูของข้าไม่ไม่น้อยทีเดียว ทว่าที่สามารถ พูดออกมาอย่างไม่สะทกสะท้านเช่นนี้นั้น นับว่ามีอยู่ไม่มาก”

หลินเทียนตี้เองก็สุดลมหายใจเข้าลึกๆ กล่าวกับหลีชีเยอย่างช้าๆ ว่า “พี่หลี การต่อสู้ของพวกเราครั้งนี้ ไม่เกี่ยวกับเรื่องของบุญคุณความแค้น ไม่มีความแค้นเคืองต่อกัน และไม่เกี่ยวกับเรื่องผลแพ้ชนะ! พวกเรารู้ว่าพี่หลีนั้นไร้ผู้ต่อกร การต่อสู้ในครั้งนี้ พวกเราต้องการขอคำชี้แนะจากสุดยอดความไร้ผู้ต่อกรที่แท้จริงของพี่หลี!”

“ข้าเข้าใจ” หลีชีเยหัวเราะขึ้นมา กล่าวว่า “หลายครั้งก่อนหน้านี้ พวกเจ้ารู้สึกว่าจะตัวเองต้องพ่ายแพ้อย่างฉงน พวกเจ้าคิดว่าตัวเองพ่ายแพ้เร็วเกินไป ยังจับทางคู่ต่อสู้ไม่ได้เลย”

“ต้องโทษพวกเราที่ทักษะยุทธยังอ่อนด้อย” หลินเทียนตี้ก็พยักหน้ากล่าวอย่างหนักแน่นจริงจังว่า “ไม่สามารถมองออกถึงความลึกล้ำพิสดารนั้น ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม พวกเราก็ต้องการลองอีกสักครั้ง ชนะก็ดี แพ้ก็ดี อยู่ก็ดี ตายก็ช่าง สรุปลก็คือหากไม่ได้ต่อสู้กับพี่หลีสักครั้ง ต่อให้ในอนาคตจะประสบความสำเร็จสูงส่งเช่นใดก็ตาม มันก็ไร้ประโยชน์”

“ดี” หลีซีเยภูมิใจมึนกล่าว่า “พวกเจ้ามีความตั้งใจจริง ข้าก็จะสงเคราะห์พวกเจ้า ข้าจะไม่อาศัยพลังจากสิ่งอื่น ไม่ใช่วิชา นอกกรีต จะอาศัยกำลังที่แท้จริงของข้าต่อสู้กับพวกเจ้าอย่างจริงจัง ปล่อยให้พวกเจ้าพ่ายแพ้ทั้งกายและใจ”

“พี่หลีให้เกียรติพวกเราถึงเพียงนี้ พวกเราต้องขอขอบคุณ ที่นี่ด้วย” หลินเทียนตี้และจ้านซือต่างแสดงคารวะด้วยการโค้ง คำนับให้

เมื่อบรรดาผู้ที่รอชมเหตุการณ์อยู่ข้างๆ ได้ยินคำพูด โต้ตอบของพวกหลีซีเยแล้วถึงกับต้องกลั้นลมหายใจเอาไว้ ทุกคน ต่างรู้ว่า ศีรษะหว่างหลีซีเยกับหลินเทียนตี้ และจ้านซือนั้นไม่ เกี่ยวข้องกับเรื่องของบุญคุณความแค้น ไม่เกี่ยวข้องกับเรื่องแค้นเคือง เป็น การต่อสู้ครั้งยิ่งใหญ่ที่แท้จริงและบริสุทธิ์มากของผู้บำเพ็ญตน

“เอาเถอะ ในเมื่อพวกเจ้าเตรียมตัวกันพร้อมแล้ว เวลา สถานที่พวกเจ้าเป็นผู้กำหนดก็แล้วกัน” หลีซีเยมองดูหลินเทียนตี้ จ้านซือ กล่าวอย่างเอื้อระเหยออกมา

“พรุ่งนี้ เวลานี้ พวกเราจะรอการมาถึงของพี่หลี อนุญาตเขาเสียดฟ้าของอาณาจักรราชัน”

“ตกลง ข้าจะไปตามนัดแน่นอน” หลีซีเยมองดูหลินเทียนตี้ จากนั้นพยักหน้าและตอบรับคำทำของเขาอย่างหนักแน่นเช่นกัน

หลินเทียนตี้ไม่พูดอะไรอีก แสดงความระแวงด้วยการโค้งคำนับพร้อมกับจ๋านซือ แล้วหันหลังจากไปทันที พริบตาเดียวก็หายไปยังเส้นขอบฟ้า

“การต่อสู้แบบสุภาพบุรุษนะ” แม้แต่รุ่นอาวุโสที่เห็นภาพนี้แล้วก็ต้องทอดถอนใจออกมาว่า “ไม่ได้เห็นมานานแล้ว สำหรับการต่อสู้กันแบบสุภาพบุรุษของผู้ที่เป็นศัตรูกันเช่นนี้”

“สุดยอดदारूंมักจะมีบางสิ่งที่ผู้อื่นไม่สามารถเทียบเคียงได้เสมอ” ระดับปราชญ์ผู้หนึ่งก็กล่าวว่า “บุคลิกอันงดงามของหลินเทียนตี้ ความมั่นคงของจ๋านซือ คนโหดอันดับหนึ่งที่โหดสุด แต่ก็เปิดเผยตรงไปตรงมา ทั้งหมดล้วนไม่ใช่สิ่งที่คนอย่างพวกเราสามารถเทียบเคียงได้”

ศึกระหว่างหลีซีเยและหลินเทียนตี้ ทำให้ผู้คนจำนวนไม่น้อยรู้สึกถึงเลือดในกายที่ร้อนระอุ เพราะนี่เป็นการต่อสู้กันระหว่าง

ผู้บำเพ็ญตนด้วยกันโดยแท้จริง สำหรับผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากแล้ว สหายที่คบกันแบบสุภาพบุรุษหาได้ง่าย ทว่าศัตรูที่จะต่อสู้กันอย่างสุภาพบุรุษนั้นพบเห็นได้ยากมาก

ไม่ว่าจะเป็นหลี่ซีเย หรือว่าหลินเทียนตี้ จ้านซือ พวกเขาต่างมีบุคลิกท่วงท่าหลายสิ่งที่คุณจำนวนมากไม่มี ซึ่งไม่เพียงแต่เป็นบุคลิกลักษณะของสุดยอดดาวรุ่งแล้ว ยังเป็นบุคลิกของสุดยอดปรมาจารย์แห่งยุคอีกด้วย

“ขณะที่ราชันเซียนอายุยังน้อยก็ไม่เกินไปกว่านี้แล้ว” มีนักปราชญ์ถึงกับทอดถอนใจออกมาด้วยความหดหู่ว่า “น่าเสียดาย พวกเขาสามคนต้องมาเกิดในยุคเดียวกัน แต่ก็ศัตรูกัน มิฉะนั้นละก็ พวกเขาสามารถกลายเป็นเพื่อนตายกันได้”

“เวลานี้ต่อให้พวกเขาไม่ได้คบกันในฐานะเพื่อนตาย แต่ก็ต่างชื่นชมซึ่งกันและกัน” กระทั่งระดับอ่องเทพยังรู้สึกอิจฉากล่าวว่า “ในฐานะเป็นยอดฝีมือแห่งยุค หากสามารถพบกับศัตรูในลักษณะเช่นนี้แล้ว ต้องถือเป็นความโชคดียิ่งใหญ่ของชีวิต”

การต่อสู้ชิงขาดระหว่างดาวรุ่งด้วยกัน ในอดีตก่อนที่ศึกนั้นจะเริ่มขึ้น ผู้คนจำนวนมากจะพูดคุยกันถึงผลแพ้ชนะ ซึ่งหลาย

คนก็จะวิจารณ์กันอย่างสนุกว่าใครจะเป็นฝ่ายชนะใครจะเป็นฝ่ายที่
พ่ายแพ้

ทว่ามาวันนี้ การต่อสู้ระหว่างหลี่ชียเอ่ หลินเทียนตี้ และ
จ้านซือ ไม่มีค่าที่ไปพูดถึงเรื่องผลแพ้ชนะ แต่จะพูดกันอย่างออก
รสออกชาติเกี่ยวกับการต่อสู้แบบสุภาพบุรุษของพวกเขา

กระทั่งมีหลายคนารู้สึกอิจฉาหลินเทียนตี้และจ้านซือที่
สามารถต่อสู้กับหลี่ชียเอ่ที่เป็นคนโหดอันดับหนึ่งแบบสุภาพบุรุษ

“อี การต่อสู้แบบสุภาพบุรุษ” ขณะที่จี้คงหวูตี้ซึ่งอยู่ใน
อาณาจักรราชันเช่นกันเมื่อได้ยินข่าวนี้แล้ว หัวเราะอย่างน่าครั้น
คร้าม และกล่าวน่าเกรงขามออกมาว่า “การต่อสู้แบบสุภาพบุรุษ
แล้วอย่างไรละ! อย่างไรเสียก็ต้องมีคนสมควรไปตายเสีย!” เมื่อเอ่ย
ถึงตรงนี้แล้ว เขาส่งสายตาที่เยือกเย็นออกมา และเผยให้เห็นถึง
ปณิธานการฆ่าที่นากล้าออกมา

ยอดเขาเสียดฟ้า คือยอดเขาที่สูงที่สุดของอาณาจักร
ราชัน โดยที่ยอดเขานี้สูงทะลุเมฆาขึ้นไปบนท้องฟ้า เหมือนหนึ่ง
เหล่าดวงดาราส่วนหมุนรอบยอดเขานี้อยู่

การต่อสู้เพื่อชีวิตยังไม่ถึงเวลา ก็มีผู้บำเพ็ญตนที่เร่รุดมาถึงบริเวณยอดเขาเสียดฟ้า โดยที่รัศมีหมื่นล้านนอกของยอดเขาเสียดฟ้าได้มียอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนมาชุมนุมกันอยู่เป็นจำนวนนับไม่ถ้วน บางคนบินขึ้นไปอยู่บนท้องฟ้า บางคนยืนอยู่บนยอดเขา ผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากได้เลือกเอาทำเลที่เหมาะสมและได้เปรียบมากที่สุด เพื่อรอชมการต่อสู้ที่หาดูได้ยากยิ่งครั้งนี้

บรรยากาศการต่อสู้ครั้งนี้เป็นไปอย่างสงบเงียบ ถึงแม้จะมีผู้บำเพ็ญตนเป็นแสนเป็นล้านที่มาดูชมศึกในครั้งนี้ แต่สภาพกลับเงียบสงบไม่มีใครกล้าพูดสักคำ และไม่มีใครต้องการทำลายบรรยากาศที่เงียบสงบเช่นนี้

หลินเทียนตี้และจ้านซือมาถึงยอดเขาเสียดฟ้าแต่วันอีกทั้งพวกเขาแยกเอาโลงศพกันมาคนละโลง หลังจากทีพวกเขาก้าวไปถึงบนยอดเขาแล้ว ก็ได้เอาโลงไปวางเอาไว้ด้านข้าง

ผู้คนจำนวนมากต่างรู้สึกหวั่นไหวภายในใจ เมื่อได้เห็นหลินเทียนตี้และจ้านซือต่างก็แยกเอาโลงศพมาคนละโลง

มีบางคนอดที่จะเอ่ยขึ้นมาไม่ได้ว่า “หลินเทียนตี้และจ้านซือได้ตัดสินใจพร้อมจะตายในศึกครั้งนี้แล้วละ”

ตอนที่ 1103 อุ่นเครื่อง

<https://novel-lucky.com>

จากการที่หลินเทียนตี้และจ้านซือต่างก็นำเอาโลงมาด้วย พลันทำให้บรรยากาศการต่อสู้แบบสุภาพบุรุษดูจะมีความหนักแน่นจริงจังขึ้นมา หลายคนถึงกับกลั่นลมหายใจโดยไม่รู้ตัว

“น่าเสียดายสุดยอดดาวรุ่งแห่งยุคทั้งสอง ไม่ว่าพวกเขาจะเกิดในยุคใดก็ตาม ก็จะเป็นอะไรที่เจิดจรัสและสะกดตายิ่งนัก และต้องสร้างผลงานที่สะท้อนฟ้าดินได้แน่นอน” เมื่อเห็นหลินเทียนตี้และจ้านซือต่างนำเอาโลงติดตัวมาด้วย จึงมีคนเฝ้าขึ้นด้วยความรู้สึกเสียดาย

ในความเป็นจริง ทุกคนต่างก็รู้อยู่แก่ใจเป็นอย่างดี ก่อนที่ศึกครั้งนี้จะระเบิดขึ้นเสียอีก ถึงแม้หลินเทียนตี้และจ้านซือจะมีความแข็งแกร่งเพียงใด การร่วมมือของเขทั้งสอง เกรงว่ากลุ่มคนรุ่นใหม่คงยากที่จะมีคนสามารถต่อกรได้ ทว่ายังคงไม่ใช่คู่ต่อสู้ของหลี่ชียเอ่อยู่ดี

ทุกคนต่างมองเห็นกันอย่างชัดเจน หลี่ชียเอ่สังหารระดับอ่อนเทพเหมือนดั่งหมูหมา ต่อให้หลินเทียนตี้และจ้านซือมีความ

แข็งแกร่งมากกว่านี้ หากไม่อาศัยอาวุธราชัน เกรงว่าคงเทียบไม่ได้
กับระดับอ่องเทพ

แม้ว่าจะเป็นการต่อสู้ที่เติมพันด้วยความเป็นความตาย
หลินเทียนตี้ยังคงมีบุคลิกที่สง่างาม ขณะที่จ้านซือมนั้นคงตั้ง
ขุนเขา ต่อให้เป็นการต่อสู้ที่หมายถึงความเป็นความตาย ก็ไม่
สามารถสั่นคลอนจิตแห่งเต๋าของพวกเขาทั้งสองได้

ไม่ว่าจะเป็นหลินเทียนตี้หรือจ้านซือ จุดนี้นับว่าเป็นสิ่งที่
น่าเลื่อมใสสำหรับผู้คนจำนวนมาก

ครั้นเห็นชัดว่าหลินเทียนตี้และจ้านซือคงต้องตายอย่าง
แน่นอนแล้ว หลายคนรู้สึกเสียดาย ดาวรุ่งเช่นนี้หาได้ไม่ถ่างนัก
พวกเขาอยู่แกล้งใจว่าไม่ใช่คู่ต่อสู้ของหลี่ซีเย แต่ทว่ายังคงต้องการ
ต่อสู้กับหลี่ซีเยให้ตายไปข้างหนึ่ง

ฟ้าดินเจียบส้งัด ทุกคนต่างกลั่นลมหายใจของตนเอง
ไว้ ขณะที่หลินเทียนตี้และจ้านซือก็ไม่ได้พูดคุยกัน ทั้งหมดรอคอย
รอคอยการมาถึงของหลี่ซีเยอย่างเจียบๆ

เวลาผ่านไปทุกๆ นาที ในที่สุดหลิชิเย่ได้มาถึงแล้ว หลิชิเย่เห็นฟ้าเข้ามา โดยมีหมอยชุเหยาและพวกหลิซวงเหยียนติดตามมาด้วย

ชั่วพริบตาเดียวเท่านั้น หลิชิเย่ได้ยืนอยู่บนยอดเขาเสียดฟ้า มองดูหลินเทียนตี้และจ้านซือที่ต่างนำเอาโลงศพมาด้วย เขาเอ่ยขึ้นมาอย่างช้าๆ ว่า “เห็นทีพวกเจ้าจะมีจิตที่แข็งแกร่งดั่งเหล็กกล้ากับการต่อสู้ในครั้งนี้”

“ข้ารู้ว่าพี่หลิลงมือไร้ความปราณี ยากที่จะมีผู้รอดไปได้ ข้าและพี่จ้านรู้ตัวดีว่าสู้พี่หลิไม่ได้ ดังนั้นไม่กล้ารบกวนพี่หลิ จึงได้ตระเตรียมโลงศพมาเอง” หลินเทียนตี้กล่าวอย่างช้าๆ

ในเวลานี้ไม่ว่าจะเป็นหลินเทียนตี้หรือจ้านซือ พวกเขาต่างอยู่ในอาการไม่ยินดีและไม่เสียใจ อยู่ก็ตายก็ช่าง ชนะก็ตีพ่ายแพ้กก็ช่าง พวกเขาไม่ได้ใส่ใจกับมันอีกต่อไป เวลานี้ในดวงตาของพวกเขา มีเพียงการต่อสู้ที่ยิ่งใหญ่เช่นนี้ พวกเขาจะทุ่มสุดกำลังเพื่อการนี้

พวกเขาทุ่มเทเต็มกำลังในการต่อสู้ ส่วนผลของการต่อสู้จะออกมาเช่นใดนั้น สำหรับพวกเขาแล้วล้วนไม่มีความสำคัญอีกต่อไป

“ดี ดีมาก” หลีซีย่พยักหน้ากล่าวว่า “ดาวรุ่งมีอยู่เสมอ แต่ทว่าวีรบุรุษที่แท้จริงกลับหาได้ยาก วิถีอันยาวไกล สามารถพบเจอกับวีรบุรุษเช่นนี้ สามารถต่อสู้อย่างเต็มที่กับวีรบุรุษเช่นนี้ ถือเป็นเรื่องที่มีความสุขมากของชีวิตเลยนะ”

“สามารถต่อสู้กับพีห์ลืออย่างเต็มที่ก็เป็นเกียรติของเราเช่นกัน” หลินเทียนตี้กล่าวว่า “การต่อสู้ในครั้งนี้ พวกเราก็จะไม่เสียใจกับชาตินี้อีกเลย”

ในเวลานี้ทุกคนได้กลับมหายใจเอาไว้ มองดูภาพที่อยู่ตรงหน้า การต่อสู้ของยอดดาวรุ่งแห่งยุคสามคน ไม่ว่าจะใครก็ยอมไม่ต้องการพลาดโอกาสนี้ไป

“ในเมื่อเป็นเช่นนี้ พวกเจ้ายังมีคำพูดอะไรจะพูดอีกหรือไม่?” หลีซีย่มองดูหลินเทียนตี้และจ้านซือเอ๋ยขึ้นมาช้าๆ

“ถ้าหากพีห์ลือไม่ถือสาละก็ ข้ากับพีห์ลินจะผลัดกันขอรับการชี้แนะจากพีห์ลือคนละหนึ่งหรือสองกระบวนท่า” จ้านซือเอ๋ยมองดูหลีซีย่กล่าวอย่างหนักแน่นว่า “จากนั้น ข้ากับพีห์ลินร่วมมือกัน ต่อสู้กับพีห์ลืออีกครั้งหนึ่ง”

หลี่ซิเย่มองดูพวกเขาสองคน เผยให้เห็นถึงรอยยิ้ม
กล่าวว่า “ข้าเข้าใจ พวกเจ้าต้องการประเมินตัวเองก่อน เอาเถอะ
ข้าทำตามปรารถนาของพวกเจ้า ถือเสียว่าเป็นการอุ่นเครื่องก่อนก็
แล้วกัน”

“แก๊งค์...แก๊งค์...แก๊งค์...” ในเวลานี้ หลี่ซิเย่ได้ถอดเสื้อ
ราชันออก สลายพลังราชันออกไป กล่าวอย่างช้าๆ ว่า “ไม่อาศัย
พลังจากภายนอก ไม่ใช่วิชานอกกริต วันนี้ข้าจะอาศัยกำลังที่แท้จริง
ต่อสู้กับพวกเจ้าสักครั้งหนึ่ง!”

กล่าวจบคำ หลี่ซิเย่ได้ลอยตัวขึ้นไปบนท้องฟ้าอย่าง
ช้าๆ “ตูม” เสียงดังสนั่น ปราบภูลัคนาแต่ละลัคนาที่ลอยออกมา
ทันใดนั้น เรียงรายจนครบทั้งสิบสามลัคนา

หลังที่นำเกรงขามยิ่งของสิบสามลัคนาปกคลุมไปทั่วทั้ง
ฟ้าดิน ฉับพลันนั้นทำให้หลี่ซิเย่กลับกลายเป็นสูงเด่นอยู่เหนือทุก
สิ่ง แม้ว่าจะไม่มีพลังราชันแล้วก็ตาม เมื่อมีสิบสามลัคนาลอยอยู่
ด้านบน ก็สามารถทำให้หลี่ซิเย่กลับกลายเป็นอยู่เหนือเก้าชั้นฟ้า
ได้เช่นกัน

ทุกคนใช้ว่าจะเพิ่งเคยเห็นหลี่ซีเย่สีแดงสิบสามลัคนา ออกมา หลายคนยังคงรู้สึกหวั่นไหวเมื่อมีโอกาสได้เห็นสิบสาม ลัคนาอีกครั้ง ไม่ว่าจะใครก็ตาม มองดูสิบสามลัคนาที่แขวนอยู่บน ท้องฟ้าแล้ว ต้องบังเกิดความรู้สึกหวั่นเกรงขึ้นภายในใจโดยไม่รู้ตัว

นับแต่อดีตที่ผ่านมา ยังไม่เคยมีใครสามารถทำได้ถึง สิบสามลัคนา ทว่าหลี่ซีเย่กลับสามารถทำได้ ด้วยความสำเร็จใน เรื่องนี้ของเขา ก็เพียงพอที่จะมีชื่อเสียงเลื่องลือไปตลอดกาลแล้ว ละ!

อย่างไรก็ตาม หลังจากที่สิบสามลัคนาได้ปรากฏออก มาแล้ว ทุกอย่างไม่ได้จบสิ้นลงเพียงเท่านั้น ปรากฏดาวเก้าดวง ขึ้นมาอีก ดาวทั้งเก้าดวงได้ส่งประกายเจิดจ้าไปทั่วท้องฟ้า ดาวทั้ง เก้าดวงได้กลับกลายเป็นท้องฟ้าที่คลาคล่ำไปด้วยดวงดาวไร้ ขอบเขตจำกัด ประกายดาวแต่ละสายที่สาดส่องลงมาเสมือนดั่ง เป็นสายน้ำตกที่คอยปกปักรักษาอยู่รอบกายของหลี่ซีเย่

“เก้าดาว...” ผู้คนจำนวนไม่น้อยต่างหวั่นไหวเมื่อ มองเห็นดาวทั้งเก้าดวงได้กลับกลายเป็นดวงดาวที่คราคร่ำอยู่เต็ม ท้องฟ้า

แต่ยังคงไม่สุดอยู่เพียงเท่านั้น ได้ยินเสียง “แว้งค์”

ปรากฏสุดยอดหลักสี่ธรรมออกมา ลักษณะเหมือนรูปจันทร์เสี้ยว
ที่หมุนอยู่รอบตัวของหลี่ชี่เย่ รูปจันทร์เสี้ยวนี้แลดูงดงามไร้ที่ติ โดย
ไม่มีตำหนิใดๆ แม้แต่น้อย

“จอมโลกาแพ้ววิถึ...” ระดับอ่องเทพผู้หนึ่งถึงกับเสียว
สันหลังวาบ เมื่อเห็นรูปจันทร์เสี้ยวดังดาบ ต้องร้องเสียงแหลมดัง
ออกมา

“โธ่ แม่เจ้า แก้วดาวเจิดจรัสกลางนภา จอมโลกาแพ้ว
วิถึ บวกกับสิบสามลัคนา ด้วยผลงานเช่นนี้พวกเราอยู่กันได้อีก
รี?” มีดาวรุ่งซึ่งเป็นผู้สืบทอดจากแดนศักดิ์สิทธิ์แห่งหนึ่งถึงกับทรุด
ทิ้งตัวนั่งลงกับพื้น สติไม่อยู่กับเนื้อกับตัว กล่าวว่ “ไม่ว่าดาวรุ่ง
อะไรก็ตาม หากเทียบกัคนโหดอันดับหนึ่งก็คือซี่หมากองหนึ่ง
เท่านั้น!”

ไม่ว่าจะเป็นดาวรุ่งเช่นใดก็ตาม เมื่อได้เห็นภายนีแล้ว
แทบหายใจไม่ออก หลายคนเคยได้รับการยกย่องจากผู้คน
สำหรับกลุ่มคนรุ่นใหม่ การที่ถูกยกย่องให้เป็นดาวรุ่งนั้น นับว่าเป็น
สิ่งที่น่าภาคภูมิใจและอิมอกอิมใจสำหรับพวกเขา

ทว่ามาวันนี้ หากมีใครมายกย่องชื่นชมพวกเขาว่าเป็นดาวรุ่งอีกสักกี่ พวกเขาอาจจะเข้าใจว่าเป็นการเยาะเย้ยพวกเขา เพราะว่าหากเปรียบเทียบกับหลี่ซีเย่ที่อยู่ตรงหน้าแล้ว พวกเขา นับเป็นดาวรุ่งแบบไหนกัน เกรงว่าจะไม่เท่ากระทั่งซี่หมากองหนึ่ง ด้วยซ้ำ

เก้าดาวเจ็ดจรัสกลางนภา จอมโลกาแผ้ววิถี เป็นความสำเร็จที่ดาวรุ่งจำนวนเท่าไรไฟฝันอยากจะเป็น ซึ่งดาวรุ่งที่สามารถทำได้เช่นนี้มีเพียงไม่กี่คนเท่านั้น แต่แล้วหลี่ซีเย่กลับสามารถทำให้เป็นความจริงได้ทั้งหมด ซ้ำยังมีสิบสามลัคนาที่นับแต่อดีตกาลมาไม่เคยมีใครสามารถทำได้

“มหาสังกรรมที่สมบูรณ์ไว้ที่ใด นับแต่อดีตกาลมาจะมีสักกี่คนที่สามารถฝึกได้เช่นนี้” แม้แต่ระดับอ่องเทพเมื่อได้เห็นภาพนี้แล้ว ก็ต้องหอดถอนใจออกมา

หลี่ซีเย่ที่ลอยตัวอยู่ท่ามกลางอากาศ มองดูจ๋านซีอและหลินเทียนตี้ เอ่ยขึ้นซ่าๆ ว่า “พวกเจ้าสองคนใครจะมาก่อน”

หลินเทียนตี้และจ๋านซีอมองตากันและกัน สุดท้ายหลินเทียนตี้สุดลมหายใจเข้าลึกๆ เห็นฟ้าขึ้นไป กล่าว “ข้าก่อน!”

“ดีมาก ข้าต้องการทดสอบความเร็วของเจ้า” หลี่ซิเยม
องดูหลินเทียนตี้ และเผยให้เห็นถึงรอยยิ้ม

คนอื่นมองไม่รู้ถึงชาติกำเนิดของหลินเทียนตี้ แต่หลี่
ซิเยกลับรู้ถึงชาติกำเนิดของหลินเทียนตี้ เรื่องเช่นนี้ไม่สามารถ
รอดจากสายตาของหลี่ซิเยไปได้

“พี่หลี่ ล่วงเกินแล้ว” หลินเทียนตี้แสดงการคารวะ จบ
คำ พลันวิ่งฝ่ามิติแห่งกาลเวลา ด้วยความเร็วของเขามีเพียงระดับ
อ๋องเทพเท่านั้นที่ตามเขาได้ทัน พลันที่เขาขยับตัว บนท้องฟ้าได้
ทิ้งร่องรอยเป็นเงาของเขาลากยาวไปไกลมาก

“ปัง...” หลินเทียนตี้โจมตีจนประชิดถึงตัวของหลี่ซิเย
เขากระโดดตัวลอยและตีเข้าใส่หน้าอกของหลี่ซิเยเข้าให้เต็มๆ
จนหลี่ซิเยตัวลอยสูงขึ้นไปตามแรงกระแทก

ในเสี้ยววินาทีนี้เอง หลินเทียนตี้ได้อาศัยความเร็วที่สุด
เปรียบเปรยตามไปทันหลี่ซิเย “ปัง” หนึ่งหมัดได้ซัดเข้าลำตัวของหลี่
ซิเยอย่างเต็มที่ หลี่ซิเยร่วงจากบนท้องฟ้าพุ่งลงสู่พื้นดิน

“โครม” ร่างของหลี่ซิเย่ดุดั่งดาวตกที่วิ่งฝ่าอากาศด้วยความเร็วสูงพุ่งกระแทกกับพื้นอย่างแรง จนเศษดินและหินปลิวกระจาย กลายเป็นหลุมขนาดยักษ์ขึ้นมา

ผู้คนจำนวนมากถึงกับใจหายใจคว่ำเมื่อได้เห็นภาพเช่นนี้ ไม่ว่าจะเป็นด้านความเร็วหรือพลังของหลินเทียนตี้ก็นับว่าไร้ที่ติ กระทั่งอาจกล่าวได้ว่าในบรรดากลุ่มคนรุ่นใหม่หาผู้ที่มาเทียบเคียงด้านความเร็วและพลังของเขาคงหาได้ยาก

แม้จะเป็นเช่นนี้ก็ตาม หลินเทียนตี้ยังไม่ได้แสดงความลำพองใจออกมา เขายืนสงบนิ่งอยู่บนท้องฟ้า

“ซ้าา” ในเวลานี้เอง หลี่ซิเย่ได้วิ่งออกมาจากเศษหินเศษดินขึ้นไปอยู่บนท้องฟ้าทันที

“เป็นความเร็วที่รวดเร็วมก และเป็นพลังที่ทรงพลังยิ่ง” หลี่ซิเย่ยืนอยู่บนท้องฟ้า พยักหน้าเบาๆ ด้วยคำพูดที่ธรรมดาราบเรียบ ถือว่าเป็นการชื่นชมต่อหลินเทียนตี้ที่ดีที่สุดแล้ว

ในเวลานี้ ทุกคนต่างจ้องมองไปที่หลี่ซีเย เมื่อเห็นหลี่ซีเยไม่ได้บาดเจ็บแม้แต่น้อย ทำให้หลายคนถึงกับสีหน้าแปรเปลี่ยนอย่างมาก!

หลี่ซีเยไม่ได้ตอบโต้ และไม่ได้สำแดงเคล็ดวิชาใดๆ มาป้องกัน แต่อาศัยกายเนื้อของตนมารับการโจมตีของหลินเทียนตี้สองครั้ง อย่างไรก็ตามก็ดีภายใต้การโจมตีถึงสองครั้งสองครา หลี่ซีเยกลับไม่ได้รับบาดเจ็บเลยแม้แต่น้อย!

ต่อให้ระดับอ่องเทพยังคงมีสีหน้าที่แปรเปลี่ยนไป ไม่ว่าใครก็ตาม ไม่อาจปฏิเสธว่า การโจมตีทั้งสองครั้งของหลินเทียนตี้ทรงพลังยิ่ง ต่อให้ระดับอ่องเทพหากอาศัยกายเนื้อของตนมารับการโจมตีจากหลินเทียนตี้ทั้งสองครั้งโดยไม่มีกำบังเลย เกรงว่าคงไม่สามารถทำได้ถึงขนาดไม่บาดเจ็บเลยแม้แต่น้อยนิด

“ความลึกลับพิสดารของสิบสามลัคนา การคุ้มครองของเก้าดาว พลังของแพ้ววิถึ ล่าพิงอาศัยสิ่งเหล่านี้ หลี่ซีเยไม่ต้องการเคล็ดวิชาอะไร การป้องกันเช่นใด ก็สามารถรองรับการโจมตีที่หนักหน่วงถึงชีวิตได้” ผู้ที่สามารถดูรู้กล่าวออกมา

ครั้นหลินเทียนตี้เห็นหลี่ชียเอ่ไม่ได้รบบาดเจ็บใดๆ เลย
ได้แต่ทอดถอนใจออกมาเบาๆ ไม่พูดอะไรถอยกลับไปยังเขาเสียด
ฟ้าอย่าเงียบๆ

ในขณะนี้ จ้านซือสุดลมหายใจเข้าลึกๆ เห็นฟ้าขึ้นไป
และยืนอยู่ตรงหน้าหลี่ชียเอ่ เขาเป็นคนที่ไม่ชอบพูดจา แต่ว่าเมื่อ
มองดูสิบล้านคนของหลี่ชียเอ่แล้ว เขาต้องกล่าวออกมาจากใจว่า
“ความสำเร็จของพีหลี่ รุนอย่างข้าชาตินี้ก็ไม่สามารถเอื้อมถึง”

“จิตแห่งเต๋าจึงนับเป็นสิ่งที่ดั้งเดิมมากที่สุด การมีจิต
แห่งเต๋าที่มั่นคงตั้งหินผาเท่ากับมีทุกสิ่งทุกอย่างในครอบครอง” หลี่
ชียเอ่มองดูจ้านซือ กล่าวว่า “เจ้าเองก็มีทุกอย่าง จิตแห่งเต๋าของเจ้า
มีค่ายิ่งกว่าสิ่งใดๆ ไม่รู้ว่ามีผู้คนจำนวนเท่าไรที่รู้สึกอิจฉาที่เจ้ามีจิต
แห่งเต๋าที่มั่นคงไม่อาจเคลื่อนย้ายได้เลยนะ”

จ้านซือค่อยๆ ก้มค้ำับ กล่าวว่า “ขอบคุณพีหลี่ที่เอ่ย
ชม”

เวลานี้หลายคนมองออกว่า ต่อให้ทั้งสามคนเป็นการ
ต่อสู้ชี้ขาดความเป็นความตาย แต่ในฐานะที่พวกเขาเป็นดาวรุ่ง
ต่างก็เข้าใจซึ่งกันและกัน

ตอนที่ 1104 ขวานปากโก่ที่สดแกร่ง

<https://novel-lucky.com>

จ้านซือสุดลมหายใจเข้าลึกๆ อาวุธขวานปากโก่ในมือซีไปที่หลี่ซีเย เอ่ยขึ้นอย่างช้าๆ ว่า “พี่หลี่ โปรดซีแน่ด้วย”

หลี่ซีเยมองดูขวานปากโก่ที่อยู่ในมือของจ้านซือ ถึงกับยิ้มออกมา ยื่นมือออกไปกล่าวว่า “ใครมีขวานปากโก่บ้าง ขอข้า ยืมใช้สักครั้งหนึ่ง”

“คุณชายหลี่ ช้าน้อยมีขวานปากโก่อยู่เล่มหนึ่ง เป็นอาวุธที่ทำจากวัสดุพื้นๆ หวังว่าคุณชายจะไม่เยาะเย้ย” ในเวลานี้ มียอดฝีมือนำอาวุธของตนยืมให้กับหลี่ซีเย

แม้ว่ายอดฝีมือผู้นี้จะกล่าวว่าขวานปากโก่ของตนจะเป็นเพียงอาวุธที่ธรรมดาๆ เท่านั้น แต่นั่นเป็นเพียงคำพูดที่ถ่อมตนเท่านั้น ขวานปากโก่ของเขานับว่าไม่ธรรมดาเลยทีเดียว แม้ว่าจะเทียบไม่ได้กับของจ้านซือ แต่นับเป็นของวิเศษชิ้นหนึ่งเหมือนกัน

หลี่ซีเยรับเอาขวานปากโก่มาแล้ว ปราบกฐเสียดัง “แว้งค์” พลั่งลมปราณที่น่าเกรงขามและอหังการยิ่งถูกส่งผ่านเข้าไปยังอาวุธขวานปากโก่เล่มนี้ ทันใดนั้นขวานปากโก่เล่มนี้เหมือน

ตั้งได้รับมอบจิตวิญญาณ ทำให้มันส่งประกายที่พรุ้งพร้อมด้วยจิต
วิญญาณออกมา

ในเวลานี้ ต่อให้เป็นเศษเหล็ก เมื่ออยู่ภายใต้การกำกับ
ของพลังลมปราณที่นาเกรงขามก็จะกลายเป็นอาวุธที่พาลและดุตัน
ยิ่งเล่มหนึ่ง

“ลงมือเถอะ” หลี่ซิเย่่มือถือขวานปากโก่พลันกลืนอายุ
หมิพพุ่งขึ้นรุนแรง เหมือนดั่งจอมอันธพาลที่มายังโลกมนุษย์

จ้านซือสุดลมหายใจเข้าลึกๆ คำรามเสียงยาวออกมา
ดั่งมังกรแท้จริง ทันใดนั้นขวานปากโก่ในมือของเขาขยับ ดั่งทาง
ข้างเผือกขยับเคียงข้าง ภายใต้อันหนึ่งขวานที่สำแดงออกมา จักรวาล
ยังต้องหมุนทวนกลับ

ยามที่จ้านซือลงมือ เขาไม่ได้มีท่าทางที่ดงาม และ
กระบวนท่าก็ไม่ได้มีการแปรเปลี่ยนแบบสลับซับซ้อน เป็นการทิม
แทงออกไปข้างหน้าตรงๆ แต่เปี่ยมด้วยพลังที่คำรามต่อฟ้าดิน บด
ขยี้ดวงดาราจนละเอียด ทำลายทะเลที่กว้างใหญ่ไพศาล

เป็นท่วงท่าที่ตรงๆ ธรรมดาที่สุด แต่กลับแฝงไว้ซึ่งพลัง
ที่แน่นอน รุนแรง อันธพาล ทำลายล้าง ซึ่งมันคือสัจธรรมของจ้าน
ซือ หนึ่งก้าวหนึ่งชวาน หนึ่งก้าวหนึ่งราวี

หนึ่งชวานที่จ้านซือสำแดงออกไปนั้น แทนปณิธานของ
เขา ก้าวไปข้างหน้าอย่างห้าวหาญ ไม่มีวันกลับหลัง

“เยี่ยม...” หลี่ชีย่ส่งเสียงชื่นชมออกมาเมื่อต้องเผชิญ
กับชวานปากไก่อนี้ และชวานปากไก่อในมือก็สวนออกไปตรงๆ
เช่นกัน ลักษณะธรรมดายิ่ง ไม่มีการพลิกแพลง ไม่มีกระบวนท่า
มหาสัจธรรมที่เรียบง่าย ไม่มีการประดิษฐ์ประดอย เรียงง่ายและ
โบราณยิ่งนัก ทว่ากลับแฝงเอาไว้ซึ่งพลังจากหมื่นสัจธรรมแห่งฟ้า
ดิน

“แครงค์...” ชวานปากไก่อทั้งสองปะทะกันขึ้น สะเก็ดไฟ
ปลิวกระจายว่อน ดังภูเขาไฟขนาดใหญ่เกิดการปะทุขึ้นมา คลื่น
เสียงได้ม้วนตัวเกิดเป็นดังคลื่นยักษ์ในทะเลอย่างนั้น

“ติง ติง ติง...” ภายใต้อำนาจที่แน่นอนและเรียบง่ายจาก
ชวานปากไก่อของหลี่ชีย่ กระบวนท่าทำลายสิ้นของจ้านซือกลับไม่
สามารถสั่นคลอนต่อหลี่ชีย่ได้ ตรงกันข้าม ตัวเขาเองกลับถูกพลัง
ที่ทรงพลังยิ่งกระแทกจนต้องถอยหลังไปหลายก้าวติดต่อกัน!

หลังจากที่จ้านซือสามารถยืนได้อย่างมั่นคงแล้ว ถึงกับรู้สึกใจหายใจคว่ำ เขาคือหนึ่งก้าวหนึ่งสูร ด้วยพื้นฐานที่สุดมั่นคง หากเป็นการปะทะกันซึ่งๆ หน้า เขาไม่เคยหวาดกลัวต่อหน้าไหนมาก่อนเลย มาวันนี้ ไม่เพียงเขาไม่สามารถสร้างความสั่นคลอนต่อหฺลื่อชีย่ ตรงกันข้าม กลับถูกสั่นคลอนโดยหฺลื่อชีย่

“รับมือหนึ่งกระบวนท่าของข้า!” เวลานี้ ขวานปากไก่อ ในมือของหฺลื่อชีย่ถูกตวัดออกไป ขวานปากไก่อที่อยู่ในมือของเขา ดุดังแสงขนาดยาวที่ตวัดเปรี๊ยะไปตรงๆ ไม่ว่าจะบุคคลผู้นั้นจะมีความว่องไวเพียงใดก็ตาม ไม่ว่าจะหลบไปที่ใดก็ตาม ล้วนแล้วแต่ไม่สามารถหลบหลีกขวานปากไก่อที่ฟาดเข้าใส่ได้เลย

จ้านซือตัดสินใจขั้นเด็ดขาด คำรามเสียงยาว ขวานปากไก่ออยู่ในท่าขวางลำ อาศัยมือสองข้างจับมันยกสูงขึ้น รับมือกับขวานปากไก่อหฺลื่อชีย่ที่ฟาดเข้ามาหา

“ตั้ง...” เสียงดังสนั่นหวั่นไหว ขวานปากไก่อของจ้านซือ นับเป็นสุดยอดอาวุธในหล้า ทว่าภายใต้กระบวนท่านี้ของหฺลื่อชีย่ กลับถูกหุบจนงอเสียรูปไป ไม่สามารถรับกับแรงปะทะในครั้งนี้ได้

“ตุม” แม้ว่าจ้านซือจะต้านรับกับขวานปากไก่ของหลี่ชียเอเอาไว้ แต่ ตัวเขาเองถูกแรงตวัดจนตัวลอย เหมือนดั่งดาวตกที่พุ่งลงมาอย่างรวดเร็วและแรง จนพื้นดินกลายเป็นหลุมขนาดใหญ่ ชึ้นมา

“ช่าา” เห็นดินและกรวดที่ปลิวกระจาย จ้านซือได้มุดออกมาจากหลุมขนาดใหญ่นั้น เวลานี้ท่าทางของเขาดูย่าแย่ ย่อมไม่ต้องสงสัย เขาได้พ่ายแพ้ให้กับหลี่ชียเอแล้ว

จ้านซือจ้องมองดูหลี่ชียเอแล้วทอดถอนใจออกมาด้วยความผิดหวัง กล่าวว่า “ข้าเข้าใจว่าตัวเองนั้นมีสัจธรรมที่แข็งแกร่ง ดั่งหินผา ยากที่จะมีผู้ใดสามารถสั่นคลอนได้ วันนี้ได้สัมผัสกับหลักสัจธรรมของพี่หลี่แล้ว ข้าจึงได้เข้าใจว่า ตนเองนั้นดั่งกบในกะลาจริงๆ”

หลี่ชียเอยิ้มและส่ายหน้าเบาๆ ว่า “ในยุคปัจจุบัน ในบรรดากลุ่มคนรุ่นใหม่ที่ข้าได้พบเห็น หากจะว่ากันถึงเรื่องความมั่นคงของสัจธรรม เกรงว่าคงไม่มีใครสามารถเทียบกับเจ้าได้”

จ้านซือได้ทอดถอนใจออกมาเบาๆ แล้วไม่กล่าวสิ่งใดอีก ต่อให้สัจธรรมของเขาจะแข็งแกร่งกว่าผู้อื่นก็ตาม แต่เมื่อเปรียบเทียบกับหลี่ชียเอแล้ว มันยังห่างชั้นกันมาก

ในขณะที่ ทุกคนที่ดูชมอยู่ในระยะห่างไกลล้วนแล้วแต่นิ่งเงียบ ไม่ว่าจะเป็นความเร็วและพลังของหลินเทียนตี้ หรือว่าความมั่นคงตั้งหินผาของจ้านซือ ล้วนแล้วแต่นับได้ว่าเป็นสุดยอดแห่งยุค ทว่าเมื่อต้องเปรียบกับหลี่ชียเอ่แล้ว ยังคงมีช่วงห่างที่มากโขอยู่

หลี่ชียเอ่ได้ส่งมอบขวานปากไก่อคืนให้กับเจ้าของ ยืนอยู่บนท้องฟ้า มองดูหลินเทียนตี้และจ้านซือ หัวเราะ และเอ่ยขึ้นมาอย่างซำๆ ว่า “เวลานี้ พวกเจ้าเข้ามาพร้อมๆ กันก็แล้วกัน”

หลินเทียนตี้และจ้านซือมองตากันและกัน สุดลมหายใจเข้าลึกๆ จากนั้นทั้งสองได้เห็นฟ้าขึ้นไปยื่นประจันหน้ากับหลี่ชียเอ่ ด้วยท่าทีหนักแน่นจริงจัง

เวลานี้ ทุกคนได้กลิ่นลมหายใจของตนเองเอาไว้ การศึกยิ่งใหญ่ที่แท้จริงกำลังจะมาถึงแล้ว หลายคนต่างเฝ้ารออยู่ แม้ว่าทุกคนเข้าใจได้ว่า หลินเทียนตี้และจ้านซือล้วนแล้วแต่ไม่ใช่คู่ต่อสู้ของหลี่ชียเอ่

แต่พวกเขาก็ยังคงเฝ้ารออย่างขะมักเขม้น หวังว่าหลินเทียนตี้และจ้านซือสามารถสร้างปาฏิหาริย์ขึ้นมา และเฝ้ามองดูว่าหลินเทียนตี้และจ้านซือจะมีท่าไม้ตายอะไรอีก

สำหรับทุกคนที่มาดูชมศึกในครั้งนี้ สิ่ง que ทุกคนอยากจะเป็นในวันนี้ก็คือ ไม่อาศัยเคล็ดวิชา และอาวุธราชันเซียนของคนรุ่นก่อน

ทุกคนต้องการเห็นการต่อสู้ที่ซื่อสัตย์ด้วยสัญธรรมที่แท้จริง เป็นสัญธรรมที่เป็นของพวกเขาหลินเทียนตี้เอง และของหลี่ชียเอเอง

ในความเป็นจริง ไม่ว่าจะเป็ หลินเทียนตี้หรือจ้านซือ และหรือจะเป็นหลี่ชียเอ พวกเขาที่มีแนวความคิดเช่นนี้เหมือนกัน การศึกระหว่างพวกเขาไม่ได้เกี่ยวข้องกับบุญคุณความแค้น ความแค้นความบาดหมาง แต่เป็นการต่อสู้เพื่อซื่อสัตย์ที่บริสุทธิ์มากที่สุดระหว่างผู้บำเพ็ญตนด้วยกัน ดังนั้นพวกเขาก็จะอาศัยสัญธรรมที่ตนเองได้คิดค้นขึ้นมาต่อสู้กับฝ่ายตรงข้าม

ก่อนที่ศึกใหญ่จะเริ่มต้นขึ้น หลินเทียนตี้และจ้านซือ ไม่ได้มีความรู้สึกยินดีและเศร้าเสียใจ ตรงกันข้าม จิตของพวกเขาในเวลานี้กลับมีความสงบถึงขีดสุด เป็นความสงบก่อนที่พายุฝนฟ้าคะนองจะบังเกิดขึ้น!

หลี่ซีเยยืนนิ่งอยู่บนท้องฟ้า โบหน้าแฝงไว้ซึ่งรอยยิ้ม
มองดูหลินเทียนตี้และจ้านซื่อ

“การต่อสู้ในครั้งนี้ ไม่ว่าจะแพ้หรือตาย” หลินเทียนตี้
สุดลมหายใจเข้าลึกๆ กล่าวว่า “วันนี้ สามารถต่อสู้กับพีหลี่ นับว่า
เป็นเกียรติอย่างยิ่งสำหรับพวกเรา ต่อให้ต้องตาย ชาตินี้ก็จะไม่
เสียดายแล้ว สามารถรู้จักกับคู่ต่อสู้เฉกเช่นพีหลี่ นับว่าไม่เสียทีที่
ได้เกิดมาในโลกนี้แล้ว”

หลี่ซีเยมองดูพวกเขา พยักหน้าและกล่าวว่า “ถึงแม้ว่า
ข้าจะเป็นคนโหด แต่การมีคู่ต่อสู้เช่นนี้ ข้าเองก็รู้สึกดีใจ”

“พีหลี่ การต่อสู้ในครั้งนี้ ไม่จำเป็นต้องอ้อมมือ” จ้าน
ซื่อก็ทำท่าคารวะ กล่าวว่า “สามารถมีโอกาสได้เห็นสัจธรรมอัน
เจิดจรัสของพีหลี่ ต่อให้ต้องตาย ก็ไม่เสียใจ”

“ตกลง พวกเจ้าต้องมีโอกาสได้เห็นแน่” หลี่ซีเยพยัก
หน้า เอ่ยขึ้นอย่างช้าๆ

ผู้คนจำนวนเท่าไรต้องรู้สึกสลด เมื่อได้ยินคำพูด
โต้ตอบของพวกเขา ในอดีต หากกล่าวถึงการต่อสู้ของดาวรุ่งแล้ว
ทำให้ผู้คนจำนวนเท่าไรต้องรู้สึกถึงเลือดในกายที่พลุ่งพล่าน
กระทั่งกล่าวได้ว่าขอเพียงฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งสามารถสังหารฝ่ายตรง
ข้ามได้ ภาพนั้นก็จะเป็ภาพที่น่าตื่นเต้นที่สุด และถือเป็นเรื่องที่
สนุกคึกครื้นและเลือดในกายพลุ่งพล่านที่สุด

ทว่าวันนี้ ในใจของทุกคนกลับรู้สึกสะเทือนใจ
กระทั่งมีบางคนไม่อาจดูต่อไปได้อีก

ทุกคนล้วนเข้าใจได้ว่าการไม่อาศัยอาวุธชั้นเซียน
ไม่ใช่วิธีการอื่นๆ อาศัยลำพังเพียงกำลังของตนเท่านั้น หลินเทียน
ตี้และจ้านซือต้องพ่ายแพ้อย่างแน่นอน แต่แม้จะรู้ว่าต้องพ่ายแพ้
อย่างยับเยิน แต่หลินเทียนตี้และจ้านซือยังคงต้องการต่อสู้จนถึง
ที่สุด บ่งบอกได้ว่าพวกเขาทั้งสองได้สลัดทิ้งเรื่องความเป็นความ
ตายไปแล้ว ขอเพียงต่อสู้สักครั้ง เป็นการต่อสู้ของดาวรุ่งด้วยกัน
และเป็นพลังของตัวดาวรุ่งเองกับการต่อสู้ครั้งสุดท้าย!

“หลินเทียนตี้ก็ดี จ้านซือก็ช่าง พวกเขาต่างก็เป็น
แบบอย่างที่ดีของผู้บำเพ็ญตน สามารถรู้จักกับพวกเขา นับว่าชาติ
นี้ไม่ได้มีชีวิตอยู่อย่างไรค่าแล้วละ” มีบางคนพิมพ์ปากออกมา

“สายลมโบกพัดมาฉิวๆ สายธาราอี้อันหนาวเหน็บ ถึงคราวผู้กล้าจากไปลาลับไม่หวนคืน!” เวลานี้ มีผู้ร้ายกลอนขึ้นมา ทำให้รู้สึกเศร้าระทม

ในเวลานี้เอง แม้แต่คนที่มาดูชมการต่อสู้ก็มีอารมณ์ความรู้สึกร่วม บรรยากาศที่เศร้าสลดและเร้าใจตลบอบอวลอยู่บริเวณฟ้าดินตรงนั้น

“พวกเจ้าเตรียมตัวพร้อมกันแล้วยัง!” หลี่ซีเย่มองดูหลินเทียนตี้และจ้านซือ กล่าวอย่างช้าๆ ว่า “ถ้าพร้อมแล้วก็ลงมือกันได้”

หลินเทียนตี้และจ้านซือมองตากันและกัน สุดท้ายจ้านซือกล่าวอย่างช้าๆ ว่า “พี่หลิน แม้ว่าท่านกับข้าจะคบกันเพียงระยะที่สั้นมาก แต่การที่สามารถรู้จักสหายอย่างท่าน สามารถร่วมต่อสู้เคียงบ่าเคียงไหล่กับท่าน เป็นเกียรติอันสูงส่งในชีวิตของข้า!”

“พี่จ้าน ข้าเองก็เช่นกัน สามารถรู้จักพี่จ้าน เป็นโชคดีของข้า!” หลินเทียนตี้ที่มีบุคลิกลักษณะง่ายๆ สบายๆ คำรามเสียงยาว และเอ่ยขึ้นพร้อมกับหัวเราะเสียงดังออกมา

ในเวลานี้พวกเขาต่างก็มีความอางหาญที่ทะลุเมฆา
บุคลิกลักษณะอันอางหาญและเบิกบานใจกว้างของพวกเขาได้ทำ
ให้ผู้คนจำนวนมากมีความรู้สึกร่วม

หลินเทียนตี้ และจ้านซือ พวกเขาไม่ได้ทิ้งคำสั่งเสีย
อะไรของตนเอาไว้ เวลานี้สิ่งนี้ก็คือคำสั่งเสียของพวกเขา!

“สายลมโบกพัดมาฉิวๆ สายธาราอี้อันหนาวเหน็บ ถึง
คราวผู้กล้าจากไปลาลับไม่หวนคืน!” เวลานี้ มีผู้ที่อดที่จะคำราม
เสียงยาวที่เปล่งคำพูดออกมาเพื่อเป็นการอำลาส่งหลินเทียนตี้และ
จ้านซือ!

“สายลมโบกพัดมาฉิวๆ สายธาราอี้อันหนาวเหน็บ ถึง
คราวผู้กล้าจากไปลาลับไม่หวนคืน!” ผู้คนจำนวนมากไม่น้อยคำราม
เสียงยาวและเปล่งประโยคดังกล่าวตาม เพื่อเป็นการน้อมส่งหลิน
เทียนตี้และจ้านซือ

ทุกคนต่างเข้าใจดีว่าการศึกครั้งนี้ หลินเทียนตี้และจ้าน
ซือต้องตายอย่างไม่ต้องสงสัย ขณะเดียวกันพวกเขาก็มีจิตที่พร้อม
จะสู้จนตัวตาย!

“ตึง ตึง ตึง...” ในเวลานี้ พลังลมปราณทั้งหมดของหลินเทียนตี้และจ้านซือได้ปะทุออกมาทั้งหมด ฟาดินถูกพลังลมปราณของพวกเขาครอบคลุมเอาไว้ พวกเขาก้าวเดินไปข้างหน้าทีละก้าวๆ ฟาดินสะท้อนหวั่นไหวอันเนื่องมาจากพวกเขา สิ่งนี้คือพลังที่แข็งแกร่งที่สุดของพวกเขาที่สร้างความหวั่นไหวต่อฟาดิน

“พี่หลี่ ข้ากับพี่จ้านได้ศึกษาจนบรรลุหลักสัจธรรมด้วยกัน ร่วมกันสร้างเคล็ดวิชาโคมตีร่วมกัน ตั้งชื่อว่าหลอมจิตวิญญาณราวีมรรคราชา ขอพี่หลี่โปรดชี้แนะแก้ไขให้ด้วย!”

“หลอมจิตวิญญาณราวีมรรคราชา เป็นชื่อที่ดีมาก” หลี่ซียเอ่อกปากชมเชย และกล่าวว่า “ข้ารอคอยสุดยอดเคล็ดวิชาที่เป็นหนึ่งไม่มีสองของพวกเจ้า!”

หลอมจิตวิญญาณราวีมรรคราชา เคล็ดวิชาที่มาจากชื่อของทั้งสองคนรวมอยู่ในนั้น

“หลอมจิตวิญญาณราวีมรรคราชา!” มีผู้พิมพ์ำออกมา และมีผู้จดจำชื่อนี้เอาไว้

บางทีเคล็ดวิชานี้อาจจะดังเหมือนพลุแตกแล้วก็จางหายไป หลังจากการต่อสู้ในวันนี้แล้ว ก็จะไม่ได้เห็นสุดยอดเคล็ดวิชาหลอมจิตวิญญาณราวีมรรคราชาอีกแล้วบนโลกใบนี้

ในเวลานี้ผู้คนจำนวนนับไม่ถ้วนได้กลิ่นลมหายใจเอาไว้ ไม่กล้าแม้แต่จะกระพริบตา ต่างต้องการได้ยลว่าสุดยอดเคล็ดวิชาที่หลินเทียนตี้คิดค้นร่วมกับจ้านซือจะมีหน้าตาเป็นอย่างไร

พันล้านปีที่ผ่านมา มีผู้คนคิดค้นเคล็ดวิชาขึ้นมามากมาย แต่ที่เป็นการต่อสู้ร่วมกันเรียกได้ว่ามีเพียงไม่กี่คนเท่านั้น!

ตอนที่ 1105 หลอมจิตวิญญาณราวีมรรคราชา

<https://novel-lucky.com>

“เปิด...” หลินเทียนตี้และจ้านซือลงมือพร้อมกัน ทันใดนั้น หลินเทียนตี้วิ่งวนรอบตัวของจ้านซือ เพิ่มความเร็วมากขึ้นๆ เรื่อยๆ ชั่วพริบตาเดียวเท่านั้น ร่างของหลินเทียนตี้ก็หายไป

อันที่จริง หลีซีเยคือศัตรูของพวกเขา ตามหลักการแล้ว หลินเทียนตี้ควรจะหมุนรอบตัวของหลีซีเยจึงจะถูก แต่นี้หลินเทียนตี้กลับวนรอบตัวของจ้านซือเสียอย่างนั้น

“แวงค์...” ทันใดนั้น บริเวณที่จ้านซือยืนอยู่ได้ปรากฏประกายที่เจิดจ้าขึ้นมา เห็นหลักกฎเกณฑ์สวรรค์แต่ละสายที่คลี่ออกมา พริบตาเดียวนั้นเอง หลักกฎเกณฑ์แต่ละสายได้กลับกลายเป็นสุดยอดสัจธรรม และกลายเป็นอาณาจักรที่กว้างใหญ่สุดลูกหูลูกตา

“ตูม...ตูม...ตูม...” ขณะที่สุดยอดหลักสัจธรรมถูกกางออกมา บริเวณท้องฟ้าด้านบนเสมือนหนึ่งมีประตูถูกเปิดออกมาอย่างนั้น ท่ามกลางเสียงดังตูมตาม พลังหลักสัจธรรมก็เหมือนดั่งน้ำป่าที่เขี้ยวกรากที่พุ่งลงมาสู่เบื้องล่าง

พลังหลักสี่ธรรมที่พุ่งลงมานั้น ปล้นได้ปกคลุมและไหลท่วมจนมิดทั้งฟ้าดิน พลังหลักสี่ธรรมนี้ช่างใหม่เอี่ยมอ่องเหลือเกิน ช่างเปี่ยมล้นอะไรอย่างนั้น เหมือนว่าพลังหลักสี่ธรรมนี้ยังไม่เคยถูกนำออกใช้มาก่อน ดังนั้นมันจึงมีพลังหลักสี่ธรรมที่ตั้งต้นและตั้งเดิมที่สุด

จากการที่หลักสี่ธรรมเช่นนี้ได้ปกคลุมท่วมจนมิดฟ้าดินแล้ว แม้แต่บรรดาผู้บำเพ็ญตนที่ยืนดูอยู่ในระยะห่างไกล ยังสามารถรู้สึกได้ถึงหลักสี่ธรรมของตนดูจะสอดประสานกับหลักสี่ธรรมดังกล่าว กระทั่งกล่าวได้ว่า หลักสี่ธรรมของตนถึงกับมีการเคลื่อนไหวโดยไม่รู้ตัว และพลังจากหลักสี่ธรรมของตนล้วนแล้วแต่ถูกพวกของจ้านซือหยิบยืมไปใช้อย่างนั้น

วิธีการหยิบยืมพลังแบบนี้จะไม่ใช้วิธีการประเภทดึงเอาพลังจากผู้อื่นมาดื้อๆ มาเป็นพลังของตน

วิธีการหยิบยืมพลังแบบนี้จะเป็นไปในลักษณะที่ทุกคนที่อยู่ในเหตุการณ์ต่างประสานร่วมกัน พลังหลักสี่ธรรมของทุกคนยินดีที่จะมีส่วนร่วม ด้วยการปะทะพลังของตนออกมาเองเพื่อช่วยเหลือหลักสี่ธรรมใหม่เอี่ยมอ่องนี้อีกแรง

“เป็นหลักสัจธรรมนสวรควิธิใหม่ที่เป็นของพวกเขาเอง” ทุกคนรู้สึกตกใจ เมื่อรับรู้ได้ถึงหลักสัจธรรมของตนเองที่ประสานเข้ากับหลักสัจธรรมใหม่ ท่ามกลางเสียงดังตุมตาม ล้วนแล้วแต่เป็นพลังที่เกิดจากการยินยอมพร้อมใจเข้าช่วยเหลือพวกจ้านซืออีกแรงทั้งสิ้น

ยามที่บุคคลผู้หนึ่งได้คิดค้นหรือสร้างสุดยอดหลักสัจธรรมของตนขึ้นมาเอง เป็นหลักสัจธรรมนสวรควิธิที่เป็นของตนเอง เป็นการบ่งชี้ว่าคนผู้นั้นได้ก้าวขึ้นสู่วิถีทางที่เชื่อมต่อไปยังความเป็นราชันเซียนแล้ว และหากสามารถก้าวเดินต่อไปเรื่อยๆ จะได้รับการยอมรับจากชะตาฟ้า

“แวงค์...” ในพริบตาเดียวกันนี้เอง อาณาจักรทั้งหมดของจ้านซือพลันถูกขยายตัวออกไป อาณาจักรที่มีดมิดได้เข้าปกคลุมทั่วห้องฟ้า ด้วยการหลอมรวมเอาห้องฟ้าทั้งหมดเข้าไปอยู่ในนั้นทั้งหมด รวมทั้งตัวของหลี่ซิเย่ก็ถูกหลอมรวมเข้าไปอยู่ในอาณาจักรดังกล่าวด้วยเช่นกัน

ท่ามกลางอาณาจักรแห่งนี้ หอดสายตามองออกไปเห็นแต่ความมืดมิด แม้แต่หลินเทียนตี้ก็หายไปด้วย ขณะที่จ้านซือกลับยืนอยู่บริเวณกึ่งกลางของอาณาจักรแห่งนี้

ในเวลานี้ ตัวของจ้านซือเหมือนว่ากำลังอาบอยู่กับ
ประกายแห่งมหาสังฆกรรมที่ไร้ขอบเขตของตนอยู่ ท่ามกลาง
ประกายนี้ จ้านซือแลดูมีพลังอำนาจและมีความศักดิ์สิทธิ์ เสมือน
หนึ่งคือผู้บงการของอาณาจักรแห่งนี้ เขาคือผู้ที่ดำรงอยู่ในฐานะผู้
มีอำนาจสูงสุดในอาณาจักรแห่งนี้

สิ่งนี้คือมหาสังฆกรรมของจ้านซือและหลินเทียนตี้
ท่ามกลางสุดยอดหลักสังฆกรรมสวรรค์นี้ พวกเขาคือผู้บงการของ
อาณาจักร ต่อให้บุคคลผู้นั้นจะแข็งแกร่งปานใดก็ตาม ยากที่จะฝ่า
ออกได้จากอาณาจักรแห่งนี้ไปได้

“หลักสังฆกรรมสวรรค์ที่สุดยอดมาก” หลี่ชียเอ่ที่ยืนอยู่
ท่ามกลางอาณาจักรที่มีดมิดหัวเราะและทอดถอนใจออกมาด้วยความ
ความจริงใจ

ในมือของจ้านซือถือขวานปากโก่เอาไว้ ยืนอยู่บริเวณ
กึ่งกลางของหลักสังฆกรรมของตนเอง ซี่ไปที่หลี่ชียเอ่ เอ่ยขึ้นซ้ำๆ ว่า
“พี่หลี่ โปรดชี้แนะด้วย”

“ดี...” หลี่ชียเอ่เองก็ไม่เกรงใจ ร้องคำรามเสียงยาว
ออกมา กล่าวว่า “รับหมัดข้าหมัดหนึ่ง!” ขาดคำ กระโดดตัวลอย
ขึ้นไป ท่ามกลางเสียงดังตูมตาม หนึ่งหมัดพุ่งตรงลงมาทันที

หมัดเหวี่ยงบอเวจี หนึ่งในเพลงหมัดหมื่นสังฆกรรม
พลันที่สำแดงออกมา เปรียบประดุจภูเขาศักดิ์สิทธิ์หนึ่งล้านล้านลูก
ที่ตรงเข้าไปสยบจ้านซือ ภายใต้หมัดนี้ ทำให้อาณาจักรมืดมิด
แห่งนี้ มิติแห่งกาลเวลาเหมือนบ่มเข้าไปอย่างนั้น ทำให้มิติเกิดการ
สั่นเทาขึ้นมา

พลังอำนาจหนึ่งหมัดสามารถทำลายสิ่งทุกอย่าง
ภายใต้หมัดนี้ สามารถสยบได้ทุกอย่าง สามารถทำลายทุกสิ่ง
อย่างให้แหลกละเอียด

"ตึง" เสียงหนึ่งดังขึ้น จ้านซือคำรามเสียงยาวออกมา
ขวานปากไก่อันมือถูกเสือกออกไปตรงๆ ดั่งมังกรแท้จริงที่ทะยาน
ขึ้นฟ้า พลังขวานส่งเสียงคำรามออกมา ด้วยพลังที่ดุดันนี้สามารถ
ทำลายสิ่งทุกอย่าง

อย่างไรก็ตาม หนึ่งขวานที่ทิ่มแทงตรงออกไปนั้น ไซ้จะมีพลังเพียงเท่านี้ ภายใต้กระบวนท่านี้ ยังปรากฏเสียงอันเกิดจากพลังของหมัดอีกด้วย คล้ายกับว่าพลังของขวานปากไก่อังแฝงเอาไว้ด้วยพลังหมัดที่สามารถสยบทุกอย่างเอาไว้ ชั่วพริบตาเดียวกันนี้ ขวานปากไก่อันอยู่ในมือของจ้านซือพลันกลับ

กลายเป็นหนักหน่วงยิ่งนัก สามารถกดทับสยบเหล่าสวรรค์ชั้นฟ้า
เอาไว้ได้อย่างนั้น

“โครม...” พลังหมัดของหลี่ชีย่ปะทะเข้ากับขวานปาก
โก่ของจ้านซือโดยตรง

ปรากฏว่า คราวนี้หลี่ชีย่ถูกพลังกระแทกจนต้องก้าว
ถอยหลังตึง ตึง ตึงไปหลายก้าว เนื่องจากภายใต้ขวานปากโก่ของ
จ้านซือไม่ได้มีเพียงพลังของจ้านซือเท่านั้น แต่ยังมีหมัดเหวี่ยง
อเวจีของเพลงหมัดหมื่นสังฆกรรมของหลี่ชีย่ด้วย

หรืออีกนัยหนึ่งก็คือ หลี่ชีย่ถูกพลังหมัดของตนเอง
กระแทกจนต้องถอยหลังไป

“ตึง...” เสียงขวานปากโก่ดังก้องฟ้าดิน จ้านซือหาได้
หยุดอยู่เพียงเท่านี้ พลังของขวานปากโก่ยังคงไม่สุดอยู่เพียงเท่านี้
ยังคงอาศัยหนึ่งกระบวนท่านี้ที่มีพลังสามารถสยบเหล่าสวรรค์ชั้น
ฟ้า พร้อมกับพลังหมัดเหวี่ยงอเวจี จากเพลงหมัดหมื่นสังฆกรรม

“เปิด...” หลี่ชีย่คำรามเสียงยาว หาได้หวั่นเกรงต่อพลัง
ขวานปากโก่ที่พุ่งเข้ามาอย่างรุนแรง หนึ่งหมัดปลิ้นสวนออกไป

เป็นหมัดที่ทรงพลังยิ่งนัก ภายใต้อันหนึ่งหมัดนี้สามารถโค่นล้มทุก
อย่าง และทำลายสรรพสิ่งของฟ้าดิน

“ตูม...” เสียงดังสนั่นกึกก้อง พลังหมัดนี้ช่างรุนแรง
เหลือเกิน หนึ่งหมัดที่สวนออกมา พลันทำลายมิติจนป่นปี้ แม้แต่
อาณาจักรมืดมิดของจ้านซือก็พลันยุบบ่มลงไปที่

หมัดขวานหลายฟ้า หนึ่งในเพลงหมัดหมื่นสวรรค์
เป็นเพลงหมัดที่มีพลังมากและแข็งแกร่งมากที่สุดในโลก

“ปัง...” หนึ่งหมัดที่เข้าปะทะกับขวานปากไก่อตรงๆ
สะกิดไฟกระจาย และพวยพุ่งสู่ท้องฟ้า ทำลายดวงดาวจนแหลัก
ละเอียดย

“ติ๊ง...ติ๊ง...ติ๊ง...” อย่างไรก็ตาม ภายใต้อันการปะทะกัน
โดยตรง หลี่ชี่เย่ยังคงถูกพลังกระแทกจนต้องก้าวถอยหลังไปติดๆ
เดิมเขาเข้าใจว่า ภายใต้อันกระบวนท่านี้ของจ้านซือนอกจากจะมีพลัง
จากขวานปากไก่อแล้วก็คือพลังจากหมัดเหวี่ยงบอเวจีเท่านั้นเอง

ทว่าเวลานี้นาทีนี้ หลังจากเข้าปะทะซึ่งๆ หน้าแล้ว
ปรากฏว่านอกจากพลังจากตัวของจ้านซือเอง บวกกับพลังหมัดเห

วะสยบอเวจีจากเพลิงหมัดหมื่นสังฆธรรมแล้ว ยังมีหมัดขวานหลาย
ฟ้าเพิ่มเข้ามาอีกด้วย

ยอมไม่เป็นที่สงสัย หลักสังฆธรรมของหลินเทียนตี้และ
จ้านซือ่นี้สามารถสะสมพลังของหลี่ชียเออาไว้ การปะทะซึ่งหน้า
คราวนี้ จึงไม่เพียงทำให้หลี่ชียเอต้องก้าวถอยหลังไปต่อเบื้องเท่านั้น
แต่ยังถอยไปไกลมากๆ อีกด้วย

“พี่หลี่ รับมือข้าหนึ่งกระบวนท่า...” จ้านซือร้องคำราม
เสียงยาว ขวานปากโก่ในมือพื้นฉับลงมา ซึ่งไม่เพียงประกอบด้วย
กำลังของตัวเอง ยังมีพลังจากหมัดเหวี่ยงอเวจีและหมัด
ขวานหลายฟ้ารวมอยู่ด้วย

นาที่นี้เอง ความเร็วของหลี่ชียเอไวยิ่งกว่าสายฟ้าแลบ
เสียอีก หนึ่งหมัดที่ก้าวข้ามมิติแห่งกาลเวลา แชนกล้าหน้าขวานปาก
โก่ของจ้านซือ พุ่งเป้าไปที่หน้าอกของจ้านซือ

หมัดเขียนเหิน หนึ่งในหมัดหมื่นสังฆธรรม หมัดนี้ได้
สำแดงถึงขีดสุดของมัน ต่อให้จ้านซือวิ่งไวแค่ไหนก็ไม่สามารถไว
มากไปกว่าหลี่ชียเอ

อย่างไรก็ตามในเสี้ยววินาทีนี้เอง สิ่งที่ไม่คาดฝันก็ได้เกิดขึ้น ขวานปากโก่ของจ้านซือพลังแรงพลังความเร็วอย่างเต็มกำลัง และพริบตาเดียวกันนี้เองได้เปลี่ยนจากการฟันมาเป็นตำนรับ อีกทั้งการตำนรับในคราวนี้ได้รวมเอาพลังทั้งหมด และจุดเด่นของหมัดเหวี่ยงบอเวจี หมัดขวานหลายฟ้า และหมัดเขียนเหินเอาไว้ด้วย

“โครม...” เสียงดังสนั่น แม้ว่าจ้านซือจะอาศัยเพียงขวานปากโก่ในท่าขวางลำ เพื่อรับกับหมัดเขียนเหินของหลี่ชีย่ ทว่าพลังหมัดเหวี่ยงบอเวจี หมัดขวานหลายฟ้าที่แฝงอยู่ภายในขวานปากโก่พลังกระแทกเอาตัวหลี่ชีย่จนกระเด็นกระดอนออกไป พร้อมกับกระอักเลือดออกมากำหนึ่ง

ภาพนี้ได้สร้างความหวั่นไหวให้กับทุกคน ถึงกับใจหายใจคว่ำ สิ่งที่ทุกคนคิดว่าเป็นไปไม่ได้ แต่เวลานี้กลับเป็นจริงขึ้นมาแล้ว

ทุกคนต่างคิดว่าแม่หลินเทียนตี้จะร่วมมือกับจ้านซือก็ไม่ใช่คู่ต่อสู้ของหลี่ชีย่ เวลานี้จ้านซือกลับสามารถทำให้หลี่ชีย่กระอักเลือดออกมาได้ แล้วจะไม่ให้ทุกคนต้องรู้สึกหวั่นไหวได้
อย่างไรกัน

“นี่ นี่มันไม่น่าจะเป็นไปได้มั้ง แม้แต่คนโหดอันดับหนึ่ง
ก็มีวันบาดเจ็บกับเขาด้วย” บางคนพิมพ์ออกมา

การแสดงออกของหลี่ชียเอ่ในระยะหลังดูช่างฝืนลิขิต
สวรรค์ยิ่งเหลือเกิน ฝืนลิขิตสวรรค์กระทั่งไร้ซึ่งผู้ต่อกร ดังนั้นทุก
คนจึงเห็นว่าไม่มีใครที่จะเป็นคู่ต่อสู้ของหลี่ชียเอ่ได้ มาวันนี้ หลี่ชียเอ่
ได้รับบาดเจ็บ จึงทำให้ผู้คนรู้สึกว่าเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้

“ยอดเยี่ยมมาก” ภายในอาณาจักรที่มีดมืด หลี่ชียเอ่ใช้
มือปาดเลือดที่มุมปาก หัวเราะและกล่าวว่า “หลอมจิตวิญญาณราวี
มรรคราชา สมชื่อจริงๆ ที่แท้หลินเทียนตี้กลับกลายเป็นฐานเต่า
ส่วนเจ้าเป็นอาวุธ หลักสัจธรรมของพวกเจ้าก็คือ ทำการเก็บสะสม
พลังโจมตีของคู่ต่อสู้เอาไว้ แล้วกลับกลายเป็นพลังการโจมตีของ
ตน ทั้งยังเป็นการปรับเปลี่ยนอย่างรวดเร็ว สามารถกระทำได้อย่าง
มีประสิทธิภาพ ตามความเห็นของข้า เป็นการอาศัยความเร็วของ
หลินเทียนตี้เป็นพื้นฐาน อาศัยฐานเต่าที่มั่นคงตั้งภูผาของจ้านซือ
เป็นทุนเดิม”

“พี่หลี่มีความรู้กว้างขวาง กล่าวได้ถูกต้องจนต้องชื่น
ชมออกมาด้วยความแปลกใจ” จ้านซือรู้สึกเลื่อมใส

“ดีมาก ข้ากลับต้องการรู้ว่าพวกเจ้าสามารถสะสมพลังได้ถึงขั้นไหน” หลี่ชีย่หัวเราะทีหนึ่ง จากนั้นเห็นตัวขึ้น พลันลงมือก็เป็นท่าหัตถมุตหะตราประทับสวรรค์ พลันที่ตราประทับสวรรค์สยบลงมา กระทั่งอาณาจักรมืดมิดถูกกดตันจนส่งเสียงดังจืด จืดออกมา คล้ายดังตราประทับสวรรค์ต้องการบดขยี้หลักสี่ธรรมสวรรค์ของจ้านซือให้แหลกอย่างนั้น

“เปิด...” จ้านซือคำรามเสียงยาว จับขวานปากไก่อในท่าขวาง รับมือกับการโจมตีของหลี่ชีย่โดยตรง

ไม่ต้องสงสัย ผลการโจมตีที่ออกมายังคงเป็นหลี่ชีย่ที่ต้องเสียเปรียบ “หลอมจิตวิญญาณราวีมรรคราชา” ที่ได้สั่งสมทุกพลังการโจมตีของหลี่ชีย่เอาไว้ เท่ากับหลี่ชีย่กำลังต่อสู้กับตัวเอง กระทั่งต่อต้านกับทุกๆ การโจมตีที่อยู่ตรงหน้า

จากนั้น เสียงดัง “โครม” หลี่ชีย่ถูกพลังกระเทกจนตัวลอยอีกครั้ง พร้อมกับกระอักเลือดออกมา

“ตั้ง...” ขวานปากไก่อสะเทือนฟ้าดิน จ้านซือก้าวไปข้างหน้าแต่ละก้าวอย่างมั่นคง อาศัยพลังการโจมตีที่หนักแน่นยิ่งเข้าใกล้หลี่ชีย่มากขึ้นทุกที จ้านซือสามารถทำได้แบบไร้ช่องโหว่

กระตังน้ำสักรดยังเล็ดรอดเข้าไปไม่ได้ ไม่มีใครสามารถ
สั่นคลอนได้

ไม่ว่าใครก็ตาม หากพบเจอกับคู่ต่อสู้เช่นจ้านซือ
ที่อยากจะสั่นคลอนได้ ก็ารู้สึกว่ายากที่จะลงมือ เพราะไม่ว่าจะเป็น
การรุกหรือรับ จ้านซือสามารถทำได้ทุกอย่างที่ตี ซึ่งนับเป็นคู่ต่อสู้ที่
สร้างความปวดเศียรเวียนเกล้าได้มากที่สุด

หลี่ซีเยปล้นลงมือก็คือความลึกลับพิสดารของหลักสัจ
ธรรม เรียกได้ว่าทุกๆ กระบวนท่าของหลี่ซีเยล้วนแล้วแต่ยอดเยี่ยม
พิสดารที่สุด กระทั่งการเคลื่อนไหวที่ธรรมดาก็ยังแฝงเอาไว้ซึ่ง
ความลึกลับซึ่งพิสดารของหลักสัจธรรมเอาไว้

ทว่าไม่ว่าหลี่ซีเยจะมีพลังที่สามารถทำลายฟ้าดินอย่างไร
ก็ตาม ภายใต้หลอมจิตวิญญาณราวีมรรคราชาของจ้านซือและห
ลินเทียนตี้แล้ว ยังคงตกอยู่ในสถานการณ์ถูกกระทำอยู่ฝ่ายเดียว
ถูกกดดันให้ต้องถอยร่นไปเรื่อยๆ อีกทั้งหลอมจิตวิญญาณราวี
มรรคราชาของพวกจ้านซือก็ได้ส่งสมพลังการรุกรับเอาไว้มากขึ้น
เรื่อยๆ พวกเขา也将มีความแข็งแกร่งมากยิ่งขึ้นตามไปด้วย

ตอนที่ 1106 หมัดสยบสวรรค์

<https://novel-lucky.com>

ทุกคนรู้สึกหวั่นไหวและตกใจ บางคนได้สติกลับมาจากการเหม่อลอย และรู้สึกดีใจเมื่อได้เห็นผลที่ออกมาเช่นนี้

“ไม่แน่ว่า หลักสัจธรรมที่หลินเทียนตี้และจ้านซือร่วมกันคิดค้นขึ้นมาอาจสามารถกำจัดคนโหดอันดับหนึ่งได้” บางคนกล่าวด้วยความยินดีออกมา

“มันช่างเป็นเรื่องที่ยอดเยียมจริงๆ” แม้แต่เองเทพรุ่นอาวุโสเมื่อได้เห็นภาพนี้ด้วยตาของตนเอง พิมพ์ออกมาว่า “นี่แสดงว่าไม่เพียงเพราะพวกเขามีพรสวรรค์ที่เป็นหนึ่งไม่เป็นสองรองใคร ยังเป็นเพราะพวกเขามีจิตใจและคุณธรรมที่พวกเราไม่สามารถเทียบเคียงได้”

“ถูกต้อง ดาวรุ่งทั้งสองต่างเปิดใจกันอย่างเต็มที่ ร่วมสร้างสรรค์สุดยอดหลักสัจธรรมขึ้นมา ทั้งสองคนจะต้องจริงใจและตรงไปตรงมาเช่นใด” ผู้ยิ่งใหญ่รุ่นอาวุโสที่มีประสบการณ์ต้องกล่าวทอดถอนใจออกมาด้วยความจริงใจ

ไม่มีใครสงสัยในพรสวรรค์ของหลินเทียนตี้และจ้านซื่อ แต่ว่าการที่จะร่วมกันสร้างหลักสัจธรรมสวรรค์หาใช่เป็นเรื่องที่ ง่ายดาย ที่สำคัญมากไปกว่านั้นก็คือ สิ่งที่พวกเขาสร้างคือหลักสัจ ธรรมเกี่ยวกับเคล็ดวิชาที่โจมตีร่วมกัน

หลักสัจธรรมเช่นนี้ นอกจากพวกเขาทั้งสองจะต้องรู้ใจ กันอย่างมากแล้ว พวกเขาทั้งสองยังจะต้องมีความตรงไปตรงมาที่ ไม่มีใครสามารถเทียบเคียงได้ เพราะความตรงไปตรงมาเช่นนี้ต้อง สร้างอยู่บนพื้นฐานของการเชื่อใจซึ่งกันและกันของคนทั้งสอง

ควรจะรู้ว่า การคิดค้นสร้างหลักสัจธรรมเช่นนี้ขึ้น มัน เกี่ยวพันถึงเคล็ดวิชาที่ทั้งคู่ได้ฝึกกันมา เกี่ยวพันถึงสถานภาพการ ฝึกของคนทั้งสอง

ภายใต้สถานการณ์เช่นนี้แล้ว มันไม่เพียงแต่ต้องให้ ฝ่ายตรงข้ามรับรู้ถึงสถานภาพการฝึกของตน ยังต้องให้ฝ่ายตรง ข้ามได้รู้ถึงเคล็ดวิชาทั้งหมดที่ตนมีอยู่อีกด้วย

เรื่องของการฝึกวิชาเป็นเรื่องที่ลับสุดยอดอยู่แล้ว โดยเฉพาะเคล็ดวิชาประจำสำนักยิ่งไม่สามารถถ่ายทอดให้กับบุคคลภายนอกได้เลย ด้วยสภาพเช่นนี้ ต่อให้เป็นศิษย์พี่ศิษย์น้องร่วมสำนักเดียวกัน ยังไม่สามารถแบ่งปันต่อกันหมดสิ้นเช่นนี้ได้

ทว่าจ้านซือกับหลินเทียนตี้กลับสามารถทำได้แล้ว พวกเขาได้แบ่งปันทุกอย่างที่ตนมี ซึ่งเป็นเรื่องที่ไม่น่าจะเป็นไปได้

การแบ่งปันในลักษณะนี้ ตั้งอยู่บนพื้นฐานของความเชื่อใจอย่างเต็มเปี่ยม ทั้งหลินเทียนตี้และจ้านซือต่างก็เชื่อว่าต่างฝ่ายจะไม่แอบฝึกวิชาของกันและกัน และจะไม่นำเอาเคล็ดวิชาของอีกฝ่ายไปถ่ายทอดให้กับบุคคลที่สามด้วย

ความเชื่อใจเช่นนี้นับว่ามีค่ายิ่งไม่อาจประเมินค่าได้ เป็นสิ่งที่ทำได้ยากและมีค่า ในโลกนี้คงมีอยู่ไม่กี่คนที่สามารถทำได้ จะอย่างไรก็ตาม มันเป็นเรื่องที่แฝงไว้ซึ่งความเขี้ยววนนับไม่ถ้วน

“ชีวิตคนเราเกิดมาชาติหนึ่ง สามารถพบกับคนรู้ใจ นับว่าเพียงพอแล้ว” ไม่ว่าใครก็ตาม ขอเพียงเข้าใจถึงความลึกซึ้งที่อยู่ภายใน ก็ต้องทอดถอนใจกล่าวออกมาด้วยความจริงใจ

ไม่ว่าจะเป็นใครก็ตาม หากว่าสามารถได้พบคนที่รู้ใจ
เช่นนี้ กล่าวได้ว่าชีวิตนี้นับว่าพอใจแล้วละ

“ปัง...” หลี่ชีย่ถูกพลังกระแทกจนตัวลอยออกไปอีก
ครั้งหนึ่ง เวลานี้บนตัวหลี่ชีย่เต็มไปด้วยรอยเลือด และเป็นเลือด
ของเขาคนเดียว เพราะจ้ำนชื่อเองไม่ได้บาดเจ็บแม้แต่น้อย

อาจกล่าวได้ว่าภายใต้หลอมจิตวิญญาณราวีมรรค
ราชา จ้ำนชื่ออยู่ในสภาพที่สยบหลี่ชีย่เอาไว้ได้อย่างสิ้นเชิง หลี่
ชีย่ไม่สามารถสั่นคลอนต่อจ้ำนชื่อได้แม้เพียงน้อยนิด

“ชีวิตคนเราหากได้พานพบคนรู้ใจเพียงหนึ่งเดียวก็
เพียงพอแล้วละ” หลี่ชีย่ปาดเลือดสดๆ ที่อยู่มุมปากออก ยังคง
เอ๋อระเหยเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น เผยรอยยิ้มที่ดูสบายๆ ออกมา
กล่าวว่า “การที่พวกเขาสามารถมีความจริงใจตรงไปตรงมาต่อกัน
ได้เพียงนี้ มีความเชื่อใจต่อกันเช่นนี้ นับว่าเป็นที่อึ้งฉงยิ่งนัก”

“ขอบคุณพี่หลี่ที่ชื่นชม” ในมือจ้ำนชื่อถือขวานปากไถ
เอาไว้ เอ่ยขึ้นมาซ่าๆ ว่า “ข้าหวังว่าพี่หลี่จะสำแดงออกมาอย่าง
เต็มที่ ให้พวกเราทั้งสองได้ยลสุดยอดหลักสัจธรรมในหล้าของพี่ห
ลี่”

คำพูดของจ้านซือปล้นทำให้ผู้คนจำนวนมากที่ดูชมอยู่ในระยะห่างไกลรู้สึกตกใจ ที่แท้หลี่ชียะยังไม่ได้แสดงเต็มที่ ควรจะรู้ว่าการต่อสู้ชี้ขาดเมื่อครู่ที่ผ่านมา พลังการต่อสู้เช่นนี้ของหลี่ชียะสามารถสู้กับอ่องเทพได้อยู่แล้ว

“ดีมาก หลอมจิตวิญญาณราวีมรรคราชาของพวกเขาเจ้าข้าทำความเข้าใจได้แล้ว ความลึกซึ้งพิสดารที่อยู่ภายในข้าก็เข้าใจแล้วละ” หลี่ชียะหัวเราะทีหนึ่ง จากนั้นเอ่ยขึ้นอย่างช้าๆ ว่า “เวลานี้ ได้เวลาที่ข้าจะลงมือบ้างแล้วละ”

“ตุ้ม...” ทันใดนั้น สิบสามลัคนาเรียงราย ในเสี้ยววินาทีนี้เอง ทั้งสิบสามลัคนากลับกลายเป็นเจ็ดจรัสยิ้งนั๊ก

“หมัดสยบสวรรค์...” ในเวลานี้ น้ำเสียงของหลี่ชียะฟังดูเหมือนดึกดำบรรพ์มาก หนึ่งหมัดที่ซัดลงมาจากเบื้องบน สยบสิ้นทุกสิ่งทุกอย่าง

“เปิด” จ้านซือคำรามเสียงดัง พลังการรุกรับที่ได้สั่งสมเอาไว้ทั้งหมดได้ไปรวมศูนย์อยู่กับขวานปากไก่ของเขา และส่งพลัง

ดังกล่าวสวนขึ้นไปบนท้องฟ้า พลังเช่นนี้เรียกได้ว่าเจอะเจอเทพ
สังหารเทพ พบจอมมารเช่นฆามารได้

ทว่าหมัดสยบสวรรค์พลังสำแดงออกมา สิบสามลัคนา
เปล่งประกายเจิดจ้า มันอยู่เหนือเก้าชั้นฟ้า ยึดกุมจักรวาล ฟ้าดิน
หมื่นแดนล้วนอยู่ภายใต้การบงการของเขา

เวลานี้ ภายใต้หนึ่งหมัดนี้ ไม่ว่าสิ่งนั้นจะเป็นสิ่งใดก็ตาม
ล้วนแล้วแต่ถูกสยบ จะเป็นหลักสี่ธรรมสวรรค์ก็ดี หลอมจิต
วิญญาณราวีมรรคราชาภิชาง ทั้งหมดถูกสยบในบัดดล

ไม่มีสิ่งใดสามารถหลุดรอดจากการถูกสยบจากหมัดนี้
ไม่ว่าจะมีความแข็งแกร่งเช่นใดก็ตาม ภายใต้หมัดนี้ได้แต่สิ้นเหา
ได้แต่ยอมศิโรราบ และถูกสยบเอาไว้เท่านั้น

หนึ่งหมัดสยบสวรรค์ กาลเวลาหยุดนิ่ง ความเป็นนิ
รันดรถอยหลัง สวรรค์สลด ไม่มีสิ่งใดที่สามารถขัดขึ้นได้ แม้แต่
บรรดายอดฝีมือที่ยืนอยู่ที่ห่างไกลยังสามารถรับรู้ได้ถึงพลังหมัดๆ
นี้ พลังถูกสยบจนต้องก้มกราบกับพื้น

“ตุม” เสียงดังสนั่น ภายใต้หมัดนี้ทุกอย่างได้กลับไปยังจุดเริ่มต้น ทุกอย่างกลับกลายเป็นเหมือนเปล่า การดิ้นรนทุกอย่าง ล้วนแล้วแต่เสียแรงเปล่า

หลอมจิตวิญญาณราวีมรรคราชาถูกทำลาย จ้านซี อและหลินเทียนตี้ทั้งสองถูกพลังกระแทกจนกระดูกเลือดออกมาอย่างแรงพร้อมกับตัวที่ลอยออกไป เวลานี้พวกเขาทั้งสองจมไปด้วยเลือดที่ไหลหยดลงบนพื้น

หมัดๆ นี้ ของหลี่ชีย่ไม่เพียงทำลายหลอมจิตวิญญาณราวีมรรคราชาของพวกเขา ยังทำให้พวกเขาได้รับบาดเจ็บสาหัส หากไม่เป็นเพราะว่าหลี่ชีย่ยังมีมือเอาไว้ เกรงว่าพวกเขาคงกลายเป็นเถ้าธุลีไปภายใต้หมัดสยบสวรรค์หมัดนี้แล้ว

“นี่มันหมัดอะไร...” แม้แต่ระดับอ่องเทพ เมื่อเห็นพลังของหมัดนี้แล้ว ขาทั้งสองข้างยังต้องสั่นเทา สีหน้าซีดเผือด สำหรับระดับอ่องเทพแล้ว หมัดนี้มีพลังที่น่ากลัวยิ่งนัก แม้แต่สวรรค์ยังต้องสั่นเทา อย่าว่าแต่อ่องเทพอย่างพวกเขาเลย

หมัดนี้ถูกจารึกเอาไว้เป็นความทรงจำที่ไม่อาจลบเลือนได้กับทุกคนที่อยู่ในเหตุการณ์ ก่อนหน้านั้น ผู้คนจำนวนมากรู้สึก

ย่าเกรงต่อหลี่ซีเย แต่เวลานี้เมื่อพวกเขาได้เห็นหลี่ซีเยแล้วต้องสั่น
เทาจนแม้แต่ความกล้าที่จะเปล่งคำพูดออกมายังไม่มี

“เปรี้ยว เปรี้ยว เปรี้ยว” เวลานี้ บนสวรรค์เสียงฟ้าร้องดัง
ขึ้น และมีเมฆสายฟ้ารวมตัวกันอยู่บนท้องฟ้า แต่ฟ้าพิโรธยังคง
ไม่ได้แสดงให้เห็นแต่อย่างใด

หลี่ซีเยมองดูท้องฟ้าด้วยท่าทีเยาะเย้ย โดยไม่ได้กล่าว
คำใดออกมา

“ไร้ผู้ต่อกร...” ในขณะนี้ มีผู้ใช้คำนี้มาเปรียบเปรยกับ
คนโหดอันดับหนึ่ง เพราะนอกจากคำๆ นี้แล้ว พวกเขายังนึกไม่
ออกว่าจะใช้คำใดมาเปรียบเปรยจึงจะเหมาะสม บางที นานี่นี้ไม่ว่า
จะใช้คำใดมาเปรียบเทียบก็ตามที มันยังคงรู้สึกช่างขาวซืดและไร้
ซึ่งเรียวแรงอะไรอย่างนั้น

เวลานี้ หลินเทียนตี้และจ้านซือทั้งสองคนได้ลุกขึ้น
มาแล้ว โดยที่เนื้อตัวชุ่มไปด้วยเลือด แม้กระทั่งดาวรุ่งอย่างเช่น
พวกเขา ยังคงมองหลี่ซีเยด้วยท่าทีหวาดหวั่นอยู่บ้างในเวลานี้
เนื่องจากพลังหมัดของหลี่ซีเยเมื่อครู่นี้สร้างความหวั่นไหวมาก
เหลือเกิน แม้แต่หลอมวิญญาณราวีมรรคราชาของพวกเขายังไม่
สามารถนำเอาพลังหมัดนี้มาใช้ได้ หมัดนี้อยู่เหนือหลักกฎเกณฑ์

ทั้งหลาย ดังนั้นจึงทำให้หลอมจิตวิญญาณราวีมรรคราชาของพวกเขา
เขาต้องถูกกำราบ

“พวกเจ้าแพ้แล้ว” หลี่ชียเอ๋อเย้ขึ้นซ้ำๆ มองดูจ้านซือ
และหลินเทียนตี้ที่เนื้อตัวเต็มไปด้วยเลือด “แต่ว่า หลอมจิต
วิญญาณราวีมรรคราชาของพวกเขาเจ้านับว่าน่าทึ่งมากที่สุดทีเดียว”

ทุกคนอยู่ในอาการนิ่งเงียบ ต่อให้หลินเทียนตี้และจ้าน
ซือต้องพ่ายแพ้ ก็ไม่มีใครหัวเราะเยาะพวกเขา กระทั่งกล่าวได้ว่า
หลายคนเกิดความรู้สึกนับถือพวกเขาขึ้นมา เพราะนี่ไม่เป็นเพียง
พวกเขาได้สร้างสรรควิถีหลอมจิตวิญญาณที่เรียกได้ว่าไร้ผู้
ต่อกรแล้ว ยังเป็นเพราะพวกเขามีคุณลักษณะที่สูงส่งที่สุดของ
ความเป็นผู้บำเพ็ญตน

“เพียงแต่พวกเรารู้สึกเสียใจที่สู้อย่างสุดกำลังแล้ว แต่
ยังคงไม่สามารถได้เห็นสุดยอดสัจธรรมของพีหลี” หลินเทียนตี้
เหมือนเหม่อลอยอยู่บ้าง หอดถอนใจออกมาเบาๆ

“พวกเรายังสามารถสู้ได้อีก ไม่ทราบว่พีหลีจะรับคำท้า
หรือไม่!” อย่างไม่รู้คิดตาม จ้านซือที่มีท่าทีสดชื่นกล่าวอย่างหนักแน่น
ออกมา

จ้านซือในเวลาเนี้ยแม้ว่าเนื้อตัวจะชุ่มไปด้วยเลือด ทำทีดู
ย่ำแย่ แต่ทว่ากลับไม่ได้ส่งผลกระทบต่อบุคลิกของเขา เขายังคงดู
มีชีวิตชีวา ปณิธานการสู้รบเต็มเปี่ยม ใครก็ตามเมื่อได้พบเห็นต้อง
เกิดความรู้สึกนับถือขึ้นมา

“ยังจะต่อสู้อีก!” หลายคนพิมพ์ำออกมา และรู้สึก
ประทับใจที่จ้านซือพูดออกมาเช่นนี้

ในขณะนี้ ไม่มีผู้ใดเยาะเย้ยจ้านซือ และไม่มีใครรู้สึกว่า
จ้านซือไม่ยอมรับความพ่ายแพ้ ยิ่งไม่มีใครคิดว่าจ้านซือต้องการ
เล่นลูกไม้ ทุกคนต่างเข้าใจดี แม้จ้านซือรู้อยู่แล้วว่าล้มเหลว แต่
ยังคงจะสู้ต่อไป ด้วยปณิธานการต่อสู้เช่นนี้ ความเด็ดเดี่ยวเช่นนี้
เป็นสิ่งที่ไม่มีผู้ใดสามารถสั่นคลอนได้

“ยังจะสู้อีกรึ?” หลี่ซีเย่มองดูจ้านซือและเอ่ยขึ้นมาอย่าง
ช้าๆ

เวลานี้ จ้านซือและหลินเทียนตี้มองตากันและกัน ไม่
จำเป็นต้องมีวลีใดๆ แค่มองตากันก็บรรลุข้อตกลงร่วมกันได้

ท้ายสุด พวกเขาพยักหน้าให้แกกัน ท่าทีของพวกเขาช่างมั่นคง และเด็ดเดี่ยวอะไรอย่างนั้น

“หากว่าพีหลี่ไม่รังเกียจ น้องกับพีจ้านต้องการต่อสู้กับพีหลี่อีกสักครั้ง” หลินเทียนตี้กล่าวด้วยท่าทีหนักแน่นจริงจังว่า “หนึ่งหมัดของพีหลี่ สร้างความตะลึงไปตลอดกาล หนึ่งหมัดสามารถปิดกั้นสวรรค์ได้ ข้าเชื่อว่าสุดยอดสัจธรรมของพีหลี่ยิ่งต้องเป็นหนึ่งเดียวนิรันดร์ หากไม่มีโอกาสได้เห็นหลักสัจธรรมของพีหลี่ นับว่าเป็นเรื่องน่าเสียใจสำหรับการเกิดมาในชาตินี้”

หลี่ซีเยมองดูหลินเทียนตี้และจ้านซือ กล่าวอย่างช้าๆ ว่า “เจ้าต้องคิดให้ดี พลันที่ข้าสำแดงสัจธรรมของข้าพวกเจ้าต้องพ่ายแพ้อย่างยับเยิน และถูกสัจธรรมของข้าบดขยี้ พวกเจ้าต้องกลายเป็นเถ้าธุลีไป ยามที่สัจธรรมของข้าปะทะขึ้นมา เมื่อถึงเวลานั้น ต่อให้ข้าต้องการไว้ชีวิตพวกเจ้าก็เป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้”

“สามารถตายด้วยสุดยอดสัจธรรมของพีหลี่ก็ไม่เสียใจอีกแล้ว” จ้านซือมีปณิธานการต่อสู้ที่สง่าผ่าเผย ดวงตาทั้งสองของเขาส่งประกายเจิดจ้า ท่าทีกระฉับกระเฉง มีความตั้งใจเด็ดเดี่ยวที่จะสู้ให้ถึงที่สุด

“ถูกต้อง การมาต่อสู้ในครั้งนี้ พวกเราไม่ได้สนใจเรื่องความเป็นความตายอยู่แล้ว” หลินเทียนตี้กล่าวอย่างซ้ำๆ ว่า “ถ้าหากไม่ได้เห็นท่วงท่าสุดยอดสัจธรรมของพีหลี่ละก็ ต่อให้มีชีวิตอยู่ในโลก มันก็เป็นสิ่งที่พวกเราต้องเสียใจไปตลอดชีวิต! ลูกผู้ชายอยู่บนโลกใบนี้ แม้มีชีวิตอยู่ก็ไม่มีสิ่งใดจะต้องดีใจ ถึงตายก็ไม่ได้เจ็บปวดอะไรนักหนา!”

เมื่อได้ยินคำกล่าวของจ้านซือและหลินเทียนตี้แล้ว หลายคนรู้สึกประทับใจจนไม่สามารถบรรยายด้วยตัวอักษร เพื่อแสดงออกถึงความรู้สึกที่หุดหู่ของตน

“ใช้ตัวเองทดสอบหลักสัจธรรม เกิดเป็นชายชาติธรรมสมควรเป็นเยี่ยงนี้” มีผู้เอ่ยประโยคนี้ขึ้นมา

หลี่ซิเย่มองดูจ้านซือและหลินเทียนตี้ กล่าวอย่างซ้ำๆ ว่า “ในเมื่อพวกเจ้ายินดีอาศัยร่างกายตัวเองเพื่อทดสอบหลักสัจธรรมเอาเถอะ ข้าก็จะสงเคราะห์พวกเจ้า”

“ขอบคุณพีหลี่ที่ส่งเสริม” จ้านซือและหลินเทียนตี้แสดงคารวะแบบจีน จากนั้น หลินเทียนตี้พลันเคลื่อนไหวก้าวและหายตัวไปทันที

“ตุม” เหนานนี้เอง หลอมจิตวิญญาณราวีมรรคราชาได้ ถูกสำแดงขึ้นมามีครั้ง รวบรวมเอาพลังฟ้าดินเอาไว้ จ้านซือยืน ถือชวานปากไก่อยืนอยู่บริเวณกึ่งกลางอีกครึ่งหนึ่ง

“พี่หลี่ โปรดชี้แนะด้วย” จ้านซือถือชวานปากไก่อทำที่ หน้าแน่นจริงจัง ในเวลานี้ เขาก็กลายเป็นเทพสงครามที่ไร้ผู้ต่อกร องค์กรหนึ่ง

ครั้นเห็นภาพเช่นนี้แล้ว ทุกคนรู้แล้วว่าจ้านซือกับหลิน เทียนตี้จะต้องตายอย่างแน่นอน พวกเขาที่มีความตั้งใจเด็ดเดี่ยวที่จะ สู้จนตัวตาย ทำให้คนบางคนไม่อดทนดูชมต่อไปอีก

ตอนที่ 1107 ลอบกัด

<https://novel-lucky.com>

หลี่ชียेमองดูจ๋านซือและยิ้มกล่าวว่า "ตกลง เจ้าต้องเตรียมตัวเตรียมใจให้ดี พลันที่หลักสัจธรรมของข้าสำแดงออกมา ไ้ห้ล้าจะไร้ซึ่งหลักสัจธรรม ทางที่ดีพวกเจ้าต้องสู้ให้เต็มที่"

คำพูดของหลี่ชีย่ทำให้ผู้คนจำนวนมากต้องนั่งเงียบกับคำว่าหลักสัจธรรมของข้าพลันสำแดงออกมา ไ้ห้ล้าจะไร้ซึ่งหลักสัจธรรม

คำพูดที่อหังการवादดีเช่นนี้ มีเพียงหลี่ชีย่เท่านั้นที่กล้าพูดออกมา บางทีอาจมีเพียงคุณสมบัติเฉกเช่นหลี่ชีย่เท่านั้นที่พูดแบบนี้ได้

สำหรับผู้ที่สามารถสรรสร้างสิบสามลัคนาได้ ไม่ว่าจะพูดคำพูดเช่นใดออกมา เหมือนว่าจะสมเหตุสมผลไปเสียหมด

"ดี..." จ๋านซือคำรามเสียงยาว "ตูม" ทันใดนั้น จ๋านซือและหลินเทียนตี้ต่างปล่อยพลังลมปราณออกมาทั้งหมด เข้าปกคลุมอาณาจักรมืดมืดในทันที

เมื่อเป็นเช่นนี้ ทำให้ทั่วทั้งอาณาจักรมืดมิดกลับ
กลายเป็นแลดูประหลาดผิดปกติไป ไม่ได้มืดมิดอีกต่อไป แต่กลับ
กลายเป็นแดงดำฉูดฉาด เหมือนว่าอาณาจักรมืดมิดมีชีวิตขึ้นมา
อย่างนั้น

ในเวลานี้ จ้านซือดูเหมือนคนไม่มีลมปราณอย่างนั้น
แม้แต่ผิวหนังก็แห้งเหี่ยว ดุจดังแก่ชราลงไปเป็นอันมาก เนื่องจาก
ลมปราณทั้งหมดของเขาไม่มีเหลืออีกเลย

ทว่าถึงแม้ลมปราณของจ้านซือจะถูกดูดจนแห้ง แต่เขา
ไม่มีลักษณะของความอ่อนแอแม้แต่น้อย ตรงกันข้าม กลับแลดู
แข็งแกร่งมากขึ้นกว่าเดิมอีก ร่างทั้งร่างของเขาดุจดังถูกหล่อ
ขึ้นมาจากทองคำอย่างนั้น ตัวของเขาเยือกเย็น ไม่มีลักษณะของ
เนื้อหนังที่อ่อนนุ่ม กลายเป็นประเภทเยือกเย็นแบบโลหะไปโดย
สิ้นเชิง

เวลานี้ ตัวของจ้านซือแลดูเหมือนเป็นเทพสงคราม
ทองคำองค์หนึ่ง ปณิธานการสู้รบรุนแรง สามารถกวาดล้างราบสิ้น
เหล่าเทพมาร ลักษณะของเขาในเวลานี้ ดุจดังสามารถเป็นผู้ไร้
เทียมทานมานานแล้ว!

“ทุ่มกำลังออกมาทั้งหมดเลยนะ” ครั้นเห็นภาพนี้แล้ว ระดับปราชญ์รุ่นอาวุโสรู้แล้วว่าสิ่งนี้หมายถึงอะไร ถึงกับพิมพ์ว่า “การศึกครั้งนี้ต่อให้มีชีวิตรอดกลับมา เกรงว่าพลังลมปราณที่พวกเขาทั้งสองสูญเสียไปนั้นในระยะสิบปีก็คงยากที่จะชดเชยกลับมาได้”

ก่อนหน้านั้น หลี่ชียะพลันสำแดง “หมัดสยบสวรรค์” ออกมา ทำให้หลินเทียนตี้และจ้านซือต้องพ่ายแพ้อย่างรวดเร็ว พวกเขาสองคนไม่มีโอกาสที่จะดึงเอาพลังลมปราณออกมาทั้งหมด

“เอาละ ดูให้ดีละ มองดูให้ชัดๆ ถึงพลังอำนาจที่แท้จริงของสิบสามลัคนา” หลี่ชียะกล่าวอย่างช้าๆ ว่า “ให้เจ้าได้รู้จักกับหลักสัจธรรมที่มีเพียงหนึ่งเดียวตลอดกาล”

ขาดคำ “ตูม” เสียงดังสนั่น สิบสามลัคนาเรียงรายอยู่เบื้องบนเก้าชั้นฟ้า ทันใดนั้นสิบสามลัคนาพลันแปรเปลี่ยนด้วยการหมุนด้วยความเร็วสูงที่ไม่น่าเชื่อ ทุกคนต่างได้ยินเสียงดังตูมตามปรากฏความขมุกขมัวที่ถูกเทลงมา ฉับพลันก็เข้าปกคลุมหลอมจิตวิญญาณราวีมรรคราชาของพวกเขาจ้านซือ ปกคลุมไปทั่วเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดิน

ความขมุกขมัวที่ไร้สิ้นสุดดีขึ้นไปในจักรวาล ทำให้ดวงดาวที่ใหญ่โตกลับกลายเป็นเหมือนฝุ่นผงเล็กๆ ท่ามกลางความขมุกขมัวที่น่ากลัว กระทั่งทั่วทั้งโลกธาตุน้อยแห่งราชันมาร เมื่อต้องตกอยู่ท่ามกลางความขมุกขมัวที่น่ากลัวนี้แล้ว ก็เป็นเหมือนดั่งเรือน้อยที่อยู่ท่ามกลางทะเลที่มีคลื่นลมแปรปรวน พร้อมทั้งจะจมคว่ำได้ตลอดเวลา

“สิบสามลัคนาจะกลายเป็นสิ่งใดกันแน่?” ทุกคนต่างเฝ้าจับตาดูอยู่

สิ่งที่ทุกคนรับรู้อยู่แล้วก็คือ สิบลัคนาเป็นอาณาจักร แปดลัคนาเป็นแคว้น สิบสองลัคนาเป็นสวรรค์ เมื่อเป็นเช่นนี้แล้ว สิบสามลัคนาจะกลายเป็นอะไรล่ะ? ซึ่งปัญหาข้อนี้ไม่มีใครรู้คำตอบ นับแต่อดีตที่ผ่านมา ยังไม่เคยปรากฏสิบสามลัคนามาก่อน

“ข้าคือสวรรค์ที่แท้จริง!” ในเวลานี้เอง ท่ามกลางความขมุกขมัวปรากฏร่างเงาขึ้นมา เป็นร่างเงาที่ไม่เปลี่ยนแปลงเป็นนิรันดร์ ขณะที่ร่างเงานี้ปรากฏออกมานั้น ไม่มีใครรู้ว่าร่างเงานี้เป็นตัวจริงของหลี่ซีเย หรือเป็นร่างที่มาจากอนาคต

ท่ามกลางความขมุกขมัว ร่างเงานี้ได้ทอดถอนใจ ออกมาเบาๆ และคงอยู่ไม่มีจางหายเป็นนิรันดร์ กาลเวลาหยุดนิ่ง เหมือนว่าพันล้านปีที่ผ่านมาไป เสียงทอดถอนใจเบาๆ นี้ก็ยังคงอยู่

“ปัง ปัง ปัง” ในเวลานี้ ยอดฝีมือจำนวนมากพลันหมอบ กับพื้น ภายใต้ร่างเงาที่ไม่แปรเปลี่ยนเป็นนิรันดร์นี้ ทุกคนรู้สึก เหมือนตนเองถูกสยบเอาไว้ เหมือนว่าระหว่างที่ร่างเงาปกคลุมฟ้า ดินอยู่ ทุกสิ่งทุกอย่างล้วนแล้วแต่กลับไปยังจุดดั้งเดิม

นาทีนี้ ผู้บำเพ็ญตนที่อยู่รอบข้างต่างรู้สึกวาทนเองนั้น เหมือนถูกกันให้ออกจากทุกสิ่ง ท้ายสุดแล้ว เหลือไว้แต่เพียงความ หวาดกลัว และความหวังที่เป็นสิ่งที่มีมาแต่ดั้งเดิมเหล่านี้เป็นต้น

“แว้งค์...” หันไฉนนั้น ท่ามกลางความขมุกขมัวเหมือนมี หล็กส์จธรรมสายหนึ่งปรากฏออกมา เป็นหล็กส์จธรรมที่ยังอยู่ใน ลักษณะของตัวอ่อนที่กำลังก่อตัวอยู่ท่ามกลางความขมุกขมัวนี้

ไม่มีใครสามารถมองเห็นสุดยอดหล็กส์จธรรมนี้ได้ อย่างชัดเจน ทว่ายามที่หล็กส์จธรรมนี้ปรากฏออกมา เหมือนว่าทุก อย่างได้กลับกลายเป็นไม่มีค่าคู่ควรจะกล่าวถึง เมื่อต้องมาอยู่ ภายใต้หล็กส์จธรรมเช่นนี้แล้ว ต่อให้เป็นหล็กส์จธรรมสวรรค์ก็ไร้ ประโยชน์ในอันที่จะดิ้นรนขัดขืน

กระทั่งกล่าวได้ว่า ภายใต้หลักสัจธรรมสายนี้ หลักสัจธรรมอื่นใดล้วนเป็นเหมือนดั่งฝุ่นผง หรือมดปลวก ไม่มีค่าควรคู่กล่าวถึง

สิ่งนี้ไม่ได้หมายความว่า ยามที่หลักสัจธรรมของหลี่ชี่เย่ปรากฏออกมาก็คือสุดยอดหลักสัจธรรม หากจะกล่าวให้ถูกต้อง ยามที่หลักสัจธรรมของหลี่ชี่เย่ปรากฏ หลักสัจธรรมทั้งหลายล้วนกลับกลายเป็นเล็กจิ๋วดั่งฝุ่นผง แม้แต่หลักสัจธรรมที่ใครผู้ต่อกรกว่านี้ก็ยังคงเป็นเช่นนี้ ทุกอย่างกลับกลายเป็นไม่ควรคู่จะกล่าวถึงอีกต่อไป

“คร้าก...คร้าก...คร้าก...” ในขณะที่หลักสัจธรรมของหลี่ชี่เย่ปรากฏ หลอมจิตวิญญาณราวีมรรคราชาของพวกจ้านซือก็ทำท่าจะต้านไม่ไหวเสียแล้ว ปรากฏเป็นรอยร้าวขนาดใหญ่ขึ้นมา

ในเวลานี้ หลี่ชี่เย่ยังไม่ทันได้ลงมือ แต่หลักสัจธรรมของพวกจ้านซือก็ไม่สามารถรองรับได้และเริ่มปริแยกเกิดขึ้นแล้ว

ไม่มีใครกล้าปฏิเสธว่าหลักสัจธรรมหลอมจิตวิญญาณราวีมรรคราชาของหลินเทียนตี้และจ้านซือว่ามีความแข็งแกร่ง

หากพวกเขาสามารถกลายเป็นราชันเซียนได้ เคล็ดวิชาโถมตีรวม
จะต้องกลายเป็นหนึ่งในสี่ธรรมสวรค์ราชันเซียนที่ทรงพลังมาก
ที่สุดอันหนึ่ง

แต่เวลานี้หลี่ชีย่ยังไม่ทันลงมือ หลอมจิตวิญญาณราวี
มรรคราชาที่สุดแกร่งก็เอาไม่อยู่ ในขณะที่หลักสี่ธรรมของหลี่ชีย่
ยังอยู่ในขั้นเฟื่องจะกลายเป็นตัวอ่อนเท่านั้น ถ้าหากว่าบรรลุจน
สำเร็จบริบูรณ์ละก็ เกรงว่าพลังที่หลักสี่ธรรมถูกสำแดงออกมา ทุก
อย่างคงกลายเป็นเถ้าธุลีไปทันที

ทุกคนที่ได้เห็นภาพนี้ ต่างก็รู้ว่าหลี่ชีย่นั้นจะมีความ
แข็งแกร่งเป็นอันมาก ทว่าไม่มีใครคาดคิดว่าจะแข็งแกร่งได้ถึง
เพียงนี้ ซึ่งทำให้สีหน้าของผู้คนจำนวนมากต้องซีดเผือด

"เปิด..." จ้านซื่อและหลินเทียนตี้คำรามเสียงดังก้อง
อาณาจักรมืดมืดของพวกเขาเวลานี้พวยพุ่งพลังลมปราณออกมา
ทั้งหมด และทั้งหมดได้กลั่นเป็นเลือดวิมณะแต่ละหยด

ในเวลานี้เอง เลือดวิมณะแต่ละหยดได้เกิดการโหมลุก
ไหม้ขึ้นมา ท่ามกลางการลุกไหม้ของเลือดวิมณะนั้น ได้บังเกิดพลัง
ที่ไร้ผู้เทียบเทียมขึ้นมา มันแข็งแกร่งจนไม่สามารถจินตนาการได้

มันได้ทำการซ่อมหลอมจิตวิญญาณราวีมรรคราชาที่แตกร้าวให้
กลับมาเหมือนเดิม

“บุชาสวรรค์...” ทุกคนต่างรู้สึกหวาดผวา บางคนถึงกับ
วิญญาณแหบออกจากร่าง ไม่สามารถทนดูต่อไปได้ พิมพ์ว่า
“เลือดวิฆเนศบุชาหลักสี่ธรรม ทำไมจะต้องทำเช่นนี้!”

“ไม่...” บางคนถึงกับร้องเสียงแหลมดังออกมา ผู้คน
จำนวนมากต่างไม่ต้องการเห็นภาพเช่นนี้

ทุกคนได้แต่นิ่งเงียบ กับการตัดสินใจเด็ดขาดของจ้าน
ชือและหลินเทียนตี้ บุชาสวรรค์เป็นวิธีการฆ่าตัวตาย เมื่อไรที่เลือด
วิฆเนศถูกเผาผลาญจนหมดสิ้น ต่อให้เอาชนะหลี่ชียเอ่ได้ก็ยังคงต้อง
ตายอยู่ดี

ต่อให้สู้รบจนถึงศึกยุติลง หากแม้ยังคงเหลือเลือด
วิฆเนศที่ยังเผาผลาญไม่หมด เกรงว่าพวกเขาก็ต้องสูญเสียอายุขัย
ไปมากมาย ทำให้ต้องอายุสั้น กระทั่งตายอย่างอนาถภายใน
ระยะเวลาอันสั้น

ด้วยพรสวรรค์ดั่งเช่นจ้านซือและหลินเทียนตี้ ในอนาคตพวกเขาจะต้องได้ก้าวขึ้นสู่จุดสูงสุด หากถึงวันนั้นจริงล่ะก็ หลินเทียนตี้และจ้านซือมีชีวิตอยู่ต่อไปเรื่อยๆ อย่างน้อยก็ต้องมีชีวิตอยู่ได้หลายหมื่นปี

ด้วยการบูชาสวรรค์เช่นนี้ของพวกเขา ต่อให้เลือด วัฒนธรรมเผาผลาญไม่หมดและยังคงมีชีวิตอยู่ได้อีก บางทีพวกเขา อาจมีชีวิตอยู่ได้เพียงหลายร้อยปี หรือหลายสิบปี กระทั่งอาจจะ เพียงไม่กี่ปีเท่านั้น!

“พวกเจ้าต้องคิดให้ดี นี่เป็นโอกาสสุดท้ายของพวกเจ้าแล้ว”

“เข้ามาเถอะ ให้พวกเราได้เห็นพลาณภาพของหลักสัจธรรมของท่าน” จ้านซือคำรามเสียงดัง ในเวลานี้เอง พวกเขาได้เร่งการเผาผลาญเลือดวัฒนธรรมของพวกเขาให้เร็วขึ้น ท่ามกลางเสียงดังตุมตัม หลอมจิตวิญญาณราวีมรรคราชาของพวกเขาได้ปรากฏต่อสายตาของผู้คนอีกครั้งในลักษณะที่สมบูรณ์

“ดี ข้าจะสงเคราะห์พวกเจ้า” ท่ามกลางความขมุกขมัว มีมือข้างหนึ่งของหลี่ชีย่ที่ยื่นลงมา หลักสัจธรรมได้ทำการควบคุมทุกอย่าง ทันใดนั้น ทุกอย่างเหมือนถูกตัดมันั้นจนแห้งอย่างนั้น ไม่ว่า

จะเป็นกาลเวลา ช่องว่าง หรือจะเป็นพลังของหลักสัจธรรม นาทีนี้
ทั้งหมดถูกระเหยจนแห้ง กำลังจะกลายเป็นเถ้าธุลีไป

“คร่ำก คร่ำก คร่ำก...” ในเวลานี้เอง หลอมจิต
วิญญาณราวีมรรคราชาของพวกจ้านซือเริ่มพังทลายลง
อาณาจักรมืดมืดกำลังแตกร้าวและร่วงหล่นเป็นชิ้นๆ ลงสู่เบื้องล่าง
ทั้งยังมีอัตราการพังทลายเร็วมากยิ่งขึ้นเรื่อยๆ

“เปิด...” ทันใดนั้น จ้านซือกระโดดขึ้นฟ้า หลินเทียนตี้
ก็ปรากฏตัวออกมาเช่นกัน พวกเขาสองคนต้องวิ่งเข้าหาแบบไขว้
กัน ขณะที่อาณาจักรสัจธรรมของพวกเขาได้กลับกลายเป็นปลา
หยินหยาง ช่วยหนุนส่งให้พวกเขาพุ่งขึ้นห้องฟ้า ซึ่งจะเป็นการ
โจมตีครั้งสุดท้ายของพวกเขา และเป็นการโจมตีที่แข็งแกร่งตรง
พลังมากที่สุดของพวกเขา

การโจมตีครั้งนี้จะไม่มีการหวนกลับ บุกไปข้างหน้า
อย่างห้าวหาญ แผงไว้ซึ่งความเศร้าสลดและฮึกเหิมของผู้กล้าที่ไป
แล้วไปลับไม่หวนกลับคืนอีก

“มาได้เหมาะ...” ในที่สุด สุดยอดหลักสัจธรรมของหลี่
ซีย่ได้ปะทุขึ้นมาแล้วในที่สุด ยามที่ประกายแห่งหลักสัจธรรมที่
บานเบ่งขึ้นมา ทุกๆ ประกายได้ทำลายสิ้นเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดิน

หลังจากที่ทำลายทุกสิ่งแล้ว เหมือนว่ากลับมาซึ่งการถือกำเนิดใหม่ ดุจดั่งต้องการสร้างโลกใบใหม่ขึ้นมาอีกลูกหนึ่งอย่างนั้น

ภาพนี้ หลายคนไม่ยากได้เห็นต่อให้หลินเทียนตี้และจ้านซือมีความไว้ซึ่งผู้ต่อกรเพียงใดก็ตาม ก็ต้องกลายเป็นธุลีเมื่อกฎหลักสัจธรรมของหลี่ซีเยโจมตี

“แวงค์...” ขณะที่หลี่ซีเยกำลังอาศัยการโจมตีที่ไร้เทียมทานที่สุดในโลกเพื่อสังหารหลินเทียนตี้และจ้านซือ

ปรากฏลำแสงสายหนึ่งที่เร็วกว่าสายฟ้าหลายหมื่นเท่า หลังจากที่มีมันแวบผ่านไปนานมาก จึงมีเสียง “แวงค์” ตามมา

สายฟ้าสายนี้เร็วเกินไปเสียแล้ว เร็วจนผู้คนไม่สามารถมองเห็นมันได้ ที่น่ากลัวยิ่งกว่านั้นก็คือ ยามที่สายฟ้าสายนี้แวบผ่านไป ฟาดดินถูกสาปแช่ง แม้แต่ราชันเซียนก็ถูกสาปแช่ง พลังสาปแช่งอันน่ากลัวได้ทำให้ทุกสิ่งในโลกนี้ต้องสั่นเทา

“ปู...” หลังจากผ่านไปนานมากจึงได้ยินเสียง มีผู้ได้เห็นสิ่งที่ไม่น่าเชื่อเกิดขึ้น สายฟ้าที่ถูกสาปแช่งสายนี้ได้พุ่งทะลุอกของหลี่ซีเยจนอกของเขาถูกไหม้เกรียมไปในทันที

สายฟ้าสายนี้ช่างฝันลิขิตสวรรค์และนำกลัวยิ่ง
เหลือเกิน ด้วยความเร็วของหีชีเย่ถูกพัฒนาถึงขีดสุดแล้ว ต่อให้
กายเขียนเห็นที่สำแดงถึงขีดสุดก็ยังคงไม่อาจหลบเลี่ยงสายฟ้าสาย
นี้ไปได้

ไม่มีใครคาดคิดว่าจะมีผู้ที่ต่ำช้าถึงขนาดลอบกัดหี
ชีเย่ได้ กระทั่งกล่าวได้ว่าภาพการต่อสู้แบบสุภาพบุรุษเช่นนี้ ไม่มี
ใครยินดีทำสิ่งสกปรกเช่นนี้เพราะจะถูกผู้คนเย้ยหยันไปตลอดชีวิต
และไม่เป็นที่ต้องการของผู้คนทั่วหล้า

ต่อให้มีคนคาดคิด แต่สายฟ้าแลบนี้รวดเร็วเหลือเกิน
มันเร็วจนกระทั่งต่อให้จักรพรรดิเทพลงมือก็ป้องกันไม่ และ
ขัดขวางสายฟ้าสายนี้เอาไว้

"ปัง" ท่ามกลางสายตาผู้คนมากมาย ร่างของหีชีเย่
ร่วงหล่นจากท้องฟ้าเบื้องบน

นาทีนี้ทุกคนต่างกึ่งงัน และไม่อาจได้สติกลับคืนมา
แม้แต่หลินเทียนตี้และจ้านซือกึ่งงัน พวกเขาไม่รู้ว่าได้เกิดอะไร
ขึ้นมา

“ราชันสาปสวรรค์แข่ง...” มีระดับอ่องเทพที่ได้สติ
กลับมา ร้องออกมาด้วยความตกใจนวนิญาณแหบออกจากร่าง

“ใส่หัวลงมาเดี๋ยวนี้!” คนที่ได้สติกลับมาก่อนใครยังคง
เป็นเหมยซู่เหยาที่มีฐานะหนึ่งสำนักสามราชันเซียน นางลงมือโดย
พลันทำการบดชยี้จนห้องฟ้าละเอียด “ปัง” คนผู้หนึ่งถูกบีบให้ต้อง
ร่วงลงมาจากการโจมตีของเหมยซู่เหยา เผยโฉมที่แท้จริงออกมา

“จี้คงหวูตี้...” มีคนต้องเสียงดังออกมาด้วยความตก
ตะลึง เมื่อเห็นโฉมหน้าของผู้ที่ถูกบีบให้ต้องเปิดเผยร่างที่แท้จริง
ออกมา

ตอนที่ 1108 ตามล่าไม่ลดละ

<https://novel-lucky.com>

ทุกคนต่างเบิ่งตาโตมองดูลึคหวูตี้ที่ปรากฏตัวออกมา
หลายคนแทบไม่ยากเชื่อในสายตาของตนเอง

“มัน มันไร้ยางอายมากเกินไปแล้วกรรมัง” บางคน
กระซิบคำดังกล่าวออกมา

“แยแล้ว...” พวกหลี่ซวงเหยียนได้สติกลับมา จึงรีบเร่ง
พุ่งตัวไปยังที่ที่หลี่ซิเย่รวงหล่นลงไปเพื่อให้การช่วยเหลือ

“ราชันสาปสวรรค์แข่ง...” แม้แต่รุ่นอาวุโสที่ได้สติ
กลับมายังคงต้องรู้สึกสั่นเทา พึมพำออกมาว่า “นี่ นี่ นี่มันออกจะ
โหดเหี้ยมเกินไปแล้ว”

ตามตำนานเล่าว่าราชันสาปสวรรค์แข่งเป็นคำสาปแข่ง
ที่ราชันเซียนสัญญาเอาไว้กับสวรรค์ ซึ่งต้องแลกมาด้วยข้อ
แลกเปลี่ยน แน่นอน คำสาปแข่งเช่นนี้ก็มีความน่ากลัวและทรงพลัง
มาก

ตามตำนานเล่าว่าหลังจากที่ราชันเซียนได้ให้สัญญาต่อสวรรค์ในคำสาปแช่งแล้ว สวรรค์ก็จะมีฟ้าผ่าลงมาเพื่อสร้างคำสาปแช่งให้เป็นจริงขึ้นมา เมื่อมีการใช้กับศัตรู ไม่ว่าใครก็หลบไม่พ้น อย่างไรก็ตาม ราชันสาปสวรรค์แข่งสามารถใช้ได้เพียงครั้งเดียวเท่านั้น

แม้แต่หลินเทียนตี้และจ้านซือที่อยู่ระหว่างต่อสู้กับหลี่ชีย่ก็ยังไม่รู้สีกงงนง เมื่อมองเห็นหลี่ชีย่ถูกราชันสาปสวรรค์แข่งพุ่งทะลุอก ร่างเหมือนถูกไหม้เกรียมร่วงลงสู่พื้นเบื้องล่าง พวกเขาคาดไม่ถึงว่าจะมีเรื่องเช่นนี้เกิดขึ้น

ความจริง ผู้คนจำนวนมากก็คิดไม่ถึงเหมือนกันว่าจะเกิดเรื่องเช่นนี้ขึ้นมา ใครจะไปคิดว่าจิ้งหวู่ตี้จะใช้วิธีต่ำทรามลอบจู่โจมเช่นนี้

การแย่งชิงตำแหน่งราชันเซียนในพันล้านปีที่ผ่านมา แม้ว่าจะมีผู้ที่กระทำในสิ่งที่ไม่สามารถเปิดเผยได้ด้วยการใช้วิธีลอบทำร้าย

แต่ในเวลานี้ เป็นจังหวะที่หลี่ชีย่และหลินเทียนตี้ จ้านซือ พวกเขาทั้งสามคนกำลังต่อสู้กันแบบสุภาพบุรุษ การลอบสังหารท่ามกลางการศึกเช่นนี้ ย่อมเป็นที่รังเกียจของผู้คนเสมอ ยิ่ง

ไปกว่านั้น จีคองหวูตี้ได้ชื่อว่ามีชาติกำเนิดจากสายสำนักราชัน
เซียน เป็นชนรุ่นหลังของราชันเซียน ตรือริยะสมบัติ ถึงกับทำเรื่อง
ที่น่ารังเกียจด้วยการลอบสังหารเช่นนี้

ในขณะที่ต่อให้ผู้คนไม่ด่าคำว่า “ต่ำทราม” ออกมา
ทว่าภายในใจของพวกเขาแล้วแต่รู้สึกรังเกียจเหยียดหยามกับ
การกระทำของจีคองหวูตี้ ซึ่งทำให้ฐานะจีคองหวูตี้ในใจของพวกเขา
ลดลงอย่างมาก

ในสายตาของหลายคนมองว่าการกระทำของจีคองหวูตี้
เป็นการทำลายชื่อเสียงความเป็นสุดยอดดาวรุ่งของเขา

จีคองหวูตี้ยืนอยู่บนท้องฟ้าอย่างทรงเนง ให้ความ
ระมัดระวังตัวต่อเหมยซู่เหยา เขามองดูจ้านซือและหลินเทียนตี้ เอ๋อ
ขึ้นซ้ำๆ ว่า “พี่หลิน พี่จ้าน ข้าช่วยพวกท่านจัดการศัตรูผู้แข็งแกร่ง
ช่วยชีวิตพวกท่านเอาไว้ พวกท่านควรขอบคุณข้าจึงจะถูก”

“ไร้ยางอาย” เหมยซู่เหยาจ้องมองจีคองหวูตี้อย่างน่า
เกรงขาม กล่าวอย่างดูแคลนออกมา

ท่าทีของหลินเทียนตี้ก็เย็นชา กล่าวนำเกรงขามว่า
“การศึกระหว่างพวกเรา ไม่จำเป็นต้องให้เจ้ามาจู้ การกระทำเยี่ยง
นี้ นับเป็นความน่ารังเกียจของรุ่นเรา!”

คำพูดของจ้านซือและหลินเทียนตี้ชัดเจน พวกเขาขีด
เส้นแบ่งระหว่างพวกเขากับฉีคิงหวู่ตี้ไว้ชัด ไม่ยอมรับในความหวังดี
ของฉีคิงหวู่ตี้

ฉีคิงหวู่ตี้ไม่สนใจต่อคำพูดของพวกเขาหลินเทียนตี้แม้แต่น้อย เขาพูดเฉยเมยว่า “ชนะเป็นเจ้าแพ้เป็นโจร ผู้ชนะเป็นผู้เขียน
ประวัติศาสตร์ นับแต่นี้ต่อไป การแย่งชิงชะตาฟ้าก็จะมีข้าและพวก
ท่านแล้วละ”

จ้านซือและหลินเทียนตี้ส่งเสียงแสดงความไม่พอใจ
ออกมา และดูแคลนต่อคำพูดของฉีคิงหวู่ตี้

ผู้ที่อยู่ในเหตุการณ์จำนวนมากก็รู้สึกว่าการกระทำ
ของฉีคิงหวู่ตี้ที่นั่นต่ำทรามไร้ยางอาย เป็นการเสื่อมเสียต่อชื่อเสียง
ของดาวรุ่งแห่งยุค

“ขณะเป็นเจ้าแพ้เป็นโจรหมายถึงตัวเองใช่หรือไม่?” ในเวลานี้ เสียงที่เอ้อระเหยดังขึ้นมาจากกองหิน เป็นหลี่ชียเอ่ที่ถูกพวกหลี่ซวงเหยียนประคองกันขึ้นมา

หลี่ชียเอ่ในเวลานี้แม้ว่าบริเวณหน้าอกจะถูกไหม้จนเกรียม ทว่าเขายังคงมีท่าทีสดชื่น ราชนัสาปสวรรคต์แข่งของฉีคิงหวู่ตี้ไม่สามารถสังหารเขาได้

เหมยซู่เหยาถึงกับโล่งอก เมื่อเห็นหลี่ชียเอ่ยังคงมีชีวิตอยู่ แม้ว่านางจะรู้ว่าหลี่ชียเอ่คงไม่ตายง่ายตายอย่างนั้นก็ตาม แต่ภายในใจของนางก็ยังคงเป็นกังวล ครั้นเห็นหลี่ชียเอ่ยังคงมีท่าทีสดชื่น จึงค่อยรู้สึกวางใจ

“โชคดี...” หังหลินเทียนตี้และจ้านซือต่างรู้สึกโล่งอก เมื่อเห็นหลี่ชียเอ่ยังคงมีชีวิตอยู่ เพราะถ้าหากหลี่ชียเอ่ต้องตายไปในลักษณะเช่นนี้ละก็ เกรงว่าคงทำให้พวกเขาต้องเสียใจไปตลอดชีวิต

“เป็นไปได้...” สีหน้าของฉีคิงหวู่ตี้แปรเปลี่ยนไปอย่างมาก เมื่อเห็นว่าหลี่ชียเอ่ยังคงสดชื่นดั่งมังกรแลพยนต์ แม้จะถูกยิงด้วยราชนัสาปสวรรคต์แข่งทะลุอก ถึงกับสะดุ้ง

“ราชันสาปสวรรค์แข่งนับว่ายอดเยี่ยมจริงๆ เสียตาย สิ่งนี้สำหรับข้าแล้ว มันเป็นเพียงของบำรุงชั้นเลิศเท่านั้นเอง” หลี่ชีย่อยิ้มเฉยเมย บริเวณกลางหน้าผากปรากฏอักขระยันต์โบราณขึ้นมา โดยที่อักขระยันต์โบราณนี้เหมือนว่าจะส่งสมประกายสายฟ้าเอาไว้เป็นจำนวนมหาศาล ในขณะที่มันถูกแฉกล้อมไปด้วยพลังของราชันสาปสวรรค์แข่ง เขาได้นำเอาพลังราชันสาปสวรรค์แข่งมาเป็นของตนเอง

ดวงตรามิติโบราณ ที่ได้มาจากประตู่ทะเลมิติ มันสามารถดูดซับเอาพลังสาปแข่งจากสายฟ้าทุกอย่าง แน่นอนที่สุดนี้เป็นเพียงหนึ่งในความพิสดารจำนวนมากมายของดวงตรามิติโบราณนี้เท่านั้นเอง

บุคคลใดก็ตาม หากกายเนื้อถูกราชันสาปสวรรค์แข่งที่เป็นคำสาปแข่งนำกลัวยิงจนทะเล เกรงว่าคงมีหนทางแห่งความตายเพียงสถานเดียวเท่านั้น ทว่าเมื่อยังใส่ร่างของหลี่ชีย่อยแล้ว กลับถูกดวงตรามิติโบราณดูดเข้าไป เพื่อสร้างความแข็งแกร่งให้กับดวงตรามิติโบราณมากยิ่งขึ้น

“คนโหดอันดับหนึ่งย่อมเป็นคนโหดอันดับหนึ่ง ไร้ซึ่งผู้ต่อกร” ไม่ว่าจะเป็มิตรหรือศัตรู เมื่อเห็นल्लीชียะยังคงมีชีวิตอยู่ต่างรู้สึกลหัยใจโล่งอกขึ้นมำทันที

ในมุมมองของผู้คนจำนวนมำก ต่อให้เป็ศัตรูของเขำก็ตำม หำกคนโหดอันดับหนึ่งจะต้องตำยในลักษณะเช่นนี้แล้วละก็ นับว่ำไม่เป็ธรรมมำกเกินไป ซึ่งจะทำให้ยุคนี้ต้องสลดไร้สีสันไป

ในยุคเช่นนี้ มีเพียงการดำรงอยู่เฉกเช่นคนโหดอันดับหนึ่งเท่านั้น จึงสมำรถทำให้ยุคนี้เจิดจรัส ทำให็โลกทั้งโลกมีความตื่นเต็นขึ้นมำ

ในเสี้ยววินำที่นี้เอง ลี้คงหวู่ตีพลันเห็นฟ้ำขึ้นดั่งเซี่ยนเหาะขึ้นสวรค์อย่งนั้น บนห้องฟ้ำพลันเปิดประตูมิตีออกมา ทำให็เขำสมำรถก้าวขำมฟ้ำดินไปได็ในฉับพลันทันที ด้วยควำมเร็วขนาดนั้น ต่อให้เป็ระดับอ่องเทพก็ไม่แน่ว่ำจะไล่ตำมเขำได้ทัน

“ก้ำเหาะเหิน!” ลี้คงหวู่ตีพลันเหาะหนีไปในทันที ด้วยควำมเร็วที่ทำให้ผู้คนที่ต้องอ้ำปากค้ำง ระดับปราชญ์รุ่นอำวุโสถึงกับพึมพำออกมา

ในขณะที่จิ้งหวูตี้เหาะหนีไป เหมยซู่เหยา กำลังจะลงมือ แต่หลี่ซีเยหัวเราะนิดหนึ่งเห็นฟ้าขึ้นไป อาศัยความเร็วที่สุด ยอดตามไปติดๆ เหมยซู่เหยาก็คงไม่ได้ลงมือ ไล่ติดตามไปเช่นกัน

พวกของหลี่ซวงเหยียนก็ติดตามไปด้วย แม้แต่หลินเทียนตี้ จ้านซือก็ลืมนึกเรื่องการต่อสู้ติดตามไปด้วย สำหรับคนอื่นๆ ยิ่งต้องการจะเห็นความคึกครื้น ต่างทยอยกันไล่ติดตามไปเช่นกัน

จิ้งหวูตี้ได้เร่งความเร็วของตนจนถึงขีดสุด อาศัยพลังลมปราณที่เหมือนดั่งขับเคลื่อนกาลเวลา ทำให้ตัวเขาดูดาวตกที่วิ่งผ่านอากาศไป ภายใต้อุณหภูมิความเร็วเช่นนี้ของเขาดูเหมือนจะไม่มีสิ่งใดสามารถตามได้ทัน

แต่ว่าต่อให้จิ้งหวูตี้มีความเร็วมากกว่านี้ก็ไม่สามารถเร็วไปกว่าหลี่ซีเย ภายใต้อุณหภูมิของหลี่ซีเยพลังแสงออกมา ก็สามารถถึงระยะห่างของทั้งสองคนใกล้เข้ามาทันที

สิ่งนี้ทำให้สีหน้าของจิ้งหวูตี้แปรเปลี่ยนอย่างมาก พลังปล่อยรอบชีวิตและลัคนาให้ปรากฏ อาศัยเลือดวัฒนธรรมที่ทรงพลังมากที่สุดมาทำการขับเคลื่อนความเร็วของตน ภายใต้อุณหภูมิการกระทำอย่างเต็มกำลัง ทำให้เขาสามารถทะลุข้อจำกัดด้านความเร็วของตน ทันใดนั้นเขาสามารถทำความเร็วก้าวข้ามฟ้าดิน

ได้ในพริบตา กระทั่งระดับอ่องเทพก็ไม่สามารถแข่งความเร็วกับเขาได้

จิ้งหวูตี้ได้ชื่อว่าเป็นตรีอริยะสมบัติ ความจริงแล้วเขาไม่ได้มีลักษณะเป็นตรีอริยะสมบัติอย่างแท้จริง เขาเป็นประเภทมีรอบชีวิตเหาะ ชะตาเหาะ กายกษัตราแต่กำเนิด แต่ได้ฝึกกายเหาะเหิน ซึ่งเป็นหนึ่งในสิบแปดกายเหาะ และกายเหาะเหินเป็นกายเหาะที่อยู่ภายใต้กายเซียนเหินอีกที เด่นในเรื่องของความเร็ว

แม้จะกล่าวว่า กายเหาะเหินของจิ้งหวูตี้ไม่อาจเทียบได้กับกายเซียนเหิน ทว่าเขามีรอบชีวิตเหาะ ชะตาเหาะ พลังลมปราณ และพลังชีวิตที่แข็งแกร่ง ยามเมื่อสิ่งเหล่านี้ปะทะขึ้นมา สามารถทำให้กายเหาะเหินของเขาเพิ่มพูนความเร็วได้มากยิ่งขึ้น

ไม่ว่าจิ้งหวูตี้จะทำการเพิ่มความเร็วของตนไปถึงระดับเช่นใดก็ตาม ต่อให้ก้าวข้ามฟ้าดินได้ในพริบตา แต่เขายังคงไม่สามารถสลัดทิ้งจากการตามล่าของหลี่ซิเย่ไปได้

พลันที่กายเซียนเหินของหลี่ซิเย่ถูกสำแดงออกมา กาลเวลาเหมือนหนึ่งได้หยุดเดินอย่างนั้น ระยะเวลาสั้นก็เหมือนแค่ก้าวเดียวเท่านั้น เขาตามติดอยู่ด้านหลังของจิ้งหวูตี้ไปทุกฝีก้าว

ลักษณะเหมือนต้องการตามล่าจิ้งหวูตี้ไปจนสุดหล้าฟ้าเขียวอย่างนั้น

ด้านหลังมีผู้ที่สามารถติดตามมาได้ไม่มาก ที่ติดตามได้กระชั้นมากที่สุดก็คือเหมยซู่เหยา ส่วนยอดฝีมือคนอื่นๆ จะถูกทิ้งห่างไปไกลมากๆ ต่อให้เป็นระดับอ่องเทพก็แค่ตามมาได้อย่างฝิ่นๆ เท่านั้นเอง

จิ้งหวูตี้ทั้งตระกูลทั้งโอรส เมื่อเห็นหลี่ซีเยไล่ติดตามตนมาอยู่ด้านหลังอย่างไม่ลดละ แต่ก็จนด้วยเกล้า ในเวลานี้สิ่งที่เขาทำได้ก็คือพยายามหนีสุดชีวิต หาไม่แล้ว หากปล่อยให้หลี่ซีเยไล่ตามจนทันก็ต้องตายอย่างอนาถด้วยน้ำมือของเขา

ความจริงแล้ว หากว่าหลี่ซีเยต้องการตามให้ทันหาใช่เป็นเรื่องยากเย็นอะไร การที่หลี่ซีเยไม่ตามให้ทันในทันทีนั้นต้องการทำเหมือนแมวไล่จับหนูอย่างนั้น สร้างความหวาดกลัวให้กับจิ้งหวูตี้จนถึงที่สุดก่อน แล้วค่อยจัดการสังหารเขาก็ยังไม่สาย

พวกเขาหนึ่งหนีสุดชีวิต หนึ่งไล่ล่าตามไปติดๆ ระหว่างทางได้พบเจอกับยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากไม่น้อย พวกเขาแวบผ่านสวนกันไปอย่างรวดเร็วปานสายฟ้า ด้วยความเร็ว

เช่นนี้มีเพียงระดับปราชญ์รุ่นอาวุโสที่แข็งแกร่งเท่านั้น จึงสามารถมองเห็นตัวพวกเขาได้อย่างชัดเจน

ครั้นระดับปราชญ์ที่แข็งแกร่งได้เห็นภาพเช่นนี้แล้ว ต่างรู้สึกตกใจอย่างยิ่ง บางคนพิมพ์ปากออกมาว่า “นี่ นี่มันฝันลิขิตมากเกินไปแล้วกรรมัง จีคองหวูตี้ถูกคนโหดอันดับหนึ่งไล่ล่าจนเหมือนสุนัขกลางถนนตัวหนึ่ง”

ไม่ว่าจะเป็นคนที่ได้เห็นเหตุการณ์กับตา หรือผู้ที่ได้ยินข่าวๆ นี้ ต่างรู้สึกเสียวสันหลังวาบ ช่วงที่ผ่านมา จีคองหวูตี้ที่มีความมองอาจเพียงใด มีฐานะที่สูงส่งเช่นใด มีชาติกำเนิดมาจากสายสำนักราชันเซียน ด้วยฐานะชนรุ่นหลังของราชันเซียน เป็นดาวรุ่งที่มีตรีอริยะสมบัติ ไม่ว่าจะเป็นสถานที่ใด เวลาใดก็จะมีภาคภูมิใจได้เสมอ และสามารถหมางเมินต่อไต่หล้า

อย่างไรก็ตามมาวันนี้ จีคองหวูตี้ที่สูดโอหังกลับถูกคนโหดอันดับหนึ่งไล่ล่าอย่างกับสุนัขข้างถนนตัวหนึ่ง จะหนีขึ้นไปบนฟ้าแต่ไร้หนทาง จะหนีลงดินแต่ไร้ประตู นับเป็นเรื่องที่สร้างความสะเทือนหวั่นไหวยิ่งนัก

“วันนี้ ต่อให้เจ้าหนีไปจนสุดหล้าฟ้าเขียว ต่อให้เจ้ามีเหล่าทวยเทพคุ้มครอง ข้าก็จะเด็ดหัวของเจ้าออกมาเป็นกระโถน

ปัสสาวะให้ได้” หลีชีเย่ตามติดอยู่ด้านหลังจิ้งหวู่ตี้โดยไม่รีบร้อน แต่อย่างไร เธอก็ออกมาอย่างช้าๆ

จิ้งหวู่ตี้โกรธจัดจนแทบคลั่ง อยากจะจับหลีชีเย่มาสับให้เป็นหมื่นๆ ชื่นเสียเดี๋ยวนี้ให้มันรู้แล้วรู้รอดไป ตลอดเวลาที่ผ่านมาเขาเคยเป็นผู้ที่มีหน้ามีตาเช่นใด เคยต้องตกอยู่ในสภาพที่ย่ำแย่ขนาดนี้เมื่อไรกัน? กระทั่งกล่าวได้ว่า เขาเคยสังหารจักรพรรดิเทพมาก่อน ทว่ามาวันนี้ กลับถูกหลีชีเย่ตามไล่ฆ่าเหมือนหมาข้างถนนตัวหนึ่ง นับเป็นเรื่องที่สุดอัปยศในชีวิตของเขาเลยทีเดียว

จิ้งหวู่ตี้วิ่งหนีไปเป็นระยะทางที่ยาวไกลมากๆ กระทั่งมาถึงบนยอดเขาแห่งหนึ่ง ทันใดนั้นเขาได้หยุดและหันมามองหน้าหลีชีเย่อย่างน่าเกรงขาม ไม่คิดหนีอีกต่อไป

หลีชีเย่ยืนอยู่กลางอากาศ มองดูจิ้งหวู่ตี้ที่ยืนอยู่บนยอดเขา ถึงกับยิ้มออกมา

จากนั้นพวกของเหมยซู่เหยาต่างทยอยกันตามมาถึง รวมทั้งบรรดายอดฝีมือรุ่นอาวุโสที่ต้องการดูชมความคึกครื้นก็ ทยอยตามกันมาถึง

ตอนที่ 1109 แม่อันตรายก็ไม่หวั่น

<https://novel-lucky.com>

หลังจากที่บรรดาผู้บำเพ็ญตนมากมายติดตามมาถึง ให้รู้สึกแปลกใจ หลายคนต้องจ้องมองตากันและกัน เมื่อเห็นจิ้งหวูตี้ยืนอยู่บนยอดเขาไม่หนีอีกต่อไป

“ทำไมไม่หนีต่อไปแล้วละ?” หลี่ชีย่หัวเรา กล่าวอย่างซำๆ มองดูจิ้งหวูตี้ที่ยืนอยู่บนยอดเขา

จิ้งหวูตี้ในเวลานี้ได้สุดลมหายใจเข้าลึกๆ ยึดอก ท่าที่เปี่ยมด้วยชีวิตชีวา กลับคืนสู่ท่าที่สูงเด่นอยู่เหนือผู้คนอีกครั้ง กลับคืนสู่ท่าที่ที่หมางเมินต่อได้หล้าได้อีกครั้ง

จิ้งหวูตี้คนเดิมได้กลับมาอีกแล้ว หยิงยโส ถือดี ท่าที่ข่มผู้อื่น เทียบกับเมื่อครั้งที่จุดตั้งสุนัขกลางถนน เหมือนเป็นคนละคนกันเลยทีเดียว

“เจ้าคนแซ่หลี่ เจ้าคิดว่าคุณชายอย่างข้าจะเกรงกลัวต่อเจ้าอย่างนั้นรึ?” จิ้งหวูตี้ยื่นมือไปพลหลัง หมางเมินได้หล้า

กล่าวนำเกรงขามว่า “เมื่อครูเป็นการล่าถอยทางยุทธวิธีของข้าเท่า
นั่นเอง”

“สุดยอดการล่าถอยทางยุทธวิธี” หลี่ชียเอถึงกับปรบมือ
หัวเราะก๊ากขึ้นมา กล่าวอย่างเอ้อระเหยว่า “บรรยายการวิ่งหนีเสีย
อย่างมีศิลปะได้ขนาดนี้ มิเสียทีที่เป็นชนรุ่นหลังของราชันเซียน
ยอดเยี่ยม ยอดเยี่ยมมาก”

ฉีคังหวูตีถึงกับมีสีหน้าที่แดงกำ และมิต่าที่ที่ดูไม่ลึด เมื่อ
ถูกหลี่ชียเอกล่าวเยาะเย้ยเช่นนี้ เขาส่งเสียงแสดงความไม่พอใจ
ออกมา พร้อมกับอาวุธราชันเซียนในมือชี้หน้าหลี่ชียเอ กล่าวนำ
เกรงขามว่า “เจ้าคนแซ่หลี่ กล้าเข้ามาต่อสู้กันสักครั้งหรือไม่!”

ฉีคังหวูตีปล้นท่าสู้กับหลี่ชียเออย่างกะทันหัน ทำให้
หลายคนต้องมองหน้ากันและกัน และหลายคนเข้าใจเป็นอย่างดีว่า
อย่างไรเสีย ฉีคังหวูตีก็ไม่ใช่อุปถัมภ์ของคนโหดอันดับหนึ่งอย่างหลี่
ชียเอแน่นอน

ก่อนหน้านั้น ฉีคังหวูตียังถูกคนโหดอันดับหนึ่งไล่ล่าจน
เหมือนตั้งสุนัขกลางถนนตัวหนึ่ง หมดสิ้นหนทางที่จะวิ่งหนี เอากับ
มันสิ เวลานี้กลับมีความโอหังอวดดียิ่ง ถึงกับทำสู้กับหลี่ชียเอเหมือน

หนึ่งแปรเปลี่ยนไปเป็นคนละคนอย่างกะทันหัน ซึ่งในนั้นต้องแฝงไว้
ซึ่งบางอย่างที่น่าคิดอย่างแน่นอน

“ทำสื่กับข้า?” หลี่ซีเย่มองหน้าฉิ่งหวู่ตี้ ดวงตาทั้งสอง
เผยให้เห็นถึงรอยยิ้มที่เปี่ยมล้น

ฉิ่งหวู่ตี้ถืออาวุธราชันเซียนในมือ ชี้น้ำหลี่ซีเยว่า
“ถูกต้อง กล้าเข้ามาสู้กันสักครั้งหรือไม่ แต่ถ้าหากกลัวละก็ เจ้าก็
คือหลานของข้า!”

“พูดอย่างนี้ แสดงว่ามั่นใจว่าจะต้องเป็นฝ่ายชนะนะสิ”
หลี่ซีเยถึงกับถมมือและหัวเราะออกมา

ฉิ่งหวู่ตี้หัวเราะท่าที่เย็นชาและยโส ก้มมองดูหลี่ซีเย
กล่าวน่าเกรงขามว่า “แค่มดปลวกตัวหนึ่งเท่านั้น สंहารเจ้าเป็น
เรื่องที่ย่ายยิ่งกว่าปกกล้วยเข้าปากเสียอีก มือข้างหนึ่งก็สามารถบีบ
เจ้าให้ตายได้แล้ว”

ถ้าหากว่าคำพูดเช่นนี้ออกจากปากของฉิ่งหวู่ตี้ใน
อดีต ไม่ว่าใครก็รู้สึกว่าจะไม่ได้มีปัญหาแต่อย่างใด เพราะครานั้นฉิ่ง

หวู่ตี้ถูกยกย่องให้เป็นมนุษย์เทพ กระทั่งมีคนยกย่องให้เขาเป็น
อันดับหนึ่งของกลุ่มคนรุ่นใหม่

แต่ทว่า มาวันนี้ยุคสมัยได้เปลี่ยนไปแล้ว การที่ฉีคังหวู่ตี้
มากล่าวคำๆ นี้กับคนโหดอันดับหนึ่ง ไม่ว่าจะกับใครก็ตามต้องคิดว่า
เหมือนจะเป็นคำพูดที่อวดดีเกินไป ต่อให้เขามีอาวุธชั้นเซียนอยู่ใน
มือก็ไม่สามารถสังหารคนโหดอันดับหนึ่งดังบีบดตัวหนึ่งให้ตาย
ได้

“เมื่อเจ้าพูดเช่นนี้ ข้ากลับรู้สึกอยากลองดูเต็มที่แล้ว
ล่ะ” หลี่ชีย่ทำท่าถูมือไปมาหัวเราะกล่าวว่า “แม้ว่า วิธีการช่วยๆ ของ
เจ้าจะไม่ได้เรื่องเอาเสียเลย”

“ข้ากลับรู้สึกดีกับตัวเอง สำหรับเจ้าแล้ว โยต้องอาศัย
วิธีการช่วยๆ” ฉีคังหวู่ตี้กล่าวด้วยท่าทีเย็นชาและยโส

“จะเป็นวิธีการช่วยๆ ก็ดี หรือไม่ใช้วิธีการช่วยๆ ก็ช่าง” หลี่
ชีย่ยิ้มเอ้อระเหยกล่าวว่า “ไม่ว่าจะเป็นอะไรก็ช่าง คนอย่างข้า
ชมชอบทำอะไรอย่างหนึ่งก็คือ ทำลายความหยิ่งในศักดิ์ศรีตนเอง
ของผู้อื่น ยิ่งคนผู้นั้นเข้าใจว่าตัวเองกำไฟเหนือกว่า และจะต้องเป็น
ฝ่ายชนะอย่างแน่นอน ข้ายิ่งชอบที่จะหยัดเยียดความพ่ายแพ้ให้กับ

เขาเหยียบเขาให้จมดิน ให้ความหยิ่งในศักดิ์ศรีของเขาแหลกไม่เป็นชิ้นดี ให้เขารู้สึกสิ้นหวัง”

“ระวังหนอยนะ เกรงว่าต้องมีความไม่ชอบมาพากลในนั้น” เหมยซู่เหยา กล่าวเตือน

ความจริงแล้ว หลายคนพอเดาออกกลางๆ อยู่บ้างเหมือนกัน ก่อนหน้านั้นลี้คังหวู่ตั้ยังถูกตามไล่ล่าตั้งศูนย์กลางถนนตัวหนึ่ง เวลานี้กลับมีความมั่นใจเต็มเปี่ยม กล่าววาจาสามหาว่า จะขยี้หลี่ซีเยให้ตาย จึงทำให้ผู้คนอดสงสัยไม่ได้ว่าจะต้องมีทางหนีที่ไล่แน่นอน

หลี่ซีเยเผยรอยยิ้มออกมาให้เห็น มองดูสภาพแวดล้อมที่หนึ่ง สั่งการกับพวกของเหมยซู่เหยาว่า “ข้าจะระวังตัว แต่ จำคำๆ หนึ่งเอาไว้ให้ดี ไม่ว่าเกิดอะไรขึ้นก็ตาม พวกเจ้าอย่าได้ลงมืออย่างเด็ดขาด มิฉะนั้นล่ะก็ เท่ากับทำให้เสียเรื่อง”

พวกเหมยซู่เหยาต่างมองตากันและกัน จากนั้นพยักหน้าเงิบๆ

“เข้ามาแล้ว” หลีชีเยหัวเราะที่หนึ่ง เพียงก้าวๆ เดียวก็ก้าวขึ้นไปบนยอดเขา มองดูจิ้งหวูตี้ที่ถืออาวุธราชันเขียนในมือกล่าวว่า “มีวิธีอะไรก็สำแดงออกมาได้เต็มที่”

ครั้นเอ๋ยถึงตรงนี้ หลีชีเยเผยรอยยิ้มออกมา กล่าวว่า “ข้าบอกแล้วว่า วันนี้ต่อให้เหล่าทวยเทพมาให้การคุ้มครองเจ้า ข้าก็ต้องเด็ดหัวเจ้าออกมาเป็นกระโถนปัสสาวะให้จงได้ ดังนั้น มีฝีมืออะไรจงแสดงออกมา ภายในหนึ่งกระบวนท่า ข้าจะเด็ดหัวเจ้าออกมาให้ได้!”

สีหน้าของหลีชีเยแลดูไม่เจ็ดถึงขีดสุดเมื่อถูกหลีชีเยกล่าวว่าจาดูแคลนเช่นนี้ เขาอยู่ในฐานะสูงเด่นมาโดยตลอด ต่อให้ระยะหลังจะถูกหลีชีเยเกทับไปก็ตามที แต่การที่หลีชีเยกล่าวว่าจาดูแคลนเขาถึงเพียงนี้ ทำให้เขาไม่สามารถถกถำกลับได้เช่นกัน

“เริ่มได้.....” จิ้งหวูตี้คำรามเสียงดังออกมา

“แกร็งค์.....” เสี่ยววินาที่นี้เอง เหมือนว่าฟ้าดินทั้งสี่ด้านถูกปิดกันเอาไว้ บริเวณที่หลีชีเยยืนอยู่พลันปรากฏวังน้ำวนแห่งกาลเวลาขึ้น ทันใดนั้นหลีชีเยเหมือนตกลงไปอยู่ในหนองน้ำแห่งกาลเวลา ร่างกายกำลังจะจมดิ่งสู่สายน้ำแห่งกาลเวลา และหายสาบสูญไปกับสายน้ำแห่งกาลเวลา

“ແຍ່ແລ້ວ ເປັນກັບດັກ” ຜູ້ຄົນຈຳນວນໄມ່ນ້ອຍຮູ້ສຶກຕັກໃຈເປັນ
ອັນມາກ ແມ້ແຕ່ພວກຫລີ່ຮວງເຍື້ຍນຍັງຕ້ອງຮູ້ສຶກຫວາດກລ້າວ

ໄມ່ມີໃຜຮູ້ວ່າສິ່ງນີ້ຄືອະໄວ ເຫັນເພິ່ຍງກາລເວລາທີ່ຫມຸນຫວນ
ຫລີ່ຮີເຍເຫມືອນກຳລັງຈະຫາຍສາບສູນຢ່າງນັ້ນ ລອຍລ່ອ່ງອຸ່ທຳມກລາງ
ກາລເວລາໄມ່ສາມາດຮຸ່ວຍເຫລືອຕົວເອງໄດ້ ເຫມືອນວ່າຕົວຂອງເຂາເມື່ອ
ຕັກໄປອຸ່ທຳມກລາງສາຍນ້ຳແຫ່ງກາລເວລາ ຕົວຂອງເຂາເສມືອນຫນຶ່ງໄມ່
ເຍຍມາຍັງໂລກໂບນີ້ມາກ່ອນ ແລະຖືກລບຮື່ອອອກໄປຈາກໂລກນີ້ຕລອດ
ກາລ

“ເຈົ້າເດຣັຈຈຳນວນນ້ອຍ ຕາຍເສຍເຄອະ” ຈື່ຈຳຫວູ່ຮູ້ສຶກດີໃຈຍິ່ງ
ນັກ ເມື່ອໄດ້ເຫັນຫລີ່ຮີເຍລອຍລ່ອ່ງອຸ່ທຳມກລາງສາຍນ້ຳແຫ່ງກາລເວລາ
ຈະຮອອຸ່ຍ ຫາກໄມ່ຮວຍໂອກາສລຳມືເວລານີ້ ເຂາຄຳຮາມເສຍງດັງ ພລັງ
ລມປຣາດນພວຍພຸ່ງ ເຄລີດລັບຮະຕາຟ້າປຣາກຸຂື້ນມາ

“ຕຸ່ມ.....” ພລັງລມປຣາດນຂອງຈື່ຈຳຫວູ່ຮູ້ສຶກທັງຫມົດໄດ້ປັກ
ຄລຸ່ມໄປທັ້ວ ກາຟນີ້ສຳຮຸ່ງຄວາມຫວັ່ນໄຫວຍິ່ງນັກ ພລັງລມປຣາດນຂອງຈື່ຈຳ
ຫວູ່ຮູ້ສຶກຍິ່ງໃຫຍ່ງດັງທະເລ ດ້ວຍປຣິມາດນລມປຣາດນທີ່ປັກຄລຸ່ມໄດ້ມາກມາຍຄືງ

เพียงนี้กลับถูกอาวุธราชันเซียนในมือระเหยจนแห้งไปในทันที
นับว่าน่ากลัวยิ่งนัก

จังหวะที่พลังมปราณทั้งหมดของจิ้งหวูตี้ถูกอาวุธ
ราชันเซียนที่อยู่ในมือทำให้ระเหยแห้งไป พริบตาเดียวกันนั้น
อานุกภาพราชันก็คล้ายดั่งเป็นสายน้ำเชื่อมกรากที่เอ่อล้นเชื่อนที่
กำลังพังทลายและพุ่งลงมาด้านล่างอย่างนั้น อานุกภาพราชันก็
เหมือนสายน้ำเชื่อมกรากหรืออสูรร้ายที่พุ่งออกมา

"ตูม....." จากเสียงดังสนั่นที่เกิดขึ้น ปรากฎร่างเงาที่
สูงใหญ่ลอยล่องขึ้นมา ทันใดนั้น ปรากฎราชันเซียนองค์หนึ่งก้าว
เดินออกมา พลันลงมือก็ทำลายสิ้นฟ้าดิน หมื่นแดนถูกทำลายจน
แหลกลาญ

"ราชันสังหาร....." ผู้คนจำนวนมากรับรู้ได้ถึงอาการ
โคมตีที่น่ากลัวเช่นนี้ได้ บางคนร้องเสียงหลงออกมา

"ราชันสังหาร....." ผู้คนจำนวนมากถึงกับเหม่อลอย
ลักษณะการโคมตีเช่นนี้เป็นการบ่งบอกว่า ในบรรดากลุ่มคนรุ่น
ใหม่ไม่มีใครสามารถเอาชนะจิ้งหวูตี้ได้ ราชันสังหารเป็นท่าการ
โคมตีที่สามารถสังหารสิ้นทุกสิ่ง ภายใต้การโคมตีเช่นนี้ ต่อให้เป็น
จักรพรรดิเทพ เกรงว่าคงยากจะรอดพ้นจากการถูกทำลายไปได้

“ระวัง.....” แม้แต่พวกหลี่ซวงเหยียนยังอดเป็นห่วง
ไม่ได้ ร้องเสียงดังออกมา เพื่อเตือนหลี่ซีเย

ท่ามกลางราชันสังหารที่พุ่งตรงลงมา ในขณะที่หลี่ซีเย
เองเวลานี้ลอยล่องอยู่ท่ามกลางสายน้ำแห่งกาลเวลา ร่างกายของ
เขาค่อยๆ จางหายไป ทุกคนล้วนแล้วแต่รู้สึกตกใจ เหงื่อแตกซิก
บางคนถึงกับร้องออกมาว่า “อันตราย.....”

“คราวนี้ตกอยู่ในอันตรายแล้ว เบื้องล่างมีหลุมพราง
เบื้องบนมีราชันสังหาร” ไม่ว่าใครก็ตาม ล้วนแล้วแต่คิดว่าหลี่ซีเย
คราวนี้คงรอดยากเสียแล้ว

“มาได้เหมาะ” หลี่ซีเยที่เผชิญกับเหตุการณ์นี้ยิ้ม
ออกมานิดหนึ่ง “แว้งค์” เต่าแห่งชีวิตปรากฏออกมา “ตูม” ไฟแห่ง
ชีวิตที่ไร้ขอบเขตสิ้นสุดพวยพุ่งออกมา

ท่ามกลางไฟแห่งชีวิตที่ไร้ขอบเขตสิ้นสุดนั้น เห็นบทสัจ
จธรรมสวรรค์แรกเริ่มส่งเสียงดังแกร็งค์ แกร็งค์ขึ้นมา กลับ
กลายเป็นทะเลที่กว้างใหญ่ไพศาลสุดลูกหูลูกตา ท่ามกลางทะเลที่
กว้างใหญ่ไพศาลปรากฏอักขระยันต์ของบทสัจจธรรมล่องลอยอยู่

เหมือนมัจฉาที่เวียนว่ายอย่างสบายใจ ท่ามกลางทะเลที่กว้างใหญ่ไพศาลนี้ยังมีประกายขมุกขมัวที่ส่องแสงระยิบระยับ..... เหมือนว่าที่ตรงนี้คือแหล่งกำเนิดของหลักสัจธรรมทั้งหมดในฟ้าดิน เสมือนหนึ่งที่ตรงนี้เป็นที่ที่บ่มฟักหลักสัจธรรมสวรรค์

“โครม.....” ราชันสังหารได้ฟาดเปรี้ยงลงมาปะทะกับทะเลที่กว้างใหญ่ไพศาลที่เข้าขวางกั้นเอาไว้ ย่อมเป็นที่คาดเดาได้ว่า อานุภาพของราชันสังหารมีความรุนแรงเช่นใด สามารถหอบเอาคลื่นยักษ์ที่สูงนับหนึ่งล้านล้านจ้ำขึ้นมา พลันกวาดต้อนเอาดวงดาวบนจักรวาลมากมายลงมา

แม้กระนั้นก็ตาม บทสัจธรรมสวรรค์แรกเริ่มที่ดั่งแม่น้ำที่กว้างใหญ่ไพศาลยังคงรับมือกับการโจมตีนี้เอาไว้ได้ เห็นประกายที่พุ่งขึ้นอย่างรุนแรง ท่ามกลางทะเลที่กว้างใหญ่ไพศาลนี้ ดูเหมือนราชันสังหารจะเขื่องช้าลงอย่างไร้ขีดจำกัด ทันใดนั้นทุกคนล้วนแล้วแต่สามารถมองเห็นวินาทีการโจมตีของราชันสังหารในทุกๆ ขั้นตอนที่เกิดขึ้นอย่างละเอียด และอานุภาพการทำลายทุกขั้นตอนล้วนปรากฏแก่สายตาของทุกคน

ในขั้นตอนนี้ สามารถมองเห็นบทสัจธรรมแรกเริ่มฟ้าดินทำการสลายพลังการโจมตีของราชันสังหารทุกฉาก เหมือนเป็นวังน้ำวนที่กลืนเอาราชันสังหารเข้าไป ทำการส่งผ่านพลัง

จรรยาทั้งหมด พลังสังหารของอาวุธราชัน การวิวัฒนาการของ
เคล็ดวิชาต่างๆ เป็นต้น ทั้งหมดถูกส่งผ่านไปยังทุกๆ หลัก
กฎเกณฑ์ของบทสัจธรรมสวรรค์แรกเริ่ม ส่งผ่านไปยังอักขระ
ยันต์ทุกตัว

เหมือนว่าภายในเสี้ยววินาทีนี้เอง บทสัจธรรมสวรรค์
แรกเริ่มไม่เพียงสกัดกั้นพลังโจมตีของราชันสังหารเอาไว้เท่านั้น
ยังทำการแปลงพลังของราชันสังหารทั้งหมดมาเป็นของตน

“เป็นไปได้ไม่ได้.....” จีคองหวูตีถึงกับร้องเสียงแหลมดัง
ออกมา และตกอยู่ในภาวะมึนงงไปชั่วขณะ ไม่มีภาพของเก้าธูลีที่
เขาคาดการณ์เอาไว้! เขาแทบไม่อยากจะเชื่อในสายตาของตนเอง
สิ่งนี้ถือเป็นการโจมตีที่ทำให้คู่ต่อสู้ถึงแก่ชีวิตได้ค่อนข้างแน่นอน
เวลานี้กลับกลายเป็นภาพอย่างที่เห็น

ทุกคนรู้สึกงงกันเช่นกัน กระทั่งกล่าวได้ว่า ไม่มีใคร
เข้าใจว่าเรื่องราวเป็นอย่างไรกันแน่ ไม่มีใครคาดคิดว่า ราชัน
สังหารจะถูกรับมือเอาไว้ได้ในลักษณะเช่นนี้

แน่นอนที่สุด ไม่มีใครล่วงรู้ได้ว่า บทสัจธรรมสวรรค์
แรกเริ่มมีประวัติความเป็นมาที่น่าตกใจยิ่งนัก มันเคยถูกยกย่องให้

เป็นจุดเริ่มต้นของสัจธรรมในโลก แนนอน มีตำนานเล่าขานยก
ย่องว่ามันคือแหล่งเริ่มต้นส่วนหนึ่งของสรรพสัจธรรมในโลก

“ถึงที่ข้าบ่างละนะ” หลี่ซีย่หัวเราะก๊าก ได้ยินเสียง
“แข่งคี่” ไฟแห่งชีวิตเหมือนเป็นโซ่ยาวที่หึงตัวลงมา ขณะที่หลัก
กฎเกณฑ์แต่ละข้อของบทสัจธรรมสวรรค์แรกเริ่มได้เสียบเข้าไป
ในวังน้ำวนนั้น ทันใดนั้น มันได้ดึงเอาพลังของสายน้ำกาลเวลา
แยกออกมา และทำการแปลงให้เป็นพลังของตน

พลังที่หลี่ซีย่กล่าวขาดคำ มือขนาดใหญ่ของเขากาง
ออก “ตูม” ฟ้าดินและทั่วทุกแดนสิ้นเทา พริบตาเดียวกันนี้ มือ
ของหลี่ซีย่ได้คว่ำลง ซึ่งไม่เพียงมีพลังของราชันสังหารที่โจมตี
ก่อนหน้ายังมีพลังของกาลเวลาที่มาจากค่ายกลอีกด้วย

ภายใต้พลังทั้งสองสาย ทำให้ค่ายกลถึงกับโยกเยกโอน
เอนไปมา เหมือนว่าจะพังทลายลงอย่างนั้น

ตอนที่ 1110 เทพบรรพบุรุษ

<https://novel-lucky.com>

“ไม่.....” จีคองหวูตี้ถึงกับร้องเสียงแหลมดังออกมา เมื่อต้องเผชิญกับพลังทั้งสองสายที่พุ่งเข้ามาหา จิตใต้สำนึกสั่งให้เขา ซัดอาวุธราชันเซียนในมือออกไป

แต่ทว่า ในเวลานี้ จีคองหวูตี้ไม่สามารถสำแดงพลังราชันสังหารได้อีกเป็นครั้งที่สอง เนื่องจากครั้งแรกก่อนหน้านี้ได้ทำให้เขา สูญเสียพลังลมปราณไปเป็นจำนวนมากมหาศาล

จีคองหวูตี้ไม่นึกไม่ฝันเลยว่า เดิมทีการโจมตีที่มีความมั่นใจว่าเก้าในสิบส่วนจะต้องสำเร็จกลับจบลงด้วยความล้มเหลว กล่าวสำหรับเขาแล้ว เขานึกไม่ออกจริงๆ ว่า หลี่ชียเอที่ลอยส่องอยู่ท่ามกลางสายน้ำแห่งกาลเวลายังจะมีวิธีใดที่จะรับมือกับการโจมตีจากราชันสังหารได้อีก

ภายใต้สถานการณ์ที่อัปยศเช่นนี้ อย่าวว่าแต่หลี่ชียเอเลยเกรงว่าต่อให้เป็นจักรพรรดิเทพก็คงยากจะหนีความตายไปได้พ้น อย่างไรก็ตาม เวลานี้หลี่ชียเอกลับสามารถรับมือกับการโจมตีราชันสังหารของเขาได้ ทั้งยังโต้กลับด้วยพลังที่เหนือกว่าอีกด้วย

“ตุม.....” ลีคองหวูตีได้ตอบโต้ด้วยท่าทางของอาวุธราชันเซียนที่พาลและทรงพลังยิ่งนัก กระทั่งเรียกได้ว่าการโจมตีนี้สามารถสยบยอดฝีมือเป็นจำนวนมาก แม้แต่ระดับอ่องเทพก็ยังต้องหลีกหนี

แต่ทว่า ด้วยพลังสองสายของหลี่ชียเอ่ที่พุ่งเข้าหา นอกจากพลังราชันสังหารของลีคองหวูตีเองก่อนหน้านี้ ยังมีพลังของกาลเวลาที่มาจากค่ายกลนั้น ดังนั้น ด้วยพลังเช่นนี้สองสายต่อให้อาวุธราชันเซียนจะพาลและทรงพลังเช่นใดก็ไม่อาจต้านทานได้ เว้นแต่สามารถสำแดงราชันสังหารออกมา

“ปัง” ถึงจะเป็นอาวุธราชัน ภายใต้การโจมตีจากหลี่ชียเอ่ได้ทำให้มันต้องตืดๆ ดับๆ ไม่มั่นคง นาที่นี้อาวุธราชันเซียนก็ไม่อาจคุ้มครองลีคองหวูตีได้อีก

หลักกฎเกณฑ์ราชันเซียนที่ทิ้งตัวลงมาจำนวนมากตั้งน้ำตกสวรรค์ถูกตัดขาดในช่วงพริบตาเดียว สุดยอดหลักสัจธรรมถูกทำลายไปโดยพลัน ไม่มีสิ่งใดที่จะต้านทานได้อีก

“ไม่.....” จีคองหวูตีร้องออกมาอย่างน่าเวทนา ภายใต้การบดขยี้ของหลี่ซีเย สามารถมองเห็นร่างของเขาถูกทำลายไปที่ละส่วนๆ ร่างของเขาเหมือนถูกโมหีนบดขยี้ทำลายไป

“อย่าได้ทำร้ายผู้คน.....” ขณะที่จีคองหวูตีส่งเสียงร้องน่าเวทนาออกมา ปรากฏเสียงดุดันเสียงหนึ่งดังขึ้น กระบี่ศักดิ์สิทธิ์เก้าเล่มพุ่งลงมาจากบนท้องฟ้า กระบี่ทั้งเก้าเล่มหมุนวนดังกงล้อพุ่งเข้าหาหลี่ซีเย

“ผู้เฒ่าเก้ากระบี่.....” เห็นกระบี่ศักดิ์สิทธิ์เก้าเล่มที่คล้ายดั่งเป็นกงล้อหมุน ทำให้ระดับปราศรัยรุ่นอาวูโสร้องเสียงดังออกมา แม้ไม่ต้องดูอะไรมากก็รู้ว่าเป็นใคร

ผู้เฒ่าเก้ากระบี่อาศัยกระบี่เก้าเล่มพันเข้ามาพร้อมๆ กัน หลายคนถึงกับหนาว ผู้เฒ่าเก้ากระบี่มีชื่อด้านความโหด ด้วยสถานะที่เป็นขุนศึกของราชันเซียน แม้ว่าเขาจะไม่ใช่ว่าผู้ที่แข็งแกร่งมากที่สุด แต่ยังคงความน่ากลัวอยู่ ยังคงมีอำนาจสยบผู้คนในยุคปัจจุบัน

“ไสหัวกลับไป!” อย่างไม่รู้คิด หลี่ซีเยไม่ได้สนใจที่จะมอง บทสัจธรรมสวรรค์แรกเริ่มพลันตั้งเอาพลังจากค่ายกลมาทั้งหมด มืออีกข้างปล่อยพลังสวนออกไปโดยตรง

“ปัง” เสียงดังสนั่น หลี่ชียเอ๋ออาศัยมือเปล่ารับการโจมตีของกระบี่เก้าเล่ม เพียงกระบวนท่าเดียวก็จัดการกับผู้เฒ่าเก้ากระบี่จนต้องถอยร่นกลับไป แม้แต่ผู้เฒ่าเก้ากระบี่ก็ไม่ใช่อู่ต่อสู

“จืด.....” ในเวลานี้เอง จีคองหวู่ที่ถูกบาดทำลายจนกลายเป็นหมอกเลือดไป วินาทีก่อนที่จะกลายเป็นเถ้าธุลีไป เขาได้ร้องออกมาอย่างน่าเวทนา ซึ่งน้ำเสียงเต็มไปด้วยความสิ้นหวัง และไม่เต็มใจ

“เจ้าเดรัจฉานน้อย.....” ผู้เฒ่าเก้ากระบี่ร้องเสียงแหลมดังออกมา ภายใต้การคุ้มครองของเขา หลี่ชียเอ๋อยังคงสังหารจีคองหวู่ได้ กล่าวสำหรับเขาแล้ว คือความอัปยศยิ่งใหญ่ในชีวิตของเขา

“พี่เก้ากระบี่โปรดไตร่ตรองให้รอบคอบ อย่าได้ทำให้เสียการ อีกสักครู่สังหารเจ้าผู้เยาว์ผู้นี้ ล้างแค้นให้กับหลาน” ในเวลานี้เอง บนท้องฟ้าอีกด้านหนึ่งปรากฏคนผู้หนึ่งออกมา คนผู้นี้กล่าวด้วยเสียงทุ้มต่ำ เขาคือผู้ที่หนีไปเมื่อคราวก่อนหน้า หุตสูงสุดแห่งเก้าแดนนั่นเอง

ผู้เฒ่าแก่้ากระบี่จ้องมองหลี่ชียเอ่ด้วยดวงตาที่แทบพ่น
เป็นไฟออกมา แต่ ที่ยากยิ่งคือ ห้ายี่สุดแล้วเขาสามารถถอดกลั่น
เอาไว้ได้

หลี่ชียเอ่มองไปบนห้องฟ้า หัวเราะออกมา กล่าวอย่าง
ซำๆ ว่า "ออกมากันให้หมดเถอะ ทำเป็นเต่าหดหัวอยู่ในกระดองไป
ได้ ในเมื่อพวกเจ้าให้จิ้งหวูตี้ล่อให้เข้ามาที่นี่ เวลานี้ซำก็ได้อ้อมแล้ว
หรือเจ้าแก่้าทั้งสี่คนยังจะกลัวผู้เยาว์คนหนึ่งเช่นซำนั้นหรือ"

พลันที่หลี่ชียเอ่กล่าวขาดคำ หลายคนรู้สึกสะท้าน
ภายในใจ เพราะผู้คนจำนวนมากไม่ทันสังเกตว่าบนห้องฟ้าแห่งนี้
ยังมียอดฝีมือแอบซ่อนอยู่

"แวงค์....." ทันใดนั้น บนห้องฟ้านอกจากผู้เฒ่าแก่้า
กระบี่ และทูตสูงสุดแห่งเก้าแดนแล้ว ยังปรากฏคนอีกสองคน ทั้ง
สองคนต่างอยู่คนละมุมกับผู้เฒ่าแก่้ากระบี่ และทูตสูงสุดแห่งเก้า
แดน เรียกว่าอยู่กันคนละมุม เป็นการปิดกั้นเอาไว้ทุกทาง ไม่ให้หลี่
ชียเอ่มีโอกาสหนีไปได้

ผู้เฒ่าอีกสองคนที่ปรากฏออกมาบนห้องฟ้า หนึ่งในนั้น
มีผมที่ขาวโพลน ใบหน้าเต็มไปด้วยรอยเหี่ยวย่น ดูท่ากระทั่งยี่นยัง
ไม่ค่อยจะมั่นคงด้วยซำ

แต่ว่า ด้วยลักษณะเช่นนี้ของผู้เฒ่าผู้นี้ สร้างความรู้สึก สะท้านภายในใจของหลายคน ระดับบรรพบุรุษผู้หนึ่งที่มาจาก ดินแดนภาคกลางถึงกับร้องออกมาด้วยความหวาดผวาว่า “เขา เขา เขา คือเทพบรรพบุรุษ บรรพบุรุษในตำนานของแคว้นโบราณ ชิงเสียน”

ภายในใจของผู้คนจำนวนมากถึงกับรู้สึกสะท้านขึ้นมา ที่หนึ่ง เพราะเทพบรรพบุรุษคือบรรพบุรุษที่น่ากลัวและแข็งแกร่ง มากที่สุดของแคว้นโบราณชิงเสียน ไม่ว่าใครก็หวั่นเกรงต่อเขาอยู่ สามส่วน

“เทพบรรพบุรุษนะเนี่ย” ไม่ว่าจะป็นระดับปราชญ์รุ่น อาวูโส หรือระดับอ๋องเทพ ล้วนแล้วแต่สะท้านภายในใจ หลายคน เดาว่าเทพบรรพบุรุษต้องป็นระดับจักรพรรดิเทพ

ในความเป็นจริง ไม่มีใครรู้ถึงกำลังที่แท้จริงของเทพ บรรพบุรุษ เนื่องจากเขาไม่เคยปรากฏตัวออกมาเป็นเวลาที่ ยาวนานมาก กระทั่งไม่เคยมีใครได้เห็นการลงมือของเขามากับตา

อย่างไรก็ตาม แม้แต่เทพบรรพบุรุษหฺลึชีย่ก็ไม่สนใจที่
จะมองด้วยซ้า แต่กลับไปให้ความสนใจคนอีกคนหนึ่ง

ผู้ที่ปรากฏอยู่บนห้องฟ้าอีกคน ลักษณะดูแล้วไม่แก่
เหมือนจะอยู่ในวัยกลางคน แต่ทว่า เสื้อผ้าอาภรณ์ที่เขาสวมใส่เป็น
ชุดโบราณ และตัวของเขาให้ความรู้สึกแก่ผู้พบเห็นเป็นประเภท
ลมปราณแห่งเหือดและแก่หง่อม ประดุจว่าเขามีชีวิตอยู่มานานจน
นับไม่ถ้วนแล้ว

คนผู้นี้ยืนอยู่ตรงนั้นโดยที่ไม่ได้เปล่งพลังที่สะท้อนฟ้า
ดินออกมา แต่ กลับให้ความรู้สึกที่บอกไม่ถูก เขาเหมือนเป็นยอด
เขาศักดิ์สิทธิ์ที่ไม่มีการแปรเปลี่ยนตลอดกาล คอยค้ำยันฟ้าดินอยู่
อย่างนั้น

ในความรู้สึกของผู้คนกับบรรดาคนทั้งสี่คนนั้น ผู้ที่
แข็งแกร่งมากที่สุดไม่ใช่ผู้เตมาเก้ากระบี่ ไม่ใช่เทพบรรพบุรุษ แต่
เป็นชายวัยกลางคนตรงหน้าที่ไม่มีใครรู้จัก

ชายวัยกลางคนผู้นี้ยืนอยู่ตรงนั้นด้วยท่าทีที่เย็นชา
ดวงตาคู่หนึ่งของเขาจ้องมองหฺลึชีย่อย่างไม่กระพริบ เหมือนว่า
ต้องการมองหฺลึชีย่ให้ทะลุปรุโปร่งอย่างนั้น

“ข้าเคยพบเห็นเขา” ระดับปราชญ์รุ่นอาวุโสผู้หนึ่ง มองดูชายวัยกลางคนมาพักใหญ่ ถึงกับร่างสั่นเต็มขึ้นมา พึมพำ ออกมาว่า “ข้าเคยพบเห็นเขาที่สุสานเทียนกู่ เขา เขาก็คือเจ้า สำนักคนสุดท้ายของสำนักพันราชันที่อยู่ในตำนาน”

“เจ้าสำนักคนสุดท้ายของสำนักพันราชัน?” หลายคน รู้สึกงุนงงนิดหนึ่ง เมื่อได้ยินคำกล่าวนี้

กระทั่งกล่าวได้ว่า คำพูดเช่นนี้ทำให้หลายคนต้องมอง หน้ากันและกัน เพราะว่าป็นคำพูดที่ฟังดูแล้วไม่คุ้นเคยเลย

แม้ว่าจะมีคนที่สามารถบอกได้ถึงประวัติความเป็นมา ของชายวัยกลางคนผู้นี้ แต่ ไม่มีใครรู้ว่าเขาคือเจ้าสำนักคน สุดท้ายของสำนักพันราชัน หรือว่าเป็นเจ้าสำนักพันราชันคน สุดท้ายของสำนักพันราชันที่ยังคงเหลืออยู่บนโลกใบนี้

“เขาถึงกับมีชีวิตออกมาจากสุสานเทียนกู่ได้ เห็นที่ เรื่องสุสานเทียนกู่สามารถต่อชีวิตได้คงเป็นเรื่องจริงไม่ผิดแน่” ระดับปราชญ์รุ่นอาวุโสที่เคยเห็นชายวัยกลางคนผู้นี้มาก่อนได้ พึมพำออกมา

เป็นความจริง ที่ชายวัยกลางคนตรงหน้าคือเจ้าสำนัก
คนสุดท้ายของสำนักพันราชัน ครานั้น เขาได้ขึ้นไปยังเรืออเวลิ
และหายสาบสูญไปตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา ไม่นึกเลยว่า มาวันนี้เขาได้
ปรากฏตัวขึ้นมาแล้ว

หลี่ชียะยิ้มหนึ่ง มองดูเจ้าสำนักพันราชันคนสุดท้าย
กล่าวอย่างช้าๆ ว่า “ข้าไม่รู้สึกอยู่เหนือความคาดคิดเลย ที่เป่าจู้เห
รินหวงสามารถฝึกกายเซียนสำเร็จได้เพราะเลียแข้งเลียขาเจ้า
นั่นเอง”

คำพูดของหลี่ชียะทำให้หลายคนรู้สึกได้ทันทีว่า
นับตั้งแต่เป่าจู้เหรินหวงผงาดขึ้นมา นั้น หลายคนรู้ว่าเบื้องหลังของ
เป่าจู้เหรินหวงต้องมีผู้ยิ่งใหญ่คอยหนุนหลังให้ แต่ทว่า ไม่มีใครรู้ว่า
คนที่คอยหนุนอยู่นั้นเป็นใครมาจากไหน

มาวันนี้ คำพูดประโยคเดียวทำให้ผู้คนถึงบางอ้อทันที
ที่แท้คนที่คอยทำหน้าที่เป็นผู้คุ้มครองให้กับเป่าจู้เหรินหวงก็คือเจ้า
สำนักคนสุดท้ายของสำนักพันราชันนั่นเอง

สำนักพันราชันคือหนึ่งสำนักสี่ราชันเซียน ทั้งยังเป็นราชันเซียนที่สืบทอดถึงสี่องค์สืบทอดติดต่อกัน ตามตำนานเล่าว่า ในยุคของสำนักพันราชัน แม้แต่สำนักเซียนเหินก็ยังมีหวั่นเกรงอยู่สามส่วน

แม้ว่าสำนักพันราชันจะกลายเป็นเก้าธูลิไปแล้ว แต่ทว่าสำนักพันราชันเป็นผู้ครอบครองเคล็ดวิชาและเคล็ดลับต่างๆ มากมายและแข็งแกร่งที่สุดในโลก รวมทั้งเคล็ดกายเซียน!

สิ่งเหล่านี้ทำให้ผู้คนจำนวนมากเข้าใจได้ทันทีว่ามีนำเอาเป่าจู้เหรินหวงจึงผงาดขึ้นมาได้ เพราะได้รับการคุ้มครองจากเจ้าสำนักพันราชันคนสุดท้ายนั่นเอง รวมทั้งเหตุผลที่เป่าจู้เหรินหวงสามารถฝึกกายเซียนได้สำเร็จ ล้วนแล้วแต่เป็นเพราะเหตุตรงนี้เอง

เจ้าสำนักพันราชันคนสุดท้ายมองหลี่ชีย่ด้วยท่าทีเย็นชา กล่าวนำเกรงขามออกมาว่า "ชาตินี้คนจัญไรเช่นเจ้าจะต้องตาย!" พลันส่งสายตาที่เย็นยะเยือกออกมาเมื่อเอ่ยถึงตรงนี้แล้ว

นับแต่อดีตที่ผ่านมา ราชันเซียนมีอยู่ไม่น้อย แต่ผู้ที่ดำรงอยู่ในสถานะถูกเรียกว่าเป็นจัญไรนั้นมีอยู่ไม่กี่คน เป็นต้นว่า

ราชันเซียนเลี้ยวเหิง ราชันเซียนเพยหยาง และหรือราชันเซียน
หญิงหงเทียน!

การที่เจ้าสำนักพันราชันคนสุดท้ายต้องการสังหารหลี่
ซีเย่ไม่เพียงเพราะต้องการแก้แค้นให้กับเป่าจู้เหรินหวงเท่านั้น
ในขณะเดียวกัน เมื่อเห็นคนจัญไรเช่นหลี่ซีเย่แล้วทำให้เขาต้องนึก
ถึงคนๆ หนึ่ง คนๆ หนึ่งที่เป็นคนจัญไรลักษณะนี้เดียวกัน.....
ราชันเซียนหญิงหงเทียนนั่นเอง!

“ฆ่าข้า?” หลี่ซีเย่ถึงกับเพยรอยยิ้มออกมา กล่าว
เอ้อระเหยว่า “ไม่ถ้านัก กว่าที่เจ้าจะแลกเอาอายุขัยมาได้ กลับไม่
รู้จักทะนุถนอมมันให้ดี แฉ่นมาเป็นศัตรูกับข้า ข้ากำลังคิดว่าควร
จะจับเป็นเจ้าดีหรือไม่ เพื่อถลกหนังของเจ้าออกมาที่ละชั้นๆ ให้เจ้า
บอกที่ซ่อนขุมทรัพย์ของสำนักพันราชันออกมา”

ในครั้งนั้น ราชันเซียนหญิงหงเทียนได้ทำลายสำนักพัน
ราชัน แต่ ที่แตกต่างจากการทำลายอาณาจักรสวรรค์คือสุรเหวะก็
คือ สำนักพันราชันในครานั้นยังมีศิษย์อยู่ภายนอกสำนักเป็น
จำนวนมาก ศิษย์จำนวนมากรวมทั้งระดับบรรพบุรุษที่กระจายอยู่
ในเก้าแดน ราชันเซียนหญิงหงเทียนไม่ได้ทำการขุดรากถอนโคน
ซึ่งแตกต่างจากการทำลายอาณาจักรสวรรค์คือสุรเหวะที่ถอน
ออกมาทั้งวง

เมื่อเป็นเช่นนี้ ทำให้ผู้ที่หลุดรอดไปของสำนักพันราชัน
มีโอกาสทำการเคลื่อนย้ายทรัพย์สินสมบัติที่อยู่ในตำนานจำนวนมาก
ไปเก็บไว้ที่อื่น

หลี่ซีเยเพียงพูดไปอย่างนั้น แต่ หลายคนถึงกับรู้สึก
ใจเต้นตุบตาม กระทั่งมีสายสำนักราชันเซียนที่คิดวางแผนอยู่ในใจ
เจียบๆ หากต้องการจับเป็นเจ้าสำนักพันราชันคนสุดท้ายจะต้องให้
จักรพรรดิเทพระดับใดลงมือจึงจะเหมาะสมกันนะ

สำนักพันราชันที่หนึ่งสำนักสี่ราชันเซียน ตามตำนาน
เล่าว่า พวกเขามีชุมทรัพย์ที่นำกลัวที่สุดในโลกอยู่ในครอบครอง
ถ้าหากสามารถได้ชุมทรัพย์ของสำนักพันราชันมาได้ละก็ เรียกว่า
รวยชั่วข้ามคืนเลยทีเดียว แม้กระทั่งกับสายสำนักราชันเซียนก็รวย
ชั่วข้ามคืนเช่นเดียวกัน

เจ้าสำนักพันราชันคนสุดท้ายส่งสายตาเย็นยะเยือก
ออกมา กล่าวน่าเกรงขามว่า "จะตายอยู่แล้วยังไม่รู้จักสำนัก!"

ในเวลานี้ ผู้คนจำนวนมากกระหังไม่ได้ยินคำพูดของ
เจ้าสำนักคนสุดท้ายของสำนักพันราชันเสียด้วยซ้ำ พวกเขากำลัง

ตริกตรองถึงความน่าจะเป็นในการที่จะจับเป็นเจ้าสำนักพันราชัน
คนสุดท้ายคนนี้

ของวิเศษทำให้จิตใจของผู้คนต้องหวั่นไหว โดยเฉพาะ
กับสำนักที่เป็นหนึ่งสำนักสี่ราชันเซียนเช่นนี้ สำนักพันราชันได้
กลายเป็นถ้ำธลีไปนานมากแล้ว ใครบ้างจะไม่รู้สึกใจเต้นตุบตาม
กับสมบัติที่ไร้เจ้าของเช่นนี้?

Novel-Lucky